

Giới thiệu BĂNG TAN

Giống với Ba Cô Nàng Ca Sĩ Đáng Yêu, truyện Băng Tan lưu lại cho người đọc những cái nhìn sâu sắc về tình yêu, tình bạn.

Note: phần chữ thẳng, ngôi thứ I theo lời nhân vật nam chính. Phần chữ nghiêng, những đoạn truyện hồi tưởng lại. Phần [...’s focus], ngôi thứ ba kể về một nhân vật nào đó, mà trong hoàn cảnh ấy không có sự xuất hiện của nhân vật nam chính.

Trước khi vào truyện, Rùa nhắc các bạn một chút nhé. Câu chuyện diễn ra ở xứ sở hoa anh đào Nhật Bản, và dường như mọi thứ trong truyện đều là hư cấu cả, ngoại trừ những khái niệm khá xa lạ được note phía cuối chap. :)

Nhân vật chính sẽ từng bước trưởng thành trong độ tuổi của mình, và vì thế mà giọng văn của Rùa cũng sẽ dần “trưởng thành” hơn về sau. Có thể những chap ban đầu, các bạn sẽ cảm thấy Kuro (tên nhân vật Rùa tâm đắc nhất) quá trẻ con qua lời kể của cậu (hay ngôi thứ nhất của Rùa), nhưng những chap sau sẽ không thế nữa nhé. ^_^

Bây giờ thì...đọc truyện tình yêu thôi! ^^

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương Mở Đầu: Ký Ức Bị Đánh Cắp

New York.

10:00pm

Ở vị trí cao nhất thành phố, ta có thể ngắm nhìn được vẻ uy nghi tráng lệ, tràn ngập ánh đèn đầy đủ màu sắc. Vốn dĩ thành phố này đã rất đông đúc, nhộn nhịp và đẹp đẽ, về đêm, vẻ đẹp ấy càng tăng lên gấp bội.

Người phụ nữ trẻ 25 tuổi bế đứa con gái bé bỏng của mình lên tay, đi vòng quanh trong căn phòng cuối cùng của toà nhà cao nhất nơi đây. Sắp sửa gặp được người mà trong suốt ba năm nay đã bật vô âm tín, tâm trạng cô không hề nhẹ nhõm.

“Mẹ, chúng ta gặp ai?”

Chất giọng trong trẻo của cô nhóc lên ba lanh lảnh vang lên. Tuy là một đứa trẻ ở độ tuổi tập ăn tập nói, chưa biết mặt chữ, chưa thể tự buộc tóc, thế nhưng con bé hoàn toàn khác so với những đứa trẻ bình thường. Nó vẫn có thể sử dụng một cách rành rọt hai thứ ngôn ngữ Anh - Nhật, cả về cách phát âm, nghe lẫn viết. Điều này không quá ngạc nhiên đối với người phụ nữ, vì cô rất rõ, nó thừa kế trí thông minh từ cha nó.

“...Một lát nữa con sẽ biết.”

“Vâng ạ.” Cô nhóc giương đôi mắt thơ ngây nhìn mẹ mình, sau đó, nó bấu víu lấy cổ trắng ngần của cô, úp mặt sâu vào rồi dụi dụi làm nũng. Trông điệu bộ của nó vô cùng dễ thương.

Người cô gặp ngày hôm nay chính là cha nó - kẻ đã vô tình vô nghĩa lặn tăm mất ba năm trời, kể từ cái đêm mà hai người quan hệ với nhau. Có lẽ hẳn ta sẽ vô cùng ngỡ ngàng nếu biết cô đã hạ sinh một đứa bé gái cho hắn. Và cô bé cũng sẽ rất vui, ba năm không cha đã quá đủ, cô không thể kéo dài thêm thời gian chịu đựng đau khổ cho đứa con thơ ngây ra đời từ sự lầm lỗi lớn.

Cái cảm giác bị người mà mình yêu thương nhất ruồng bỏ, cho đến giờ người phụ nữ vẫn còn nhớ như in. Và hôm nay, cô hẹn hắn ra đây vì muốn ra mắt đứa con, cũng là...muốn được đối xử như một người vợ bé thật sự.

“Cách.”

Tiếng vặn khóa cửa phòng vang lên, tìm người phụ nữ bị bóp nghẹt ngay lúc ấy. Đặt đứa con xuống giường, cô nín thở chờ đợi cánh cửa dần hé mở. Cuối cùng thì bóng dáng người đàn ông tầm 30 cũng hiện trước mắt, vẫn phong lưu, vương giả, so với trước kia chẳng khác là bao nhiêu. Tình yêu chôn vùi ba năm trời dậy, cô lao đến ôm chầm lấy hắn trong làn nước mắt đoàn tụ.

Hắn vô tình gỡ hai cánh tay của cô ra, lạnh lùng nhìn.

“Chẳng phải là đã cắt đứt liên lạc rồi sao?” Người đàn ông không hề để ý đến thái độ của cô, thâm trầm nói.

Cô đau khổ nhìn hắn, gạt đi dòng nước mắt, cô cất giọng, “Nathan, em...yêu anh...anh...có thể trở về chung sống với em được không?”

Người đàn bà này chỉ ngủ với hắn một đêm đã muốn trở về làm dâu White gia. Cô đang nghĩ cái gì cơ chứ? Nghĩ rằng Nathan yêu cô sao? Chuyện đó thật sự không thể có. Vợ con đang cùng chung sống với hắn kia, hắn còn không yêu thương gì sát. Liệu rằng có cách nào để hắn mở lòng mình với cô chăng?

“Ngây thơ.” Hắn nhếch môi lạnh lùng. “Dĩ nhiên tôi sẽ không đồng ý. Nếu muốn trách thì nên trách em lúc trước quá dễ dãi, giờ thì, biến đi! Đó là cơ hội cuối cùng tôi dành cho em đây.” Kết thúc câu, hắn quay ngoắt bỏ đi.

Cô đau lòng như đứt từng đoạn ruột. Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho tình huống này, nhưng cô vẫn không hề cam lòng. Một người phụ nữ trẻ chưa đầy 25 như cô tại sao phải hy sinh tuổi xuân vì người đó kia chứ?

Được rồi, dù không muốn, nhưng chính hắn đã ép buộc cô phải làm. Nhìn thấy con dao cạnh đĩa trái cây trên bàn, cô vội tóm lấy, trừng mắt nhìn hắn đang quay lưng bước đi. Kẻ lòng lang dạ sói coi tất cả mọi thứ như cỏ rác ấy nên chết đi còn hơn.

Bỏ lại người phụ nữ phía sau lưng, hắn nhếch môi cười khẩy. Đợi khi lưỡi dao sắc lẹm cách mình chưa đầy 5cm, hắn lách người tránh né một cách xuất thần, sau đó cười trằng man dại.

Cô nhìn người đàn ông trần trụi, phản xạ quá nhanh, không hổ danh là đại boss. Không giết chết được hắn trong lần đầu, đồng nghĩa với việc cô sẽ hứng chịu cái chết trong vài giây nữa thôi.

Hắn vốn dĩ là kẻ độc tài máu lạnh, là bá chủ của cả thế giới. Giết người ư? Chuyện đó xảy ra hằng ngày và hằng giờ đối với hắn. Hắn xem mạng người như cỏ rác vậy, những kẻ làm hắn phật lòng, 2s sau nhất định chết không có đất chôn, không trực tiếp thì cũng gián tiếp. Thử hỏi từ trước đến giờ, có ngày nào là tay hắn không phải nhuộm mùi máu tanh?

Hắn ta, chính là đại diện cho lũ ác quỷ ăn thịt sống

“Cơ hội sống sót cuối cùng tôi dành cho em đã kết thúc.” Hắn luyến tiếc nhìn người phụ nữ kiêu diễm trước mặt, sau đó búng tay cái chóc. “Giờ thì... game over.”

Trong tích tắc, hắn đã cướp được con dao. Không vội vàng, không mất nhiều sức lực, lưỡi dao cắm sâu vào trái tim mềm yếu vốn dĩ đã chết từ vài phút trước đó của cô.

“Anh... nhất định... sẽ gặp báo ứng...” Cô khẽ nở nụ cười cuối cùng, nhìn hắn, nhìn đứa con gái bé bỏng đang tròn mắt chứng kiến mọi thứ, sau đó chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“mẹ!!!!!!!” Nó dùng sức hét to thật to tên mẹ, khuôn mặt meo máo, nước mắt đầm đìa chảy hàng dài trên gương mặt búng ra sữa. Ba tuổi, nhưng nó hiểu tất cả những gì đang xảy ra, hiểu rằng, người mẹ chăm lo cho nó nhất đã ra đi vĩnh viễn.

Liếc mắt về cô nhóc, hắn hừ nhẹ. Rất dễ để đoán ra, đó là đứa con rơi rớt của hai người. Một con nhóc hôi mùi sữa, có lẽ không đáng để hắn quan tâm, giết nó vẫn là cách hay nhất. Mùi máu của một đứa trẻ phải chăng sẽ rất khác biệt? Hắn rút con dao găm từ trong người, vẩy về một hồi và kẻ sát cạnh khuôn mặt bầu bĩnh của con bé.

“Bé con biết những gì đã, đang, và sẽ xảy ra không?”

Vốn là để dọa nạt trẻ con, nhưng vượt xa ngoài mong đợi của hắn, con bé cứng cỏi đáp trong làn nước mắt. “Dĩ nhiên.” Gạt bỏ mọi sợ hãi, nó ném cái nhìn oán hận cho hắn, đôi mắt đỏ au vì khóc càng tăng thêm sự phần nộ. “Dựa vào câu chuyện của hai người, tôi đoán được, ông là cha tôi. Ông đã giết mẹ tôi, và bây giờ muốn giết tôi, đúng chứ?”

Hắn trở mắt ngạc nhiên, đây là lời mà nhóc con ba tuổi có thể nói được ư? Nếu là đứa khác, chắc chắn nó không hiểu bất cứ chuyện gì đang xảy ra, thấy mẹ nằm bất động, thấy kẻ lạ đang dọa nạt, nó sẽ khóc thét vì sợ hãi. Thế nhưng, cô bé này không như thế.

Rất nhanh sau đó, hắn trở về với phong độ vốn có của mình. “Bản lĩnh. Rất bản lĩnh.” Hắn thu hồi dao găm, nhìn con bé đầy tự hào.

“Đồ cáo già! Giết chết tôi đi!” Con bé lại tiếp tục khóc, dù nó biết rằng, khóc trước mặt kẻ thù là hèn nhát, nhưng cứ nghĩ đến việc mẹ nó bị chết dưới tay của cha, nó không thể nào kìm được những giọt nước mặn chát.

Ba năm sống trên đời là quá ít ỏi, con bé vẫn chưa thể tiếp xúc với nhiều thứ ngoài xã hội, nhất là mọi thứ tình cảm trong con người. Mẹ mất, nó chỉ biết khóc vì sợ hãi, dù thông minh lanh lợi đến đâu thì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ lên ba cần có được bao bọc, che chở của cả gia đình. Nó còn quá nhỏ để có thể hiểu, như thế nào gọi là tình cha con, tình máu mủ ruột thịt? Cha lại có thể giết mẹ được ư? Chẳng phải mẹ đã từng kể, cha là một người rất tốt, ông chỉ vì bận công tác nên ba năm qua không trở về với nó đó sao? Công tác? Đừng tưởng nó không hiểu câu chuyện lúc này của hai người, rằng chính hắn đã bỏ mặc mẹ con nó lại nơi này, đến khi gặp vẫn không màng chút mặn nồng mà ra tay giết thẳng. Hắn ta không phải là cha nó, hắn ta là một tà ma không tình người!

Ngày hôm nay, nó đã hiểu thêm một chút về cuộc sống, rằng người thân vẫn có thể sát hại lẫn nhau, và bài học mà nó rút ra được, ấy chính là... phải cảnh giác cao độ với những người mà ta cho là thân thiết nhất.

“Thú vị thật đấy, bé con ạ.” Hắn cười giả hoạt nhìn cô con gái. “Có một trò vui cho bé con đây.”

Hắn nhắc bóng nó và đặt lên chiếc giường để tránh xa cái xác. Sau khi gọi một cú điện thoại cho ai đó, hắn nở nụ cười dị người nhìn con bé. Không lâu, một tên áo vest đen gõ cửa phòng và đưa cho hắn một chiếc hộp nom cũng khá nặng.

“Bé con biết trong đây là gì không?”

Nó hừ nhẹ, không màng trả lời. Hắn cười ha hả và nhẹ nhàng lôi ra từ trong đó là... một quả bom hẹn giờ. Con bé giật người, tuy chưa bao giờ thấy trái bom ngoài đời thực, nhưng nhờ đọc trong cuốn bách khoa toàn thư, nó mới nhận ra được.

Hắn định làm gì với trái bom đó? Trừ khi nó bằng cách này chẳng phải tốn rất nhiều chi phí sao?

“Trò này khá hấp dẫn...” Hắn cười nham hiểm. “Bé con có 5 phút để thoát ra khỏi căn phòng với chiếc cửa thoát hiểm duy nhất bị khoá xích. Trong vòng năm phút, nếu thoát ra khỏi đây, ta sẽ để bé con sống, nếu không thoát được thì...bùm! Bé con sẽ banh xác. Hahaha~”

Hắn bắt đầu kích hoạt giờ cho trái bom.

“Còn 4’55”, chúc con gái yêu quý may mắn.”

“Ngài làm thế, chắc chắn đứa trẻ đó sẽ không thể sống được đâu.” Tên hầu cận lên tiếng.

Liếc nhìn tên hầu cận với ánh mắt nguy hiểm, gã đàn ông cất giọng trầm trầm. “Bộ óc của nó tuy còn khá non nớt, nhưng nếu nó thật sự bản lĩnh, ta sẽ giữ lại... để đào tạo nó trở thành quân bài số 2 trong tay ta.” Gã đàn ông cười phá lên, ánh mắt đan xen tia thích thú. Tiếng cười chết chóc của hắn vang lên đến rợn người.

Người đàn ông quái vật ban nãy đã rời đi, chỉ còn nó, xác của mẹ với trái bom đếm thời gian 4’ nữa. Hắn ta nghĩ nó là ai? Thần thánh ư? Không, nó không phải thánh, không thể đi xuyên tường hay dùng sức mạnh để đập bay cánh cửa khoá xích sắt bên ngoài. Nó chỉ là một con nhóc 3 tuổi với chỉ số IQ 195, nếu có thể sống sót sau hôm nay thì tương lai nó mới có thể được gọi là đại thiên tài.

Còn bây giờ? Hay là nó chịu đầu hàng với số phận?

3’40’’ nữa thôi, nó sẽ nộp mạng cho tử thần.

Con bé ngồi bất động trên giường, nhìn xác mẹ vẫn còn ấm nóng dưới nền gạch lát đá hoa cương, một người phụ nữ xinh đẹp, vương giả nhưng bất hạnh. Mất mẹ rồi, cho dù có sống sót thoát ra thì ai sẽ là người nuôi giữ nó? Chết cùng với mẹ... liệu có phải là cách hay?

“*Anh nhất định sẽ gặp báo ứng.*”

Phải rồi, hắn ta nhất định sẽ gặp báo ứng. Có ơn trả ơn, có oán trả oán. Chính nó sẽ là người thay mẹ trả mối thù này.

Nhưng trước tiên, nó phải thoát ra khỏi đây đã.

Gọi cho người khác bằng điện thoại của mẹ? Không được, không ai có thể đến kịp trong 3’ nữa cả. Ném trái bom ra ngoài cửa sổ? Cũng không được, sức của một bé gái chưa chắc đã cầm nổi quả bom hướng chỉ là ném ra bên ngoài. Và lại, dù có thành công thì biết bao con người ở dưới sẽ chết thay nó, như vậy quá tàn nhẫn. Giả như mẹ còn sống, mẹ sẽ có thể quăng đi thật xa khi thời gian còn lại vài giây để nó nổ trong không trung, nhưng... xem ra cách này không khả thi.

Con bé ngồi im trên giường, đôi mắt xanh lay lay nhìn một lượt khắp căn phòng không kê hờ, một chiếc giường, một chiếc tủ, một cái bàn và một cái ghế, những thứ này thật sự vô ích. Con bé khẽ lắc đầu.

Lết từng gổ trên chiếc giường để tiến đến bậu cửa sổ, nó nhìn xuống, độ cao từ căn phòng cuối cùng của toà nhà cao nhất thành phố khiến nó xay xảm mặt mày, rơi từ đây xuống dưới chỉ có thể tan xương nát thịt.

A, phải rồi, nó có thể sử dụng dây thoát hiểm để treo ra ngoài kia mà! Nghĩ là làm, nó lúi húi tìm chiếc hộp đựng dây thoát hiểm, nhưng mãi vẫn không ra. Quái, tại sao căn phòng này lại không có? Có cần xui xẻo đến mức đó không. Nó ngồi thờ đốc, thời gian không cho phép nó kiên nhẫn thêm nữa, còn 2’30’’.

Lôi trong ngăn kéo một chiếc tua-vít, nó nhìn chăm chăm vào quả bom. Khi cái chết gần kề, chẳng ai còn đủ tỉnh táo để nghĩ đến bất cứ việc gì. Thế nhưng con bé lại khác, nó càng trở nên tỉnh táo và cả... liều lĩnh hơn. Xem ra phen này, nó phải tự tay phá bom thôi.

Liệu có ai tin, rằng trong căn phòng của toà nhà cao nhất thành phố, một cô nhóc ba tuổi với gương mặt búng ra sữa đang cố tìm cách phá bom để giành lại sự sống cho bản thân?

Cố lục lọi hết kiến thức mà ba năm đầu đời nó học được trong sách, nó nhẹ nhàng vặn từng chiếc ốc trên quả bom, nhìn hai sợi dây xanh đỏ trong đó mà tìm nó cứ đập loạn cả lên, mồ hôi đổ ra như tắm.

Quả bom kiểu cũ và cấu tạo cũng khá đơn giản. Nhưng chỉ ngắt một điều, đối với mỗi quả loại này sẽ có cách phá khác nhau, dây xanh hay đỏ, dây nào là ngòi kích nổ, dây nào vô hiệu hoá được quả bom thì... còn phải tùy thuộc vào người làm ra nó. Có vẻ như, nó cần thêm một chút may mắn nữa.

Con bé trầm nghĩ, nếu không thử, sớm muộn gì nó cũng sẽ chết, chỉ bằng liều một phen?

Nghĩ mới nhớ đến, căn phòng chẳng còn thứ gì có thể cắt đứt dây bom nữa cả. Nó lăm le nhìn con dao gọt trái cây trên ngực mẹ, nước mắt lại tuôn rơi. Ngay cả chết mà nó cũng không để mẹ được yên, nhưng vì muốn nắm lấy cơ hội sống để trả thù cho mẹ, xem ra mẹ phải chịu khổ một chút. Nó cúi đầu mặc niệm, sau đó ngước lên, dùng hết sức lực rút con dao ra khỏi ngực cô.

“Phụt!”

Theo quán tính, nó ngã nhào ra phía sau. Trên mặt tung toé những vết máu đỏ tươi. Nó nuốt sợ hãi vào trong lòng, cổ trần tinh bản thân đến mức cao nhất.

“Sợi dây màu...” Nó lăm bắm, sau đó quyết định cắt đứt chiếc màu đỏ. Thời gian trên mặt đồng hồ lập tức dừng lại, nó thờ hất ra nhẹ nhõm.

Nhưng sau một cái chớp mắt, đến khi nó nhìn lại màn hình thì... quả bom đã nhanh gấp 3 lần thời gian ban đầu!

Con bé tròn đôi mắt vẫn còn long lanh chút nước nhìn con số cứ nhảy lia lịa trên màn hình. Quái! Nó thậm rủa kẻ nào đã chế tạo ra quả bom đáng ghét này. Ôi không, chỉ còn 20s! Có lẽ như nó không được phép tồn tại trên cõi đời này nữa...Nhắm mắt buông xuôi mọi thứ, nó khẽ cười nhạt.

Chỉ 1s sau, tức 3s so với quả bom, nó chợt mở bừng đôi mắt xanh lay láy. Như vừa nghĩ ra được gì đó, nó liếc nhìn thật nhanh đến cái hộp gần chiếc tủ. Liệu đó có phải là ...?

15s...

Không còn thời gian để nghỉ ngơi, nó lon ton chạy thật nhanh đến bên cạnh chiếc tủ. Hoàn toàn đúng với suy nghĩ của nó, đó không phải là một chiếc hộp thông thường, đó là một chiếc hộp-cầu-trượt-giặt-đồ, không tốn nhiều sức lực để mở ra, nó treo tốt vào trong đó, và... bắt đầu trượt thẳng suốt phòng giặt đồ bên dưới. Có vẻ như chiếc hộp trượt vẫn còn là khá rộng so với dáng người bé xiu xiu của nó.

bùm!!!!

Quả bom phát nổ, sáng cả một góc trời. Áp suất đột ngột tăng trong chiếc hộp cầu trượt tối đen khiến nó thờ ngất quăng, đầu óc xay xảm choáng váng, tai rỉ ra một chút máu và ù ù như tiếng gió thổi trong bão. Nhưng cuối cùng thì nó... vẫn còn sống sót.

Vì không thường có, và không thường ở khách sạn, nên nó không nghĩ đến việc này ngay từ đầu, rằng một số các khách sạn sẽ có lắp hộp cầu trượt giặt đồ để tiện cho việc giặt ủi, và hộp trượt ấy sẽ dẫn thứ đồ bắn xuống một căn phòng khác. Thật may mắn khi toà nhà này vẫn có.

Nằm trong hộp đựng đồ bẩn thỉu, nó meo máo khóc oà lên, khóc vì vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc, khóc vì người mẹ xấu số của nó vẫn còn kẹt trong căn phòng đó...

“Chào mừng con đã trở lại, con gái yêu quý của ta.” Gã đàn ông dang rộng hai tay, cười hà hà khoái trá. Hắn nhắc bóng con bé lên và nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn ngắn.

...

“Chắc chắn nó không còn nhớ gì nữa chứ?” Nathan chép miệng, nhìn tên hầu cận hôm trước một cách nghi hoặc.

“Chắc chắn.” Tên đó cất giọng. “Cho dù có nhớ lại, nó cũng không thể làm gì được ngài.”

“Thế người có cho ai biết về chuyện này?”

“Không, thưa ngài.”

“Hừ...tốt lắm.” Lão cười hài lòng. “Giờ thì...Welcome to the hell, haha (chào mừng đến với địa ngục).”

Hắn ta chìa thẳng chiếc súng ngắn vào đầu tên hầu cận, không chờ hắn kịp phản ứng, hắn bóp cò.

Bụp!

Hắn không thường giết những tên hầu cận bản lĩnh của mình, nhưng việc này phải được giữ bí mật đến mức tuyệt đối. Hắn chỉ cho phép mình là người duy nhất trên thế giới này biết được chuyện ấy. Cho đến khi cần thiết, tự hắn sẽ phanh phui toàn bộ sự thật.

.

Khẽ chớp mắt vài lần, con bé bừng tỉnh. Một căn nhà rộng lớn, nội thất trang hoàng, được trang trí tỉ mỉ là những đồ vật mang tính mỹ nghệ, thủ công

chẳng khác gì toà lâu đài kiểu cũ. Bên cạnh nó là một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo vét uy nghiêm, gương mặt toát ra vẻ hiền từ, cùng một cậu nhóc độ chừng tám tuổi với mái tóc đen nhánh, nó lạ lẫm cất tiếng hỏi.

“Anh là ai?”

Cậu nhóc niềm nở cười với nó, nụ cười ấy... thật ấm áp. “Anh là Henry White. Còn đây là bác quản gia Kyuuma.” Không để nó tiếp tục thắc mắc, anh nói thêm “Em không nhớ gì phải không?”

Con bé gật đầu, nhìn anh chăm chăm. Chỉ cần thoáng qua nó cũng nhận ra, anh là một người trưởng thành trước tuổi.

“Thực chất, đây cũng là lần đầu tiên anh gặp em. Cha đã đưa em về nuôi và bảo em là thiên tài cần được huấn luyện. Nhưng không sao, từ nay em sẽ là chủ nhân ngôi nhà này, sẽ là em gái của anh. Được chứ?”

“Tên em?”

“Ừm... Cherry, em mang mùi hương của anh đào.” Cậu nhóc nghĩ trong chớp nhoáng. “Từ nay em sẽ có tên là White Cherry nhé!”

Con bé gật đầu cười thật tươi. Anh cũng cười đáp trả, ngay sau đó, anh nhích lại thật gần và hôn chụt lên má của nó.

Nó căng mắt ra nhìn anh. Ba năm sống trên đời, thứ duy nhất mà nó được tiếp cận chỉ là sách, sách và sách. Vì thế mà nó chưa hề có trải nghiệm thực tế về cảm xúc. Anh làm thế là có ý gì, nó không thể hiểu được. Theo kiến thức trong sách, nó bắt đầu phân tích, một người hôn một người do yêu, hoặc thương, hôn cũng có thể bày tỏ sự vui mừng, sự cảm thông, đôi khi là thay cho lời cảm ơn, xin lỗi, hoặc nói lời tiễn biệt... Vậy nụ hôn mà anh dành cho nó mang theo ý nghĩa gì?

“Anh, sao lại hôn em?” Vì muốn giải đáp thắc mắc, bức thiết quá nên nó cần phải hỏi.

“Vì em rất đáng yêu.” Anh cười khi. Trong khi đó nó vẫn cảm thấy không ổn, hôn chỉ vì nó đáng yêu sao?

Gạt bỏ suy nghĩ mông lung, nó tiếp tục quay sang hỏi anh, “Thế...cho em hỏi... IQ của anh là bao nhiêu?” Con bé hiểu rằng câu này nói ra khá là mất lịch sự, nhưng nó thật sự muốn biết, nhìn anh chín chắn hẳn so với tuổi. Chín chắn không phải là về ngoại hình, mà về cách ăn nói, ứng xử, giống như nó vậy.

“Ồm...thật ra anh cũng chưa đo. Anh nghĩ, của mình chắc cũng rất cao...của em cũng vậy, phải chứ?” Đối đáp với câu hỏi kia của nó, anh chỉ cười cười tự mãn.

“Em cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ rằng mình là thiên tài, thế thôi.” Nó khúc khích cười, bao con mọt mòi dường như tan biến hết.

“Hahaha~”

Căn nhà rộn ràng hẳn lên khi ngân vang tiếng cười của lũ trẻ, bác quản gia Kyuuma nhìn theo hai đứa nhóc, lòng cảm thấy vui lây.

Một cuộc sống mới lại bắt đầu,

song song với nó vẫn là một quá khứ ngủ quên, chờ ngày được đánh thức...

.....

(*): Rds có thể tìm cách xoá trí nhớ con người trên mạng, cách mà khoa học thường làm để xoá bỏ ký ức đáng sợ (gây nhiều quá trình tái củng cố ký ức), hay những tên tội phạm thường làm (tội phạm thường dùng phần của một loại cây Borrachero để điều khiển con người...) nguồn: lượn lắt :D

Chương 1: Mãn Chào Đón Đặc Biệt Của "Ma Cũ"13 năm sau...

“Ring ring ring...”

Chiếc đồng hồ báo thức đầu giường kêu la inh ỏi.

Tôi lồm cồm bò dậy tắt nó đi. Dù trong lòng vẫn còn thấy có chút ảm ức vì bị phá giấc ngủ giữa chừng, nhưng đã đến giờ đi học rồi, tôi không thể hy sinh một tiết học quý báu cho giấc ngủ ngắn ngủi này được. Khẽ neho mắt, tôi nhẹ nhàng ngồi thẳng dậy và vò lại mái đầu bù xù của mình. Rồi cũng nhẹ nhàng cười thật tươi để đón chào ngày mới, cái nụ cười thường trực trên môi Yosuke Kuro tôi.

Tôi - Yosuke Kuro - Một thằng con trai lớp 11.

Mặc dù nhà có điều kiện, và tôi có cả một chiếc Bugatti màu vàng riêng cho mình, nhưng khoảng cách từ trường học với nhà không xa, tôi muốn chạy bộ để tập thể dục, và để tận hưởng cái không khí buổi sáng một cách trọn vẹn. Dù là cuối tháng 5(*) hay bất kể mùa nào đi chăng nữa, không khí buổi sáng vẫn luôn trong lành đến thế.

Vác chiếc balo tới trường, tôi vẫy tay và kèm theo nụ cười thiên thần, chào với những người đang đổ dồn ánh mắt trái tim về mình. Ngày nào cũng vậy, tôi quen với việc bản thân bị đưa ra làm tâm điểm chú ý cho trường Harrod này rồi, nhưng không vì thế mà tôi cảm thấy khó chịu, ngược lại tôi còn tỏ vẻ

thích thú nữa kia.

“Chào hoàng tử! Chúc hoàng tử buổi sáng tốt lành!”

“Ô~” Tôi quay đầu lại, bắt gặp một bạn nữ mặc đồng phục trường Harrod đang đứng cách mình không xa. “Chào bạn, cảm ơn nhé.”

Đâu phải đơn giản để tôi nhận được cái biệt danh là “Hoàng tử mặt trời”, nó xuất phát từ vẻ đẹp hào hoa, vương giả mà không kém phần thân thiện của tôi. Phải, tôi luôn hoà đồng và tươi cười với mọi người, như *ánh mặt trời* ấm áp, ngược lại hoàn toàn với mấy tên công tử nhà giàu, đẹp trai mà hách dịch ngoài kia.

“Kuro! Chị ở đây~!” Con người vừa gọi tên tôi là Shirin, trên tôi một lớp, tính cách bướng bỉnh đôi chút, nhưng đối với tôi vẫn là tốt số một. “Bắt kịp Kuro rồi nhá!” Chị hồng hộc thở, mái tóc hung đỏ hơi rối, ánh mắt lấp lánh ý cười.

“Đừng nói là chị chạy bộ đến trường nhé?” Tôi hơi nhướn mày. Người con gái này chính là một vị tiểu thư ‘liều yếu đào tơ’, luôn sợ mệt nhọc, chạy hay đi bộ đến trường đối với chị luôn là cực hình. Chị chạy như vậy, xem như đây là một cảnh tượng xưa nay chưa từng có.

Shirin gật gật, mắt trong veo nhìn tôi. “Thấy Kuro ngang qua, vốn là đuổi theo, nhưng Kuro chạy nhanh quá, làm chị đuổi sắp chết rồi đây.” Phát hiện ánh mắt đầy nghi ngờ của tôi, chị cong môi lên gặng hỏi. “Làm sao? Chẳng lẽ chị không được chạy à?”

Tôi vẫn tỏ ra không tin tưởng, nhưng rồi lại nhanh chóng cup mi xuống, để cơn tức giận của chị mau mau bị dập tắt. Tuy chị là người dễ nổi cáu, và tôi cũng quen rồi, nhưng để chị ở trạng thái giận dữ quả không tốt một chút nào.

“Hình như lớp Kuro hôm nay có một nữ sinh mới.” Chị len lén liếc tôi thăm dò.

Chuyện này tôi cũng đã nghe vài ngày trước. “Thì sao ạ?” Tôi nhướn cao một bên mày.

“Không có gì.” Chị cười, sau tiếp tục khoác tay tôi và tiến về phía trước.

Tiết lộ một bí mật, tôi luôn giữ hình tượng thánh thiện, hoà nhã trong mắt người ngoài là thế, nhưng thật ra thì tôi cũng có phần kiêu ngạo, tự tin về vẻ đẹp thiên bẩm của mình. Khi biết được tin trường có nữ sinh mới từ New York chuyển đến, tôi đã hất tóc và thầm nghĩ “Lại chuẩn bị thu nạp thêm một bé fan nữa đây”.

....

(*): Trường học của Nhật Bản bắt đầu từ tháng 4 và kết thúc vào tháng 3 năm sau.

Có 3 học kỳ và 3 kỳ nghỉ: hè, đông và xuân. Kết thúc một học kỳ sẽ là một kỳ nghỉ.

...

Ngay sau lời giới thiệu của vị thầy giáo đáng kính, cô đeo chiếc balo màu trắng toát, chậm rãi bước vào lớp trong ánh mắt dò xét của mọi người. Bộ đồng phục của trường cùng dáng đi khoan thai đã tôn lên được vẻ đẹp mà cô đang sở hữu. Cô ấy rất đẹp, một vẻ đẹp bí ẩn trộn lẫn giữa phương Tây và phương Đông, với ánh mắt xanh cô-ban buồn thăm thẳm.

Cô nhẹ nhàng gặp người xuống chào thầy và các bạn, nhưng không hề mở miệng nói một câu. Sau đó, cô quay về phía thầy giáo rồi cất giọng lãnh đạm. “Tôi có thể ngồi chỗ nào, thưa thầy?” Giọng nói của cô tuy du dương, ngọt và dễ nghe như kẹo dẻo, nhưng ngữ khí dường như có phần lạnh lùng, không hề nồng nhiệt mà đáng lẽ một học sinh mới khi ra mắt trước lớp phải có.

“A~ em không định giới thiệu về mình à?” Chính lại giọng kính, vị thầy già hơi ngạc nhiên hỏi.

“Chẳng phải ai cũng biết tên tôi rồi sao - Kobayashi Sakura, cần gì phải chào nữa ạ?” Cô cung kính, nhưng lại có phần ngạo nghễ, kèm theo đó cái nhếch môi lạnh lùng. Cô gọi lại câu hỏi. “Tôi không muốn nhắc lại lần hai đâu.”

“À..tuy, em cứ việc chọn chỗ ngồi mình thích.” Có thể nhận thấy, vị thầy già dường như đang khó chịu trước thái độ nửa như kính trọng nửa như không kia của cô. Nhưng có lẽ vì để giữ thể diện của mình, ông đã không muốn câu nệ gì nhiều. Hay là...có khi nào ông ta bị lời lẽ kia của cô uy hiếp không?

Kobayashi khẽ liếc mắt đảo một vòng nhìn quanh, sau đó cô bắt đầu di chuyển. Có vẻ như cô ấy đang di chuyển về phía tôi - phía tay trái từ bàn giáo viên, chiếc bàn áp cuối sát cạnh cửa sổ. Đúng như dự đoán, cô ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh và nhìn tôi. Biết ngay mà, vẻ đẹp của tôi sẽ không thần thánh nào phủ nhận được đâu.

Tôi cũng nhìn Kobayashi và nở nụ cười thật tươi. Nhưng đáp trả chỉ là một khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc. Rồi Kobayashi xem như không để ý đến sự có mặt của tôi, lấy tay chỉnh lại vài lọn tóc không biết nghe lời.

Cũng vì thái độ có phần hơi đáng ghét, nên Kobayashi không được cái nhìn thiện cảm của mọi người cho lắm - dẫu rằng cô đẹp thế nào đi nữa. Vài tiếng xì xầm bàn tán xung quanh của đám nữ sinh. Cho dù chẳng rõ họ nói gì, tôi cũng có thể chắc chắn rằng, họ đang bàn luận về con người mang tên Kobayashi Sakura kia.

“Hừm, cô ta nghĩ mình là ai chứ?”

“Ừ, chúng ta đã không dám ngồi cạnh Hoàng tử mặt trời mà cô ấy lại dành chỗ đó.” (xì Rùa nói miếng, không dám ngồi là vì mấy đứa đó sợ có đứa khác ghen ghét rồi bị “xử đẹp” ý mà :3)

“Được lắm Kobayashi Sakura, mày cứ chờ đi, tụi tao sẽ cho mày biết mặt.”

“Thông báo cho chị ấy biết đi.”

“Tao biết.”

“...”

“Đồ mê giai, mới vào lớp là đã bám đuôi Hoàng tử của chúng ta.”

“...”

Bên cạnh đó, vài bạn nam sinh lại góp phần làm tiếng xì xào thêm rôm rả.

“Ủầy, đẹp vậy mà cũng đi mê thằng Hoàng tử như điều đó.”

“...”

“Tiếc thật, lại sắp có án mạng xảy ra.”

“(y) đám con gái thật phiền phức, chỉ có một đứa con trai mà cứ giành lên giành xuống.”

...

“Cũng đẹp đấy, nhưng nhìn mặt đáng sợ quá, có lẽ là một con người nguy hiểm!”

“Liệu cậu nghĩ cô gái này có đeo bám thành công Hoàng tử không?”

“Chắc cũng giống mấy đứa khác thôi, ngoài mặt Hoàng tử hay cười là vậy mà có yêu ai thật lòng đâu, toàn cho đám con gái tưởng bở không à!”

“Có thể lắm.”

“...”

“Trông thật là ngon mắt, khi ở dưới thân thể mình thì sẽ như thế nào nhỉ?”

“Haha.”

“...”

Note: Phần lời thoại được in nghiêng (của nam sinh nữ sinh) là phần lời thoại mà nhân vật tôi không hề hay biết.

...

“Chào cậu!” Kèm theo lời nói, tôi nở một nụ cười thần tiên, cái nụ cười đó chính là vũ khí hạng nặng khiến hàng tá cô gái phải đổ rạp.

“...” Kobayashi không trả lời, cũng chẳng hề nhìn tôi lấy một cái. Cô chỉ mở cặp sách và lấy vài quyển tập mới như in từ trong đó ra.

Đợi một lúc không thấy có động tĩnh, tôi trầm nghĩ, có lẽ vừa rồi tôi đã nói quá nhỏ đến độ cô ấy không nghe thấy được. Vì thế mà tôi kiên nhẫn lặp lại câu chào. Và lần này, tôi có nói to rõ hơn lúc nãy một chút. “Chào cậu!”

Cuối cùng Kobayashi cũng quay lại nhìn tôi, nhưng câu trả lời thì không hề như mong đợi. “Thật phiền phức.”

“Hả?” Thái độ ngạc nhiên của tôi không hề lạ. Vì đương nhiên, từ nhỏ đến giờ, chưa có người nào nói tôi vậy cả.

“Hừ...”

“Cậu...” Sự im lặng của cô càng khiến tôi trở nên nổi cáu. Hừm, được rồi, phải giữ hình tượng. Trong mắt tôi, hình tượng Hoàng tử mặt trời ảm áp luôn được ưu tiên hàng đầu. Dường như trong bất kì hoàn cảnh nào, tôi cũng nghĩ đến hình tượng của bản thân đầu tiên. Nghĩ là tôi lập tức lấy lại bình tĩnh và tiếp tục cười. “Ừ, cậu không muốn nói chuyện với tớ bây giờ thôi vậy, vẫn còn dịp khác.”

“Giả tạo.”

“Cái...” Tôi ngơ người, là lần đầu, lần đầu tiên đó, lần đầu có người dám không nói chuyện với tôi, dám nói tôi phiền phức và giả tạo. Lòng tự kiêu của tôi có phần bị tổn thương. Quay mặt lại vị trí của mình, tôi lật nhanh mấy trang vở như không biết mình đang có hành động gì. Để giảm bớt sự tức giận chẳng? “Mặc kệ cậu, xem như tớ chưa nghe thấy gì cả.”

Cô ấy không nói gì nữa, tôi cũng im lặng. Trong lòng tôi cảm thấy rất ám ức. Cứ thử để một kẻ chưa quen biết từ trước chửi là phiền phức, là giả tạo thì sẽ hiểu cảm xúc của tôi ngay thôi.

Nhưng tôi là một con người hoà đồng, vì thế con tức giận của tôi đã biến mất hoàn toàn kể từ sau khi kết thúc tiết học ấy.

Giữa trưa, nắng hơi gắt xiên xuống mặt đất.

Tôi vác phần thức ăn của mình tìm đến nơi cần xử lý, với khuôn mặt vô cùng vô cùng khó hình dung. Có một sự chán ghét xen lẫn thú vị dâng lên trong lòng tôi. Chán ghét là, bản thân lại lực bất tòng tâm nhìn Kobayashi ở góc độ nghiêng suốt cả ngày, mà vẫn không có cơ hội để bắt chuyện. Còn thú vị là, tôi đã xem đây là một bài luyện tập về “sức hút” của mình. Vì vậy, tôi sẽ kết bạn với cô, như với bao người, để rèn luyện sức hút ấy. Không lý nào tôi lại có thể thua cuộc được. Tôi tùy ý bóc một nắm sushi và cho vào miệng, nhai thật mạnh để thể hiện sự quyết tâm của mình.

Không có sự thay đổi gì, một tuần sau, tôi vẫn tiếp tục đến trường. Và lại được gặp cô bạn xinh đẹp nhưng hơi “chảnh” kia. Dù đã trải qua một tuần, nhưng sự tồn tại của tôi trong mắt cô bạn này chẳng khác gì không khí, khiến tôi khó chịu đến nghẹn lại, uất ức là không còn gì để nói. Ngay cả ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên. Thái độ băng lãnh này của cô đối với tôi như một loại cực hình vậy.

Vẫn như thường lệ, Kobayashi diện cho mình bộ đồng phục blazer khoác ngoài áo trắng điểm xuyến các đường viền xọc quanh cổ, tay và khuya áo, mặc kèm một chiếc váy đen dính nơ lớn phía sau vô cùng xinh xắn, trên cổ áo còn có một chiếc cà vạt đen được thắt gọn gàng. Trông cô đáng yêu, nhưng vẫn đậm chất lạnh lùng, kiêu kì khó tả. Hao như một con búp bê không biết cười vậy.

Ấy thế mà khuôn mặt Kobayashi hôm nay lại điểm thêm vài nét tím bầm nhỏ, khiến cô nàng mất đi vẻ tự nhiên. Tôi thấy vậy bèn lo lắng hỏi. “Cậu làm sao vậy?”

“Đừng quan tâm.” Cô lạnh lẽo trả lời, gõ nhịp nhịp ngón tay trở xuống bàn, ánh mắt nhìn vào một điểm bất kì nào đó trong không gian. Làm cho bất kì ai ngay cả thần thánh cũng khó có thể đoán được suy nghĩ của cô hiện giờ.

“Đánh nhau à?”

“Đã bảo đừng quan tâm, không phải là chuyện của cậu!”

“Mới về trường một tuần mà đã đánh nhau với người khác rồi sao?” Bỏ ngoài tai lời lẽ xa cách của cô, tôi chế giễu cười. Cô quả là gan cùng mình, lý do tôi nói vậy cũng bởi việc đánh nhau trong trường chẳng khác gì muốn hủy kết quả học tập của mình suốt năm cả.

Hay là cô nghĩ rằng, đến đây được thì cũng có thể chuyển đi nơi khác được? Vì thế mà cô không quan tâm đến hình phạt của trường sao?

“Phiền phức.” Cô chuyển ánh mắt sang liếc tôi rồi dài, sau đó là đứng dậy và rời khỏi chỗ. Cô định bước ra ngoài hành lang.

Cứng họng, đây là lần thứ mấy tôi bị cô ấy chửi rồi nhỉ? Tôi không giống với bọn con gái thường hay xia mũi vào chuyện người khác đâu, nhưng đây là người bạn tương lai của tôi, không quan tâm không được.

Thế mà khi con ả uất ức dâng trào thì tôi cũng chả thèm đếm xỉa tới nữa.

Chợt Kobayashi lên tiếng, nhưng chân vẫn bước đều đều. “Cậu... cũng được nhiều người quan tâm quá nhỉ?”

“Hả? À, haha...” Tôi có hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Kobayashi. Vì bình thường, đáp trả câu hỏi của tôi thôi, cô còn không hứng thú, huống chi là chịu chủ động nói chuyện như vậy. Nhưng sau đó, tôi cũng vỗ ngực tự hào. “Tất cả mọi người trong trường kể cả thầy cô, và rất nhiều người trong xứ sở Hoa anh đào này đều là fan của tớ đấy.” Tôi đi theo cô ấy cũng như là một phản xạ.

“Ba hoa...” Cô chép miệng, như chẳng buồn bận tâm. “Ừ, vì thần tượng khó ưa nên lũ fan nhân văn vô tích sự của kẻ ấy cũng thật khó ưa.”

Hừ, lúc này tôi lại trở nên khó chịu. Nói chuyện với Kobayashi thì cần lời chết quách còn hơn. Lúc nào cũng tỏ thái độ cộc lốc, cho dù tôi có thân thiện cỡ nào đi chăng nữa.

“Nhưng sao cậu lại hỏi vậy?”

“Bởi vì...tôi tò mò.” Cô đan chéo tay vào nhau, lưng tựa vào bức tường lớp lạnh lẽo, mắt nhìn xuống đất.

Tôi nhún mày khó hiểu, thật không nghĩ người như cô ấy mà có thể tò mò vì chuyện này.

“Thế cậu có muốn biết tên tớ không?” Tôi cũng tiến lại đứng đối diện với Kobayashi. Tôi hỏi thế cho có lệ thôi, chứ thật ra tên tôi xuất hiện trên các trang báo lớn như cơm bữa. Nếu là một người xem báo thì cô ấy chắc chắn cũng đã biết.

“Không.” Kobayashi trả lời một cách phũ phàng.

Tôi dần mặt què xệ. Chẳng lẽ cô không đọc báo bao giờ à? Thế nhưng, tôi vẫn mặt dày nói tiếp để hoàn thành bước đầu tiên trong việc kết bạn. “Tên tớ là Yosuke Kuro, làm bạn với tớ nhé Kobayashi?” Tôi nhìn cô, chìa tay và cười nụ cười thân thiện, bỏ ngoài tai tất cả những lời lẽ mang tính “xúc phạm” tôi trước đó của cô.

“Tại sao tôi phải làm bạn với cậu?” Một tay giơ lên vuốt cằm, cô quay sang tôi với ánh nhìn đăm chiêu.

“Vì tớ thật sự muốn vậy!” Ánh mắt cương nghị và nghiêm túc đã cho cô ấy biết lời nói của tôi là chân thành. Hình như cô có gì đó lưỡng lự, tôi nghĩ mình sắp thành công rồi.

Nhưng câu nói của cô sau đó khiến tôi méo mồm. “Tôi đã không có bạn, sau này cũng thế.” Nói xong, cô chẳng thèm để ý thái độ của tôi nữa mà lôi headphone trong túi cắm vào chiếc mp3, nhắm nghiền đôi mắt và nghe nhạc.

Tôi khê khàng rút tay lại rồi đưa lên đầu gối. Cô gái này hết lần này đến lần khác khiến tôi mất mặt trước bao nhiêu là người. Đang thầm oán trách, tôi nghe tiếng cô ấy vọng ra. “Nhưng tôi có thể suy nghĩ lại.” Mắt vẫn nhắm nghiền, cô tận hưởng giai điệu trong bản nhạc đang nghe.

“Gi? Có nghĩa là tớ có thể làm bạn của cậu?” Tôi chớp mắt, trong lòng dâng lên một nỗi vui mừng.

“Ngốc, tôi đã nói quá rõ.”

Bị chửi là ngốc - một trong những từ ngữ mà tôi ghét phải nghe nhất, nhưng tôi vẫn thấy vui vui. Lòng tôi thầm reo ‘Yeah! Phải như thế chứ!’

“Đừng tưởng bở, tôi nói ‘có thể’, không đồng nghĩa với việc sẽ chấp nhận.” Cô vừa cười nụ cười nhếch mép quen thuộc. “Tốt nhất vẫn là... tránh xa tôi ra.”

Câu nói này khiến tôi như từ 9 tầng mây rớt xuống 18 tầng địa ngục. Và khuôn mặt tôi hiện giờ nó như thế này này “O.o”. Ấy, thật bức mà. “Tớ tin tớ sẽ là người bạn tốt của cậu.”

Cô im lặng.

Thật khó hiểu! Bỗng dưng, tôi thật sự muốn làm bạn với cô ấy, hơn là khiến cô ấy gục ngã bởi vẻ đẹp trai hào nhoáng của mình. Tôi thật muốn kết bạn với cô ấy! Người bạn tương lai của tôi, cứ chờ đó!

[Kobayashi Sakura's focus]

Đầu tuần trước.

Ngay khi nghe tiếng chuông báo hiệu, Kobayashi đứng dậy và bước ra khỏi lớp để phòng tránh trường hợp có người muốn làm quen kết bạn. Kobayashi không thích có bạn, đó là vì cái tính cách lạnh lùng, không thích tiếp chuyện với người khác của cô. Cũng vì điều này mà cô luôn đơn độc. Dù cho có người muốn chia sẻ mọi thứ, từ nội tâm, niềm vui lẫn nỗi buồn, cô cũng sẽ tìm cách xa lánh kẻ đó.

Cô cho rằng, sống như thế sẽ tốt hơn, không vướng rắc rối, không phải bận tâm nhiều điều...

Lững thững bước dọc theo dãy hành lang, Kobayashi khoanh tay và ngược nhìn mọi thứ. Cô lưu tâm một chút đến cách bố trí nơi này. Trường rất rộng, rất đẹp, thật xứng với danh hiệu trường học đứng đầu Nhật Bản. Đi hết ngày sợ rằng cũng không thể tham quan sơ bộ hết nơi đây. Học sinh thì không cần nói, vô cùng đông đúc.

Khi ở New York, cô chưa bao giờ tiếp xúc với trường học nên cũng không hề rõ cảm xúc hiện tại trong lòng.

Nhắc đến New York - mảnh đất quê hương thứ hai mà từ khi sinh ra Kobayashi đã sống, cô lại cảm thấy sáo rỗng tâm trạng. Có hình bóng ai đó vẫn luôn tồn đọng trong tâm trí cô, muốn quên, lại không thể nào quên được. Tuy mặt cô không biểu cảm, nhưng ánh mắt đã hằn lên vài tia buồn man mác.

Đang đi, chợt có một tốp con gái đứng chặn trước mặt Kobayashi, khoảng năm sáu người. Cô gái đứng đầu có mái tóc hung đỏ và dài từng lọn, tay đang vòng trước ngực, mặt kênh kiệu nhìn cô.

Đoán chừng hành động tiếp theo của những người này, Kobayashi liếc họ với ánh mắt lạnh băng, toà ra một vàng sát khi bức người hiểm ai có thể có được, lại đẩy ý khiêu khích tính nhẫn nhịn của bọn họ.

Nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ nhuộm mùi thuốc súng nồng nặc của cô, bọn họ có đôi chút rùng mình, nhưng kẻ đứng đầu nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Cuối tuần này đến trường, gặp tại sao ở sân sau!”

“Nếu tôi không tới?” Kobayashi đáp ngắn gọn, mắt cũng không vì cô gái trước mặt mà tiếp tục ngược nhìn.

“Thì mày là đứa hèn!”

“Hèn ư?” Kobayashi nhếch môi khinh bỉ, rồi đảo mắt nhìn đoàn người phía sau ả. “Ý đông hiếp yếu thế này thì ai mới là đồ hèn đây?”

“Mày... hừ, tao sẽ đợi mày đấy.” Giọng cô ả có phần khó chịu, răng nghiến ken két tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

Cô nhún vai, tiếp tục nhếch miệng cười khinh khinh, vừa lắc đầu vừa bước thẳng rẽ đoàn người trước mặt thành hai hàng. Đối với loại người chỉ biết gây sự chẳng có nguyên do, cô không nên chấp làm gì.

“Hừ,” ả ta nắm tay lại thành nắm đấm. “Rồi mày sẽ biết tay tao.”

Ngày mà Sakura nhận được lời “hẹn” cũng đã đến.

Bọn chúng tới trước và bắt đầu chờ đợi. Người ngồi tựa gốc cây, người đứng nhịp nhịp chân xuống nền đất dất bê-tông, người mê mẩn soi gương... Nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy cô đâu. Cả bọn dường như đang rất uể oải.

“Nè, tao nghĩ nó chả dám đến đâu.”

“Ừ, về thôi.”

“Chúng mày cứ ở lại đó.” ả thủ lĩnh mái tóc hung đỏ lên tiếng, có vẻ như sự tức giận của ả chưa nuốt trôi được.

Cuối cùng Kobayashi cũng đến.

“Sao giờ này mày mới vác mặt đến?” ả thủ lĩnh vẫn đứng im tại chỗ, tay khoanh lại, mặt héch lên trời, thấy Kobayashi đi tới mới cất tiếng nạt nộ.

“Vây thì đã sao?” Kobayashi đáp lỏn gọn. Trái với vẻ tức giận của bọn người kia, cô chỉ thản nhiên xem như không mà chẳng hề bị khí thế áp đảo của họ làm cho hoảng sợ.

“Hừ, mày biết vì sao mình lại bị kêu đến đây không?”

“Vì?”

“Mày dám ngồi cạnh Hoàng tử của chúng ta!” ả nghiến răng. Vì câu trả lời của ả mà Kobayashi ngơ 2s. Cô biết người ngồi cạnh cô, người muốn làm quen với cô chính là Hoàng tử mặt trời như trong các trang báo lớn đã nói. Nhưng vì ngồi gần cậu ta mà cũng phải hẹn cô ra đây, mục cười thật.

“Hoàng tử? Tôi nghĩ Nhật Bản đã trải qua thời kì vua chúa lâu rồi cơ đấy!” Cười lạnh, cô giả như không biết. Đây có lẽ cũng là câu nói dài nhất mà cô nói ngày hôm nay.

“Mày...mày không biết người ngồi cạnh mày là Hoàng tử mặt trời hả?”

Kobayashi hừ nhẹ. Bọn óc heo này, định gây sự với cô vì thằng con trai được gọi là Hoàng tử?

“Tạm cho là mày không biết, nhưng đã là gì? Quan trọng là mày dám ngồi gần Hoàng tử.”

“Nếu chị muốn thì cứ việc ở lại lớp một năm để được ngồi gần cậu ta.” Ngoài sự chế giễu trong nụ cười, Kobayashi còn chứa chấp nhiều tia hàn khí lạnh lẽo, khơi gợi xúc cảm đề phòng của đối phương. Lý do cô đến trễ cũng là vì tìm hiểu ngọn ngành về chị ta - Hanazuki Shirin, một học sinh lớp 12.

“Hừ, mày được lắm! Tao sẽ xử mày, ngay-bây-giờ!”

Kobayashi khề lùi lại, nhưng khuôn mặt vẫn không hề nao núng hay một sắc thái biểu cảm khác.

“Đánh nó đi!”

Cả đám nữ sinh vây quanh lấy Kobayashi, đẩy cô ngã nhào ra đất. Qua 13 năm luyện tập, cô có thể không chế được tình huống dù có là trước sức lực nhiều người như vậy. Nhưng cô vẫn để cho họ hành hạ, và vờ chống cự yếu ớt. Từng cái cào cào, cái giật tóc, cái đấm đập thùm thụp vào người như thế đối với cô chẳng đã là gì.

“Haha, giờ mày đã biết mùi vị của việc đeo bám lấy Hoàng tử công khai là như thế nào rồi chứ?!”

“Hừ...” Quệt vệt máu ở cánh tay phải, cô cười nửa miệng. “Tôi không đeo bám ai cả.”

“Còn chối.” Một ả nữ sinh từ phía sau tiến lại tát cho Kobayashi một cú thật mạnh khiến cô ngã ra đất, vệt máu từ miệng cũng vì thế mà chảy ra.

“Dừng được rồi, Akemi.” Hanazuki ra lệnh, ném cái nhìn chán ghét cho cô. “Tội tao không hèn, tại mày ép tội tao phải ra tay.”

Nói rồi bọn chúng ngúng nguẩy bỏ đi, để Kobayashi một mình ở lại. Dù nói chẳng là gì... nhưng cũng có đau đớn. Cô đứng dậy, trên người đầy vết bầm tím và những vết máu nhỏ nhặt. Nhìn vào đám người đang dần mất hút, cô khẽ hừ nhẹ. Chẳng qua là, cô đang cố nhẫn nhịn để tiếp tục sống trong một thân phận bình thường, thậm chí là nhỏ bé, nếu không chống chế được bản thân, e rằng bọn họ đã ở dưới tay cô mà chết không rõ lý do vì sao mình chết.

Nhưng đối với cô ở hiện tại, nhẫn nhịn không đơn thuần chỉ là bỏ qua. Cái chính là, lấy lui làm tiến, cô để mặc họ hành hạ mình lần này, lần sau, họ nhất định sẽ bị hành hạ bởi cô, tất nhiên là ở mức độ kinh khủng hơn.

Vừa đặt chân tới mảnh đất này được vài ngày mà đã có kẻ gây sự với cô, xem như kẻ đồ không muốn sống yên ổn nữa.

Chưa muốn về, cô lê bước nặng nhọc. Đi đâu cũng không biết, nhưng cô sẽ không về nhà trong bộ dạng thể này để bác quản gia khỏi lo lắng.

Dừng trước tấm biển “lãnh địa Mặt trời” màu nâu nhạt được chạm khắc thủ công, tại góc sân rộng của khuôn viên sau trường, đập vào mắt cô lúc này là một rừng hoa anh đào mini, với duy nhất một gốc cây trổ bông màu hồng phấn dịu nhẹ.

.

Hoa anh đào? Mùa này đâu phải là mùa trổ bông ...?

...

[End Sakura's focus] ...

----END CHAP 1----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2. Part 1: First Kiss

Kobayashi đã bỏ trống một tiết. Chẳng biết cô ấy đi đâu nữa. Không quan tâm nhiều, tôi ra cái nơi gọi là “lãnh địa Mặt trời” - nơi ấy nằm ở một góc khuôn viên trường, rất yên tĩnh và thư thả do ít học sinh lui tới. Quang cảnh thì khỏi phải nói, đẹp hết chỗ chê. Thật là một nơi thích hợp để tôi ngả lưng sau những giờ học căng thẳng, nhất là trong cái nắng oi bức của buổi trưa mùa hè.

Cái oi bức tháng 5 khiến vườn anh đào của tôi tro trụi, cho dù mùa anh đào nở vừa mới trời đi không lâu.

Tuy vậy, nơi đây vẫn còn lại duy nhất một gốc trắng xoá hoa rụng.

Thế nhưng, có một dáng người nổi bật giữa gốc anh đào nở bông kia làm cho cả vườn hoa hiu tàn được dịp bùng sáng hẳn lên.

“Thích”

Tôi cảm thấy như tim mình vừa trật đi một nhịp...

Người con gái ấy đang ngồi tựa mình vào gốc cây và...ngủ một cách ngon lành. Từng đợt gió hanh nóng thổi mon tron, dịu dàng khiến vài lọn tóc đen tuyền dính những cánh hoa màu hồng phấn của cô phất phơ bay... Tôi nhận thấy rằng, trước mắt mình là bức tranh tuyệt đẹp, cô ấy - nhân vật chính trong tranh giống như một vị thiên sứ, khiến tôi cảm thấy tự ti với vẻ đẹp của bản thân.

Không ai khác, đó chính là Kobayashi Sakura.

Ngay từ lần gặp đầu tiên, ta sẽ thấy cô rất xinh đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng, buồn vui và thanh khiết như nước hồ mùa thu, thoang thoang còn mang chút phong vị đáng yêu của tuổi mới lớn, nhưng lại rất dỗi lạnh lùng, vô tâm như một *Công chúa băng giá*. Giờ đây, trong khung cảnh này, vẻ đẹp ấy càng được tôn lên gấp bội. Tuy đôi mắt Kobayashi nhắm nghiền, nhưng tôi vẫn thấy phảng phất đâu đó nỗi buồn, có lẽ nó không thể hiện qua đôi mắt, mà qua dáng người mảnh mai và đơn độc của cô.

Có phải đằng sau lớp vỏ băng giá ấy là một trái tim mềm yếu, cần được chở che?...

Trong vô thức, tôi tiến lại thật gần, gần, và gần hơn nữa, nét mặt phảng phất nỗi buồn ấy ngày một lấp đầy tâm trí tôi, tôi chẳng ý thức gì về việc mình sắp làm...Tôi cúi xuống, khoảng cách bây giờ là 50cm...20cm...10cm...

...Và rồi, tôi chiếm trọn bờ môi đỏ mọng ấy, nhẹ nhàng thôi, nhưng đủ khiến tôi cảm thấy một luồng điện đang chạy khắp người. Mùi hương vani hoà quyện với anh đào thơm ngát xông thẳng vào mũi, khiến cả người tôi mê mẩn. Thế có chứa đó là first kiss của tôi. A, tôi điên mất thôi~

Kobayashi khẽ cựa quậy, tôi luyến tiếc rời môi. Khi nhận ra cô sắp tỉnh dậy, tôi giật mình khẽ lùi người ra sau vài bước.

“A~” Trông cô đang dần mở mắt, vẻ mặt tôi như người vụng trộm bị bắt quả tang. Nếu vừa nãy, tôi “anh dũng” hành xử không màng hậu quả, thì giờ đây, chính tôi cảm thấy khá hoảng loạn với cái hậu quả mà tôi đang nghĩ đến. Có khi nào, Kobayashi sẽ ghét tôi khi biết được chuyện tôi vừa làm với bản thân cô không?

“Cậu làm gì ở đây?” Kobayashi nheo mắt hỏi, khẽ cựa quậy người, tay day day hai bên thái dương để áp chế cơn buồn ngủ còn đọng lại.

“Tớ...tớ phải hỏi cậu mới đúng, đây là chỗ của tớ mà.” Tôi trở nên lúng túng, mặt ửng đỏ. Ngoài cái cảm giác lo lắng kia, đương nhiên, tôi phải cảm thấy rất ngượng ngùng. Dẫu là cô có biết hay không đi chăng nữa.

A a a, tôi vừa thực hiện một hành vi đồi bại với Kobayashi - cái con người mà tôi đang muốn kết bạn.

“Chỗ của cậu? Giấy tờ đất đâu? Đưa đây tôi xem.”

“Không...nhưng mà...”

“Không có thì đừng nhận bừa, từ nay nó sẽ là chỗ ngủ của tôi.” Tay khoanh trước ngực, giọng nói đều đều, không có ý gì là nạt nộ.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết...” Kobayashi vòng hai tay qua sau gáy rồi nhắm mắt và tiếp tục ngủ người.

“Cũng được...” Tôi một phần là vì đang còn bị ảnh hưởng của vụ ban nãy, một phần muốn ngắm gương mặt thiên thần ấy nhiều lần hơn ở nơi này, nên tùy cô ấy quyết định. Và tương lai Kobayashi sẽ là bạn chí cốt của tôi, có là gì khi chia cho cô ấy một nửa lãnh địa?

Kobayashi không nói gì nữa, tôi vẫn đứng thừ ra đó nhìn. Cái nóng của tháng 5 không thể nào bì kịp với cái nóng đang lan toả trong người tôi hiện tại.

“Còn chưa đi?” Kobayashi vẫn khép hờ đôi mắt.

“Tớ đi ngay đây, khỏi phải đuổi.” Không còn dũng khí để đứng yên đó nữa, tôi quay lưng bước. Nếu còn nán lại, không biết bản thân tôi sẽ tiếp tục gây ra chuyện gì.

Tôi đã đến.

Sau đó lại đi.

Tôi đã rời khỏi vườn hoa của chính bản thân mà không hề có một cuộc nghỉ ngơi nào ở đó như dự định. Cứ như tôi chỉ đến đây, ướm vết chân mình lên mặt đất... và ném mọi hành động mình đã làm ở lại để bỏ trốn.

...

Tôi bước dọc hành lang, miệng tùm tùm cười khiến ai ai cũng nghi hoặc ngoái nhìn, tôi vẫy tay nhìn đám người bọn họ rồi lại tí tởn về lớp.

“Hôm nay nhà Hoàng tử trông số độc đắc à?”

“Nhà cậu giàu thế, mấy tờ vé số ấy đã là gì?”

“Vậy thì cậu ta có chuyện gì mà vui thế nhỉ?”

“Không biết nữa? Đang yêu chăng?”

“....”

.

Tôi mím môi, môi cô ấy mềm quá, ngọt quá, ngọt như kem vậy. Cho dù que kem có lạnh giá thế nào đi chăng nữa, cũng mang được trong mình vẻ ngọt ngào vô tận.

Với tôi, cô là một người bạn tương lai, nhưng không hiểu sao tôi lại rất muốn ướm lên đôi môi ấy một nụ hôn như thế.

Tôi vừa nghĩ vừa cười như một thằng ngốc, chẳng quan tâm đến có bao nhiêu người đang đổ dồn ánh mắt về mình. Bỗng nhận ra Kobayashi đã đứng trước mặt từ bao giờ, tôi bất chợt giật bắn.

“Trông tôi đáng sợ thế cơ à?” Kobayashi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang dần đổi sắc của tôi, ánh mắt màu xanh cô-ban vẫn cứ mãi lạnh lẽo như vậy.

“Không, nhưng cậu cứ như ma ấy!” Thậm chí là còn đáng sợ hơn cả ma.

Kobayashi không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi. Thấy vậy, tôi đành chủ động đề không phải kết thúc đoạn hội thoại với cô quá nhanh như thế. “Bữa trưa có muốn ăn với tớ không?”

Nhà trường có tổ chức cho học sinh bán trú và nội trú. Tôi và cô thuộc vào loại bán trú, tức buổi trưa sẽ phải ở lại trường, nên tôi có ý định rủ cô ăn cùng.

“Không.” Kobayashi lãnh đạm trả lời, mắt không chịu nhìn tôi mà cứ đắm đắm vào một cuốn sách nào đó, có lẽ cô vừa mượn nó ở thư viện.

“Vì sao?”

“Tôi ghét ồn ào nơi căn-tin.”

“Nhưng tớ đâu nói là chúng ta sẽ ăn ở căn-tin.” Tôi cười tinh quái. Thấy cô hơi nhíu đôi lông mày khó hiểu, tôi bèn trả lời, và kèm theo là cái nháy mắt tinh nghịch. “Đi, trưa rồi cậu sẽ biết.”

“Dù là ở đâu, tôi cũng không muốn.”

Tôi cứng đờ người, Kobayashi cô chính là người con gái đầu tiên có thể từ chối lời mời của tôi như thế. Cấn cấn môi nhìn Kobayashi oán trách, trong lòng tôi thầm gào thét phản đối kịch liệt sự lạnh lùng xa cách này của cô. Ngay cả bữa cơm tôi mời, cô cũng có thể từ chối thẳng thừng, dứt khoát như thế được ư?

“Không hôm nay thì khi khác vậy.” Tôi bướng bỉnh nhún vai. Kết bạn với cô đúng thật rất khó, nhưng chẳng phải đây chỉ mới là một sự khởi đầu thôi sao? Với tôi, đã muốn rồi thì nhất định không thể bỏ cuộc. Nếu hôm nay cô không đồng ý, thì ngày mai, một, kia rồi cô cũng sẽ ngã mũ khuất phục tôi thôi.

Ừ, rồi Kobayashi cũng sẽ động lòng với sự chân thành của Hoàng tử mặt trời này. Càng nghĩ, tôi càng trở nên quyết tâm hơn bao giờ hết.

...

[Mẫu truyện vô cùng cực ngắn (không có theo thứ tự, thời gian)]

“Kobayashi, buổi trưa có muốn dùng cơm với tớ không?”

“Không.”

“...” *iu xiu*

...

“Kobayashi, trưa này cậu có cùng ai không? Ăn cơm với tớ đi.”

“Không.”

“...” *iu xiu*

...

“Kobayashi, cùng tớ dùng bữa trưa nhé?”

“Không.”

“...” *iu xiu*

...

“Kobayashi a~, ăn trưa với tớ đi, hôm nay thôi.”

“Không.”

“Tớ sẽ dắt cậu đến một nơi, đẹp lắm a.”

“Không cần.” *phẩy phẩy tay*

...

“Aha~ Kobayashi, tìm thấy cậu rồi nhé. Cậu dùng cơm trưa ở đây? Tớ ngồi cạnh nhé!?” *hóm hờ hóm hờ*

“...” *câm nín*

...

“Cậu vẫn dùng bữa trưa ở đây sao? Tuyệt thật.”

“...” *câm nín*

...

“Kobayashi, cậu trốn ở góc xó xỉnh nào rồi?? Cùng tớ ăn trưa đi~!!” *hét*

“...” *bó gối, thu mình, tự kỉ dưới gầm ghế giáo viên.*

...

(_ _ ~)

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2. Part 2: Buổi Tối Không Mong Muốn

Xuân đã đi lâu, nhưng dư vị của nó vẫn còn sót lại trên các cành cây ngọn cỏ, khu phố thần tiên, và cả trong lòng mỗi người.

Không thể cứ làm con ngoan mãi, tôi quyết định lái chiếc Bugatti vàng mượt của mình lượn lờ quanh con phố thân thuộc. Đi một mình đối với người khác thì có vẻ hơi chán, nhưng tôi *thích* thế, vì tôi luôn cảm thấy thoải mái và tự do hơn cả.

Ấy vậy mà... có lẽ tôi đang dần thay đổi quan niệm “đơn độc” của mình. Sự bám víu, lẻo đẻo theo sau Kobayashi Sakura để được chấp nhận lời kết bạn là một mình chứng.

Trên vỉa hè - từng dòng người ồ ạt chen chúc. Khắp nơi - các dãy nhà cao tầng, khu mua sắm, trung tâm thương mại được dịp khoác chiếc áo sáng loá đủ màu sắc giữa màn đêm mật mù. Đó chính là một Tokyo về đêm. Nó phát ra thứ ánh sáng xa hoa, kiêu kì khiến ai đó nhìn vào cũng cảm thấy nhức mắt. Tôi dẫn băng qua thiên đường ánh sáng này để đến những ngõ ngách vắng lặng yên tĩnh hơn của thành phố, lý do chính là để thay đổi không khí.

Mùa đông vốn dĩ đã qua rất lâu rồi, nhưng trời đêm vẫn không thể nào mà không lạnh. Tôi trong bộ trang phục đơn giản với chiếc áo khoác dài dày cộm và quần jeans bạc, một tay cầm vô lăng, một tay cho vào túi áo, miệng thì rêu rao hát những bài hát tiếng Anh ý nghĩa. Đối với tôi, giây phút này chính là một trong những niềm hạnh phúc của cuộc sống.

Cảm giác con đường phía trước khá lạ lẫm, chẳng rõ là tôi có bị lạc đường không nữa... Chắc chắn là thế rồi, tôi là chúa mù đường cơ mà! Nhưng có lẽ không sao, đi thêm một vòng rồi tôi cũng sẽ thấy con đường quen ngay thôi...

Tôi sẽ cứ tiếp tục đi thẳng nếu không thấy bóng dáng mỏng manh của ai thấp thoáng phía trước kia. Một người con gái mặc chiếc áo phông đơn giản, quần ngắn lưng chừng đùi lộ ra đôi chân trắng thanh mảnh. Tóc xoã ngang lưng. Từ phía sau thế này, vẻ đẹp của cô vẫn không hề bị che khuất.

Cho xe tiến lại gần, tôi hạ màn kính xuống. Khuôn mặt cô dần hiện rõ.

Kobayashi ném ánh mắt đề phòng vào chiếc xe lạ đang bám song song với mình. Rồi cô không thèm chú ý đến nữa khi thấy trong chiếc xe đó là tôi, mà không phải ai khác.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Đạo.” Kobayashi vẫn bước thẳng. Tôi thì cứ nhìn cô ấy mà vẫn cho xe lăn bánh chậm đều.

“Một mình sao?”

“...” Đáp lại tôi là một sự im lặng vô hồi kết.

Tuy Kobayashi không thường trả lời tất cả những câu hỏi của tôi, hay không có hứng thú nối tiếp câu chuyện cùng tôi, nhưng kì thực, tôi vẫn chưa thể nào quen với cách nói chuyện của cô. Tôi bắt đầu cảm thấy sốt ruột. “Sao cậu không trả lời?”

“Câu hỏi dư thừa.” Bốn chữ được phát ra với tông giọng trầm đều mà lãnh cảm. Ý cô muốn nói rằng: Bộ cậu không thấy hay sao còn hỏi?... Cũng... hao hao là như thế đấy.

“Đó là câu hỏi theo phép lịch sự mà...” Tôi lừ cô một lát, sau không tiếp tục câu nệ mà nói thêm vào. “Con gái đi một mình ban đêm không tốt đâu. Lại còn đi chỗ vắng vẻ thế này nữa chứ.” Tôi nhàu mày, lắc lắc cái đầu.

“Mặc kệ tôi, liên quan gì đến cậu?” Kobayashi liếc xéo tôi rồi bước nhanh hơn.

Tôi thở dài thườn thượt. Đã học chung với nhau, ngồi cùng bàn với nhau suốt hơn cả vài tuần nay, nhưng cô ấy vẫn không chịu chấp nhận tôi là bạn, thế mới khổ chứ! Khi cô ấy đã bỏ xa tôi một đoạn, tôi dừng hẳn, tắt máy và bước xuống xe.

Móc điện thoại, tôi ấn vào dòng số quen thuộc, bên kia có tiếng alo trầm trầm.

“Bác Masashi ạ, bác cho người đến vị trí cháu trên bản đồ hiện tại để dắt chiếc xe cung của cháu về nhé, cháu muốn đi dạo một chút thôi ạ.”

“Vâng, thưa cậu chủ.”

Tôi ngất máy, rồi khẽ mỉm cười. Cái người tên Masashi không ai khác chính là bác quản gia lớn tuổi nhất nhà tôi. Tôi thương bác ấy lắm, nhưng bây giờ phải làm bác khổ một chút rồi. Về phần bản đồ, chẳng qua là trên mặt đây chuyện hình mặt trời tôi đeo có gắn chip để phòng trừ trường hợp bị lạc đường - đơn giản vì tôi là chúa mù đường. Mất tích, thất lạc, hay bị bắt cóc gì đó thì cha mẹ tôi còn biết mà tìm. Bây giờ tôi để nó ở lại xe cho bác ấy dễ tìm kiếm, chứ thật sự tôi cũng chẳng biết nơi này là đâu...cho dù tôi có sống ở đây từ nhỏ đến giờ đi chăng nữa! (Rùa: công tử bột, cha mẹ cung đỡ nhờ --)

Tôi nhìn lại con đường phía trước, vắng lặng một cách đáng sợ. Quái lạ! Tôi chỉ vừa mới gọi xong một cuộc điện thoại thôi mà, cô ấy không thể đi nhanh thế được...

Tôi vượt vượt dọc sông mũi, quyết định bước thẳng theo lối Kobayashi đi ban nãy.

[Kobayashi Sakura's focus]

Kobayashi chậm rãi đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này hẳn là một con ngõ nhỏ với ánh sáng mập mờ. Muốn đi dạo một vòng quanh thành phố để thông thạo tất cả các đường đi, và giờ thì cô đã bị lạc. Ngu ngốc nhất là, cô đi dạo, nhưng lại không điều tra đường lối rõ ràng.

Đôi lúc, Kobayashi cũng có những sai lầm thật sự ngớ ngẩn.

Cũng không phải là chuyện gì quá to tát, đó là vì cô chưa nhờ đến bất kì ai, tự bằng chính khả năng của mình để tìm đường về thôi. Bất quá thì cô sẽ gọi điện nhờ người giúp, hoặc mở miệng hỏi đường ai đó.

Việc không tìm được lối ra trong con ngõ nhỏ hẹp này chẳng hề ảnh hưởng đến sự kiên nhẫn nơi Kobayashi. Cô vẫn chú mục mò mẫm trong bóng tối.

Nhận ra đây là ngõ cụt, Kobayashi tự gõ đầu để trừng phạt vì sự ngu ngốc của mình. Nhưng trước khi quay đầu, Kobayashi có thể nghe rõ tiếng bước chân và tiếng thở của ai đó phía sau lưng. Ngay lập tức, cô quay phắt người lại.

“Cô bé, em đi đâu mà có một mình thế?” Tên con trai to lớn với khuôn mặt bặm trợn, khả ố, nay càng trở nên kinh tởm hơn khi hắn mang theo nụ cười của một tên d* tặc thật sự.

“Cút đi.” Kobayashi dùng giọng nói trong trẻo mà cứng rắn ra lệnh cho hắn, như ra lệnh cho hầu cận của mình vậy. Kèm theo ngữ khí uy thế, khuôn mặt cùng ánh mắt cô như muốn đem đối phương đi đông cứng lại, lạnh đến thấu xương thấu tủy. Cô gái bé nhỏ này, thoát nhìn là một kẻ vô hại, nhưng chỉ cần chạm đến ánh mắt buốt giá kia, khí thế của đối thủ nhất định sẽ bị đã thương hơn phần nửa.

Nhưng tên ngu ngốc ấy không nhìn ra cái chết đang ngày càng cận kề bản thân, hắn tiếp tục dùng ánh mắt đáng khinh khi dán chặt vào các đường cong trên thân thể cô. “Em chưa có bạn tình đúng không? Vậy anh làm bạn tình em nhé, bé con?” Vừa dứt câu nói, hắn đã tiến về phía Kobayashi một cách chậm rãi, như hổ chuẩn bị vồ mồi. Bất giác, Kobayashi lùi ra sau vài bước, nhưng không phải vì sợ hãi, mà cô đang chuẩn bị ra đòn đối với tên lưu manh bệnh hoạn kia.

“Tránh xa cô ấy ra!” Tiếng nói phát ra từ phía sau, khiến cả hai người đều hướng mắt dò tìm. Chủ nhân của tiếng nói đó, không ai khác chính là Yosuke Kuro.

Thấy Yosuke, cô lập tức thu hồi đòn chuẩn bị ra của mình lại.

[End Kobayashi Sakura's focus]

Cuối cùng, tôi cũng đã thấy được Kobayashi sau một hồi tìm kiếm. Tôi xoa hai lòng bàn tay của mình, trong lòng có đôi chút mừng rỡ. Tuy nhiên, ở đây lại không chỉ có cô, mà còn có sự xuất hiện của một tên “yêu râu xanh”. Trông cô yếu đuối thế kia, nếu như tôi không đến kịp thì chẳng biết có chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Thầm nghĩ, tôi chuẩn bị làm người hùng của cô rồi đây. Không chừng sau này cô sẽ đồng ý làm bạn với tôi một cách dễ dàng nữa ấy chứ! Tôi cười tự đắc.

“Mày là ai?”

“Là... bạn trai cô ấy.” Tôi tiến về phía hai người, lấy tay phải quàng vai Kobayashi một cách bá đạo, như tỏ ra về cô ấy là của tôi, tay trái thì nhét vào túi, nở nụ cười thiên thần thay cho lời chào xã giao với tên kia. Tôi có cảm giác mình đang giống như lợi dụng để chiếm tiện nghi người khác vậy.

Tôi có thể thấy trực diện sự tức giận của hắn. Nhưng sau đó, hắn lại cố ý cười nụ cười mà tôi nghĩ là kinh tởm nhất thế giới.

“Haha, mày đừng tưởng tao sẽ tin, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?”

“Hừ, tôi vừa đi mua đồ, là người bạn gái của tôi tẩy máy tay chân không chịu đứng đợi tôi nên chui vào xó xỉnh này. Kết quả là đi lạc, khiến tôi phải tìm kiếm này giờ đây.” Tôi nói một tràng giang đại hải để thuyết phục hắn, rồi nhếch môi cười.

“Tao không tin.”

“Nếu không phải là bạn gái tôi...chẳng lẽ là bạn gái anh à?” Tên này cũng có chút thông minh. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa chịu thua đâu. “Sakura, em nói gì cho hắn ta nghe đi.”

Dùng từ “em” có vẻ hơi kì cục, hơi ngượng ngượng. Nhưng chắc có lẽ sẽ không sao, tình nhân người ta thường gọi nhau là anh em cả. Còn tôi thì, đã đóng giả thì phải đóng cho trót.

“...” Suốt từ nãy đến giờ, cô vẫn đứng im lặng như một khúc gỗ. Tiếc là trời quá tối, nếu không thì *có lẽ* tôi cũng biết được cô đang có thái độ như thế nào rồi.

Tôi sốt ruột nhìn Kobayashi, không biết cô ấy đang suy nghĩ gì nữa. Hợp tác với tôi một chút thì có làm sao, tôi đang muốn giải thoát cho cô thôi mà!

“... Phải.” Trước khi tiếng cười chế giễu của hắn phát ra một lúc, Kobayashi trả lời. Tôi thở phào, có chút vui vui trong lòng.

“Bây giờ chúng tôi có thể đi?” Tôi cười thích thú. Vừa nói, tôi vừa bước, kéo theo là cô ấy. Hai chúng tôi đi được chừng vài bước chân, hắn đã nắm lấy vai tôi kéo lại.

“Đứng lại đó, nếu muốn đi, mày phải đánh thắng tao.” Hắn vì bị mất miếng mồi nên đâm ra rối loạn thần kinh.

“Nếu tôi thua?”

“Thì mày phải dâng hiến bạn gái mày cho tao!”

“Được, tôi đồng ý.” Không chần chừ, tôi trả lời ngay. Đương nhiên, tôi sẽ không cho phép bản thân mình thua. Và tôi cũng biết thực lực của mình như thế nào.

Hắn cười lên ha ha như biết chắc phần thắng sẽ thuộc về bản thân. Cũng phải thôi, một nhóc học sinh trung học 17 tuổi dễ gì có thể thắng nổi tên đâm tặc nổi loạn trên đường phố này. Nhưng có vẻ hắn xem thường tôi quá đó, Lục đẳng huyền đai như tôi lại phải đi sợ hắn sao? Tôi cười nhếch môi, có lẽ nụ cười của cô đã được tôi thu nạp toàn bộ.

Kobayashi vẫn cứ thế mà im lặng, tôi khó có thể đoán được cảm xúc của cô bây giờ là gì. Tôi yêu cầu cô né ra một chút cho màn “quyết đấu” của tôi và hắn.

Tôi nhìn hắn cười cười, tay quắc quắc lại, hông khiêu khích tính háo chiến nơi hắn. Đúng như dự đoán, vừa nhìn thấy động tác như kêu động vật bốn chân, hắn nổi sùng, máu xông lên não mà lao đến tôi như con thiêu thân.

Hắn toan tính đâm mặt tôi một cú, nhưng không thành công. Không phải vì tôi né, mà vì chân tôi ra đòn còn nhanh hơn cả hắn. Thoáng chốc, hắn đã ngã ầm xuống đất, một bên má đỏ ửng dấu chân.

“Anh này, võ của anh là loại võ gì?!” Tôi cười mỉa, trực tiếp đem lưng hắn xuống dưới chân mà đạp mạnh. Một tên lưu manh đường phố, chỉ biết dùng thân thể cao to mà phách lối đặt điều với những kẻ khác. Còn...võ ư? Như thế mà cũng là võ sao? Nếu sớm biết thế, ban đầu tôi sẽ không nhận lời thách thức. Cũng vì lý do, đồng ý nhận lời thách thức của hắn chẳng khác nào sỉ nhục trình độ của tôi.

Sau khi buông ra một vài câu cảnh cáo hần, tôi liền kéo Kobayashi đi. Đến đầu con ngõ, cô cắt lời bằng tông giọng lãnh cảm. “Cậu định đi đâu?”

Lúc này tôi mới ngó người nhận ra, bản thân đang đi trong vô thức mà chẳng rõ là đi đâu. Tôi nhìn cô, sau lại nhìn bốn hướng. Nói tiếp con ngõ này là rất nhiều con ngõ khác, cứ như một mê cung vậy.

“Cậu... có biết đường về không?” Tôi hỏi nhỏ. Trong lòng tự cảm thấy vô cùng vô cùng mất mặt. Đường đường là nam nhi lại hỏi đường con gái, để con gái dẫn đường cho mình. Quá quá mất mặt. Tôi nín thở, cố nuốt nỗi nhục nhả vào trong.

“... “Kobayashi im lặng một lúc. Trông tôi như vậy, chắc cô cũng đã đoán ra được rằng tôi không nhớ đường rồi. Sau, Kobayashi cũng buông ra một từ. “Không.”

“...Cũng không sao.” Tôi cười khi. “Gọi người đến giúp đỡ là được.”

Tôi moi chiếc điện thoại từ trong túi ra, nhưng cho dù tôi bấm theo kiểu nào, màn hình vẫn đen ngòm. “Hết pin rồi...” Tôi gãi gãi đầu, đưa cái nhìn ái ngại hướng vào Kobayashi. “Cậu có đem điện thoại không?”

“...” Kobayashi dè chừng. Dường như với bất kì ai, lúc nào cô cũng có thể đem ánh mắt đáng sợ đó nhìn người ta để dọa nạt. “...Không.”

“Không đem? Thật sao???” Không biết đường, cũng không thể nhờ trợ giúp. Vậy cuối cùng thì làm sao để chúng tôi có thể trở về nhà? Phải mò mẫm sao?

Kobayashi lại một lần nữa không trả lời. Tôi thật chẳng thể nào hiểu nổi cô, đối với “ân nhân” vừa giúp đỡ mình, cô vẫn có thể giữ khư thái độ lạnh lẽo ấy, chậm chạp còn lạnh lẽo hơn cả một vài ngày trước nữa. Chẳng lẽ cô đang nghĩ ngờ tôi dàn dựng mọi chuyện để lấy lòng cô sao?

...Cũng có thể là như vậy lắm.

Kobayashi quay người đối diện với tôi và nhìn tôi dăm dăm, cứ như rằng cô đang cố nhìn một thứ gì đó tận sâu trong ánh mắt tôi vậy. Là đọc suy nghĩ? Bất giác, tôi lạnh toát sống lưng, song cũng đứng im đáp lại ánh nhìn ấy.

“Kobayashi...” Tôi gọi cô khe khẽ, lời gọi cũng mang ý nghĩa tương tự như: Cậu có thể thôi nhìn tớ bằng ánh mắt đó được không? Nhưng cô dường như đang cố tình không hiểu, vẫn nhìn tôi chăm chăm. Tôi thầm nhẩm tính toán, nó đã kéo dài hơn 6 giây rồi.

“Ring, ring.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Kobayashi vẫn nhìn tôi mà không lấy một trạng thái cảm xúc nào trên khuôn mặt. Nhưng tôi thì đã kinh ngạc tột độ, chẳng phải vừa nãy cô vừa nói mình không đem điện thoại sao??

“Sao cậu nói...”

Kobayashi đưa tay lên miệng, “suyt.” một tiếng, sau đó lấy điện thoại từ trong túi ra và bắt máy.

“...” Áp điện thoại vào tai, thế nhưng cô lại không nói lấy một câu nào. Có vẻ như cô đang chờ đợi phía bên kia nói trước.

“*Bé Cherry đó hả?*”

“...Không.” Kobayashi nói vào điện thoại. “Tôi là Kobayashi Sakura.”

“*Em...cậu vừa đổi tên à?...À, ừ...Sakura...*”

“Có chuyện gì?”

“*Tớ nhớ cậu. Và tớ muốn khoe với cậu rằng tớ đang đi du lịch...*”

“Đủ rồi.” Nhìn tôi, cô trầm giọng, “Máy tính có ở bên cạnh cậu chứ?”

“*Ôi Cher...ìm, Sakura à, câu hỏi ấy thật ngớ ngẩn! haha. Tớ dĩ nhiên đang kết nối với cậu bằng máy tính của tớ.*”

“...Giúp tôi một việc.”

“*Rất sẵn lòng, thưa Nữ hoàng.*”

“Tôi đang ở đâu? Và tôi muốn trở về con đường lớn phố Angel, Tokyo, Nhật Bản.” Có vẻ như có ai đó đã gọi cho Kobayashi. Và nhân tiện đó, cô đã nhờ họ giúp.

Khoảng 10s sau, cô ấn loa ngoài để tôi cũng có thể nghe thấy.

“Okay... Bây giờ thì cậu hãy quẹo trái, thấy một ngã ba. Tiếp tục quẹo trái, ngã tư tiếp theo, quẹo phải. Sau đó đi thẳng, đi thẳng, đi thẳng, lại quẹo trái, sau cùng quẹo phải. Đường mà cậu sẽ thấy ấy thuộc khu Luck, phố Devil. Chắc đến đó là ok rồi chứ gì? Nếu chưa rõ thì cậu đi theo con đường đó,

thấy một Light Supermarket ngay ngã ba, lối đối diện với nó sẽ dẫn cậu về phố Angel.”

“Ừ. Thanks.” Kobayashi đáp lỏn gọn. Không kịp để đối phương nói gì tiếp theo, cô liền cúp máy.

Tôi hoa mắt, cái gì mà quẹo trái quẹo phải, tôi còn nghe không rõ hướng chỉ là có thể nhớ hết được. “Cậu... nhớ gì không?” Tôi nhăn mặt lè lưỡi hỏi. Nếu Kobayashi mà nhớ hết thấy bấy nhiêu đó, tôi sẽ công nhận cô là thiên tài luôn ấy chứ.

“Ừ. Nhớ.” Kobayashi gật đầu. Không hiểu vì sao, nhưng tôi cảm giác ánh nhìn của cô không còn gì là “ác ý” với tôi như trước đó nữa. Và lần này, cô đã đáp trả lời tôi nói. “Đi thôi.”

Nói rồi cô đi trước, để lại cái đầu đang ong ong của tôi. Đó là chưa kể còn rất nhiều thắc mắc mà tôi vẫn còn muốn hỏi.

“Sao cậu nhớ được hay thế?”

“...” Không trả lời.

Tôi liền đổi câu hỏi. “Người trong máy là ai vậy?” Xưng cậu tớ thì có lẽ là *cùng tuổi*. “Sao cậu ta biết rõ thế?” Nơi này chỉ có tôi và cô, vậy sao cái người mà Sakura nói chuyện kia lại biết rõ như đang đứng ở đây, và rất thân thuộc với thành phố này vậy?

“...” Vẫn không có lời đáp trả.

“Sao cậu nói là mình không đem điện thoại?” Câu này, Kobayashi mà không trả lời nữa thì... tôi phải xử cô, bằng cách nào đó mới được.

“Xin lỗi, tôi có đem nhưng lại không nhớ.” Không nhớ ư? Một người nhớ lời chỉ đường dài loằng ngoằng lê thê mà lại không nhớ bản thân có đem theo điện thoại hay không? Lời giải thích rằng cô vẫn chưa tin tưởng tôi nghe có lý hơn. “Người trong máy là một người quen của tôi, không lưu số. Còn việc cậu ta biết tôi ở đâu vì... *cậu ta lúc nào cũng...*”

“Hả?” Câu cuối cùng dường như cô chỉ lẩm bẩm trong miệng, vì thế mà tôi không thể nghe rõ được cô ấy đang nói cái gì.

“Bỏ đi.” Kobayashi khoát tay ra lệnh. “Về thôi.”

Nhưng bất thành linh, Kobayashi quay phắt người lại và nhìn qua vai tôi. Sau cô giơ tay lên thành một động tác gì đó, rồi giật lấy tay tôi. “Chạy mau!”

Tôi chỉ kịp nhìn thoáng được bóng tên côn đồ lúc nãy đang dần khuy xuống, trên tay cầm thứ gì ấy sáng loáng ánh bạc kim. Nhưng dường như hấn không còn, hay không-thể-đuổi-theo-nữa, vậy tại sao cô lại cứ phải bắt tôi chạy như thế này?

“Tên đó định đâm cậu.” Kobayashi giải thích.

“Cậu đã làm gì mà hấn ta gục xuống thế?” Cảm thấy hơi rờn rợn, nhưng tôi vẫn muốn quay lại xem hấn ta ra sao. Dù gì thì tôi cũng vẫn có võ, nếu hấn không thể đánh lên được thì tôi không lo.

“...Tôi phóng... vào đầu hấn.”

“Phóng gì?”

“Là ném hòn đá.” Kobayashi đảo mắt háng háng giọng, tiến lên đi trước tôi một vài bước.

“Hòn đá á?” Tôi ngờ ngợ, làm bộ mặt không mấy tin vào lời cô nói. Và tôi đã thật sự không tin. Tôi thề rằng mình đã chẳng hề nghe thấy tiếng “cốp” hay tiếng va chạm đại loại vậy, cũng như chẳng hề thấy Kobayashi cúi xuống nhặt hòn đá hay đường bay của nó... Do trời tối nên tôi không để ý kỹ, và tại tôi cũng có vấn đề luôn rồi?

Nhưng rồi tôi cũng không quá đi sâu vào chuyện này.

Trong thoáng chốc, chúng tôi đã ra được con đường lớn của phố Devil. Vừa trốn chạy trong vội vã, vừa nhớ được đường theo lời chỉ dẫn kia mà đi theo, tôi thật sự rất bất phục cô.

“Tự bắt xe về đi.” Kobayashi cầm điện thoại lên và bắt đầu bấm gì ấy, nhưng miệng vẫn không quên nhắc nhở tôi.

“Đề tở tiền cậu về nhà. Con gái ra đường giờ này nguy hiểm lắm, đây lại còn là phố Devil - trung tâm dân chơi của thành phố.” Cô ghi điểm trong mắt cô, tôi mỉm cười thân thiện. Cũng nửa phần là do tôi thật sự lo lắng cho Kobayashi, tôi sợ rằng tình huống lúc nãy sẽ xảy ra một lần nữa.

“Không cần.” Kobayashi nhếch nửa miệng cười. Rồi lại đứng lặng nhìn tôi chăm chú với ánh mắt đích thực của một vị thần chết. Tôi thật không thể nào hiểu cho được, cô nhìn tôi như thế là có ý nghĩa gì nữa. “Tôi biết mình phải làm gì.”

Tôi gật đầu không tin tưởng, nhưng cũng không thể nói gì thêm. Đành đứng nhìn cô lên xe một lúc, tôi mới an tâm bước về.

Cuối cùng, tôi cũng đã không nhận được một lời cảm ơn nào cho đúng nghĩa. Nói một lời cảm ơn mà cũng khó khăn như thế sao? Thật khó hiểu, chính xác hơn là thật-không-thể-hiểu. Thái độ của cô dường như rất lạ lẫm. Và tôi chắc chắn rằng, muốn nắm được nó không phải là chuyện dễ dàng gì - lúc

thì nói, lúc lại cảm như hên, nói rồi thì lại nói thật với không thật. Muốn thì nhìn tôi như lườm, hoặc nhìn đăm đăm không hề chớp, muốn thì đi kèm với ánh mắt ấy là nụ cười nửa miệng, đôi khi lại là một cái nhìn không cảm xúc. Nhưng tóm gọn lại, những từ ngữ thích hợp nhất để miêu tả tính cách của cô là: Băng lãnh, lạnh lùng, can đảm - hay không biết sợ hãi, liều lĩnh, và nhanh nhẹn.

Đó là nhận xét sơ khai của tôi về cô.

...

----END CHAP 2----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Màn Tranh Đấu Không Ngang Sức

Tối hôm đó đến nay đã là hai ngày. Hai ngày trôi qua nhanh chóng. Trong hai ngày vừa rồi, mọi “kế hoạch tiếp cận” Kobayashi của tôi đều không thành công. Không bỏ cuộc, hôm nay tôi tiếp tục đến trường, để học, và để thiết lập mối quan hệ bạn bè tương lai giữa tôi và cô ấy.

Dường như có điều gì đó khác lạ quanh đây. Tôi cảm thấy khó chịu khi không thấy ai nhìn mình với mắt trái tim ngưỡng mộ như mọi khi nữa. Mọi người bị sao vậy nhỉ? Hay hôm nay là ngày nghỉ mà tôi lại nhớ lầm thành ngày học?

Nghe thấy tiếng ồn ào bàn tán như chợ vỡ từ phía xa, tôi hướng mắt đến bảng thông báo của trường. Khẽ thở phào, thì ra mọi người ở đây.

“Làm ơn cho tôi đi qua!” Tôi nói lớn, mọi người đều im lặng nhìn tôi, rồi không ai bảo ai tự rẽ đường tạo thành lối đi hướng về bảng tin. Tôi chậm rãi tiến vào, thật tò mò muốn biết có chuyện gì xảy ra. Vì nó mà mọi người lại bàn tán rôm rả, bỏ lơ luôn cả tôi.

“Thư khiêu chiến?” Tôi sẽ không ngạc nhiên như vậy nếu như trên bảng không đề tên cô. Ngoài cái dòng chữ “thư khiêu chiến” to đùng đùng, ở phía dưới còn ghi những dòng chữ nhỏ ngay ngắn.

“Người khiêu chiến: Kobayashi Sakura

Trình độ: 2A

Người được mời khiêu chiến: Hanazuki Shirin

Trình độ: 3A”

Đây chính là mấu chốt cho sự tò mò cùng sững sờ của cả trường, bao gồm cả tôi.

“Kobayashi Sakura, không phải là con nhỏ chánh choẹ mới vào lớp ta vào tuần trước à?”

“Hanazuki Shirin, không phải là hoa khôi của trường ta sao?”

“Lớp 11 khiêu chiến với lớp 12? Nghe có vẻ hot.”

“Oa~ Kobayashi, tôi thấy cô ấy rồi. Đẹp như thiên thần bước ra từ truyện tranh vậy~”

“A! Có phải là con nhỏ háo sắc hay quần quít lấy Hoàng tử hay không??”

“Kobayashi Sakura, cô tưởng mình là ai chứ?!!”

“Bản lĩnh thật!”

“Thách đấu với Tiểu thư tóc đỏ?? Thật không biết lượng sức mình!”

“Kobayashi Sakura là ai thế?”

“Không biết à? Rất chánh, rất xấu, rất đáng ghét!”

“Cuộc chiến này đã phân định thắng thua ngay từ đầu rồi.”

“...”

Kobayashi đã xuất hiện từ lúc nào và đang đứng bên cạnh tôi. Tôi bắt gặp một vài ánh mắt ghen tức, kì thị lẫn xem thường cứ chòng chọc chĩa về phía cô. Còn ánh mắt của tôi hướng đến cô, ngoài sự ngạc nhiên tột độ thì không lẫn chứa ý gì khác.

“Nhìn gì? Trường cậu không có *thur khiêu chiến* như thế này bao giờ sao?” Khi nhận thấy tôi cứ nhìn trân trân vào mình, Kobayashi hơi nhú mày.

“Không phải. Tất nhiên là có rồi!” Tôi thở hắt ra. Chẳng rõ là có nên đồng tình với hành động khá bông bột này của cô hay không. Không phải việc gì tôi cũng có thể dung túng cho cô được, huống hồ chỉ tôi và cô vẫn còn chưa trở thành bạn. “Nhưng cậu có biết mình đang gửi thư khiêu chiến cho ai không?”

“Ai cũng vậy thôi, nhưng tôi chắc rằng tôi sẽ-là-người-thắng-cuộc!” Kobayashi nhấn mạnh từng tiếng tỏ vẻ cương quyết, chẳng quan tâm đám đông có lườm liếc chỉ trỏ vào người mình như thế nào, cũng chẳng quan tâm đối thủ có xuất thân hay trình độ ra sao.

“Tớ thích cậu ở điểm này nè!” Tôi cười tươi như ánh mặt trời. Ban đầu tôi có lo lắng đôi chút, nhưng khi nghe cô ấy quyết đoán như vậy thì niềm lo lắng của tôi cũng trở nên vô nghĩa, thay vào đó là sự cảm phục. Chỉ ít thì cô cũng giống tôi ở sự tự tin (cũng như sự tự kiêu -_-). Tuy cơ hội cô thắng được Shirin không cao lắm, nhưng tôi cũng sẽ ủng hộ cô tới cùng. “Nhưng tớ cũng phải nói cho cậu biết một chút về chị ấy” Tôi quàng hai tay ra sau cổ, chăm chú nhìn lên thẻ khiêu chiến và nói. “Chị...”

“Chị ta là con gái của viên chức không tầm thường trong chính phủ, là hoa khôi của trường, cũng là người đang nắm giữ vị trí thứ 1 bảng về khoản học tập khối 12, thứ 2 toàn trường, sau cậu thôi đúng không? Tôi còn nghe nói chị ta nổi tiếng là ‘ngoan-hiền-mẫu-mực’...” Kobayashi chặn họng tôi và nói nhấn mạnh vài từ cuối, ánh mắt lộ vẻ thâm trầm mà giễu cợt, khinh khi thấy rõ.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn cô. Đúng là sau các đợt thi tại trường, tôi đã có số điểm cao nhất, từ trước đến giờ vẫn thế, sau này cũng sẽ thế. Nhưng lúc ấy cô vẫn còn đang nhàn rỗi tại đất nước Mỹ xa xôi, làm sao mà biết được! “Sao... cậu thông tin nhanh vậy?”

“Trên báo.” Kobayashi nhìn tôi như lườm. À, hoá ra cô ấy có đọc báo, thế mà ban đầu lại vờ như không biết tôi.

“Nhưng, lý do gì cậu lại khiêu chiến với chị ấy?”

“...” Kobayashi im lặng, liếc tôi rõ dài, tỏ thái độ ‘còn lâu mới nói cho cậu biết’. Có một vài nét khó chịu hiện lên trên ánh mắt cô, phải nhìn kĩ lắm mới có thể nhận ra được. “Tôi muốn trả thù...”

“Trả thù?” Không nhận được câu trả lời, tôi lập tức đổi câu hỏi. “Cậu ghét chị ấy như vậy sao?”

Kobayashi cười nụ cười thâm hiểm, ánh mắt lộ rõ tia nhìn quỷ quyết. Tôi dè chừng, trông cô đáng sợ lắm, cứ như một sát thủ giết người bằng nụ cười và ánh mắt. Tuy trước nay cô đều như thế, nhưng lần này, tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp của cô đối với mình. Người con gái này thật chẳng đáng yêu! So với thân phận nữ sinh trung học, cô không có bất kì điểm tương đồng nào. Cũng vì gương mặt đó... không phải của một cô gái học sinh trung học nên có.

“Phải, chỉ cần động vào tôi...một lần thôi...dù không chết, cũng không thể sống một cách dễ dàng được...” Kobayashi giữ nguyên nụ cười.

Tôi cảm thấy lạnh toát toàn thân. Cảm giác rằng ai đó chỉ cần đứng gần cô 2 mét là đã chết bởi tia độc ác phóng ra từ trong người cô.

Ngay lúc ấy, cô gái mái tóc hung đỏ từ đâu đột ngột đánh đi tới, chị chính là Hanazuki Shirin. Dường như ai đó đã thông báo cho Shirin việc này từ trước. Cur nhiên mặt chị không thể không lộ vẻ tức giận. Chị giận đến nỗi không thấy luôn cả tôi và Kobayashi.

“Hừ, mày được lắm” Shirin lí nhí trong miệng, nhưng tôi vẫn có thể nghe rõ. Chị giật mạnh thư khiêu chiến, đồng thời tuyên bố. “Tôi, Hanazuki Shirin tuyên bố nhận lời khiêu chiến!” Shirin hô to, để tất cả mọi người làm nhân chứng, hình như chị không quan tâm người khiêu chiến có phải là kẻ dưới cấp mình hay không, cuộc chiến này có cân bằng hay không mà chỉ quan tâm đến cái tên trên tờ giấy đó thôi.

Kobayashi bỗng nhiên vỗ tay lộ bộ. “Can-đảm-lắm! Có thể nhận lời thách thức của tôi cơ đấy.” Kobayashi nhấn mạnh từng chữ để chứng tỏ sự ngạo mạn của mình lúc này. “Nhưng sự can đảm của chị cũng không thể giúp mình chiến thắng được tôi đâu.”

Kobayashi nói như cương quyết, tôi cười hờ hờ cho sự tự kiêu level max của cô, có lẽ tôi còn phải bái cô làm sư phụ về khoản này.

Nhưng dường như, lời nói của cô phản tác dụng trong tình cảnh hiện tại. Những ngón tay kia chỉ trỏ cô ngày một nhiều hơn. Có thể họ đang nói, rằng cô thật kiêu ngạo, rằng cô thật cuồng vọng, rằng cô thật ảo tưởng, hoặc không biết tự lượng sức, nói được không làm được. Ấy vậy mà đương sự vẫn tỉnh như sáo, chẳng buồn quan tâm đến thái độ của mọi người về mình.

Về phần Shirin, chị tức muốn xi khói, sau bật cười khanh khách. “Haha, em gái à...em chưa đủ trình hạ gục chị đâu.”

“Em gái” này biết chị rất là TÀI GIỎI, nên mạn phép được kiểm tra thực lực của chị thôi.” Kobayashi chách lưỡi, ghé tòm những gì mình vừa mới nói ra. “Chúng ta thi ba vòng, nếu ai thắng hai vòng thì sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Đề tài thì...tùy chị chọn. Tôi sẽ nhờ nhà trường làm trọng tài. Thứ 3 tuần sau sẽ bắt đầu vòng 1.”

“Chờ đó con ranh, tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.” Shirin nói gần nhò trong họng, đủ để cho Kobayashi và tôi nghe thấy.

Kobayashi nhún vai khiêu khích, sau đó là quay sang tôi nhưn mày nói nhỏ. “Kuro, hình tượng hoa khô trong mắt cậu bị lung lay không?”

“Không, tớ đã biết chị ấy là vậy từ lâu rồi...” Tôi lấy tay vuốt cằm đắm chiều. Chị ấy là Hanazuki Shirin mà, mọi tật xấu của chị, tôi nắm gọn trong lòng bàn tay...và cũng có thể viết ra nhiều mặt giấy nữa là đằng khác.

Ấy, nhưng tôi cảm thấy có gì là lạ. “Nhưng...cậu gọi tớ là gì???”

“Kuro, sao?” Kobayashi bình thản đáp.

“A~ không, không có gì.”

Tôi neho mày khó hiểu, nhưng vẫn cảm thấy đôi chút vui vui. Kobayashi thì nhìn tôi dò xét, rồi vì giọng nói của Shirin mà cô không đem ánh nhìn nghi hoặc ấy ném cho tôi nữa.

“Kuro, anh đến đây từ lúc nào vậy?”

“Chị...chị gọi em?” Trông thấy Shirin tiến lại gần, tôi chớp chớp mắt, ngây ngốc như một thằng khù khờ. Tôi có nghe lầm không? Chị gọi tôi là gì? Anh á?

“Đúng vậy, cơ mà anh chớp mắt trông dễ thương a~” Shirin tiến lại càng gần, áp sát vào người tôi. Mọi khi chị nói chuyện với tôi không có dùng từ ‘anh’ và hành động lộ liễu như vậy. Nhưng theo tôi đoán, có lẽ chị đang cố tình làm cho ai đó bên cạnh ghen tức thì phải. Nếu vậy, kế hoạch của chị thất bại thảm hại rồi, cô ấy có là gì với tôi đâu.

Mọi người xung quanh cũng không phải lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng vẫn đem các biểu cảm khác nhau chú mục vào tôi và chị. Có vài người nói trông thật đẹp đôi, có vài người lại cảm thấy khó chịu. Tôi đưa mắt cầu cứu người bạn-mà-cũng-không-phải-là-bạn-của-tôi ngay bên cạnh, nhưng cô ấy chỉ nhún vai rồi bỏ đi.

“Chờ đã!” Tôi chạy theo cô ấy, để cái con người đang định xà vào thân thể tôi chúi mũi xuống mặt đất mà bất ếch. “Em xin lỗi.” Tôi quay lại đỡ chị và cười ngượng, rồi nhanh chóng rời đi. Khỏi phải nói, Tiểu thư tóc đỏ Hanazuki Shirin là chị đã tức giận đến chừng nào.

Khi đã đi song song với cô, trên mặt sân rộng lát gạch, tôi liền cau mày oán trách. “Sao cậu không giúp tớ?”

Kobayashi vẫn hướng mắt nhìn thẳng, không có bất kỳ lời nào được thốt ra từ miệng cô. Tôi âm ức vô cùng, cứ như rằng bản thân đang nói chuyện một mình vậy.

“Cậu thật giống người trong băng(*).” Tôi trề môi, xì một hơi rõ dài. Thật chẳng biết đến bao giờ lớp băng ngăn cách cô với mọi người bị phá vỡ. Khi ấy, tôi sẽ rất vui mừng. Nhưng từ giờ đến lúc đó, tôi vẫn phải nói chuyện với một tảng băng sống.

Kobayashi lườm tôi một hồi, sau đó nhếch môi quái đản. “‘Tận hưởng’ người đẹp như thế, còn than vãn sao?”

“Cậu xinh đẹp hơn, ‘tận hưởng’ cậu vẫn hơn.” Tôi thản nhiên cười hăm hở. Vẻ đẹp của cô mười mười không thể phủ nhận. Đem so sánh với vẻ đẹp toả nắng, thanh tao cùng sắc sảo, nóng bỏng của Shirin, vẻ đẹp của cô chỉ hơn, chứ không kém. Nội một ánh mắt xanh cô-ban tình khiết, phát sáng lấp lánh như viên dạ minh châu của cô cũng đủ để hạ gục Shirin mất rồi.

Nhận lại cái nhìn sắc lẹm của cô ấy, tôi liền thu ngay nụ cười. “Cứ việc mơ mộng.”

“Đùa đó.” Tôi cười khi. “Nhưng cậu xinh đẹp hơn chị ấy là tớ nói thật.”

“Tôi biết. Chức hoa khô ấy đã định thuộc về tay tôi từ khi mới vào trường, chẳng qua là, tính cách của tôi không được ưa thích, nên không được công nhận.” Đầu óc tôi ong ong khi nghe Kobayashi nói, đó không phải là khoác lác, đó là sự thật hiển nhiên. Nhưng cái cách cô ấy nói rất rất tự kiêu tự mãn, tôi nhận thấy mình đã là “kiêm tốn” khi so sánh với cô.

“Vậy sao cậu không hoà đồng với mọi người đi?” Tôi nhưn mày thắc mắc. Nếu cô ấy thân thiện và hoà đồng như tôi, chẳng phải tất cả mọi thứ đều tốt đẹp sao? Cô cũng không có biệt danh là tảng băng di động nữa.

“Không thích.”

“Ừ... nhưng tớ thích cậu thân thiện hơn một chút.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Kobayashi như ra lệnh.

“Tuỳ cậu, tôi sẽ không thay đổi đâu, đừng hi vọng.” Kobayashi nhún vai, chân bước nhanh hơn một chút.

Tôi thảm than. Có lẽ như vậy cũng đúng. Nếu như Kobayashi chịu thay đổi tính cách của mình, hằng ngày vẫy tay chào mọi người, cười nói vui vẻ, đến lúc đó, bảo tôi nhìn ăn một năm, tôi cũng nhìn.

Tôi chợt cảm thấy khát nước, sẵn tiện đang ngang qua căn-tin. Vì thấy Kobayashi đã đi trước được một đoạn, không tiện bảo cô dừng lại, nên thay vì vậy, tôi tranh thủ queo vào căn-tin một cách nhanh chóng.

Bất ngờ, Kobayashi chợt như nhớ ra điều gì đó, cô quay lại gọi tôi. “Lúc này cậu...”, nhưng khi thấy tôi đã rẽ vào căn tin trước mặt, cô đành lấp lửng câu nói. Tôi ra hiệu cho Kobayashi nhắm thay cho lời: ‘Chờ một lát, tớ sẽ quay lại ngay’.

Kobayashi hiểu ý và gật đầu. Dường như cô có điều gì đó thắc mắc nên mới chấp nhận chờ đợi tôi như thế.

Lúc này không phải là giờ ăn trưa, nên căn tin cũng không mấy đông, không phải chen chúc nhốn nháo. Nói đúng hơn, sau chuyện lúc nãy thì học sinh tản về lớp cả, chỉ có số ít là còn lưu vào đây.

Trong lúc đợi chị nhân viên lấy hai chai nước vani, tôi nghe tiếng xì xầm bàn tán từ bàn gần ấy, họ mãi mê “tám” chuyện gì đó nên không để ý đến tôi hiện đang xuất hiện trong căn tin này. Không phải tôi thích nghe lén câu chuyện người khác, nhưng vì trong cuộc trò chuyện ấy có đề cập đến Kobayashi, tôi mới dỏng tai nghe thử.

“Này, cậu nghĩ ai sẽ thắng?” Cô gái I đang cầm bịch bánh snack nhai tòm tèm.

Trong khi đó, cô gái II trau chuốt những cái móng tay giả màu đỏ của mình. “Còn phải hỏi, đương nhiên là hoa khôi trường ta rồi, chị ấy vừa tài giỏi vừa xinh đẹp vừa hiền lành, có như ai kiaa~” Cô gái II cô kéo dài từ phía sau, miệng cười khinh khinh.

“Ừ, con nhỏ đó chánh quá, lại không biết lượng sức, thế nào cũng rước thêm anti.”

“Không cần phải đợi đến lúc ấy, bây giờ nó cũng có hàng tá rồi. Lúc trước nó bị anti nào đó trong trường đánh một trận vì tội cứ sấp sấp lấy Hoàng tử của chúng ta, bây giờ nó vẫn chưa tồn sao?” Lại có thêm tiếng góp ác ý từ cô gái III. “Mặt dày thật!”

“Ừ...nó đáng bị đánh.”

Tôi - kẻ đứng đó đã nghe rõ tất cả mọi chuyện. Khỏi phải nói, tôi tức đến thế nào, mặt đỏ gay, mắt long lên sòng sọc tia giận dữ. Tôi tiến đến đám người đó với tốc độ không nhanh, nhưng cũng không hề chậm. Đột nhiên, có ai đó nắm lấy cánh tay tôi giữ lại.

“Cậu định làm gì?” Chẳng rõ Kobayashi xuất hiện từ lúc nào, lúc này đây cô đang nhú mày nhìn tôi.

Tôi cất giọng ngạc nhiên. “Cậu...đứng đây từ bao giờ?”

Bọn người kia phát hiện có giọng nói lạ, liền dính chặt hết thảy ánh mắt lên người chúng tôi. Họ có vẻ như là sợ sệt, cũng phải, vì hai nhân vật chính trong câu chuyện nói xấu của họ đều đứng trước mặt họ từ lúc nào rồi cơ mà.

“...” Thay vì trả lời, cô chọn cách im lặng.

“Cậu đã nghe hết rồi sao?”

“...” Kobayashi tiếp tục không nói gì. Tôi cũng đã hiểu rằng, chắc chắn cô đã nghe hết. Nhưng sao cô lại có thể trông bình thản như thế được? Là họ đã nói xấu cô đó!

“Cậu bỏ tay ra!” Tôi gào lên. Mặc dù mọi người biết tôi rất hoà đồng, nhưng khi tức giận thật sự, chỉ trời mới biết được tôi sẽ làm gì.

“Đừng trề con nư, về lớp thôi.” Giọng điệu của cô pha thêm nhiều tính kiên nhẫn.

Tôi biết hành động như thế là rất cổ chấp, trề con, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua như thế được. Ngay cả tôi còn thấy bức xúc như vậy mà cô vẫn tỏ ra như không. “Bọn họ nói xấu cậu!”

“Không liên quan đến cậu.” Kobayashi vẫn cố gắng giữ tay tôi chặt nhất có thể.

“Có! Rất có! Vì tớ mà cậu bị...” “Vì tớ mà cậu bị đánh” chính là toàn bộ lời mà tôi muốn nói. Nhưng tôi lại lúng lúng, sự tức giận pha thêm chút áy náy khiến tôi không thể nào nói tiếp được.

Kobayashi im lặng nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại. Cứ như thế, tôi và cô xảy ra cuộc giao đấu nảy lửa bằng mắt. Sau một hồi, tôi cũng thờ ắt ra chịu thua, làm sao có thể đọ lại ánh mắt màu nước nhưng phát ra lửa của cô kia chứ?!

“Cậu...bỏ tay ra đi~”

“Về lớp!” Kobayashi gần giọng như ra lệnh khiến tôi bất lực thờ dài. Với ai cũng đều có thể, nhưng với cô ấy thì tôi không thể cương lâu được rồi.

Tuy thế, tôi vẫn không thể nào ngăn chặn được cơn tức giận tức thời ập đến. Đợi cô ấy đi trước, tôi vứt bỏ hình tượng một Hoàng tử mặt trời hoà đồng ảm áp, để quãng vào bọn họ câu đầu tiên, cũng như câu cuối cùng. “Trên đời này tôi ghét nhất là những kẻ ăn không ngồi rồi chỉ biết đi nói xấu người khác! Để tôi còn bắt gặp nữa thì tôi cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.”

Tôi liền theo sau cô ấy, bỏ mặc đám người đang tìm đập chân run ngồi bất động nhìn tôi, bỏ mặc luôn tiếng kêu la í ới của chị phục vụ: “Hoàng tử, hai chai nước...”

Vết thương trên mặt Kobayashi vài ngày trước là vì tôi! Vì tôi mà cô ấy bị như thế. Và tôi biết, cái cảm giác bị đánh mà lí do không đâu vào đâu như vậy thì ai cũng như ai - rất khó chịu! Thế mà cô ấy lại chọn cách im lặng, không cho tôi biết, để tôi có thể giúp cô phục thù, hoặc trách cứ tôi? Giờ đây, tôi biết vì mình mà có người bị tổn thương, cảm giác áy náy lại dâng lên tột cùng, thay thế hẳn cho cơn tức giận ban nãy.

Là Hoàng tử mặt trời, được biết bao nhiêu người trong cả nước mến mộ không thua kém gì một đại minh-tinh, nhưng thật ra tôi cũng đâu có sung sướng gì cho cam.

Đẹp trai cũng là một cái tội ư? (___)

Bây giờ tôi đang đứng bên cạnh cô trên hành lang, người dựa hẳn vào tường đấy. Nhưng sao tôi khó mở lời quá, với tính cách của Kobayashi, đừng mong cô ấy bắt chuyện trước.

“Tớ xin lỗi...” Tôi đưa mắt nhìn vào cửa lớp, bảng tên, bàn ghế trong lớp hay một thứ gì đó trong không gian mà không dám nhìn thẳng vào cô ấy nữa. Cảm giác như bản thân là một kẻ tội đồ cứ luôn dang trào trong tôi, cho dù tôi không trực tiếp gây nên một lỗi lầm nào cả.

“Vì sao?”

“Vì...vì...đã làm cho cậu bị thương.”

“Ngây thơ quá.” Kobayashi cười thành tiếng, tiếng cười đậm chất mỉa mai tôi. “Những vết thương đó đã là gì...”

“Cậu không sao thật chứ?”

Nhún vai thay cho câu trả lời ‘dĩ nhiên’, cô chỉnh chỉnh lại chiếc cà vạt đang đeo trên cổ cho ngay ngắn. Tôi ậm ừ, khuôn mặt vẫn ra chiều thắc mắc. “Nhưng kẻ đó là ai?”

“Cậu không cần biết.”

“Nhưng...tớ muốn biết!”

“Cậu quan tâm quá nhiều rồi đấy!” Kobayashi lập tức đánh mặt lại, tì ngón trỏ vào ngực tôi, buông câu nói lạnh lẽo rồi kiểng gót bước vào lớp.

“Chuyện này liên quan đến tớ thì tớ phải quan tâm, không đúng sao? Nói cho tớ biết đi...” Tôi buống bình cãi lại. Trông thấy cô ấy có ngừng lại một chút, sau đó lại chậm rãi nhấc chân, tôi liền nhanh chóng nói với. “...có phải là chị Shirin không?”

“...” Tôi không thể nhìn thấy đằng sau tấm lưng ấy là một gương mặt với biểu cảm gì. Kobayashi im lặng, đồng nghĩa với việc không đáp lại câu hỏi của tôi. Nhưng tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời thích đáng. Cuối cùng, cô cũng thu bước chân và quay người lại, cười cái nụ cười mà tôi cho là đáng ghét nhất trần đời.

“Cậu không ngốc như tôi nghĩ!”

“Cái...” Khoé môi tôi giật giật. Không phải tôi ngạc nhiên là do biết được Shirin làm chuyện này đâu, mà là do lời nói của cô kia. “Như vậy... nghĩa là trước giờ cậu nghĩ tớ ngốc???”

“Ừm...” Nhún vai.

“Hừ, tớ không ngốc đâu nhé! Rồi cậu sẽ hối hận vì những gì mình đã nói thôi.” Tôi thờ ắt ra bọc dọc.

“Vậy sao?” Kobayashi nhếch môi. “Tôi sẽ đợi đến lúc đó.”

“Hừm, nhưng...” Tôi quay lại vấn đề chính, ngữ khí có phần điệu xuống. “...cậu thách thức với chị Shirin là do chị ấy đánh cậu à?”

Kobayashi không nói gì, ra chiều bí hiểm. Mỗi lần cô ấy im lặng thì cứ như rằng sau đó cô sẽ bỏ đi. Bởi thế, lần này tôi chuyển chủ đề một cách nhanh chóng, cũng là giải đáp thắc mắc này giờ không có cơ hội nói. “Kobayashi này, lúc này khi tớ vào căn tin, cậu gọi tớ có chuyện gì vậy?” Câu này tôi hỏi cô ấy khi vừa nhớ ra.

“Chẳng qua, tôi muốn hỏi cậu thái độ ấy là sao thế?”

“Huh? Thái độ gì?” Vì không rõ nghĩa, tôi đành phải hỏi lại. Bao giờ cô cũng nói nửa rõ nửa mờ khiến tôi không biết đường đâu mà trả lời.

“Lúc tôi gọi tên cậu.”

Tôi khẽ gạt gù à à, ánh mắt hơi cười “Cậu gọi tớ là Kuro nên tớ thấy vui vui.”

Kobayashi nhìn tôi khó hiểu. Nói một cách đơn giản, bỏ đội nón trông như thế nào thì cô như thế ấy đấy. Nhưng như thế thật dễ thương, hơn hẳn cái tảng băng ngàn năm bình thường gấp trăm lần.

Liền sau đó, tôi có đôi chút thất vọng, nhìn vẻ mặt này của Kobayashi cũng đoán được rằng, cô chẳng hề biết gì rồi. Bởi vì không biết, cô ấy mới gọi tên tôi một cách tự nhiên như thế. “Chắc tại cậu ở New York từ nhỏ nên không biết thôi...” Tôi gao ngán giải đáp. “Người Nhật thường gọi họ của nhau, còn gọi tên nhau chỉ khi họ đã trở nên thân thiết.”

“...” Kobayashi im lặng nhìn tôi.

“Cậu gọi tớ là Kuro, tức chúng ta là bạn th...” Tôi chưa kịp phát ra hai chữ “bạn thân” hoàn chỉnh thì đã bị giọng nói lãnh đạm của cô cắt ngang không thương tiếc. “Đừng hòng, tôi chưa chấp nhận cậu là bạn của tôi đâu.”

Biết trước câu trả lời sẽ không khác thế là bao, nhưng tôi vẫn ảo não thều thào. “Cậu không gọi tên tớ nữa à?”

“Tại sao?”

“Thì..cậu nói...” Tôi nhướn mày nhìn, trong lòng vẫn thầm mong sẽ thay đổi được quyết định của cô.

“Tôi thích gọi như thế nào, quyền của tôi, hiểu chưa Kuro?”

“VẬY... tớ được gọi cậu là Sakura không?”

Kobayashi nhún vai thay cho sự đồng ý. Tôi vui mừng như vừa vớ được vàng. Chỉ thiếu chút nữa là tôi đã nhảy cẫng lên và vỗ tay hân hoan mất rồi. “Thế từ nay tớ sẽ gọi cậu là Sakura, Sakura nhé!”

“Đừng có lải nhải tên tôi.” Trông cô thoáng chút khó chịu, ấy vậy mà tôi vẫn cảm thấy vui.

Tuy Sakura (gọi tên gọi tên ^^) chưa chấp nhận tôi là bạn, nhưng dạo gần đây cô đã nói chuyện nhiều hơn với tôi, không hay cụt lùn như ban đầu, hay như cái buổi tối hôm kia nữa. Nay còn cho phép gọi tên thân mật, bảo sao tôi không vui cho được! Cứ đà này, tôi sẽ nhanh chóng trở thành cậu bạn thân nhất của cô thôi.

Trên đầu vẽ nên viễn tưởng về một tình bạn tươi đẹp giữa chúng tôi, tôi không thể kìm nổi tiếng cười khoái chí.

“Nhưng chẳng phải là Hanazuki Shirin cũng gọi cậu là Kuro, cậu cũng gọi chị ta là Shirin?” Câu nói của Sakura khiến tôi im bật tiếng cười. Tôi phải công nhận rằng, Sakura để ý những chi tiết nhỏ nhặt thật.

“Tớ có nên nói cho cậu nghe cái này không nh?” Tôi thờ dãi lưỡng lự. Việc tôi sắp nói ra có thể sẽ ảnh hưởng đến tình bạn “tương lai” giữa tôi và cô ấy.

Kobayashi nhìn tôi dè chừng, sau đó cũng quyết định trả lời “Đừng nói, tôi cũng không rảnh để nghe chuyện của cậu.”

Sakura đã cho tôi gợi ý, nhưng với câu trả lời này, tôi cảm thấy không vui một tẹo nào. “Không rảnh” nghe thì tôi cũng không nói nữa, đợi khi cả hai đã thật thân thiết rồi, tôi sẽ kể sau vậy.

...

.....

“Sakura à, cậu định đi đâu vậy?”

“Ra khỏi lớp.”

“(____)”

...

“Sakura à, cậu đang đi căn-tin ăn trưa hả? Hay quá, tiện đường rồi.”

“Xin lỗi, nhưng tôi đang đi thư viện.”

“(____)”

...

“Sakura à, cậu đi thư viện đọc sách sao? Ồ, tớ cũng định đến đó mượn sách.”

“...Tôi muốn trốn học, phiên tiết sau nhờ người điểm danh hộ tôi.”

“(____)”

...

~~~~~

“Sakura à, cà-vạt của cậu bị lệch rồi kìa.”

“Ồ...”

“Để tớ chỉnh lại cho.”

thắt thắt *chỉnh chỉnh*

“...”

...

“Sakura à, cậu khát nước không ? Tớ mua nước cho cậu nhá?”

“Ồ, thôi khỏi.”

(một lát sau)

“Nước của cậu đây! ^.^”

“...”

...

“Sakura, chốc nữa cậu có muốn cùng tớ...”

“Chốc nữa tôi sẽ đi thư viện.”

“Ha~ sao cậu biết tớ sẽ rủ cậu đi thư viện?”

“...”

...

“Sakura, một chút nữa, cùng tớ đi...”

“Tôi sẽ đi thư viện.”

“Lại đoán được tớ định rủ cậu đi thư viện nữa rồi sao? Haha, đi thôi.”

“...”

...

“Sakura, tí nữa cậu có muốn cùng tớ...”

“Tôi chợt cảm thấy không muốn đi thư viện.”

“Tốt lắm, không đi thư viện tức là rảnh rồi rồi. Tớ định rủ cậu đi dạo khuôn viên một chút.” *kéo kéo*

“...”

...

“Sakura, tí nữa cậu có muốn cùng tớ...”

“Tôi cái gì cũng không muốn đi.”

“Cậu sao vậy?”

“...Tôi cảm thấy trong người hơi mệt.”

“Aha~ trùng hợp thật. Tớ định rủ cậu đi đến phòng y tế lấy thuốc cùng tớ, tớ cũng đang bị cảm. Đi thôi.” *kéo kéo*

“...”

...

Tên chết giả Yosuke Kuro! Tôi thể này lại liên tục mắc bẫy, cậu ngày càng tinh vi a! (__) - trích suy nghĩ Kobayashi Sakura.

----END CHAP 3----

*Note (*): Người trong bao là truyện ngắn nổi tiếng của A.P.Sê-khốp sáng tác năm 1898. Nói về một con người mắc chứng bệnh quái dị là sợ hãi tất cả mọi thứ trên đời, luôn sống thu mình trong một “cái bao”.

Người trong băng: Dựa theo tập Người trong bao, Kuro muốn khiển trách Sakura vừa sống quá khép mình, vừa lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương Thông Báo

Một số bạn thắc mắc vì sao cô bé 3 tuổi lại có thể tài giỏi được như vậy (ở fb cá nhân của Rùa, ở đây, cũng như ở trong tâm trí các bạn - ai đó định đặt ra câu hỏi này nhưng vì ngại, hay vì một số lý do khác :) Thắc mắc này Rùa từng nghĩ tới, và Rùa cũng rất muốn giải thích với các bạn ị dành chút thời gian nhé.

Rùa xin giải đáp: Nhân vật của Rùa không có thực (tức có một sát thủ IQ 195 mang tên Cherry tồn tại ở ngoài đời), nhưng Rùa muốn xây dựng một nhân vật dựa trên những cơ sở có thực - cụ thể là IQ của cô bé. Một cô bé IQ 195, tất nhiên sẽ không thể giống như những người bình thường. (trích dẫn wikipedia: Thần đồng là một người khi ở tuổi còn nhỏ đã phát triển một hoặc nhiều kỹ năng vượt xa so với mức chuẩn ở tuổi đó). Hoặc cũng bởi lý do IQ mức 140 đã được xem là thiên tài. Nếu các bạn - những ai thắc mắc - có vốn thời gian, hãy chi chút thời gian ấy của mình để lên mạng tìm hiểu những người có-thật-ngoài-dời-với-IQ-cao như thế này, họ đã làm được những gì.

Rùa có thể ví dụ một vài ví dụ đơn giản, như Leonardo da vinci (190), Albert Einstein (160), hay người cao nhất thế giới vẫn còn sống ở thời điểm hiện tại - Kim Ung Yong (210) - ông bắt đầu giải rất nhiều dạng khó tích phân khi mới lên 3, và bước vào làm kỹ sư (hình như thế) trong NASA với độ tuổi đếm trên đầu ngón tay.

Dĩ nhiên, nhân vật của Rùa tài năng như thế cũng không quá khó chấp nhận phải không ? ^_^ cứ xem như là Rùa đang mơ huyền, ảo tưởng, hoặc phóng đại lên một tí nhé ị *thành thật cảm ơn bạn đọc nhiều lắm (sự sùì)*

Có một vấn đề nhỏ, xin các bạn lượng thứ, rằng Rùa không thể thông minh được như nhân vật mà Rùa tạo ra - và đương nhiên là thế rồi, chuyện có một lỗ hổng nào đó trong truyện, hay trong nhân vật này, các bạn cũng rộng lượng mà bỏ qua cho Rùa nhé :D :D :D

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ ^ _ ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4. Part 1: Anh Đào Vĩnh Cửu

PART 1: ANH ĐÀO VĨNH CỬU.

Sau hơn một tuần kiên trì, cuối cùng Sakura cũng đã chấp nhận ăn trưa cùng tôi. Để có được cái gật đầu từ cô, tôi đã phải rất khổ sở, ấy là vứt bỏ cái hình tượng Hoàng tử mặt trời uy quyền để đi nài nỉ cô đấy. Thật là ê chề biết bao nhiêu!

Căn-tin trường thật rộng lớn, nó thậm chí còn hơn cả một nhà hàng năm sao. Nhưng khác ở chỗ, nhà hàng không “ô nhiễm tiếng ồn” như ở đây. Vì là giờ ăn trưa nên học sinh kéo đến đông hơn cả. Những con người đang xếp hàng dài dài chờ thức ăn, những tiếng ồn ào như chợ búa và không khí ngột ngạt, tất cả khiến gương mặt Sakura xuất hiện vài nét khó chịu. Như hiểu cô, tôi yêu cầu. “Cậu cứ đợi ngoài này, tớ sẽ đi lấy thức ăn, không lâu đâu.”

Nhận được cái gật đầu, tôi lao thẳng vào trong. Tôi đi đến đâu, mọi người nép qua một bên đến đó tạo thành một đường thẳng mở lối cho tôi vào. Tôi có ngoái lại nhìn cô bạn của mình, để xem cô có đang trông thấy sức mạnh của Hoàng tử mặt trời này không, nhưng cô bạn ấy chỉ nhún vai, tỏ vẻ hững hờ. Rõ thật là...!

Sau khi lấy xong phần thức ăn, tôi cười vui vẻ tiến về phía Sakura. Cô ấy vẫn trạng thái ban nãy - tay khoanh trước ngực, người không hề dịch chuyển mà cũng không hề nhúc nhích. Chỉ có con mắt là đang liếc nhìn tôi. Tôi không biết Sakura đang nghĩ gì, nhưng không nói, tức chắc chắn đã đồng ý ăn

trưa cùng tôi. Tôi búng tay cái chóc rồi nửa như ra lệnh cho cô ấy. “Đi theo tớ.”

Tôi tí tòn bước đi trước, Sakura lẳng lặng theo sau. Không khí cứ im như vậy cho đến khi cả hai dừng trước một rừng hoa anh đào...trơ trụi... (không trơ trụi đến nỗi nào, chẳng qua là ít hoa thôi ==’).

“Ồ đây sao?”

“Ừ, tớ nghĩ nơi này thích hợp hơn với cậu.” Tôi khẽ mỉm cười, vươn tay với đại lấy một cánh hoa anh đào đang bay trong gió. Rồi tôi hướng cánh tay chỉ đến cây gần nhất. “Đây là ‘*Anh đào vĩnh cửu*’.”

Thấy Sakura hơi nghiêng đầu khó hiểu, tôi bật cười giải thích. “Anh đào vĩnh cửu là tên tớ đặt, vì tớ thấy nó nở quanh năm suốt tháng chứ không chỉ vào mùa xuân. Như cậu cũng đã thấy.”

(Rùa: giờ thì các bạn cũng đã hiểu vì sao vườn anh đào ‘trơ trụi’ lại có cánh hoa rơi rồi chứ? :D)

Sakura im lặng, trầm ngâm nhìn cây Anh đào vĩnh cửu to lớn vừa hai người ôm.

“Tớ cũng khá bất ngờ khi biết điều này, công nghệ đột biến gen chẳng?” Nói rồi tôi cười ha hả. Nhưng cô bạn đứng cạnh tôi cứ im re như khúc gỗ, khiến tôi ngượng vô cùng.

Cách đơn giản để chữa ngượng là chuyển qua một đề tài khác. Tôi nhanh tay lôi ra từ trong túi hai suất thức ăn, rồi đưa cho Sakura một suất. “Của cậu.”

Tôi chăm chú nhìn cách Sakura gấp thức ăn, nhẹ nhàng mà uyển chuyển, chẳng khác gì con nhà danh gia vọng tộc. Như chợt nhận ra có ánh mắt đang hướng thẳng về mình, cô dừng ngay cử chỉ. “Cậu không ăn sao?”

“Ồ, tớ ăn ngay đây.” Tôi cúi xuống và đưa đồ ăn lên miệng.

Một cách khó nhọc nhất, tôi nhai từng thớ com mà tôi cho là khô khốc. Để Sakura không thể nhìn thấy gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt này, tôi cúi xuống thấp hơn một chút.

“Thức ăn căn tin thật khó nuốt nhỉ?”

“Gi?” Tôi ngước mặt lên nhìn trong khi miệng vẫn còn ngậm đầy thức ăn. “Không đâu, ngon lắm mà...”

“Cậu không ăn được đồ lạ...Đừng tưởng có thể qua mặt được tôi.” Sakura cau mày, giắt lấy chiếc thìa từ tay tôi.

Tôi làm mặt nghếch ra, trân trân nhìn vào cô ấy. Thật sự thì từ lúc quen biết Sakura tới giờ, tôi chưa bao giờ nói ra chuyện, rằng tôi không thể ăn thức ăn của ai ngoại trừ Tanaka đầu bếp nhà tôi. Đó là một chứng “biếng ăn tâm thần” lạ nhất mà tôi từng gặp. Cũng vì thế mà tôi không bao giờ đến căn-tin ở trường vào giờ ăn trưa cả. Có lẽ hôm nay là lần đầu tiên.

Sakura khẽ liếc mắt hướng vào nơi gốc cây cổ thụ phía xa. Tuy vậy, miệng cô vẫn đều đều. “Ngốc.”

“Hừ...” Tôi hắng nhẹ, trong lòng thầm thể hiện sự không cam tâm. Cô lại mắng tôi ngốc rồi. “Nhưng.. sao cậu biết?”

“Nhìn là biết.” Trong cái thắc mắc của tôi, cô chỉ đáp một cách hời hợt không rõ ràng. Nhưng nghĩ rồi tôi cũng thấy khá hợp lý. Dường như trong trường ai ai cũng biết căn bệnh căn gỗ này của tôi, Sakura có thể dễ dàng nghe từ miệng ai đó cũng là chuyện đương nhiên. “Nhưng tại sao?”

“Ý cậu là gì?” Tôi càng trở nên thắc mắc.

“Tại sao cậu lại mời tôi?” Sakura kiên nhẫn hỏi lại, bỏ thìa cùng phần com mình xuống. Cô không định ăn nữa,điều này khiến tôi hơi bàng hoàng.

“Bởi vì tớ muốn cùng cậu dùng com trưa...” Tôi nhún vai, lấp lửng câu nói. Mời bạn ‘trương lai’ của mình ăn lại cũng cần phải có lý do ư? Vậy lý do như thế nào mới có thể thỏa đây ?

Nhưng với câu trả lời này, Sakura cảm thấy vẫn chưa đủ thỏa mãn. Cô đưa ánh mắt dò xét lên khuôn mặt tôi. “Ngay cả khi cậu không thể ăn?”

“Ừ...”

“Ngốc thật.” Sakura chu môi nói. Trông cô như vậy, một chút nữa thôi là tôi đã không thể kìm chế mà nhào tới cắn lấy cán để cái đôi môi gọi cảm ấy rồi. Thế nhưng, lời nói của Sakura chẳng dễ thương tẹo nào. “Tôi không ăn nữa”. Sakura dón hai phần com làm một rồi đẩy đến trước ngực tôi. Hành động của cô không có gì quá khó hiểu khi cả hai đều không muốn động đũa.

“Chỗ thức ăn này cậu định bỏ đi à?”

“Đúng vậy.” Sakura toan tính đứng dậy, nhưng nhanh chóng bị tôi nắm tay kéo lại phía mình. Tôi ngước mặt lên nhìn cô, cao giọng. “Không được, dù gì buổi ăn trưa này cũng là tớ mời cậu mà!”

Sakura không nói gì, chỉ liếc xuống bàn tay đang được tôi nắm lấy. Tôi vẫn giữ như vậy cho đến khi đảm bảo cô ấy không đi tiếp. Chợt nhận thấy có

điều bất thường, tôi nhanh chóng rút bàn tay mình về.

“A~ tớ xin lỗi.” Vì hành động hơi quá đà này, tôi cảm thấy ngượng hơn cả. Tôi thật sự chỉ muốn giữ cô lại thôi, không hề có ý gì khác.

Thật chẳng rõ, đường đường là đáng nam nhi mà tôi lại mang cái cử chỉ ngượng ngùng của con gái. Sakura nhìn tôi như kiểu: ‘Cậu có phải là con trai không vậy?’. Nhưng khác với tôi nghĩ, hình như cô ấy không quan tâm nhiều cho lắm. “Cậu là người mời mà lại không ăn, có khi dễ tôi quá không?” Sakura nửa cười nửa không.

“Tớ... tớ thật sự muốn ngồi ăn cùng với cậu thôi mà.”

“Hừ, nếu muốn thì cũng đâu nhất thiết là phải mua com ở căn tin?”

“Đúng là vậy... Nhưng... hôm nay bác quản gia nhà tớ có việc bận rồi, không thể đưa com lên được. Ngại mở miệng nhờ người khác nên đành chịu thôi, cứ xem như đây là một khoá luyện tập.” Nói rồi, tôi khẽ cười khi.

“Gia nhân trong nhà cậu chắc cũng không dưới 10 người, chỉ vì một người trong số đó bận nên cậu nhịn luôn sao? Tên Hoàng tử đại ngốc.” Sakura lại mang theo nụ cười nửa miệng của mình. “Chả biết lũ thần kinh kia say mê cậu ở chỗ nào.”

“Giờ chứ? Cậu thấy tớ đẹp trai không?” Tôi nhăn mặt khó chịu, cô ấy có thể dùng từ lỗ mắng như thế được sao?

“Không hề.”

BÙM!. Tôi nghe thấy tiếng nổ lớn bên tai, đầu óc oang oang cả lên, khoé môi giật giật, mặt tím bầm như cà tím thối. Tất cả đều khiến tôi không thể dẫu được về cảm phần của mình. Nói gì thì nói, nhưng cô ấy đang chạm vào lòng tự ái của tôi ghê gớm. Cái niềm tự kiêu tự mãn nhất của tôi cũng bị cô vùi dập một cách không thương tiếc. Trần trẽn nhìn tên thủ phạm, cô vẫn chẳng chú ý gì đến tôi, chỉ nhẹ nhàng cầm cốc nước nhựa đưa lên miệng uống, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“hày!”

Sakura cúi xuống, hướng ánh mắt mang đôi chút ngạc nhiên nhìn tôi, tay vẫn đang giữ cốc nước.

“Cậu...hừ...cậu đừng có giương đôi mắt đó nhìn tớ.” Bất gặp ánh mắt màu xanh biếc đậm chất Tây hơi tròn tròn và trong vắt của cô, tôi như voi đi hơn một nửa con tức giận vừa mới bộc phát.

“Sao?” Sakura càng giương tròn đôi mắt không hiểu chuyện của mình hơn, cái vẻ lãnh cảm bình thường của cô hoàn toàn bị rũ bỏ góc xó nào rồi.

“Cậu...haizz...thôi bỏ đi.” Sakura chính là kẻ đầu tiên khước từ vẻ đẹp trai thiên phú mà ai ai cũng phải ngưỡng mộ của tôi. Đúng thật quần tử khó lòng vượt qua ái mỹ nhân. Xem như tôi tha cho cô ấy, lần sau nhất định tôi sẽ không bỏ qua đâu.

Chẳng thiết tha gì khi nói chuyện tại nơi này với tôi nữa, Sakura đứng dậy bỏ đi. Tôi cũng lúi húi dọn hai suất com giờ đã biến thành thức ăn thừa kia, sau đó là theo sau cô.

...

[Hanazuki Shirin's focus]

“Mấy thấy chưa? Ta đã bảo đó là thật mà.” Giọng nói của một trong hai cô gái đang đứng ngay góc khuôn viên trường.

“Cầm miệng!” Cái giật mình của người bạn không khiến cô gái có mái tóc hung đỏ này lưu tâm. Cô à chỉ chăm chú ánh nhìn này lửa vào hai con người đang vui vẻ phía xa kia, tay nắm thành nắm đấm khiến nó kêu răng rắc đến rợn người. “Hừ, Hoàng tử à, em không cho phép ai ngay cả chị đến đây, nhưng tại sao nó lại được tự do ra vào thế kia?...”

“Vậy bây giờ tính sao, Shirin?”

“Về lớp thôi!” Hanazuki oái ăm liếc mắt về nơi đó lần cuối rồi quay phắt lại, hướng về lớp học. “Dám dụ dỗ Hoàng tử, Kobayashi Sakura, mày cứ đợi đấy!”

.

Chẳng mất bao lâu thời gian suy nghĩ, Hanazuki đã chọn ngay đề tài vòng 1 sẽ là kiến thức sách vở. Á mãn mê mái tóc hung đỏ của mình trước gương, cười man rợ.

Hanazuki tự tin chắc rằng mình sẽ thắng. Với một con nhò từ đâu chuyển tới thì làm sao có thể hạ gục được á - người xếp hạng 1/3500 khối 12, hạng 2/10000 học sinh toàn trường, cùng với trình độ học vấn hơn cô một bậc. Thiết nghĩ theo chiều hướng nào, á cũng không thể thua cho được.

“Kobayashi, đứga không biết điều như mày nên đáng lấy từ tao một bài học.” Á nghiêng răng,

Cộc, cộc. Tiếng gõ cửa vang lên. Dù vậy nhưng Hanazuki vẫn chẳng hề thay đổi tư thế ngồi của mình.

“Vào đi.”

“Cô chủ, có người tự xưng là Moda Akemi đang đứng bên ngoài đợi cô.” Chị giúp việc kính cẩn thưa, đầu cúi thấp đến độ không thể thấy được rằng cô chủ chẳng nhìn mình mà chỉ hướng vào tấm gương trên bàn trang điểm.

“Kêu nó vào đây.”

“Vâng, thưa cô chủ.”

Chốc lát, cô gái bước vào, trên tay là một xấp tài liệu được gói gọn cẩn thận trong bì giấy vàng sẫm. Như nó là một thứ gì đó rất quan trọng đối với cả hai người ngồi đây vậy.

“Thứ cậu cần này.”

Bây giờ ả mới xoay chiếc ghế lại, chân bắt chéo và hướng mặt về phía cô ta cười mãn nguyện. “Mây thật tốt.” Hanazuki giơ tay nhận lấy xấp tài liệu, thoạt nhìn trên gương mặt ả hiện lên nét vô cùng gian xảo như một con cáo đội lốt người.

“Thật ra thì cậu không cần ăn cắp đề thi trường ra cũng có thể thắng nó.” Akemi lên tiếng nịnh nọt.

“Biết. Nhưng tao muốn thắng nhanh chóng, không để nó có thể vùng lên và trả lời được bất kì câu hỏi nào. Có như thế, nó mới cảm thấy nhục nhã và không thể nào ở lại ngôi trường này nữa, hahahaha.” Tiếng cười của Hanazuki bất chợt vang vọng trong không gian. Akemi bên cạnh ban đầu có giạt mình, nhưng rất nhanh sau đó cũng cười theo ả.

...

[End Hanazuki Shirin's focus]

...

Một tuần trôi nhanh như gió. Cuộc thi đấu vòng 1 giữa cô bạn Sakura và chị Shirin cuối cùng cũng đã đến.

Tôi đến đây từ rất sớm như lời hẹn với Sakura, để theo dõi tình hình, và để xem cô bạn đã chuẩn bị những gì.

Chung quanh có vẻ im ắng, vì cuộc thi diễn ra nên trường cho phép nghỉ để tổ chức trận đấu. Nhà trường rất quan tâm đến vấn đề này, với mục đích ủng hộ học sinh trong trường nên quyết đấu nhiều hơn để giải quyết niềm hiềm khích, không khâm phục về đối thủ trong lòng mỗi người, cũng là để tìm ra nhân tài tiềm ẩn.

Dường như tôi và Shirin là hai người mà cả trường phải gạch tên đầu tiên trong danh sách chọn đối thủ khiêu chiến của họ. Nhưng Sakura đây lại không màng đến việc này, mà vẫn gửi lời khiêu chiến cho chị. Có người nói do cô mới chuyển đến nên không biết điều, nhưng tôi lại không nghĩ vậy...

Tôi bước vào lớp. Lớp vắng hoe. Quái lạ, đáng lẽ bây giờ Sakura đang ngồi chăm chú vào tờ đề cương trên tay để học chứ nhỉ? À, cô cũng thường ở thư viện, chắc bây giờ cô đang cắm cúi vào một cuốn sách nào đó bên ấy. Nghĩ thế tôi liền phóng cái vèo ~, gió làm chiếc lá xoay xoay và đáp nhẹ nhàng xuống đất.(=))

Không phải rồi, thư viện cũng vắng. Nghĩ chắc Sakura chưa tới, tôi chán nản bước đi. Đi sớm tẻ ra chỉ ở một mình. Nếu là trước đây thì không sao, tôi đi đâu, làm gì cũng có mỗi bản thân tôi. Hoạ chăng cũng chỉ là nói chuyện cười đùa xã giao với mọi người, bạn thân thì...không hề! Nhưng từ khi tôi gặp cô ấy, tôi thật sự muốn làm quen kết bạn, muốn bước song song với cô như...người bạn thật sự, muốn chia sẻ mọi thứ với cô, ngay cả cái “lãnh địa” của bản thân, tôi cũng chia cho một nửa. Và giờ đây, nếu nói tôi cô đơn một mình như lúc trước thì đó là chuyện chẳng thể xảy ra. Dù cô ấy có không chấp nhận, nhưng tôi sẽ bám theo cô ấy suốt ngày cho đến khi chúng tôi thật sự trở thành bạn bè mới thôi.

Có lẽ, chủ nghĩa “đơn độc”, buổi tối thích phóng xe dạo quanh thành phố một mình của trước kia trong tôi đã hoàn toàn biến mất. Tôi không nhớ rõ vì sao mình lại muốn có bạn là cô như thế. Nhưng tôi cảm thấy phấn khởi khi nghĩ rằng cuộc sống của mình sắp có một người bạn thân thật sự.

Tôi thầm cười - trời hừng vài tia nắng sớm. Mọi thứ sắp sáng hẳn, và trận thi đấu cũng sắp bắt đầu. Lượn lờ dọc dãy hành lang, tôi hé mắt nhìn ra phía mặt trời đang dần nhú lên chút ánh nắng ban mai.

Đôi chân như có ý thức, nó dẫn tôi dạo vòng quanh, và dừng lại trước lãnh địa rộng lớn của chính mình. Hình ảnh cô gái lại đập vào mắt tôi như bất cứ lần nào tôi đến đây - từ khi tôi chia cho cô ấy một nửa miếng đất. Tôi tự cốc đầu mình. Ngốc thật, vòng quanh lần quanh lại không nghĩ ra chỗ này.

Vẫn là Sakura cô độc ngồi tựa gốc cây anh đào say ngủ đấy, nhưng hình ảnh đó luôn ma mị đến mãnh liệt, luôn luôn và luôn luôn thế. Dù không phải là lần đầu tôi bắt gặp cảnh này, nhưng nó vẫn cuốn hút tôi như một phép tà thuật đáng sợ.

Tôi tiến lại gần, ngồi như quỳ bên cạnh cô và đưa tay vuốt vài lọn tóc đang không chịu yên vị trên gương mặt trắng không tí vết. Rồi tôi khẽ đảo mắt xuống đôi môi đỏ mọng mang hương anh đào của cô. Nuốt ực nước miếng, miệng không kìm nổi mà thốt nên lời.

“Cậu thực rất xinh đẹp...”

“Tôi biết.” Tôi giật mình rút tay lại vì giọng nói vừa vang lên, cô từ từ mở mắt. “Hiển nhiên~ không cần cậu phải nói.”

“A~ cậu dậy rồi sao?”

“Tôi chưa hề ngủ.”

“À, haha.” Tôi cười chữa ngượng. Nếu Sakura mà ngủ, tôi chắc rằng mình sẽ có hành động đòi bại nào đó với cô tiếp theo. Tôi cảm thấy bản thân giống một tên biến thái chuyên đi cướp nụ hôn của bạn bè. Nhưng chẳng thể khác được, tôi chỉ hành động theo cảm tính của mình thôi.

“Cậu đã học gì chưa?” Tôi cố tình đánh trống lảng.

“Học? Có gì để học sao?”

Cũng đúng. Đây là đề mở, học thì cũng chẳng thêm được bao nhiêu. Có lẽ tôi nên chỉnh lại lời một chút. “Ý tớ là trau dồi thêm kiến thức để thi đấu...”

“Không.” Sakura thản nhiên trả lời.

“Cậu... hình như đã xem thường chị Shirin quá thì phải? ...” Tôi dò xét phân tích trạng thái trên gương mặt của Sakura. Nhưng không, ngoài cái nhếch môi thì cô chẳng có biểu hiện gì lạ. Nếu là kẻ khác, nhất định họ đã tự nhốt mình trong nhà, nấu súp sôi kinh để mong chiến thắng Shirin rồi. Cô đây là trường hợp đầu tiên. Chẳng rõ tôi nên dùng từ như thế nào để hình dung tư thế hiện tại này của cô cả.

“Xem thường? Đứng sau cả một tên ngốc nghếch như cậu thì có gì để tôi phải lo lắng?”

“Hừ, tớ không ngốc!” Tôi cau bẳn phân bua cho Sakura hiểu - tôi thật sự không ngốc, không hề ngốc, chỉ có...đôi chút “cư xử lạ” trước mặt cô ấy thôi.

Tạm gác lại, tôi tiếp tục đi vào vấn đề chính. “Cậu không biết đâu, chị ấy hơi đánh đá và rất đáng sợ, từ nhỏ tớ đã thấy được tính cách ấy rồi. Chị ấy muốn thì phải lấy bằng được, không kể đó là thủ đoạn gì.”

“Từ nhỏ?” Sakura hơi nhíu mày nghi hoặc. Dường như cô đã nhận ra được một vài điểm khác lạ trong câu nói của tôi.

“A~ không...chẳng qua là...” Tôi ấp úng không biết nên trả lời thế nào, rõ ràng lúc này tôi đã nói hơi lố. “...chẳng qua là tớ nghe người khác kể.”

“Hừ...” Trong ánh mắt cô hiện lên nét khó chịu. “Tôi rất không thích những kẻ có ý giấu giếm tôi.”

Tôi lúng túng gãi đầu, khuôn mặt nhăn nhó như đèn xếp. Nói ra việc này e rằng cô sẽ ghét tôi mất, đây cũng chính là vấn đề mà tôi đang lưỡng lự không biết có nên nói ra. “Trước đó cậu bảo không rảnh nghe chuyện của tớ còn gì?”

“Trước khác, giờ khác, tôi đang tò mò về chuyện “từ nhỏ” của cậu với Shirin đây. Nói đi.” Sakura khoanh tay ra lệnh như bà hoàng, bắt tôi phải làm theo, trong lòng có đôi chút cảm thấy khó chịu.

“Từ bao giờ cậu tò mò những chuyện của tớ thế?” Tôi cười tự mãn. Những câu chuyện được Sakura “tò mò” không phải là nhiều.

“Nói.”

Một từ nhấn mạnh thể hiện uy quyền. Tôi không biết liệu rằng bản thân có nên xem xét lại gia thế của Sakura hay không. Bởi vì cách cư xử, ăn nói của cô giống một người trong “hoàng tộc” hơn là

“dân đen” bình thường.

Vậy cũng không có nghĩa, cô “ra lệnh” cho tôi điều gì thì tôi phải làm theo điều ấy. Nhưng với tình hình hiện tại, tôi chẳng rõ vì sao mình vẫn nghe theo cô hoàn toàn không mục đích, chẳng chống đối được mặc dù vẫn có thể. Sau này có dịp, tôi nhất định phải dất mũi cô mới được.

“Aizz... Tớ nói cậu đừng giận nhé...” Con ả ư ử vừa đi, con thờ dài lại tới. Hy vọng sau khi nghe, cô ấy sẽ không ghét tôi.

Sakura không nhìn tôi nữa mà chuyển ánh mắt vào không trung, vẻ mặt vô cùng bình yên thanh thản. “...Nếu việc đó trong khả năng của tôi.”

Tôi nghĩ là kết quả chẳng như mong đợi. Nhưng dù sớm hay muộn, cô ấy cũng sẽ biết thôi, thế nên, kể từ bây giờ càng tránh được một mối lo.

“Tớ với chị ấy trước kia là hàng xóm rất rất thân thiết, cùng sống trong khu phố loại A của Tokyo - khu phố dành cho những người giàu có. Nhiều khi chị qua nhà tớ, tớ qua nhà chị chơi mà đến tận sáng hôm sau vẫn chưa muốn về. Tuy nhiên đến năm cấp hai thì chị ấy chuyển đi đến một nơi khác ở, từ đó tớ không gặp chị nữa. Không ngờ lên cấp ba lại được gặp nhau, tuy vậy nhưng tớ cũng không còn thân thiết nhiều với chị, có lẽ do cả hai đã lớn...” Tôi khẽ liếc nhìn biểu cảm của cô ấy, vẫn như thế, không có gì đặc biệt. “...Lớn lên cùng nhau nên tớ rõ tính của chị, ngang ngược, hống hách nhưng lại rất mực chiều theo ý tớ, luôn giúp đỡ tớ về mọi thứ. Chị ấy không xấu như cậu nghĩ đâu.”

Sau khi nghe câu chuyện, cô không nói gì, chỉ lấy hai tay bó gối nhìn gương mặt hết sức chân thành của tôi. Nhưng một cách nhanh chóng nhất, cô cười khẩy. “Vì chị ta thích cậu nên mới quan tâm chiều chuộng cậu đấy.” Sakura đứng dậy và chậm rãi nhấc chân.

“Hừm?” Tôi rất bất ngờ sau khi nghe cô nói. Không thể như thế được, đây là câu nói hài hước nhất trong ngày mà tôi được nghe. Tôi cũng đứng dậy

theo Sakura. “Haha, không có đâu, cậu làm rồi.”

Trời đã sáng hẳn, và trận đấu sẽ diễn ra nhanh thôi.

“Cậu ở cạnh chị ta lâu như vậy mà vẫn không nhận ra? Đúng là tên ngốc.”

“Tớ-không-ngốc !” Sakura lại vừa xúc phạm tôi, thế nhưng tôi vẫn chẳng thể làm gì được. “Chị ấy lớn hơn tớ mà...”

“Tình yêu bất kể tuổi tác.”

“Nhưng dù sao cũng không phải đâu...” Cảm thấy đuối lý, tôi thõ ra bất mãn.

“Vậy cậu giải thích sao khi chị ta cho người đánh tôi?”

Để có thể nói chuyện với Sakura trong khi cô đang tiến, tôi đành phải bước giật lùi. “Vi chị nghĩ cậu là kẻ xấu muốn tiếp cận hãm hại tớ...” Tôi cũng chẳng biết mình vừa nói những gì.

“Cứ cho là vậy, thế còn việc chị ta gọi cậu là ‘anh’?”

“Chị ấy chỉ muốn cho cậu *ghen tức* thôi~”

“Vậy sao?” Sakura hếch đôi mày lên cao và cười nửa miệng. “Lý do gì mà chị ta muốn tôi ghen tức nhỉ?”

“Vi chị ấy muốn cậu không lại gần tớ nữa~...” Nhưng thật sự là tôi tiếp cận cô trước chứ không phải theo suy nghĩ của chị Shirin.

“Thế tại sao chị ta không muốn tôi lại gần cậu?” Sakura dường như đã mất dần kiên nhẫn khi cố đặt ra một loạt câu hỏi cho tôi. Nhưng đều “bị” tôi giải đáp “được” hết.

“Vi chị nghĩ cậu sẽ hãm hại tớ...”

“Aishzz!” Đến lúc này, Sakura biểu hiện nét mặt tức giận, ngữ khí cũng nặng đi vài phần. Đây là lần đầu tiên tôi thấy trạng thái này của cô nên không tránh khỏi sự thoáng thót nhất thời. “Cậu là kẻ ngốc nhất thế giới! Chỉ số IQ của cậu có thể cao nhưng EQ của cậu chỉ là con số 0 mà thôi!”

Tôi ngo ngắc. Tôi có thể khẳng định rằng bản thân lập luận đúng, nhưng... có gì cô ấy giận dữ đến thế? “Tớ nói sai gì sao?”

“Tên ngốc này, chị ta cho người đánh tôi vì sợ tôi cướp đi cậu, làm cho tôi ghen là vì chị ta yêu cậu, muốn tôi từ bỏ hy vọng với cậu đó.”

Tôi đứng ngẩn người, miệng há hốc vì sự kinh ngạc mới đọng độ phải. Chưa bao giờ mà tôi thấy cô nói một câu dài đến thế, trên dưới 40 từ chứ không ít.

“Cướp gì? Hy vọng gì?” Tôi thắc mắc. Thật sự là cô ấy nói nhanh quá, tôi nghe không kịp, nên không hiểu.

“Tôi chỉ ví dụ thôi.”

“Mà cậu nói gì? Giải thích lại tớ nghe đi.” Tôi hỏi cô ấy lại một lần nữa. Nhưng khi nhìn thấy thái độ như núi lửa sắp phun trào của cô, đành vội vàng xua tay. “Ồ thôi, tớ chẳng vừa hỏi gì cả.”

“Hừ, tôi nghĩ khi nào rảnh cậu nên đi đo lại chỉ số EQ của mình.”

“Aiz, có thể là tớ rất ngốc nghếch trong chuyện tình cảm thật.” Trời sinh ra đã thế, có muốn thay đổi cũng chẳng xong. Tôi đành thờ dãi chấp nhận số phận. “Nhưng cũng không đến nỗi nào đâu, tớ vẫn nhận ra được mình thích ai cơ mà.” Tôi thoáng liếc nhìn biểu cảm trên gương mặt cô ấy, bình thường lại rồi, cộng với việc cô không nói gì thêm, tôi khẽ vuốt ngực thở phào. Trông cô lúc này thật-đáng-sợ!

“Nhận ra được mình thích ai? Tôi không tin.” Sakura lăm bằm gì đó trong miệng như rằng chỉ nói cho mỗi cô nghe thấy.

“Cậu nói gì cơ?”

“Chẳng gì cả.” Sakura nhún vai. Biết kết quả của việc gặng hỏi thêm là bằng không, tôi quyết định im lặng. Nhưng từ khi nào mà cô lại trở nên lấp lếm, mơ hồ như thế nhỉ?

...

Chương 7: Chương 4. Part 2: Võ Quỷ Dày Có Móng Tay Nhọn

Men theo bức tường lớn, chúng tôi trở lại với khuôn viên chính, chưa thấy người đầu mà đã thấy tiếng náo nhiệt. Cả tôi và Sakura đều đổ dồn ánh mắt về nơi đó xem có chuyện gì xảy ra.

“Hanazuki là số 1 !” Một tên cầm chiếc loa hò hét để mọi người ở dưới cùng hòa theo. Tất cả đều đeo băng rôn, biểu ngữ và gọi tên Hanazuki Shirin. “Hanazuki vô địch! Hanazuki, chúng tôi yêu cô!!”

“Một lũ fan cuồng thái quá.” Sakura đang đứng tựa hân vào cây sồi già bên cạnh tôi, chân bắt chéo và hai tay khoanh lại, đưa mắt dõi theo đoàn người phía xa, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ.

Không ý thức được từ khi nào, tôi đã nhìn chằm chằm vào Sakura. Chẳng qua, trong đầu đang nghĩ đến một club vừa mới lập gần đây lại thu hút hơn một trăm thành viên trong trường, đó là: Câu lạc bộ antifan Kobayashi Sakura. Ngoài sự kiêu ngạo thể hiện ngoài mặt, và hay bên cạnh tôi, chẳng rõ còn lý do nào khác mà bọn người kia lại ghét Sakura đến vậy. Tôi thở than.

Cô ấy quay lại khi cảm giác được tôi đang nhìn. “Sao hả? Cậu cũng giống như lũ fan đó?”

“Không, tớ ủng hộ cậu. Cứ xem như tớ là fan cậu đi.” Tôi chép miệng. Bên kia náo nhiệt như vậy, bên đây chỉ có hai chúng tôi, tương quan lực lượng rõ là một trời một vực.

“Tôi chẳng cần sự ủng hộ của bất kì ai. Không ép buộc, cậu có thể đi ủng hộ người chị luôn quan tâm lo lắng đến cậu kia.”

“Cậu nói thế là có ý gì?” Tôi nheo mắt. Con gái thật khó hiểu, lúc thế này lúc thế nọ. “Không phải cậu giận tớ đấy chứ?”

“Vì gì?”

“Vì tớ có mối quan hệ với người cậu ghét...”

“Tôi đã có mối quan hệ gì với cậu mà cần bận tâm thứ ấy...?” Nghe Sakura phũ phàng nói thế, mặt tôi sầm đi nhanh chóng. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, rằng cô chưa bao giờ chấp nhận tôi là bạn. Nếu muốn trách thì cũng nên trách tôi cứ thích dấy vào những người kiêu ngạo.

“...Tớ vẫn ủng hộ cậu.”

“...” Sakura không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn tôi, bĩu môi rồi bỏ đi trước.

Đoàn người thấy Sakura tiến lại từ phía này, Shirin tiến lại từ phía bên kia, không khỏi hò reo to hơn. Tôi cũng chẳng chịu đứng yên một chỗ mà bước ra để góp phần cho tiếng hò reo ấy to-hơn-hơn-nữa.

“Chắc hẳn em đã phải dày công khổ luyện trong mấy ngày qua với hy vọng sẽ thắng được chị nhỉ?” Shirin lấy tay ra hiệu cho mọi người im lặng như một tên thủ lĩnh đích thực, nói móc Sakura khi cả hai đã đứng cách nhau độ chừng 2 mét.

“Haha, đừng nghĩ tôi giống chị.” Sakura cười ngạo nghễ. “Tôi-đã- chẳng-làm-gì-cả!” Sakura nhấn mạnh từng chữ, để khiến Shirin chột dạ. Đúng như tôi nghĩ, chị cảm thấy tự ái, máu dồn lên trên mặt.

“Mày...mày xem thường tao quá đó, rồi mày sẽ thua đậm thôi.”

Sakura không nói gì mà chỉ nhún vai. Shirin chỉ cần nhìn thái độ này của cô thôi đã vô cùng tức giận rồi, huống chi còn bắt gặp tôi đang đứng bên cạnh cô. “Hoàng tử! Trong cuộc chiến này anh sẽ ủng hộ ai?” Shirin lại gọi tôi là “anh”, có lẽ vẫn là lý do khiến Sakura ghen.

“O~ chị được nhiều người ủng hộ thế rồi, nên em có ủng hộ Sakura cũng không mất mát gì đâu nhỉ?” Tôi cười huề, “thật thà” nói cho chị nghe. Và phản ứng của chị đương nhiên sẽ như lửa được đổ thêm một can dầu.

“Kuro...! Hừ!”

Tôi biết là mình vừa chọc chị tức giận, nhưng chẳng thể nào làm khác được, tôi đành chọn cách ‘Việc này không liên quan đến mình’. Dẫu sao, chị có mạng bộ dáng dữ tợn như thế nào cũng không đáng sợ bằng thái độ của Sakura ban nãy.

Cạnh tôi, Sakura khoác ngoài vẻ mặt giả hoạt đến lạnh người, không rõ là cô lại vừa có một âm mưu gì mới.

Kết thúc cuộc giao hữu, tất cả đều thẳng tiến về phía hội trường, nơi sẽ diễn ra trận đấu trong một vài phút nữa thôi. Tôi - một người được tính là ngoài cuộc trong chuyện này lại cảm thấy có phần nào đó lo lắng. Đối thủ của cô bạn Sakura đây không phải là một kẻ tầm thường. Còn cô thì sao? Đã mấy tuần học chung mà dường như cô không xem trọng việc học tập cho lắm, cô có tập trung nghe giảng nhưng không bao giờ chép bài vào tập, sáng học 4 tiết thì cúp hết 2, nhiều khi lại không thêm đến lớp. Chủ yếu cô cúp học để ngủ dưới gốc cây Anh đào vĩnh cửu, hoặc cầm một cuốn sách dày cộm trong thư viện để đắm chiêu nghiền ngẫm.

Cứ như rằng việc học hành đối với Sakura chẳng có một tí trọng lượng nào.

Nhưng có lẽ sự lo lắng của tôi bằng thừa, khi nhìn người bên cạnh không một chút nao núng, không một chút hoang mang. Có vẻ Sakura rất tự tin! Và tôi rất thích sự tự tin này của cô ấy. Tôi có dự cảm rằng, cô cũng không phải là một kẻ tầm thường. Chưa biết chừng, bất ngờ lớn sẽ xuất hiện.

Sau màn khai mạc rườm rà của nhà trường, chàng trai trẻ với chức danh MC cũng đã đồng ý tuyên bố. “Sau đây là thể lệ vòng 1: Hai thí sinh ngày hôm nay sẽ tham gia phần thi về kiến thức tự nhiên - xã hội. Có tổng cộng 15 câu hỏi do ban tổ chức biên soạn, ai bấm chuông nhanh và trả lời đúng nhiều câu hơn thì người đó sẽ chiến thắng vòng 1. Và bây giờ, mời hai nhân vật chính của chúng ta cùng bước về chỗ của mình.”

Tôi vỗ vai Sakura, chúc cô ấy thi tốt. Nhưng ngay cả một tiếng cảm ơn đơn thuần cũng không thốt lên được. Thật là cô phụ lòng người quá đó.

Sakura bước lên sân khấu và tiến về vị trí của mình, đó là sau một cái bục cao lưng chừng ngực. Trên bục có chuông để bấm trả lời kết quả. Phía dưới có dàn giám thị kiểm thi cùng đoàn người cổ vũ. Cô khẽ lướt qua tất cả mọi thứ, gắn ear-mic vào tai để chuẩn bị chiến đấu.

“Hai bạn đã sẵn sàng chưa?” Tiếng MC lại vang lên.

“Sẵn sàng.” Không cần suy nghĩ nhiều, cả hai đồng thanh. Sakura đưa mắt nhìn về phía Shirin, cười một nụ cười ngạo nghễ. Shirin cũng quắc mắt nhìn cô, tỏ ý khinh thường.

“Vây tôi xin phép được bắt đầu cuộc thi.” Tiếng vỗ tay lấp lóp, tiếng la hét cổ vũ khiến hội trường trở nên huyền ảo. Tất cả đều ủng hộ cho Shirin, dĩ nhiên là trừ tôi.

Nếu không tính tôi, Sakura chỉ có một mình. Trong sân trường rộng lớn như vậy, chỉ bản thân đứng ở một góc, cô không thấy cô đơn sao? Có khi nào, vì tủi thân, cô bị ảnh hưởng đến tâm lý, dẫn đến kết quả thi không tốt? Nhưng ngay khi nhìn thấy gương mặt tự tin cuồng ngạo kia, tôi liền dẹp bỏ thứ suy nghĩ này.

Có lẽ Sakura không phải là con người dễ dàng bị dao động đến thế.

“Câu 1: Thuyết trời dạt lục địa là thành tựu của ai?”

Không lâu sau đó tiếng chuông được vang lên, người bấm chuông chính là...Shirin. “Alfred Wegener.” Shirin mỉm cười, đặc ý nhìn về phía Sakura.

“Chính xác!” MC vui mừng nói nhanh chóng. Cậu MC ấy dường như cũng là fan của Shirin thì phải. “Chúc mừng Hanazuki Shirin đã dành được điểm đầu tiên.”

Cả hội trường được dịp như ong vỡ tổ lần nữa, mọi người đều vỗ tay bộp bộp, tung hô ca ngợi. Nhưng chợt một giọng nói vang lên, khiến mọi người lập tức im phăng phắc ngay sau đó. “Tôi có ý kiến!” Chủ nhân của giọng nói không ai khác là Sakura.

Tôi nhìn cô ấy nghi hoặc, ý kiến gì nhỉ? Shirin đã trả lời đúng rồi cơ mà.

“Em có thể nói.” Một vị giám khảo đứng lên, nói vào mic với tông giọng đục đục.

“Hừ... Chuông của tôi không hoạt động.” Sakura nói như lắm bầm, ngữ khí trở nên hằn học, khó chịu. Chắc chắn Sakura đang thầm rủa nhà trường làm ăn kiểu gì, không kiểm tra lại mọi thứ, để chuông của cô hư như thế kia.

Sakura liếc nhìn về phía Shirin, thay cho lời ‘Là chị gặp may thôi’.

Ngay say đó, một nhân viên bảo an tiến lại kiểm tra. Đúng thật là nhấn mãi mà nó vẫn im re. Anh ta khẽ gạt đầu xác minh với mọi người một cái, sau đó ra hiệu cho đồng đội tìm một chiếc chuông sơ cua để thay thế.

Trong khi chờ chuông hoạt động, tôi tiến lại phía cánh gà phải - sát nơi Sakura đang đứng. Khẽ giọng chúc cô ấy thi tốt lần thứ hai. Và cũng giống như lần đầu, cô ấy có vẻ không quan tâm nhiều cho lắm.

Sau mười phút chờ đợi, cuối cùng chiếc chuông cũng đã được thay thế. Tiếng MC lại tiếp tục oang oang. “Đã làm cho mọi người lo lắng, chúng ta sẽ tiếp tục. Câu 2: Khí gây cười có kí hiệu hoá học...”

“Reng...reng...” Tiếng chuông ngân lên, là cô ấy. “N₂O”

“Chúc mừng bạn Sakura đã có câu trả lời chính xác. Câu 3: Mới đây các nhà khoa học đã phát hiện ra loài sinh vật kì dị *Tetrahymena thermophila*. Sinh vật này có đặc điểm kì lạ gì?”

“Reng...” Tiếp tục là cô ấy. “Có 7 giới tính.”

“Hoàn toàn đúng. Câu 3: Hiện tượng...”

“Reng...” Vẫn là cô ấy.

“...”

..

.

Cả khán đài đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Sakura, không ai ngờ được rằng cô đã trả lời liên tiếp chính xác. Con số ấy cứ tỉ lệ thuận với số câu hỏi đặt ra. Trung bình một câu hỏi cô chỉ cần 0,001s để bấm chuông, 0,01s để suy nghĩ, và 2s để trả lời. Khi nói cũng biết, tôi đã ngạc nhiên đến mức nào. Không chỉ tôi, toàn bộ ban giám khảo cùng tất cả học sinh đều ngoác mồm, méo mồm.

Trận quyết đấu có vẻ như đã quyết định được kẻ thắng người thua khi đến câu hỏi thứ 13, số điểm hiện tại là 12-1 nghiêng về Sakura. Con số 1 của Shirin ấy cô trả lời được là do ban đầu chuông của cô bị hư. Nếu không có vấn đề gì xảy ra, có thể cô sẽ trả lời hết-được-toàn-bộ.

Shirin trợn ngược mắt nhìn, cũng như những người có mặt tại nơi đây, chị không ngờ là mình lại thành ra thế này. Chính tôi - kẻ luôn đi cùng cô lại không thể ngờ được nữa kia mà!

Kết thúc câu thứ 15 nhanh chóng, kết quả chung cuộc thi Sakura đã trả lời được 14/15, trong khi chị chỉ có một.

“Tôi chính thức tuyên bố...” Giọng anh MC vẫn còn đang lấp lắp. “Vòng 1...phần thắng đã thuộc về Kobayashi Sakura.”

Sakura nhếch môi rồi đi xuống phía dưới, đồng thời cũng là đi qua chỗ tôi đang đứng suốt từ nãy đến giờ. Hiện tại thì cô là vật thể duy nhất “biết cử động” trong cái hội trường này.

“Tớ thật sự...rất ngạc nhiên.” Tôi nhìn Sakura chằm chằm, hồn vẫn chưa thể thả lỏng cho được. Shirin là người đứng thứ hai trường tôi, cũng là người nằm trong top về thành tích của đất nước Mặt trời mọc này. Ngày hôm nay, một kẻ từ đầu đến lại để dàng hạ gục chị, khoảng cách cấp bậc thậm chí còn vượt xa. Gặp Sakura tài giỏi như vậy, thật là lần đầu được mở rộng tầm mắt.

Trong khi đó, cô chỉ hơi nhếch nhếch miệng cười. “Ha~ Căn bản là chưa có ai thắng tôi cả... chỉ duy có... và...”

“Hả? Cậu nói ai cái gì cơ?” Cô nói quá nhỏ, không đủ để tôi có thể nghe thấy.

“Không có gì...” Sakura đánh mặt, rồi bước ra ngoài hội trường. Tôi hơi thần thờ. Rõ mười mười là cô đã nói gì đó, nhưng quá nhỏ, thính giác của tôi không đủ nhạy bén đến như vậy. Giá như tôi có thể điều chỉnh được “volume Sakura”, có thể tự mình vặn cho cô nói to nói nhỏ tùy ý.

Rồi tôi cũng đi theo cô, để lại đằng sau là biết bao nhiêu con người vẫn chưa thoát khỏi sự ngỡ ngàng tột độ, bao gồm Hanazuki Shirin.

...

----END CHAP 4 ----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5: Bơi

...

Trở lại trường vào ngày hôm sau, tôi có thể nhận rõ được sự khác biệt từ phía học sinh. Tuy mọi người không bơ tôi, nhưng tôi vẫn biết tâm điểm đáng chú ý nhất hôm nay chính là kết quả trận đấu vòng một của ngày hôm qua - Shirin là người thua thảm hại.

Những kẻ không đi đa phần không tin, nhưng trong bản tin buổi sáng trường trung học Harrod đã nói lên tất cả, rằng Sakura là người chiến thắng. Những ánh mắt kia hướng về phía cô không còn là khinh bỉ, là coi thường nữa, mà đã chuyển dần thành sự tò mò, đôi khi là thán phục và ngưỡng mộ. Cứ đà này, câu lạc bộ anti kia sớm phá sản, Sakura lại còn thu nạp thêm fan cho mình thôi.

Dường như Sakura cảm thấy thật bình thản, như rằng mọi thứ diễn ra chỉ là một điều hiển nhiên, còn cô đã quen thuộc với việc này từ lâu. Sakura đan hai tay đặt ra sau gáy, ngã người lên chiếc ghế, bàng quan với mọi thứ xung quanh.

Tôi tiến về chỗ ngồi của mình, cũng là cạnh chỗ của cô, trên tay cầm hai lon nước trái cây ướp lạnh.

“Cậu thật tài giỏi!” Tôi lăn lon nước vào má Sakura, làm cô khẽ nhăn mặt vì cái cảm giác lạnh lẽo vừa ập đến. “Tớ tự hào vì cậu quá đấy!” Suốt từ hôm qua đến giờ, tôi đã nói câu này không dưới một lần.

Sakura nhận lấy chai nước từ tay tôi, khui ra uống một ngụm, miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Đột nhiên bên ngoài lớp học ầm ĩ hẳn lên, tôi có thể nhận ra người đứng đầu kia là Shirin. Chị có vẻ chưa hết tức.

“Kobayashi Sakura!” Shirin tiến vào trong lớp của chúng tôi không quản phép tắc, không kiêng nể bất cứ ai. “Tôi muốn gặp cô.”

Có thể nói, Shirin đã chịu một cơn sốc tâm lý nhỏ, ấy là bản thân đã thất bại một cách thảm hại. Và đương nhiên với tính cách của Shirin, chị sẽ không thể nào nguôi ngoai cơn tức giận ngay được.

Chính tôi cũng cảm thấy thương cho chị. Quả nhiên, vô quyết đây có móng tay nhọn, ngày hôm qua là ngày chị đã gặp được một đối thủ cao tay hơn mình. E rằng thời gian cô suy nghĩ, bấm chuông và trả lời cộng lại cũng không đủ cho chị có thể nghiền ngẫm câu hỏi nữa kia.

Cũng sau ngày hôm qua, tôi có cái nhìn khác về Sakura.

Những con người hiếu kì kéo đến ngày càng đông, mọi cửa chính, cửa sổ đều bị chen chúc, lén lút, họ mong muốn mình có thể chứng kiến tường tận sự việc.

“Chuyện gì?” Như đã biết trước việc chị Shirin sẽ đến tìm mình, Sakura vẫn bình thản giữ nguyên tư thế cũ, không thèm nhìn mặt người đang đối thoại với mình lấy một cái.

Hình như bất kỳ lúc nào, sự có mặt của tôi bên cạnh cô ấy như một can dầu được đổ vào lửa trong lòng chị.

“Hừ..” Shirin gằn thật nhỏ trong miệng, lập tức thay đổi cách xưng hô. “Chị đến đây để thông báo cho em biết, chị đã quyết định vòng 2 chúng ta sẽ thi chạy, vòng 3 là thi năng khiếu.”

“Vậy sao?” Sakura cười nhếch mép. “Tôi e chẳng cần tới vòng 3.”

Shirin vẫn luôn cảm thấy tức, thậm chí độ tức đã đạt đến đỉnh điểm, nên dù có bị Sakura khinh, chị vẫn mang vẻ mặt đó. “Em gái, vòng 1 chỉ là do em may mắn thôi, còn 2 vòng nữa em đừng nghĩ sẽ thắng được chị.”

May mắn? Tôi suýt nữa đã không kìm chế được mà bật cười. Nếu như chị không phải trả lời được một câu trong tổng số 15 thì chắc tôi sẽ tin đến cái từ “may mắn” mà chị nói. Còn đằng này... tôi khe khẽ thở ra một hơi. Có lẽ chị quá sốc nên cách dùng từ cũng không mấy được “đúng đắn” cho lắm.

Nhưng Sakura thì không thấu được như tôi, cô vẫn cố tình cất tiếng mỉa mai, khiến kẻ đứng trước mặt chết vì tức giận. “Tôi nghĩ chị mới là người may mắn đấy...” Sakura cười khẩy. “Nếu chuông không hư thì... chị không thể nào đoạt 1 điểm ấy từ tay tôi đâu.”

“Mày...”

“Chị phải cảm ơn cái chuông ấy chứ nhỉ?”

“Mày được lắm.”

“Tôi vẫn không hiểu...” Sakura nhíu mày nghiêng đầu, chậm rãi nói, dường như cô đang muốn đầu võ mồm tới cùng. “Tại sao ngôi trường số 1 Nhật Bản lại có thể để cho một kẻ vô tích sự như chị đứng vị trí thứ 2 được nhỉ? Thật ô nhục! Tôi còn tưởng chị đáng gờm lắm.” Thái độ của Sakura có lẽ hơi quá, từng câu từng chữ phát ra như muốn lóc da lóc thịt người nghe.

Có lẽ là do chị gây thù với Sakura trước, bây giờ cô mới trả lại từ từ đây. Càng nghĩ, tôi càng thấy khổ thân thay cho chị.

Nhưng để cô rèn luyện tính cách cho chị một chút cũng không tệ. Những trận đấu đá của con gái như thế này, tốt nhất là tôi sẽ đứng ngoài xem.

“Chống mắt lên mà coi tao sẽ làm những gì cho mày.” Shirin lại một lần nữa thay đổi cách xưng hô. Lúc này, Sakura chỉ nhún vai, gương mặt tỏ vẻ dùng dưng thách thức.

Có lẽ vì đứng gần hai người này nên tôi cảm thấy, một bên lửa bốc cháy kín kịt, nóng ran như đụng phải Hoả Diệm Sơn trong Tây Du Ký, một bên lại ám khí đầy người, xung quanh còn toả ra hơi lạnh của băng ngàn năm ở hai đầu cực trái đất. Trông họ ai cũng đều rất đáng sợ!

Đội bóng Shirin đi khuất, Sakura cũng bước ra ngoài, nhưng là ở một hướng khác...

...

.

Ừ thì Hoàng tử mặt trời tôi quá được thiên vị đi, ngay cả việc trực nhật thôi cũng đã được miễn. Mà cho dù không có được đặt cách như vậy, cũng có ới cô gái lên tiếng giúp đỡ, làm thay tôi. Vì thế, từ nhỏ đến giờ, tôi chưa phải làm một buổi trực nhật hay lao động gì cả. Nhưng hôm nay - đến phiên trực nhật của bản mình, tôi lại suy nghĩ theo một chiều hướng khác.

Chẳng qua là bỗng dưng tôi muốn trực nhật, cũng không phải “bỗng dưng”, do lần này có Sakura nên tôi mới như vậy. Trưa nay, tôi sẽ nán lại trong lớp trễ một chút, sau đó ngồi ăn trưa với cô. Quả là kế hoạch hay, tôi thầm nghĩ.

Vừa nhắc tới, tôi đã thấy Sakura ngay bên kia đường. Cũng vì con đường này ít xe cộ qua lại, tôi liền chạy về phía cô, chợt thấy trên tay cô là một cái hộp khá lớn, hình vuông, bìa catton màu vàng.

“Ê nè~” Tôi gọi với.

Sakura có nghe, cô quay lại nhìn tôi một hai giây, rồi tiếp tục đi thẳng. Dường như Sakura đang định đi đâu đó, lối đi ngược hướng với trường học. Tôi lại gọi và đuổi theo, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt cô. “Sao cậu đi nhanh thế?”

“Tôi đi rất bình thường.” Sakura trả lời hồ hững, chân vẫn tiếp tục bước. Quả là bây giờ, nhịp đi của cô đã chậm hơn lúc này.

Hành động thì lén lút, nhanh vội như gặp phải tà vậy. Tôi nhú nhú mày nhìn cô bằng ánh mắt không thể nào khả nghi hơn.

“Cậu đang cầm gì vậy?” Vừa nói, tôi vừa mở nắp chiếc thùng ra, khá ngạc nhiên khi tôi thấy bên trong có máy ghi âm, máy nghe lén và rất nhiều camera cùng một vài thiết bị khác.

Sakura nhanh chóng giăng lại, khuôn mặt vẫn tỏ ra thản nhiên.

“Cậu định làm gì với những thứ ấy?” Tôi khó hiểu hỏi.

“Không khiến cậu bận tâm.” Cô lãnh cảm bước thẳng, dáng đi nhẹ nhàng tự tại, lại có chút vội vã gấp rút, cơ hồ rất khó hình dung.

Tôi đứng tại chỗ, nghe tiếng bước chân dần nhỏ bé. Không có ý định đuổi theo cô, tôi chỉ buông nốt một câu. “Ê, sắp trễ học rồi, cậu còn đi đâu nữa thế?”

“Cậu vào trường trước đi... Không cần phải đợi.” Sakura giống như biết tổng suy nghĩ của tôi. Nếu cô không nói, chắc tôi sẽ đứng đó đợi thật.

Tôi vừa tiến về ngôi trường của mình, vừa cười tủm tỉm. Sau sự xuất hiện của cô, tôi đã phát hiện được một điều thú vị. Ấy là...nhà chúng tôi nằm chung một dãy phố. Chắc chắn sẽ chẳng bao lâu sau, tôi tìm được nhà cô, có thể ghé thăm cô bất kỳ lúc nào, rồi ăn ở ở nhà cô tự nhiên như chính nhà mình vậy.

Ý tưởng “đột nhập” vào nhà Sakura dường như có chút gì đó không đúng đắn cho lắm.

Bắt đầu tiết học, Sakura cũng vừa kịp đến. Tôi gắng hỏi thêm về việc cô đã đi đâu, và dĩ nhiên, cô không, hay không thèm trả lời. Tôi nhún vai một cái rồi quay lại với vị trí của mình. Không phải lần đầu tiên gặp phải sự xa cách nhạt nhẽo này của cô, có lẽ tôi đã trở nên quá quen thuộc.

Trong suốt những tiết học, đặc biệt là khi trời xế trưa, tôi liên tục quay bút, hướng mắt đến đồng hồ trên tường để canh và giết thời gian. Chưa bao giờ tôi mong tiết học kết thúc sớm đến như vậy.

Cuối cùng thì cả một buổi học cũng đã kết thúc. Tôi đứng dậy thu xếp sách vở, đồng thời vẫy tay chào đám bạn, khoe môi cong lên nụ cười hình bán nguyệt. “Tạm biệt, tạm biệt nhé...” Sau tiếng chuông báo hiệu, tất cả đều đã ồ lên vui vẻ, rồi nhanh chóng rời lớp. Những người nội trú tập trung về khu kí túc xá của họ. Còn số bán trú thì lóng ngóng ra căn tin dành phần trước. Rất nhanh sau đó, lớp học nhộn nhịp lúc này đã trở nên vắng hoe, chỉ còn lại mình tôi và Sakura...

Sakura? Cô ấy đâu?

Tôi đảo mắt nhìn vòng quanh một lượt, vì không thấy cô nên chạy ra cửa sổ dáo dác tìm kiếm. Thật là, lúc này vừa mới đứng cạnh tôi thôi, giờ đã biến mất như ninja vậy.

“Cậu còn đứng đó? Mau giúp tôi.” Từ phía xa, Sakura tay đang xách chậu nước tiến lại. Nhìn thấy gương mặt đần thối của tôi, lại thấy tôi này giờ chỉ im lìm một chỗ, không chịu động tay động chân, cô cất giọng nạt nộ.

Sakura thao tác nhanh lẹ vậy?

“O~à, tớ tới ngay đây.” Tôi ậm ừ bước lại gần cầm phụ cô xô nước nặng. Nhìn thấy tôi đã lại gần mình, Sakura bĩu môi liếc tôi rõ dài. “Cậu chết xó nào thế?”

Rõ ràng là do cô nhanh chứ có phải do tôi chậm đâu?

Sakura ném cho tôi cái cây lau nhà, đồng dặc ra lệnh. “Đây, làm đi.”

“Thế cậu làm gì?”

“Tôi làm cái này.” Nói đoạn, Sakura giơ chiếc khăn lau bằng len vẩy vẩy, cười xảo quyệt.

“Cậu...”

“Sao? Con trai như cậu lại để tôi phải lau nhà?”

“A~ Không, hừ...tớ làm ngay đây.” Tôi cảm thấy có một chút ảm ức. Đường đường là công tử quyền quý, là Hoàng tử mặt trời lại phải đi làm những chuyện như thế này ư?! Tuy nói là vậy, nhưng tôi chẳng thể trách được ai ngoài bản thân mình.

Phía trên kia, Sakura đang lau bảng. Có vẻ do chiếc áo quá ngắn, khi cô nhún người lên cao, bất ngờ để lộ một phần da thịt quanh eo. Tôi không cố ý nhìn, chỉ là vô tình đập vào mắt. Chắc, phải công nhận một điều là cô rất trắng..

Tôi đã nhìn cô như thế một lúc lâu, trong tư thế đứng bất động.

“Cậu làm gì thế?” Sakura đã dừng phần việc của mình, chăm chú nhìn tôi, cái nhìn không kém phần nghi ngờ.

Dĩ nhiên, tôi đã giật mình như những người vừa làm một việc xấu. “Không có gì...”

“Thật sao?” Sakura tựa hẳn người vào mép bàn, khoanh tay nhìn tôi, kèm theo nụ cười nửa miệng. Còn hơn cả khi nãy, mặt tôi đỏ ửng và nóng ran. Tôi “ừ” nhẹ.

“...Cậu định lau nhà như thế đến bao giờ?... Bỏ giày ra.” Sakura nhún mảy đánh trống lảng, chỉ tay ra lệnh cho tôi như một bà chủ.

Nhìn lại thì, có vẻ tôi lau đầu lại... bẩn đấy! Cũng vì tôi vừa kéo tới đây lui cây lau nhà, nhưng giày đất cát cứ thế dậm lên, thêm vào là nước, nền phòng học đen thui thui trông còn tệ hơn lúc chưa lau.

“Được rồi, chờ tớ một chút.” Tôi lùi thui tiến về phía cửa rồi cởi bỏ giày. Sakura đã lau bảng xong từ lâu, hiện tại cô đang bụm miệng cười đắc thắng, trông mà phát tiết lên được. Kì thực thì tôi ghét nhất cái điệu cười khinh người đó của cô. Tôi hận không thể đem cô bấm vằm rồi liệng đi để điều hâu rìa cho bỏ ghét, cho cái nụ cười ngạo nghễ kia biến mất ngay tức khắc.

Nhưng tất cả, tôi chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng để mỗi bản thân tôi biết, tuyệt đối không thể chia sẻ những suy nghĩ vừa rồi cùng Sakura được. Tuyệt đối không! “À, Sakura. Cậu sẽ đi bơi với mọi người chứ?”

“Bơi?”

Tôi có hơi ngạc nhiên với câu hỏi lại của Sakura. Đáng lẽ mỗi học sinh đều được phát một tấm vé đi bơi cuối tuần này để xả stress. Tại sao trông cô lại như không biết gì cả? “Cậu vẫn chưa nhận được vé đi bơi mà nhà trường phát sao?”

“Một tấm vé được đặt trong hộp bàn?” Sakura khoanh tay hỏi. Đúng là nó được đặt trong hộp bàn của cô. Người đặt nó không ai khác là tôi. Bởi vì lúc ấy, cô có lẽ đang ngủ ở gốc cây Anh đào vĩnh cửu chứ chẳng hề có mặt ở trong lớp.

Ngay khi nhận được cái gậy đầu của tôi, cô hơi cười. “Tôi vứt đầu đó rồi.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. Sakura đã vứt bỏ nó, tức là cô không muốn đi? “Nó sẽ rất vui đấy.”

“Không quan tâm.”

Tôi khẽ thờ dài, cô gái này sao vậy chứ? Thật chẳng biết tận hưởng gì cả. Mặc thắm là vậy, nhưng ngoài mặt tôi vẫn ra sức thuyết phục. Nếu cô không đi thì tấm vé này đối với tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả. “Đến đó rồi cậu sẽ biết nó thật sự rất vui. Cậu cũng cần phải đi đây đó để thư giãn.” Tôi cảm cây lau nhà sào qua sào lại suốt từ nãy đến giờ cũng chỉ có một chỗ. “Cùng tớ một bữa thôi, không tốn quá nhiều thời gian đâu.”

“Làm sao đây? Vé tôi cũng đã quăng rồi?” Sakura lại cười nửa miệng. Lời ngụy biện ấy suy cho cùng là cô không muốn đi. Đã thế, tôi phải ép cô đi cho bằng được. Nhưng tôi có một chút tự ti về việc này, dường như tiếng nói của tôi chẳng ảnh hưởng gì đến cô cả.

“Tớ có hai vé đây.” Nói là vậy, thật sự thì tôi cũng như bao người khác, được phát cho một vé. Thế nhưng, cơ sự là muốn rủ cô đi nên đành phải nói dối. Kiểm thêm một vé rơi vào bữa cuối tuần ở hồ bơi trung tâm cũng khá khó, nhưng nếu là Hoàng tử mặt trời tôi, việc đó sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Thấy cô nhún mảy đầy nghi ngờ, tôi liền bổ sung để lời nói của mình trở nên đáng tin cậy hơn. “Tớ là Hoàng tử mặt trời mà, xin thêm một vé để sẵn tiện rủ bạn bè bên ngoài đi cùng thôi. Nhưng nếu cậu không có thì tớ sẽ cho cậu.” Tôi là lừa.

Sakura im lặng nhìn tôi, cuối cùng cũng gật đầu ưng thuận. Tôi không thể nào không nở một nụ cười tươi rói. Thuyết phục Sakura đâu có dễ, bằng chứng là bữa ăn trưa cũng phải mất vài tuần mới mọc và “quấy nhiễu” cô mới thành công được đó sao?

Cả hai cùng rơi vào im lặng ngay sau đó. Tôi tiếp tục phần việc quét dọn lớp học của mình. Thật ghét cái không khí yên ắng như thế này. Nói gì để xóa bỏ không khí ấy nhỉ? Trên bàn giáo viên, Sakura vẫn nhìn tôi không rời mắt. Ấy vậy mà khi bắt gặp tôi nhìn lại, cô chớp mắt lia đi hướng khác một cách nhanh chóng.

“Cậu nhìn gì thế?” Tôi kiểm tra xem cơ thể mình có bị “hở hang” ở nơi nào không. Chẳng rõ vì sao mà tôi lại nghĩ rằng cái cách Sakura nhìn tôi thật giống như lúc nãy tôi đã nhìn cô.

Tôi cắn môi dưới. Lỡ miệng rồi, cô là con gái, sao có thể đem ánh mắt đó mà nhìn tôi được. (~~=))

“Tôi không giống cậu. Đừng nghĩ vậy.” Sakura nhếch miệng cười quái đản. Tôi chớp chớp mắt, không dám suy nghĩ đến khả năng cô hiểu tất cả những suy nghĩ của mình.

“E hèm... Sakura này ~” Tôi háng giọng, nhanh chóng chuyển đề tài. Sakura im lặng chờ đợi câu hỏi của tôi. “Sakura, cậu... có thể chạy tốt không?”

Tôi không tránh khỏi bận tâm khi trông dáng người cô mảnh khảnh, chân cũng có “đôi chút” ngắn. Không, phải nói là rất ngắn! - theo suy nghĩ của tôi. Cô chỉ cao khoảng 1m60, đứng cạnh tôi thì tôi vai là cùng (tôi 1m84,9). Như thế liệu có chạy nhanh được không?

Đáp lại câu hỏi của tôi là kiểu cười nửa miệng quen thuộc. “Cậu nghĩ thế nào?”

“Chị ấy lớp 12, cao lớn hơn cậu khá nhiều, tớ nghĩ...” Ừ, Shirin được chọn làm hoa khôi, số đo ba vòng vô cùng chuẩn. Dường như Sakura cũng vậy. Nhưng cái quan trọng là, chiều cao của chị ấy thuộc cỡ một mét 74-75 chứ không vừa đâu. Khi đứng với chị, Sakura cũng phải ngước đầu lên nhìn nửa cơ mà.

“Haha, ngốc quá, cao lớn hơn thì đã làm được gì?” Tay Sakura đùa nghịch với một vài lọn tóc, chân đung đưa. Lúc này trông cô thật rất rất dễ thương, cứ như một đứa trẻ bướng bỉnh vậy. Tôi hận là không thể đem cô ngay lập tức ôm hôn tới tấp. “Trong quá khứ, tôi đã từng đoạt huy chương bạc cấp trung ương về môn chạy marathon đấy.” Sakura kiêu ngạo nói.

Tôi hơi chần chừ, nửa tin nửa ngờ nhìn cô. “Thật sao?” Hoa Kỳ có rất nhiều bang, con số phải vượt qua để leo lên đến hạng nhì cũng là khoảng vài nghìn người chứ không ít. Thế mà cô lại... Liệu có đáng tin không nhỉ?

“Không tin?” Sakura nhú mày.

Tôi ngập ngừng một lúc, sau đó khẽ gật gật, rồi lại lắc lắc. Tôi sợ cô ấy giận nên hành động có phần nửa vờ.

“Tuỳ cậu thôi.”

“Tớ tin cậu...” Thật sự là rất khó tin, đáng người Sakura nhỏ như thế mà. Nhưng sau nhiều ngày tiếp xúc, tôi có thể khẳng định rằng cô không hề ba hoa khoác lác, vì lý do đó, tôi cố gắng chấp nhận lời nói của cô đến chừng có thể.

“Rồi cậu sẽ thấy.” Sakura lại buông nụ cười ngạo nghễ, cô nhận ra phần không chân thực trong lời nói của tôi, có lẽ vậy. “Làm đi, còn đứng đó?” Sakura cau mày khi thấy tôi cầm cây lau nhà nhưng người cứ mơ hồ đứng lặng...

...

Ánh nắng khá gắt chiếu xuống bề bơi lớn nhất thành phố. Cũng là cuối tuần nên mọi người đến đây thật đông đúc, tiếng vui cười ồn ào từ nhiều phía khiến tôi cảm thấy thật vui vẻ.

Tôi đang đứng một mình trên bờ để đợi Sakura, cô ấy đã đi thay đồ như vậy được khá lâu. Thật tình, mặc bộ đồ “hai mảnh vải” thì có cần phải lâu như vậy không cơ chứ!

Cho đến hiện tại, tôi mới nhớ ra một điều, Sakura rất ghét ồn ào, không chừng cô ấy lại bỏ đi đâu mất. Nghĩ là thế, nhưng tôi vẫn cố nán lại một chút để đợi.

Có rất nhiều người nhìn tôi ‘đắm đuối’. Tôi cười tươi đáp lại họ, thật là bình thường tôi đã khôì ngờ ngời ngời, đến lúc chỉ mặc một chiếc quần đùi như thế này, sức hấp dẫn của tôi càng tăng lên bội lần. Được trời ban cho vẻ bề ngoài, tôi khó tránh khỏi kiêu ngạo. À không, kiêu ngạo nhưng vẫn hoà đồng mới đúng.

Không lâu sau, Sakura bước ra với bộ đồ tắm màu trắng vô cùng mát mẻ, mái tóc được cột hờ hững để lộ chiếc cổ thanh mảnh. Tôi nhìn cô không hề chớp mắt, đánh đồng tôi với bọn người đã nhìn tôi cũng không sai.

“Cậu... dễ thương thật.” Đáng chết! Tại sao tôi lại có thể nhìn cô với ánh mắt “dâm dục” đó được chứ. Cảm thấy mặt dần nóng ran, tôi liền quay đi nơi khác, cố gắng xem như không.

“Dễ thương thôi ư?” Sakura khoanh tay, nhú mày không hài lòng.

“À không, cả xinh đẹp nữa.” Tôi cười khì. Dù sao cũng là con trai, háo sắc một chút thì đã có sao?

Sakura nhếch miệng cười mà không nói gì thêm nữa, rồi cũng khẽ ngồi xuống thành hồ. Cô ngâm chân vào trong làn nước mát, một tay hơi chống về phía sau, tay còn lại như muốn nắm nước và giơ lên cao, để nước trong tay từ từ chảy xuống theo kẽ.

Không kim được lòng ham vui đang biểu tình trong cơ thể, tôi đành hỏi. “Cậu có muốn cùng mọi người đằng kia chơi đùa không?” Ngồi như thế này quả thật rất chán. Tôi chỉ tay về hướng xa kia, nơi có một đám học sinh trong lớp, trong trường của tôi. Sakura có nhìn về phía bọn họ, nhưng lại tỏ ra lơ đãng.

“Phiền phức.” Cô kết luận.

Tôi chẳng thể mở miệng nói thêm một lời nào nữa. Sakura thật quá kiêu ngạo và lạnh lùng, cứ như đã được ướp xuống dòng tuyết lạnh âm mấy trăm độ

từ rất lâu vậy. Trò chuyện cùng cô, thả trò chuyện với một khúc gỗ còn vui vẻ hơn. Tình hình này thì bao giờ cô mới có thể xem tôi là một người bạn đây?

Tôi nhảy ùm xuống dòng nước mát lạnh, lặn được chừng mười giây, rồi lại bất ngờ ngoi lên và kéo cô cùng rơi xuống nước. Trông cô không có vẻ gì là hoảng loạn cả, ngược lại, tôi còn cảm thấy cô đang rất bình thản. Nhưng dường như cô có chút không khâm phục.

“Cậu định làm gì?”

“Chẳng phải chúng ta đến đây là để bơi?” Tôi cười khoái chí. “Cậu định ngồi đó show cho mọi người cùng xem sao?”

“Cậu...”

Một chút tức giận len lỏi qua ánh mắt cô, nhỏ thôi, nhưng tôi lại có thể phát hiện ra nó. Tôi có chút vui mừng - vì từ trước đến giờ, ngoài gương mặt không cảm xúc ẩn chứa nhiều sát khí khiến kẻ nhìn vào dấy lên cảm giác sợ hãi, tôi chưa thấy được biểu cảm nào khác cả.

Nghĩ cũng lạ, tại sao tôi lại có thể nói một câu vô duyên đến như thế nhỉ? Bình thường, tôi có bao giờ vậy đâu? Không biết cô nghĩ tôi là người như thế nào nữa... một kẻ biến thái chăng? Tôi phũ phàng, gương mặt bốn cọt châm chọc ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

Thoáng thấy được biểu hiện kì lạ của tôi, Sakura quay trở lại với nụ cười nửa miệng. “Cái đẹp là để cho mọi người cùng thưởng thức, không phải dành riêng cho cậu.”

Tôi chớp mắt cười gượng. Sakura quả thật rất kiêu kì đi. “Ý tớ...không phải vậy.” Nhưng thực chất cũng là như vậy. Sakura đã hiểu đúng chứ không sai, tôi chỉ đang cố bào chữa cho lời nói của mình thôi.

“Kuro.” Bất thành lời, giọng nói ai đó vang lên thu hút sự chú ý của cả hai chúng tôi. Trông thấy chị Shirin, tôi có chút ngạc nhiên. “Chị cũng đến đây sao?”

“Đĩ nhiên.” Chị cười híp mí. “Nơi này vốn là dành cho chị mà.”

“À...haha.” Tôi cười huề. Chẳng rõ gặp chị ở đây đáng vui mừng hay đáng lo lắng nữa.

Bên cạnh tôi, Sakura không nói lời nào, cũng không thêm lưu tâm đến chị. Đôi lúc sự thờ ơ của cô cũng thật có ích, tôi phải thầm cảm ơn vì điều đó. Tôi rất không thích trận chiến của hai người này xảy ra trong cả ngày nghỉ ngơi thư giãn, có ai lại muốn ngày nghỉ của mình bị phá tanh bành vì cuộc ẩu đả của nữ sinh đâu cơ chứ!

“Dường như em gái nặc rất mát mẻ thì phải.” Shirin nhìn cô khiêu khích. Xem ra thì điều tôi không muốn nhất sắp sửa xảy ra.

“Định quyến rũ con trai bằng cách này sao?”

Tôi là đứa con trai duy nhất đang đứng giữa hai người, Shirin nói thể chẳng khác nào đem tôi ra làm bia đỡ đạn. Một điều nữa, câu nói và bộ đồ sexy mà chị đang mặc thật đối lập với nhau. Tò ra hiểu tính cách ngang ngược của người này, tôi quyết định im lặng.

Sakura không thêm trả lời, vì thực sự câu hỏi không cần thiết để trả lời, có lẽ cô đã nghĩ vậy. Nhận thấy sắc mặt Shirin ngày một sầm đi vì bị khinh khi, tôi nhanh chóng gỡ rối.

“Cô ấy từ Mỹ chuyển về. Văn hoá phương Tây có khác một chút. Chị đừng để tâm.” Lời khuyên này, kì thực tôi cũng cảm thấy vô ích, muốn chị không để tâm đến cũng là một vấn đề.

“Không tới lượt Kuro đâu.” Shirin quay phắt lại nhìn khiến tôi đứng hình. Chị đáng sợ vậy, tôi có muốn nói thêm nữa cũng không xong, đành thờ dãi bất lực.

Sakura lại nhếch miệng cười, coi như mình chỉ là một người khán giả đang đứng xem màn kịch, không cho ý kiến góp ý, cũng chẳng phê bình nhận xét. Đương nhiên một người dễ tức giận và ít kiên nhẫn như Shirin sẽ không thể nào chịu đựng được quá lâu. Chị đứng trên thành bể, khoanh tay lại, nghe mặt thách thức với cô.

“Cùng đến hồ phía bên kia thì xem ai bơi nhanh hơn nhé?”

Tôi nhìn theo hướng tay mà chị đang chỉ. Đó là một chiếc hồ dành để thi đấu. Tôi thầm than, ngày nghỉ lại muốn quyết đấu rồi. Xem ra chị vẫn còn rất rất cay cú với lần thua trước và luôn luôn mong hy vọng phục thù.

“Được thôi.” Không mất nhiều thời gian cân nhắc, Sakura gật đầu đồng ý, kèm theo là nụ cười nhếch môi quen thuộc.

Ba chúng tôi cùng bước lên bờ và tiến đến chiếc hồ bên kia. Hai mỹ nữ cùng một mỹ nam bước song song như thế này khiến cho nhiều người đổ dồn con mắt về phía chúng tôi. Cũng vì tò mò vì kết quả ai thắng ai thua, mọi người kéo tới ngày một nhiều, trong số đó có cả một vài người tôi quen biết, bạn của chị Shirin. Còn bạn của cô thì...khỏi phải nói - chẳng có một ai ngoài tôi cả. À, chính xác hơn thì - chẳng có một ai nếu không tính người bạn trên danh nghĩa này cả.

“Cho cháu mượn còi một lát nhé!” Tôi nở nụ cười niềm nở với bảo vệ ở đây. Tôi sẽ làm trọng tài cho cuộc chiến lần này.

Tiếng tuyết còi vang lên, cả Sakura và Shirin cùng nhảy ùm xuống nước. Rất nhanh chóng, cô dần vượt lên trên và giữ khoảng cách với chị. Nhưng bỗng, chị la lên và quẫy đạp liên hồi trong nước, Sakura không quan tâm, vẫn một mực hướng về đích. Tôi do không muốn cản trở trận thi đấu của hai người nên chỉ đứng im mà nhìn.

Một lúc sau đó, chị đã chìm xuống đáy làn nước xanh trong.

Những tưởng rằng Shirin biết mình thua nên bỏ cuộc giữa chừng và lặn xuống nước để đỡ nhục nhã. Nhưng không. Chờ độ chừng 10s không thấy chị ngoi lên, tôi lo lắng cùng cực. Sakura đã về đích được một lúc, trông biểu cảm cô chẳng có vẻ gì là vinh quang cả.

Tôi nhảy ùm xuống nước trong tâm trạng lo lắng thấy rõ. Có vẻ như Sakura đã nhìn tôi, nhưng tôi không quan tâm cho lắm. Một lúc sau ngoi lên, tôi đã giữ cơ thể Shirin trong tay mình. Chị bị chuột rút, tôi chắc chắn thế.

Bế Shirin lên bờ, tôi lập tức dùng tay ép tim chị năm lần, sau đó tiến hành thổi ngạt. Dù cảm thấy không tự nhiên đôi chút, nhưng tôi vẫn quyết định cúi xuống, bịt mũi và thổi lượng khí trong mình vào miệng Shirin, sau đó lại tiếp tục ép tim. Được một hồi, khoé miệng Shirin mới trào ra một mớ nước, cùng ho lên sặc sụa. Tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Sakura đã đứng trước mặt tôi từ lâu, bóng hình nhỏ nhắn của cô đổ dài trên nền đất, tay khoanh lại, tóc ướt bết lấy khuôn mặt đang dăm chiêu nhìn tôi, một vài giọt nước bị trọng lực làm rơi xuống đất.

“Kuro đã cứu chị sao? cảm ơn Kuro.” Ngay sau khi nghe giọng nói của Shirin, tôi mới thôi hướng về cô. Chị nhìn tôi với ánh mắt long lanh. Không rõ khi biết được những gì mà tôi vừa làm với Shirin, chị sẽ nghĩ như thế nào nữa?!

Chỉ là hô hấp nhân tạo thôi mà, cứu người chẳng phải quan trọng nhất hay sao? Với lại... nếu tính môi chạm môi là hôn, thì dù sao... nụ hôn đầu đời của tôi cũng dành cho người con gái đang đứng khoanh tay, gương mặt lạnh băng trước mắt rồi.

“Trận đấu này không tính!” Shirin ngồi dậy, mạnh mẽ nói với Sakura.

“Xem như chị may mắn.” Sakura chách lưỡi, hít một hơi mạnh và thở ra. “Có thể gờ bỏ một màn thua trông thấy.”

Không quan tâm lúc này Shirin có đang tức xì khói đầu, tôi nghe răng cười vì độ tự kiêu của Sakura. Ngoài nhanh nhạy, giỏi giang và trí nhớ siêu đẳng của cô ra, trình độ tự kiêu của cô cũng đã đạt đến tuyệt đỉnh. Tôi có nên tự hào vì điều này không nhỉ?

“Dù là gì, chị mãi mãi cũng không thể thắng được tôi đâu.” Cô cười nửa miệng, khí chất toát ra vẫn lạnh lẽo cùng cực. “Nếu không biết dừng lại đúng lúc, chị sẽ tự rước hoạ vào thân.” Đây có thể xem như là một lời cảnh cáo.

Shirin kích động dậm mạnh chân xuống đất và bỏ đi nơi khác, trước khi đi vẫn không quên liếc nhìn Sakura một cái như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tôi thở lên khe khẽ, nhìn theo bóng dáng Shirin khuất dần. Sau đó quay lại nhìn Sakura. Lúc này đây, tôi mới phát hiện, cô đã dùng ánh mắt ấy để nhìn tôi chăm chú suốt từ nãy đến giờ.

...

----END CHAP 5----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 6.1: Kế Hoạch Đáng Gờm

Khuôn viên trước trường Harrod - nơi những cây cổ thụ cao to được bao bọc bởi những khuôn bê tông chắc chắn - có một đám đông dày đặc người đang đứng. Ất hẳn bên trong đang xảy ra chuyện gì đó thú vị. Nhưng nó không thật sự khiến tôi phải tò mò chú ý, chắc rằng tôi sẽ đi thẳng, nếu không loáng thoáng nghe đến cái tên “Kobayashi Sakura”.

Có người đã nhận ra sự xuất hiện của tôi. Không để cho họ có cơ hội reo lên, tôi đã đưa ngón trỏ lên miệng, suyt một tiếng.

“Loại chuyện này cũng có thể làm được, đúng là vô liêm sỉ!”

“Tại sao trường ta lại có những kẻ mưu mô thủ đoạn như vậy??”

“A~ban đầu cứ tưởng là thần thánh phương nào, có thể đánh bại Hanazuki tóc đỏ, không ngờ là... lại làm nên cái chuyện này. Chắc.”

“Là con nhỏ lớp 11 ăn cắp đề thi trường sao? Hèn hạ! Thật quá hèn hạ!”

Mặt tôi bỗng chốc biến sắc, trắng xanh hay tím bầm, kiểu nào cũng đều có cả. Tôi nắm chặt bàn tay thành quyền, đẩy từng người một, hung hăng chen vào trong đám đông.

“...có gì để chối nữa sao? Cả trường bây giờ đều biết, có muốn chối cũng vô ích!” Đó là giọng của Moda Akemi, bạn của Shirin. Shirin đứng bên cạnh, bộ dáng uy khuất thấy rõ, khiến bất kì ai nhìn vào cũng chỉ muốn bênh vực chị. Nhưng trong ánh mắt kia lại mang hàm ý khiêu khích sâu sắc.

Về phần Sakura, cô đứng đối diện với Shirin cùng Moda, khuôn mặt vẫn vô cảm kiểu cũ, tia nhìn lại mang vẻ tàn thương mỉa mai, một cách triệt để áp dụng lên người đối phương. “Xem ra, chị không muốn nhẹ nhàng một chút, nguyên ý chị, cho chị hiểu được cảm giác như thế nào gọi là tra tấn một lần vậy.”

Lúc này, tôi đã vượt qua đám đông và đứng trước mặt Sakura, khuôn mặt tỏ ý theo phe cô rõ ràng. Mà cô sau khi buông ra câu nói kia đã đảo mắt, hướng sự chú ý lên ánh mắt tôi. Đường như, cô đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó từ tôi.

“Kuro, em đến rồi ư?” Giọng nói đáng lẽ là vui mừng khi thấy tôi, nhưng nay lại pha chút hoảng hốt mơ hồ.

Tôi nhìn chị, cổ nuốt trôi ngum nước bọt bất mãn trong lòng.

Nói Sakura vô tình lãnh cảm, không quan tâm đến bất kì ai ngoài bản thân, tôi còn có thể tin. Nhưng nói Sakura giờ trở tiểu nhân dơ bẩn ấy để chiến thắng lần này, cho dù là có bất gặp tận mắt, tôi cũng không dám tin. Có thể là tôi với cô không phải mối quan hệ thân thiết gì thật, nhưng tôi cũng có mắt nhìn người. Kiểu người như Sakura luôn toát ra một vầng hào quang lạnh lẽo, mang khí thế cùng quyền uy áp đảo tất cả kẻ đứng gần đó, tuyệt đối không thể thuộc vào dạng vô sĩ như trong hình tượng của những người ở đây.

“Kuro đừng chơi với nó, nó xấu tính lắm. Em xem, lần này lại dùng trò ti tiện này để thắng được chị.” Shirin gần như la lên. [Rùa: đang tự nói mình à? - - tỷ tỷ này, ta nhắc nhở chút, người mau mau tích đức để sau này rds còn ủng hộ, lời nhắc nhở chân thành đó (_ _ ’)]

Ở với Shirin từ nhỏ, tôi còn lạ lắm gì nữa. Người con gái này mang một bụng suy nghĩ tiêu cực. Lời lẽ của chị, chẳng khác gì đang tự chữa mũi giáo về chính mình. Nếu tôi nghĩ Sakura không làm chuyện đó, thì chắc chắn người phao tin đồn giả, ngoài Shirin và đám bạn của chị, không còn ai khác có thể thích hợp hơn.

“Bằng chứng đâu?” Tôi ghì giọng mình đến mức thấp nhất.

“Hả?”

“Đừng ăn nói linh tinh khi chị không có bằng chứng. Đây-là-bạn-của-em, nhất định cô ấy sẽ không bao giờ làm chuyện xấu xa đó.” Nói rồi, tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé mà mềm mại của cô và kéo đi. “Đây là bạn của em” là câu trần thuật, hay một câu khẳng định. Tôi muốn khẳng định với tất cả mọi người rằng, cô ấy là bạn của tôi, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi, nếu động đến cô ấy, nhất định họ sẽ không thể nào yên ổn dưới bàn tay này.

Tất cả mọi người chung quanh đều sững sờ, hướng tia nhìn quái dị đổ dồn vào người tôi. Shirin không lường trước những câu từ mà tôi nói ra, chị liền đứng bản thân nơi đó. Ngay cả Sakura - người kiên định lạnh băng, cũng dùng gương mặt ngẩn ngơ nhìn tôi không rời mắt.

“Con nhỏ đó...”

“Hoàng tử bị con nhỏ vô sĩ đó bỏ thuốc rồi!”

“Thủ đoạn áp dụng lên Tiểu thư tóc đỏ được, nhất định cũng sẽ áp dụng lên người Hoàng tử mặt trời được. Làm thế nào để cứu Hoàng tử bây giờ?”

“Ôi! Thật là dễ tiện, xảo trá!”

“Hoàng tử α~ anh mau mau thức tỉnh, đừng để con nhỏ đó quyến rũ!”

“...”

.

Khi đã bước vào trong thang máy, tôi mới nhẹ nhàng buông cánh tay kia ra. Phát hiện ánh mắt phức tạp của cô cứ như xuyên thấu bản thân suốt từ nãy đến giờ, tôi khẽ khàng rung rung mình vài cái.

“Cậu tin tưởng tôi không làm cái chuyện đó?”

“Ừm.” Tôi gật đầu ngay tắp lự. Suy nghĩ một chút, tôi tiếp tục bổ sung vào lời thoại của mình. “Tớ là fan của cậu, tin tưởng vào thần tượng của mình cũng là điều đương nhiên.” Tôi cười khi.

“Cho dù là chấp nhận quay lưng với tất cả bọn người kia?” Ngay sau khi nghe câu nói này của Sakura, tôi ngưng cười. Quay lưng với tất cả những con người trong trường này, kì thực, tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Nếu một ngày tôi không còn là tâm điểm chú ý của trường, ngược lại còn bị hắt hủi tẩy chay, vì ủng hộ người con gái trước mặt, đến lúc ấy tôi phải làm sao? Đăm chiêu một lúc, tôi vẫn không biết nên nói gì cho phải.

Sakura chờ đợi câu trả lời của tôi. Cảm thấy thời gian chờ đợi đã hết, cô cười khẩy, xoay người nhìn về hướng cửa thang máy đang đóng lại.

“Cậu cũng thấy...” Tôi cười mỉm. “...tớ khi này đã quay lưng với bọn họ rồi. Có thêm nữa vẫn chỉ là như vậy. Vì thế, dù là quay lưng với bọn họ, tớ cũng chọn cách tin tưởng cậu.”

Sakura im lặng, tư thế vẫn đứng bất động. Đứng phía sau và nhìn tấm lưng cô như thế này, tôi thật chẳng thể biết cô đang có trạng thái ra sao nữa. “Sakura...” Tôi khe khẽ gọi.

“...Cảm ơn.” Sakura nhẹ tênh buông một tiếng cảm ơn, thanh âm vẫn như thường - vẫn ngọt như kẹo, du dương trầm ổn, nhưng vô cảm.

Đồng thời, cửa thang máy mở ra. Tôi và cô cùng thẳng hướng đến lớp 2A nằm tíng ngọn hành lang đầu bên kia.

Người con gái này, mạnh mẽ, nhưng cũng yếu đuối. Tôi đã tuyên bố về phe cô trước mặt mọi người, nhất định tôi sẽ bảo vệ cô tới cùng, không để những tình huống như trước kia xảy ra nữa.

Bảo vệ bạn thân cũng là chuyện thường mà, phải không?

...

.

Nắng ban mai mùa hạ dịu dịu chiếu xuống gò đồi hoang phía sau trường, khiến bất kì ai cũng như được tiếp thêm sức sống, phấn chấn vô cùng.

Gò đồi hoang sau trường với một bãi sân trống, nằm gần đám rừng cây cối um tùm, trên một gò đất hơi nhô lên. Đây chính là địa điểm để tổ chức vòng thi đấu thứ 2. Mới sáng sớm đã có rất nhiều người tập trung, cụ thể đó là học sinh trong và ngoài trường, bao gồm cả tôi, Sakura và Shirin.

Ngày thường Sakura đã giản dị, hôm nay cô còn giản dị hơn gấp bội với bộ đồ thể thao của trường - áo thun rộng nhưng cũng không che đi đường nét sắc sảo trên cơ thể, kèm theo chiếc quần thun đen ngắn cũn cỡn và mái tóc búi cao. Cô vẫn luôn toát ra vẻ thanh tao, xinh đẹp đến mê hoặc lòng người.

Sakura đứng dựa cả người vào cây cổ thụ to lớn, mắt hướng xuống mặt đất và tưởng chừng như bất động suốt từ nãy đến giờ. Trông cô có vẻ giống với việc đang suy tư phiền muộn điều gì đó, nhưng trên khuôn mặt ấy, ngoài chữ lạnh lùng ra thì không hề tồn tại cái gì gọi là sự buồn rầu như đáng về.

Đọc được suy nghĩ của Sakura là một chuyện rất xa vời, tôi không thể. Tuy nhiên, tính cách của cô sau gần tháng trời tìm hiểu thì tôi cũng đã nắm được kha khá.

“Sakura~” Tôi gọi, sau đó tiến đến gần cô bằng đôi giày trượt patanh của mình. Có thể gọi là, bỗng dưng hôm nay tôi có hứng thú với nó.

Sakura liếc nhìn đôi giày trên chân tôi, một lúc lâu sau cô mới cất lời. “Cậu cũng biết trượt patanh nữa sao?”

Quả không ngoài dự đoán - Sakura sẽ xem thường tôi như vậy, tôi lập tức cười đáp trả. “Dĩ nhiên. Tiếp xúc từ nhỏ, hiện tại có thể điều khiển vô cùng thành thục rồi.” Trước kia, tôi ngày nào cũng trượt giày đi học, tuy giờ có giảm đi nhiều, nhưng nó không đồng nghĩa với việc kĩ thuật của tôi bị mai một.

Sakura nhướn nhướn mày, nhìn tôi với đôi mắt không tin tưởng. Trong lòng tôi dâng lên một cỗ ầm ứ nho nhỏ, đối với Hoàng tử mặt trời như tôi, cô là người đầu tiên ném ánh mắt ấy đến tôi như vậy.

“Không tin sao? Vậy thì xem nhé.” Dứt lời, tôi lập tức phô bày màn trình diễn với giày patanh của mình. Tuy dưới là nền đất, độ ma sát rất lớn, nhưng tôi vẫn tự tin thể hiện. Khởi động là màn di chuyển, từ hai chân xuống còn một chân. Tiếp đến, co chân xoay ngang người vô cùng điêu luyện, rồi lại xoay vài vòng trong không trung. Cuối cùng, tôi bật salto một vòng và tiếp đất an toàn.

Mọi người đứng gần đó bỗng rào rào vỗ tay, mắt long lanh nhìn tôi.

Tôi hí híp, di chuyển đến trước mặt Sakura. Cô vẫn trong tư thế khoanh tay, thấy tôi nhìn chăm chăm vào mình chờ đợi, khoé môi cô nhếch lên nụ cười nửa miệng, tuy vậy, ánh nhìn ấy lại có chút bộc lộ nét thần phục. “Không tồi.”

Tôi ngoác miệng cười rộng đến tận mang tai. “Mấy điểm?”

Sakura ra chiều ngẫm nghĩ. “Um...99 thì sao?”

“99 thôi á?” Tôi trung ra bộ mặt không hài lòng.

“Khoản này, tôi không bằng cậu...” Sakura búng tay cái chóc. “Được rồi, tặng cậu thêm một điểm.” Vừa nói, cô vừa thụi nhẹ một cái vào ngực tôi.

Kim không được, tôi bật lên tiếng cười ha ha. Đồng thời tôi giữ nắm đấm trên ngực mình lại, khiến cô có ý định rút tay về cũng không xong.

Sau mấy lần rút tay về thất bại, Sakura len lén liếc nhìn xung quanh, đáng điệu cùng gương mặt gọi là đáng yêu không tả nổi. Tôi hận không thể đem cô ôm vào lòng, vuốt vuốt đôi má ấy mà cưng nựng ngay lập tức.

Tôi cũng nhìn theo ánh mắt cô, bắt gặp mọi người nơi đây đều đổ dồn về phía mình, dọc sống lưng tôi như có một luồng điện mạnh mẽ truyền đi. Ấy vậy mà tôi đã không quan tâm đến bọn họ ngay sau đó. Nhưng không ngờ, tay Sakura vì rút không được nên đẩy mạnh về phía trước, khiến tôi đang trên đôi giày không vững trải suýt nữa thì té ngã.

“Huýtttt....”

Tiếng còi vang lên chói tai từ vị trọng tài, cũng chính là một trong những thầy dạy thể dục trường chúng tôi. Cũng may là có tiếng còi kia cứu vớt, nếu không, tôi chẳng biết giấu mặt mũi vào đâu cho xong chuyện.

Chỉ còn vài phút nữa thôi, trận đấu sẽ diễn ra, bởi vậy, vị trọng tài tranh thủ thời gian đó để triệu tập học sinh và công bố thể lệ.

“Thể lệ thi như sau: Cả hai sẽ chạy một quãng đường dài 3000m.” Ông vừa nói vừa chỉ tay vào dải băng đỏ được căng ra. “Và phải băng qua khu rừng già trước mặt để chạy thành một vòng. Ai về đích tại đây trước thì đó sẽ là người chiến thắng. Hai bạn đã sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng.”

“Được. Vậy tôi tuyên bố: Cuộc khiêu chiến vòng 2 chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 6.2

Bên cạnh, đoàn người kia hò reo như sấm dậy. Dĩ nhiên tất cả đều ủng hộ cho Shirin. Còn khi nhìn về phía Sakura, họ chỉ chung ra bộ mặt chán ghét khôn cùng. Tôi bỗng cảm thấy có chút ủy khuất thay cho cô bạn này. Ấy vậy mà cô vẫn đứng đung xem như không. Cũng đúng, thế mới xứng với cái danh hiệu “tàng băng ngàn năm” mà tôi đặt cho cô!

Cả Sakura và Shirin cùng khởi động, rồi cùng bước vào vạch xuất phát.

“Chuẩn bị...sẵn sàng, chạy!” Lời trọng tài vừa dứt, tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên, cả hai đều phi thân lao về phía trước. Cho đến bây giờ, tôi mới có thể chứng thực được lời Sakura nói hoàn toàn là sự thật, khi nhận thấy rằng... cô ấy đang dẫn bỏ Shirin ở phía sau mình. Khẽ mỉm cười hài lòng, tôi thầm nghĩ, vòng này cô lại thắng nữa thôi.

Sau hơn chục phút chìm trong sự hồi hộp chờ đợi, cuối cùng tôi cũng có thể nhẹ nhõm thở ra và cười tươi như ánh mặt trời. Lý do cũng vì bóng dáng ai kia thấp thoáng đã trở về.

Nhưng nụ cười của tôi chợt tắt ngúm ngay sau đó, khi biết định liệu của bản thân hoàn toàn sai lầm.

Shirin đang thở dốc chạy về đích, những giọt mồ hôi như mưa cứ thế liên tục tủa ra. Tuy vậy, tôi vẫn thấy được nụ cười chiến thắng trên gương mặt chị. Cho đến khi chị cách đích độ chừng chục mét nữa thôi, tôi vẫn không thể nào mừng rỡ được sự thật, sự thật rằng chị sắp về đích trong khi Sakura vẫn chưa rõ tăm hơi.

Tiếng hò reo đang vang dội khắp cả cánh rừng, nó thậm chí còn to hơn nữa khi Shirin đã cán qua dải băng đỏ. Không thể như thế được... Shirin chạy nhanh hơn cả Sakura thật sự không khả thi một chút nào. Sakura đã từng nói với tôi, cô ấy từng đoạt huy chương bạc cấp trung ương khi ở New York cơ mà? Tôi tin chắc cô ấy không khoác lác đâu. Chẳng lẽ...cô đã gặp phải chuyện gì?...

Khẽ liếc nhìn ra kẻ đang vui sướng trong niềm chiến thắng kia, với chị...thì có thể lắm.

“Không!” Tôi lắc đầu thật mạnh như một đứa trẻ, để gạt bỏ cái thứ suy nghĩ đáng ghét đó ra khỏi đầu óc mình. Rồi tự trấn an bởi suy nghĩ khác: Có lẽ do ban đầu cô ấy chạy nhanh quá, nên về sau hụt sức không chạy nổi nữa thôi..

Dù tự trấn an bản thân là vậy, lòng tôi vẫn không thể nào thoát khỏi tình trạng nóng như lửa đốt. Tôi thề rằng mình đã chưa bao giờ cảm thấy lo lắng cho ai như thế này.

“Kuro thấy chị thắng không vui mừng à?” Shirin đã tiến lại gần tôi từ lúc nào. Nom về mặt lo lắng của tôi, chị có phần lấy hờn.

“Dĩ nhiên là không.” Tôi bàng quan một lúc, mới nhận ra chị đang cố kìm nén cơn giận sắp bộc phát. Biết mình vừa lỡ lời, tôi có hơi tò ý hối lỗi và bắt đầu biện hộ. “Ý em là “không phải vậy”, không phải “không vui mừng”...”

“Ừ,” Chị gạt đầu không đi sâu vào tính chất thật giả trong lời nói của tôi. “Kuro nên tránh xa nhỏ ấy ra, nó đang dụ dỗ Kuro đấy.” Shirin lên tiếng cảnh cáo với tôi như một người chị ruột thực thụ, cảm giác được chị quan tâm chở che như lúc trước lại ùa về trong tôi. Nhưng.. Shirin hiểu lầm rồi.

“Không phải như chị nghĩ đâu, là em...” Tôi tạm ngưng nói trước khi phun ra hết câu ‘..là em bám lấy cô ấy đấy’ vì sợ phải một lần nữa gặp bộ mặt tức giận của chị.

Cuộc chiến của con gái thú vị, nhưng cũng rắc rối thật!

“Kuro làm sao?” Shirin thấy tôi lấp liếm liền hỏi lại.

“A~ không có gì.” Tôi nheo mắt cười, gãi gãi đầu tỏ vẻ ngốc nghếch. Bởi vì mặt này, người khác có bảo không tin tôi là kẻ đứng đầu trường số 1 của Nhật Bản cũng chẳng lấy gì làm lạ. Tuy nhiên - nếu không nói là tự kiêu - thì có ai đó cũng sẽ thốt lên từ “đáng yêu” với tôi thôi.

“Hi, Kuro là *người chị yêu nhất* đấy, đừng làm chị thất vọng nhé! Lần trước, Kuro bảo vệ con nhỏ đó, thật khiến chị tức chết đi được! Nhưng suy nghĩ kĩ lại, Kuro là vì nó mà bị mê hoặc chứ không hề hối lỗi, chị không trách lỗi Kuro nữa.” Shirin tươi cười vui vẻ nhìn tôi.

Đáp lại, tôi nhìn chị, cười như không cười. Những lời lẽ xúc phạm Sakura kia, tôi đã học cách bỏ ngoài tai từ trước đó, nhưng học và thực hành là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Giá như tôi có thể tự mình nói chuyện chị biết, bản thân đã phải kìm nén như thế nào để không phải cất tiếng mắng mỏ chị.

Nửa tiếng trôi qua, Sakura vẫn chưa xuất hiện. Tất cả mọi người đều xì xầm bàn tán to nhỏ, sự xì xầm càng to, nỗi lo lắng trong tôi càng lớn. Một người dù chạy chậm đến cỡ nào thì cũng chỉ 15’ là tới nơi. Đằng này đã 30’, tôi e rằng...cô ấy thực sự gặp chuyện chẳng lành.

Niềm suy nghĩ của tôi bị cắt ngang khi có người hét to. “Về rồi! Con nhỏ đó về rồi!”

Tôi ngược mặt nhìn ra xa, đúng là Sakura! Tôi mừng đến không tả nổi.

Nhưng sự mừng rỡ của tôi tan biến thành không khí một cách nhanh nhất, khi cô đang không thật sự chạy...mà chỉ bước đi! Tôi hốt hải trượt giày về phía cô. Khoảng cách gần thế này khiến tim tôi nhói lên. Sakura trên mình đầy vết tích, cánh tay bị bẻ cong, đầu gối trầy xước, người thì bết bết máu do những vết thương gây nên.

Tôi chạy lại xem xét cho cô ấy, liền bị cô hét ngăn cản. “Đừng đụng vào tôi!”

“Cậu...sao thế?” Chợt cảm thấy nhói, tuy vậy, tôi vẫn tiến lại thật gần cô ấy.

“Đã bảo đừng lại gần! Tôi phải về đích, hiểu chứ?!”

“Đừng như vậy nữa...cậu thua rồi...” Âm lượng của tôi càng về sau càng nhỏ dần, vì sợ cô ấy sẽ nghe được.

Nhưng dĩ nhiên, âm lượng ở mức độ đó không đủ nhỏ để đôi tai thính như chó của Sakura có thể không nghe thấy. “Không...tôi không thua...Cậu đứng yên đây!” Hình như tôi vừa thấy nụ cười nửa miệng của Sakura, trong tình cảnh này mà cô còn cười được sao?

“Được rồi...” Tôi bất lực, không nghĩ Sakura là một con người bảo thủ đến như vậy.

Vì sợ tôi thêm một lần nữa tiến đến gần, Sakura bắt đầu chạy trở lại, nhưng tốc độ chẳng khác đi bộ là bao.

Mặt trời cũng đã lên khá cao, bóng của hai chúng tôi đổ dài dằng dặc trên nền đất lạnh buốt đã chưa kịp hong khô. Những vệt máu vô tình thấm vào áo trắng, loang lổ qua cánh tay rồi nhỏ từng giọt tong tong xuống. Sao máu vô tâm quá, nó chẳng nghĩ người nhìn thấy nó sẽ mang cảm xúc thế nào cả!

Đôi vai gầy guộc ấy đang khẽ run lên từng đợt, có lẽ Sakura đang chống chế lại cơn đau khắp cơ thể. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy đơn độc đến vậy, thậm chí cả hình ảnh cô ngã người vào gốc cây Anh đào vĩnh cửu để ngủ cũng không đến nỗi như bây giờ.

Mọi thứ diễn ra quanh Sakura rất phức tạp khiến tôi hoa mắt. Đầu mới là con người thật của Sakura?

Tôi lại cất lên tiếng thở dài bất lực, rồi lảng lảng đi phía sau Sakura, nhìn cô từng bước nặng nhọc về đích mà tôi lại không làm gì được. Thậm chí mỗi bước chân di chuyển của cô như mỗi mũi kim cắm phập vào tim tôi. Khó chịu thật đấy. Cảm giác này là gì?

Cô ấy cố chấp, hay là mạnh mẽ?

Tôi nghĩ cả hai đều đúng.

Tất cả các ánh nhìn thương cảm và cười cợt của mọi người đều dành cho Sakura, khi cô ngoan cố không chấp nhận rằng mình là kẻ thua cuộc, cứ vậy mà hành hạ cơ thể đầy vết tích kia.

“Tôi về đích rồi.” Sakura không cười như khi nãy nữa. Có lẽ cô ấy thật sự kiệt sức, đến đứng cũng không hề vững. “Tôi nghĩ rằng mình sắp ngã.” Đó là những lời cuối cùng của Sakura trước khi cô dần đổ ập xuống. Tôi nhanh chóng đỡ lấy cô.

“Ngốc! Cậu đã thua rồi sao còn phải thế này?” Tôi thầm rủa xả Sakura. Không biết cô đang nghĩ gì mà lại cố gắng lết về đây cho bằng được.

“Bởi vì...nếu tôi không chạy về đích...đồng nghĩa với việc tôi đã chấp nhận mình là kẻ thua cuộc...” Trong vòng tay của tôi, Sakura cất giọng yếu ớt. Sau đó Sakura hoàn toàn mất ý thức về mọi thứ xung quanh, tôi dù có gọi thế nào thì cô vẫn không trả lời - cô đã hoàn toàn bất tỉnh.

Mặc cho chân vẫn đeo giày trượt, tôi xốc người Sakura lên và bế đi thật nhanh, lòng nơm nớp lo lắng, nhưng miệng vẫn không ngừng chửi rủa. Cô luôn chửi tôi ngốc, nhưng ai mới là kẻ ngốc thật sự đây? Aiz, làm tôi phải lo lắng như thế này, khi cô tỉnh lại nhất định tôi sẽ dạy cô một bài học.

Đường như có ai đó nhìn tôi và cô bằng đôi mắt phẫn uất, căm tức và ghen tị. Nhưng tôi đã không quan tâm. Hiện giờ, điều mà tôi phải lo đến đầu tiên là đưa Sakura tới bệnh viện.

“Nhìn kìa, con nhỏ đó được Hoàng tử bế đi!”

“Thật lãng mạn.”

“A a a, tức quá! Hoàng tử thật sự bị bỏ bùa rồi!”

“Quyển rũ Hoàng tử, đừng là hồ ly tinh!”

“Không phải đâu, Hoàng tử luôn động lòng thương với những con người đáng thương mà.”

“A~thật đáng ghen tị. Ước gì tao là nó.”

“Trông hai người cũng khá xứng đôi chứ nhỉ...”

“Không! Hoàng tử là của ta. Con nhỏ đó không là gì hết.”

“Là của ta!”

“Của ta!”

“...”

...

----END CHAP 6 ----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ai Hơn Ai ?

Bệnh viện với một màu trắng bạch, mùi ete, mùi máu, tất cả đều tôn lên vẻ đáng sợ của nó. Sự đáng sợ ấy càng tăng thêm về đêm, tĩnh mịch, hoang vu, tiếng bước chân cũng dần thưa, thay vào đó là tiếng rít gào, đập mạnh vào cửa sổ của từng cơn gió lạnh lùng.

Và hình như đối diện căn phòng này là...một nhà xác! Tuy tôi không tin vào ma quỷ, nhưng nghĩ đến hiện tượng các xác chết bỗng dưng chuyển động(*), tôi lại cảm thấy rùng mình.

[(*)Note: Hiện tượng Quỷ nhập tràng được giải thích là, người chết có một luồng điện âm rất mạnh. Người sống (đặc biệt là thú vật) cũng có luồng điện (dương) cực kì mạnh. Trong trường hợp không có ánh sáng mặt trời, và có một thú vật nhảy qua xác chết, luồng điện dương hút luồng điện âm=> khiến người chết cử động. Khi người sống rất gần người chết=> người chết cử động bình thường và làm những động tác y như người sống đang làm.

Bỗng dưng thấy một xác chết cử động, m.n sẽ nghĩ gì? @@]

Tạm gác đi cái thứ suy diễn vớ vẩn về một cái xác nào đó đang lẻo đẻo bên ngoài, tôi quay lại thái độ thâm trầm khi nhìn vào đôi mắt đang khép chặt của kẻ đang nằm trên giường bệnh. Lý do tôi ở bệnh viện là để chăm sóc cho Sakura. Tôi đã ở lại với cô từ sáng đến giờ - cho dù mẹ có gọi điện hỏi tôi về nhà bao nhiêu lần đi chăng nữa, cũng bởi tôi muốn như thế, cho đến lúc cô tỉnh lại.

Nghĩ mới nhớ đến cảnh tượng lúc sáng, Sakura thật sự đã làm tôi lo sốt vó lên được. Nhưng khi bác sĩ bảo cô bị gãy tay trái, trầy xước ngoài da, tổn thương vùng lưng, do kiệt sức và mất máu khá nhiều dẫn đến ngất xỉu, tôi thậm chí phào nhẹ nhõm. Lăn xuống đồi mà chỉ bị vậy thì thật may mắn rồi.

Thú thật, khi Sakura nhả ngoài vào lòng tôi, rúc đầu vào vai và để tôi bế đi, trong tim tôi đã nảy sinh một cảm giác phức tạp. Cảm giác của sự được tin nhiệm, uỷ thác, được gán vác một sứ mệnh cao cả nào đó. Hay là, cảm giác lòng tin tưởng nơi cô đã hoàn toàn thuộc về tôi. Đường như kể từ lúc ấy, tôi nhận ra rằng mối quan hệ giữa tôi và cô đã được nâng lên thêm một bậc.

Tôi chống cằm bên giường nhìn Sakura rồi thở dài. Tuy là đang ngủ, tôi vẫn thấy đầu đó trên gương mặt cô phảng phất sự cau có, buồn phiền. Có lẽ là do Sakura đang nhớ đến vụ lúc sáng. Dù là vậy, trông cô vẫn đẹp lạ thường, ngay cả khi mặc đồ của bệnh viện và trên người quần đầy băng.

Ánh đèn điện cuối cùng cũng đã được tắt. Con gió đáng sợ lúc này cũng đã bay đi. Chỉ còn ánh trăng tròn sáng vàng vạc lắt léo qua khung cửa sổ, chiếu sáng gương mặt thanh tịnh trong đêm tối. Thứ ánh sáng huyền ảo kỳ diệu ấy càng tôn lên vẻ đẹp yêu mị, thanh nhã động lòng người kia.

Quên mất hôm nay ngày rằm, trăng sáng thật đấy.

“Cậu này! Định bắt tớ ăn rằm trong bệnh viện cùng cậu thế hả?”

Tôi bĩu môi oán trách. Sau lời độc thoại ấy, không gian lại được trả về trạng thái yên bình, tĩnh mịch, thậm chí tôi còn có thể nghe được tiếng vi vu nhẹ của từng con gió mới, tiếng cô thở đều đều, và nghe cả... từng nhịp tim đang đập rạo rục trong lòng mình...

Tôi khẽ cúi xuống thật gần và phớt nhẹ trên môi cô một nụ hôn. Có lẽ tôi điên thật, chắc chắn tôi là kẻ đầu tiên trong lịch sử muốn kiss người bạn thân tương lai của mình. Nhưng biết làm sao được, thói quen rồi! Cứ mỗi lần thấy Sakura ngủ là cái thú tính trong tôi lại bộc phát...

Tôi đã ngủ quên mất từ lúc nào. Cũng nhờ thế mà sáng hôm sau, một cổ đau nhức và mỏi rã rời ập vào cái lưng đáng thương của tôi. Tôi đắm đuối vào lưng vài cái trong khi bộ mặt vẫn còn ngái ngủ vô bờ bến. Trông thấy Sakura nhũn mày nhìn vào mình chòng chọc từ lúc nào, tôi lạnh toát sống lưng. Tuy ánh mắt cô rất đẹp, nhưng nếu cô cứ dùng tia nhìn của một Tử thần đang giương lưới hái lên cao để nhìn kẻ khác, sẽ chẳng ai là không sợ nó cả. “Cậu tỉnh dậy rồi sao?”

“...” Sakura đã thôi nhìn tôi, không lấy một cử động miệng. Tôi chợt nhận ra cô sẽ không trả lời vì những câu hỏi mang tính chất dư thừa như thế này, đành mỉm cười gượng.

“Cậu ở đây từ khi nào?”

“Sáng hôm qua.” Không chần chừ, tôi đáp thẳng. Bỗng cái nhũn mày của cô càng trở nên sâu hơn.

“Cậu về đi.”

Tôi cứng người. “Cậu không hiểu rằng tớ đã lo lắng như thế nào sao?” Rất lo lắng, vậy mà cô ấy dường như hoàn toàn không hiểu tâm lòng và suy nghĩ của tôi, hoặc đang cố tình không hiểu. Nhưng dù ra sao đi nữa, tôi cũng phải làm gì đó để chứng minh.

“Như vậy đủ rồi. Về đi.” Sakura khép hờ đôi mắt. Cô không thèm nhìn tôi nữa. Tuyệt. Đã không có một lời cảm ơn nào được thốt ra trước khi cô đuổi tôi đi. Tôi thở mạnh ra một hơi, đứng bật dậy thể hiện thái độ, sau đó đóng cánh cửa phòng bệnh viện một cách mạnh bạo nhất để nó phát ra tiếng “sầm!” giận dữ, những tưởng nó sẽ được lên thiên đàng kể từ lúc này. Chính tôi cũng cảm thấy giật mình bởi hành động của bản thân, dường như tôi đã hơi quá.

Quãng thời gian để tôi từ phòng Sakura ra đến cổng bệnh viện cũng là quãng thời gian...để cơn tức giận của tôi có thể vơi đi hết.

Dừng ở trước cổng bệnh viện, tôi quay đầu phóng ánh mắt đến nơi bản thân chỉ rời khỏi được vài phút. Đáng lẽ tôi vẫn có thể ở lại khuyên bảo cô, cũng bởi cô chưa thể vượt qua cú sốc rằng bản thân đã thua Shirin ở vòng thứ hai này, tâm tình bất ổn không thể trách cứ được. Tôi chống nạnh, đắm chiêu suy nghĩ, rồi cũng quyết định bước đi tiếp - nhưng không phải trở về nhà, mà là đi đến nhà tắm hơi vệ sinh thân thể một lát, rồi mua vài thứ lặt vặt như trái cây, nước ngọt cho Sakura.

Sau khi tốn mất nửa tiếng để vệ sinh với kí tên cho đám nữ sinh chặn đường, tôi cuối cùng cũng mua về được một bọc trái cây và một lốc nước cam ép. Đứng trước phòng bệnh Sakura, tôi đẩy cửa bước vào, nhanh chóng nhận được ánh nhìn sắc lẹm của cô.

“Cậu còn quay lại?”

Tôi trả lời bằng cái nhún vai, rồi đặt túi đồ đến chiếc bàn nhỏ gần đó và ngồi lên giường, bên cạnh cô. “Có đuổi cũng vô ích, tớ sẽ không về khi tớ chưa muốn.” Là con trai, da mặt mỏng quá không tốt. Tôi cần phải tích cực rèn tập để da mặt dày hơn một chút mới được.

Sakura không trả lời, nhưng thông qua ánh mắt không quá lạnh lẽo ấy, tôi có thể đoán ra cô không còn ý định đuổi tôi về nữa, thay vào đó là một sự thả lơi và mặc kệ.

Sakura hơi nhòm người muốn giương dậy, tôi lập tức đỡ lấy, để cô tựa vào thành giường phía sau.

“Tớ không thấy nó giống với tính cách của cậu.” Bất chợt, tôi chép miệng dò hỏi.

“Ý cậu là về trận đấu ngày hôm qua?” Nhận được cái gật đầu của tôi, cô hơi nhếch môi cười. Trông thấy điệu cười băng lãnh đó, tôi còn tưởng đâu rằng mọi thứ xung quanh cô - trừ tôi - đều đóng băng hết cả. “Cán qua dải băng đó, nghĩa là tôi đã hoàn thành bài thi của mình?”

Thoạt sau, cô lấy một trái táo trong bọc ra và gặm.

“Ý của cậu là?” Bỗng chốc, trong đầu tôi loé lên một suy nghĩ...khác người về Sakura. “Nếu kẻ về nhất gặp chuyện; Nhưng tôi lại bỏ cuộc giữa chừng, bài thi chẳng phải sẽ bị hủy? Nhưng nếu tôi là kẻ về đích tiếp theo, phần thắng sẽ thuộc về tôi?”

“Cậu định...” Tôi há mồm, không phải vì quá kinh ngạc, mà vì đã hiểu ra mấu chốt của vấn đề. Nhưng tôi vẫn nghĩ, Sakura tốt nhất vẫn không nên mạo hiểm mình như vậy, sức khoẻ của cô vẫn là trên hết. Tôi áp đặt ánh nhìn nghiêm túc của mình lên Sakura, khoé môi cô hơi co một chút, định nói gì đó, nhưng rồi lại im lặng và đảo mắt hướng về phía chân giường.

“Chuyện gì đã xảy ra trên đồi, Sakura?”

“...Tôi khát nước.” Sakura không trả lời tôi ngay, vuốt vuốt nhẹ vào cổ họng của mình để mình hoá cho lời nói. Tôi nhanh chóng khui một ly cam ép bằng nhựa và đưa đến trước mặt cô. Sau đó, tôi tiếp tục im lặng để chờ đợi câu trả lời.

Nhưng Sakura cũng im lặng theo tôi.

Tôi ngẩng cao mày nhắc nhở Sakura tốt nhất là đừng đánh trống lảng. Ấy vậy mà cô vẫn tiếp tục trưng ra bộ mặt vô tội trong lúc ngậm cái ống hút nhỏ. Tôi kiên nhẫn lặp lại câu nói một lần nữa. “Tớ muốn nghe chuyện của cậu. Tớ...sẽ không nói lại cho Shirin nghe đâu.”

Cô ngẩng đầu nhìn tôi, sau buông một câu lạnh cảm “Tôi chẳng có lý do gì để chia sẻ cùng cậu.”

Sớm biết câu trả lời không khác vậy là bao, nhưng tôi vẫn không cam tâm. Trông tôi không giống như kẻ đàn độn, không thích hợp để bàn chuyện lớn đến vậy. “Sakura~” Tôi nghĩ là mình không thể bày ra bộ mặt cún con hơn. “Nói tớ nghe đi mà.”

“...Thôi được.” Sakura đặt ly nước lên bàn, ngón tay trò gãi gãi nhẹ vào chính giữa trán. “Chẳng qua chỉ là chuyện Hanazuki đẩy tôi xuống đồi.”

Tôi không mấy ngạc nhiên, bởi khi trông thấy bộ dạng thảm hại của Sakura, tôi cũng phần nào đoán ra. Chỉ là tôi đang thắc mắc, cách cô dùng từ thật sự có vấn đề. Cụm từ “Chẳng qua chỉ là...” được thốt lên một cách nhẹ như tênh - nó thể hiện thái độ xem thường những vết thương không nhẹ của mình, hoặc, nó chứng minh... việc Shirin đẩy cô xuống đồi hoàn toàn nằm trong định liệu của cô.

Thái độ coi thường mạng sống đó của cô thật sự khiến tôi cảm thấy tức giận. “Cậu biết Shirin sẽ đẩy cậu, cậu vẫn để mặc như thế sao? Cậu không biết rằng cậu vừa thoát khỏi cái chết như thế nào à?”

Sakura dường như đã khá ngạc nhiên trước thái độ sùng cồ đột ngột của tôi, cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn. Máy giây sau đó, cơn giận trong tôi liền lắng xuống, “Xin lỗi...”

“Tôi không nghĩ vết thương sẽ đến nỗi này - rằng tay tôi sẽ bị gãy.”

“Sao cơ ...?”

Sakura cúi đầu, vuốt ve nhẹ mớ bột băng quanh cánh tay trái và kiên nhẫn giải thích. “Tôi đã tính sai, một chút.” Giọng cô không đủ to để tôi có thể nghe ở mức độ bình thường, ép buộc tôi phải vô cùng lắng tai. “Nếu góc nghiêng của tôi lúc ấy lớn hơn một vài độ... tôi đã có thể tự mình giảm được vận tốc lần đến số không trước khi va đập vào thứ gì đó.”

Tính sai ư? Tôi mím môi, gật mạnh đầu. “Tớ sợ cậu rồi đấy.” Đó là sự thực. Chỉ vì tính kế để chơi khăm Shirin, Sakura không màng đến những thương tích mình gặp phải, cho dù là gãy tay hay không. Thật không hiểu nổi con gái bọn họ nghĩ gì. Chẳng lẽ không còn cách giải quyết khác êm đẹp hơn sao?

Sakura không nói gì, cũng không lấy làm vinh hạnh gì cho lắm.

“Thế còn kế hoạch của cậu?”

Cô đưa ngón tay lên miệng, khẽ “suyt” ra chiều bí hiểm. “Rồi cậu cũng sẽ biết.”

Tôi bặm môi, cố gắng đảo thải toàn bộ cơn buồn bực đang tích tụ trong người. Cảm tưởng rằng tôi luôn luôn bị cô gạt ra khỏi những câu chuyện. Trông bộ mặt chẳng khác đưa đám của tôi, Sakura chỉ khẽ lắc đầu, nhưng sau cùng thì cô vẫn im lặng.

Không rõ vì gì, tôi lại cảm thấy có chút bất an. “Cậu đừng làm gì quá đáng với Shirin nhé...”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 7.2

Không rõ vì gì, tôi lại cảm thấy có chút bất an. “Cậu đừng làm gì quá đáng với Shirin nhé...”

Sự im lặng của Sakura vô cùng khiến tôi hồi hộp. Ngay sau đó không lâu, cô cũng gượng một nửa nụ cười. “Tôi biết phải làm gì.”

Câu trả lời này của cô càng khiến tâm trạng của tôi trở nên trùng xuống. Tuy nói là không nhúng tay vào cuộc chiến giữa đám con gái bọn họ, nhưng tôi không tài nào an tâm được khi đứng bên ngoài như thế này. Cứ như rằng đây chính là cuộc chiến sinh tử một mất một còn mà trong những bộ phim dài loằng ngoằng hay có.

“À.” Rất nhanh, tôi nhớ ra một việc cần phải nhớ. “Sáng hôm qua quản gia nhà cậu có đến, tớ bảo là để cậu cho tớ nên ông ấy về rồi. Bây giờ tớ báo ông đến nữa nhé?”

“Không cần, để làm gì chứ?” Sakura liếc xéo tôi.

“Nhưng ông rất lo cho cậu.” Thậm chí là còn hơn tôi lo cho cô.

“Hừ...nhưng tại sao...” Bị Sakura ném cho một ánh nhìn nghi hoặc đáng sợ, tôi hơi chột dạ. “...ông ấy biết mà đến?”

“Tớ nói đó.” Tôi tình rui nhún vai. Chuyện này chẳng có gì to tát hay thần bí đến độ chần chừ, ngập ngừng hoặc nói dối gì cả.

“Bằng gì?”

“Điện thoại của cậu.” Nhớ đến, tôi móc trong túi ra chiếc điện thoại màu trắng rồi lắc lắc. Từ lúc Sakura ngắt đến giờ, tôi luôn là người “trông nom” nó.

Sakura nhanh chóng giật chiếc điện thoại bằng bàn tay vẫn còn lạnh lặn của mình trong chớp mắt. Không, thậm chí là tôi còn chưa kịp chớp mắt, nó đã nằm gọn trong bàn tay cô nữa kia. Cứ như có gió vừa mới tạt qua vậy. Tôi chỉ có thể há mồm, ơ lên một tiếng.

“Cậu đã gọi cho những ai?” Trong lúc tôi đang ngỡ ngàng vì hành động vô cùng “lịch sự” và vô cùng nhanh nhạy của Sakura, cô đã đưa ánh mắt hình viên đạn nhắm thẳng về phía tôi không thương tiếc.

Lại thấy sự đáng sợ đang dần hiện hữu, tôi thành thật khai báo. “Trong danh bạ của cậu có vồn vẹn hai số.. Tớ gọi cho cả hai..”

“Cả hai?” Chưa kịp nói xong, tôi đã bị Sakura chặn họng. Tôi trề môi khinh khỉnh, từ bao giờ cô lại có thái độ hấp tấp, mất bình tĩnh như thế?

“Ừ, gọi cho cả hai...nhưng khi đã bấm gọi, tớ thấy số điện thoại đầu có mã vùng là của tiểu bang Mỹ và cũng không đề tên, nên tớ liền ngắt máy rồi gọi cho số còn lại, tức số của bác quản gia.”

“Vậy sao?” Sakura cười nhếch mép, thái độ ban nãy cũng nhờ đó mà tiêu tan.

“Mà...tại sao trong điện thoại cậu không có số của bố mẹ hay người thân nào hết vậy?” Tôi hơi nhăn trán tò mò.

Một danh bạ mà chỉ có vồn vẹn hai số điện thoại, thật kì lạ. Nếu cô không có bạn bè thì cũng phải có số bố mẹ, ông bà, anh chị em gì trong máy chứ nhỉ.

“Tôi không có số họ.” Hình ảnh trong đôi mắt Sakura lúc này sâu hoắm và đen đàng đặc, thậm chí không thể nhận định được. “Cậu cũng đừng nên bận tâm..”

Không có số? Chẳng lẽ...cha mẹ Sakura đã không còn sao? Không thể nào đâu, tôi khẽ cười vì suy nghĩ nông cạn của mình. Điện thoại Sakura không chỉ không có số cha mẹ mà cả những người thân nữa. Nếu mất thì cũng không thể mất tất cả cha mẹ anh chị em họ hàng, bà con xóm giềng cùng một lúc như có thảm họa động đất, sóng thần vừa ập đến thế được.

Nhưng...rõ ràng là rất không hợp lý.

Cô im lặng, tôi im lặng, cả hai cùng im lặng.

“Xin lỗi nhé...” Sakura cất giọng để phá tan bầu không khí ảm đạm đang bao trùm.

Tôi đưa ánh mắt lả lăm về phía Sakura. Lờ lờ ngó ý xin lỗi của cô thật sự mang rất nhiều tính chân thành, duy chỉ có nụ cười nửa miệng đang hiện diện kia chẳng hề ăn nhập gì với độ chân thành của cô cả.

Về phần hành động ban nãy của Sakura, nó khiến tôi tò mò đối với số điện thoại không đề tên ấy. Chủ nhân của nó là ai? Có phải là một người rất quan trọng, mà cô không muốn để mất...? Thôi vậy, chuyện của cô ấy, đợi khi thân nhau rồi tự khắc cô ấy sẽ nói.

“Cậu...tay như thế kia thì viết bài làm sao?” Tuy vừa mới trải qua một cơn ảm ức, nhưng bây giờ tôi vẫn có thể hỏi những câu hỏi quan tâm. Tính tôi là vậy, cái “con virus” mang tên cơn giận tồn tại trong người tôi lâu nhất cũng chỉ nửa ngày, qua nửa ngày, nó đã bị “hệ miễn dịch” của tôi đào thải thành không khí.

Nghe tôi nhắc đến vụ bài vở, Sakura nhún vai, nửa cười nửa không nhìn tôi. “Tốt thôi. Có lý do để không bị ai kia bắt phải chép bài.”

Khỏi nói cũng biết, “ai kia” mà Sakura ám chỉ là tôi. Nếu Sakura không ngồi bên cạnh tôi, cô có lẽ không bị tôi ngày ngày tra tấn lỗ tai bằng câu: ‘Cậu

(lại) không chép bài nữa à?”, ‘chép bài vào đi’ hoặc ‘không chép bài nữa là tởm rách cô đó!’. Và đương nhiên, không lần nào tôi nói là Sakura chịu nghe theo. Thế nhưng, chỉ cần nhìn thấy Sakura như vậy, tôi lại buộc miệng nói ra.

Tôi thở dài. “Cậu...gãy tay trái chứ có phải gãy tay phải đâu?” Bị tôi bắt chẹt rồi.

“Nhưng tôi thuận tay trái.” Sakura nhún vai. Tôi trở mắt, cái này thật sự là tôi mới biết lần đầu.

“Thật vậy sao? Những kẻ sát thủ nhiều lúc cũng thuận tay trái lắm đó!” Tôi cười đùa, cái này đương nhiên chỉ là lời lẽ phiến diện, hoàn toàn không có một chút tính xác thực nào cả. Ý định của tôi, ngoài châm chọc Sakura thì chẳng còn vì lý do khác.

Sakura không bận tâm đến câu trả lời, miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

Đúng lúc ấy, bác sĩ từ ngoài bước vào, nói muốn kiểm tra cho cô một lần nữa. Tuy là gián tiếp bị đuổi, tôi vẫn đứng một cục ở trong phòng, không có ý định rời ra. Cứ thế, tôi lảng lảng tại chỗ nhìn Sakura được bác sĩ tận tình chăm sóc. Bất quá, những lúc cô vạch áo lên cho bác sĩ xem xét, cho dù là không bị hai kẻ này lừa mắt, tôi vẫn liên tục quay mặt đi.

Ngay sau khi nghe câu nói “Chuyển biến rất tốt! Vết thương lành nhanh vô cùng!” của bác sĩ, tôi tuy biết cô sẽ không sao từ trước nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như trút bỏ được một gánh nặng lớn.

Bác sĩ rời đi được một lúc, tôi nghe tiếng cô “mè neho” lại chẳng khác ra lệnh là mấy. “Tôi đói rồi. Mua thức ăn cho tôi đi.”

“Ừ”. Tôi lập tức gật đầu ưng thuận. Dù sao hầu hạ người bệnh cũng là nghĩa vụ của những người đang khoẻ mạnh. Tôi đi đến căn-tin mua một ít cháo hành. Cho đến khi trở lại, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, rằng món này liệu có hợp với khẩu vị của Sakura hay không. Tuy nhiên, tôi đã lo thừa, cô chẳng những không tỏ vẻ chán ghét mà còn ăn một cách ngon lành.

Trông thái độ nhẹ nhàng từ tốn của Sakura khi ăn, tôi cũng đoán biết được, cô là một con người sống trong gia đình lễ giáo phép tắc. Hành động Sakura tao nhã lịch sự vậy, so với quý tộc như cùng một khuôn khổ. Có khi nào, thân phận của cô cũng không phải tầm thường?

Nhưng mà, vô luận là tầm thường hay không, *vị trí* của Sakura trong tôi vẫn chẳng thay đổi.

“Nhìn gì?” Sakura ngẩng đầu lên, cái thìa nằm trong khoảng không trên cái bát cháo chỉ còn phân nửa.

Tôi biết, có một ánh mắt chăm chăm nhìn vào bản thân khi đang ăn quả thật rất khó chịu, hành động cũng mất đi tự nhiên, giống như rằng kẻ kia sẽ ăn tươi nuốt sống mình ngay tức khắc. Nhưng...có phải là tôi cố ý đâu! Tại con mắt của tôi không chịu rời khỏi cô ấy chứ!?

“Tớ phát hiện ra rằng, trông cậu ăn cũng thật đẹp!”

“Chỉ là trong khi ăn thôi sao?”

“Không không.” Tôi lắc lắc đầu. “Bất kể là ở góc độ nào, tư thế nào, hoàn cảnh nào cũng đều xinh đẹp cả.”

Cô miễn nguyện cười, tiếp tục cúi xuống ăn. Người con gái này, lúc nào được khen cũng muốn được khen hơn nữa. Tìm một chút khiêm tốn trên người cô dường như là việc bất khả thi.

“VẬY...” Vẫn giữ nguyên động tác, cô tiếp tục mở miệng “tôi cùng Hanazuki Shirin, ai hơn ai?”

Dứt câu hỏi này, tôi đã có ngay đáp án rồi. Nhưng chẳng phải bất kì người nào cũng ghét bị đem ra so sánh với kẻ khác sao? Tâm tình của cô gái này đây tôi thật sự chẳng thể hiểu nổi. Vì vẫn còn ngờ ngợ đến ý nghĩa của câu hỏi, tôi vẫn phải giả đồ suy nghĩ một chút, cũng là để khiến cô suốt ruột.

“Shirin rất xinh đẹp, rất cao, số đo ba vòng chuẩn, rất ra dáng hot girl. Còn cậu, xinh đẹp hơn, số đo ba vòng cũng chuẩn, nhưng không ra dáng hot girl vì quá lùn.” Trông thấy Sakura khựng người trong vài giây, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bát cháo hành, tôi cười thầm trong lòng. Ngay sau đó, tôi nhận ra rằng bản thân rất không có ý tứ, trước mặt con gái mà nhận xét số đo ba vòng của họ, thực không ổn rồi.

Nhưng Sakura không đem chuyện ấy mà để vào trong lòng. Trái lại, câu hỏi của cô vô cùng kì quái. “Cậu thích những người cao ư?”

“Hả?” Chớp mắt hai cái, nghiêng đầu về một bên, tôi khó hiểu nhìn Sakura. Tôi là cái gì cũng đều chưa nói, ở đâu lại chui ra chuyện tôi thích những người cao vậy? “Tớ có nói như thế sao?”

“...”

Thật khó để hình dung gương mặt của cô hiện giờ.

“Tớ chưa nói xong mà, cậu dĩ nhiên vẫn hơn. Nhược điểm duy nhất là lùn...à, không được cao thôi, còn lại, chỉ hơn chứ không kém.” Ngưng một đoạn để cười, rồi tôi lại nói tiếp. “Mà... điều cậu hỏi có ý nghĩa gì thế?”

“Không có gì...”

Tôi hớn hờ ra mặt khi chợt nhận ra rằng, Sakura trông vậy mà cũng thật trẻ con, muốn cùng Shirin so đo cấp bậc trình độ như những đứa trẻ. Có lẽ tôi

đã sớm bị trạng thái lạnh nhạt của cô hoặc huyền mà quên mất đi một chuyện, rằng cô chỉ là một con nhóc 17, à không, chưa đủ 17 tuổi.

Nhờ vậy, tôi mới luôn miệng thốt lên, độ tuổi của cô cùng cái khí chất lạnh lẽo toả ra kia sớm không liên quan đến nhau. Liệu có ai nhìn vào hàn khí ấy mà bảo chủ nhân nó là một cô nhóc 17 tuổi được chăng?

Cạnh cô thêm một lúc nữa, tôi đã nhanh chóng bị đuổi về. Dù cổ phủ trên mặt một sự luyến tiếc và rung động đến cỡ nào, tôi cũng không cách gì lung lay được ý muốn giữ tôi ở lại của cô. Và vì thế, tôi đành vác theo một bộ mặt đưa đám mà quay lưng rời đi.

----END CHAP 7----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 8.1: Bữa Ăn Tối Kỳ Quái

Ngày hôm sau, tôi lại phải đến trường.

Lững thững trên via hè, tôi nghĩ đến chuyện sáng qua và cảm thấy áy náy không thôi. Tôi đã vấy cò trắng đầu hàng sau khi nghe Sakura nói một câu: ‘cậu về đi, tôi không muốn vì mình mà hình tượng Hoàng tử đẹp trai, bánh bao thường ngày của các bé fan biến thành một CON VỊT xấu xí, tiêu tụy như thế đâu’, và kết thúc câu cô còn tặng miễn phí nụ cười nửa miệng quái đản.

Bấm, tôi bấm, bấm cho nát bét cái nụ cười của cô. Tôi là tức không thể nhịn được. Nếu cô không “quan tâm” tôi một chút qua lời nói gai góc kia, tôi sẽ không lảng lảng bỏ đi như vậy, mà... khiến cho báo phải đưa tin: ‘Vào sáng ngày..., có một nữ sinh trung học đã bị ám sát thảm hại trong bệnh viện trực thuộc Tokyo, thi thể của cô đã bị băm vằm thành trăm ngàn mảnh, máu me trải đầy phòng và chui tọt qua dây hành lang’.

“Ahahahaha~” Tôi cười man rợ.

Bất chợt, người đi đường xung quanh liên tục chỉ trỏ đến tôi, ánh mắt giống với kiểu khi nhìn người ngoài hành tinh vừa bay xuống trái đất. Họ không khỏi rung mình, mà chính tôi đây cũng cảm thấy rung mình. Tôi thật là muốn đào một chiếc lỗ nẻ nào đó mà chui xuống cho xong chuyện.

Nhận ra cánh cửa cổng trường đang dần khép lại, tôi sực tỉnh. Không thể nào, trong lịch sử của tôi chưa bao giờ có khái niệm gọi là đi trễ.

Rầm!

Cánh cửa sắt thô lỗ đóng chặt, để tôi lạc lõng bên ngoài một mình. Trong lòng tôi thầm oán trách Sakura, vì theo lý sự cùn, cô là nguyên nhân chính khiến tôi đi học trễ như vậy. Nếu có cơ hội, nhất định tôi sẽ đem mối thù này mà trả hết lên người cô.

Đi dọc theo hàng rào của trường, tôi tìm một chỗ khuất tất. Trông thấy nơi lý tưởng, vắng người qua lại, tôi mừng rỡ như vớ được vàng. Trước khi trèo tường, tôi đã ném chiếc cặp của mình vào bên trong để tránh khỏi vướng víu.

Không ngờ gặp phải một sự cố.

“A~ ... Yosuke Kuro! Cậu làm gì ngoài đó?”

Đã là giờ vào học, nếu có người ở ngoài lớp thì phần trăm là bảo vệ đều cao hơn cả. Tôi khóc thầm trong lòng cho số phận bản thân quá hẩm hiu. Nếu bị dắt lên phòng giáo vụ, e rằng hình tượng của Hoàng tử tôi được một phen lung lay.

Nhưng chợt cảm thấy có gì đó không hợp lý, tôi tròn mắt chớp. Phải rồi, giọng nói lúc nãy là của...Sakura. Tôi thầm thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Tớ đây.” Nhớ ra hoàn cảnh đáng xấu hổ của mình, tôi tự cúi xuống mặc niệm, dù Sakura không thể nhìn thấy gương mặt của tôi lúc này vì bị bức tường bao phủ.

“Đi trễ sao?” Tuy không thấy được vẻ mặt Sakura, nhưng tôi chắc rằng cô đang cười chế giễu tôi. “Leo vào đi, đây là lãnh địa của cậu nên chẳng có bóng dáng kẻ nào đâu.” Tất nhiên là trừ Sakura ra. Có lẽ là cô đang đi dạo quanh vườn.

Tôi ừ một tiếng rồi lập tức trèo vào, thấy rừng hoa anh đào và Sakura đang đứng trước mặt, lòng liền nhẹ hẫng đi. Quả là trong cái rủi có cái may. Tuy nhiên, lần đầu làm một chuyện xấu nên tôi không tránh khỏi áy náy.

“... nhưng?” Tôi chớp chớp mắt ngay khi vừa nhớ ra điều gì đó. “Chẳng phải giờ này cậu đang ở bệnh viện sao?”

“Xuất viện rồi.” Sakura tiếp tục ngồi xuống, tay qua cổ, chân duỗi thẳng, cả lưng chọn gốc Anh đào vĩnh cửu làm điểm tựa.

“Từ khi nào? Sao cậu không báo tớ biết?”

“Hôm qua. Tôi chẳng phận sự gì phải báo cho cậu biết.”

Cô đã chẳng hề đề cập đến vấn đề này khi tôi ở bên cạnh cô vào sáng hôm qua. Trong lòng tôi bỗng sinh ra một nỗi buồn vô bờ, cảm giác như rằng Sakura chẳng xem người bạn này đáng là gì cả.

Mà...có lẽ dễ hiểu thôi, tôi vẫn chưa được cô chấp nhận là bạn.

Thấy tôi cứ đứng thừ ra, cô khẽ hắng giọng. “Tôi nghĩ giáo viên đã lên lớp rồi đấy.”

“Ừ, cũng phải.” Sau khi đã gật đầu, tôi lao thẳng đi. Nhưng khi đột nhiên nhớ ra bản thân đã bỏ sót một thứ, tôi đành quay đầu lại. “Đi cùng với tớ.” Tôi vẫy tay.

“Không đi.” Sakura vẫn điềm đạm trả lời.

Tiết đầu đã trốn học, trong khi tôi vẫn còn đang đứng ở đây, cô thật là không nề mặt tôi gì cả. Tôi nhất định sẽ không để cô hoàn thành mục đích cá nhân khi đã bắt gặp.

“Đi thôi~” Tôi chạy lại, nắm tay cô kéo đi. Không, thực chất là LÔI đi, bởi vì cô không hề nhấc chân.

“Buông.” Sakura giằng hòng thoát khỏi tôi. Nhưng vì là con gái, so với sức trai của tôi thì cô có kém hơn một phần. Và cũng nhờ đó, chúng tôi đã làm huyền não dọc trên dãy hành lang - cô cứ giằng, tôi càng nắm chặt, cô cố không bước đi, tôi lại kéo cô đi nhanh hơn. Tôi nháy mắt thách thức. Đây là bài học trừng phạt cho Sakura mà lúc này tôi đã thẩm nhủ trước công trường.

Tuy vậy, Sakura cũng thật khỏe. Đối với thân hình nhỏ nhắn như vậy, sức lực đó chẳng có một chút gì là hợp với cô.

Cả hai chúng tôi cùng lướt qua các lớp học trên dãy hành lang khu khối 11, đi tới đâu, tiếng ồn lại phát ra tới đấy. Dám chắc họ đang bàn tán việc Hoàng tử mặt trời tôi đi trễ.

“Hoàng tử, hoàng tử kia?”

“Đã vào học rồi sao cậu ấy vẫn ở ngoài hành lang nhỉ?”

“Con nhỏ đó là ai?”

“Hình như Kobayashi Sakura thì phải?”

“A, chính là kẻ hèn hạ đã ăn cắp đề thi trường để thắng Shirin đạo đầu sao?”

“Hừ, Kobayashi, dám nắm tay Hoàng tử thế kia, thật gan cùng mình...”

“Kobayashi, mi đi chết đi!”

“Lại quấy rầy Hoàng tử nữa sao??”

“Cậu...dám hành hạ người bệnh... tôi đang đau...” Mặt Sakura lúc này đã hơi nhẵn nhúm lại vì khó chịu.

Tôi quay người lại phía sau, gương mặt vạn phần tươi tỉnh. Phải thế chứ, tôi tin chắc bên cạnh tôi một thời gian, Sakura sẽ học được những-cảm-xúc-cơ-bản-của-con-người, chứ không phải mỗi một khuôn mặt vô cảm, hay chỉ cái nhàu mày hoặc nụ cười nửa miệng kia.

“Như vậy mà cũng là hành hạ à? Tớ đang giúp cậu mà.” Tôi cười ma mãnh rồi tiếp tục kéo Sakura đi.

Biết “con mồi” của mình không mắc bẫy nên cô giãy nảy cả lên.

“Cứ đứng im để tớ kéo đi thôi. Ngoan cố như thế này, thật chẳng giống cậu mọi khi chút nào.” Tôi thì thầm khe khẽ vào tai Sakura.

Tôi nghĩ, nếu là mọi khi, cô sẽ đứng im tỏ vẻ không quan tâm để mặc tôi muốn làm gì thì tùy, nhưng hôm nay lại ra sức chống đối. “Chẳng lẽ cậu ngại sao? Tớ không nghĩ tăng băng như cậu biết ngại là gì đâu.”

Sau câu nói chế giễu của tôi, Sakura có vẻ như đã chịu “quy hàng”. Bất chợt, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh về chuẩn mực một người bạn gái lý tưởng - ngoan, hiền, biết vâng lời, như Sakura bây giờ vậy. Nhưng ý nghĩ đó đã chỉ tồn tại một lúc cho đến khi hai chúng tôi đứng trước cửa lớp 2A cuối dãy hành lang.

“Xin lỗi thầy...” Tôi làm bộ mặt rung rung hối lỗi với vị thầy giáo già đang ngồi trong lớp, nhưng tay vẫn nắm chặt bàn tay của Sakura. “Hôm nay chúng em đến muộn vì một số lý do, mong thầy thứ lỗi cho.”

“Ô, Kuro-kun? Em vào đi, không cần câu nệ gì đâu.” Thầy giáo cười nhìn tôi, và nhìn cả người con gái đang đứng sau tôi.

Tôi vênh mặt đắc ý bởi sức mạnh của bản thân - một Hoàng tử mặt trời, rồi từ từ tiến lại phía chỗ ngồi của mình và bỏ qua những ánh mắt đang sầm soi. Có lẽ chuyện tôi đi trễ, cả trường sẽ biết sớm thôi. Đây là lần đầu tiên tôi gạt bỏ sự rạn nứt trong hình tượng của mình để đắm chìm trong cơn huênh hoang tự đắc, vì đã thắng được cô trong ván bài ban nãy.

.

Tôi đến căn tin mua nước cho cả mình và Sakura. Nhìn thấy tôi, những bạn học sinh thường rủ rì tai nhau với thắc mắc, vì sao dạo gần đây tôi lại lui tới căn-tin nhiều như thế. Đối với những câu hỏi trực tiếp, tôi chỉ cười nhẹ và trả lời: Thói quen thôi. Thật sự vậy, việc mua nước cho cả hai dường như đã trở thành một trong số những thói quen của tôi từ khi nào.

“Ô, Kuro~” Tôi quay lại khi nghe đến tên mình, là chị Shirin đang gọi. “Kuro đi đến căn tin à?”

“Ừ.” Tôi nheo mắt cười. Nhưng chợt nhớ đến những gì chị đã làm cho Sakura, nụ cười trên môi tôi không lâu cũng bị vụt tắt.

“Thế chị đi cùng nhá?!” Shirin hình như không quan tâm đến thái độ của tôi là mấy, dừng dừng xin đi cùng.

“À, ừ.” Tôi gạt đầu cho có lệ. Sự thật thì tôi vẫn đang giận chị, giận những việc làm mà chị đã gây ra cho Sakura. Cũng may là cô xuất viện sớm, tôi còn kìm chế được. Nếu không, có lẽ tôi đã đến tìm Shirin mà mắng cho xối xả rồi.

“Nó kể Kuro nghe rồi à?” Shirin như nhìn thấu tâm can tôi.

“...”

“Hừ,...chắc là nhờ lại đi thêm mắm thêm muối để Kuro giận chị thế này đây.” Shirin cắn môi, làm bộ oán trách. “Chị đâu có cố ý đẩy nó xuống đâu. Chị là vô tình quệt người trúng để nó phải lăn xuống thôi.”

Chỉ ít thì tôi cũng đã ở cạnh Shirin lúc nhỏ nên rất rõ rồi. Vô tình ư? Thế tại sao khi Sakura rơi xuống đồi, chị không nhờ người đến cứu, cho đến tận lúc về đích vẫn không hó hé một lời? Tôi đã giận, nghe chị nói, tôi càng giận thêm. Đầu sao, Sakura cũng là người bạn thân tương lai của tôi. Tôi bỏ đi nhanh hơn khi cảm thấy mình không thể nói thêm được gì nữa.

“Kuro à!” Chị gọi vội. “Chị xin lỗi, đừng giận chị nữa nhé!”

Tôi chỉ hừ nhẹ rồi đi thẳng, nhưng chị vẫn kiên trì nài nỉ từ phía sau lưng tôi. “7h tối nay đến nhà hàng Tune ăn cơm tối với chị đi, chị sẽ chờ Kuro đấy!”

Tuy tôi cũng thường đi ăn tối với chị tại nhà hàng Tune - một nhà hàng của gia đình tôi, nhưng tôi không có ý gì là muốn đi vào hôm nay cả. Shirin sẽ “leo cây” một bữa, đó là hậu quả mà chị phải nhận lấy từ tôi.

10 phút sau.

Ném chai nước cho Sakura, tôi uể oải ngồi xuống ghế. “Tớ không sao...”

Tôi thờ dãi thườn thướt, chuyện của chị Shirin ban nãy khiến tôi suy nghĩ. Tôi đã không còn giận Shirin nữa. Nhớ lại về mặt thành khẩn của chị, tôi thấy mình có lỗi ghê gớm khi quay lưng bỏ đi mà không nói lấy một lời.

Lần này, sự tức giận của tôi chỉ kéo dài 10 phút.

“Gi?” Sakura nhú mày nhìn tôi. “Cậu đang nói chuyện với tôi?”

“Ừ, còn ai vào đây nữa.” Tôi tiu ngưu. Nghe cái giọng trầm trầm mang ý nghĩ không quan tâm kia của cô, tâm trạng tôi càng trở nên tồi tệ.

“Vui thật đấy.” Sakura cười như không cười, vuốt những sợi tóc mái bòa xoà trước mặt lên đến đỉnh đầu và ngược về phía sau. “Tôi đã có nói gì với cậu ư?”

“...Vậy á?” Tôi hơi chột dạ, nhếch một bên mày lên nhìn cô khó hiểu. Tôi lại còn nhớ rõ ràng lúc nãy Sakura có hỏi tôi ‘cậu làm gì mà trông ủ rũ thế?’ nữa kia.

Sakura cười khinh khỉnh, nhìn tôi như nhìn một thằng bệnh. Có lẽ việc quyết định tối nay có nên đi hay không, và sự mong đợi một câu quan tâm chủ động từ phía cô đã làm tôi trở nên hoang tưởng. “Chắc vậy.”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Nhìn thái độ ủ dột của tôi, Sakura không thể không hỏi. Tôi chẳng rõ Sakura đang “tò mò” hay “quan tâm” đến mình. Tò mò không phải tính cách của cô, quan tâm lại càng không. “Liên quan đến Shirin?”

Tôi chớp mắt nhìn Sakura. Tôi có thể cam đoan rằng, suốt từ nãy đến giờ tôi chưa hề hé miệng đề cập đến một vấn đề gì đến chị cả. Nếu trên mặt tôi không viết lên chữ Shirin, tôi chẳng nghĩ ra lý do nào để cô có thể đoán trúng phúc như vậy.

Sakura chách lưỡi, rồi búng tay cái chóc ra lệnh cho tôi. “Chuyện của chị ta, tôi sẵn sàng nghe. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Kể.”

“Cậu lợi dụng tớ để moi móc tin của chị ấy à?” Tôi cảm thấy mặt mình đang bầm lên như trái cà tím thối, núi lửa trong người sắp phun trào. Dám lợi dụng tôi, cô giới lắm. Tôi biết ngay rằng cô chả tốt lành gì khi “quan tâm” tôi mà.

Hình như Sakura đã thấy bộ dạng hết sức kỳ quặc của tôi, nhưng mặt vẫn tĩnh bơ, lưng duỗi thẳng và làm tư thế vuron vai. “Cứ cho là tôi đang quan tâm đến cậu đi.”

“Sao cơ? Quan tâm á?” Tôi nhìn cô giống như vừa bị đánh trúng yếu điểm, cho dù cô có nói “cứ cho là” đi chăng nữa. Cũng do từ trước đến nay, dường như Sakura chưa bao giờ quan tâm đến những vấn đề xung quanh tôi. Nói nặng ra thì, có lẽ Sakura vẫn luôn xem tôi chỉ là một cái đuôi phiền phức thôi.

Sakura gật đầu, rồi vịn nắp chai nước mà tôi vừa ném cho cô, tu một ngụm nhỏ, sau quay mặt lại nhìn tôi. “Kể tôi nghe, tôi nghĩ mình có thể giúp được cậu.”

Tôi quay lại trạng thái ban đầu - vô vùng mệt mỏi, uể oải. Thở dài thườn thượt một hơi, tôi mới đi vào trọng tâm. “Chị ấy mời tớ đi ăn tối.”

Cứ nghĩ rằng Sakura sẽ không còn cảm thấy hứng thú như trước đó, ngờ đâu cô vẫn cao giọng hỏi tiếp. “Khi nào?”

“Lúc 7h tối nay, ở nhà hàng Tune.”

“Vậy thì cứ việc đi.” Sakura dừng dừng nói, kèm theo là nụ cười gian xảo.

“Sao cơ?”

Tôi nghĩ thấy mùi nguy hiểm trong câu nói, liền đem ánh mắt đề phòng dán chặt vào người cô. Chấp nhận để tôi đi dễ dàng vậy, cũng có thể là Sakura chẳng thật sự bận tâm đến việc tôi đi hay ở, cũng có thể là cô đang có một âm mưu gì đó mà tôi chưa thể đoán ra.

“Với một yêu cầu...” Điều này không nằm ngoài dự đoán của tôi. Sakura chẳng có lý do gì để đưa ra một lời khuyên suông như thế được.

Mặc dù đáp lại yêu cầu của cô, tôi chẳng được thứ gì cả, thế nhưng tôi vẫn đồng ý, có thể là vì tôi muốn thỏa mãn sự tò mò trong lòng bản thân. “Đó là gì?”

“...”

.....

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Sai Lầm

“Cậu...sao cậu lại ở đây?”

“Đương nhiên là cậu không muốn tôi ở đây.” Cô cười lạnh, từng từ từng chữ phát ra từ miệng cô cũng lạnh không ngờ. Vẫn còn bàng hoàng, tôi giữ im lặng. Bởi dù tôi có nói gì đi chăng nữa thì mọi thứ cũng đều vô nghĩa, tất cả đã quá rõ ràng - tôi là tên trộm bị bắt gặp và định tội, không biết phải làm thế nào cho phải.

“Tôi...” Cô đánh mặt, mọi thứ mà tôi có thể tìm thấy trên gương mặt cô chỉ là chữ “vô cảm”. “... đang muốn thử thách cậu.”

“Thử thách?” Cho đến tận bây giờ tôi mới có thể thốt nên lời, dù lời nói ấy chỉ lí nhí trong cuống miệng.

“Camera trong trường cũng là do tôi đóng băng để xem cậu có hành động hay không...” Vậy...đây là kế hoạch từ trước của Sakura sao? “...Kết quả thì sao?... *cậu-làm-tôi-thất-vọng* rồi.” Sakura cười khẩy, tỏ vẻ không màng bất cứ sự đòi nào. “... Nhìn ánh mắt kiên định của cậu, tôi đã từng nhầm lẫn rằng: cậu đích thực là một người bạn của tôi... Thế nhưng hành động của cậu ngày hôm nay đã quá sáng tỏ để tôi có thể giết-chết-thứ-tình-bạn-viên-vong đó!”

Tôi ngỡ ngàng, là Sakura đang bộc bạch những suy nghĩ của mình với tôi sao? Có thực là cô đã suy nghĩ như vậy? Tôi nhận ra rằng mình...chẳng hiểu một chút gì về cô cả!

“Cậu có thể giải thích?” Sakura nghiêm mặt hỏi tôi. Đôi khi sự nghiêm túc quá đáng lại khiến tôi cảm thấy kính hãi.

“Tớ...” Rõ ràng có thể giải thích, nhưng tôi lại chọn cách im lặng, cũng vì tôi chẳng thể tìm một lý do chính đáng để biện minh cho hành động của mình cả.

“Cậu đã phản bội tôi!” Sakura day nghiêng thấy rõ. Tôi thất thần vì thái độ này của Sakura. Chẳng phải cô đã tỏ ra rất hiểu suy nghĩ của người khác sao? Lý do gì mà lần này lại không chịu hiểu cho tôi cơ chứ? Tôi không phản bội cô, tôi muốn kết bạn với cô! Tất cả đều là sự thật mà.

Bất chợt tôi thấy trong lòng mình dấy lên một niềm hối hận sâu sắc. Tôi phải làm gì?

“Đúng thật tôi có được những bằng chứng đó là do đã gắn camera lên khắp khu rừng trên gò đồi, và cả máy thu GPS vào điện thoại chị ta. Đây cũng chính là lý do mà tôi biết được kế hoạch của cậu, nhờ cuộc gọi đến máy cậu của Shirin vào tối hôm kia.” Sakura đang tiết lộ tất cả mọi sự cho tôi nghe. Tôi không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, vì từ lúc bị cô bắt gặp trong tình cảnh như thế này, tôi cũng đã lộ mọ đoán ra. “Cậu cần thứ này đến thế sao?” Sakura đã khôi phục về trạng thái lạnh nhạt, một lần nữa giờ chiếc USB lên cao. Vô thức, tôi gật đầu. Cho dù tôi biết cái gật đầu ấy sẽ để lại hậu quả như thế nào.

Sakura im lặng, nhìn tôi một lúc thật lâu, sau đó cười khan. “Đây đã là bản gốc, không còn bản sao chép nào nữa đâu... Vì cậu muốn như thế... nên tôi sẽ tha thứ cho chị cậu, một lần thôi.”

Sakura ném nó cho tôi, thuận đà tôi đưa tay ra bắt lấy. Tôi ngạc nhiên nhìn cô, cô dễ dàng từ bỏ như vậy sao?

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế, như vậy tôi sẽ cảm thấy có lỗi khi chẳng thêm đoái hoài đến cậu lắm.” Sakura chách lưỡi cười nhạt nhẽo. Ánh mắt lúc nào cũng trong vắt nay như bị che phủ bởi một làn sương mỏng. “Tất cả kết thúc rồi. Bây giờ thì...cút đi!”

Tại tôi ừ dãn, mặt cũng chóng, mắt cũng hoa. Cảm giác như tôi đang bị một tảng đá thật lớn đè lên người. Tôi không dám tin những điều mà cô vừa nói. Kết thúc sao?

“Thứ cậu cần đã có, còn muốn lấy thêm gì nữa sao? Cút!”

“...”

Tôi trầm mặc di chuyển nặng nhọc. Nếu Sakura cứ như chị Shirin, bộc phát sự giận dữ trên gương mặt rồi đuổi tôi đi, tôi còn cảm thấy nhẹ lòng - vì đó chỉ là cơn giận nhất thời. Đằng này, tuy Sakura nói đều đều, nhưng ngữ khí thật sự rất nặng. Mọi cảm xúc tức giận, hờn dỗi và oán trách chỉ thể hiện tận sâu trong đáy mắt, không phải ai cũng đều có thể nhìn thấy được. Những điều ấy khiến tôi khó chịu cùng cực, chưa bao giờ tôi lại cảm thấy mình là tội nhân thiên cổ như vậy. Sakura đã chán ghét tôi đến thế. Tôi muốn khóc, nhưng nước mắt cứ chảy ngược vào trong. Phải làm sao? Làm sao đây? Tôi không muốn kết thúc một cách lằng xẹt như vậy!

Sakura đã thật sự ghét tôi...

Nếu thời gian quay trở lại, tôi nhất định sẽ không phạm phải sai lầm lớn như thế này. Nhưng... dường như mọi chuyện đã đi quá xa rồi. Tôi không có phép màu nào có thể làm thời gian quay lại nữa cả...

..

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 8.2

7:00pm

..

“Hắt xì...!”

Tôi chà xát hai lòng bàn tay, miệng không ngừng xuyt xoa vì những cơn gió lạnh cứ ồ ạt xô tới. Dù ban ngày nóng, nhưng ban đêm ở Nhật vẫn làm con người ta tái đi bởi những cơn gió lạnh buốt từ biển. Sớm biết vậy, tôi đã cười chiếc bugatti để bây giờ có thể ngồi yên lành trong xe sưởi ấm rồi.

Cũng tại vì tính thích đi bộ hơn là đi xe của tôi nên bây giờ mới phải khổ như vậy. (Chú thích: người Nhật thường thích đi bộ.)

Ánh sáng từ đèn đường, từ các toà cao tầng và xe cộ vô tình che lấp đi những đốm sáng nhè nhẹ, dịu dịu từ những ngôi sao cao tí lẩn trong đám mây to

trên trời. Tôi lẩm bẩm, luôn miệng nhắc đến - chính xác hơn là rửa xả - tên nữ nhân khiến tôi rơi vào tình cảnh lạnh cóng này. Nữ nhân ấy không ai khác ngoài Sakura.

Tôi liên tục đảo mắt đây đó để tìm hình bóng của cô, nhưng xung quanh chỉ toàn người là người, muốn tìm kiếm một kẻ không-cao chẳng hề dễ dàng gì.

Ban sáng, tôi trình bày ý định tìm đến nhà Sakura để đón cô đi cùng. Nhưng Sakura cứ nằng nặc không đồng ý, tôi chẳng còn cách đành phải bó tay.

Về việc tôi và cô đang định làm gì, đi đâu, thì...

***

“Với một yêu cầu...”

“Đó là gì?”

“Cho tôi đi theo.” Sakura nói giọng dứt khoát, nhưng thái độ thì có phần tinh ranh.

Tôi đờ người. Chẳng phải Sakura rất không ưa chị Shirin, và Shirin cũng vậy à? “Đi cùng sao?”

“Ừ.” Sakura vẫn giữ quyết định của mình. “Xem như là tôi muốn ăn tối cùng với cậu.”

“Cũng được.”

Tôi thừa biết, Sakura chẳng thiết tha gì khi ăn tối cùng tôi, cái chính là âm mưu gì đó của cô kia. Nhưng tôi vẫn chẳng mấy may suy nghĩ mà đã đồng ý ngay. Một phần vì muốn xem âm mưu tôi luôn đề cập của Sakura là gì. Một phần vì thực chất, tôi cũng muốn có một bữa “hẹn hò” với Sakura để mừng nấu tình yêu...không...là tình bạn của chúng tôi trong tương lai.

“Thế nhé.” Sakura nháy mắt khiến tôi đờ người lần hai. Một cái nháy mắt chẳng bao gồm ý cười, quanh quẩn chỉ là sự nguy hiểm, khiến cõi lòng người sống dậy vì tê tái tới tâm can.

...

***

Suy đi nghĩ lại, dựa vào nét mặt giảo hoạt của Sakura ban sáng, tôi cũng đoán ra được cô sẽ thực hiện âm mưu quỷ quyết gì đó. Tuy Sakura lợi dụng bữa ăn tối của tôi để làm việc xấu, thế nhưng, chẳng rõ vì gì mà tôi vẫn đồng ý.

Dẫu sao, tôi cũng đã hứa với lòng mình sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến này của hai người. Mọi việc tôi làm nhưng lại được xem như là giúp đỡ ai đó trong hai, thì đó chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Nhưng...tôi có cảm giác rằng mình đang là “chất xúc tác” trong cuộc chiến này vậy. Tôi khẽ rung mình, vì cơn gió lạnh, và vì cả ý nghĩ mơ hồ kia nữa.

“Hắt xì...” Tôi lấy khăn mùi xoa chùi đi nước mũi. Trong lòng thầm chửi rửa Sakura thêm một lần nữa, và tự đặt cho mình câu hỏi không lời đáp: khi nào cô mới chịu đến!?

“Yaaaahhhh!!! Sakura~ tôi sẽ giết cậu!” Tôi gào vào màn đêm, kéo theo sau là một loạt tiếng quạ bay từ những bụi cây gần đó.

Cảm thấy gào thét đã đủ thỏa mãn, tôi nhắc điện thoại và gọi cho Sakura. Sở dĩ tôi có được số cô ấy, là do lúc ở bệnh viện, tôi nhanh trí lưu nó vào danh bạ khi giữ điện thoại giúp cô. Nếu không có lần đó, e rằng suốt đời suốt kiếp tôi cũng không thể có được.

“Ring ring” “Ring ring” Có tiếng chuông điện thoại reo ồm ỏi phía sau lưng tôi. Sau một hồi cầu nhàu, tôi mới giật mình nhận ra. Đồ mờ hồ hột, tôi lẩm lét quay lưng lại.

“Oái!” Tôi nhảy dựng, “Cậu...cậu...hihi...đến rồi à?” và lắp bắp như kẻ trộm vừa bị chủ nhà phát hiện. Sakura đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, không một tiếng động hay tiếng bước chân, cứ như ma trong phim kinh dị thực thụ vậy.

“Cậu muốn giết tôi đến thế cơ à?” Bỗng qua câu hỏi vừa rồi, Sakura nhìn tôi bằng nửa con mắt.

“Không...không phải đâu, cậu...chắc cậu nghe lầm rồi!” Tôi cố nặn ra một nụ cười khá ái ngại. Đã từng trông thấy gương mặt tức giận của Sakura một lần, đáng sợ vô cùng. Lần này, tôi mà chọc điên Sakura nữa, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có lẽ Sakura sẽ không vì những chuyện này mà tức điên.

“Vậy sao?” Sakura tiếp tục cười nhếch môi. “Sao lại lắp bắp thế?”

“À...ừ...” Tôi vẫn chưa hết hoảng. Không phải là tôi nhát gan, nhưng vì sự xuất hiện quá đột ngột của Sakura, trong khi tôi thì vừa mới nói xấu ai đó nên cảm thấy áy náy đến độ nói không xong. “Cậu cứ như ma...à không...giống một nữ sát thủ không để lại tiếng bước chân vậy.”

“Nếu tôi nói là đúng vậy thì sao?” Sakura liếc nhìn biểu hiện trên gương mặt tôi.

“Gi... gì chứ?” Tôi chớp mắt phân tích. Những lời nói của Sakura đều mang một ý nghĩa nhất định, lý do cũng là bởi Sakura rất kiêu kì, câu từ thừa thãi chẳng bao giờ được phát ra từ miệng cô. Nhưng mà ý nghĩa câu nói này, tôi chưa thể đoán ra.

“Không có gì, là tôi đùa.” Sakura khẽ chép miệng, nhún vai rồi bỏ đi trước.

Tôi nhủ mảy dăm chiều. Thật khó tin khi tảng băng như cũng biết như thế nào là đùa. Nhưng nói cô làm sát thủ thì tôi càng khó tin hơn, với dáng người nhỏ nhắn cùng chiều cao ba mét hai bẻ đôi thì chuyện làm sát thủ là không thể rồi. (Rùa: chiều cao? Liên quan đến nhau sao? -_-)

“Êh!” Tôi gọi. “Cậu vừa về nước không lâu, biết đường không mà đi trước thế?”

“...Biết.” Nói rồi Sakura đi thẳng.

Tôi ứ họng, cảm thấy có chút gì đó nhục nhã. Giả dụ như Sakura không biết đường, tôi còn có thể lên mặt với cô một chút, nhưng giờ thì thôi rồi.

Tôi là...chúa mù đường. Tôi biết đường đến nhà hàng Tune cũng do bản thân từ nhỏ đến lớn đều thường đến đây ăn tối với gia đình, nếu không, tôi nghĩ mình chắc chắn cũng sẽ đi lạc vào một xó xỉnh nào đó thôi.

“Kuro~”

“Hửm?” Tôi hướng mắt đến tấm lưng nhỏ nhắn của Sakura ở phía trước.

Sakura không quay lại, nhưng miệng vẫn cứ thế đều đều. “Cậu đã từng nói không ăn được thức ăn lạ, thế tại sao còn đồng ý đi?”

Tôi cười thích thú bởi thứ suy nghĩ Sakura đang lo lắng cho mình. “Cậu đừng lo. Đây là nhà hàng của tớ mà.” Đó cũng là lý do tôi lui đến đây thường xuyên.

Sakura gật đầu ậm ừ.

Tôi luôn theo sát Sakura từ phía sau, vì thế mà cơ hội ngắm bóng lưng cô cũng nhiều hơn. Mãi đến tận bây giờ, tôi mới để ý. Sakura mặc một chiếc áo phong trắng cùng với chiếc váy đen lưng chừng đùi, bên ngoài là áo khoác dài ngang đầu gối. Trông giản dị, nhưng nó không bao giờ làm vế đẹp của cô bị lu mờ. Bất kể bộ trang phục nào cũng vậy, nói chung là cô vẫn luôn xinh đẹp dưới mọi hình thức.

Giả như bạn gái tôi cũng xinh đẹp tài giỏi như Sakura cô nhỉ!...

Chẳng mấy chốc, cả hai đã đứng trước nhà hàng Tune.

Nhà hàng Tune có thể nói là nhà hàng lớn nhất thành phố Tokyo này. Ánh đèn điện từ tám biển hiệu của nó khiến ai nấy đi đường đều phải ngoái lại mấy giây vì thán phục. Dĩ nhiên bên trong sẽ hoành tráng hơn. Với lối kiến trúc Tây Âu cũng thứ sáng trắng ánh vàng kim nhè nhẹ, tất cả đều khiến cả nơi đây trở nên yên bình, khiến thực khách cảm thấy vô cùng lý tưởng.

“Cậu chủ, đây là bạn gái cậu sao?”

Tiếng cười khúc khích của ai đó phía sau lưng tôi. Một người con trai mặc complet đen, gương mặt sáng sủa đang cười niềm nở nhìn chúng tôi. Đó là Takeshi - ban đầu là tên bồi bàn do chính tay ba tôi tuyển dụng. Hắn ta khá điển trai và lạnh lẽo, nên rất nhanh sau đó đã trở thành quản lý của nhà hàng này. Thường thì Takeshi sẽ không ra mặt, trừ những trường hợp thực khách là tôi và những người hắn quen biết.

Hắn lớn hơn tôi vài tuổi, nhưng tôi chẳng quan tâm, dưới cấp tôi thì tôi có quyền gọi gì thì gọi. “Suyt...cậu nói thế là sẽ bị chết bởi ánh mắt biết giết người của cô ấy đấy! Cô ấy là bạn thân tương lai của tôi.” Tôi nháy mắt rồi ghé vào tai hắn ta nói nhỏ. Tuy bị gán ghép một cách vô căn cứ, ấy vậy mà tôi vẫn không lấy làm khó chịu là bao nhiêu.

“Eo~ cô ấy hung dữ đến thế sao?” Hắn ta trề môi.

“Không phải hung dữ...” Vẫn nói nhỏ. “Mà là đáng sợ!”

Takeshi hơi cười, hết nhìn Sakura rồi lại nhìn tôi. Không quan tâm trong ánh mắt của hắn có ẩn ý gì đặc biệt, tôi nhanh chóng ra lệnh. “Dẫn hai ta cùng đi đến bàn của chị Hanazuki Shirin.”

Hắn hơi nghiêng đầu thắc mắc. “Ừa? Hanazuki đã đến đây từ lâu rồi mà, tôi nghĩ cô ấy giờ cũng đã về nhà an toàn.”

“Về rồi sao? Không...không phải thế chứ?...”

Tôi liếc nhìn đến vị trí đồng hồ treo trên tường, đã 7:31. Tôi đã cố gắng đến thật sớm theo đúng lời hẹn, sau khi kết thúc lớp tập võ lúc 6h30. Nhưng chỉ vì Sakura mà chúng tôi trễ hẹn cả nửa tiếng một phút. Cứ như đó là chủ ý của cô vậy. Thật ra, mọi khi Sakura rất quan tâm đến giờ giấc, thậm chí là từng giây. Tôi nhớ Sakura đã từng nói với tôi rằng ‘*chậm trễ một giây, đi luôn một mạng đấy.*’... Đây chính là bằng chứng thuyết phục nhất, chứng tỏ rõ ràng Sakura đang cố ý.

Nhưng Shirin đã về rồi, tôi nhếch nhếch cười gấu cọt, chống mắt lên xem cô thực hiện kế hoạch của mình như thế nào khi mà Shirin không ở đây.

“Chưa đâu...” Sakura huyết tôi quay lại. “Chị ta kia.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Sakura, đúng là Shirin đang tiến lại nơi cả ba chúng tôi, vẻ mặt tự nhiên không tránh khỏi bức dọc. Nhìn chị bây giờ chẳng khác gì một con thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

“Bây giờ Kuro mới đến sao?” Shirin nóng nảy và không kiên nhẫn một chút nào, điều này thì tôi quá rõ.

“Vâng. Em xin lỗi, vì phải đợi...à không, vì quên mất...” Lời nói của tôi chẳng rõ là đang dăm hay đang xoa chị nữa.

“Đến là tốt rồi.” Mặt Shirin vẫn hầm hầm. “Nhưng tại sao Kuro lại dẫn nó đến đây?”

“Ý chị là Sakura?”

“Sakura ư? Thân mật quá nhỉ?” Shirin nghiêng răng.

“Xin lỗi...” Sakura đứng trước mặt chúng tôi chen ngang. “Thứ nhất, tôi có tên, không phải là ‘nó’. Thứ hai, cậu ta dẫn tôi đến đây vì cảm thấy có lỗi khi chị cậu ta vừa làm cánh tay đáng thương của tôi như thế này.” Nói đoạn Sakura giờ cánh tay bị bó bột của mình ra, nhún vai và làm vẻ mặt bất lực.

Có chuyện này nữa sao? Theo trí nhớ của tôi thì rõ ràng là cô đã ‘xin’ tôi đi cùng cơ mà.

Sakura, cậu quả là gian trá!

“... Thứ ba, thân mật hay không không quyết định vào cách xưng hô. Và thứ tư, chị không nên ở chốn đông người mà tự huỷ hoại hình tượng Tiểu-thư-tóc-đỏ-ngoan-hiền-mẫu-mực của mình. Rõ rồi chứ?”

Đây ắt hẳn là câu dài nhất trong lịch sử của Sakura mà tôi đã từng nghe.

“Mây... không có bằng chứng thì nói thế nào cũng vô ích thôi.”

“Ai nói là tôi không có bằng chứng?”

“Mây có...sao?” Shirin run run giọng, ánh mắt chấp chứa tia nhìn sợ sệt thấy rõ.

“Đừng mới đó mà đã có *tật giết mình*. Như thế thì sao có thể làm việc xấu được chứ?”

Rất nhanh chóng sau đó, chị bật cười thành tiếng, đáp trả lại những lời lẽ đe dọa cảnh cáo từ phía Sakura. “Đã thua còn không dám chấp nhận, cứ tỏ ra ta đây nguy hiểm, em nên yên thân để nghĩ cách chiến thắng chị ở vòng ba thì hơn.”

“Ai thắng ai thua...” Cô nháy mắt, cất giọng bỗn cọt, thách thức, mang rõ hàm ý trong câu nói. “...trong lòng mỗi người đều tự biết.”

Trong cuộc đối thoại giữa hai người, Sakura hoàn toàn giành thế chủ động. Shirin như vừa bị nói trúng tim đen nên câm nín. Còn tôi, quân tử nhất ngôn, đã hứa thì nhất định sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của cả hai.

“Cậu chủ...” Takeshi đứng phía sau lưng tôi hóng chuyện suốt từ nãy đến giờ. Hắn ta khều tôi nói nhỏ, tay thì cứ bùm miệng ngăn cho tiếng cười khúc khích phát ra. Nom hắn ta cứ như con khỉ vậy. “Bọn họ vì cậu mà đá nhau hả?”

“Đừng nghĩ vậy...” Tôi ghì giọng theo hắn, để không làm ảnh hưởng đến hai người con gái trước mặt. “Tôi làm gì có liên quan đến chuyện này?”

“Có đấy...” Hắn nháy mắt với tôi. “Rất liên quan! Rồi cậu sẽ nhận ra thôi.” Có vẻ là hắn ta đang suy nghĩ sai lệch cái gì đó. Nhưng tôi cũng không để ý quá nhiều, cái chính là hai nhân vật trước mặt đây.

“Sao hả? Bây giờ thì cùng ăn tối chứ?” Sakura khoanh tay lại và cười khinh.

“Cùng ăn????” Shirin há hốc mồm nhìn Sakura, rồi quay lại nhìn tôi. Tôi chỉ biết nhún vai trả lời chị. Sau đó thì khỏi phải nói, chị tức giận đến độ nào.

“Em gái, đây là bữa tối chị mời. Nếu chị không mời em thì em cũng không nên mặt dày mà đi ăn chực như thế chứ?” Shirin kịch côm nói.

“Thật tiếc, nhưng do cậu ấy nài nỉ...” Sakura đảo mắt về phía tôi. “...nên tôi mới đến. Nếu chị thấy phiền thì cứ việc ăn một mình, tôi và Kuro sẽ đến một bàn khác.”

Tôi nửa buồn nửa buồn cười vì mức độ đổi trắng thay đen của cô. Đương nhiên không hề xảy ra chuyện nài nỉ ở đây, tất cả đều do một miệng Sakura thốt lên cả.

“Phải vậy không Kuro?” Shirin tức giận quay lại nhìn tôi. Đồng thời, cả cô ấy cũng nhìn. Và đương nhiên ánh mắt của cô lạnh và sắc hơn rất nhiều so với chị, sắc như dao cạo vậy. Tôi gật đầu không cần suy nghĩ như một con rô bốt được lập trình sẵn. “Kuro...!”

“Em xin lỗi, nhưng em nghĩ có thêm cậu ấy sẽ vui hơn...” Lí nhí. “Đã trễ lắm rồi, tất cả cũng đói. Đi ăn thôi.” Tôi đẩy chị Shirin đang trừng mắt nhìn. Dập tắt vụ này nhanh nhanh một chút sẽ tốt hơn, không khéo tôi phải đứng đây mãi vì cả hai không ai chịu nhường ai mất.

...

----END CHAP 8----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 9: hẹn hò

Bàn của chúng tôi nằm ở sát lan can lầu hai. Từ đây có thể nhìn thấy phần nửa hoạt động ăn uống phía dưới của thực khách. Chị Shirin ban đầu ngồi chỗ này, thảo nào lại có thể thấy tôi và cô đứng nói chuyện với Takeshi mà bước ra “đón tiếp”.

Chiếc bàn mà chúng tôi ngồi là chiếc bàn đơn trái tám khăn màu trắng, khá nhỏ. Vì chúng tôi không đặt phòng ăn từ trước nên đành phải chấp nhận ngồi bàn ăn “hạng xoàng” này. Có bốn chiếc ghế từ hai phía. Tôi nhanh chóng kéo một chiếc ngồi trước. Chị Shirin cũng nhanh không kém, tiến lại ngồi cạnh tôi. Còn Sakura thì ngồi phía đối diện.

“Kuro~ cùng nhau đi ăn tối, tôi thật sự là vì muốn cậu bồi đắp thương tổn thay chị Hanazuki. Có gì cậu lại gạt tôi sang một bên như thế này?” Sakura nhún mày nhìn tôi, ánh mắt chất chứa vẻ phàn nàn, lẫn sự chờ đợi, thấp thoáng còn mang chút vị nũng nịu trong đó nữa.

“Sao cơ?” Tôi chớp mắt hai cái, về mặt này của cô đương nhiên là tôi được thấy lần đầu.

Trong khi mặt tôi và chị vẫn còn đang ngẩn ngơ ra, cô đã gõ gõ tay xuống ghế trống bên cạnh mình. “Qua bên này.”

Thấu hiểu ý định của cô, mặt tôi méo xệch. Cô muốn chọc tức Shirin, tôi có thể không can dự, nhưng đừng lôi tôi vào như thế chứ!? Sakura cốt là mượn tôi để trả thù đây mà.

“Có gì cần bồi đắp? Kuro cứ việc ngồi im đi.” Tôi còn chưa biết nên mở miệng thế nào cho phải, Shirin đã lên tiếng trước.

Sakura cười khiêu khích, cũng là nụ cười cảnh cáo. Bỗng dưng tôi lại cảm thấy sợ khi cùng ánh mắt toả hơi lạnh ấy giao nhau. Có ai ngờ đâu bữa ăn tối này mới bắt đầu mà đã quái đản như thế. Sớm biết vậy, tôi nhất định ở nhà hôm nay rồi.

Suy nghĩ một hồi, tôi cũng đi đến quyết định. Tôi vừa đứng dậy và tiến về phía cô, vừa cất giọng giải thích với Shirin. “Chỉ là một vị trí, chị không cần phải tức giận.”

Nói là thế, nhưng tôi cũng thật sự chẳng thể nào giảm bớt được sự tức giận trong lòng chị.

Tôi thoáng thấy cô cười giễu cợt.

Ngay sau đó ít lâu, thức ăn cũng đã được mang lên. Tôi là người đầu tiên động đũa. Còn hai người mà ai cũng biết là ai kia cứ đấu mắt với nhau không ngừng. Tôi muốn nói ‘aiz, mau ăn để lấy sức mà ‘chiến đấu’ bằng mắt tiếp’ nhưng không dám. Sợ rằng sau khi nói ra, tôi ngay lập tức bị khép vào tội từ hình.

Tiếng nói chuyện xì xào của thực khách, tiếng du dương của bản nhạc Beethoven số 6 lan toả khắp căn phòng rộng lớn, cả ánh đèn vàng kim huyền ảo kia nữa, tất cả đều tạo nên một không khí lãng mạn, ấm áp. Nhưng chẳng rõ vì sao, tôi lại có cảm giác rằng mình đang lạc lõng ở một thế giới âm u, đáng sợ và lạnh lẽo khi ngồi giữa hai con người này.

“Kuro ~” Chợt cô ấy lên tiếng kéo tôi thoát khỏi thế giới ma quỷ trong tưởng tượng. “Đút cho tôi ăn đi.”

“Hả??” Có thể tôi đã nghe lầm.

“Tôi không muốn lặp lại lần hai.” Sakura lờm tôi, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao được mài dũa, chực chờ đâm tôi bất cứ lúc nào vậy.

“Mày không có tay để mà ăn à?” Chị Shirin lên tiếng cứu vãn tình trạng vô cùng bối rối của tôi. Tôi thầm cảm ơn chị, đôi lúc những lời ác ý của chị cũng thật hữu dụng.

“Dĩ nhiên.” Nói rồi Sakura chìa cánh tay quần đầy băng trắng của mình ra làm bằng chứng. “Gãy rồi...mà tôi lại không thuận tay phải.”

À, vụ này thì lúc ở bệnh viện Sakura cũng có nói mình thuận tay trái. Nhưng nếu gặp khó khăn trong khâu cắt nhỏ thức ăn, Sakura có thể nhờ tôi, chứ

không nhất thiết là phải dứt như thế này. Rõ ràng là...Sakura đang làm khó tôi mà! Tôi nhìn cô với ánh mắt van nài.

“Sao? Cậu muốn để tôi ngồi nhìn như vậy à?” Sakura liếc xéo tôi nhằm gửi thông điệp ‘không đồng ý thì cậu chết chắc với tôi’. Thế này thì làm sao mà tôi khước từ cho được.

“Ừ...được rồi...” Mặc dù Sakura có hời ý kiến tôi, nhưng thực sự thì đang ép người một cách ngầm ngầm. Ai nhìn vào cũng đều có thể nhận ra, rằng cô cố tình đang trêu người chị.

Tôi chậm rãi nhấc chiếc nĩa, xâu một miếng chả đưa lên miệng Sakura, động tác hơi ngập ngừng vì ngượng.

“Cậu định cho tôi nuốt hết vào miệng?”

“Hả? À, tớ quên mất.” Lật đặt bỏ miếng chả xuống chén, tôi dùng con dao sắc lẹm cắt thành nhiều miếng nhỏ. Có lẽ tôi đã lẩn thẩn rồi.

Thoáng thấy gương mặt đang đỏ lên theo cấp số nhân của tôi, Sakura buông một lời đầy tính châm biếm. “Khó khăn đến vậy sao?”

“A~ không đâu...Tớ vẫn bình thường mà...” Nói rồi tôi liền chứng minh cho Sakura thấy, dứt vào chiếc miếng nhỏ xinh của cô một miếng chả vừa được cắt ra.

Tôi nhìn chăm chú cách Sakura ăn, người thừ ra vì mới cảm xúc đang hỗn độn trong lòng. Thật lạ, sự rụt rè và ngượng ngùng ban nãy của tôi đã hoàn toàn biến mất. Dứt Sakura ăn không khó như tôi đã nghĩ, ngược lại, tôi còn cảm nhận được sự ấm áp nào đó đang len lỏi. Tôi cười, cứ như chúng tôi là một cặp tình nhân đang nặn nong với nhau thật sự, cứ như thế giới chỉ tồn tại hai chúng tôi.

Dĩ nhiên, tôi không còn tâm trạng để nhớ đến có ai khác đang ngồi cùng bàn với mình.

“Hừ~ Để con trai dứt ăn thật kì cục!” Shirin đứng bật dậy, ráng trung nộ cười giả tạo. “Để chị dứt em ăn.”

Tôi thoáng thấy ngạc nhiên vì yêu cầu của chị, Sakura cũng vậy. Nhưng rất nhanh sau đó, cô cất lời. “Không đâu...tôi lại thấy để người ngoài dứt thì kì hơn. Nên không dám phiền chị đâu.”

Tôi ngơ ngàng nhìn Sakura. Cô nói chị Shirin là người ngoài, vậy chẳng lẽ nói tôi là “người trong”, là người thân của cô? Tôi lại ảo tưởng nữa rồi, Sakura chỉ đang nói đến mối quan hệ giữa tôi và cô so với Shirin thôi...

Con tức của chị chưa hề nguôi ngoai, nó vẫn luôn nằm ngoài mặt, chỉ cần một chút tác động nhỏ nhoi thì nó cũng đã trực trào.

“Rìng rìng” Điện thoại Shirin reo, chị lập tức thôi lườm Sakura nữa mà móc trong ví ra chiếc điện thoại của mình và áp vào tai. “Hanazuki Shirin xin nghe...”

Đã không có tiếng trả lời.

“Này!” Shirin đã dần mất kiên nhẫn, cố gắng hỏi to hơn. Nhưng đáp lại vẫn là một sự im lặng. Chị cúp máy và nhíu mày nhìn vào màn hình. Đó là một số điện thoại lạ.

Lúc này, Sakura bên cạnh tôi cũng đứng dậy, cô với tay lấy ly nước cam ép trên bàn. Nhưng dường như Sakura vừa vấp phải chân ghế nên toàn bộ “nước cam thần thánh” trong ly đều trút hết vào người chị.

“Á!” Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng kêu la thất thanh trước khi vẻ đẹp kiều hãnh kia bị “sa vào đầm lầy”. Trông Shirin như một con gà nắc nưa. Tôi cố ngăn tiếng cười phát ra từ phía cô hòng và ném ánh mắt “đưa thư” cho Sakura: ‘Sakura~ cậu chơi chị ấy à? Haha’

“A~ Xin lỗi chị, tôi vô ý quá.” Tuy miệng nói vậy, nhưng không có ý muốn xin lỗi người ta nào được thể hiện trên gương mặt cô cả. Đứng từ góc độ bên ngoài, ai cũng nhận thấy rằng hành động của Sakura là hoàn toàn cô ý.

“Mày... tao bị ướt hết là tại mày!” Mặt chị sát khí cùng cực.

“Chẳng phải tôi đã nói xin lỗi chị rồi sao?” Sakura gian xảo cười cười.

“Là mày cố ý, tao không chấp nhận!” Một ý nghĩ nào đó vừa mới loé lên, chị cười cợt nhả. “Trừ khi mày phải đền mọi thứ.”

“Sao? Đền?” Tôi lúc này cũng đã chen vào. “Chẳng phải giặt đi là xong sao? Còn điện thoại vẫn dùng được cơ mà?”

“Không được. Bắt buộc là phải đền.” Shirin cười châm chọc. “Mà cũng phải ha~ Váy thì không nói làm gì, nhưng chiếc điện thoại này thì cũng trên 5 triệu yên. Nhà nghèo kiếp xác như mày thì làm gì có tiền mà trả nhỉ?”

Là con trai của gia tộc chuyên kinh doanh các hãng điện tử nổi tiếng, vì vậy mà chỉ cần liếc sơ qua, tôi cũng có thể nhận ra chiếc điện thoại của chị thuộc chiếc Motorola V220(*) phiên bản đặc biệt trên thị trường, xung quanh nó là những viên kim cương sáng lấp lánh.

Tôi liếc nhìn Sakura, cô không cười nữa, mặt đanh lại vài phần. Có lẽ như cô ấy không lường trước được việc sẽ phải đền nó - *tôi nghĩ vậy*.

“Tôi chấp nhận.” Sakura cười nửa miệng, buông câu nói đầy mùi lạnh lùng.

Tôi chẳng thể tin vào lỗ tai mình, cho dù Sakura có phong thái quý tộc, nhưng mọi thứ vật chất cô dùng đều không phải hàng “VIP” mà hết sức giản dị, mộc mạc. Như thế đủ để có thể nói nhà Sakura cũng không mấy khá giả. “Chị có cần tôi đền luôn một bộ tóc giả không?” Sakura cười khẩy, đáp lại nụ cười châm chọc ban nãy của chị.

“Mày... Để rồi xem, mày đào đâu ra tiền để đền cho tao.”

Sau khi nghe xong lời tức giận này, Sakura chỉ cười nhếch một cái rồi quay lại phía tôi. “Kuro~ cậu tiếp tục công việc của mình đi chứ!”

“Hả? À.” Sau đó tôi liền tiếp tục đút cho Sakura từng muỗng súp trong chén, cảm giác ngưng ngừng ban đầu tôi đã hoàn toàn bay đi.

Bữa ăn khá kì cục này kết thúc rất nhanh. Trong suốt quá trình, có vẻ như Sakura ăn nhiều nhất. Tôi vì đút cho cô ấy mà không bỏ bụng được bao nhiêu. Về phần Shirin, hết phần nửa thời gian, chị dành để gọt rửa và tu sửa trong toilet, và vì tức mà hầu như chị không động đũa.

Thế còn cái kế hoạch gì gì đó của cô??

....

Note: (*)Motorola V220: là chiếc điện thoại khá mắc thuộc hãng Vertu (ờ, cái hãng này chắc cả nhà ai cũng biết rồi nhờ -_-), trên điện thoại được gắn 1200 viên kim cương, bàn phím dát 18 ca-ra vàng nguyên chất. Thường được các cầu thủ và ca sĩ dùng. Trị giá 51,800 USD, tương đương trên 1 tỉ VND, đổi ra yên Nhật sẽ là xấp xỉ 5,3 triệu. -_- Vàng. Rùa có mơ cũng không được cái đồ xa xỉ kiểu này :))

...

Tôi không thể nào tập trung được trong giờ tự học, dù đã thử nhiều cách để nhét vào đầu mớ kiến thức bông bong, nhưng ở tình trạng hiện tại, có lẽ nó đã trở thành vấn đề nan giải. Thậm chí trông bộ dạng hiện giờ của tôi, có lẽ người khác cũng không thể nhận ra - tóc tai bù xù, áo quần xộc xệch, dây cà vạt cũng bị lệch sang một bên. Cứ như tôi vừa mới vật lộn với ai đó vậy. Vì sao tôi lại như thế? Câu trả lời nằm ở người đang ngồi bên cạnh tôi kia.

Tôi khẽ khàng liếc nhìn Sakura, cô ấy vẫn đang thong thả đưa theo điệu nhạc, không đoái hoài chú ý gì đến tôi. Như thế cũng tốt, nếu Sakura ý thức được rằng bản thân mình đang bị tôi nhìn, tôi cũng không biết nên nói hay hành động như thế nào để chữa ngưng. Vội vàng quay mặt đi ngay ư? Không, vì làm thế chẳng khác nào tôi thú nhận với cô rằng mình cư xử rất ngốc nghếch.

Tôi thôi nhìn Sakura nữa, tiếp tục tập trung vào bài học. Tôi bỗng cảm thấy bài học hôm nay khó thuộc đến lạ thường, chỉ có một chỗ thôi mà nó đã ngốn rất nhiều thời gian của tôi rồi.

Hình ảnh tôi đút cho cô từng phần thức ăn một của ngày hôm qua cứ được dịp hiện lên. Ôi dào, chỉ là đút, không có gì là to tát quá mức để khiến tôi phải bận tâm đến vậy. Nhưng...cảm giác chăm sóc ai đó đến từng bữa cơm thú vị thật đấy!... Tôi tự hỏi, sau này khi có gia đình rồi, tôi có thể ngăn chặn cảm xúc vui sướng như thế này được không nhỉ? Với tình hình hiện tại, điều này e là sẽ khó khăn lắm đây.

Rốt cuộc cũng vì lý do: Tôi quá thuần khiết, đến độ đút ăn cho một đứa con gái cũng đã khiến tôi trần trọc mãi không thôi.

Tôi lắc đầu thật mạnh để những suy nghĩ vẩn vơ kia bay biến hết đi. Và đương nhiên, điều này đã được thu vào trong mắt cô.

“Rốt cuộc, cậu muốn nói với tôi chuyện gì?” Cô ấy rút chiếc headphone màu trắng ra khỏi lỗ tai. Tôi có vẻ khá ngạc nhiên, đơn giản là Sakura rất hiếm khi phải lên tiếng trước như vậy.

“Không có gì đâu. Học không vào nên tớ cảm thấy khó chịu.” Cả buổi hôm nay, bây giờ tôi mới có thể mở miệng nói chuyện với Sakura, tôi nghĩ việc này còn khó khăn hơn là việc tôi đút cho cô ăn tối qua nữa.

Sakura thở ra nhẹ nhõm rồi ngã người ra sau ghế, không đếm xỉa gì đến tôi nữa. Tôi có đôi chút thất vọng. “Nếu cậu không đền được...thì tớ sẽ giúp cậu.”

Mất một lúc để Sakura nhìn tôi, sau đó thì cười nhếch môi. Tôi khó hiểu nhìn lại, cô liền cất giọng bình thản. “Không cần.” Nói rồi Sakura moi từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại gấp, bên ngoài là chi chít viên kim cương màu vàng trắng lấp lánh.

“Cậu...cậu đã mua nó rồi sao??” Tôi ngạc nhiên, mắt tròn mắt dẹt nhìn cô. Đương nhiên là sự ngạc nhiên này của tôi không hề bình thường, nó hao hao giống với việc khi tôi biết tin là mình phải hẹn hò với một con vịt xấu xí nào đó vậy. (!)

“Nó mắc thật đấy, đã thế còn không phải là điện thoại vô cùng thông minh.” Sakura nhún vai khó chịu. “Tôi chúa ghét xài những thứ phung phí mà vô dụng như thế này.”

“Cậu đã mua nó thật sao?” Tôi chưa khỏi bàng hoàng, thật sự vì việc này quá đổi ngạc nhiên.

Bất giác hành động như không muốn tin lời cô nói, cô hơi nhướn cao đôi lông mày. “Tất nhiên.”

Sau một lúc bần thần, tôi bỗng nhận ra được sự ngớ ngẩn của mình và bật cười thành tiếng. Tại sao tôi lại không nghĩ rằng, Sakura là con nhà giàu, nhưng vì tính cách giản dị của mình nên cô không khoác lên người những bộ đồ chạy mốt như Shirin?

Quả thật là không thể đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài của họ.

Bỗng thấy Sakura rời chỗ, mọi người lại cứ nhìn chăm chăm về phía cô, tôi cũng không ngoại lệ. “Cậu đi đâu thế? Đang là giờ tự học mà?”

May cho Sakura đây chỉ là giờ tự học, nếu có thầy cô giáo nào đó đang ngồi trong lớp, nhất định họ sẽ tức sôi gan mà khép Sakura vào tội vô lễ với giáo viên. Đương nhiên tội vô lễ với giáo viên nặng hơn tội trốn tiết rất nhiều lần. Cô có thể sẽ phải quét hết cái sân trường Harrod mát. Sân trường rộng lớn như một con phố thu nhỏ, nếu chỉ có một người quét, e rằng cho đến tháng sau cũng không thể nào xong.

“Trả điện thoại.” Chỉ ít thì cô ấy cũng đã trả lời câu hỏi của tôi, chứ không bỏ đi thẳng và chẳng nói lời nào như mọi khi.

Định tuân ra một lời khuyên ra chơi rồi hẳn đi, nhưng thiết nghĩ đến việc ‘những con ruồi nặng sẽ bu lấy’ - cách mà Sakura luôn gọi những kẻ tọc mạch, tò mò, cụ thể hơn là fan của tôi - tôi lại thôi.

“Theo tôi làm gì?” Sakura dừng lại một chút nhìn tôi, hàm ý khó chịu.

“Tớ nghĩ những chuyện như thế này tớ nên có mặt.” Sau khi tôi trả lời, cô ấy cũng không nói gì thêm, để yên cho tôi bước bên cạnh.

“Tôi qua cậu đi chỉ vì chọc giận chị thôi à?” Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn không biết “âm mưu” của cô là gì. Đơn thuần chỉ là trả thù bằng cách đó thì Sakura lỗ rồi, tuy chọc giận chị được một chút, nhưng lại phải tốn một khoản tiền không hề nhỏ để đền điện thoại cho chị.

“Chỉ là quảng tiền qua cửa sổ.”

“...” Trông cô ấy rất giống đang nói thật, nhưng tôi chẳng hề nghĩ là cô ấy đang nói thật.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi cũng đã đứng trước tầng lầu khối 12. Mọi người học rất chăm chú - cả dãy im phăng phắc không mấy may một tiếng động, hoá chẳng chỉ là tiếng thầy cô giảng dạy, tiếng quạt thông gió hay tiếng phấn tì vào bảng thôi. Cũng phải, năm nay là năm cuối cấp nên mọi người chú mục vào chuyện học tập nhiều hơn. (Thế nhưng lúc tan học, mấy chị gái xinh đẹp vẫn còn rành rỗi để bám lấy tôi K.)

Lớp học của Shirin là lớp 3A, nằm ngay căn phòng đầu tiên. Tôi thoáng thấy chị ấy đang cắm cúi chép bài, nhìn lại cô, tôi khẽ thở dài. “Người ta chăm chỉ vậy đó, còn ai đây thì có chép bài thôi cũng không xong.”

Biết là đang bị tôi nói móc, Sakura lườm tôi rõ dài. Tôi mỉm cười ngây ngốc để tỏ ra mình ‘rất vô tội’.

“Gọi chị ta đi.” Cô đứng khoanh tay tựa cửa, quát mắt nhìn tôi.

Không chân chừ, tôi gọi chị. “Hey hey~ Chị Shirin.” Vì sợ làm ồn lớp học, tôi chỉ gọi thều thào, kèm theo là hành động vẫy vẫy để mong chị có thể chú ý. Cuối cùng, chị cũng nhìn thấy tôi, nhưng không chỉ mình chị mà còn có nhiều người khác nữa. Thế là cả căn phòng được dịp huyền ảo. Tôi gãi gãi đầu.

“Hoàng tử đến đây làm gì nhỉ?”

“Oa~ Hoàng tử vẫy tay với tui kìa.”

“Diên hà bà! gọi Hanazuki đấy.”

...

Shirin cười rồi xin phép giáo viên bộ môn được bước ra ngoài. Đến cửa lớp, lúc này chị mới bắt gặp Sakura. Cũng vì vậy mà rất nhanh sau đó, chị không cười nữa.

“Mày đến làm gì?” Hẳn là Shirin vẫn còn ám ức vụ việc tối hôm qua. Cũng đúng thôi, bị đổ hết ly nước cam vào người, bị huỷ mất một buổi ăn tối với tôi như thế, làm sao chị tránh khỏi sự tức giận.

“Đền cho chị.” Sakura chìa chiếc điện thoại ra trước mặt chị, trả lời một cách hờ hững.

Ở phía bên này, Shirin giống như phản ứng của tôi ban đầu, không, chị còn ngạc nhiên hơn cả tôi. “Mày...đã mua rồi ư?”

Sakura nhún vai lơ đãng bộ mặt ngạc nhiên tột độ của Shirin. Chị lấy tay xoa xoa chiếc điện thoại mới để cố tìm kiếm một vài đặc điểm chứng minh nó là hàng giả. Nhưng không, thật 100%.

“Là Kuro mua giúp nó phải không?” Shirin hằm hằm quay lại phía tôi. Như chị chực chờ câu trả lời “đúng vậy” của tôi, chị sẽ xé xác tôi thành trăm mảnh.

Nhưng thật may là tôi không có.

“Không có, cậu ấy tự mua đấy.”

Dường như vẫn không tin lời tôi nói, Shirin nhún mày nghi hoặc. Cũng nực cười thật, tại sao hai chị em chúng tôi lại không nghĩ xuất thân của Sakura có thể thuộc vào loại khá giả, chỉ vì bị phong cách giản dị ấy đánh lừa thôi sao? Không chừng Sakura còn là con gái của tay tài phiệt nào nữa ấy chứ!

Đã mấy lần tôi hỏi về gia đình của Sakura, nhưng cô chỉ thường im lặng. Sợ cô phát cáu, tôi cũng không dám hỏi nhiều. Nhờ vậy mà cho đến giờ, tôi vẫn còn chưa rõ “xuất xứ” của cô bạn này ra sao. Việc này có lẽ đáng buồn nhỉ? Tôi thầm thở dài trong lòng.

“Thế còn bộ váy thì sao?”

“Bây giờ chắc nó cũng đã được chuyển đến nhà chị an toàn rồi.” Cô lười nhác mở miệng.

Đĩ nhiên tức càng thêm tức. Shirin cứ nghĩ rằng mình đã có thể chơi Sakura một vỏ thật đau, không ngờ cô lại giải quyết được một cách nhẹ tênh như không có gì xảy ra.

“Hừ, lần này tao tạm tha cho mày.” Shirin nắm chặt chiếc điện thoại mới trong tay, như kiểu muốn bóp nát nó vậy. Tất nhiên là điện thoại không thể nát như quả cam được.

“Chị cẩn thận đấy ~” Sakura nháy mắt, cười nụ cười rợn người. Một sự thật mà tôi phải nói, nếu đem nụ cười này của Sakura so sánh với thần chết, cô thắng là lẽ dĩ nhiên.

Sau đó Sakura quay lưng thong thả bước đi, để lại bộ mặt hết sức ngố tàu của Shirin. Tôi biết rằng chị đã không hiểu những gì cô ấy vừa nói, vì đơn giản, tôi cũng không hiểu.

.....

[Kobayashi Sakura Focus]

Trời nhá nhem tối. Cô gái khoác lớp áo mỏng tanh đi đến bên bậu cửa sổ, trên tay là một ly cà phê đen ngòm. Cô chậm rãi đảo mắt xuống con đường vắng vẻ phía bên dưới, chỉ lâu lâu mới bắt gặp được một vài bóng người hay một vài chiếc xe đi ngang qua. Nói thẳng ra, đây là một con hẻm vắng.

Vắng lặng đến đáng sợ.

Sau đó, cô hướng mắt nhìn về phía bầu trời thăm thẳm cao. Đêm nay không trăng, chỉ có vô số vì sao nhỏ bé, nhưng hầu hết đều bị lấp sau những tòa nhà cao tầng kia.

“Mẹ~ cuộc sống mới này thích hợp với con hơn, phải không?...” Cô đưa ly cà phê lên ngang cổ để hương thơm từ trong cốc bay vào mũi của mình, nó có thể làm cô phần nào sáng khoái.

“Rìng rìng”

Chuông điện thoại từ chiếc bàn gần đó vang lên âm thanh quen thuộc. Cô nhấc chân tiến lại và áp chiếc điện thoại lên tai.

“Alo, Mitsuhiro Toyama xin nghe.” Là giọng của một người đàn ông trung niên.

Cô chậm rãi tiến từng bước trở lại vị trí cửa sổ.

“Vâng, tôi là Hanazuki Shirin, ông nhận ra chứ?” Cô gái từ một đầu dây khác lạnh lạnh nói.

“Cô có phải là...” Tiếng của người đàn ông đó e dè, ngập ngừng.

“Phải, tôi đây.” ả đáp. “Tôi muốn làm một vài thoả thuận với ông.”

“Về việc gì?” Ông ta hỏi với giọng khản đặc.

“Việc liên quan đến cuộc khiêu chiến vòng 3 của tôi sắp tới. Phiên ông có thể sắp xếp thời gian gặp tôi.”

Sakura đảo qua đảo lại thật nhẹ nhàng cốc cà phê trên tay, cô vẫn chăm chú lắng tai nghe cuộc trò chuyện đầy thú vị này.

“Được. Một chốc nữa tại nhà hàng Tune nhé?”

“Cảm ơn ông.” Dù không thể nhìn thấy tận mặt, nhưng cô biết rằng, ả Hanazuki đang cười vì mừng rỡ.

Cô khẽ đặt chiếc điện thoại xuống và hộp lấy một ngụm cà phê. Vị đắng ngắt của nó không khiến cô phải khó chịu. Ngược lại, cô còn cười - một nụ cười gian tà, đến tủy sống cũng phải nhuộm lấy băng lạnh.

“Cuối cùng thì...con cá đã hoàn toàn cắn phải câu.” Cô chép miệng, đặt ly cà phê xuống rồi khoác thêm lên cơ thể một chiếc áo. Rất nhanh, cô đã rời khỏi phòng.

[End Sakura focus]

....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lầy Lùi Làm Tiến

Qua một thời gian khá dài chờ Sakura dường vết thương trên cánh tay, vòng thi cuối cùng này mới được tổ chức.

Sự hồi hộp, căng thẳng của tất cả mọi người, bao gồm cả tôi đã tràn ngập khắp hội trường. Cũng vì đây là vòng thi quyết định, sự thắng thua của cả hai đều phải tùy thuộc vào nó.

“Cậu định thi với nó sao?” Liếc thấy cây đàn violin mà Sakura đang cầm, tôi không tránh khỏi sự tò mò. Sakura không trả lời, tôi cũng không dám hỏi thêm nữa. Sợ rằng nếu tôi hỏi thêm, cô ấy sẽ trả lời rất phũ ‘Câu hỏi dư thừa, bộ cậu không thấy sao?’, chắc chắn cô sẽ nói thế.

Nhưng...Sakura biết chơi violin?

Tôi thật muốn nghe cô kéo đàn. Có lẽ nó sẽ rất hay.

Phía trên sân khấu, Shirin đang duyệt thử một vài bản trên chiếc đàn organ của mình. Còn ở phía dưới, tiếng la ó ngày một to hơn.

“Tất cả hãy giữ trật tự!” Một vị ban giám khảo cầm mic hô lớn. Do vòng này không cần MC như vòng một nên ông ấy đứng dậy, thay mặt hội đồng ban giám khảo đọc thể lệ cuộc thi. “Cuộc thi như sau: Mỗi em đều có thể mang một thứ dụng cụ riêng để tham gia phần thi. Sau khi diễn xong phần của mình thì ban giám khảo - bao gồm chuyên gia Mitsuhiko Toyama sẽ thảo luận cùng với giáo viên thanh nhạc trong trường để tìm ra người chiến thắng.”

“Hú~ Hanazuki Shirin vô địch!”

Tôi bỏ mặc tiếng kêu gào bên dưới. Và đương nhiên, Sakura cũng không thêm đếm xỉa gì, cứ thế mà bước lại gần vị trí ban giám khảo để bốc thăm số thứ tự. Nhưng... Sakura hôm nay trông có vẻ lạ, khuôn mặt chỉ đành lại, vô cảm, thậm chí là nụ cười nhếch môi cũng hoàn toàn mất dạng.

Chẳng lẽ cô đang lo lắng?

Sakura cầm lá phiếu và mở ra, tôi cũng tò mò tiến lại xem thể nào. Là số 2, như vậy cô sẽ là người thi sau.

“Sau khi bốc thăm, quyền thi đầu tiên đã thuộc về Shirin! Xin mời em tiến lên trên sân khấu.” Bục của hội trường đã biến thành một cái sân khấu ngoại cỡ, vô cùng hoành tráng. Shirin nở nụ cười thật tươi và cuối đầu chào tất cả, sau đó, chị nhẹ nhàng bước từng bước về phía chiếc đàn đang yên vị giữa sân khấu.

Bàn tay mềm mại của chị khẽ lướt qua từng ngón đàn, âm thanh êm dịu cũng vì thế mà phát ra. Càng về sau, tiết tấu càng nhanh dần. Nhịp điệu dứt khoát, mạnh mẽ và dồn dập như đang tái hiện một bi kịch tình yêu. Đây không phải là lần đầu tôi nghe chị đàn, và thật sự chị rất có năng khiếu. Những bản nhạc chị đàn đều rất hay.

Kết thúc phần diễn, mọi người đều đứng dậy, reo hò rầm rì. Tôi cũng vỗ tay bộp bộp tán thưởng, còn cô bạn đứng cạnh tôi đây vẫn không có một chút sắc thái biểu cảm nào.

“Phần thi tiếp theo là của Kobayashi Sakura! Mời em lên sân khấu.”

Tôi vỗ vai Sakura chúc cô thi tốt. Vẫn như mọi lần, Sakura không hề đáp trả. Nhưng hiện tại, cô còn có thêm nụ cười nhếch miệng. Phải rồi, cô đã khôi phục lại được trạng thái “bình-thường” của mình.

Dĩ nhiên điều đầu tiên Sakura cần thực hiện là phải cúi chào mọi người, dù gương mặt không hề thiện cảm tí nào. Sau đó Sakura kê đàn lên vai và chậm chậm kéo cây vĩ. Cả gian phòng đều im lặng để nghe tiếng đàn đang ngân vang.

Khác hẳn với âm điệu dồn dập, mạnh mẽ của chị Shirin - nó chậm rãi, nhưng uyển chuyển, nó thể lương, nhưng điêu luyện. Từng nốt nhạc đều réo rắt vào lòng người nghe một sự đau đớn, quặn quai đến khó thở, nhưng cũng êm dịu, nhẹ nhàng như những cánh anh đào đang lả lướt trong gió...

Âm vị của tiếng đàn như men theo lỗ tai, như ngấm vào da mà hoà quyện vào từng mạch máu rồi lan ra toàn bộ tế bào trên cơ thể tôi. Tôi hoàn toàn bất động, như có cảm giác chỉ cần cử động nhỏ thôi, âm thanh kia sẽ vụt tắt mất. Tôi đoán chắc rằng, chỉ nửa ngày nữa - khi tôi trèo lên giường và ngủ thì tiếng đàn này sẽ đi vào trong giấc mơ của tôi. Không chỉ nó... mà cả chủ nhân của nó nữa.

Lại thêm một lần tôi bất gặp sự cô độc đang ẩn nấp trong hình bóng kia...

Tiếng đàn nào nề quá, trầm lắng quá, có lẽ Sakura đã dồn hết tất cả những cảm xúc của mình vào nó. Nhưng... Sakura thì làm gì có cảm xúc mà dồn? Chắc tôi nghĩ sâu xa quá rồi, đơn giản là vì... cô chơi giỏi. Nếu tôi dùng từ “rất hay” để miêu tả cho tiếng đàn của chị Shirin, thì tôi sẽ tặng cho cô hai từ “tuyệt đỉnh!” kèm dấu chấm than.

Âm thanh chấm dứt đã kéo tôi trở về với thực tại. Dù trong lòng hụt hẫng cùng cực, nhưng tôi vẫn cười rất tươi, cũng vì cô đã hoàn thành xuất sắc phần biểu diễn của mình.

Một số học sinh khác, hovyó thức vỗ tay rào rào mà quên hẳn việc mình đang ủng hộ ai. Có lẽ họ bị tiếng đàn ma mị của cô cướp mất lý trí và thu phục rồi. Dù số lượng khá ít, nhưng khi nghĩ đến, trong lòng tôi đã trào lên một sự khoái cảm lớn.

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng giám khảo đã đi đến kết luận.

“Tôi - Mitsuhiro Toyama thay mặt cho các vị giám khảo ở đây để công bố kết quả. Người chiến thắng là...” Nói rồi ông ngưng một đoạn, khiến tim tôi như muốn nhảy ra ngoài. Dù không thi, nhưng tôi lại cảm thấy hồi hộp thay cho cô ấy. “... Là Hanazuki Shirin!”

Choáng. Tôi có nghe nhầm không? Hanazuki Shirin?

Đúng là Shirin đàn rất tuyệt, nhưng cũng không thể nào mà so sánh được với cô cả.

Phía bên dưới là tiếng vỗ tay, nhưng nó bị lấn át bởi những tiếng xì xào. Họ vừa vỗ tay vừa ngơ ngẩn thất mãc.

“Hanazuki nhất rồi!”

“Nhưng Kobayashi kéo đàn cũng không tệ.”

“Con nhỏ hèn hạ ấy kéo được như vậy, nhất định là giờ thủ đoạn rồi! Dẫu sao Hanazuki tóc đỏ vẫn thắng.”

“...”

“Hanazuki vô địch!”

“...”

“Hanazuki Shirin, I love U ~~~~~”

“...”

Trên sân khấu, Sakura vẫn đứng bất động. Mái tóc rũ xuống che hết nửa khuôn mặt, khiến tôi không thể biết được cảm nhận của cô bây giờ. Thế nhưng, nụ cười nửa miệng kia vẫn đang hiện diện.

“Vô lý!” Tôi không biết Sakura cười vì gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút nào đó không công bằng cho lắm. Tôi chạy lại vị trí ban giám khảo ngồi và hét to. Cả hội trường lập tức im phăng phắc.

...

“*Chẳng phải kia là Hoàng tử mặt trời sao?*”

“*Ờ, đúng, Hoàng tử đang làm gì thế nhỉ?*”

“*Rốt cuộc là Hoàng tử đang theo phe nào vậy?*”

“*Hình như là con nhỏ Kobayashi thì phải.*”

“....”

“Em có ý kiến gì?” Ông Mitsuhiro Toyama lấy tay chỉnh gọng mắt kính, hỏi tôi.

“Kết quả ai cũng thấy rõ rồi, ông có phải là chuyên gia âm nhạc hay không mà lại công bố như vậy?” Tôi cố cười gượng gạo để không lộ vẻ hậm hực khó chịu trước mặt ban dân thiên hạ. Không cần phải thể hiện cho họ thấy, chỉ cần họ hiểu là được.

“Ý em là gì?...” Shirin đứng sau lưng tôi, khuôn mặt vô cùng tức giận. “Giám khảo chấm đúng, con nhỏ đó sẽ không bao giờ có thể thắng được chị đâu!”

Ông Mitsuhiro hơi cau mày, nói thêm vào cùng với Shirin khiến tôi không kịp đáp trả. “Tôi là chuyên gia thì sẽ có cách chấm của tôi. Bài của Kobayashi Sakura tuy hay nhưng rất ảo não, đau khổ. Nếu em là chuyên gia như tôi thì em cũng sẽ thấy rõ điểm này thôi.”

“Ông...” Tôi tức đến độ tay vo lại thành nắm đấm. Nói thế có khác nào cho rằng trình độ thưởng thức âm nhạc của tôi ở mức dở tệ đâu cơ chứ! Nếu ông

ta không lớn tuổi hơn tôi, nếu đây không phải là trường học, ông ta đã lãnh trọn cú đấm của tôi rồi. “Tôi nghĩ ông nên về hưu sớm đi.”

Tôi không quan tâm cả hai người trước mặt đây đang tức giận đến cỡ nào. Quan điểm của tôi, tôi rất tin tưởng. Sakura không thể nào thua như thế được.

“Đủ rồi, Kuro.” Sakura đã bước đến gần tôi từ lúc nào. “Tôi không cần cậu can thiệp chuyện này.”

Tôi quên mất rằng mình đã hứa sẽ không nhúng tay vào trận đấu của hai người. Nghe Sakura nhắc thế, tôi cũng không nói, không hành động gì nữa cả. Điều này khiến tôi uất càng thêm uất, uất mà không có cơ hội để giải thoát ra.

Sakura tiến đến cạnh lão già Mitsuhiro, nói nhỏ một câu gì đó. Ông ta đột nhiên tròn mắt, sững cả người. Sau đó cô quay gót bỏ đi, trên miệng vẫn là nụ cười ấy. Tôi hậm hực bước theo cô.

“Sau ba vòng thi, kết quả chung cuộc đã có. Người chiến thắng trong đợt khiêu chiến này là Hanazuki Shirin với tỉ số 2-1 !” Tiếng Mitsuhiro Toyama oang oang. Tiếng học sinh vỗ tay rầm trời. Ông ta hồi phục tinh thần thật sự nhanh, chỉ vừa nãy còn ngồi bất động sững sờ, hiện tại đã có thể đứng lên đồng đặc tuyên bố.

Sakura đã nói gì với lão vậy nhỉ?

Nhắc đến Sakura, tôi cảm thấy khá lạ, chẳng thể nào hiểu nổi vì sao một người có máu kiêu như cô lại có thể chấp nhận việc này dễ dàng như thế. Và cả nụ cười ấy nữa, chẳng lẽ nụ cười của cô được “sử dụng” trong mọi trường hợp ư?

Tôi sẽ không bức xúc như vậy nếu như lão già chấm điểm công bằng một chút. Còn đằng này, ông ta chỉ cười ngửa xem hoa, chấm một cách phớt lờ. Có khi nào Shirin đã gỡ thủ đoạn? Cũng có thể lắm, Shirin là chị của tôi nên tôi rất hiểu, việc gì chị cũng đều có thể làm cả.

Nhưng tất cả điều này chỉ dựa trên phán đoán mô phỏng của bản thân tôi mà thôi.

Hội trường dần xa, tiếng ồn ào cũng dần nhỏ, nhưng trong đầu tôi vẫn còn lảng vảng thanh giọng trầm khàn của lão già kia khi công bố kết quả.

Rốt cuộc thì chị Shirin hay hơn Sakura ở chỗ nào chứ?

....

[Hanazuki Shirin Focus]

Cô gái mái tóc đỏ đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế, hai chân đan chéo gác lên bàn, tay cầm một ly rượu vang. Bên cạnh là những người bạn của cô ta. Cô ta đang ăn mừng chiến thắng của mình với đám bạn - một chiến thắng trên danh nghĩa.

“Ây, Shirin của chúng ta là tuyệt vời nhất!” Moda Akemi lên tiếng nịnh hót. Cô bạn bên cạnh hòa theo. “Phải đó.”

“Haha, nó sẽ không bao giờ thắng được tao đâu.” Hanazuki ta tự mãn cười lên ha hả.

“Xin lỗi tiểu thư...” Chị phụ việc từ đâu tiến đến. Thấy có sự phá đám của người lạ, tất cả đều quay lại. Chị ta không rét mà run. “Có người gửi cái này cho tiểu thư ạ.”

Là một bức thư, Hanazuki nhận lấy nó từ tay chị.

“Là cái gì thế?” Đám bạn xung quanh cô ta bắt đầu nháo nháo cả lên, có nhóm người dậy để trông thấy bức thư rõ hơn, cứ như nó là một vật thể lạ lần đầu tiên xuất hiện trên Trái đất.

Hanazuki vẫn còn khá ngạc nhiên, khi thời buổi công nghệ tiên tiến như thế này, ai lại đi gửi thư kia chứ?! Cô ta sẫm soi, chính giữa lá thư là hình một bông hoa anh đào, ngoài tên người nhận là “Tiểu thư tóc đỏ” ra thì còn có tên người gửi nữa, Đó là...

From: Kobayashi Sakura

To: Tiểu thư tóc đỏ.

Hanazuki im lặng mở bức thư ra xem bên trong có gì.

Một chiếc USB nhỏ màu trắng. Hanazuki không biết nó là cái gì, và cũng không biết vì sao con nhóc Kobayashi lại gửi cho mình những thứ đó. Tất nhiên, cô ta có một chút cảm giác thấp thòm lo sợ.

“Ê, đó là cái gì vậy?”

“À, không có gì đâu.” Hanazuki cười lấp liếm, gấp vội bức thư lại.

“Ừ~ vậy thì ăn đi.”

“...”

Tiệt tàn, mọi người chia tay Hanazuki rồi ra về, hiện tại chỉ còn mình cô ta với lá thư bí ẩn. Cô ta nhanh chóng chạy lên phòng khoá trái cửa lại.

Hanazuki cắm USB vào chiếc máy tính của mình, rất nhanh đã tìm đến một trong 3 file đang hiện diện.

“Rè...rè...rè...”

...

“Chỉ cần tôi chiến thắng trong trận đấu vòng 3 sắp tới, tám séc 1 triệu yên sẽ thuộc về ông.”

“Điều này thì...”

“Đây chỉ là một trận đấu nhỏ, 1 triệu đã quá lớn rồi. Cũng không phải là lần đầu ông nhận của đứt lót, đừng tỏ vẻ e dè như thế chứ?”

“...Được tôi đồng ý.”

“Haha, tôi đã ứng trước một nửa trong tài khoản của ông rồi đấy, đừng làm tôi thất vọng nhé, Mitsuhiro Toyama.”

“Vâng thưa tiểu thư Hanazuki.”

....

Rè...rè...rè...”

Hanazuki phát hoảng, cô lấy tay bịt miệng thật chặt để không thể la toáng lên. Cái này, chẳng phải là cuộc đối thoại giữa cô ta với chuyên gia Mitsuhiro tại nhà hàng Tune hay sao? Tại sao nó lại...

Hanazuki run run tìm đến 2 tệp tin còn lại, liệu rằng trong đó sẽ là thứ gì?

Tiếp theo là một đoạn video, trong video là cảnh mà khi cả Hanazuki và Kobayashi Sakura đang thi chạy tại cánh rừng. Đoạn trên ghi lại lúc cô ta cùng đám bạn đang giăng bẫy và đẩy Sakura xuống đồi.

***

Sakura đã vượt trước Shirin độ chừng 15m. Cô cứ thế chạy. Khi nhận ra rằng mình chuẩn bị vấp phải một sợi dây thừng dài từ dưới đất được căng lên, Sakura vẫn cố tình lao đến, và cô ngã oạch ngay sau đó. Lúc này, Hanazuki cũng đã chạy tới, hai người bạn của cô ta từ hai gốc cây vừa giật dây cho cô ngã cũng bước ra.

“Hahaha, may làm trò bắt ếch à?”

“Hừ...” Sakura đau đớn đứng dậy, lập tức bị đẩy ngã xuống lần nữa, điều này khiến cô chỉ có thể ngồi bệt xuống dưới đất, hai tay chống ra sau.

“May không thắng được tao đâu, tạm biệt nhé.” Nói rồi Hanazuki chạy đi, trước khi đó còn nháy mắt với hai người bạn.

Sakura cười nhếch môi, rồi cô tiếp tục cố gắng đứng dậy. Trong lúc mất thăng bằng do đầu gối bị trầy, Sakura còn bị hai người này đẩy ra phía sau. Cô chỉ kịp thét lên một tiếng trước khi cả người lăn vòng xuống đồi.

Sakura không hề lường trước được việc này. Bất quá, cô chỉ nghĩ đến bản thân bị thương một chút thôi. Tuy vết thương không đáng, nhưng cái giá phải trả để chơi cho Hanazuki Shirin một ván thật quá lớn rồi.

Đáng lẽ ra cô có thể tỉnh chính xác hơn như thế.

Đồi không cao, nhưng độ dốc của nó đủ để người Sakura cứ thế lăn, lăn mãi cho đến khi cô biết cả thân người mình sắp va đập vào một gốc cây to lớn, cô giơ tay ra chống đỡ như một phản xạ. Rồi trọng lượng của cả người dồn hết vào cánh tay khi nó là nơi đầu tiên đập vào gốc cây. Có thể nghe thấy tiếng kêu “crắc” phát ra. Cánh tay ấy dần biến dạng, cô cảm thấy đau đớn, cả thân người mềm như cọng bún, vì va chạm vào sỏi đá trên đường lăn, và vì va đập vào gốc cây khổng lồ.

Nhưng Sakura không khóc, bởi vì cô đã bị tước đi quyền được khóc từ lâu...

“Hừ... vết thương còn con.” Sakura khẽ cắn môi, chịu đựng những cơn đau vừa ập đến.

(Chú thích: phần này là Rùa lồng vào để cho các bạn biết những việc đã xảy ra khi ở đồi, được-xem-như-là những gì Shirin xem được từ trong đoạn video. J)

***

Phần kết của đoạn video, hình ảnh Sakura hiện lên trên màn hình. Cô đang ngồi trên một chiếc ghế sofa, gí hai ngón tay hình chữ V để chào Hanazuki, nhưng gương mặt không hề bộc lộ cảm xúc nào đặc biệt ngoài sự vô cảm. Sau Sakura đặt hai tay lên đùi, khẽ nhếch môi cười khẩy, rồi buông một lời chế giễu. “Chúc mừng chị đã có thể chiến thắng được tôi.” Một câu ngắn gọn, nhưng mang nhiều tầng ý nghĩa, khiến người nghe chỉ ngồi im một chỗ cũng có thể phát hoảng, điên loạn.

“Không thể nào!” Hanazuki tròn mắt, lấy hai tay vò mái tóc hung đỏ rồi bù lên, người chao đảo. “Không thể như thế! Tại sao nó lại... Yaaaah~~~~”

Thậm chí là không cần xem đến file thứ 3, Hanazuki đã lấy chân đạp đạp thật mạnh chiếc USB đang nằm bất động trên đất từ khi nào, rồi quăng nó vào sọt rác như một vật vô cùng ghê tởm vậy.

“Kobayashi Sakura! Con khôn kiếp!” Bức thư đính hoa anh đào cũng bị cô ta xé nát thành giấy vụn.

...

[End Shirin Focus]

Mới sáng ra, tôi đã nghe thấy những tiếng đàm tiếu xung quanh mình. Tôi cũng không lấy gì làm lạ lắm, vì tất nhiên chủ đề sẽ là kết quả cuối cùng của trận đấu giữa Sakura và Shirin ngày hôm qua.

“Hanazuki thắng là hiển nhiên.”

“Đúng là con nhỏ Kobayashi đã giờ trò ở vòng một, nếu lần đó không giờ trò, nhất định Shirin sẽ thắng cả ba vòng. Con nhỏ không biết tự lượng sức mình ày làm sao có thể so sánh với Nàng tóc đỏ của chúng ta!!”

Tôi tức mình, cuộn tay lại thành nắm đấm, thân người vắn vẹo khó chịu. Thật đáng giận bản thân khi không thể làm gì đó để gỡ bỏ chữ oan cho Sakura.

“...”

“Tôi có quay lại video ngày hôm qua đây.”

“....”

“Kia! Hai người họ đang đứng đằng kia kìa.”

Cả đám chạy lại hóng hót. Nhìn theo họ, tôi bất gặp được Sakura và Shirin đang đứng nói chuyện với nhau, vẻ mặt không ai chịu nhường ai. Tôi cũng lại gần đó, len lỏi qua đám đông để chen chân đứng cạnh hai người họ.

“Xin chào Tiểu thư tóc đỏ.” Không như tôi nghĩ, Sakura hôm nay vẫn xuất hiện với bộ dạng vô cùng bình thường trước mặt mọi người, tuy trước đó cô có thua trong trận đấu.

Theo tôi biết thì Sakura cô rất tự mãn, thật khó tìm kiếm được một lý do khiến cô chấp nhận việc mình thua dễ dàng như thế. Tôi còn định đến an ủi Sakura, nhưng trông cô như thế này thì... có lẽ nên dẹp đi ý định đó vậy.

“...Em thù đoạn quá đấy nhì?” Chị cố cười giả tạo, chỉ cần thoáng nhìn thôi, tôi cũng đủ nhận ra.

“Không phải là tôi thù đoạn, chẳng qua tôi chỉ vạch ra thù đoạn của chị thôi.” Nói rồi cô ghé sát nói nhỏ với chị ta, đám người xung quanh quá ồn ào, tôi cố dỏng tai thế nào cũng không thể nghe thấy, chỉ biết rằng trông bộ dạng chị rất thất thần, phong thái khác hẳn với mọi ngày.

“Tôi cảm thấy khát nước rồi.” Sakura quắc mắt nhìn chị.

“Đề tứ đi mua.” Tôi tiến lại gần họ và nhiệt tình, gì chứ việc mua nước cho cô ấy đã trở thành thói quen của tôi.

“Không.” Cô ấy lờm tôi.” Cậu cứ việc đứng yên đấy, để chị ta.” Rồi cô chỉ thẳng vào mặt Shirin trước con mắt ngỡ ngàng của chị và của tôi. Còn mọi người, do không thể nghe rõ câu chuyện nên cũng không hiểu những gì đang xảy ra.

“Sao? Sao cơ?” Tôi trần trần nhìn, Sakura nhờ Shirin mua nước? Chị trước giờ chưa bị ai sai bảo, hiện tại, người sai bảo chị là người chị ghét nhất. Như thế liệu rằng chị có đồng ý được không?

“Mày nghĩ mày là ai?” Shirin tức sôi gan, với con giận giữ như mãnh thú ấy, tất cả mọi người xung quanh đều đổ mồ hôi lạnh, có lẽ vì họ chưa bao giờ thấy chị tức như vậy trước đây. Còn tôi, dĩ nhiên thấy thường xuyên, như ăn cơm bữa.

Lòng tự ái của chị cao lắm, giữa biết bao nhiêu người mà lại bị sai bảo như thế, sao chị có thể đồng ý cho được! Giả sử chị có đồng ý thì biết giấu mặt vào đâu để sống tiếp đây?

“Là ai sao?” Sakura nhếch miệng, trông cô bao giờ cũng lạnh lẽo đáng sợ như thế. “Là người quyết định tương lai của chị đấy.” Sau câu nói đầy ẩn ý, cô ấy ráng buông nốt câu cuối cùng, “Tôi cho chị thời gian 5’.”

Sakura ngoảnh mặt bước đi, tôi cũng bước theo. Tôi muốn chờ xem chị sẽ mua nước cho cô hay không. Rõ ràng lúc này, cô đã đe dọa chị cái gì đó mới có thể lớn giọng sai khiến chị như vậy.

...

----END CHAP 10 ----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 11: Trả Thù Không Cần Vội Vã

Quả thật, 5 phút sau, tôi đã thấy Shirin xuất hiện trước cửa lớp 2A trước sự há hốc kinh ngạc của tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, trừ Sakura. Cô không lấy vẻ làm ngạc nhiên với việc này cho lắm, có lẽ cô biết chắc chắn chị sẽ làm như vậy. Rốt cuộc, Sakura đã nói gì để chị hạ thấp mình đến mức độ này?

“Nước đây !” Chị đứng trước mặt Sakura và đặt mạnh lon nước lên bàn, nói như nạt nộ.

Sakura vuốt vuốt lại mái tóc và làm bộ mặt hết sức nai, nói thực, tôi đã thấy “sắc thái biểu cảm” này của cô vài lần, nhưng lần nào tôi cũng không thể kìm chế mà véo cho cô một cái thật đau. Tuy nhiên tình hình này thì không thể rồi, tôi không thiết tha với thứ suy nghĩ người ngoài sẽ chỉ trở vào mình, và cả chị Shirin nữa - dĩ nhiên chị sẽ tức trào ruột.

“Chị không được học cách cư xử cho đúng phép tắc à? Cần tôi phải dạy chị sao?”

“Mày...” Chị tức đến độ nuốt không trôi, chữ nghĩa đều bị nghẹn ở cổ họng.

“Chị khui lon nước hộ tôi được chứ?” Sakura búng tay cái chóc, khuôn mặt vô cùng giảo hoạt. Trước thái độ của cô, chị đứng há miệng nhìn.

“Sao...sao?” Biết là cô đang trả thù vì những việc làm của Shirin trước đó. Nhưng trông bộ dạng lúng túng của chị mà phát tội, tôi mở đường hiếu sinh lên tiếng giúp chị một phen, xem như là lời xin lỗi chị vì bữa ăn tối ở nhà hàng Tune hôm ấy.

“Để tớ mở cho.”

Tôi cầm chai nước lên tay, định khui ra. Nhưng một cách nhanh nhất, cô giật lấy nó trở về tay mình.

“Nhiệt tình thái quá.” Sakura liếc tôi như muốn một ngụm nuốt trôi tôi xuống bụng, khiến tôi rùng mình lùi lại một bước. Sau đó cô quay sang nhìn chị chế giễu. “Sao? Chị khui một lon nước mà khó khăn đến thế?”

“Được được, tôi làm.” Shirin lúng ta lúng túng, cầm chai nước mà cũng run run, mắt nhắm tịt.

“Khoan đã.” Sakura la lớn, nhứ mày nhìn Shirin. “Chị không biết cách khui một lon nước như thế nào à?” Thấy tư thế của chị rất lạ, tay cầm đuôi thẳng ra xa, đầu ngoẹo về một bên, mắt mũi nhắm tịt, cô liền cất giọng bốn cọt. Chị mở mắt ra nhìn thì đã thấy cô đẩy lon nước áp sát vào người mình từ lúc nào.

“Phải cầm như thế này, giờ thì chị có thể khui.”

Phụt!

Mặt chị lãnh trọn toàn bộ thứ nước tinh túy trong lon. Tất cả học sinh đứng ngoài cửa lớp dù không thể nghe được câu chuyện của họ, nhưng khi thấy bộ dạng này của Shirin, không ai nói ai câu gì mà tự động nằm lăn ra đất cười hăng loạt. Tiểu thư tóc đỏ của bọn họ đây sao? Nhìn cứ như con hề trong rạp xiếc vậy.

“Hình như có ai đó cố ý lắc lon nước có gas này từ trước để hãm hại chị thì phải?” Sakura nháy mắt cười gian xảo nhìn thái độ tức giận của Shirin. “Sau này, có chuyện gì tôi sẽ nhờ chị giúp, giờ thì, về lớp để tìm lỗi chui xuống đi.”

Sakura khiến tôi thêm một phen nữa kinh ngạc, lần này, cô chính thức trở thành chủ nhân của Shirin, ra lệnh cho chị như ra lệnh cho nô tì vậy. Tôi ngày càng tò mò về chuyện đã xảy ra giữa hai người. Nó có liên quan đến cuộc thi vừa rồi hay không tôi chẳng rõ. Nhưng tôi chắc chắn một điều rằng, Shirin đang sợ Sakura bởi một lý do gì đó.

Môi chị nấp máy không nói thành lời, sau một hồi cũng quay phắt bỏ đi. Tôi chắc chắn rằng, chị rất muốn xé xác cô thành trăm ngàn mảnh, nhưng lại không thể.

Đầu cho có, tôi cũng sẽ là người đầu tiên ngăn cho việc đó xảy ra.

Khi bóng Hanazuki đã khuất, mọi người đứng xem cũng đã tản đi, chỉ còn một số là đứng ngắm trai đẹp - gái xinh (người mà ai cũng biết là ai đấy). Lúc này, tôi mới quay sang hỏi cô, liếm môi nghiền ngẫm. “Cậu đã làm thế nào vậy?”

“Rồi cậu cũng sẽ biết.”

Trước câu nói đầy ẩn ý, tôi thầm oán trách Sakura. Giả như cô có thể chia sẻ hết tất cả mọi chuyện của mình với tôi.

Có lẽ là cô vẫn chưa coi tôi là bạn...

“Làm sao tớ biết được khi cậu không nói?” Không được, nếu đúng là như vậy thì tôi càng phải lần tới. Đến khi nào cả hai trở thành bạn thật thân, không giấu giếm nhau bất cứ điều gì nữa mới thôi.

Sakura im lặng ra chiều bí ẩn. Tôi chỉ có thể bắt lực thở dài, đợi đến lúc tôi biết được thì có lẽ con ma tò mò trong người đã ăn hết toàn bộ cơ thể tôi mất rồi. Thật sự thì cạy miệng Sakura còn khó hơn cả việc hái mặt trời.

“Tại sao cậu không thử một lần nói chuyện của cậu cho tớ biết?”

“Vì nói với cậu, tôi chẳng được ích lợi gì.”

Sakura luôn phủi như vậy. Và lần này thì tôi... hoàn toàn thất vọng. Tôi biết trước cô sẽ nói những lời không hay ho, thế nhưng... tôi vẫn không hiểu sao bất chợt mình lại có thái độ đó. Ban đầu, khi thấy sự ngạo nhiên của Sakura, tôi còn nghĩ cô sẽ bị lung lay nữa cơ. Ngờ đâu...tất cả chỉ vì lý do: cô ấy không xem tôi là một người bạn đúng nghĩa bao giờ...

Cô ấy bảo có thể chấp nhận tôi là bạn, nhưng chữ “có thể” ấy sao mà xa vời đến thế! Khi cô bị đánh vì tôi, cô không nói hay trách cứ gì. Khi khiêu chiến, cô cũng không nhận sự ủng hộ của tôi. Khi ở trận đấu vòng 2, cô không nghe lời khuyên của tôi mà vẫn tiếp tục hành hạ cơ thể. Và khi ở bệnh viện, cô nhả tâm đầu về người đã lo lắng chăm sóc cho mình cả đêm. Còn bây giờ thì sao? Tôi chỉ muốn biết chuyện của cô hiện tại là thế nào, cô cũng không nói, và xem như nói với tôi chẳng được ích lợi gì.

Một tháng rồi nhỉ? Đã hơn một tháng tôi cứ nặt dầy, kè kè và bám theo cô như một “con đĩa”. Khi cần sự trợ giúp, dù là bất cứ điều gì thì tôi đều giúp đỡ cô rất nhiệt tình. Nhưng... thái độ của cô vẫn chẳng khác gì khi mới bước vào lớp là mấy.

Làm bạn với cô thật khó. Tôi...có nên bỏ buộc? ...

“Tôi không nghĩ cậu lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy đâu...” Sakura xoáy thật sâu vào trong mắt tôi, như đã đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Có lẽ do tôi ủ dột và nằm dài ra bàn nhìn Sakura suốt từ nãy đến giờ, cô thông minh nên đoán được. Hoặc cô có tài đọc suy nghĩ người khác qua ánh mắt.

“Tớ nào có bỏ cuộc gì kia chứ...”

Sakura nhếch môi cười khẩy. “Tôi đã bảo không cần nói, cậu cũng sẽ sớm biết thôi.”

Tôi ngóc đầu dậy. Sakura chỉ nhún vai và lơ tôi đi. Như mọi lần, cô cắm headphone vào điện thoại rồi trầm mặc theo điệu nhạc. Tôi đã quá quen thuộc với thái độ như thế của cô. Thường thì trong một câu chuyện nào đó, cô nói rất mơ hồ, bắt tôi phải động não đủ điều mới hiểu được ý cô muốn nói là gì...

Ừ, tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như thế đâu !

“ALO ALO!” Tiếng loa trong phòng vang lên giọng của một nữ sinh nào đó, khiến tôi và tất cả mọi người ngồi trong phòng... à không, toàn trường đều giật bắn mình. “Tôi là Hanazuki Shirin. Sau đây tôi có điều muốn nói với mọi người!”

“Chị ta lại muốn làm trò gì nữa thế?” Sakura nhú mồm rút headphone ra khỏi lỗ tai.

“Là Tiểu thư tóc đỏ...”

“Ừ, nhưng chị ấy định nói gì thế nhỉ?”

“Tò mò thật.”

“...”

“Lúc này Hanazuki bị nước ngọt bắn vào mặt, trông tức cười thật đấy.”

“Tội nghiệp Tiểu thư của chúng ta quá đi.”

“...”

“Tại sao Hanazuki lại được vào phòng thiết bị vậy?”

“Người ta là Tiểu thư tóc đỏ mà, phải được thiên vị chút chứ !”

“...”

Trên loa, giọng nói lạnh lạnh của chị vẫn tiếp tục vang lên.

“Tôi và Kobayashi Sakura sau khi khiêu chiến đã trở thành bạn của nhau, nếu mọi người thấy chúng tôi đi chung cũng đừng lấy làm lạ nhé! Thân!”

Sau đó, tất cả trở về trạng thái im lặng. Đó là vì họ ngạc nhiên đến mức không thể nói thành lời. Bạn ư? Chẳng phải những kẻ khiêu chiến với nhau thường có hiềm khích rất lớn hay sao? Và lúc này, hai người còn đấu đá lẫn nhau, khiến khuôn mặt Shirin bị ướt nhẹp nước ngọt cơ mà? Sao bây giờ lại có thể nói là bạn? - Đó chắc chắn sẽ là những suy nghĩ của họ hiện tại.

“Họ đã trở thành bạn từ lúc nào thế?”

“Thật không thể tưởng tượng nổi!”

...

Bên cạnh tôi, Sakura nhếch miệng cười và buông một lời khen không thật lòng chút nào. “Chị ta...cũng thông minh một chút.”

Tôi hiểu suy nghĩ của Sakura hiện giờ, vì tôi cùng cô đang đồng quan điểm. Shirin chắc chắn là do không muốn học sinh khác dị nghị khi chị đi bên cạnh, làm “người hầu” không lương cho cô như thế. Thật sự chẳng có lý do nào hợp lý hơn lý do họ là bạn.

Tôi chống cằm nghiền ngẫm đến lý do khiến Shirin có thể hạ mình dưới cô như vậy. Hiện tại đầu tôi đang rối như tơ vò để phân tích. Tôi thật sự muốn biết, nhưng vì không thể cạy miệng Sakura, nên tôi đã có thử suy nghĩ gặp riêng Shirin để dò hỏi.

...

Buổi trưa mùa hè thật là một sự tra tấn khủng khiếp đối với những người không chịu được cái nóng.

Trên đường đi đến căn tin, tôi không để đầu óc thành thoi một chút nào. Tôi cảm thấy khá lạ, khi người không thích ồn ào như Sakura hôm nay lại muốn ăn trưa tại nơi đây. Mọi khi, chúng tôi sẽ ăn cùng nhau trong lãnh địa Mặt Trời. Nhưng cô ấy muốn vậy, tôi đành đi theo, dù trong lòng rất thắc mắc.

Nhưng rồi, mọi sự thắc mắc của tôi đã được tháo gỡ khi Sakura đang tiến lại gần chiếc bàn của Shirin đang ngồi. Nó là một chiếc bàn nằm riêng lẻ phía sau, có thể đây là chiếc bàn thuộc quyền sở hữu của riêng chị.

Cô bạn của chị là Moda Akemi thoáng thấy tôi liền vẫy tay chào tôi tấp. “A~ Hoàng tử !”

Tôi vui vẻ đáp trả.

Shirin quay đầu lại nhìn tôi và...bắt gặp Sakura. Tất nhiên vẻ mặt tôi sầm như mây trong bão của chị một lần nữa được dịp hiện lên.

“Chị ăn cơm ngon miệng quá nhỉ?” Sakura cười nửa miệng. “Tôi đói rồi, chị vào mua giùm tôi hai phần sushi, một phần bò bít tết, hai phần pizza, một phần canh rong biển và một suất cơm, món tráng miệng sẽ là thạch nho nhé.”

Đôi lúc, tính cách Sakura thay đổi không ngờ được. Ví dụ như, ở hiện tại, Sakura sẽ không thừa hơi đến độ tìm Shirin gây sự như thế này đâu. Lý do duy nhất có thể, là cô bắt Shirin phải trả giá vì những hành động mà chị đã phải gây ra cho mình, bằng cách sai chị làm hết việc này đến việc khác. Nhưng chẳng rõ vì lý do gì mà cô lại có thể chắc nịch rằng chị sẽ làm theo mình. Hay là...cô thật sự đã nắm lấy điểm yếu của chị? Giả dụ như...bằng chứng chị gian lận?

Sau khi nghe Sakura nói một hồi, cô bạn Akemi của chị bắt bình lên tiếng. “Mày là cái thá gì mà dám ra lệnh cho Shirin? Mày không có tay à? Tự đi mà mua!”

“Tôi có nói chuyện với chị sao?” Sakura vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh lùng, không tỏ ra vẻ gì là sợ sệt thái độ nạt nộ với con người trước mặt đây. Cũng phải, nếu chỉ vì những lời nói như thế mà khiến cho cô sợ, cô nhất định không phải là Sakura mà tôi quen. “Hanazuki Shirin, bạn của chị mất lịch sự...thật giống chị quá.”

“Mày...con khốn!!”

Chát!!

“Chị làm cái gì thế?” Sau khi đã định thần lại, tôi liền đứng dậy, đẩy Moda thật mạnh ra phía sau, thiếu điều làm chị ta bật ngửa. Moda đã không thể kìm chế được mà thẳng vào mặt cô một cú tát. Tôi biết, nó rất đau. Nhưng Sakura chỉ nhoen miệng cười, điều này khiến tôi cảm thấy lạ, mà Moda và Shirin tức càng thêm tức.

Do đây là bàn khuất, không có học sinh nào. Nếu không chúng tôi cũng đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

“Hoàng tử~ em...” Chị ta ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi hậm hực đứng thờ ơ tại chỗ. Đừng tưởng tôi không biết, chị ta là người đã thông đồng cùng Shirin đánh Sakura, cũng là người khiến cô té ngã trong trận thi đấu vòng hai. Giờ lại còn đứng đây tát Sakura như vậy, làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn? Sakura chính là người bạn thân thương lại duy nhất của tôi kia mà!

Đạo trước, chính tôi đã thông báo trước mặt cả trường, rằng tôi sẽ không để cho cô bạn nhỏ bé này chịu thêm bất kì uy khuất nào nữa. Moda tát cô, chẳng khác nào tát tôi cả.

“Kuro, cậu thôi đi.” Sakura lên tiếng ngăn cản tôi. Dù bị đánh, khoé miệng rướm một chút máu, ấy vậy mà nụ cười nửa miệng của cô không hề bị lay động. Tôi thật không thể hiểu nổi, bị tát thì có gì vui cơ chứ?!

“Được...được rồi, tôi sẽ đi mua.” Chị Shirin hấp ta hấp tấp chạy đi mua thức ăn thật nhanh, nhằm xoa dịu cơn tức giận trong lòng Sakura. Trước khi đi, chị trừng mắt với Moda lên tiếng cảnh cáo.

“Khoan đã.” Sakura đều đều giọng khiến Shirin phải khựng bước. “Chị không thấy bạn của mình đã tát tôi sao?”

Chẳng thèm đợi Shirin lên tiếng, Sakura tiến lại phía chỗ lúc này đã từng là của Shirin và ngồi chễm chệ, chách lưỡi hạ giọng. “Hãy tát chị lại đi.”

Giọng của Sakura tuy không có ý gì là quát tháo, nạt nộ, nhưng nó lại có sức công phá cực lớn khiến mọi người phải hãi hùng. Tôi tròn mắt vì yêu cầu táo bạo của cô, không phải chỉ mình tôi, mà cả Shirin, Moda và tất cả những đứa bạn khác trong bàn của chị.

“Mày...mày không có tư cách!” Moda lại một lần nữa sấn sổ lao tới. Tôi định chụp lấy cánh tay ả đang giương lên để chuẩn bị một cú tát tiếp theo cho Sakura, nhưng giọng của Shirin đã nhanh hơn tôi.

“Dừng lại Akemi!” Chị hét, Moda cũng dừng ngay động tác, dù trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng ầm ức. Sau đó, chị tiến đến phía trước mặt Sakura, gần giọng. “Tao không làm đấy, nó ủng hộ tao là rất đúng, mày xứng đáng phải bị tát như thế!”

“Có thật là chị sẽ không làm?” Cô nhếch môi, móc ra từ trong túi một chiếc USB màu trắng, sẫm soi nó như kiểu tay buôn đồ cổ soi một món vật có giá trị nào đó. Thấy vẻ thấp thỏm sợ sệt của chị, tôi cũng hiểu cái kia đang đe dọa chị đến chừng nào. Nhưng trong đó chứa thứ gì mà chị sợ như thế? Không lẽ là...bằng chứng thật ư?

Lúc này, tôi có thể khẳng định suy nghĩ của mình đúng thêm một phần. Liếc nhìn Sakura e dè, tôi thầm đánh giá cô, người con gái này, quả thật không thể chọc giận vào.

Chát!!

Tôi giật mình vì âm thanh the thé vang lên. Đến khi định thần lại, tôi đã thấy trên má Moda hằn rõ dấu năm ngón tay của Shirin.

“Shirin...” Moda hốt hoảng, cố tình không chịu hiểu chuyện gì đang xảy ra - ấy là việc người bạn thân Shirin tát ả. “Mày điên hay sao mà lại nghe theo lời con nhỏ đó?”

“Câm cho tao!” Shirin tức xám xịt mặt mày.

“Moda Akemi...” Sakura ngồi đó xem kịch, nhưng đồng thời cũng lên tiếng góp ý. “... Giờ chị đã hiểu bản chất thật sự của chị ta rồi chứ?”

“Là mày đã đe dọa Shirin cái gì đó phải không?” Đến ả ta còn đang hiểu chuyện đang xảy ra cơ mà. Một vị Hoàng tử mặt trời thông minh xuất chúng như tôi làm sao có thể không thấu?

“Phải.” Sakura gật đầu chép miệng. “Nhưng nó không thể nào quan trọng bằng tình bạn. Chị ta đã bán rẻ tình bạn của mình để chuộc lại một chút danh tiếng ảo. Tôi nghĩ chị cũng hiểu tôi đang muốn nói những gì.”

Không quan trọng bằng tình bạn?...

Rồi Sakura cũng đứng dậy bỏ đi. “Tôi không cảm thấy ngon miệng nữa rồi.”

Nhưng Sakura đã quay lại liền sau đó, như cảm thấy rằng mình vừa bỏ quên một thứ. “Kuro, đi thôi.”

“Tớ sao?” Tôi áp ứng ngờ ngẩn, chỉ tay vào mặt của mình để xác minh lại.

“Còn ai vào đây?” Cô quát mắng.

Ngạc nhiên một lúc, tôi thầm mừng, vì nhận ra trong lòng cô vẫn còn nhớ đến tôi. Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy sợ sợ khi nhìn thấy thái độ cư xử của cô đối với Moda vừa rồi.

Buổi trưa của chúng tôi bị phá vỡ tan tành như thế đó.

Tiết học buổi chiều sẽ bắt đầu trong một vài phút nữa thôi. Dường như mọi người trong lớp 2A đã đến đông đủ, chỉ còn hai chỗ trống duy nhất dành cho

tôi và cô.

Tôi đứng ngoài dãy hành lang, lưng tựa vào cái phòng đối diện để nhìn thẳng vào lớp mình, thay vì nhìn Sakura đang đứng bên cạnh.

“Sao? Đã hối hận khi lựa chọn ủng hộ tôi?” Giữa không khí im lặng và ngột ngạt suốt từ nãy đến giờ, cô đột nhiên lên tiếng, khiến tôi không tránh khỏi việc bất ngờ.

“Ồ, có chút chút...” Tôi thành thật kể rõ sự tình.

Thật ra đó cũng không phải là chuyện gì quá to tát. Tuy nhiên, tôi vừa mới nhận ra cô còn đáng sợ hơn tôi tưởng. Đối với tất cả những món nợ của Shirin, cô đều thanh toán hết thảy. Tôi từng nói, chị thù đoạn, cô luôn chấp nhất như thế, há chẳng phải cô cũng rất thù đoạn? Có khi đối với Shirin, cô còn thuộc vào bậc cao thủ của thù đoạn.

“Vậy thì suy nghĩ lại vẫn chưa muộn đâu.” Sakura cười lạnh.

Suy nghĩ? Cô bảo tôi suy nghĩ cái gì khi tôi đã đắm đuối vào việc muốn trở thành “bạn thân” của cô đây?

“Muộn rồi. Tớ không còn cơ hội suy nghĩ lại nữa.” Tôi nhìn Sakura cười xoà. Dù Sakura có nhiều điểm “ác độc”, nhưng lòng tự mãn đã khiến tôi nghĩ rằng, nhất định tôi sẽ biến cô trở thành người bạn tốt nhất.

Và, nếu được thì có thể cai luôn cái nụ cười nửa miệng kia của cô.

Sakura lại nhìn tôi đắm đuối. Tôi biết, mỗi lần cô nhìn như thế tức đang muốn đọc suy nghĩ của tôi tận sâu trong đáy mắt. Đây không phải là lần đầu, và tôi không ngại ngần gì mà nhìn lại cô “đáp lễ”. Có thể người ngoài sẽ nghĩ, chúng tôi đang liếc mắt đưa tình. Nhưng thật ra thì là chúng tôi đang “nói chuyện” với nhau bằng ánh mắt, ngôn ngữ này rất chân thật, không mấy may một chút giả tạo nào.

“Bây giờ thì cậu hãy kể tớ nghe đi, chuyện của cậu và chị Shirin.” Tôi nhanh chóng đổi đề tài.

Có lẽ là Sakura đã đọc-xong-suy-nghĩ-của-tôi, cô cup mi và quay qua hướng khác. “Cậu thật sự muốn làm bạn với tôi?”

“Ừm.” Tôi chắc nịch gật đầu thật mạnh và mỉm cười.

“Cậu... có biết vì sao tôi không muốn cậu ở lại đó với Hanazuki Shirin không?” Sakura đánh trống lảng, không muốn trả lời câu hỏi của tôi một cách ngắn gọn xúc tích nhất.

Tôi nghiêng đầu khó hiểu, đó không phải là lý do cô vẫn còn nhớ đến sự có mặt của tôi? Nghĩ kỹ lại thì... tôi cũng sẽ tự động đi cùng Sakura cho dù cô không gọi tôi đi chăng nữa. Như vậy có nghĩa, cô là vì mục đích khác.

Với suy nghĩ của mình vừa rồi, tôi có chút thất vọng.

Thấy tôi im lặng một lúc lâu, cô cũng tự động đáp trả. “Vì tôi...không muốn chị ta kể chuyện này cho cậu nghe.” Mặt cô bỗng lạnh như tiền. “Cậu biết ít sẽ tốt hơn.”

“Là...vậy sao?” Tôi lắp bắp vài ba chữ. Sốc, thực sự rất sốc. Khi Sakura hỏi tôi có thật sự muốn làm bạn với cô ấy không, tôi còn nghĩ rằng cô đã lay động rồi nữa kia. Ngờ đâu...thì ra mọi sự là như vậy.

Con sóng giận dữ đang dần trào dâng trong lòng tôi...

“Chúc may mắn!” Sakura nháy mắt. Trong khi tôi này giờ hoàn toàn bất động thì cô đã đi được một đoạn khá xa.

Ba chữ “chúc may mắn” do cô thốt ra mà đã để lại cho tôi hàng vạn câu hỏi. Là Sakura vừa động viên tôi? Tại sao cô ấy bỗng dưng lại nói như thế?...

Quả thật rất muốn Sakura giải đáp thắc mắc giúp mình, nhưng cô đã mất dạng. Tôi thăm thở dài trong lòng.

Cùng lúc ấy, tiếng chuông vào tiết ngân lên, tôi giật mình bước vội vào trong lớp học. Sakura này, lại trốn tiết nữa rồi!

...

----END CHAP 11----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bất Đắc Dĩ

Nghĩ mãi vẫn không ra lý do vì sao Sakura chúc may mắn đến tôi, cuối cùng, tôi gạt nó qua một bên để tiếp tục suy nghĩ đến mối quan hệ giữa cô và Shirin.

Theo suy đoán của tôi, nhất định là vì Sakura đã túm được cái đuôi của Shirin, liên tục truy kích đánh đòn vào điểm yếu ấy, khiến chị không thể làm gì khác ngoài việc nghe theo lời cô.

Sakura quả thật là một người con gái không tầm thường. Ánh mắt của tôi tiếp tục hướng đến cô, mang nhiều nét bội phục. Còn khi hướng về Shirin, tôi chỉ có thể bộc lộ một niềm cảm thông cùng thương tiếc.

Hy vọng rằng, Sakura sẽ không quá nặng tay với Shirin... Nếu điều ấy thật sự diễn ra, tôi cũng thật chẳng biết nên đứng về phe nào cho phải.

Vừa mới hôm qua, Sakura đã yêu cầu Shirin tát Moda một cái thật đau, và chị làm theo. Sakura đứng cười, trông cô hả hê vô cùng, có thể do cô hoá được nỗi nhục thua cuộc trước đó thành không phí. Ngày hôm nay, cô lại hẹn Shirin lên sân thượng thời điểm ra về, không rõ cô lại định bày trò gì nữa.

Tôi có thể thấy được, trong ánh mắt Shirin giờ đây luôn tràn ngập tức giận cùng chán ghét, đôi khi là sợ sệt. Hoặc chị đã biết sợ về ngoài lạnh như băng, ánh mắt sát nhân vô địch, hoặc chị đang lo lắng rằng, danh tiếng của mình có thể sẽ bị con nhỏ kia phá hủy, và chị đang tính kế thoát khỏi sự thao túng của cô. Có lẽ khả năng sẽ rơi vào trường hợp thứ hai.

Bản thân tôi vì hiếu kì nên không thể không lên trên đó xem được. Hai người này mà đánh nhau một trận, tôi còn biết đường can ngăn. Về sức lực hay kinh nghiệm đánh lộn, Sakura đều yếu hơn một bậc. Nếu như Shirin nóng tính đánh Sakura yếu đuối để trả thù thật, không khéo cô sẽ vào viện mắt...

Con mưa rào mùa hạ chỉ vừa dứt, mây mù vẫn chưa thể nào tản bớt được, bầu trời giông bão vẫn đầy vẻ âm u. Gió thổi mạnh làm cho các vũng nước to nhỏ trên nền đất khẽ lay động. Mà ở trên sân thượng của toà nhà 6 tầng, gió càng đặc biệt thổi mạnh hơn nữa.

Quả thật suy đoán của tôi không sai, vừa đến nơi, tôi thấy bọn người ấy đã chia ra làm hai phe. Phía bên này, Sakura khoác trên người vẫn là đồng phục học sinh, dáng dấp thanh mảnh bị con gió lộng kia nuốt trọn, phù vậy lấy. Lúc này đây, tà váy cùng mái tóc đen tuyền ấy khẽ bay bay, làm bộc lộ nên nét khẳng khái, cương nghị, và cả hiên ngang, sừng sững. Trông cô chẳng khác gì một vị chiến thần dũng mãnh, lại giống như một đóa con gái tuổi mới lớn, yêu kiều, thướt tha. Nhưng tất cả mọi hình tượng ấy đã bị Sakura phá bỏ bởi ánh mắt mang đậm nét giễu cợt hướng thẳng đối phương.

Đối phương, không chỉ có Shirin như dự tính, mà cả một đoàn những năm, sáu người. Tất cả đều là bạn trong nhóm của Shirin, và tất cả đều tham gia club anti Sakura, ngoại trừ Shirin - vì chị là Tiểu thư tóc đỏ được mọi người trong trường yêu mến, nhất định hình tượng sẽ bị phá hủy nếu anti kẻ khác. Tuy chị không tham gia, nhưng tôi biết, club này do chị ngầm ngầm kêu gọi, ngầm ngầm tham gia tất cả hoạt động bên trong.

Cái club kia, sau khi tin đồn Sakura ăn cắp đề thi khiến chiến càn trở nên lớn mạnh. Số lượng hiện tại có thể lên đến vài trăm, thậm chí là cả ngàn người rồi. Không rõ vì lý do gì, những thành viên này xuất hiện ở đây nhỉ?

Dường như sự có mặt của tôi không thích hợp cho lắm. Cũng bởi tôi là người không mời mà đến, cái tin tức Sakura hẹn Shirin do tôi ngẫu nhiên biết được thôi. Vì thế, tôi chỉ đứng trong góc khuất dõi theo bọn họ, không dám lộ mặt ra ngoài.

Trông tôi thật không hơn không kém với kẻ nhiều chuyện là bao.

“Câu lạc bộ những người anti Kobayashi Sakura?” Cô vuốt lại mớ tóc loã xoã trước mặt, miệng nhếch lên nụ cười chào hỏi. “Tôi nghe không lầm, thủ lĩnh của câu lạc bộ này là Osora Yuuri, ngày hôm nay, chị ta có ở đây không nhỉ?”

Trong lúc cất lời, Sakura vẫn luôn hướng mắt vào một cô gái. Khi câu hỏi của cô vừa dứt, cô gái được Sakura nhìn liền mở miệng, trên môi kèm theo nụ cười khinh miệt. “Là tao.”

Thoáng nhìn cũng biết, Sakura hỏi là để lấy thông lệ xã giao thôi.

“Trông chị cũng không xinh đẹp. Có phải hay không vì ghen tức với vẻ bề ngoài của tôi nên thành lập nhóm này?” Khuôn mặt của Sakura lúc này rất ngượng, ánh mắt xanh mà trong vắt chớp chớp hai cái.

“Mày...!” Thái độ của Osora Yuuri cứ nhiên dễ dàng nắm bắt được, chị ta cuộn tay thành quyền, cái trán nhăn tít lại đầy căm tức.

Phải nói là lời nói khích bác của cô đã đã kích đối phương một cú nặng nề. Con người ta, không riêng phận nữ nhi, tất cả đều chẳng thích ai đó nói mình xấu xí. Sakura đã thẳng thắn như vậy, nhất định Osora kia bị chạm vào lòng tự ái mất rồi.

Shirin đứng lẫn trong đám của bọn người ấy, nay chị không đứng đầu nữa, khuôn mặt mang vẻ nao núng hoang mang. Tôi còn đang thắc mắc vì sao chị mời Shirin mà lại xuất hiện nhiều người đến thế! Là chị mang đến, hay là chủ ý của cô?

“Dĩ nhiên không.” Cái giọng cao vút, ương ngạnh ấy là của một người con gái khác, chính tôi cũng không biết tên. “Là vì sự kiêu kì này mới bị nhiều người ghét như vậy. Mày xem, mày chẳng hơn gì cóc ghè, lại đòi so sánh với chúng tao. Ahahaha, thật nực cười!”

Nhìn thấy bọn họ khinh Sakura như vậy, trong lòng tôi cảm thấy ray rứt khó chịu thay cô.

“A? Nếu tham gia vào một cuộc thi sắc đẹp, chị liệu rằng... có thể thắng được tôi?” Cô cười khẩy. “Kiêu kì? Không phải trong trường này có rất nhiều người cũng kiêu kì sao? Vì như những kẻ đang đứng trước mặt tôi chẳng hạn. Vậy tại sao... các người không lập thật nhiều câu lạc bộ để anti tất cả những người kiêu kì trong trường này?”

“Lý do chính đáng hơn là, mày đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu để đánh thắng Hanazuki Shirin trong trận đấu vòng một!”

“Vậy là chị không biết rồi? Chị Hanazuki Shirin này, nói xem, tôi có gì trò gì trong lần đó chẳng?” Cô cười lạnh, hờ hững liếc nhìn đến Shirin. Chẳng hiểu sao, sự hờ hững ấy lại khiến cho chị nhiều phần khiếp sợ.

Giờ phút này, tôi đã hoàn toàn hiểu rõ chủ ý của cô. Thật khôn ngoan!

“Ừ, không có...chị là hiểu lắm”

Câu nói kia phát ra từ miệng Shirin, Osora Yuuri đứng bên cạnh đã ngạc nhiên tột đỉnh, nhất định là à đang nghĩ: chẳng phải bọn họ đã lên kế hoạch thông đồng với nhau, cùng khiến cho Sakura bị chìm ngập trong bể nước miếng của người đời hay sao? Có gì Shirin lại có thể nói trắng ra như vậy?

Tôi có thể nhìn thấu được suy nghĩ của Osora hiện giờ, và cũng biết rõ câu trả lời - vì Shirin không thể nào làm khác ngoài ngoan ngoãn nghe theo Sakura, sâu xa hơn là do cô đang luôn soi dây qua mũi chị mà dắt khi trong tay có điểm yếu của chị.

Mặc cho tiếng nghiến răng cứ ken két bên tai, Sakura khoanh tay tiếp tục nói. “Lý do chính là các người quá ghen tị, một vì sự xinh đẹp của tôi, hai vì sự thông minh cùng tài năng của tôi, ba... vì đứa con trai đang ngồi bên cạnh tôi.” Nói xong câu đó, cô lập tức đảo mắt về phía tôi.

Tôi giật thót mình núp vào sâu hơn, xém cắn trúng lưỡi, vì cái ánh nhìn của Sakura chĩa thẳng hướng này cũng đúng, mà vì đoạn cuối cùng của lời nói kia cũng đúng.

“Bớt tự kiêu lại đi! Ghen tị ư? Thật ảo tưởng!” Cùng lời nói là hành động điên cuồng lao tới Sakura của Osora Yuuri. Cánh tay giơ lên trong không trung, lập tức bị Sakura bắt lấy. Tôi vượt ngực thở phà, một chút nữa thôi cô đã bị đánh mất rồi.

Nhìn vẻ mặt bất mãn cùng đau đớn của Osora Yuuri khi bị Sakura giữ chặt cánh tay, ánh mắt Shirin ần ần tia lo lắng. Khi nhận ra Sakura đang nhìn, chị giật mình như muốn nghẹn cả lên.

“Những khẳng định của tôi, chị thấy đúng chứ, Hanazuki Shirin?” Sakura đẩy ngược Osora trở lại, thanh âm đã trong lên một chút, tia nhìn vờn đùa thẳng hướng đến Shirin.

Shirin không trả lời, lập tức nhận được thái độ cảnh cáo qua cái nhú mày của Sakura. Chị nhắm mắt, khô sở nuốt cục tức xuống bụng, dường như chị đang cố kìm chế hành động vô lý mà cáo nạt mặt cô.

“Đúng.” Chị nhỏ giọng.

“Làm sao? Đúng cái gì?” Cô khẽ ngoáy ngoáy lỗ tai bằng ngón út, không thèm nhìn đối phương lấy một cái, điều này khiến con tức của chị xông lên đến nảo, khuôn mặt đỏ gay gắt.

“Chúng ta đang ghen tị, mày nói rất đúng!”

Bọn người còn lại ngơ ngẩn nhìn Shirin, có thể lúc này, họ còn hơi ngờ ngợ về hành động quy phục kia, nhưng đến bây giờ đây, trong đầu họ đồng loạt mang theo một dấu chấm hỏi lớn đặt cho thủ lĩnh của mình.

Gió vẫn vù vù thổi bên tai, Sakura tựa hồ cảm thấy lạnh, hơi co người lại một chút, tay vốn dĩ đang khoanh trước ngực càng được xiết chặt. Trông thấy cô co ro như vậy, tôi thật muốn chạy đến, đem cô ôm vào lòng để sưởi ấm.

Tôi đang nghĩ đi đâu thế này?

Thiệt nghĩ thì, ôm cũng chẳng làm sao cả. Hôn cũng đã hôn rồi, tôi chỉ còn có cái chuyện kia là chưa dụng thôi. Điều cách trở duy nhất là, tôi không thể nhào đến ôm cô trong khi nơi này lưu lạc nhiều người như vậy. (Rùa: Nhận tiểu muội này một lạy. Ca ca a~ trình độ “ngây thơ hồn nhiên” của người đã đạt đến mức này rồi sao? -_-)

Nhưng nụ cười trên miệng cô hiện tại, so với con gió này có nhiều phần lạnh lẽo hơn.

“Hanazuki Shirin, xem ra chị rất thẳng thắn.” Cô cười khanh khách. “Cái lý do ghen tị thật quá ấu trĩ, các người cũng không phải con nít lên ba, nhưng so-với-con-nít-lên-ba cũng không bằng! Aiz, cái club này, cứ như cái gai trong mắt tôi vậy...”

Sakura cũng không phải hạng vừa đâu.

Đối lập với Sakura, phía bên đây lại nóng như lửa đốt. Bọn họ dường như rất hận không thể đem cô bằm vằm ngay lập tức. Tình huống bây giờ thật sự rất căng.

Thấy bọn người kia đang chĩa mũi dao về mình, Sakura không hề hấn gì, lại tiếp tục bổ sung câu nói. “Hanazuki Shirin, chị có thể giúp tôi lấy ra cái gai trong mắt này không?”

Trước lời nói đầy hàm ý của Sakura, bọn họ một lần nữa đảo mắt đến Shirin. Im lặng một lúc lâu, chị run run giọng “...Tan rồi nhóm thôi...”

“Shirin, chuyện này là làm sao?” Osora Yuuri cất tiếng hỏi.

“Shirin, không phải mày đã thật sự quy phục con nhỏ đó rồi chứ? Những lời nói trên loa phát thanh của trường hôm qua là đúng sao?”

“Shirin, mày bỏ bạn theo địch ư? Nhóm này chính mày đã gây dựng lên cơ mà?”

Trước những câu hỏi kia, Sakura nhú nhú mày nhắc nhở. “Hanazuki Shirin, chị “giải thích” cho họ nghe đi. Bọn họ chỉ có năm người thôi, tiện bề giải thích hơn là trước mười ngàn học sinh trong trường lắm.”

Tôi đứng trong một góc, nghe rõ mồn một từng lời Sakura nói. Chẳng lạ gì nữa, Sakura đang đe dọa Shirin, rằng nếu chị chống đối, nhất định sẽ đem trò chơi bẩn của chị công bố cho 10000 học sinh trong trường biết.

Shirin có vẻ như rất hiểu rõ lời nói cay nghiệt ấy. “Tao...thấy tốt hơn hết nên thôi đi, Hoàng tử không phải của nó...Kobayashi, không thể nói ganh tỵ là ganh tỵ...”

Bọn người kia tròn mắt kinh ngạc tiếp nhận lời Shirin. Họ không thể ngờ, người như Shirin lại có thể có được suy nghĩ như vậy. Về phần Sakura, trong chớp nhoáng, cô đã to ra thâm trầm, nhưng rất nhanh lại cong miệng cười cười hài lòng.

“Mày đang có ý muốn phản bội? Mày đừng nghĩ, mày là thủ lĩnh thì tất cả sẽ cúi đầu trước mày, có thể nghe lời của mày như con chó trung thành. Club đã lập, không thể nói tháo là tháo. Nếu không thích, có thể tự chuyển đi.”

Mắt Shirin rung rung. Nhìn thấy vẻ mặt này của chị, lòng trắc ẩn trong tôi dần dâng lên. Hiện tại, chị đã bị những đứa bạn kia quay lưng. Chị quả thật rất đáng thương!

Sakura đứng một bên xem kịch, nở nụ cười nửa miệng. Trông thấy nụ cười quen thuộc kia, tôi lại cảm thấy rung mình. Người con gái này có thể tàn nhẫn, ngoan độc như vậy ?

.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 12.2

...

Nhà hàng Tune.

Một tháng như con gió thoảng qua.

Những tháng ngày này là những tháng ngày cực hình đối với Shirin. Chị bị Sakura sai làm những công việc lật vật, nhưng đối với tiểu thư như chị, những việc đó còn đáng sợ hơn cả việc tra tấn.

Sakura bắt chị mua một chiếc xe đạp và sáng sáng phải đến nhà đèo cô đi học, với lý do mà cô luôn nói: “đi xe đạp rất tốt cho sức khỏe, biết đâu sau này đáng người chị sẽ không tệ đến mức như vậy thì sao? +.+”. Trong khi vẫn còn mệt lã vì phải đèo Sakura đi một đoạn xa, Shirin đã bị Sakura đẩy ra khỏi thang máy, ép chị leo bộ từ tầng một đến tầng 6 nữa mới chịu thôi.

Hay việc cô không bao giờ chép bài nên nhờ chị chép hộ, mặc dù mỗi lần chị đưa tập, cô liền quăng vào sọt rác sau đó. Thậm chí cả việc mua nước cho Sakura - trước kia trực thuộc công việc của tôi, nay tôi đã bị “sa thải” một cách không thương tiếc - thay vào đó, chị Shirin đã đảm nhận “chức vụ” này. Quan trọng hơn là, chị Shirin cũng rất quan tâm đến hình tượng của mình như tôi vậy. Bị Sakura sai bảo một cách công khai, thử hỏi chị còn biết giấu mặt vào đâu? - Đây cũng chính là hình phạt mà chị cho là lớn nhất.

Chưa dừng lại ở đó, Sakura còn đình chỉ tất cả người giúp việc vô thời hạn, rồi đem chị về nhà mà thay thế cho bọn họ, từ giặt ủi, nấu cơm, rửa chén, mọi thứ đều do chị làm. Chỉ cần làm cơm khê, hoặc bê một cái chén, ngay lập tức, Sakura sẽ ép chị đi...rửa bồn cầu.

Có hôm Sakura vẽ bậy lên tường lớp 3A và hành lang dãy lầu 12, sau đó để lại lời nhắn trong chiếc vở của chị: “Là tôi làm đó.” với ý đồ bắt chị nhận hết

tội lỗi vào mình. Sợ Sakura sẽ vạch mặt, chị cũng không dám khuy nư, đành ôm mặt rước một nỗi nhục nhã không quá to tát.

Còn nhiều việc khác rất quá đáng trong một tháng vừa rồi nữa - chị kể với tôi.

Thật sự thì bây giờ, tôi không dễ dàng gì để nhận ra Shirin. Đây là Tiểu thư tóc đỏ hoa khôi của trường ư? Trông bộ dạng thảm hại của chị - người gầy trơ xương, mắt như gấu trúc ngoài vườn bách thú, hốc mắt sâu hoắm, tay bị trầy xước do phải làm việc nặng nhọc,... - tôi lại cảm thấy mũi lòng và xót xa. Đó là chị mới một tháng. Đối với Sakura, chắc chắn cô sẽ không ngừng lại chuyện này.

Shirin bị sao quá tệ chiều rồi, đừng ai không đừng lại đừng trúng người đáng sợ như Sakura.

Dù chị có gây sự trước, nhưng cũng chỉ là đánh một chập, nếu là ai khác thì có lẽ họ sẽ sử dụng cách đánh trả, hoặc, khi có được những bằng chứng ắt hẳn kẻ đó sẽ công bố trước trường, khiến chị mất mặt một phen. Còn Sakura thì sao? Cô không “trẻ trâu”, không cư xử như những con người khác mà trả thù một cách từ từ, dai dẳng, nhưng khốc liệt. Phong thái làm việc của cô thật sự rất tàn nhẫn...

“Tại sao chị phải làm như vậy?” Tôi hỏi chị.

Cả một tháng nay, tôi chưa có cơ hội gặp riêng Shirin, vì bao giờ cũng có Sakura bên cạnh. Sakura đã từng nói, tôi không nên biết sẽ tốt hơn, nhưng thật sự thì tôi cũng đoán ra gần hết rồi. Và cũng nhờ cú điện thoại lúc chiều mà bây giờ tôi mới ra gặp chị, gặp để xác minh phán đoán của tôi.

“Vì nó có bằng chứng chị gian lận...” Shirin nói thật nhỏ, làm bộ mặt đáng thương.

Đúng như tôi đoán ban đầu, chiếc USB hôm bữa chính là bằng chứng buộc tội chị đã gian lận trong trận khiêu chiến tháng trước.

Sakura quả tinh ranh. Không ham tiếng tăm như chị Shirin, nhưng đổi lại thì cô đã có được một “người hầu” đắc lực. Vừa tra tấn tinh thần người khác, vừa có người hầu hạ, tiện cả nhiều bề. Chưa kể đến, lần ở căn-tin và ở sân thượng, cô đã dùng kế ly gián đối với những người bạn đồng đánh của Shirin và chị, khiến chị trong suốt một khoảng thời gian dài cô đơn. Một sự tra tấn quá đáng sợ rồi! So với trận đánh của Shirin, cô đã hoàn toàn trả đủ, cả vốn lẫn lãi.

Cô ấy thật có máu làm boss.

Shirin mất rưng rưng túm lấy cánh tay áo tôi. “Kuro~ hãy giúp chị, chỉ có Kuro mới có thể giúp được chị thôi.”

“Giúp chị?” Tôi ném cái nhìn nghi hoặc đến Shirin.

“Ừ ừ...” Chị gạt đầu khăn thiết, đầm đìa nước mắt. “Chị đã thử nhiều cách rồi nhưng vẫn không thể lấy lại được chiếc USB ấy.”

“Vậy là chị muốn em lấy thứ đó từ tay Sakura giúp chị?”

“Ừ đúng...đúng vậy.”

“Không được !” Tôi gạt phắt tay chị ra ngay lập tức.

Làm thế thì chẳng khác gì ăn cắp đâu? Bất Hoàng tử như tôi phải làm việc xấu xa đó, sao tôi có thể đồng ý cho được. Dù thế nào thì những hậu quả hôm nay chị phải nhận là thích đáng.

“Chẳng lẽ...” Chị ghen ngào. “Kuro muốn chị cứ như thế này mãi sao?”

“Em...” Đột nhiên, sự khó xử dần le lói trong lòng tôi.

Nếu chị cứ bị cô hành hạ như vậy thì sẽ ra sao? Sakura trả thù có lẽ đủ rồi, bây giờ cũng nên dừng lại... Phải thế không?

“Thôi được...” Shirin nước mắt lưng tròng định quay người bước đi. “Chị hiểu mà...em không muốn giúp chị.”

“Đợi đã, em đồng ý!” Đồng ý sao? Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa. Nhưng... tôi cảm thấy vô cùng bứt rứt khó xử nếu cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Tôi đã hứa biết bao nhiêu lần sẽ không nhúng tay vào những chuyện giữa họ, nhưng cũng biết bao nhiêu lần tôi không thực hiện được điều đó. Vậy bây giờ phá lệ lần nữa, chắc cũng không sao!...

“Thật vậy ư?” Chị mắt ướt nhìn tôi, tia nhìn vô cùng bi thương.

Biết bản thân mình đang bị chị đưa vào tròng, nhưng tôi lại cố ý mắc vào cái bẫy mà chị đã giăng ra ấy. Vì tôi nghĩ, chị cấp thiết chỉ là muốn giải thoát khỏi cuộc sống cực hình từ tay Sakura, và tôi cũng muốn chấm dứt cuộc đấu đá giữa hai người con gái này.

Tôi đã từng cảm thấy chán ghét Shirin, chị có làm thì phải có chịu. Thế nhưng sự ghét bỏ ấy không thể nào tồn tại trong tôi quá lâu, khi nhìn bộ mặt hốc hác, đáng thương của chị, tính cách nhân hậu trong tôi lại trở dậy mạnh mẽ. Đó cũng là một lý do khiến tôi đồng ý với yêu cầu của chị.

“Nhưng...” Tôi lưỡng lự. “Chị phải hứa với em một điều.”

“Điều gì?”

“Không bao giờ gây sự với cô ấy nữa...”

Shirin chần chừ một chút, cuối cùng cũng quyết định gạt đầu cái rụp. “Chỉ chi làm vì Kuro thôi, Kuro không muốn cũng không sao, chị đều có thể.”

Nghe lời đồng ý của chị, tôi mừng huỳnh. Vậy có nghĩa là, ân oán giữa hai người con gái này sẽ kết thúc nếu tôi lấy được chiếc USB kia thành công sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 12.3

Càng nghĩ lại, tôi càng thấy không khả quan. Nhưng nếu đã hứa, muốn thay đổi cũng khó. Tôi chán nản nằm dài ra bàn trong giờ tự học vào ngày hôm sau, vừa thờ dài vừa nghiền ngẫm suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào cho phù hợp. Tôi có một cái tật đáng ghét mà mãi vẫn không thể bỏ, ấy là cứ mỗi lần có chuyện gì buồn bực, khó chịu, tôi đều bộc lộ hết lên khuôn mặt, và nhất là đôi mắt. Như thế, muốn che dấu bất cứ cái gì cũng không xong! Cũng vì cảm xúc của tôi biểu hiện quá rõ ràng mà cô chú ý đến tôi chẳng?

“Sao thế?” “Ừ, chúng tôi đã là “bạn hờ” của nhau khá lâu nên cô ấy không còn mấy lạnh nhạt, không thường nói: “không quan tâm” với tôi nữa, giờ đây còn để ý những xúc cảm của tôi. Vì thế, tôi cảm thấy giữa chúng tôi có một sự tiến triển khá là thuận lợi.

Thế nhưng...việc tôi sắp làm đây lại gây ảnh hưởng lớn đến nó.

“Cậu...tại sao lại làm vậy với Shirin?”

“Chị ta đã đánh tôi.” Sakura tức thì đáp lỏn gọn.

“Nhưng cậu vẫn còn cách giải quyết khác...như đánh lại chị, hoặc nhờ người...” Tôi nghiêng đầu vô cùng khó hiểu. “...Không cần phải phức tạp, tốn công và kéo dài đến tận bây giờ như vậy...”

“Không có việc làm, tôi xem đây như một trò tiêu khiển.” Sakura chép miệng, rồi nhếch môi cười nhìn tôi đang ngơ ngẩn ra. Trò tiêu khiển của cô thật sự quá sức rồi! “Nó càng kéo dài, càng thú vị.”

Cung cách Sakura nói cứ như rằng, cô từ trước đến nay đã quen với những vấn đề có tính chất thậm chí còn lớn hơn thế. Cô không quan tâm bị đánh có đau không, bị tát có đau không, hay lăn xuống đất có đau không, những thứ đó đều được cô xem như một trò tiêu khiển, điều mà người khác không thể nào nghĩ tới được.

“Cậu...có thể thôi không uy hiếp chị Shirin được không?” Tôi biết, nói với Sakura như thế chỉ vô ích mà thôi. Thế nhưng tôi vẫn nói, đúng hơn chỉ là buộc miệng nói vắn vơ: “

Chị ta bảo cậu khuyên tôi?”

“Không...nhưng cũng là vậy.” Tôi thờ dài thườn thượt, nhìn thái độ của Sakura là biết không có hy vọng nào rồi.

“Tôi hiểu rồi...” Cô nhếch miệng, ấy là một nụ cười không bao hàm ý cười.

“Hiểu... hiểu gì?”

“...Cậu biết... là tôi sẽ không bao giờ trả.” Lảng đi câu hỏi của tôi, Sakura đánh mặt lại, nụ cười nửa miệng cũng vì thế mà biến mất. Thậm chí, cô không nhìn tôi nữa.

“Ừ, tớ biết...” Chẳng rõ là có làm hay không, tôi lại cảm thấy một sự khác lạ từ phía Sakura. Trạng thái tảng băng ngàn năm của cô thì tôi đã quá quen thuộc, nhưng hiện tại, cô trông lạ lẫm. Đáng lẽ bây giờ cô phải nhìn xoáy tôi để đọc suy nghĩ, thế nhưng thay vì vậy, cô lại nhìn mông lung về một hướng khác...?

Nếu hiện tại có một điều ước, tôi chỉ ước rằng, mình có thể thấu được tường tận mọi suy nghĩ của cô.

“Đừng làm tôi thất vọng...” Sakura nhìn tôi mỉm cười. Tôi ngây ngốc nhìn Sakura. Tôi đã thấy cô cười rất nhiều, nhưng đó chỉ là nụ cười nửa miệng ngạo

nghe, khinh khinh hay chỉ là cái nhếch môi đơn thuần, chưa bao giờ tôi thấy cô cười như thế này - một nụ cười toả nắng và rất chất phát, chân thật.

Là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười thật của cô...và cũng là lần đầu tiên tôi nhận được một sự ảm áp lạ thường từ phía cô...

Một lần nữa, con tim tôi trật nhịp.

Vậy nhưng...tôi đã vì nụ cười của cô mà mãi lúc sau mới màng xem cô nói những gì. ‘Đừng làm tôi thất vọng’ là nội dung Sakura vừa nói sao? Chắc chắn đó lại là “một bài test thử IQ” của tôi - cô nói một câu không hề ăn nhập với cuộc hội thoại như-bao-lần và bắt tôi phải động não suy nghĩ.

Sakura thật biết cách làm khổ người khác, tôi thảm than..

Chiều hôm ấy, đột nhiên camera trường có vấn đề. Tôi chẳng thèm quan tâm nguyên nhân của nó, chỉ nghĩ rằng, đây là một cơ hội tốt để tôi có thể lấy thứ kia từ trong cặp cô...

Quả nhiên, Shirin sau khi biết chuyện liền liên lạc với tôi, chị dặn dò kĩ lưỡng, và chọn thời điểm phù hợp là tiết thể dục sáng hôm sau. Tôi bỗng dưng cảm thấy bản thân như sắp phải xông pha ra tiền tuyến đánh trận sống chết cùng giặc ngoại xâm vậy, trong lòng khẽ run run lên một đợt.

Trải qua một đêm phiền muộn khó ngủ, thời gian sáng hôm sau cuối cùng cũng đã đến.

Ánh nắng diu dịu lan toả khắp sân trường, khiến những giọt mồ hôi trên mỗi gương mặt học sinh đều phát sáng lấp lánh.

Tiết thể dục ngày hôm nay: con trai chơi bóng rổ, con gái chơi khúc côn cầu, ở hai phòng tập khác nhau và không gần nhau cho lắm. Vì vậy tôi không được gặp Sakura. Thế nhưng, đây lại là một cơ hội thuận lợi để tôi giúp Shirin. Shirin từng nói, những món đồ đó luôn ở trong cặp của Sakura, vì mỗi lần chị có ý kháng cự là cô lại lôi nó ra uy hiếp. Vì chiếc cặp đang ở trong lớp, tôi đành lảng lảng trốn về. Ai cũng mải miết tập luyện, nhờ thế mà sự biến mất của tôi cũng không được nhiều người chú ý.

Theo tôi được biết, camera của cả trường bởi một số lỗi mà đã bị vô hiệu hoá, đây chính là cơ hội để tôi hành động. Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy thấp thòm, lo sợ. Lần đầu làm chuyện xấu cứ cảm thấy thế nào ấy? Tôi lén lút, quay trái quay phải nhìn xem có kẻ nào không, sau đó mới dám bước vào trong lớp - tâm lý chung của những kẻ trộm là rất sợ có người phát hiện.

Tôi chậm rãi tiến lại chỗ của Sakura và nhấc chiếc cặp màu trắng của cô lên.

“Phù... không sao, không sao cả...” Tôi tự trấn an mình, sau đó kéo khoá cặp ngoài. Hành động vô cùng chậm chạp, khó khăn. Tôi bắt đầu công việc tìm kiếm và lục lọi. Thế nhưng đã mất một lúc, tôi vẫn chẳng thấy thứ đang cần tìm đâu. Quái lạ! Chẳng lẽ là Shirin đã nói sai sao? Tôi để chiếc cặp trên bàn và kỹ lưỡng tìm lại lần nữa.

“Có phải là cậu đang tìm cái này?”

Tôi sững người, lùi lại phía sau vài bước, mặt nghếch ra, thần sắc hoàn toàn không ổn định vì sự xuất hiện quá đột ngột của Sakura. Cô đang cầm chiếc USB màu trắng trên tay, xoay xoay, mắt phi thẳng về phía tôi, ánh nhìn mang đậm phong thái băng lãnh.

.

----END CHAP 12 ----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 13.2

Không khí lớp học vẫn yên ắng như thường ngày, đôi khi chỉ là một vài tiếng râm ran bàn tán của đám học sinh. Mọi hoạt động vốn dĩ rất bình thường, thầy giáo giảng bài trên bảng, học sinh lắng nghe và ghi chép.

Nhưng chỉ có mỗi tôi là khác.

Tôi nằm dài trên bàn, hướng mặt vào chiếc ghế ngồi lạnh tênh bên cạnh. Hôm nay Sakura lại nghỉ học. Kể từ hôm ấy đến nay, ba ngày rồi mà tôi vẫn chưa chạm mặt cô một lần nào.

Đã mang chiếc USB đến trước mặt Shirin, để làm bằng chứng cho việc tôi hoàn thành yêu cầu của chị, tôi nhận lấy khuôn mặt vui mừng vì vừa được giải thoát đó. Nhưng đáp lại là gì? Mất một người bạn đáng để tôi phải trân trọng là đáp lại sao?

Đã từng nghĩ đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra, ấy vậy mà tôi vẫn cứ đắm đầu vào làm. Cũng vì lúc ấy, tôi chưa có thể nhận thức được hậu quả, đến khi nhận thức được thì đã hoàn toàn muộn.

Vì câu nói “tất cả kết thúc rồi” mà cả đêm hôm đó tôi đã không thể nào ngủ được.

Và cho đến bây giờ, tôi cũng không thể nào học được.

Tôi chợt đứng dậy và bước ra khỏi lớp, không thèm xin phép thầy giáo trên bảng. Biết rằng hành động như thế sẽ được quy vào tội vô lễ với giáo viên, sau đó, tôi sẽ bị phạt quét dọn cả sân trường rộng bằng một hòn đảo này. Tuy nhiên, hiện tại tôi không còn tâm trạng nào để lo đến việc ấy nữa.

“Hoàng tử đi đâu vậy?”

“Hoàng tử sao thế nhỉ?”

“Có chuyện gì với Hoàng tử thế?”

“Hoàng tử không được khoẻ à?”

“Trông Hoàng tử lạ quá !”

“Ba ngày nay Hoàng tử đều thế...”

“Hoàng tử...”

“...”

Cái nắng xé trưa khá gắt, tấm lưng tôi dần trở nên ẩm ướt khó chịu. Đi dưới nắng không phải là cách hay, thế nhưng tôi vẫn kiên trì lần theo bản đồ địa chỉ trong tờ giấy để tìm đến nhà cô. Sờ dĩ, có được nó là do tôi xin của Shirin từ trước. Chị đã từng có khoảng thời gian một tháng để làm “khổ sai” cho Sakura nên biết địa chỉ cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng tôi không chắc là mình... tìm đúng địa điểm! Mặc dù đã liên tục hỏi những người đi đường, rằng đây có phải nơi nào đó trong địa chỉ không, nhưng vì bệnh mù đường giai đoạn cuối không có thuốc chữa của tôi, tôi chẳng thể nào an tâm cho được.

Nhà Sakura nằm trên con hẻm số 13 - con hẻm tắt nhất thông giữa hai phố Angel và phố Devil.

Thật tình thì...tôi không nghĩ con hẻm này lại có người sống được đâu. Từ lúc bước vào đây, tôi đã ngửi thấy mùi “tà khí” ngùn ngụt. Bức tường của bất cứ căn nhà nào mà tôi đi ngang qua đều bám đầy rêu xanh, mạng nhện, cánh cổng sắt hoen rỉ, lá cây rụng đầy sân, như rằng những ngôi nhà đó bị bỏ hoang *mấy ngàn năm* rồi. Cũng may là tôi đến vào ban ngày, không phải ban đêm.

Thật đáng nể khi Sakura có thể sống được ở đây.

Nhưng không...con hẻm không đáng sợ như tôi nghĩ, tuy vắng, nhưng nó vẫn có những chiếc xe hơi chạy ngang qua, những con người đi bộ bên kia vỉa hè. Họ nhìn tôi không chớp mắt, tôi vẫy tay chào họ rồi cười thiên thần một cách tự nhiên nhất.

Có lẽ tôi vừa quên mất mục đích mình đến đây là gì!

Dường như ngoài kia chỉ là một lớp nguy trang cho con hẻm này, càng vào trong thì “sự sống” càng tồn tại. Những căn biệt thự xa hoa hào nhoáng dần hiện lên. Trong số đó, có một cái màu trắng cùng cánh cổng cũng trắng nốt. Tôi có thể nhận định rằng đó là căn nhà của Sakura theo địa chỉ.

Nhà Sakura ư? Nó rộng hơn tôi nghĩ.

Nhìn từ xa, tôi có thể thấy được tầng hai của căn biệt thự. Nhưng khi lại gần thì tôi chẳng thể thấy gì bên trong ngoài cánh cổng sơn trắng cao gần 3 mét, đã thế lại còn kín mít không một kẽ hở.

Tôi giờ tay định bấm chuông, nhưng chợt khựng lại. Tạo sao tôi lại không nghĩ đến vấn đề này từ trước: Nếu gặp rồi, tôi sẽ nói gì với cô đây? Xin lỗi ư? Liệu cô có thể chấp nhận lời xin lỗi của tôi không khi mà cô đã buông câu nói “tất cả đã kết thúc”?

Vấn đề nan giải nhất ở hiện tại là cô có chịu gặp tôi không kia.

Tôi không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ sẽ đến tận nhà để gặp mặt Sakura như thế này. Nhưng nếu không làm thế, tôi chẳng còn cách nào nữa cả. Tôi chắc sẽ vì buồn chán mà chết mất. Trước đó, tôi đã từng quen với cô đơn, nhưng từ khi có cô thì mọi sự cô đơn tôi đều không thể chịu đựng quá lâu. Ngày ngày đều gặp cô, mua nước cho cô, ăn trưa cùng cô,... thử hỏi làm sao sự vắng bóng cô ở hiện tại tôi có thể yên ổn được? Đến tận nhà có lẽ là quyết định đúng đắn nhất bây giờ. Tôi sẽ lấy sự chân thành của mình để khiến cô chấp nhận người bạn này, một lần nữa.

Kính coong..

“Là cậu sao?” Qua màn hình gắn trên một bên cột cổng, tôi thấy bác quản gia.

“Là cháu.” Tôi ríi rít. “Bác còn nhớ cháu không ạ?”

“Nhớ, ta nhớ. Cậu là cái người ta gặp lúc ở bệnh viện khi tiểu thư bị thương.”

Ra là bác vẫn còn nhớ được tôi, dù chuyện ngày hôm đó xảy ra cũng khá lâu rồi. Tôi luôn nghĩ người già thường hay lắm cảm, nhưng bác đây là một ngoại lệ.

“Vậy bác cho cháu vào trong gặp Sakura được không ạ?” Tôi cất giọng yêu cầu bác, có thể có chút khó khăn. Nếu cô ấy không muốn thấy mặt tôi thì mọi chuyện sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

“Thật tiếc. Tiểu thư không có ở nhà lúc này.”

Không có ở nhà chỉ là một trong những lý do cũ mèm để từ chối cho tôi gặp Sakura. Có lẽ cô đã lường trước việc tôi đến đây tìm nên đã dặn bác quản gia như vậy.

“Cháu không tin. Cậu ấy đang ở trong nhà.” Giọng tôi bỗng trở nên cứng rắn hơn, sau đó thì mềm mỏng trở lại. “Bác cho cháu gặp cậu ấy đi. Một chút thôi~ Cậu ấy đang hiểu lầm cháu, cháu muốn giải thích.”

“Việc này...” Qua màn hình chuông cửa, tôi có thể thấy được gương mặt bác đang khó xử đi vài phần. “Xin lỗi...bác không thể giúp gì cho cháu...”

Bác quản gia nói xong câu đó cũng là lúc màn hình vụt tắt, đen ngòm. Tôi biết bác ấy có ý muốn giúp tôi, nhưng quyền quyết định không thuộc về bác, mà là ở con người đại diện cho băng tầng ngân năm kia, không thể trách cứ bác được.

Tôi cần phải kiên trì thuyết phục Sakura mới mong có thể bước vào trong. Nhưng... không bước vào trong thì làm sao mà thuyết phục? Thật là một vòng luẩn quẩn hết sức nan giải.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 13.3

.

Trong thâm tâm tôi trào lên một nỗi khổ sở vô cùng dễ hình dung. Không gặp được Sakura, cả buổi lục tìm địa chỉ dưới cái nắng gắt của tôi sẽ công cốc hết cả.

“SAKURA!!!” Để phóng ánh mắt tới tầng hai của toà nhà, tôi bắt buộc phải đứng giữa lòng đường của con hẻm. Sau khi tìm được một vị trí nhìn rõ cánh cửa sổ màu trắng phía trên kia, tôi hét thật to và vẩy tay nhảy căng căng.

Thế nhưng một vài ánh mắt lại nhìn tôi như nhìn một tên bệnh hoạn.

Tôi không quan tâm.

“SAKURA!!! TỐ KHÔNG CÓ Ý PHẢN BỘI GÌ CẬU CẢ! LÀ BẤT ĐẮC DĨ NÊN TỐ PHẢI LÀM NHƯ VẬY, DÙ GÌ SHIRIN CŨNG LÀ CHỊ TỐ! CẬU ĐỪNG NHƯ THỂ VỚI TỐ NỮA, ĐƯỢC KHÔNG?”

Im lặng.

“CẬU RẤT HIỂU TỐ MÀ! TẠI SAO LẦN NÀY LẠI KHÔNG CHỊU HIỂU TỐ CƠ CHỨ?! HÃY CHO TỐ MỘT CƠ HỘI, TỐ SẼ CHO CẬU THẤY...TỐ LÀ MỘT NGƯỜI BẠN TỐT!”

Vẫn không có động tĩnh gì.

“GHÉT TỐ ĐẾN ĐỘ CẬU PHẢI NGHỈ HỌC LUÔN U?”

Tôi cảm thấy như tiếng hét đang dội lại chính mình. Thất bại rồi sao? Tôi đã hét muốn đứt dây thần kinh nói, thế nhưng cô vẫn không chịu hồi âm.

“TỐ SẼ ĐỨNG ĐÂY ĐỢI, CHO ĐẾN KHI CẬU CHỊU GẶP MẶT TỐ!” Có thể là Sakura đang hướng mắt theo dõi tôi ở một nơi nào đó trong căn nhà. Như vậy, tôi càng phải chứng minh cho cô thấy được tấm lòng của mình hoàn toàn là thật.

Tôi tiến lại phía cột cổng, rồi ngồi thụp xuống chờ đợi. Tôi không nghĩ cách làm này của mình có thể giải quyết được vấn đề gì. Nhưng nếu không làm như vậy, tôi còn con đường nào khác? Thôi thì chịu khó ngồi đây đợi một chút.

Liệu có khi nào trời sẽ đổ mưa như mấy cảnh sụt mướt trong phim tình cảm dài tập - khi mà nam chính đứng dưới cổng nhà nữ chính để bày tỏ sự thành khẩn của mình? Tiết trời tháng 7 này thất thường vô cùng, nhất là dạo gần đây có nhiều cơn mưa lớn bất chợt, và đài báo cũng báo nên đem ô khi ra ngoài...

Chắc không đâu, tôi bật cười một mình.

...

12:00pm

[Kobayashi Sakura's focus]

Sakura vận nhẹ nắm nắm cửa để bước ra khỏi phòng. Vì cảm thấy khát, Sakura liền xuống nhà dưới uống nước. Lúc với tay bật đèn cũng là lúc cô nhận ra không phải chỉ có mình bản thân ở phòng bếp, mà còn một người khác nữa.

“Quản gia Kyuuma?” Sakura nhướn mày ngạc nhiên nhìn người quản gia già đang nằm gục trên bàn bếp.

“Tiểu thư...” Bị đánh thức bởi tiếng gọi của cô, ông ngồi nhổm dậy, thều thào giọng, “Tiểu thư cần gì?”

Sakura lạnh lùng chép chép miệng, tay khoanh tròn. “Cái tôi cần là lý do tại sao ông ngồi ở đây vào lúc này.” Tất nhiên là việc này không phải bình thường cho một người xuất hiện trên ở bếp vào lúc 12h trưa như thế.

“Tôi ngồi một chút rồi ngủ lúc nào không hay” Cười trừ, ông giải thích. Ông không có lý do gì phải ngồi đó để rồi ngủ gục thế kia. Cô thắc mắc, trầm giọng hỏi lại. “Vì gì?”

“Tôi...cảm thấy lo cho cậu nhóc. Lúc này tôi vẫn thấy cậu ta còn ngoài đó...” Quản gia Kyuuma e dè, mặt lo lắng thấy rõ. Ông luôn quan tâm đến người khác như vậy. Đặc biệt là với Sakura, dù cô thường nói những từ ngữ không mấy thiện cảm với ông đi chăng nữa. “...Mà giờ này không phải là ‘giờ lành’ của phò Devil.”

Sakura im lặng một lúc. Đã không còn sớm để Kuro có thể đứng chờ đợi ngoài cổng, cậu có vẻ khá ngoan cố.

“Rồi cậu ta cũng sẽ về thôi.” Sakura nói, trong khi tay mở tủ lạnh và với lấy một chai sữa hương dâu, sữa là thức uống phù hợp nhất bây giờ, hương vị ngọt ngọt, ngậy ngậy của nó sẽ khiến cô cảm thấy thư thả hơn. Cô ngửa cổ tu một ngụm, cho dù nó khiến cô phải vệ sinh răng miệng một lần nữa. “Không phải về vì nản thì là về vì sợ.”

Sakura chách lưỡi. Sợ thì có nhiều thứ để sợ. Nhất là giờ này không phải là “giờ lành” như quản gia Kyuuma đã nói. Phò Devil về đêm chính là nơi tụ tập cho những đám cậu ấm cô chiêu ăn chơi trác táng, ném tiền qua cửa sổ bằng cách tụ tập, tổ chức đua xe trái phép, tìm gái bán hoa, đặc biệt là chích hút nghiện ngập... Ở con hẻm số 13 vắng vẻ này còn đầy rẫy nguy hiểm hơn cả.

Tuy ngoài mặt như thế, nhưng nếu nói cô không lo thì là nói dối. Cô nghĩ, cậu đã chán nản về từ lúc nào rồi kia.

Thực tâm, cô cũng mong cậu đừng về.

“Tôi đã từng gặp cậu ấy ở bệnh viện...” Ông ôn tồn “...nên tôi thấy được, cậu ấy là một con người rất tốt.”

“...” Sakura biết rằng ông đang cố thuyết phục mình tha thứ cho cậu, nhưng cô vẫn để ông tiếp tục nói.

“Tôi tin tưởng cậu ấy...sẽ làm cho tiểu thư trở lại như trước...”

“Tôi không muốn trở lại như trước kia.” Sakura ngắt lời, dù thanh âm vẫn đều, nhưng ngữ khí đã pha lẫn chút cảm xúc bức bối.

“Sakura à~” Đã lâu lắm rồi ông chưa được gọi tên cô như thế. Trong khi làm việc thì ông luôn một tiếng “tiểu thư”, hai tiếng “tiểu thư”. Nhưng khi đường hoàng nói chuyện về một vấn đề nào đó, tình thân với cô trong ông được bộc bạch. “Mẹ cháu sẽ không vui khi thấy cháu sống như thế này đâu...”

“Ông thì biết gì mà nói!” Sakura tức giận gắt gỏng.

Cũng đã lâu rồi, ông chưa thấy được thái độ này của cô - thái độ mất bình tĩnh đến như vậy. Có lẽ ông không nên nhắc đến chuyện phu nhân trước mặt cô...

“Bác...chỉ là lo cho cháu...” Quản gia Kyuuma cất giọng khàn đặc, nhỏ xíu. Ông rất quan tâm đến Sakura. Vì thực chất, ông luôn coi cô như cháu ruột của mình. Không ai có thể *đứng ngoài* chứng kiến được quá trình lớn lên của cô, không ai có thể thấu hiểu được cảm xúc của cô bằng ông đâu.

“Ồn thôi. Những việc tiếp theo cậu ta sẽ xử lý được.” Sakura nhún vai hạ giọng. Có lẽ cô đã nhận ra, vừa rồi bản thân đã hơi quá. “Ông cũng nên nghỉ sớm.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Ông mỉm cười hiền hậu, nhìn theo bóng dáng tiểu thư của mình chậm rãi bước lên lầu. Hơn ai hết, ông hiểu Sakura đang lo cho ông, từ trước tới giờ vẫn thế.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, dù cô có thể hiện rằng mình đã trở thành con người khác hoàn toàn như thế nào, tính cách của cô cũng không dễ gì mà thay đổi - cô thực sự rất quan tâm đến người khác. Chẳng qua là cách quan tâm của cô có khác biệt so với trước kia một chút thôi. Nếu không phải người có mối quan hệ đặc biệt với cô, họ sẽ nhìn nhận và đánh giá cô là một con người vô tâm.

Sakura một lần nữa đứng bên bậc cửa sổ. Suốt từ sáng đến giờ, cô đã đứng ở đây rất nhiều lần để ngó xuống phía dưới - nơi lòng đường, cánh cổng. Ban sáng Sakura đã nghe hết những gì cậu nói, nhưng dường như chỉ có vậy là cô đã siêu lòng. Nếu có thể, chỉ là trong quá khứ.

Cái con người mang tên Yosuke Kuro kia chính là kẻ đã khiến cô để tâm nhiều nhất từ khi chuyển địa bàn đến nước Nhật Bản này. Giờ cậu ta còn lén ra ăn vạ trước cửa nhà, đòi gặp cô kì được. Hoàng tử ư? Cô trông cậu giống một tên đại ngốc thì đúng hơn. Học thì cũng có chút kha khá, nhưng chỉ số EQ cực thấp, ngay cả cách giao tiếp ứng xử thông thường còn khó khăn, huống chi là có thể nắm bắt được suy nghĩ của người khác. Tên ngốc ấy nhất định sẽ phải chịu khổ dài dài nếu thật sự muốn cùng cô kết bạn.

Sakura có thể biết được việc làm trước đó của Kuro không hoàn toàn là cố ý. Nhưng việc cậu đã không vượt qua thử thách ban đầu của cô là thực. Và bây giờ cậu phải nhận lấy một hậu quả tương xứng.

“Mẹ, con đã làm đúng... phải không?”

Sakura ngước mặt lên trời, cũng như độc thoại với chính mình. Mỉm cười thật nhẹ, cô hướng mắt xuống phía dưới thêm một lần nữa.

Nhưng...gi kìa?

“Kuro~ đừng trách tôi, tôi muốn cậu phải nhận lấy hậu quả về lỗi lầm mà cậu đã gây ra đối với tôi...” Phe phẩy vài lọn tóc, cô cười nửa miệng.

[End Kobayashi Sakura focus]

----END CHAP 13----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giải Mã Dòng Chữ Bí Ẩn

Cũng vì là thời khắc chuyển giao giữa hạ và thu, không khí đã bớt những phần ngọt ngào, nóng bức đi rất nhiều. Sắc trời buổi tối có hơi lạnh, lại vô cùng dịu dàng, yên ả. Nhưng nó không thể nào dịu dàng và yên ả được ở con hẻm số 13 phố Angel.

Tiếng nhạc xập xình bên kia con phố khiến tôi chợt tỉnh dậy. Cố dụi mắt, tôi nhìn mọi thứ xung quanh. Trời đen như mực. Chỉ có vài thứ ánh sáng nhỏ hiu hắt phát ra từ những căn nhà. Quái, tôi vẫn chưa thể chấp nhận được hiện thực rằng bản thân đã ngủ thiếp đi từ trưa đến giờ ở nơi đây.

Tôi ngoái lại phía cánh cổng, vẫn im lìm không một chút động đậy. Vậy là Sakura đã thật sự không thèm đoái hoài gì đến tôi.

Đáng buồn thật !

Nếu đến tận giờ này cô vẫn không chịu ra gặp mặt tôi thì dù có ở đây đến sáng mai cũng chẳng được việc gì tất. Có lẽ tôi nên về, suốt đêm nán lại chỉ hại sức khỏe thôi. Thôi thì ngày mai sau khi tan học, tôi sẽ lại đến.

Bước được chừng ba bước, tôi bỗng bị một chị ăn mặc vô cùng sexy chặn lối đi. Đây không phải lần đầu tôi chạm mặt với những loại người kiểu này. Và không lần nào là tôi thể hiện thái độ nồng hậu với họ cả.

“Anh có muốn cùng với em không?” Chị ta ông ẹo dụ dỗ tôi.

“Muốn em cùng với chị sao?” Tôi chớp chớp mắt giả nai. Nhưng ngay sau đó lại cười mỉa mỉa. “Chị không đủ tiêu chuẩn. Em có muốn thỏa mãn thể nào thì vạ kiếp nữa cũng không cần đến chị đâu. Chị không đáng-một-xu để em phải chú ý tới!”

Tôi nháy mắt với chị ta. Tiểu thư quý tộc đầy rẫy ngoài kia, tôi còn không cần, thiết nghĩ làm sao tôi có thể cần một “gái bán hoa” như thế này cho được. Chị ta đương nhiên tức đến độ mặt đỏ gay rồi tím bầm như vừa bị trúng tà. Rồi chị ta vừa chửi thề vừa móc điện thoại gọi cho ai đó.

Tôi quên mất tầm này chính là giờ cao điểm của phố Devil. Bọn nhà giàu ăn chơi xa đọa thường đi chơi đêm cũng vì lí do như vậy. Có lẽ tôi không thể ở

lại thật rồi.

Tôi nhìn phía căn nhà màu trắng lần cuối, rồi ngoảnh mặt bỏ đi, lập tức bị bà chị sexy đẩy ngược trở lại.

“Đứng im đó!” Chị quát vào mặt tôi. Có vẻ như chị ta vẫn còn cay cú vụ lúc này.

“Đừng chạm vào tôi.” Tôi kiêu ngạo tránh xa chị ta một đoạn. Đối với tôi: Khi màn đêm buông xuống, hoà đồng bị vứt bỏ và nhường chỗ cho sự ngạo mạn lên ngôi. Đùa thôi, chẳng qua là đối với chị ta, tôi không cần phải thân thiện làm gì, huống hồ chị tôi thật sự chẳng phải là con người không cuồng ngạo.

“Rồi mày sẽ biết thế nào là lễ độ.” Chị ta gằn.

Đối với lời đe dọa của chị ta, tôi chẳng có lấy một chút nào gọi là sợ hãi hay kiêng dè. Nhưng tôi đã thay đổi suy nghĩ chỉ trong một phút sau, khi mà tốp thanh niên khoảng gần chục người, mặt mũi bặm trợn bao vây lấy tôi. Không khó để đoán đây là những người mà bà chị kia gọi đến.

Lần này thì gặp rắc rối thật rồi.

“Mày... mới đến đây lần đầu phải không?” Một trong số đó lớn giọng hỏi tôi.

Tôi cau mày, có chút phật lòng, tôi nghĩ cả đất nước Mặt trời mọc không ai là không biết đến Hoàng tử mặt trời này. Nhưng sai rồi, có lẽ bọn họ chả bao giờ đã động đến cái gọi là giới truyền thông.

Khá là dị ứng với những con người này, tôi chẳng buồn trả lời.

“Yaaa! Tên kia! Vừa mới đến đã kiêu ngạo như thế rồi!” Một tên túm lấy cổ áo tôi.

Chán ghét việc bị bọn chúng động chạm vào người mình, tôi ngay lập tức giăng ra.

“Phải dạy nó một bài học mới được! Lên!”

Một, hai, ba, bốn, năm. Năm tên đứng trước lao thẳng vào người tôi như con thiêu thân. Không may cho họ, tôi đã né được tất cả cú đâm nhất loạt xông tới. Với danh hiệu Lục đẳng huyền đai môn Không thủ đạo mà tôi đã đạt được (nhưng tôi vẫn thích dùng nắm đấm), bọn người này...chỉ gây một chút khó khăn cho tôi thôi.

Nhưng đánh rồi mới biết rằng, nó “khó khăn” đến chừng nào. Tuy bọn họ biết sơ qua chút võ, không hề có kỹ thuật, chỉ áp dụng sức mạnh là chính, nhưng đầu sao tôi vẫn là một học sinh trung học, còn đối thủ là mười tên du côn to lớn. Công bằng ở đâu? Xã hội giờ đây toàn ý đồng hiệp yếu, chẳng đáng mặt anh hùng tạc nào.

Tất cả cũng dần ngã xuống trước những cú đánh của tôi. Nếu như tin này mà lọt ra ngoài, thế nào trên trang nhất tất cả các báo sẽ giật cái tít: “Hoàng tử mặt trời đánh nhau với du côn?” cho mà xem. Thật tò mò với những suy nghĩ của mọi người về tôi sau đó. Họ sẽ ngưỡng mộ vì tôi anh hùng, hay phê bình vì tôi phạm luật? (Rùa: bó tay nhà người luôn a, đánh nhau mà còn suy nghĩ tùm lum cho được -_-)

“Phù~” Cuối cùng cũng dẹp xong đám ấy, tôi thở hắt ra một hơi, và lấy tay chà chà vào gò má của mình nhằm xoa dịu cơn đau. Gương mặt điển trai bình thường đã điểm vài nét bầm vô cùng khó coi.

Nghĩ được một lúc, bọn chúng có những hành động khá lạ - tất cả đều đứng dạt sang một bên. Tôi nhìn theo họ mới thấy...lại có thêm một tốp nữa.

Tôi ngần ngại 2s. Lần này, mỗi người cầm theo một cái mã tấu, chẳng phải tay không như đám kia nữa. Đối với dân nghiện ngập như bọn chúng, giết người chẳng là việc gì quá to tát.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 14.2

Tôi đổ mồ hôi lạnh. Vì trận đánh khi nãy nên bây giờ tôi cảm thấy không còn nhiều sức lực. Hiện tại, chúng còn mang theo vũ khí, Lục đẳng huyền đai thì đã là gì? Dù sao tôi cũng là một cậu nhóc trung học, đối xử “đặc biệt” với tôi như vậy thật quá không công bằng rồi.

Tôi mà sẩy tay một chút là đi đời nhà ma như chơi.

“Oát con! Mày được lắm! Để xem mày có thể chạy đằng nào!”

Không còn đường nào để chạy nữa, tôi chỉ có thể đối mặt.

Bọn chúng lại một lần nữa xông thẳng về phía trước. Tôi né được một mũi dao, hai mũi dao, nhưng không chắc là sẽ né mãi được. Tôi tấn công được một người, hai người, nhưng cũng không chắc là sẽ đánh bại hết tất cả hai chục người đứng trước mặt đây. Mồ hôi nhễ nhại bắt lấy mái tóc xướt. Một thật đấy!

XOAT!

Lưng tôi bắt đầu đau nhói như vừa mới bị một thứ gì đó chém vào. Tôi cố gắng đá thêm hai kẻ đang lao về phía mình, nhưng rất nhanh đã cảm thấy choáng váng cùng cực, hai bàn chân không thể chống đỡ được cả thân thể. Tôi khụy một gối xuống đất.

Biết là sẽ thế này mà, tôi không tránh được đường dao của bọn chúng. Dù võ có giỏi đến đâu, nhưng chẳng có kinh nghiệm trên chiến trường, dĩ nhiên không dễ gì mà hoàn toàn thắng. Cho dù có thắng thì cũng thương tích đầy mình. Nếu biết có ngày này, trước kia tôi đã chăm chỉ luyện tập đến nhiều loại kungfu khác khiến không có kẻ nào có thể đánh bại.

Tôi cố gắng mở mắt để có thể nhìn thấy mọi thứ... lần cuối.

Thôi nào, tôi tự trấn an sự sợ hãi cái chết của bản thân. Nó chỉ là một nhát chém thôi, chỉ là một nhát chém nông thôi. Nhưng... cố gắng thế nào, tôi cũng không thể cầm cố được sự đau đớn mà nó đem lại... Và dù vết thương không sâu, nhưng nếu mất máu quá nhiều, đương nhiên sẽ không thể nào sống được. Đó là còn chưa tính đến việc bọn chúng có tha cho tôi sau khi đã chém một nhát không nữa kia.

Nhờ đó, sự lạc quan hiếm hoi nơi tôi cũng dần dà biến mất.

“Sakura~ tớ nghĩ tớ không thể chờ cậu được nữa rồi~” Tôi lẩm bẩm trong miệng. Đây đích thị là một lời trăng trối, vì tôi sợ rằng bản thân sẽ mất đi cơ hội gặp mặt Sakura lần cuối.

Nhìn lưỡi dao vô tình đang giương thẳng xuống người, tôi chỉ mỉm cười thật nhẹ, nụ cười cuối cùng mà tôi có thể nở trên môi khi vẫn còn sống.

xoat!

“A!”

Tiếng la thất thanh vang vọng trong đêm tối. Sau đó là tiếng leng xeng của thanh kim loại rơi xuống. Mắt tôi bắt đầu nhoè dần, cả người đã hoàn toàn nằm sấp dưới đất. Thấp thoáng, tôi thấy được tên cầm dao lúc này bị cái gì đó trượt qua cánh tay rồi bắt đầu rướm máu. Và cả bóng người đeo mặt nạ, đứng trên thành tường trên mình là một tấm áo choàng đen đang phát phơ bay trong gió, mũ chụp kín đầu. Trông cứ như một thần chết đích thực vậy.

Ân nhân cứu mạng của tôi...cuối cùng cũng đã xuất hiện.

“Nữ hoàng bóng đêm?? Sao người lại ở đây??”

Bọn họ vừa gọi Áo choàng là gì? “Nữ hoàng bóng đêm”?

“Cút.” Áo choàng ngữ giọng đều đều, nhưng đủ phát ra một loại uy khí khiến người khác phải cúi đầu khiếp sợ, tim đập chân run.

Mắt tôi nặng trĩu, rồi hoàn toàn khép lại, không có cách nào mở ra nữa. Vết thương này...chẳng phải là tầm thường đâu. Đau quá! Từ khi sinh ra, tôi chưa bao giờ chịu một sự đau đớn về thể xác lớn như vậy.

“Cút nhanh! Trước-khi-ta-bóp-nát-tất-cả-các-người.” Áo choàng gầm lên.

Giọng nói của Áo choàng rất quen, rất giống với một người.

...Là Sakura. Dù tôi đang mất dần ý thức, nhưng trước khi bất tỉnh thật sự, tôi vẫn còn khả năng nhận ra: đó là giọng của Sakura!

“Sakura~” Tôi thều thào gọi.

Tôi có thể nghe thấy tiếng chạy vồn vã của bọn chúng. Và sau đó là tiếng “cộp cộp” của bước chân. Áo choàng hẳn đang tiến lại phía tôi, thật chậm, rồi dừng hẳn.

Sao hẳn không cứu tôi nhanh đi, hay... hẳn lại muốn giết tôi?

Cách đó không xa, tiếng quạ quác quác vỗ cánh tứ tung bỗng ngợp trời.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 14.3

Chớp mắt, tôi thấy mình đang nằm trong một căn phòng trắng toát, không khí toả ra xung quanh hơi lạnh lạnh, như vùng cực lạc xa xôi. Bệnh viện ư? Không phải, ngay cả bệnh viện VIP cũng không thể nào tiện nghi như thế này được.

“ Tỉnh rồi sao?”

“ Sakura... ?” Lúc này, tôi mới nhận ra rằng, Sakura đang ngồi chống cằm nhìn tôi ngay bên cạnh.

“ Nhà tôi.” Có lẽ do Sakura thấy tôi ngó dáo dác nhìn để xác định đây là đâu, cô ấy đã kịp thời giải đáp.

Sẽ chẳng có gì thu hút tôi đến như vậy nếu toàn bộ căn phòng không cùng mang một gam màu trắng. Tường trắng, thảm trắng, giường trắng, rèm trắng, kệ tủ trắng, vân vân và vân vân đều màu trắng. Tôi khẽ rùng mình, vốn dĩ màu trắng rất trang nhã và lịch sự, nhưng trắng cộng trắng cộng trắng như thế này, trông nó không hơn không kém gì so với một cái nhà xác. Giờ tôi mới nhận ra, Sakura là thánh cuồng màu trắng.

(Còn tôi, tôi lại cuồng màu vàng.)

“ Cậu... cứu tớ sao?” Vấn đề không phải là để ý đến nội thất căn phòng của cô, mà cái chính là ngay khi tôi bất tỉnh, những gì đã xảy ra sau đó tôi hoàn toàn không thể biết - bọn người đã đánh tôi hiện tại đang ở nơi nào, ra sao, tôi mà gặp được bọn chúng một lần nữa thì chắc chắn sẽ không dễ yên đâu.

“ Đừng hiểu lầm. Tôi sợ rằng cảnh sát đến tìm tôi vì có một cái xác nằm vất vương trước cổng nhà thì khổ. Nên bắt-đắc-đĩ mới đem cậu vào thôi.”

Sakura nhấn mạnh cụm từ “bắt đắc dĩ”, khiến tôi hơi phiền lòng một chút.

Nhưng... ý tôi không phải là như thế.

“ Ý tớ là...cậu giúp tớ đánh đuổi bọn du côn??” Tôi chống hai khuỷu tay xuống giường để gượng dậy. Vết thương ở lưng tuy đã được băng bó kỹ lưỡng, nhưng nó vẫn khiến tôi đau âm ỉ. Dân nghiện ngập ra tay không màng lương tâm một chút nào.

“ Đang nghĩ gì vậy?” Sakura chớp nhẹ đôi mắt, nghiêng đầu không hiểu chuyện nhìn tôi, trông nai cục. Tôi hận là không thể lập tức ôm chầm cô vào lòng. “ Tôi giúp cậu đánh đuổi bọn du côn?”

“ Ừ. Là cậu phải không?” Tên áo choàng ấy...

“ Hình như cậu đã đề cao tôi quá rồi...” Cô nhếch môi. “ Ngay cả đám người của Hanazuki tôi còn không chống chế được.”

Đúng là thế thật. Cũng không thể có chuyện Sakura giả đồ thua để phải chịu thương tích đầy mình. Nhưng...giọng nói đêm hôm qua của tên Áo choàng rất giống Sakura. Tôi không thể nghĩ ra được ai khác ngoài cô.

“ Nhưng tớ đã nghe thấy giọng cậu?”

“ Cậu...nhớ tôi đến mê sảng rồi.” Sakura nhún vai kết luận. Dù lời cô nói pha thêm một chút kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là không hợp lý.

“ Nữ hoàng bóng đêm?” Phải rồi, nếu tôi nhớ không nhầm thì bọn họ gọi Áo choàng là Nữ hoàng bóng đêm. Bọn người đó, Hoàng tử mặt trời như tôi lại chẳng biết là ai, vậy mà mới nhìn đến thân thủ áo đen đã nhận ra đó là Nữ hoàng bóng đêm ở phương nào, chứng tỏ...Nữ hoàng bóng đêm ấy xuất hiện chốn này không phải lần đầu tiên. Khả năng là Sakura vẫn cao hơn cả. Nhưng tôi vẫn chưa thể nghĩ ra lý do vì sao cô ấy lại giấu tôi.

“ Cậu làm nhầm gì thế?” Sakura sờ trán tôi, sau khi đảm bảo tôi không bị bệnh, cô mới hạ tay xuống. Chắc cô nghĩ tôi thần kinh không ổn định đây mà. “ Có lẽ là cậu đã đọc quá nhiều truyện tranh.”

Ừ. Có thể là bọn chúng chỉ chém tôi một nhát cảnh cáo rồi bỏ đi. Còn đoạn sau là...do tôi đau đến độ mê sảng nên tự mơ thấy nhân vật Nữ hoàng bóng đêm nào đó đến cứu mình. Xác suất câu chuyện đã xảy ra như thế rất cao.

Một giấc mơ...cứ như là thật vậy!

Tôi tiu nghỉu.

Sau đó lại cảm thấy vui vui.

Chẳng phải cuối cùng tôi cũng đã được vào trong nhà Sakura rồi sao? Chính cô cũng đã không bỏ mặc tôi, mời bác sĩ cấp cứu và cho phép tôi nằm trên giường của bản thân, rõ ràng là cô đang cho tôi một ân tình, tức, cô không giận tôi nữa. Dù chỉ là phát hiện riêng mình, nhưng phát hiện này thật khiến tôi cao hứng.

“Tớ xin lỗi ~ Cậu đừng giận tớ nữa nhé Sakura!” Tôi nhận ra rằng, mặc dù bị thương, và cũng là để Sakura bắt gặp mình trong tình cảnh thảm hại này, nhưng đây chính là cơ hội để tôi có thể nói lời xin lỗi với cô.

“...” Đáp lại lời tôi, Sakura quyết định im lặng quay đầu đi nơi khác. Tôi thất vọng, nhưng không để lộ quá nhiều trên khuôn mặt, rành rành là cô đang cố tình né tránh tôi.

“Cậu đi đâu thế? Trả lời tớ đi chứ.” Khi trông thấy Sakura định bước ra khỏi phòng, tôi nhòe mắt kéo cô quay trở lại, ghì chặt vào lòng.

“Buông.” Sakura dùng sức, khiến vết thương trên lưng tôi nhói lên một chập.

“Không buông. Cậu biết tớ không cố ý, tha lỗi cho tớ đi~!” Dù đau, nhưng tôi vẫn ngoan cố. Mục đích của tôi đến đây, dù cho có bị thương tích như vậy là để cầu xin sự chấp thuận lời xin lỗi của cô kia mà. Lần này nhất định tôi phải giải quyết tận gốc, không thể dùng dằng mãi việc này như thế được. Nó đã khiến tôi khốn đốn cả ba ngày rồi.

Đột nhiên Sakura dùng hẳn mọi động tác, không vùng vẫy nữa mà nhìn thẳng vào mắt tôi. Tuy gương mặt không có biểu cảm gì, nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh cô-ban có lại chút sắc đen sâu thẳm thẳm ấy, tôi lại cảm thấy tim mình đang đập loạn lên trong lồng ngực.

Sakura định làm gì thế nhỉ?

“Dùng sức nhiều sẽ không tốt cho vết thương đâu ~” Sakura thì thầm bên tai tôi, phả ra hơi nóng ấm.

Sự dịu dàng thái quá này của cô khiến tôi không thể tiếp nhận kịp thời, nhất là khi cả hai đang ở trong tư thế cực kì âm muội - tôi đang ghì chặt không cho cô bước đi. Nhưng dưới góc nhìn của người ngoài sẽ là tôi và cô đang ngồi ôm nhau trên giường, khuôn mặt cả hai dường như chỉ cách nhau một đoạn không đáng để tính toán.

“Cậu đang cố tình câu dẫn tớ đó hả?” Tôi cười cười xấu xa, để lộ cái đuôi cáo của mình, vòng tay ôm Sakura được siết chặt hơn. Tôi táo bạo, đẩy cô nằm xuống giường, trực tiếp phủ cả thân thể lên cô. Nếu Sakura cứ như thế này, tôi sợ mình sẽ không thể kìm chế nổi mất...! Tôi cũng là con trai cơ mà. “Cậu không sợ tớ sẽ... ăn thịt cậu à?”

Sakura im lặng nhìn tôi, rồi cười nhếch miệng.

...

Rùa: Các bạn like và để lại cmt nếu cảm thấy truyện hay với ạ <3

cảm ơn đã ủng hộ *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 14.4

...

. “Cậu không sợ tớ sẽ... ăn thịt cậu à?”

Sakura im lặng nhìn tôi, rồi cười nhếch miệng.

“Tiểu thư, tôi có chuyện muốn n...” Tiếng gấp gấp nhưng đứt đoạn của bác quản gia từ phía cửa thu hút sự chú ý của cả hai chúng tôi.

Tôi giật mình nhòe người dậy, thế nhưng Sakura vẫn nằm im - dưới thân tôi. Trông thấy thái độ cuồng quật mà sợ đau nên không dám cử động mạnh này của tôi, bất giác, cô nở nụ cười giảo hoạt, sau đó quay ra phía cửa.

Về phần quản gia Kyuuma, sau khi thấy những gì không nên nhìn thấy, ông nhanh chóng quay mặt trở ra ngoài, nhưng cánh cửa phòng vẫn chưa khép.

“Ông không biết gõ cửa trước khi vào phòng à?” Sakura lãnh đạm nói, dĩ nhiên là không hề kèm theo nụ cười giống như khi nhìn tôi lúc nãy.

“Thực xin lỗi, đã làm gián đoạn rồi. Tôi sẽ nhanh chóng rời đi ngay đây.”

“Không cần.” Sakura ngồi dậy.

Thế là cô đã rời khỏi người tôi mà vẫn không có một lời tha thứ nào. Nhưng cũng không thể để cô cứ mãi nằm dưới thân mình mãi được, tôi sẽ chết vì ngượng mặt.

Nghe được câu lệnh kia, quản gia thêm lần nữa tiến vào trong phòng, trên tay xách theo một cái laptop.

“Có chuyện gì?”

“Việc này...” Ông e dè nhìn tôi. Ánh mắt này đủ để tôi có thể nhận ra, việc này quan trọng đến độ người ngoài là tôi không thể biết.

Sakura chẳng mấy chốc đã nhận ra mấu chốt của điểm bất thường trong ánh mắt của ông, cô nhanh chóng mở miệng. “Cậu ta là một kẻ ngốc, chẳng ảnh hưởng đâu, ông cứ việc nói.”

Tôi cảm thấy rất ảm ức. Đã biết bao nhiêu lần tôi giải thích với Sakura rằng mình không phải là kẻ ngốc, nhưng bao giờ cô ấy cũng bỏ ngoài tai những điều tôi nói.

“Thưa tiểu thư...trên màn hình máy tính của tiểu thư lại hiện lên dòng chữ đó ~”

“Lại nữa?” Một vài nét khó chịu thoáng hiện lên trên gương mặt vốn lãnh cảm của Sakura. Chuyện có thể khiến gương mặt cô trở nên như vậy thật sự không nhiều, đương nhiên nó khiến tôi vô cùng tò mò.

Bác quản gia tiến lại phía chúng tôi và cho cô xem một cái gì đó trên chiếc laptop màu trắng. Tôi cũng vì hiếu kỳ, mặc cho nơi vết thương đang dấy động lần sóng biểu tình nhỏ nhỏ, tôi cố gắng vịn vai Sakura, nhướn người lên cao xem nó là gì lại có thể khiến cô khó chịu đến thế. Đương nhiên là sự khó chịu ấy không được biểu hiện rõ, nhưng so với gương mặt vô cảm kia, nó đã là quá rõ ràng.

“Nhân danh Sư giả bóng đêm, ta sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ cản trở chủ nhân trên con đường trở thành chúa tể của thế giới.”

“Nó nghĩa là gì?” Trong thấy dòng chữ lạ màu đỏ kia qua vai Sakura, tôi lạ lẫm vô cùng.

Không có ý định giải đáp, Sakura chăm chú vào màn hình điện thoại như để suy nghĩ cái gì đó, chắc chắn là ý nghĩa của dòng chữ khó hiểu kia.

“Bác, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Hỏi bác quản gia, có lẽ tôi sẽ nhận được câu trả lời.

“Có kẻ đã thâm nhập máy tính của tiểu thư và điều khiển nó bằng một thiết bị khác. Đã liên tục một tuần nay rồi, ngày nào cũng nhận được dòng chữ màu đỏ khó hiểu ấy.”

“Điều khiển từ xa???” Tôi ngạc nhiên. Có kẻ nào lại dám quấy phá tầng tầng bập bồng này kia chứ!

Dĩ nhiên là tôi đang không phải nói bản thân mình. “Sao không diệt virus trong máy đi ạ?”

“Không chờ ý kiến của cậu, nếu diệt được tôi cũng đã diệt từ lâu rồi.” Sakura lườm xéo tôi như kiểu muốn nói lên rằng ‘Cậu có thật là đang bị thương không đấy?’. Tôi cười huề nhìn cô cũng như để trả lời: ‘vết thương của tớ cậu cũng đã kiểm chứng rồi kia mà’.

“Sao không báo cảnh sát đi.” Tôi lanh chanh đưa ra một đề nghị.

Sakura lại lườm tôi, một lúc sau cô tiếp tục chăm chú vào màn hình máy tính. “Tôi đã biết ai là kẻ chủ mưu. Nhưng tôi chỉ không hiểu dòng chữ này có ý nghĩa gì thôi.”

“Sao? Cậu biết rồi á??” Tôi há mồm sững sờ, chẳng thể nào nghĩ rằng Sakura không hiểu nội dung nhưng vẫn biết được ai là thủ phạm. Và còn, khuôn mặt đắm chiêu nghiền ngẫm của cô nữa...

Có lẽ vì Sakura không suy nghĩ ra được nội dung của dòng chữ nên mới cảm thấy khó chịu như vậy.

Bỗng chốc trên màn hình máy tính lại xuất hiện hai hàng chữ màu đỏ được tạo hiệu ứng, nhưng nội dung lần này thì đã hoàn toàn thay đổi. Cả ba chúng tôi cùng chăm chú vào nó.

“Dưới ánh trăng tròn vành vạnh, trước mặt hai kẻ phạm trần, Nữ hoàng bóng đêm bắt đầu khoe sắc trắng tinh khiết và đẹp đẽ ”

“Một dòng chữ khác sao?” Cát tiếng hỏi, có lẽ bác quản gia khá ngạc nhiên khi trong một tuần vừa rồi màn hình chỉ hiện duy nhất nội dung ban đầu kia đến nay lại đổi khác.

“Có vẻ như ‘hắn’ muốn gặp tôi rồi thì phải~” Sakura cười cười gian xảo.

Tôi khó hiểu nhìn. Cụm từ duy nhất mà tôi không thể giải đáp trong mật thư là... “Nữ hoàng bóng đêm?” Tôi phát giác, nó làm tôi nhớ đến vụ hôm qua.

Không, là giấc mơ ngày hôm qua.

“Tên ngốc này...” Sakura quay đầu lườm tôi ở phía sau. “Nữ hoàng bóng đêm ám chi hoa quỳnh, không phải nhân vật trong truyện tranh cậu mơ thấy đêm qua.” Sakura như nhìn thấu những suy nghĩ của tôi vừa rồi.

...

Rùa: Các bạn thử "giải mã" dòng chữ kia đi, hehe :v

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 14.5

“Tên ngốc này...” Sakura quay đầu lườm tôi ở phía sau. “Nữ hoàng bóng đêm ám chi hoa quỳnh, không phải nhân vật trong truyện tranh cậu mơ thấy đêm qua.” Sakura như nhìn thấu những suy nghĩ của tôi vừa rồi.

Tôi à lên một tiếng, gật gật đầu. Phải rồi, hoa quỳnh còn được mọi người gọi với cái tên khác là “Nữ hoàng bóng đêm”. Bởi vì khi nhắc đến cụm từ ấy, cái tôi nghĩ đến đầu tiên là Áo choàng đen chứ không phải hoa quỳnh, nên bí nước.

Tên Áo choàng đó...ám ảnh tôi mất thôi.

Nhưng “Nữ hoàng bóng đêm” bên trên được viết in hoa...theo lẽ thường thì nó phải là tên riêng mới đúng chứ nhỉ?

Tôi ngồi trở lại xuống giường, chân khoanh tròn, hai tay thả lỏng, não bộ bắt đầu phân tích. “‘Ánh trăng tròn vành vạnh’ là muốn nói đến ngày rằm tháng này, tức là ngày mốt?”

“Ừ.” Cô gật đầu nhìn tôi khinh khỉnh theo kiểu ‘xem như cậu thông minh được một chút’.

Không thềm để tâm đến thái độ xem thường của cô, tôi tiếp tục lý giải. “‘Nữ hoàng bóng đêm’ là hoa quỳnh, thời điểm mà hoa quỳnh ‘khoe sắc sắc trắng tinh khiết và đẹp đẽ’ chính là khoảng 8h tối.” Sau khi ngưng đoạn để suy nghĩ, tôi lại tiếp tục mở miệng. “Mấu chốt để biết được hần đang muốn hẹn gặp cậu chính là nhờ cụm từ ‘trước mặt hai kẻ phạm trần’. Hần muốn nhấn mạnh ‘hai kẻ phạm trần’ chính là cậu và hần, tại nơi mà hoa quỳnh khoe sắc trắng, dưới ánh trăng tròn.”

“Khá thông minh đấy.” Sakura chế giễu nhìn tôi, sau đó quay về phía bác quản gia hỏi. “Ông có biết gần đây, chỗ nào có hoa quỳnh không?”

“Hoa quỳnh...phía tây bờ hồ Phyllo phổ Angel có khá nhiều.” Ông trả lời.

“Được rồi.” Cô nhoen cười.

“Địa chỉ trên bức thư sẽ là 8h ngày mốt tại phía tây bờ hồ Phyllo.” Tôi chen thêm vào, rồi e dè hỏi Sakura. “Cậu sẽ đi chứ?”

“Tất nhiên.” Sakura khoanh tay hếch mày. “Người ta muốn gặp tôi thế kia mà.”

“Vậy...tớ sẽ đi cùng cậu~” Tôi đưa ra một ý tưởng táo bạo.

Bất ngờ cô nhú mày nhìn tôi. “Cậu đang bị thương, ở nhà đi.”

“Không sao đâu.” Biết rằng mình đang bị thương, nhưng tôi vẫn cảm thấy lo. Để cô đi một mình thế này không ổn chút nào. “Từ giờ đến ngày mốt chắc vết thương cũng sẽ lành thôi.” Tôi phán, thật ra thì sớm cũng là một tuần mới lành được.

“Vết thương chỉ vài mũi khâu, không sâu cho lắm.” Cô gật gù ngẫm nghĩ. “Cậu chắc mình có thể đi?”

“Ừ.” Tôi gật đầu dứt khoát để khẳng định. Đi bằng chân chứ có phải là đi bằng lưng đâu mà sợ chạm phải vết thương.

“Được rồi. Tạm gác việc này đã.” Cô búng tay cái chóc. “Đói rồi phải không?”

Tôi gật gật. Thật là từ bữa sáng hôm qua tôi mới ăn được vài lát sandwich, sau đó đến giờ chưa bỏ gì vào bụng. Tôi đói meo mốc luôn rồi đấy chứ!

“Chờ tôi một chút.” Sakura nháy mắt và rào bước đi. Kế đó, bác quản gia cũng bước theo sau. Để lại mình tôi trong căn phòng “thuộc về Cõi âm” này. Càng nhìn càng đáng sợ, đầu đầu cũng mang sắc trắng. Dường như trong phòng chỉ có tóc, mắt của tôi và cành lá của nhánh hoa hồng trắng trên bàn gần

đó là không trắng thôi.

Vài phút sau, Sakura quay trở lại với khay bánh kếp nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút, khiến bụng tôi quặn réo biểu tình dữ dội. Dường như bánh đã được chuẩn bị từ trước.

“Hôm nay tôi sẽ huấn luyện cậu ăn đồ lạ.” Sakura tiến sát lại chiếc giường và hươ hươ khay bánh trước mặt tôi.

Tôi ái ngại nhìn Sakura cười trừ, huấn luyện ăn thức ăn không phải do đầu bếp Tanaka nhà tôi nấu, điều này thật sự không dễ dàng.

“Ăn đi.” Sakura khều khều cánh tay rồi cầm lấy một miếng đặt trước miệng tôi. Nhìn thì có vẻ ngon, nhưng không biết tôi có thể ăn nó không. “Là tôi làm đó.”

“Cậu sao?”

Nếu vậy thì tôi càng phải đề phòng. Sakura giản dị nhưng nom cũng tiểu thư lắm. Tiểu thư lẫn vào bếp á? Bây giờ vấn đề ‘tôi có ăn được không?’ đã chuyển thành vấn đề ‘bánh có ăn được không?’ mất rồi.

“Ừ. *Lần đầu vào bếp*, tôi muốn cậu thử nghiệm...” Tôi méo mồm bởi sự choáng ngợp trong đầu óc. Giờ tôi cũng đã hiểu kết cục sau khi ăn bánh kếp cô làm là gì. Tôi rất không thiết tha gì khi bản thân bị biến thành con chuột bạch của cô. “Ăn thử đi. Không chết được đâu mà lo.”

“Ừ, haha ~” Không chết thì cũng hấp hối trong bệnh viện.

Có lẽ không đến nỗi nào, ăn cho cô ấy vui vậy. Tôi nhận lấy miếng bánh từ tay Sakura, chậm rãi đưa lên miệng và cắn thử một miếng nhỏ.

“Thế nào?” Sakura nghiêng đầu để nhìn rõ sắc thái biểu cảm trên gương mặt tôi hơn.

“Ừm, ngon. . .ngon...ngon lắm. Mới lần đầu làm được như thế là tốt lắm rồi...haha~” Tôi cười nên tiếng khóc. Trời đất ma quỷ thánh thần ơi! Mặn, mặn không thể tả nổi! Nếu tôi đoán không lầm, số lượng muối mà cô đã đổ vào đây là nửa hũ. Không những thế, ngoài mặn ra thì nó còn có thêm thứ mùi lạ lẫm khiến tôi không thể nuốt trôi được - do căn bệnh cổ quái của tôi. Tuyệt. Miếng bánh này khiến miệng tôi từ đắng - sau khi tỉnh dậy - chuyển sang đắng ngắt. Cũng may bên cạnh còn một cốc sữa, tôi nhanh chóng lấy nó để giải thoát cho mình.

“Vậy thì tôi sẽ nấu cho cậu ăn trong những ngày cậu ở lại đây.” Nháy mắt tinh nghịch, cô tuyên bố.

....

Note: Tư liệu về hoa quỳnh, readers có thể tìm trên mạng nhé! hihi~ Rùa đã bỏ công nằm ngâm cứu để suy nghĩ ra cái mật thư liên quan đến bốn chữ “Nữ hoàng bóng đêm” á, nó không đơn giản như lời giải của bạn Kuro bên trên đâu. ^^ .v

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 14.6

...

“Vậy thì tôi sẽ nấu cho cậu ăn trong những ngày cậu ở lại đây.” Nháy mắt tinh nghịch, cô tuyên bố.

Khoé môi tôi giật giật, ngày nào cũng có những bữa ăn như thế này thì tôi sẽ sớm xuống địa ngục...à không...lên thiên đàng mất!

“Được...được vậy thì còn gì bằng...” Tôi đưa tay lên gãi đầu, cười gượng.

Những ngày tháng tử thần của tôi sắp đến rồi.

“Làm sao thế?” Sakura nhú mày nhìn tôi nghi ngờ, cũng vì những biểu hiện vô cùng lạ của tôi.

“Có...có sao đâu!” Tôi lấp liếm rồi nhanh chóng đổi đề tài. “Tớ ở lại đây có phiền cho cậu quá không?”

“Phiền ư? Không hề.” Nhún vai, cô trả lời.

“Nhưng ba mẹ tớ sẽ lo lắng...” Biết rằng tôi chưa thể về trong bộ dạng như vậy, vì thế nào cánh báo chí cũng săn tin, rồi thêm mắm thêm muối đủ thứ trên đời. Nhưng ba mẹ tôi sẽ thế nào khi đứa con trai quý tử của họ biến mất vài ngày nhỉ? Tôi thật không trông mong cảnh tượng họ đến báo cảnh sát

tìm-trẻ-lạc và la khóc òm tôi.

“Tôi đã nói với mẹ cậu rằng cậu đã trúng thưởng vé đi Jeju nên tạm thời vắng mặt một tuần. Yên tâm.”

Nghĩ ra được như thế, Sakura quả thật rất tỉnh ranh.

“Vậy tớ sẽ ở phòng nào?” Đừng nói là cô cho tôi nằm ngủ ở sofa nhé. Như thế thì trở về còn hơn là ở lại. Tốt nhất là, cho chúng tôi cùng ngủ chung một phòng đi! Tôi cười cười xấu xa, trong đầu hiện lên những hình vẽ ám muội vô cùng.

Cùng bạn thân làm chuyện đó chắc chẳng sao đâu nhì!? (*câm nín*)

“Ồ đây.” Sakura dừng dừng chỉ tay xuống cái giường mà tôi đang ngồi.

“Thật á?” Tôi thoáng ngạc nhiên. Sakura lại có thể dễ dàng đồng ý, quả là chuyện lạ.

Đọc được suy nghĩ qua biểu hiện của tôi, Sakura giấu cợt cười. “Phòng tôi ngay bên cạnh, còn đây là một trong những phòng sơ cua.”

Nhận được sự thật phũ phàng, tôi khựng lại. “Cậu định để tớ ở căn phòng ma quái này một-mình ư?” Nhìn thôi đã rùng mình chứ đừng nói phải sống trong đây vài ngày. Tôi bị ám ảnh màu trắng mất thôi. Tấm rèm cửa sổ màu trắng kia...sẽ thế nào khi cứ phát phơ bay vào ban đêm nhì?

“Tất cả căn phòng trong ngôi nhà này đều thế.” Sakura cười nửa miệng.

“Ngay cả phòng ba mẹ cậu?” Tôi gặng hỏi. Thật không thể tưởng tượng nổi, vì sao mà ba mẹ Sakura lại chiều chuộng cô đến độ xây căn biệt thự toàn trắng này. Tôi cuồng vàng nhưng chỉ phòng của tôi là có màu vàng thôi.

“Họ không có ở đây.”

“Vậy họ vẫn còn ở New York sao?” Sống riêng, cô tự lập thật.

“Chết cả rồi.” Sakura lãnh cảm nói.

Tôi sững người, thật không tin vào lỗ tai mình. Ba mẹ cô đã mất ư? Một niềm cảm thông sâu sắc đang dần cuộn lên trong tâm trí. Có lẽ tôi đã chạm vào vết thương lòng mà cô muốn quên đi.

“Tớ xin lỗi...”

“Vi gì?”

“Nhắc lại chuyện buồn của cậu ~”

“Haha, ngốc nghếch thật. Chỉ vậy mà khiến tôi buồn được sao?” Sakura vói tay lấy một chiếc bánh kếp trong tay và cho lên miệng.

“À ~ haha...” Có lẽ con người của cô thật sự mạnh mẽ.

“Ừm...” Cô khẽ nhăn mặt, mắt long lanh nhìn tôi. “Hình như nó...hoi mặn thì phải.”

“Ahahaha~~~~” Tôi phá lên cười sặc sụa. Tuy lúc này, tôi sợ cô sẽ thất vọng, nhưng trông thấy cô tự mình thưởng thức “thành quả” của mình như thế, tôi liền không thể không chế được nụ cười.

“Hừ. Cậu dám gạt tôi?!” Liếc xéo tôi, cô đồng dục tuyên bố. “Cậu sẽ phải chịu hình phạt nhịn ăn ngày hôm nay.”

“Hả? Sao cậu tàn nhẫn vậy?” Tôi tròn mắt la lên. Nhưng chợt nhận ra, bản thân đã nói như nước tuôn rào rào, không thêm suy nghĩ trước sau. Nói Sakura tàn nhẫn, không chừng nhất định cô sẽ “tàn nhẫn” hơn nữa với tôi vì tức giận. Phen này thì tôi khổ rồi.

Nhưng không, Sakura chỉ khoanh tay, khinh khỉnh nhìn tôi. “Như thế mới là tôi.”

“Thôi mà Sakura~ xem như cậu mở đường hiếu sinh.” Hết kế rồi, tôi đành phải hạ mình van nài. “Từ sáng hôm qua đến giờ tớ chưa bỏ gì vào bụng cả, tớ sẽ chết vì đói mất.” Sự thật là như vậy, nhưng e rằng tảng băng ngàn năm này sẽ chẳng bận tâm đến sự sống chết của tôi đâu.

“Chẳng phải lúc này cậu vừa ăn rồi sao?”

““Bánh kếp tử thần” của cậu, tớ chỉ mới cắn một miếng thì nó thế nào được!”

““Bánh kếp tử thần”? Cậu được lắm...” Sakura trừng mắt nhìn tôi. “Mới này tôi còn mùi lòng một chút, giờ thì... hết rồi!”

“Sakura à~~~~~” Tôi nhăn mặt. Động trúng vết thương, tôi lại nhăn mặt như khi ăn ớt.

Sakura này không đùa đâu, bảo trừng phạt thì nhất định sẽ trừng phạt tôi thích đáng.

Căn phòng “ma quái” tràn ngập tiếng tranh cãi của cả hai chúng tôi. Sakura quả là ác độc mà, đối với một người bị thương như tôi, cô cũng không lượng thứ.

Thế nhưng trong thâm tâm tôi vẫn cảm thấy có một sự phản khởi nhỏ. Sakura đã tha thứ cho tôi ~ Xem như chuyến đi này không hề tổn công chút nào.

Kết quả là cả ngày hôm đó, tôi không được ăn bất cứ thứ gì, người vật vờ như cái xác chết khô. Cũng may là 3 giờ sáng hôm sau, thức ăn từ nhà hàng Tune đã được tôi cho hết vào bụng.

Cũng thật bội phục Sakura, không biết làm thế nào mà nửa đêm canh hai lại có thể khiến bác Tanaka từ trong nhà hàng Tune nấu được bữa ăn cho tôi như thế này. Nhưng không sao, miễn có ăn là đủ.

....

---END CHAP 14---

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thiên Tài Ở Ngay Đây

...

Trời hạ nóng bức như thiêu đốt. Chỉ duy buổi sáng sớm, không khí vô cùng ẩm áp và thoải mái.

Tôi chụp chăn lên đầu và cuộn mình trên chiếc giường trắng ảm cúng, cũng là tránh ánh nắng chói mắt chết tiệt kia. Nó khiến tôi muốn ngủ tiếp nhưng không thể ngủ nổi. Chán thật, Sakura ban nãy đã đi học với lý do “tôi và cậu không thể cùng lúc xin nghỉ”, sau đó bỏ tôi lại một mình trong căn nhà rộng lớn này với bác quản gia và vài người phụ việc. Ra ngoài không được, ở trong nhà cũng không xong. Thật là chán muốn thất cổ chết đi mà.

Cũng may là Sakura nói trưa sẽ về, chứ không ở bán trú, nếu không là tôi thất cổ thiệt đó!

Tôi đập tung tấm chăn rồi ngồi thẳng dậy. Bất chợt phần lưng nhói lên một chập, tôi lại động vào vết thương nữa rồi.

Bọn dân nghiện chém thật ác liệt, cũng may là có Nữ hoàng bóng đêm cứu vớt kịp thời, nếu không thì... À không, tôi lại nhầm lẫn mơ thực...cũng may là bọn chúng bỏ đi ngay sau đó mới đúng.

Thật mâu thuẫn. Góc nào đó trong thâm tâm tôi vẫn chưa hoàn toàn tin bọn chúng lại có thể tha cho tôi dễ dàng như thế.

Tạm gác việc này. Vấn đề bây giờ là tôi nên bày trò gì đó để vui đi con buồn chán. Ý tưởng mờ một cuộc phiêu lưu toàn bộ nhà Sakura chợt loé lên trong đầu tôi. Nghĩ là làm, tôi xỏ chân vào đôi dép bông và bước đi. May mắn là bị thương ở lưng, không phải ở chân, còn đi được. Ông trời quả là không tiết đường sống của con người.

Đứng trước cửa phòng, tôi phân vân không biết nên đi hướng nào. Sau một hồi suy nghĩ, tôi cũng quyết định chọn đại một hướng, bởi vì đường nào cũng đi hết.

Tôi gõ cộc cộc vào cánh cửa căn phòng bên cạnh. Im lìm, có vẻ bên trong không có ai. Tôi vịn nhẹ nắm đấm và chậm rãi bước vào phòng. Quả đúng như Sakura nói, bất kì căn phòng nào cũng trắng muốt, ở đây cũng vậy. Mà dường như Sakura có đề cập rằng phòng mình ngay bên cạnh thì phải, có lẽ là phòng này. Tôi lắc lắc đầu, phòng con gái thì không nên tự ý soi mói, như vậy sẽ không tốt chút nào. Tôi định bước trở lại, chợt nhận ra mình vừa thấy cái gì đó.

Là một khung hình.

Yên vị trên kệ sách của chiếc bàn học nhỏ màu trắng là một khung hình. Dĩ nhiên bên trong có ảnh, nó đã thu hút tôi quay trở lại.

Một cậu nhóc cồng trên lưng là một cô nhóc, cả hai đều cười rạng rỡ, phá tan cái ảm đạm hoang tàn của khung cảnh mùa giá rét. Cô nhóc trong bức ảnh có phải là Sakura?...

“Soi mới phòng tư của người khác cũng không tốt đâu cậu bé...” Nghe được tiếng của ai đó bất thình lình vang lên, tôi khẽ giật mình. Bác quản gia Kyuuma đứng sau lưng từ lúc nào. Có lẽ cánh cửa khi nãy không đóng lại, bác thấy nghi ngờ mà vào đây cũng nên.

“Cháu định trở ra rồi, nhưng nó làm cho cháu khá tò mò...” Nói đoạn tôi giờ khung hình lên cao. “Người trong ảnh là Sakura à?”

Bác gạt đầu ậm ừ.

Sakura trong quá khứ đã từng cười tươi vậy sao?

“Vây còn... người này?” Tôi chỉ tay lên cậu nhóc trong bức ảnh. Ất hẳn cậu ấy có một mối quan hệ mật thiết nào đó với Sakura.

“Nó là...anh trai của con bé...”

“Anh trai?”

Từ lúc quen biết Sakura, tôi chưa bao giờ nghe cô nhắc đến việc này. Cũng phải, mọi thứ về cô...cô chẳng bao giờ chịu kể cho tôi cả.

Quả thật là Sakura có anh ư?

“Đứa nhỏ này yêu anh của nó lắm...” Một sự chua chất nhỏ nhoi chan hoà vào câu nói của bác Kyuuma, nhưng mơ hồ, tôi không thể nào nhìn thấy được đó là gì. Chỉ biết rằng cô ấy đã rất vui vẻ khi ở cạnh anh trai của mình.

Còn với tôi, chỉ là một gương mặt hiếm hoi cảm xúc.

“Cười tươi thật đấy...” Tôi ngắm nghía tấm hình. Dù biết rằng chữ “yêu” mà bác quản gia nói chỉ là tình thân mà em gái dành cho anh trai, nhưng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái một chút nào. Có lẽ là trong lòng tôi giờ đây đang viết lên bốn chữ: cảm thấy khó chịu.

“Con bé đã luôn cười như vậy, cho đến khi...” Tôi ngược lên nhìn quản gia Kyuuma một cách chờ đợi, bởi sự ngập ngừng trong lời nói của bác. “...Sau cú sốc tâm lý khá lớn, nó đã thay đổi.”

“Cú sốc tâm lý?” Bàng hoàng là cảm giác trong tôi hiện tại. Những từ ngữ này thật sự còn rất mới mẻ để tôi có thể tiếp nhận vào trong đầu.

“Ừ...” Bác khẽ liếc nhìn tôi, giống với việc khẳng định một điều gì đó. Và bác nhẹ nhàng nhìn xa xăm, như thể nhìn lại chính hồi ức của bản thân. “Đứa nhỏ này trước kia rất hoạt bát vui tươi. Mỗi lần nhìn vào khuôn mặt của nó, bác đều cảm thấy vui lây, bao phiền muộn đều được gạt bỏ sang một bên để đáp ứng những điều mà nó mong muốn. Bác không thể không nghe theo, vì nó là một nàng công chúa thực sự, còn bác là một tên nô tài...”

Mọi cảm xúc và hành động của tôi đều ngưng trệ, như một cỗ máy bị đình công. Tôi nín thở và hoàn toàn chú tâm vào những lời bác quản gia nói, cảm giác như chỉ cần bỏ sót ngoài tai một chữ, tôi sẽ không hiểu luôn toàn bộ cốt truyện.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 15.2

...

Mọi cảm xúc và hành động của tôi đều ngưng trệ, như một cỗ máy bị đình công. Tôi nín thở và hoàn toàn chú tâm vào những lời bác quản gia nói, cảm giác như chỉ cần bỏ sót ngoài tai một chữ, tôi sẽ không hiểu luôn toàn bộ cốt truyện.

“4 tuổi - độ tuổi chỉ biết ăn, ngủ và lắng nghe. Bất cứ chuyện đời gì đều không thể hiểu được - nhưng với Sakura thì lại khác. Cha con bé đã gửi nó cho một giáo sư để hằng ngày nghe thuyết trình và học mọi thứ ở trình độ đại học một cách từ tốn. Song song với đó, nó còn phải tập luyện... à ừm, kinh nghiệm cuộc sống...”

“Hả? Chỉ mới bốn tuổi mà cậu ấy đã liên thông đại học rồi á?” Hoặc là tôi đã nghe lầm.

“Ừ. Khó tin lắm phải không?”

“Vâng, đúng thế.” Tôi khẽ gạt đầu. Chuyện này còn khó tin hơn cả việc có ai đó nói trên đời này có sự tồn tại của ma quỷ nữa kia. Đương nhiên đó là vẫn chưa tính khả năng cô là một thiên tài.

“IQ của con bé là 195. Giờ thì cậu hãy tin nó đi.”

“Hả??” Tin tức này quả là chấn động. So với Kim Ung Yong(*), cô chẳng thua là bao nhiêu cả. “Cậu ấy là người có IQ cao nhì thế giới ạ?”

“Anh trai nó 197 cơ...” Bác khẽ liếc nhìn thái độ shock toàn tập, miệng mở ra, mắt tròn tròn của tôi. Bộ nhà Sakura triệu tập toàn nhân tài hay sao thế?
“Gi à??”

“Bác khi mới biết được cũng y chang như cháu hiện giờ thôi...À ừm...còn cả lão gia, cha của hai đứa trẻ nữa...ông ấy có IQ cao...”

“A~ vâng.” Tôi ngắt lời bác quản gia. Mặc dù biết làm thế là vô cùng bất lịch sự, nhưng Sakura có nói cha mẹ cậu ấy đều mất cả rồi, biết cũng chẳng để làm gì, lại khiến tai tôi trở nên lúng túng hơn. Không vì chuyện này mà bác coi tôi là một đứa trẻ hư chứ nhỉ? “Cha Sakura bác ấy IQ cao thế mà đã mất, tiếc thật.”

“Hửm? ...” Bác ấy nhưn mảy nhìn tôi một hồi rồi gắng hỏi. “Con bé nói với cháu thế sao?”

“Ồ...Vâng...” Tôi hơi khựng lại, nhưng cũng gật đầu. Thái độ của bác quản gia có cái gì đó rất không ổn...

“Ừ. Nếu con bé đã nói như thế...thì đúng là vậy...”

“Ý bác là ...?” Tôi nghiêng đầu khó hiểu. Lời bác ấy nói không hề tự nhiên một chút nào. Nó làm cho nghi ngờ của tôi được đẩy lên cao hơn.

“Cha Sakura đúng là đã mất. Dù có tồn tại đi chăng nữa, ông ta cũng chỉ là một linh hồn đói khát, đáng sợ và bị vấy bẩn bởi chất dịch nhầy đen đặc của tham vọng và tính chiếm hữu...”

“Huh?” Tôi chớp mắt vài ba cái. Có phải thông minh lây lan từ người này sang người khác hay không, mà khi ở gần những người kia, bác lại “sắc sảo” trong câu nói đến như vậy - bác càng nói tôi càng không hiểu !

“Cũng không có gì đâu.” Bác nói nhỏ với chất giọng khàn đục.

“Thế thì, từ khi nào Sakura lại trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn đến như vậy?”

“Nó có lạnh lùng, có thờ ơ và bàng quan với mọi thứ, nhưng bác biết nó không thực sự tàn nhẫn.” Bác ném một cái nhử mảy không hài lòng, làm cho tôi cảm thấy mình vừa phạm phải một sai lầm lớn trong câu nói.

“Xin lỗi ạ, cháu không cố ý nói như thế.” Tôi lí nhí nhận ra lỗi của mình. “Chỉ vì sự việc gần đây mà cháu nghĩ cậu ấy là một con người tàn nhẫn. Có thể cháu đã hiểu lầm. Cháu muốn biết thêm về Sakura, mong bác có thể giúp đỡ cháu.” Nghĩ lại chuyện Sakura đã hành xử hết sức đáng sợ đối với chị Shirin, tôi bất chợt toát mồ hôi lạnh. Tôi đã nghĩ Sakura là một con người “tàn nhẫn”, ngoan độc suốt cả một tháng. Vì thế mà ngày hôm nay, cái từ ấy đã thốt lên từ miệng tôi.

“Ừ. Thật sự là cách hành xử của nó ở hiện tại có hơi tàn nhẫn hơn so với quá khứ. Nhưng tâm hồn nó không hề tàn nhẫn ở bất kì thời điểm nào, bác biết mà.”

“Vâng...” Có thể là vậy. Tôi không hiểu Sakura nên tôi cũng không dám phản bác câu nói ấy.

“Trong quá khứ, đối với những kẻ Sakura thực-sự-ghét, con bé chắc chắn sẽ chỉ giết...à... làm cho họ...ừ, đe dọa thôi. Nhưng bây giờ, hình như những người làm con bé không ưa một chút, nó cũng không giết ngay mà giữ lại hành hạ cho kẻ kia sống không bằng chết rồi thì phải.”

“Bác nói gì ạ?” Câu từ lung tung, chẳng hề rõ nghĩa. Và còn... “Giết?”

Quản gia ngưng lại nhìn tôi một lát, sau khuôn khực bật cười. “Bác có nói thế sao? Haha~ già này lẫn thần mất rồi.”

Tôi cũng cười theo bác, nhưng ánh mắt đã lan tràn thêm mấy tia nghi hoặc. Tuy tôi không rành về cuộc sống trước kia của Sakura, cũng không rõ cô tài giỏi đến mức nào, nhưng tôi vẫn linh tính thấy điều gì đó không đúng ẩn hiện quanh lời nói của bác.

“...Và ở quá khứ, đứa nhỏ này còn hay cười rất tươi nữa. Đã lâu rồi bác không còn thấy nụ cười tươi tắn của nó.”

Tôi đã thấy. Duy nhất một lần - cái hôm mà cô nói một câu đầy ẩn ý: ‘Đừng làm tôi thất vọng’. Nhưng sau đó, tôi đã phụ mất nụ cười ấy của cô rồi.

“Từ khi nào thế ạ?”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 15.3

...

“Từ khi nào thế ạ?”

“Sakura trở nên như vậy từ mùa hè năm ngoái.” Thở dài, bác vói tay lấy một tách trà trên bàn và nhẹ nhàng rót vào cốc. “Nó đã nhốt mình trong phòng một tuần với tình trạng mọi thứ đều không-toàn-vẹn. Cửa sổ vỡ tan tành, tấm ga giường nhàu nhĩnh, tủ sắt bị đập cong, trên sàn lấm lóc là những mảnh thủy tinh, kim loại hay một thứ vật dụng gì đó. Nó không muốn gặp bất kì ai, và ai muốn bắt nó đi bệnh viện hay đưa com đều bị nó dùng súng bắn không nương tình...”

“Hả??” Tôi biết mình vừa tiếp tục mất lịch sự với bác. Tuy nhiên tôi không thể nào kìm chế sự sùng cồ của mình lại được. “Súng ý ả?”

“À...ờ...cũng không phải...súng đồ chơi ở Mỹ ấy mà...tính sát thương cao lắm” Bác đưa cốc nước đến trước mặt tôi, tôi gợn hai tay đón nhận, song lại tiếp tục ném ánh mắt nghi hoặc nhìn. Sự tự nhiên trong lời nói của bác càng lúc càng giảm dần. Bác đang có điều gì không muốn cho tôi biết chăng?

“Ừ, ờ...Mọi người đều trở nên bất lực. Chưa đến một tuần, đứa nhỏ đã đi vì đói và mệt. Trên người đầy rẫy những vết xước, cũ có, mới có - từ những mảnh thủy tinh vương vãi. Sau khi tỉnh dậy, nó đã hoàn toàn thay đổi như hiện giờ.” Lần này bác thở dài còn u uất hơn khi nãy. “Trông con bé khi ấy vừa đáng sợ mà vừa đáng thương. Bác thấy buồn thay cho nó...”

Tôi hớp một ngụm nước âm ỉ. Có cái cảm giác gì ấy đang xâm chiếm lấy lồng ngực tôi, sâu lắng mà cũng bùng trào, nó khiến tim tôi khẽ nhói lên, một chút. Cơ đầu ngón tay tôi giật giật, nó như không được điều khiển bằng hệ thần kinh mà chính bằng trái tim tôi vậy. Tôi không nghĩ rằng Sakura đã trải qua một cơn sốc nào đó đáng sợ như thế. Dù có nghĩ tới, tôi cũng sẽ không bao giờ hiểu được...

Phải, tôi không thể hiểu được.

“Vậy Sakura đã gặp cú sốc gì?” Đây, lí do để Sakura trở nên kiệt quệ về tinh thần như vậy. Ất hẳn tôi không muốn nghe, nhưng... tôi lại muốn biết.

“Chuyện này...đó là một quá khứ khủng khiếp, rất khủng khiếp đối với nó! Bác chỉ nắm được một chút, còn sự tình cụ thể...e rằng chỉ có thể hỏi nó mà thôi.”

“Khủng khiếp sao?” Tôi bắt đầu cảm thấy mắt mình nhoè dần. Từ ngữ mà bác dùng đã trực tiếp giáng một đòn thật mạnh vào tâm trí tôi. Bác lưỡng lự một hồi, sau cùng như vừa trông thấy ánh mắt trong vắt, tin tưởng của tôi, bác thịnh trọng nói tiếp. “Bác cảm thấy cháu đáng tin nên mới lời chuyện của Sakura ra kể như vậy. Có lẽ những câu chuyện này cháu chưa từng được nghe con bé kể trước đây phải không?”

“Vâng.”

Đúng là thế. Thử hỏi một người ngay cả địa chỉ nhà cũng không tiết lộ, phải để tôi gắng hỏi người khác mới biết được như thế, liệu rằng có chuyện cô sẽ “tâm sự” với tôi những chuyện thời thơ ấu đấy?

Và với những kỉ niệm đáng buồn, con người ta không dễ gì nói ra. Họ thường cất nó tận sâu trong đáy lòng - nơi chứa đựng những nỗi đau, để nó có thể bị chôn vùi vĩnh viễn.

Tôi không nghĩ những nỗi đau ấy có thể bị chôn vùi vĩnh viễn được đâu!

“Có phải cậu ấy thay đổi...là để che đi sự yếu đuối trong tâm hồn, đúng không bác?” Tôi hỏi nhỏ.

“Bác cũng nghĩ vậy.”

Cô ấy, một người khoác lên mình vẻ mặt lạnh như băng ngàn năm sống, khoác lên mình sự kiên cường mạnh mẽ. Và bất cứ những kẻ nào không tiếp xúc với cô, không chứng kiến một tuổi thơ có vẻ như chẳng hề êm đẹp này thì sẽ không bao giờ hiểu được!... con người thật của cô.

Tôi cũng vậy, nhưng đến hôm nay, tôi mới nhận ra một điều...À, tôi chưa hiểu cô bất kỳ một mặt nào hết!

Ừ, có thể cô ấy muốn thay đổi mình để quên đi quá khứ khủng khiếp mà bác quản gia đã nói. Nhưng tôi không nghĩ rằng quá khứ ấy sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn. Vì sao ư? Khoảng trống tâm hồn cô có thể được lấp đầy bởi sự thờ ơ, bàng quan đó, nhưng nó không đủ sức chôn vùi vĩnh viễn nỗi đau. Và chỉ những nụ cười, niềm vui mới thật sự cứu rỗi cô thoát khỏi cuộc sống đau khổ từ quá khứ. Tóm lại, những cơn ác mộng sẽ bị vùi lấp, đè bẹp bởi những niềm vui. Vì thế, cô nên cười đùa vui vẻ, sống thanh thản và tươi vui.

Cô sẽ cảm thấy hối hận nếu cứ giữ bộ mặt lạnh băng ấy với ý nghĩ dùng nó để quên đi quá khứ.

Đương nhiên không phải bao giờ cũng thế. Quá khứ như một món hàng được bỏ sâu vào trong hộp tủ. Đến một ngày nào đó, con người vô tình mở cửa tủ ra, và nhìn thấy trong đó là từng mảng kí ức sâu thẳm không ai muốn nhớ đến của chính bản thân mình.

Sakura rơi vào tình cảnh như vậy, thâm tâm tôi không muốn chỉ đứng nhìn cô từ một góc. Tôi mong rằng bản thân có thể làm được một thứ gì đó thật có ý nghĩa đối với cô.

“Vi vậy bác khẩn thiết mong cháu có thể giúp nó trở lại như xưa.”

Tôi ngây ngốc. Giúp Sakura trở lại như xưa? Nhưng bằng cách nào? Và... “Tại sao lại là cháu?”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 15.4

...

Tôi ngây ngốc. Giúp Sakura trở lại như xưa? Nhưng bằng cách nào? Và... “Tại sao lại là cháu?”

“Bác kể cho cháu nghe cũng vì chuyện này. Bác thấy cháu đáng tin tưởng, linh cảm rằng cháu sẽ là một người thân thiết của nó. Cháu biết không, nó đã không tiếp chuyện với bất cứ ai một cách đúng nghĩa từ khi ấy, ngay cả bác. Nhưng khi cháu xuất hiện, bên cạnh giường của Sakura trong bệnh viện, hay trước cửa nhà, đều khiến bác lưu tâm.”

Bác lưu tâm đến tôi, điều này chẳng có gì là xấu cả. Tôi im lặng nhìn bác, tia nhìn bao hàm một nỗi tò mò và mong đợi được giải đáp nhiều hơn.

“Đối với Sakura hiện tại, một con vật hay là người chết ngay giữa đường, con bé cũng không màng mà đạp lên nó rồi bước qua với một ánh mắt vô cảm. Nhưng ánh mắt đó dường như rất có hồn khi nhìn cháu. Bác tin, nó đã đặt một chút tin tưởng lên cháu rồi.”

“Thật vậy sao?” Khoé môi tôi khẽ giật, tôi nhấp máy thành lời. Sakura đã tin tưởng tôi, một-chút. Tôi nên mừng mới phải. “Nhưng Sakura đã rất ghét cháu.”

Cái hình ảnh cô quay mặt bỏ đi sau khi ném vào tôi ba chữ “kẻ phản bội”, tôi không thể nào quên được. Cô ấy, đã từng rất ghét tôi. Không ai có thể đặt lòng tin dù chỉ một chút vào người mà bản thân cho là kẻ phản bội nữa.

“Nếu ghét cháu...Sakura sẽ không bao giờ đem cháu vào trong nhà và băng bó tí mĩ như thế. Nó nhất định sẽ mặc cháu trước cổng, để cháu biến thành một cái thây khô, và thậm chí nó còn không chôn cất hay gọi điện về nhà báo, mà chỉ quăng cháu đi chỗ khác để tránh mùi thối rửa từ xác, nếu-không-có-ai-phát-hiện-xác-của-cháu-trừ-nó.

“Ày!” Tôi nhảy dựng, da gà da vịt thì nhau nổi hết lên. Bác ấy nói cứ như việc đó là hiển nhiên vậy.

“Người Sakura đã ghét...thì sống cũng không phải là chuyện dễ dàng gì cả. Người đó...nhất định sẽ mong được chết, trước khi con bé sử dụng bộ óc của mình để hành hạ người đó về mặt tinh thần, cả trong quá khứ lẫn hiện tại.”

Tôi nuốt khan nước miếng. Có lẽ do trong phòng không mở điều hoà nên mồ hôi hột từng giọt trên mặt tôi thì nhau tuôn ra.

Sakura không ghét tôi thì có thể, nhưng chị Shirin sẽ như thế nào? Đối với chị, có thể đòn trả kìa của cô rất khủng khiếp, nhưng đối với người khác, hay với tôi, như thế chỉ là trò trẻ con của những đứa trẻ con ngoan độc, xảo quyệt. Nó vẫn chưa đủ để hình dung cụm từ “khiến kẻ khác sống không được, chết không xong” của bác quân gia. Hay là bác đang cường đại? Hay là...Sakura thật sự không quá ghét Shirin vì lý do nào đó? Không lý nào, hai kẻ ấy cứ gần nhau là có chuyện, là gây hấn, hận nhau chắc cũng thấm xương tủy rồi.

Vì cậu muốn như thế, nên tôi sẽ tha thứ cho chị cậu, một lần thôi...

Vì cậu...

Suy cho cùng, tôi cũng tìm được đáp án. Ngoan độc của bác nói có thể cường đại một chút. Bởi vì đối với một học sinh trung học, bấy nhiêu màn trả thù đó cũng đã được gọi là quá tàn nhẫn.

“Nhưng cũng không hoàn toàn là vậy.” Bác đột nhiên mở miệng, kéo tôi quay trở về thực tại.

“Là sao ạ?”

“Có một người nó rất căm ghét, nhưng nó chưa thể trả thù...” Bác nói như có cái gì đó nghẹn lại. “Bác cũng không biết trong tương lai nó sẽ làm gì nữa. Nhưng hi vọng cháu có thể thay đổi được nó ở hiện tại để nó có thể quên đi mối thù này.”

“Người đó là ai ạ?” Một mối thù mà Sakura chưa thể trả? Cơ mà giọng điệu kia của bác thật giống với việc, bác đang muốn tố cáo cô luôn là người thích

đi gây thù với kẻ khác.

“...” Bác im lặng một lúc, rồi quay sang tôi mỉm cười một cách hiền từ. “Một khi Sakura đã hoàn toàn tin tưởng cháu, tự dưng cháu sẽ biết tất cả.”

“Cậu ấy sẽ kể cháu nghe ư?”

“Không. Cô bé sẽ không kể hay hó hé bất cứ một lời nào về cuộc đời mình đối với những người nó xem là quan trọng. Bởi vì nó sợ phải cuốn họ vào vòng xoay nghiệt ngã đó.” Ông khẽ nói.

Người xem là quan trọng? Ừ thì bạn thân cũng xem là quan trọng. “Nhưng một khi cháu đã thấu hiểu con người Sakura, cháu cũng sẽ rõ mọi thứ xung quanh nó.”

Thấu hiểu cô, tôi thật trông mong đến lúc ấy. Dù tiếp xúc với Sakura đã lâu, nhưng tôi cảm thấy mình chưa-hiểu-một-cái-gì về cô cả.

Chưa hiểu thôi mà, đâu phải là không hiểu, nhỉ ?

“Vâng. Cháu sẽ cố gắng...” Lưỡng lự một hồi, tôi cũng đi đến gạt đầu. Tôi thực rất muốn làm một điều gì đó cho Sakura, giả dụ như... khiến cô ấy trở nên vui vẻ, hay cười tươi chẳng hạn. Cho dù tôi biết rằng điều này vô cùng khó khăn.

“Cảm ơn cháu đã lắng nghe bác nói. Một người bạn tâm đến quá khứ của đứa nhỏ này như vậy...bác tin là bác đã đặt niềm tin tưởng vào đúng người.”

“Vâng ạ.” Sakura sẽ là một người bạn tương lai của tôi. Vì thế tôi sẽ phải lắng nghe từng thứ về cô ấy như nghe giảng trên lớp học, để con đường xoá bỏ đi chữ “tương lai” trong “bạn thân tương lai” ngắn đi thật nhiều.

Tớ thích cậu thân thiện hơn một chút.

Tuỳ cậu thôi, tôi sẽ không thay đổi đâu, đừng hy vọng...

Tôi cảm giác rằng, bản thân sắp phải đương đầu với một con bão bùng giông tố đang từ từ nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đường đi của nó vậy.

Một lần nữa ngược nhìn khung ảnh suốt từ nãy đến giờ vẫn giữa trong tay, tôi khẽ cười mỉm. “Cậu cười dễ thương lắm. Tớ sẽ giúp cậu lấy lại được nụ cười này.”

...

..

----END CHAP 15----

Note: (*)Kim Ung Yong: Mới 5 tháng tuổi ông đã biết đi và nói, 7 tháng tuổi biết viết và chơi cờ. Ông bắt đầu học tích phân khi mới 3 tuổi. Có thể đọc và viết tiếng Nhật, Hàn, Đức và Anh trước sinh nhật lần thứ 4. Khi mới 4 tuổi ông đã giải được các bài toán phức tạp về vi phân và tích phân trên truyền hình Nhật và thể hiện thành thạo bốn thứ tiếng trên. Cùng năm này ông đã vào đại học, và vào làm việc ở NASA(Cơ quan Hàng không và Vũ trụ Hoa Kỳ), có bằng tiến sĩ năm 15 tuổi, có chỉ số IQ cao nhất thế giới. Siêu thần đồng người Hàn Quốc này sinh năm 1962 và là người thông minh nhất đến thời điểm hiện tại. Ông được sách kỷ lục Guinness công nhận là người có chỉ số thông minh cao nhất hành tinh, ước tính trên 210.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lộ Diện Nhân Vật Bí Ẩn

...

Sau khi dạo một vòng nhà Sakura theo sự chỉ dẫn của bác quản gia, tôi đã có đôi chút “tự nhiên”, xem nhà cô như nhà của mình vậy. Hiện tại, tôi đang ngả lưng trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, tay cầm bịch bông ngô và đang nhàn nhàn xem một bộ phim viễn tưởng trên TV.

Nói là xem phim, nhưng thật ra tâm tình tôi bị chi phối hơn một nửa. Tôi đang suy nghĩ về câu chuyện mà bác quản gia Kyuuma đã kể ban sáng.

Chỉ trong cùng một ngày, tôi đã đón nhận rất nhiều sự thật về Sakura. Nào là chỉ số IQ, nào là cú sốc tâm lý, cái tuổi thơ quá đỗi buồn, ai là kẻ Sakura chưa thể trả thù được và cả lời hứa giúp Sakura trở về như xưa của tôi nữa. Mọi thứ quá nhanh, nó cứ xoáy tít trong đầu tôi tạo thành một mớ bòng bong, không biết bao giờ mới có thể gỡ.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình thấp bé đến như vậy, nhất là khi đối diện với một thiên tài như Sakura. Sở dĩ, tôi có cái vốn đề tự tin và kiêu hãnh, thế nhưng, đem nó ra để so với cô thì chẳng đả là gì. Đáng lẽ từ hơn một tháng trước, khi trận đấu vòng thứ nhất cuộc khiêu chiến với Shirin diễn ra, tôi phải phát hiện Sakura là thiên tài mới đúng. Một người nằm trong top những học sinh trung học giỏi nhất Nhật Bản như Shirin cũng bại trận dưới tay cô, thật phi lý khi nghĩ cô chỉ là người bình thường.

Chà trách tại sao cô luôn miệng nói tôi ngốc.

Có lẽ ở hiện tại, tôi sẽ không đủ can đảm đứng trước gương, tự khen mình handsome và thông minh như mọi khi được nữa rồi. (==))

“Cậu về rồi à ~” Cánh cửa khẽ mở ra, trước khi tôi thấy được gương mặt Sakura trong bộ đồng phục áo trắng váy caro đen xinh xắn.

Bất gặp tôi đang chễm chệ trên sofa, hai tay sải dài vịn vào thành ghế phía sau, Sakura nheo mắt. “Cậu có thật là bị thương không thế?”

“Cậu cũng kiểm chứng rồi mà~” Chúng tôi đã nói chuyện với nhau bằng ánh mắt như thế này, khi bác quản gia đến và cho hai chúng tôi xem nội dung lạ trên màn hình máy tính. Và hôm nay, Sakura lại lặp lại.

Ban đầu, vết thương của tôi đã nhói lên một chập vì sự tiếp xúc giữa lưng với thành ghế. Nhưng rất nhanh sau đó, nó đã dịu đi, một phần vì sofa êm, phần còn lại là vết thương trên lưng tôi đã có chuyển biến theo chiều hướng tốt.

Sakura chỉ ném cho tôi một màn lườm xéo rồi đi thẳng lên phòng. Hy vọng rằng, cô sẽ không nhận ra được điều gì đó thay đổi từ căn phòng của mình. Mà cũng chẳng có gì thay đổi cả, tôi chỉ bước vào đó, cảm khung hình lên tay một lúc thôi. Không thể có chuyện, cô đi thẳng vào mặt tôi và nói, khung hình đã bị xê dịch bao nhiêu cm được.

Khoảng 5’ sau, vẫn chưa thấy bóng dáng Sakura xuất hiện ở đuôi cầu thang, tôi nhủ nhủ mảy mảy. Thay một bộ đồ cũng không cần lâu như thế, nghĩ rồi tôi đặt bịch bóng ngó sang một bên, thẳng lưng đứng dậy, chậm rãi hướng phòng cô mà tiến.

Sau khi đẩy cửa bước vào, tôi há hốc mồm ngạc nhiên với một màn xuân tình trước mắt. Sakura đang trong tư thế phòng thủ, ánh mắt phóng thẳng đến tôi, phảng phất tia thoảng thốt rung động. Đôi tay kia vẫn đang nắm chặt chiếc áo phông, che chắn những phần đáng để che chắn.

“Tớ là cái gì cũng chưa nhìn thấy!” Sau khi nhìn chăm chăm vào thân thể ấy, tôi liền thoảng, nhưng người cứ đứng nghếch ra đó. Dường như, đầu óc tôi lúc này không có bất kì một phản xạ nào.

“Lưu manh!” Sakura bối rối đỏ mặt, tựa hồ có thể bùng ra máu ngay lập tức. Là lần đầu tiên thấy biểu hiện này của cô, tôi lại tiếp tục rơi vào trạng thái ngẩn người, chân như bị chôn tại chỗ.

“Cút ra ngoài!”

Đến khi Sakura gào lên, tôi mới có thể lúng túng định thần trở lại, nhận ra tình cảnh hiện tại khá là kì cục, tôi liền thẳng một mạch bước ra ngoài. Bị đóng sầm một tiếng, cánh cửa tựa như muốn bung ra khỏi bản lề.

Tôi dựa cả người vào chiếc cửa, đầu hơi ngửa lên thở dốc. Nhất định là tôi đã thấy... “cái gì đó” trước khi cái áo vù bay ngăn cản tầm mắt tôi. Ày! Tôi lắc lắc đầu mấy cái, với mục đích làm cho những hình ảnh phong phú lập tức văng ra khỏi đầu.

Chỉ vài giây sau khi tôi bị tổng cổ ra khỏi phòng, cánh cửa lần nữa được bật mở. Tôi vì mất đi điểm tựa nên ngã chúi vào trong. Chẳng ngờ đâu, tôi vô tình đẩy theo Sakura ngã nhào xuống. Thứ mà môi tôi tiếp xúc là chiếc cổ trắng ngần của cô.

Vết thương trên lưng âm ỉ thành từng trận. Nhưng ngoài sự đau đớn, tôi còn mang trong người một cảm xúc khác. Tôi bất động, đôi gò má ngày càng ửng hồng. Sakura không phải ngoại lệ, cái khuôn mặt luôn đóng băng nay lại đỏ như đã được nung nấu, rõ là rất tức cười, mà cũng rất đáng yêu.

“Cút ra khỏi người tôi ngay.” Sakura cắn môi nhịn nhịn, tuy nhiên, thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ, hoàn toàn không thể nào đánh đồng cùng với gương mặt mặt trời kia. Có lẽ cô đã thẹn quá hoá giận rồi.

....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 16.2

...

“Cút ra khỏi người tôi ngay.” Sakura cắn môi nhin nhin, tuy nhiên, thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ, hoàn toàn không thể nào đánh đồng cùng với gương mặt mặt trời kia. Có lẽ cô đã thẹn quá hoá giận rồi.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, người không hề nhúc nhích di chuyển. “Xin lỗi Sakura, đừng giận nhé. vì tớ thấy cậu thay đồ lâu quá, không nghĩ 5’ vẫn chưa xong... nên mới xông thẳng vào như vậy.” Có lẽ trước khi thay đồ, Sakura đã làm gì đó nên mới mất nhiều thời gian.

“Rõ ràng là,” Sakura cắn môi. Trông cô trẻ con đáng yêu như thế này, tôi thậm chí còn nghi ngờ đến lời nhận định cô là thiên tài máu lạnh từ miệng quần gia. “cậu cố tình ăn đậu hủ của tôi.”

Tôi không phản bác, vì ban đầu chỉ là vô tình chiếm tiện nghi, nhưng lúc sau đã trở thành cố ý ăn đậu hủ. Tôi nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, không biết nên mở miệng nói sao cho phải. ‘Tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu.’ hoặc ‘cái lớp áo của cậu thật vướng víu, tớ thật muốn xé nó ngay bây giờ’, ‘tớ không những muốn ăn đậu hủ của cậu, mà còn muốn ăn luôn cậu.’, hay ‘tớ rất rất muốn cùng cậu làm cái chuyện đó, Sakura, đáp ứng tớ nhé?’, nói như thế nào cho phù hợp nhỉ?

Quyết định của tôi, là câm lặng.

“Mau chóng buông, nếu không, tôi giết cậu.” Tông giọng của Sakura đã nhuộm chút màu lạnh, khuôn mặt không còn ửng đỏ như trước nữa.

Trạng thái của Sakura cũng thật lạ. Theo tôi biết, người Mỹ thường rất thoải mái về khoảng cách nam nữ như thế này, nhất là trong những bộ phim mà tôi xem. Còn Sakura? Cô cũng là một người Mỹ lai, và thích ứng với văn hoá phương Tây từ nhỏ cơ mà. Đáng lẽ ra cô phải gần tôi hơn một chút - gần hơn lúc này hoặc lúc này, ví dụ như khi chào hỏi, tạm biệt sẽ có thêm những nụ hôn, đại loại vậy. Nhưng tại sao cô lại có những “hội chứng” của một nàng tiểu bạch thỏ ngây thơ trên tình trường như vậy?

Tôi hôn chụt vào cái vị trí ban nãy trên cổ Sakura lần nữa, làm cho cô co người lại theo phản xạ. Bộ dạng như mèo con ướt nước ấy của cô phi thường khiến tôi hài lòng. Sau đó, tôi lật người sang một bên, không phải là sợ hãi lời đe dọa kia, mà bản thân tôi chủ động muốn kết thúc trò đùa này. Nếu tiếp tục làm tôi, tôi nghĩ mình sẽ không thể nào tự chủ được.

Kì thực, tôi cũng cảm thấy suy nghĩ về tình bạn tương lai của mình ít nhiều có chuyển biến. Có ai lại nghĩ đến cùng “bạn thân” của mình lên giường như tôi chẳng? A, hay vì tôi thật sự lưu manh đến vậy??

Ánh mắt nhạy bén quan sát kia, hy vọng sẽ không thấu một ổ tâm tư đen tối của tôi, nếu không chỉ e tôi đã được đem ra chém vụn nhát từ lúc nào kia.

Không ổn rồi, bản chất của tôi thật sự xuống cấp thế thảm. Đã xem là bạn thân thì không nên gieo trong đầu một loại toan tính nào khác. Từ này về sau, tôi nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt, như với một người bạn thân thực thụ vậy.

Sakura sau cùng đã đi ra khỏi phòng, tâm trạng trông không được tốt cho lắm. Có thể do cô đang bận tâm đến chuyện bất ngờ xảy ra lúc này. Nghĩ được như thế, lòng tôi sinh ra một cảm giác vô cùng có lỗi.

“Tớ xin lỗi.” Tôi bám theo Sakura, khi đã đến phòng khách phía dưới, tôi cất giọng nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng xin lỗi. Nhìn cô tức giận hay đỏ mặt, thật sự rất thú vị, nhưng nhìn cô luân trầm như vậy, tôi là không thể chịu đựng cho xong.

“Cậu vào phòng tôi phải không?” Sakura hắng hắng giọng hỏi, mục đích chính là nhanh chóng lảng đi đề tài nguyệt nguyệt kia.

“Ồ~ ừ, một chút.” Giấu giếm với một thiên tài IQ 195 như Sakura không phải là cách hay. Tôi cũng rất quang minh chính đại, không hành tung mờ ám gì để đi giấu cô cả. “Sao cậu biết?”

“Hừm... Khung hình trên bàn tôi đã bị xê dịch 10cm. Không lý nào bác quần gia lại thiếu cẩn trọng như vậy được.”

“Hừm?” Tôi méo mồm, chẳng ngờ được trường hợp đầu tiên mà mình loại ra lại đúng như thế. Sakura hay những thiên tài khác đều kỹ tính thế ư ?

Sakura dứt khoát, ánh mắt như hận không thể một ngụm nuốt chửng tôi, giọng điệu chẳng khác nào ép cung người khác cả. “Nói. Cậu làm gì trong phòng tôi?”

“Ho~ không làm gì cả.” Tôi giơ hai tay lên đầu như rằng đang bị cô đe dọa bằng súng. “Tớ chỉ ghé qua 2 phút xem bức hình rồi đi ra ngoài ngay sau đó thôi.” Thực chất, tôi cùng bác quần gia đã ngồi gần cả tiếng đồng hồ trong phòng cô để trò chuyện ấy chứ.

Sakura nhìn thẳng vào mắt tôi, kiểm chứng rằng những gì tôi nói là đúng hay sai sự thật. Sau đó cô nhanh chóng cụp mi xuống, có lẽ việc “kiểm tra” đã xong.

Theo trí tưởng tượng của tôi thì cô có siêu năng lực đọc được suy nghĩ của người khác qua ánh mắt. Thực tế thì... cũng gần như là thế. Vì ánh mắt không biết nói dối, những con người tình tế, nếu để ý kĩ đều có thể nhận ra rằng đối phương có đang nói đúng sự thật hay không, như cô vậy.

Còn tôi thì không thể...Tôi không thể đọc được suy nghĩ qua ánh mắt của cô.

“Người con trai trong hình là ai thế?” Tôi cố ý hỏi, vờ như cuộc đối thoại giữa tôi và bác quần gia không hề tồn tại.

“...Một người tôi đã từng thân thiết, trong quá khứ.” Sakua trưng ra bộ mặt rất dửng dưng. Nhưng ánh mắt cô lại che dấu cảm xúc phức tạp, hoàn toàn trái ngược với bộ mặt ấy.

“Trong quá khứ?” Lời Sakura nói khác hẳn với cách trả lời của bác quản gia. Bác nói đây là anh trai của cô. Nhưng sao cô lại...

Bây giờ tôi mới lưu ý đến một vấn đề. Nếu cha mẹ mất, hai anh em phải cùng sống với nhau để chia sẻ việc gia đình, không lý nào lại mỗi người một nơi như thế được!

Hay là anh trai cô ấy cũng đã mất nhỉ?

“Ừ.” Sakura nắm lấy một ít bông ngô ở cái túi trên tay tôi, cho cả vào miệng, mắt thì nhìn vào cái TV với bộ phim ban nãy tôi đang xem giữa chừng. Tôi còn nghĩ rằng cô không thích xem một bộ phim nào nữa kia. “Hiện tại tôi chẳng còn ai thân thiết.”

‘Không phải, cậu còn có tớ mà’ chính là lời tôi muốn nói ra để an ủi sự cô độc trong Sakura. Nhưng câu từ chưa vượt khỏi miệng đã hoàn toàn bị trôi ngược xuống khi tôi nghĩ đến ánh nhìn sắc lạnh của cô sau khi nói ra.

“Vậy cậu muốn có ai đó thân thiết không?”

Mất vài giây để Sakura nhìn tôi thay vì nhìn chiếc TV. “Không.” Cô chậm rãi nói. “Như thế sẽ làm mọi chuyện rắc rối hơn.”

“Rắc rối?” Trong khi tôi nhú mồm nhìn Sakura tìm một lời giải cụ thể hơn, cô chỉ đáp lại là một cái nhún vai, sau đó không quan tâm gì đến tôi nữa. Tôi nghĩ rằng việc có người thân sẽ tốt hơn nhiều nếu cứ ở một mình mãi như vậy. Rắc rối ư? Cô ấy muốn nói là những mối quan hệ sẽ rất phức tạp và sẽ không tốt khi dính líu đến chuyện không phải của bản thân đấy hả?

Quan điểm của cô là như thế sao?

“Ngốc nghếch.”

“Humm?”

“Cậu sát thủ ấy thật ngốc nghếch.” Sakura nhếch môi nhìn tôi trong khi miệng vẫn đang tòm tẻm nhai bông ngô. Vừa cười vừa nhai thế này trông cô thật dị đi. “Giữa mạng sống của người yêu và bản thân, hẳn ta lại đi chọn người yêu để mình phải chết. Như thế sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

“Ờ ờ ~” Tôi vỡ lẽ. Hóa ra là cô đang bình luận cho bộ phim mà chúng tôi đang xem. “Cái đó gọi là sự hy sinh.”

“Không. Đó là lỗ bịch, ngu ngốc.” Cười chép miệng, “Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ chọn *bản thân*.”

“Ừ ừ ~” Tôi cũng chẳng muốn tranh cãi với cô về mấy cái chuyện vặt vãnh như thế này.

“Đổi phim khác.”

“Ờ ờ ~”

...

..

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 16.3

...

Ngày hẹn với kẻ bí ẩn kia cuối cùng cũng đã đến.

Một nỗi lo lắng khó tả đang dâng lên trong lòng tôi. Cũng phải thôi, hành tung bí ẩn thường rất nguy hiểm. Nhất là khi tôi đang bị thương, và cô là con gái, nếu gặp chuyện bất trắc thì khó mà xoay xở.

“Không đi nữa.” Sakura đột nhiên nói, trong khi tôi còn đang loay hoay xỏ chiếc giày sneaker mới vào chân. Tôi dừng ngay mọi động tác sau đó.

“Gi cơ?” Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu như Sakura nói điều này từ ngày hôm kia. Sao cô lại đổi ý nhanh như thế vậy nhỉ? “Mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi mà?” Thực chất là ngoài tinh thần ra thì chẳng có thứ gì để cần phải chuẩn bị cả.

“Tôi cảm thấy không được khoẻ.” Sakura day day thái dương, nói với giọng đầy mệt mỏi. Quái lạ! Ban nãy tôi còn thấy cô khoẻ như vâm!

“Ừ~” Nhẹ nhàng rút chiếc giày và đặt nó lên kệ, tôi trở vào trong cùng cô. Quyết định không ở thì có muốn ý kiến gì cũng không được. Như vậy cũng tốt, chủ ý ban đầu của tôi là không muốn đi để tránh khỏi sự nguy hiểm có thể gặp phải.

...7h59'30”, có lẽ tên đó đã đến chỗ hẹn. Chỉ một chốc nữa thôi, hẳn ta sẽ tức anh ách khi biết mình bị chúng tôi cho “leo cây”. Tôi thầm cười tinh quái, có lẽ trông bộ mặt nhăn nhó vì tức giận của hẳn sẽ thú vị lắm đây. Nhưng, như thế đồng nghĩa với việc chúng tôi đã chọc giận hẳn. Hẳn sẽ làm gì tiếp theo? Tôi bắt đầu lập nên những giả tưởng: Bắt cóc chúng tôi, treo trên chảo lửa, chờ đến lúc hẳn đói sẽ nướng chín hai đứa để làm một bữa tối vô cùng hoành tráng cho mình. Không, có khi hẳn còn chia chác cho đồng đội mỗi “người” một miếng.

Có lẽ tôi đã bị ám ảnh bởi mấy tên yêu quái trong phim viễn tưởng mất rồi.

Kính coong!

Tiếng chuông cửa vang lên, tôi cảm thấy lạ lẫm, nát óc cũng không thể nghĩ ra ai sẽ đến thăm Sakura vào giờ này.

“Đến rồi.” Sakura ngả lưng lên chiếc ghế sofa trắng, nhovn miệng cười giao hoạt. “Quản gia Kyuuma, mở cửa giúp tôi.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Ai đến? Đến gì? Chẳng lẽ là cái tên đã quấy phá Sakura tuần vừa rồi sao? Không thể nào đâu...đáng lẽ hẳn ta đang ở hồ Phyllo mới đúng...

Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào cánh cửa chính. Ngay sau đó không lâu, hẳn xuất hiện. Không...là một cái bóng xuất hiện...

“Yaaaaaaa~~~~ bé Cherrrr yêu dấu!!” Tôi chỉ kịp thấy cái bóng của hẳn vụt qua, rồi ôm chăm lấy Sakura đang ngồi bất động trên ghế. “Nhớ quá!!”

Ngay sau đó, hẳn hôn chụt lên má cô, mỗi bên một cái, rồi lên môi. Ấy vậy mà Sakura vẫn không đẩy hẳn ra hay lấy làm tức giận như đối với tôi dạo bữa. Tại sao Sakura lại ngồi im cho hẳn ta muốn làm gì thì làm thế chứ??

“Cậu là ai?” Chạy lại tách hai cái con người đang dính nhau như sam kia ra, tôi cáu bẳn hỏi. Họ coi tôi không hề tồn tại vậy.

Hẳn không xem câu hỏi của tôi đáng một kí lô nào, chỉ lườm xéo một cái như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi khê rùng mình. Đây là cái người đã gửi thông điệp khó hiểu cho cô suốt tuần vừa rồi sao?

Cho đến bây giờ, tôi mới có thể trông thấy gương mặt hẳn rõ ràng hơn. Phòng khách của nhà Sakura đủ độ sáng để tôi có thể nhận xét hẳn - một con người khá điển trai với làn da trắng nõn, mái tóc màu nâu hạt dẻ cũng được đánh rối công phu giống như tóc của tôi, mắt hơi tròn và đôi lông mi cong vút như con gái vậy. Chưa kể đến cặp má bánh bao phúng phính của hẳn ta. Nếu xếp hẳn trong một đội hình vừa nam vừa nữ bất kì, chắc chắn hẳn sẽ điển trai nhất trong số nam, dễ thương nhất trong số nữ.

Nhưng dĩ nhiên trong đội hình đó không có tôi.

Không phải ba hoa hay khoác lác gì cả. Rõ ràng là không dễ gì để tôi tự dung nhận được biệt danh Hoàng tử mặt trời và được cả đất nước Mặt trời mọc yêu mến.

“Tôi là Sakura. Và là *bạn* của cậu.” Sakura trầm trầm cất giọng.

“À, Sakura!” Hẳn cười hi hi, một giây sau, hẳn lập tức đánh mặt lại. Tôi hãi kinh nhìn hẳn, cái trạng thái biểu hiện kia như được lập trình trên máy tính, nhấp chuột một cái, biểu cảm ngay lập tức thay đổi. Thật quá đáng nể! “Cậu vừa mới xa tớ vài tháng mà đã có bạn trai rồi sao?” Hẳn dùng gương mặt hỏi tội để nói chuyện với cô.

“Bạn trai?” Tôi há hốc mồm nhìn trân trân cái kẻ vẫn đang cố ôm cứng ngắt Sakura kia. “Tôi không phải.”

“Không phải thì cơ gì hai người lại xxx nhau trên giường thế hả?” Hẳn đứng dậy nạt lại tôi.

Tôi có một chút mừng vì cuối cùng hẳn cũng chịu “thả” cô ra. Nhưng câu hỏi của hẳn khiến tôi bạnh hợng ngay lập tức sau đó. “Cậu nói quái gì thế hả??...” xxx nhau?

“Còn sai sao? Chẳng phải cậu đã nằm trên, cô ấy nằm dưới, hai người rất rất thân mật trên giường, đang chuẩn bị cho một cuộc hoan ái, nhưng bị quản gia Kyuuma cắt giữa chừng đó sao??”

“Hiểu là...”

Tôi còn chưa hoàn thành xong lời giải thích, cô đã chen ngang. “Vậy là cậu đã thấy?” Cuối cùng Sakura cũng chịu mở miệng. Tốt nhất là cô ấy nên thanh minh một tiếng về mối quan hệ của chúng tôi.

“Ồ. Vô tình thôi, qua webcam lúc bác Kyuuma đem máy tính vào phòng cậu ý.” Hấn dẩu môi nhìn Sakura và tôi, sau nhắm tịt mắt lại, hai tay thành khăn chắp vào nhau, miệng lầm bầm “Ồi cảm ơn Chúa, cảm ơn bác Kyuuma, cảm ơn, cảm ơn đã cứu bọn họ lại.”

Tôi dùng tay đập cái đét vào trán mình, hồng đười kịp suy nghĩ hấp tấp vội vã của kẻ con trai này.

“Cậu thôi cái kiểu xâm phạm đời tư người khác, dựa vào cái nghề của cậu đi.” Cô nguyệt hấn, trước khi tôi kịp nói ‘không phải như thế đâu’. Thôi thì để cô giải thích chuyện này vậy.

“Hi~ Cậu đã nói là “nghề” của tớ, vậy thì sao tớ bỏ được nhĩ?” Hấn lè lưỡi cười huề, nháy mắt tinh nghịch với cô.

“Ít nhất thì trừ tôi ra.” Sakura nhíu mày ngao ngán. Trong một khắc, tôi đã tưởng rằng cô sẽ thờ dài - cái trạng thái mà tôi chưa bao giờ thấy xuất hiện trên gương mặt cô.

“Tớ chỉ muốn xem chừng và bảo vệ cậu thôi. Khi thấy cậu bị cậu ta” chỉ tay vào mặt tôi “ăn đậu hũ, tớ thấy tức thay cho cậu nên mới “gửi thư” gợi ý rồi tức tốc bay qua đây, mặc cho chưa thích nghi với mùi giờ bên này. Tất cả để bảo vệ cậu á. Nhờ cậu ta” lại chỉ tay vào mặt tôi “là người xấu thì sao?”

“Không ai cầnn!” Tôi và cô đồng thanh, làm cho hấn giật bắn mình.

Tôi và cô cùng quay sang nhìn nhau, rồi cùng háng giọng. Tôi không hiểu vì sao người băng lãnh như cô cũng mang chung thái độ giống như mình. Hay cô chỉ ‘bộc lộ cảm xúc’ khi ở cạnh cái kẻ lạ mặt ấy...?

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 16.4

...

“Không ai cầnn!” Tôi và cô đồng thanh, làm cho hấn giật bắn mình.

Tôi và cô cùng quay sang nhìn nhau, rồi cùng háng giọng. Tôi không hiểu vì sao người băng lãnh như cô cũng mang chung thái độ giống như mình. Hay cô chỉ ‘bộc lộ cảm xúc’ khi ở cạnh cái kẻ lạ mặt ấy...?

Mà kẻ lạ mặt ấy là ai?

“Cậu là ai thế?” Tôi cam đoan, lần này hấn lơ câu hỏi của tôi nữa, nhất định hấn sẽ lãnh trọn một cú đấm từ tôi.

“Keith. Tên Nhật là Saito Suichi. Bạn của Sakura.” Hấn đứng đưng trả lời. “Cậu muốn gọi là gì cũng được.”

Cũng khá may cho hấn ta đấy.

“Sakura, bạn cậu á?” Tôi quay lại nhìn cô với cái nhíu mày mang đầy ẩn ý. “Sao cậu bảo mình không có bạn?”

Tôi còn nhớ như in lời cô ấy nói: “Tôi đã không có bạn, sau này cũng thế”. Nhưng bây giờ, hấn ta xuất hiện, bảo là bạn của cô, rõ ràng là không hợp lý.

“Cậu nói như thế à?” Cả hấn và tôi đều quay lại nhìn kẻ đang tỏ ra rất đỗi bình thường kia.

“Phải. Tôi không có bạn.” Sakura cười nhạt. Trong nụ cười ấy, tôi phát hiện có một chút gì đó gọi là gượng gạo. “Còn Keith, cậu chỉ là bạn của White Cherry thôi, không liên quan gì đến Kobayashi Sakura tôi.”

“Cậu...” Hấn cụp mi xuống đầy buồn bã, thái độ hoạt bát, vui vẻ và lạnh lẽ khi nãy đã biến mất như chưa bao giờ tồn tại vậy.

White Cherry là ai?

Không khí bỗng trầm xuống một cách lạ thường, khiến tôi khẽ rung mình một cái, cảm giác như nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống đến âm độ vậy. Tôi không biết hiện giờ hai người ngồi trước mặt tôi đang nghĩ những gì, mà trông u uất như sương mù buổi sớm. Và tôi chắc chắn rằng, tôi không thể đọc suy nghĩ của họ, cũng như biết được câu trả lời vì sao mà họ đều trở nên như thế.

Cả ba đã im lặng như vậy trong gần 2 phút.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Tôi quay sang hỏi Saito để giải đáp thắc mắc ban đầu của mình, cũng là để thay đổi không khí.

“Tôi đã nói ngay từ đầu là tôi phải xuất hiện ở đây do thấy hai người đang...”

“Ý tôi không phải vậy.” Tôi cắt đứt lời nói của hắn ta. Không phải vì tôi bất lịch sự, mà do tôi không muốn nhắc đến vấn đề tế nhị kia. Rõ ràng hắn hiểu sai câu hỏi của tôi rồi. “Đáng lẽ giờ này cậu phải ở phía tây bờ hồ Phyllo mới đúng chứ, sao cậu lại xuất hiện trong nhà Sakura vào giờ hẹn?”

“Phía tây bờ hồ Phyllo?” Hắn ta đảo mắt nhìn tôi. “Tại sao tôi phải ở đó? Và đó là nơi quái quỷ nào thế?”

Tôi khá ngạc nhiên trước câu hỏi của anh bạn này. Hắn ta tỏ ra không biết gì về địa điểm gặp mặt, nhưng trong mắt tôi rõ ràng đã nói như thế mà. Hay là tôi và Sakura đã giải sai đáp án?

Tôi quay sang Sakura để tìm một nút gở rối. Cô có nhìn ngược về phía tôi, nhưng nhanh chóng lơ đãng đi nơi khác ngay sau đó.

Cũng như bao lần, tôi chẳng thể nào hiểu được suy nghĩ của cô.

“Địa điểm không phải là 8h, tối nay ở phía tây bờ hồ Phyllo à?” Cái chính tôi quan tâm hiện giờ là thắc mắc của mình, chứ không phải thái độ lơ đãng của cô.

“8h tối nay thì đúng rồi.” Hắn vẫn còn khá ngạc nhiên. “Nhưng tại sao lại là hồ Phyllo?”

“Vì ở đó có nhiều hoa quỳnh.” Tôi cẩn trọng trả lời. Đúng là bác quản gia Kyuuma đã từng nói ở đó có rất nhiều hoa quỳnh, ngược lại, ở nhà cô chẳng có bông nào cả.

Ngắm lại thì có vẻ như, địa điểm có nhiều hay ít hoa quỳnh dường như không khả quan cho lắm.

“Cậu...” Hắn hình như đã ngủ ra được điều gì đó, nhanh chóng quay phắt sang Sakura hỏi. “...cũng biết lời giải là ở *nhà cậu* mà, phải không?”

Tuy nhiên, Sakura chưa muốn trả lời vội. Tôi và hắn nhìn theo bóng dáng cô đang từng bước tiến về phía căn bếp, nơi có chứa một cái tủ lạnh, chỉ cách chỗ chúng tôi ngồi hơn chục bước chân.

“Soda nhé.” Sakura lôi trong tủ lạnh ba lon soda, ném cho cả tôi và Saito mỗi người một lon. Có vẻ như cô không muốn trả lời luôn câu hỏi của hắn vậy.

“Vì thế nên cậu mới bảo là mình bị mệt và không muốn ra khỏi nhà, cậu biết trước thật ư?” Và sau khi Saito bấm chuông, Sakura còn có nói một câu ‘đến rồi’. Rõ mười mười là cô đã biết việc này từ trước.

Có gì lại không nói cho tôi nghe?

“Không sai.” Sakura bình thản khui lon soda và trả lời. Sự bình thản ấy đã khiến sự khó chịu trong lòng tôi được dịp trôi lên mặt mũi.

“Haha~ Tớ biết là cậu sẽ hiểu mà.” Hắn cau kinh, sau đó quay sang nhìn tôi. “Cậu thử nhớ lại nội dung dòng chữ và giải lại xem.”

“Dưới ánh trăng tròn vành vạnh, trước mặt hai kẻ phạm trần, Nữ hoàng bóng đêm bắt đầu khoe sắc trắng tinh khiết và đẹp đẽ.” Tôi đọc lại đoạn nội dung và bắt đầu giải thích. “‘Dưới ánh trăng tròn vành vạnh’ muốn nói đến thời gian rằm, là ngày hôm nay. Thời gian ‘nữ hoàng bóng đêm’ nở thường - hay được mặc định - là 8h. Địa điểm ‘nữ hoàng bóng đêm’ mọc là phía tây bờ hồ Phyllo. Còn ‘Trước mặt hai kẻ phạm trần’ là ý muốn nói đến hoa nở trước mặt cậu và Sakura, hay nói cách khác, cậu muốn gặp mặt cô ấy nơi hoa nở?”

“Hơ~ cậu sai rồi. Tôi thậm chí còn không biết bờ hồ Phyllo nằm ở chỗ nào kia.” Hắn nhàu mày và cười đậm chất mỉa mai. “Nữ hoàng bóng đêm có hai nghĩa - Về thời gian thì ‘Nữ hoàng bóng đêm’ chính là hoa quỳnh. Còn về địa điểm, ‘Nữ hoàng bóng đêm’ không phải là hoa quỳnh nữa mà là...ùml”

Hắn ta đang nói giữa chừng, lập tức bị Sakura thực một cú thật mạnh vào bụng. Trông theo hành động khả nghi của cô, tôi thâm trầm cố ép não bộ nặn ra một thứ giả thuyết hợp lý nhất.

“Cậu nói nhiều quá rồi.” Sakura liếc xéo Saito, hắn chỉ nhăn mặt, rồi lè lưỡi cười cười vô tội.

Tôi cố gắng hoàn thành nốt câu còn lại mà Saito đang nói giữa chừng. Về địa điểm, ‘nữ hoàng bóng đêm’ không phải là muốn nói đến hoa quỳnh, chẳng lẽ là muốn nói đến người mang tên ‘Nữ hoàng bóng đêm’ sao? Cũng có người tên như thế nữa à?

Nhưng rồi, hình ảnh kẻ lạ mặt với tấm áo choàng đen phát phơ bay trên bức tường đột nhiên loé lên trong đầu tôi. Liệu hắn có liên quan gì đến hai người trước mặt đây không nhỉ?

Aiz, tôi quên mất. Áo choàng chỉ là sản phẩm tưởng tượng của tôi thôi...tưởng tượng thôi...

Không đúng..

Hay là hắn đang muốn nói đến *nhà của Nữ hoàng bóng đêm*?

“Sakura~ Saito nói địa điểm là nhà của cậu ư ...?” Thanh quản nghẹn lại, khiến giọng nói của tôi run run. Tôi không dám tin vào sự thật mình vừa nhận ra. “Cậu... là Nữ hoàng bóng đêm sao?”

Đọc mã mật thư lại từ đầu, tôi sẽ có: ‘Trước mặt hai kẻ phạm trần’ cũng có thể được hiểu là, trước mặt tôi và Saito. Như vậy, ‘Nữ hoàng bóng đêm’ sẽ ám chỉ đến cô - người đang đứng ‘trước mặt’ chúng tôi.

“Cậu nói gì thế?” Sakura hóp một ngụm Soda và cười nhếch miệng. “Cậu lại mơ ngủ nữa hả?”

“Không có. Nhà của Nữ hoàng bóng đêm chính là nhà cậu. Và cậu chính là Nữ hoàng bóng đêm..” Sakura chính là Áo choàng đã cứu tôi hôm kia, tôi thật sự rất choáng ngợp trước suy nghĩ của mình.

....

..

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 16.5

...

“Cậu nói gì thế?” Sakura hóp một ngụm Soda và cười nhếch miệng. “Cậu lại mơ ngủ nữa hả?”

“Không có. Nhà của Nữ hoàng bóng đêm chính là nhà cậu. Và cậu chính là Nữ hoàng bóng đêm..” Sakura chính là Áo choàng đã cứu tôi hôm kia, tôi thật sự rất choáng ngợp trước suy nghĩ của mình.

“Chỉ là trùng hợp thôi.” Sakura nhún vai, vẻ bình thản trên gương mặt Sakura khác hoàn toàn với thái độ ngạc nhiên xen lẫn tức giận trên gương mặt tôi.

“Nếu không phải như tớ nói thì cậu thử lý giải đi!” Tôi đứng bật dậy. Do cử động quá mạnh, cùng với sự thương chạm ban sáng, vết thương trên lưng tôi tưởng chừng như muốn rách toạt ra. Tôi đau đón nhãn mặt, nhưng nỗi đau ấy không là gì khi so với nỗi đau trong lòng. Không còn gì tệ hơn việc tôi nhận ra rằng bản thân mình đang bị xem như một trò đùa. Một trò đùa vô cùng lố lăng! “Cả lời giải thích tại sao cậu biết mọi chuyện mà lại cố tình giấu tớ nữa!”

Tôi không ngu ngốc đến độ không thể trông thấy hai người trước mặt đây đang giấu tôi một cái gì đó, về vai vế của Nữ hoàng bóng đêm chẳng?

“Bình tĩnh đi Kuro!” Sakura quát mắt nhìn khi thấy tôi bắt đầu nổi sùng lên. “Cậu trẻ con lại thiếu suy nghĩ, như thế sẽ chẳng giải quyết được gì cả.”

“Trẻ con và thiếu suy nghĩ á?” Có lẽ tôi trẻ con thật. Nhưng trong tình huống này thì tôi không hề thiếu suy nghĩ. Tôi đã mất khá nhiều thời gian để đi đến kết luận này. Và chắc chắn, suy nghĩ của tôi đúng, rằng cô chính là kẻ mang danh ‘Nữ hoàng bóng đêm’ đã cứu tôi hôm kia.

“Nghe này, Kuro. Thật mệt mỏi khi phải giải thích với cậu. Nhưng nếu không nói rõ ra, có lẽ cậu sẽ làm loạn nhà tôi mất.” Sakura bĩu môi. “Cậu còn nhớ tôi đã nói mình biết ai là kẻ chủ mưu ngay từ khi nội dung đầu được chuyển đến chứ?”

“Ừ...” Điều này thì tôi không phủ nhận.

“Tôi biết, người hay có những trò đùa lố bịch qua máy tính chỉ có thể là Keith. Mà Keith lúc ấy đang ở New York...”

“Cậu định nói là do Saito đang ở New York nên không thể biết hồ Phyllo - một địa danh của Nhật Bản nằm ở đâu. Rằng cậu không chắc chắn địa điểm trong đáp án của mình?”

“Đúng vậy. Tôi không chắc cậu ta sẽ hẹn ở hồ Phyllo, một địa danh mà thực chất tôi cũng không biết là nó ở đâu nữa kia.” Và tôi cũng vậy. Tôi là chúa mù đường cơ mà. “Tôi biết rằng thông qua IP, cậu ấy chỉ có thể tìm được địa chỉ nhà của tôi ở bên này. Nên tôi cố tình nấn lại. Cuối cùng kết quả vẫn là nhà tôi.”

“Là... vậy sao?”

“Ừ. Một khi đã không chắc chắn vào nhận định của mình, tôi nhất định sẽ không nói ra. Vì thế mới sinh ra cơ sự...tôi đánh lừa cậu.”

“Ho~”

Vậy là tôi đã thật sự nhầm lẫn ư?

“Đó chỉ là một sự trùng hợp. Cậu nên dẹp ngay cái nhân vật bước ra từ thế giới truyện tranh của cậu đi.” Ngừ khí vẫn đều đều, nhưng tôi vẫn cảm thấy có một chút gì đó khó chịu trong lời nói của cô.

Tôi vẫn cảm thấy mơ hồ, dù rằng lời giải thích của Sakura không phải không hợp lý.

“Cậu quả thật rất hấp tấp, nóng vội...” Sakura chậm rãi ngửa cổ và đưa lon nước đặt trước miệng. Sau đó nhìn tôi, và quay sang nhìn Saito, rồi không nhìn ai cả. Kì thực tôi chẳng biết là cô đang nói chuyện với ai nữa. “...Trước khi nói ra bất cứ thứ gì đều phải cân-nhắc-thật-kì.”

Không hiểu vì sao Saito lại có những hành động kì quặc. Hắn mím môi cúi gằm xuống, hai bàn tay vẫn nắm chặt lon Soda chưa được khui và đặt trên đùi. Dáng điệu của một anh chàng điển trai đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là dáng điệu của một đứa trẻ đang rất hồi lồi, như khi bị mẹ bắt phạt vậy.

Thôi nhìn hắn, tôi gửi ánh mắt còn nhiều tia không tin tưởng đến cô. “Tớ xin lỗi.” Đứng là tôi có hơi hấp tấp và bất chợt nổi khùng trước mặt Sakura. Nhưng tôi đã rất cân nhắc khi nói ra cô chính là Nữ hoàng bóng đêm.

Và bây giờ tôi vẫn chưa hề thay đổi thứ suy nghĩ đó...

“Tôi mệt rồi.” Sakura đứng dậy, bước về phía cầu thang. Tôi nhìn theo bóng cô sau khi đã liếc chiếc đồng hồ điểm 8 giờ rưỡi. “Keith, cậu có thể chọn một căn phòng mình thích, và ở đây cho đến khi nào cậu muốn.”

“Tôi chọn phòng cậu. Đêm nay ta ngủ chung nhé!” Xem kìa, hắn ta hồi phục tinh thần nhanh thật.

Mà cái gì cơ? Ngủ chung?

“Cậu mơ đi!” Tôi đẩy hắn ngã cái oạch xuống đất trước khi hắn kịp chạy đến cạnh cô ngay gần cầu thang.

“A~ đau~” Saito xoa xoa cái mông, nơi tiếp xúc thứ hai - ngoài chân - giữa cơ thể hắn với mặt sàn. “Tên này, muốn đánh nhau hả?” Saito nhồm dậy, xóc cổ áo tôi lên. Hắn thấp hơn tôi vài phân, nhưng vô cùng xông xáo. Nếu như không có vết thương sau lưng, tôi nhất định sẽ có một trận thật ra trò với hắn - kẻ vừa mới gặp lần đầu đã khiến tôi không-thể-ura-một-chút-nào. Tôi không chỉ muốn đẩy hắn ta té, mà còn muốn cầm lon soda trên bàn tạt thẳng vào người hắn nữa kìa.

Nhưng tất cả chỉ là “nếu”. Hiện tại, tôi đang phải đối đầu với con đau nhói vừa mới ập đến từ phía sau lưng mình. Chính xác là từ lúc này, khi tôi cử động vô cùng mạnh do bật dậy bất chợt, nhưng vì cơn tức giận đã lấn át hết cái sự đau đớn về thể xác. Còn bây giờ, cơn tức giận cũng đã vơi đi phần nữa, cơn đau được dịp bùng lên, nhất là khi hắn đang xóc áo tôi như vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 16.6

....

Tôi liếc nhìn Sakura đang đi ở lưng chừng cầu thang. Cô ấy dường như không quan tâm đến việc này là mấy. Trong đầu cô nghĩ cái gì thế nhỉ? Sao cô không phản đối việc hắn nói sẽ ngủ c...

Cô xem tôi và hắn chỉ là hai đứa trẻ con đang “ngịch dại” với nhau chắc?

“Buông ra!” Đánh nhau với hắn thì được thôi. Nhưng không phải lúc này. Tôi nghĩ vết thương sau lưng đã bắt đầu rỉ máu. Có vẻ như, tôi đã xem nhẹ một vết thương mà đáng lý ra nó có thể giết chết tôi, giờ thì đây là hậu quả - tôi nhức nhối hết cả một vùng lưng.

“Cậu phải xin lỗi tôi vì cú đẩy ngã trước!” Hắn tròn mắt nhìn, tay xiết chặt lấy cổ áo tôi hơn.

Tôi khẽ nhăn mặt vì cơn đau, và cả cơn bực mình. Hắn bắt tôi xin lỗi? Nếu ban đầu hắn không nói sẽ ngủ...chung với Sakura thì tôi đâu thể nào mà tự dưng xô hắn ngã kia chứ.

“Tôi chẳng...” Tôi đau muốn ứa nước mắt. Bây giờ mà hắn thui tôi một đấm, hay đập tôi một đá, e rằng tôi sẽ khóc thật. Trong một lúc tôi đã trông chờ Sakura lên tiếng ngăn cản, nhưng cô ấy vẫn cứ thế đi thẳng, “...tôi chẳng có lỗi.”

“Hừ. Đã thế tôi sẽ đánh cậu, để về nhà mẹ cậu không thể nhận ra luôn!” Đương nhiên tôi sẽ không để cho điều đó xảy ra.

Và cô cũng không để điều đó xảy ra.

“Keith.” Bất chợt dừng bước chân của mình lại, Sakura nhíu mày nhìn hắn. “Cậu ta đang bị thương đấy.” Ít nhất thì điều tôi mong đợi cũng đã đến - cô đã lên tiếng ngăn cản về cuộc chiến không-cân-bằng này của tôi và hắn.

“Càng tốt.” Hắn hằm hè nhìn thẳng vào mặt tôi. “Cậu ta sẽ chẳng thể đánh trả tôi.”

Tôi cười khinh khi vào bộ mặt nam nhi của hắn.

“Làm cậu ta bị thương thêm, tôi sẽ bẻ gãy răng cậu.” Tay vịn vào thành cầu thang, Sakura nhìn khuôn mặt nhăn nhu khi ăn ớt của tôi. Và nếu tôi quay lưng lại, cô sẽ nhìn thấy lớp áo trắng đang thấm một chút máu tươi, chắc chắn thế.

“Không đánh nữa.” Hắn nức nở buông cổ áo đang dúi dúi của tôi, lùi thui tiến lại phía cầu thang. “Đừng đến bạn trai của Sakura, Sakura sẽ xù lông và dọa bẻ răng người khác. Đáng sợ thật!”

“Tôi không phải bạn trai của cậu ấy!” Tên này nói mãi vẫn không hiểu, hoặc hắn cố tình không hiểu.

“Cậu còn chối, tôi sẽ kiện cậu vì tội dám quấy phá người-không-phải-bạn-gái-minh trên giường của cô ấy. Kiện không thành công, tôi sẽ giết cậu.” Hắn giờ tay lên miêu tả phương thức cắt cổ và ném ánh nhìn cảnh báo cho tôi.

Mặt tôi méo xệch, cơ đầu ngón tay co giật. Tôi thề rằng mình rất muốn đâm hắn một nhát chết quách ngay bây giờ.

“Và vì cậu là bạn trai của Sakura, nên tôi rất-ghét-cậu!” Hắn nhấn mạnh tuyên bố, rồi nhảy vọt lên lầu. Trước khi khuất dạng, hắn còn kéo một mi mắt xuống, lè lưỡi trêu tôi. Sau đó tôi chỉ còn có thể nghe giọng hắn vang vọng. “Sakura~~ phòng cậu nằm góc quái quỷ nào thế?~~”

Hắn ghét tôi? Tôi cũng có ưa hắn gì cho cam. Ngay từ phút đầu... không, là từ những giây đầu gặp mặt, tôi đã rất rất rất ghét hắn rồi. Lý do ư? Hắn trông cũng rất tuyệt, nhưng còn lâu mới được bằng tôi, nên tôi không ghen ghét hắn vì khoản này. Mà là...chẳng có lý do gì cả!

Nói chung là tôi rất ghét hắn.

Bọn họ đã đi hết, chỉ còn lại một mình tôi đứng đó. Không khí nhanh chóng trầm xuống đến mức thấp nhất. Tôi ngã người lên chiếc ghế sofa, vất tay lên trán và suy nghĩ tất cả những sự việc vừa mới xảy ra.

Nó không đơn thuần chỉ là một giấc mơ, phải không? Cái đêm tôi bị chém bởi những tên nghiện ngập ấy, là có người đã cứu tôi, đúng không? Kẻ đó là Áo choàng đen, hay Nữ hoàng bóng đêm, và cũng là Sakura?

Dù hình ảnh mọi thứ đều trở nên rất ảo vào cái đêm hôm ấy, vì nhận thức của tôi đã dần mất đi, nhưng chưa bao giờ, tôi lại có một giấc mơ mang cảm giác đau buốt như thật vậy.

Tôi nghĩ đó không là một giấc mơ, tôi nghĩ Nữ hoàng bóng đêm có thật. Và cho đến hôm nay, tôi nghĩ Nữ hoàng bóng đêm chính là Sakura.

Nhưng tôi không thể chắc chắn.

Tôi cần thời gian...

Để chứng minh:

tôi chỉ đang tưởng tượng ra một nhân vật truyện tranh.

Hoặc, Nữ hoàng bóng đêm thật sự tồn tại...dưới cái tên Kobayashi Sakura...

Tôi giật mình vì thứ suy nghĩ mình vừa nhớ ra, nhưng tôi không dại gì mà đứng bật dậy nữa. Tuy thế, tôi phải làm sao để vừa có thể nhẹ nhàng để không động vào vết thương, vừa có thể đi lên lầu một cách nhanh chóng nhất.

Hai người này định...ngủ cùng nhau thật à? Nhờ kẻ biến thái như hắn làm gì cô thì sao? Không được. Tôi nhất định phải ngăn việc này lại.

Saito Suichi! Hắn ta là một tên biến thái, xấu xa, trẻ con, ngốc nghếch, lố lăng, đáng ghét nhất trần đời!

...

----END CHAP 16----

Chương 39: Keith - Saito Suichi

Tôi đẩy cánh cửa phòng của Sakura, thậm chí là không thèm gõ cửa. Công việc này tương đối khó khăn. Bằng chứng là việc tôi đã cố đẩy nhưng nó không hề nhúc nhích. Có kẻ nào đó đã khoá trái cửa phòng. Một là Sakura, hai là hần. Khả năng rơi vào trường hợp hai là cao hơn cả.

Tôi điên tiết đập rầm rầm vào cánh cửa, mặc cho bàn tay đang dần trở nên ê ẩm. Ngay sau đó không lâu, cánh cửa cũng bật mở.

“Sakura, cậu có sao không? ~”

Trước mặt, Sakura nhú mày nhìn tôi chăm chú. Saito hần cũng đang nhìn tôi, nhưng với ánh mắt thách thức. Hần đang nằm ngửa với tay chân hình chữ đại trên giường của cô. Nó phi thường khiến tôi trở nên khó chịu. Đáng ra tôi phải cảm thấy nhẹ nhõm vì giữa hai người không có gì xảy ra.

Nhưng tôi đã mất gần cả tiếng đồng hồ để ngồi suy nghĩ ở dưới nhà, ngần ấy thời gian có đủ để hai người làm gì không nhỉ? Ôi, tôi suy nghĩ đi đâu thế này? Và cả thái độ ban nãy của tôi nữa?

“Người có sao là cậu đấy.” Hần nhìn tôi khinh khỉnh. “Cậu định náo loạn ở đây chắc?”

“Tôi...” Tôi chẳng có một lý do nào để giải thích việc bản thân lại đi đập rầm rầm vào cửa phòng người khác như vậy. “Tớ cảm thấy lo cho cậu nên mới tạt qua, ai ngờ cửa khoá trái...”

“Cậu lo tôi sẽ làm gì Sakura á hả?” Hần cướp lời tôi và bật cười khanh khách, sau đó nhìn cô và nói. “Bạn trai cậu có tính chiếm hữu cao thật đấy. Chúng ta chỉ ngủ chung thôi mà cậu ta đã lồng lộn ghen rồi. Àiz.”

“Cái...”

Thật không thể nào chấp nhận được lời lẽ của hần. Nếu đã xem tôi là bạn trai của Sakura, thì hần có thể nghĩ rằng tôi hay bất kì ai sẽ dễ yên cho bạn gái mình chung phòng với thằng con trai nào đó cả đêm sao?

Còn tôi, dù chỉ là bạn “hò”, nhưng tôi cũng không thể để cho ai đó làm chuyện gì đó với cô được, dĩ nhiên là trừ bạn trai thật sự của cô ra.

“Cậu có thể ngừng đùa được rồi đó Keith.” Mất 1s để Sakura lờm hần, sau đó cô quay lại nhìn tôi. “Tôi và cậu ta chỉ đang nói chuyện, sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra như cậu nghĩ đâu.”

“À...ừ...” Đột nhiên, tôi cảm thấy ngượng hơn cả. Mặt nóng ran như cái nồi hấp. Tại sao tôi có thể gặp Sakura và nói đến cái chuyện này được nhỉ?

“Vào trong chứ?”

“Không cần đâu.” Vào trong đó và tôi sẽ ngồi im một chỗ để giám sát hai người bọn họ? Tôi khê lác đầu, chẳng rõ mình có cái quyền hạn đó hay không. Tôi quay lưng trở về phòng. Nhưng trước khi cánh cửa khép lại, tôi kịp nghe giọng cô vọng ra.

“Khoan.” Sakura bất chợt nói. Tôi quay người, đầu hơi nghiêng, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Còn cô thì vẫn nhìn tôi, gương mặt không cảm xúc. “Cậu đang chảy máu, cần phải được băng bó lại.”

“Ừm” Tôi gật đầu. Đúng thật là vết thương đã rách và thấm máu ra lớp áo ngoài, Sakura mới có thể thấy. Nhưng việc băng bó một vết thương từ phía sau lưng mình quá khó khăn đối với tôi. “Tớ sẽ đi tìm bác quản gia và nhờ bác ấy băng hộ.”

“Ông ấy chắc đã đi nghỉ rồi.” Sakura khoanh tay trước ngực, hắt hàm ra hiệu cho tôi vào phòng. “Tôi sẽ băng bó lại cho cậu.”

“Cậu có thể không?” Tôi nhìn Sakura hoài nghi. Nhờ may sau khi băng bó, vết thương sẽ nhiễm trùng hay lở loét nghiêm trọng thì sao? Như thế thà để vậy, không làm gì còn hơn.

“Yên tâm.” Cô chách lưỡi. “Ngoài nấu ăn ra thì cái gì tôi cũng có thể làm.”

“Ờ.” Tôi gật gù. Cũng phải, IQ 195 thì chẳng gì có thể làm khó cô. Nhưng chắc là trừ nấu ăn, cái này tôi đã kiểm chứng qua món bánh kẹp từ thần của cô.

Đây là lần thứ hai tôi bước vào phòng Sakura. Mọi thứ chẳng có gì thay đổi - Ý tôi là cách sắp xếp chúng, ngay cả khung hình cũng được đặt vào vị trí cũ, không bị lệch 10cm nữa.

“Đề tôi băng cho.” Saito nhanh nhẩu nhảy phóc xuống giường, tiến đến sờ soi vết máu rỉ sau lưng áo tôi. Tôi cảm thấy khá hoảng loạn, hần còn không

đáng tin hơn cả Sakura nữa kia.

“Ừ.” Sakura gật đầu trong khi tay đang với lấy hộp băng băng ở góc phòng.

“Cậu ta có đáng tin hơn cậu không?” Tôi bàng hoàng nói thẳng. Tôi thà hy sinh trong lúc Sakura băng bó còn hơn là chết trong tay cái kẻ lạ mặt vừa gặp chưa đầy hai tiếng rưỡi, huống hồ hắn còn rất ghét tôi. Chắc chắn hắn sẽ nhân cơ hội này để trả thù tôi.

Đột nhiên nhìn tôi, Sakura cười nửa miệng. Nụ cười đó là lần thứ n tôi nhìn thấy trên gương mặt cô, nhưng cái cảm giác rùng mình chạy dọc khắp cơ thể vẫn không hề bớt đi một tẹo nào so với lần đầu tôi được nhìn thấy. “Keith đúng là một kẻ hay pha trò, chính xác là nghịch dại...” Sakura tiến lại phía chiếc giường và đặt băng băng ngay một góc, ngược đầu ra hiệu tôi qua đó. “...Nhưng cậu ta sẽ không uy hiếp lên vết thương của cậu đâu.” Cô chuyển ánh nhìn sang Saito. “Phải không Keith?”

Saito nhún nhún vai, thể hiện sự không đảm bảo đến những lời kia của cô. Tuy nhiên, nếu cô đã tin tưởng hắn đến vậy, tôi cũng thử tin tưởng một phen. Cùng lắm là hắn không nhẹ tay được bằng cô thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 17.2

...

Saito nhún nhún vai, thể hiện sự không đảm bảo đến những lời kia của cô. Tuy nhiên, nếu cô đã tin tưởng hắn đến vậy, tôi cũng thử tin tưởng một phen. Cùng lắm là hắn không nhẹ tay được bằng cô thôi.

“Cậu có biết băng không thể?” Tôi vẫn cảm thấy lo lo. Nếu Saito không đùa, liệu kinh nghiệm băng bó của hắn có “cao siêu” đến độ, làm vết thương của tôi không thể lành luôn không?

Dường như Sakura đã thấy được sự lo lắng của tôi, cô nghiêng đầu giải đáp. “Cậu yên tâm, mỗi lần bị thương, chính Keith là người đã băng bó cho tôi, có thể nói, cậu ta là y tá của tôi.”

Tôi à lên một tiếng, sau đó cũng bắt đầu hợp tác với hắn. Cố cời chiếc áo tránh không động vào vết thương, tôi ném nó vào cái sọt bên cạnh mà không cần quan tâm có sự xuất hiện của con gái, cụ thể là Sakura ở trong phòng. Bởi vì cô ấy đâu có ngưng vì chuyện này, đúng không nhỉ?

Có lẽ tôi đã lầm. Sakura cũng là con gái nhỏ tuổi. Một đứa con gái không thể không ngưng khi có một thằng con trai không mặc áo trong phòng ngủ của mình. Tôi đã thoáng thấy một chút bối rối trên mặt cô. Dù chỉ xảy ra trong tích tắc, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự thích thú đang lan tràn cơ thể mình, ít nhất, cũng có một vài nét chứng minh cô không hoàn toàn hoá thành băng tảng ngàn năm.

“Lần đầu cậu thấy tớ “bán nude” à? Chẳng phải cậu đã thấy một lần rồi sao?” Ngồi xuống giường để cái kẻ vừa mới quen tháo lớp băng cũ, tôi nháy mắt trêu chọc cô. Và nó chỉ dừng ở mức trêu chọc, tôi không mong cô sẽ trả lời một cái gì đó. Vì theo tôi nghĩ, cô sẽ không trả lời, chính xác là không buồn trả lời câu hỏi không-mang-tính-chất hỏi của tôi.

Nhưng lại một lần nữa tôi đã sai.

“Lần đó là tôi chỉ đến xem xét độ sâu của vết thương khi cậu nằm úp, và...” Sakura hắng giọng khi vừa nhận ra có một chút sai lầm vì đã quyết định nói ra, tuy thế nhưng cô vẫn tiếp tục “...đi ra khỏi phòng ngay sau đó.”

Tôi chớp mắt nhìn Sakura. Ngay sau đó lại phá lên cười. Sakura đang giải thích cho tôi sao? Thế thì có khác gì đang thú nhận, việc bản thân cô cảm thấy ngưng ngừng khi trông thấy tôi không-mặc-áo, một thái độ mà đáng lẽ ra không thể tồn tại trong cô?

“Ngồi im tên này!” Saito ấn đầu tôi về phía trước. Chẳng rõ là hắn đang thực sự chú tâm vào công việc băng bó cho tôi, hay là hắn đang muốn trả thù tôi nhờ tội châm chọc Sakura nữa. “Cậu có tin tôi sẽ dùng muối xát lên vết thương không?”

Tôi khẽ rùng mình, vì lời nói của hắn, và vì cái cơn đau do thuốc sát trùng trôi trên da thịt. Đã vài lần tôi thay băng, nhưng chưa lần nào là tôi có thể chống lại cơn đau ập tới. Nó thậm chí còn khó chịu hơn việc bị chém nữa kia.

“Đợi tôi khoẻ đi, nhất định tôi sẽ ăn thua đủ với cậu.”

“Trong lúc này cậu còn đe dọa tôi được à?” Sự thích thú pha lẫn trong câu nói của hắn. “Cậu có biết tôi chỉ cần ra tay một chút là tôi không còn cơ hội

‘đội cậu khoé’ không?’”

“Cậu dám!” Tôi ức nghiêng răng nghiêng lợi vào nhau.

“Có gì mà tôi không dám?” Hấn siết nhẹ lớp băng mới, khiến tôi khẽ a lên vì đau. “Tôi chỉ sợ Sakura sẽ giết tôi ngay sau đó mất. Tôi chưa muốn chết.” Hấn nhòm người lên phía trước, ghé sát vào gương mặt đang nhăn tít lại của tôi. Hấn lại nghĩ tôi là bạn trai Sakura nữa rồi. Nhưng tôi cũng chẳng buồn giải thích. Vì có nói thế nào, hấn cũng không hiểu, hoặc cố tình không hiểu.

“Vậy cậu im miệng lại đi.” Tôi lườm khuôn mặt đang cách mình 15cm của hấn. Sau đó đánh mắt về phía Sakura - cô đang đứng khoanh tay, nhủu mày nhìn tôi và hấn một cách chăm chú. Tôi vừa nhận ra mình đã gạt Sakura ra rìa từ lúc nào.

“Hai người thân thiết với nhau nhanh thế nhỉ?” Sakura cười mĩa mai.

Chẳng lẽ cô đang nghĩ tôi và hấn có vấn đề gì sao? không đời nào. Tôi là straight, thẳng 100% nhé. Còn hấn thì...tôi không biết. Nhưng nói chung là, không có cái gì như cô nghĩ đâu!

“Sakura, cậu cũng biết chúng tớ là tình địch mà~” Saito phồng má nhìn cô.

“Tình địch?”

“Phải. Tôi yêu Sakura còn nhiều hơn cả cậu yêu cậu ấy ý.” Hấn dè bĩu nhìn tôi, rồi chạy lại ôm chầm lấy Sakura, khẽ kiss nhẹ lên trán cô. Cô không cự nự chống trả mà chỉ đứng im. Dĩ nhiên tôi cảm thấy khó chịu không thể nói nên lời. Nếu đổi là tôi, tôi có thể ôm chầm Sakura như vậy mà vẫn đảm bảo không bị làm sao không?

“Tôi không có.” Tôi thôi nhìn hai kẻ đó vài giây, rồi lại đầu vào đó. Sự thật này đã khiến tôi cảm thấy khá bất ngờ. Tôi không nghĩ là có thể cơ đấy, tôi chỉ biết rằng Sakura xem hấn ta là *bạn giống như tôi*, và hấn rất nghe lời cô, vậy thôi. “Tôi không phải tình địch của cậu.”

“Cậu không xem tôi là tình địch của cậu á?” Hấn bặm miệng liếc tôi, tay vẫn giữ khư Sakura. “Cậu có tin tôi cướp Sakura từ tay cậu không?”

Có lẽ, ngoài gương mặt baby với đôi má phúng phính và lúm đồng tiền ra thì, chẳng có điểm gì bất thường chứng minh hấn có vấn đề về giới tính cả. Điều này càng rõ khi hấn nói yêu Sakura trước mặt tôi...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 17.3

...

Có lẽ, ngoài gương mặt baby với đôi má phúng phính và lúm đồng tiền ra thì, chẳng có điểm gì bất thường chứng minh hấn có vấn đề về giới tính cả. Điều này càng rõ khi hấn nói yêu Sakura trước mặt tôi.

“Cậu không thể cướp được.” Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran, khi thấy hấn há hốc miệng nhìn tôi. “Ý tôi là Sakura không phải của tôi để cậu có thể cướp.”

Lần này, hấn vẫn cố tình không hiểu nữa, nhất định tôi sẽ mặc kệ, hấn muốn nghĩ như thế nào cũng được.

“Dĩ nhiên Sakura không phải của cậu, cậu ấy là của cậu ấy thôi.” Saito vờ vịt không hiểu ý nghĩa cậu nói của tôi, cảm hấn chọn đầu cô làm điểm tựa.

“Ừ. Và đương nhiên cậu ấy không phải của cậu, Saito Suichi. Vậy tại sao cậu lại ôm Sakura như một con gấu bông cỡ lớn thế kia?”

“Cậu đang ghen đấy à?” Hấn giương đôi mắt trong veo nhìn tôi, lông mày khẽ nhếch lên, miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền. Có lẽ trong mắt người khác, đó sẽ là đáng yêu, nhưng trong mắt tôi, hấn không hề đáng yêu tí nào. Ngược lại, tôi chỉ muốn đâm hấn thật đau để cái nụ cười chế giễu ấy biến mất đi.

“Tôi không hề.” Thật khó khăn để đặt một tên gọi cho cảm xúc của tôi hiện giờ. Có điều, đó không là ghen, không thể là ghen như hấn nói. Tôi chỉ biết rằng bản thân cảm thấy rất nôn nao, khó chịu khi nhìn thấy cảnh này. Thậm chí tôi chỉ muốn ném vỡ hay xé rách một cái gì đó để thấy nhẹ lòng hơn.

Tôi không hề thích cảnh mình đang nhìn thấy, một, chút, nào.

“Có! Cậu có ghen.”

“Đã bảo là không.”

“Tôi cần thở.” Đúng lúc Saito định nói gì đó tiếp theo, cô ngóc đầu lên thoát khỏi lồng ngực của hắn, sau đó đảo mắt nhìn về phía tôi. “Cậu ta đã tin vô điều kiện. Và giờ cậu có thể thôi trò lừa phỉnh ấy được rồi.”

“Gi?”” Mất 1s để tôi tiếp nhận sự thật, rằng nãy giờ hắn ta chỉ đang lừa tôi. Tôi có thể cảm nhận được con phần nộ đang cuộn trào trong lòng mình.

“Không đâu! Tôi nói thật đấy.” Hắn nhìn tôi và cúi xuống giáp mặt với Sakura. “Tớ muốn ôm hôn Sakura mãi như thế này thôi.”

“Đủ rồi!” Tôi gào âm lên. Nếu như các phòng không cách âm với nhau thì tôi nghĩ tất cả mọi người giúp việc trong nhà sẽ giật mình và thức dậy. “Tôi sẽ không thể sống gần một kẻ thích pha trò, cho đến lúc tôi nhận ra cậu ta khi nào nói thật khi nào nói đùa. Tôi về phòng đây!”

Cẩn mõi dưới để chống chế sự căm phẫn đang chực trào, tôi bước xuống giường và lướt qua hai người họ. Tên Saito chớp mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên, vòng tay ôm Sakura dần rời lỏng. Sakura có nhìn tôi, nhưng về mặt chẳng hề lộ một chút gì gọi là quan tâm.

Sakura đã hợp tác với Saito để lừa tôi bằng cách đứng im cho hắn ta ôm - trông họ cứ như một cặp tình nhân thật sự vậy, vì thế nên tôi cũng sẽ giận cô.

Tôi giận cô, và tôi ghét hắn.

“Cậu ta dễ giận như vậy hả Sakura?” Tôi chỉ kịp nghe loáng thoáng giọng nói ngơ ngẩn của hắn ta, trước khi cánh cửa phòng Sakura được đóng lại một cách thô bạo nhất. Tôi khẽ rên lên vì đau. Có lẽ như chỉ cần một cử động mạnh nữa thôi, tôi sẽ không thể trở về nhà đúng thời gian được.

Do cơn đau, tôi không thể lăn qua lăn lại trên chiếc giường, nhưng không đồng nghĩa với việc tôi có thể ngủ yên giấc. Điều này nên chấm dứt lại thôi. Tôi ngồi dậy, với tay bật cây đèn ngủ, và rón rén bước ra khỏi phòng.

Suy cho cùng, Sakura không hề có lỗi. Cô ấy dễ yên cho Saito ôm không phải là vì muốn bắt tay với hắn lừa tôi, cũng không phải cô lảng lơ muốn đưa con trai nào làm gì mình cũng được. Nó giống với việc, cô không quan tâm đến chuyện đó thì đúng hơn. Cô là tảng băng ngàn năm di động mà!

Phản Saito, Saito lừa tôi vì đó là tính cách của hắn, tôi đoán thế. Và không nên nhỏ nhen dễ giận hắn với cái tính cách đó. Saito đã băng bó cho tôi, không phạm một lỗi nào như đã rất có kinh nghiệm trong việc này vậy. Vì thế lần này tôi sẽ bỏ qua. Tuy vậy, tôi vẫn chưa thể thôi ghét hắn cho được.

Một mẩu chốt nữa, nếu tôi tiếp tục giận họ, nhất định, họ sẽ nghĩ tôi đang...ghen! Tôi không hề ghen, tôi chân thành muốn làm bạn với cô, không muốn làm người yêu cô đâu. Cái này nhất định cô phải hiểu.

Lần này, tôi chỉ giận họ được chừng 3 tiếng.

Tôi nhón chân, bước rón rén như một tên trộm đến trước cửa phòng Sakura. Dự là tôi chỉ sẽ tạt qua một chút, nếu Sakura chưa ngủ, tôi sẽ giải thích cho hành động của mình khi này, còn nếu cô ngủ rồi thì đợi sáng vậy.

Cũng may là cửa không hề bị khoá trái. Tôi chậm rãi bước vào, và há hốc mồm ngạc nhiên trước cảnh tượng vừa được thấy....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 17.4

...

Cũng may là cửa không hề bị khoá trái. Tôi chậm rãi bước vào, và há hốc mồm ngạc nhiên trước cảnh tượng vừa được thấy.

Saito Suichi hắn đang nằm trên giường kingsize của Sakura và ngủ một cách ngon lành, còn cô thì... nằm gọn trong vòng tay của hắn, dưới ánh đèn ngủ trên tủ đầu giường vẫn chưa được tắt đi.

Tuy quần áo của họ còn nguyên vẹn, tức họ không làm gì, nhưng tôi thật sự không thể hình dung được cảm xúc của mình hiện tại. Rồi bởi, hựt hửng, nhoi nhói khó chịu...tôi không rõ, họ thật sự ngủ chung ư?

Mối quan hệ giữa họ đã đạt đến cảnh giới nào mới có thể có được sự thân mật như vậy?

“Đã trễ rồi đấy.” Đột nhiên Sakura mở mắt nhìn tôi, nhẹ nhàng gỡ bàn tay của Saito và ngồi dậy.

“Cậu chưa ngủ sao?” Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường: đã 1h sáng.

“Rồi, nhưng bị cậu đánh thức.”

Không thể nào. Thậm chí tôi vẫn còn đeo tất ngủ ở dưới chân nữa kia, làm sao cô có thể nghe thấy tiếng động gì được nhỉ? Cho dù cô chưa ngủ cũng khó mà nhận ra, huống chi đã ngủ rồi.

“Tớ tưởng cậu ta còn nói đùa nữa kia.” Sakura nhìn theo hướng tay tôi chỉ đến chỗ cái tên đang ngủ say như chết trên giường cô. Thật hy hữu cho việc, tôi nghĩ hán đùa, khi nói rằng hán sẽ ngủ cùng với cô, và là thật, khi nói thích cô. Nhưng tất cả đều ngược lại.

Nếu không phải vì sợ sẽ chạm đến vết thương, tôi nhất định đã đạp hán ta lăn lông lốc xuống giường như một trái bóng rồi.

“Cậu ta nói rằng sẽ ngủ cùng tôi, không nói là sẽ làm gì tôi.” Sakura nhếch môi cười.

Tôi sa sầm mặt mày, mọi dự định nói lời xin lỗi với cô ban nãy lập tức tan biến vào không khí. “Cậu...tại sao không tìm một phòng khác ấy?” Việc này chẳng hề khó khăn, vì nhà Sakura có quá nhiều phòng trống. Nhưng Sakura có lẽ không muốn tìm phòng khác mà thích ngủ với hán hơn... “Cậu ta sẽ không kìm chế được và ăn thịt cậu mất...”

“Keith rất giỏi kìm chế.” Cô đáp ngay tức khắc. Tôi vẫn chẳng thể nào tin, miếng thịt đặt ngay trước mắt lại không ăn, hoặc có thể hán ta...yếu sinh lý. “Cậu không phải lo đến chuyện này. Tôi và Keith chỉ đang ôn lại một vài chuyện cũ và cậu ta ngủ quên trên giường của tôi thôi. Có lẽ ngày hôm nay, cậu ta rất mệt mỏi.” Sakura liếc về phía chiếc giường, khẽ cất giọng giải thích mà tôi không thấy được nhiều phần thành thực. “Giờ thì nên vào vấn đề chính?”

“À...cậu...ta khi nào sẽ trở về?”

“Vấn đề chính của cậu đó à?” Tuy ánh sáng khá yếu, nhưng tôi vẫn nhìn thấy rõ mồn một cái nhú mày đầy nghi hoặc, và đôi mắt đang chăm chú xoáy sâu vào trong mắt tôi. Sakura đang đọc suy nghĩ của tôi.

“Gần là vậy.” Tôi nhún vai, rồi quay mặt đi nơi khác. Tôi không muốn để lộ sự khó chịu của mình cho cô biết.

“Keith có thể sẽ không trở về.”

“Thật á?”

Sakura gật đầu. “Keith là một con chim tung hoành ngang dọc, chẳng có thứ gì ở bên kia níu giữ cậu ta được cả.”

“À~” Tôi liếc nhìn Saito ra chiều cảm thông. Xem ra hán cũng từng trải qua những điều đáng sợ nhất về sự mất mát của gia đình, chỉ là không bằng cô.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy không ghét hán nhiều như lúc nãy nữa.

“Vậy là cậu ta sẽ ở cạnh cậu mãi như thế này à?”

“Tuy quyết định cậu ta thôi.” Sakura nhún vai. Tôi nghĩ là cô có thể hiểu được ý nghĩa của toàn bộ câu hỏi vừa rồi, rằng tôi đang cảm thấy khá lo lắng cho cô, nếu cứ sống chung với một tên nam nhân “biến thái” như hán. “Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Keith đối xử rất tốt với tôi, giống cậu vậy.”

“Giống...tớ ư?”

Sakura hướng ánh mắt xanh tình lặng đến tôi, phải mất một lúc, cô mới tiếp tục nói. “Giống cậu.” Sakura lấy tay cào lại mớ tóc rối, rồi cười nửa miệng. “Thái độ tức giận ban nãy cậu không cần phải giải thích. Tôi hiểu.”

“Cậu hiểu?”

“...Ai bị lừa gạt mà chẳng như thế?” Cô nhú mày khi nhận thấy sự không tin tưởng từ tôi.

“À, có lẽ vậy.” Tôi âm ừ, thật khó chấp nhận khi chính mình lại không lý giải được hành động của mình, ấy vậy mà Sakura lại có thể. Nhưng tôi nghĩ, điều cô ấy nói chỉ là gần-đúng. Và lời giải đòi hỏi tính chính xác cao nhất... tôi lại không hề có. Nếu giải thích, tôi cũng chỉ có thể nói như Sakura vậy thôi.

“Sẽ như thế nào khi một chàng Hoàng tử chỉ trong vòng một đêm đã biến thành panda nhỉ?” Sakura chép miệng nhìn tôi cùng nụ cười siêu quái dị.

“Tớ hiểu.” Tôi phẩy tay lờ đi gương mặt châm chọc của Sakura. Cô đang muốn đuổi khéo tôi về phòng. “Cậu cũng nên ngủ sớm.” Trước khi cánh cửa được khép, tôi thấy được một nụ cười nhạt trên gương mặt cô. Nhưng nó không còn lạnh lùng, đáng sợ như trước đây nữa, tôi cảm nhận được một vài tia ấm áp toả ra từ nó - từ cái nhếch miệng ấy.

...

----END CHAP 17----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Sự Trở Lại Của Hoàng Tử Mặt Trời

PART 1: NGƯỜI BẠN KHÔNG MỜI MÀ ĐẾN.

...

Chớp mắt, tôi tỉnh dậy. Nhưng hình ảnh đầu tiên tôi nhìn thấy không phải là cái trần nhà màu trắng toát nữa, mà là... khuôn mặt ai đó.

Saito Suchi, hắn ta đang nhìn tôi, một cách trực diện.

“Ya! saito suichi! cậu muốn chết hả?” Tôi bật dậy, nhưng không thành công, hắn đã kịp ghim hai vai tôi xuống.

“Đừng cử động mạnh.” Saito nháy nháy mắt nhìn tôi với khoảng cách quá giới hạn của hai đứa con trai. “Cậu đang bị thương đấy.”

Tôi thả lỏng người, hừ nhẹ một tiếng. Muốn đẩy hắn ra xa tám thước, nhưng lý do hắn khỏe không kém gì tôi, cộng với việc tôi vừa ngủ dậy chưa được sức, và vì vết thương nên đành để im.

Nhưng để im không đồng nghĩa với nhượng bộ. “Cậu tránh ra xa.” Tôi gần như la lên. “Mới sáng, cậu đã định nhát ma người khác rồi sao?”

“Trông tôi giống ma thế sao?” Hắn khẽ rung mi. “Bây giờ đã 9h rồi, chẳng còn sớm nữa đâu.”

“Cậu phải cho người bệnh nghỉ ngơi chứ?” Tôi lồm cồm ngồi dậy, mắt đờ đẫn như người mất hồn. Đêm qua, chắc phải 2, 3 giờ sáng tôi mới có thể chợp mắt được.

“Cậu đâu có bệnh.” Hắn thần nhiên nhún vai. Tự dưng bao nhiêu cảm thông đêm qua của tôi với hắn trôi sạch theo cái nhún vai ấy. “Vội lại cậu tự tỉnh dậy mà, tôi chỉ đứng quan sát cậu thôi.”

“Quan sát gì?” Chính xác câu hỏi của tôi là ‘quan sát cái gì mà ở cự li gần như thế?’

“Cậu.” Hắn dừng dung chỉ vào tôi rồi ngồi thẳng xuống giường. “Duyệt. Công nhận Sakura cũng có mắt thẩm mỹ thật đi.”

Tôi bàng quan với câu trả lời của hắn. Một phần vì chính xác tôi không phải là gì của Sakura cả. Một phần vì tôi đã biết mình rất rất đẹp trai hào hoa rồi, không đợi hắn phải nói.

Tôi trở ra từ phòng tắm vài phút sau khi vệ sinh thân thể. Saito này giờ vẫn ngồi im một chỗ trên chiếc giường trắng, có lẽ hắn đang rất buồn chán thì phải.

“Sakura đâu ~?” Tôi nắm lấy chiếc khăn trên cổ và lau mái tóc rồi còn ẩm ướt của mình.

“Cậu làm sao thế?” Saito lấy tay sờ trán tôi, ngay lập tức bị tôi đẩy ra và lườm rõ dài. Tuy vậy, hắn vẫn câu kinh nói tiếp. “Sakura đã đi học cách đây hơn 1h đồng hồ rồi mà.”

“À~” Tôi quên bẵng đi việc Sakura sẽ tiếp tục đến trường. Còn tôi chỉ được phép ở nhà cô dưỡng thương trong vòng một tuần.

Vậy là ngày hôm nay và 3 ngày nữa, tôi sẽ liên tục gặp Saito. Như thế cũng ổn. Có người còn hơn ở nhà một mình, chán chết mất.

“Sakura cần gì phải học nữa nhì?” Tay hắn đặt vuông góc với đùi và chống cằm, đôi mày khê nhíu lại suy nghĩ.

“Chắc là để tránh dị nghị.” Tôi thừa biết câu hỏi của Saito, tôi cũng từng đặt câu hỏi giống hắn - khi biết cô đã học cấp độ đại học từ năm 4 tuổi - và tự giải đáp ngay sau đó. “Cậu giúp tôi thay băng khác được không?”

Tôi vẫn để nguyên si miếng băng như vậy rồi đi tắm vì sợ nhiễm trùng. Hắn băng vết thương rất có kinh nghiệm, bởi thế, tôi một lần nữa nhờ đến.

“Dị nghị gì?” Saito không trực tiếp nói sẽ giúp đỡ tôi, nhưng vẫn chậm rãi tháo băng khi tôi quay lưng lại với hắn.

“Nhiều thứ lắm.” Tôi nhún vai. “Ví dụ như họ sẽ nói cô là đứa con gái hư, không học hành mà thích tụ tập ăn chơi, nhất là cô ấy còn đang sống trong con hẻm nguy hiểm nhất thành phố nữa.”

“Tôi sẽ bẻ gãy cổ những tên nào dám nói thế.” Hắn nắm hai tay lại, bặm miệng đầy quyết tâm.

Tôi ngoái đầu nhìn hấn chế giễu “Vì Sakura không muốn cậu bẻ gãy cổ người ta nên cậu ấy mới đi học, haha.” Tôi không nghĩ là Sakura hiền như thế đâu, chẳng qua là, tôi chỉ muốn xem thái độ của Saito là như thế nào sau khi bị tôi chế giễu thôi.

“Hừm...” Đúng như tôi nghĩ, Saito phóng ánh nhìn nảy lửa, nhưng nó không đáng sợ bằng cô. “Không phải bây giờ vì cậu đang bị thương, tôi sẽ trả hết thù cho cậu sau này.”

“Aha~” Tôi khinh khỉnh nhìn hấn nhằm gửi thông điệp: ‘Hôm qua cậu còn bảo tôi bị thương càng tốt vì không thể đánh trả cậu kia mà! Sao bây giờ lại lên mặt quân tử thế?’ Qua cái nhíu mày đầy khó chịu ấy, tôi nghĩ là hấn đã hiểu. “Cậu sẽ không gặp được tôi thường xuyên đâu, tôi chỉ ở nhà Sakura một tuần thôi.”

“Ý tôi là ở trên trường.” Giọng nói hấn pha lẫn chút thích thú. “Chúng ta sẽ còn gặp nhau ở trường cấp 3 Harrod.”

“Hừm?”

“Người giám hộ của tôi đã đồng ý cho tôi ở lại đây rồi. Bác Kyuuma cũng chuẩn bị nộp đơn nhập học cho tôi tại trường của cậu với Sakura á!”

“Làm sao? Sắp hết học kỳ rồi mà cậu còn nhập học?” Bước qua hết tháng 7 này, học kì 1 cũng sẽ kết thúc. Tức hai tuần nữa thôi sẽ bắt đầu bài kiểm tra chất lượng.

“Tôi cần phải học mà~~~ cậu định không cho tôi học chắc?”

“Ồ, không...”

Dù Sakura đã nói rằng có thể hấn ở đây cho đến khi nào hấn muốn, tuy vậy, khi nghe đến việc hấn sẽ học trường Harrod, tôi không cam tâm cho lắm.

“Hay cậu sợ tôi cướp Sakura của cậu hả?”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 18.2

...

“Hay cậu sợ tôi cướp Sakura của cậu hả?”

“Hừ... Không phải.” Nhất định là tôi không sợ hấn cướp Sakura của tôi rồi... nhưng tôi vẫn không thích hấn học chung trường với mình một chút nào.

“Vậy thì chẳng còn lý do gì mà cậu không muốn tôi học ở trường Harrod nữa.”

“Có ai không muốn cậu học ở đó đâu!” Nói dối. Rõ là tôi rất không muốn, nhưng tôi không có lý do rõ ràng. Có thể do tôi ghét Saito thật, nhưng không thể vì ghét mà ép hấn không được phép học cùng trường với tôi và Sakura.

“Tốt. Khi nào cậu quay trở lại trường thì tôi bắt đầu đi học luôn nhé, Kuro.”

“Sao gọi tôi là Kuro?”

“Thì tôi thấy Sakura gọi cậu như thế.” Hấn nhướn người lên phía trước nhìn tôi và chớp mắt hai cái. “Tên cậu không phải Kuro à?”

“Phải.” Tôi gật đầu giải thích. “Nhưng cậu không được gọi tên tôi, chúng ta chưa thân đến mức đó. Cậu gọi tôi là Yosuke được rồi.” Đến lúc này tôi mới nhận ra rằng mình chưa kịp giới thiệu tên cho hấn biết, có lẽ con uất ức ngày hôm qua khiến tôi quên khuấy đi việc này. “Tên tôi là Yosuke Kuro.”

“Ok, Kuro.” Hấn gật đầu cười tủm tỉm. Sau khi thấy cái nheo mắt khó chịu của tôi, hấn mới phá lên cười thành tiếng. “Sakura gọi cậu thế nào, tôi sẽ gọi như thế đó.”

Tôi không trả lời, để hấn gọi như thế nào thì gọi, tuy có hơi kì kì một chút.

“Xong rồi đấy.” Hấn vỗ vai tôi, một chút nữa là đã đụng trúng vết thương. “Cậu nhất định phải trả ơn tôi vì hai lần giúp cậu băng bó vết thương.”

“Hừ...”

“Cậu lấy áo mặc vào đi, trông thật là phản cảm.” Hân dè dặt nhìn tôi. Gì chứ? Đây là phòng của tôi mà - chính xác thì tạm thời là phòng của tôi - tôi muốn mặc hay không mặc đồ là chuyện của tôi chứ!

Đương nhiên là không có vụ nude toàn tập ở đây.

Ngay sau đó, bác quản gia đẩy cửa bước vào, trên tay bác là một khay thức ăn, đoán chắc rằng đó là phần của tôi.

“Quản gia Kyuuma, chào bác.” Hân vui vẻ nhìn bác như với một người rất thân thiết vậy.

“Saito-sama, cháu ở đây à? Bác đang định đi tìm cháu.” Bác đặt khay mâm xuống chiếc bàn gần đó và nhìn tôi. “Yosuke-sama, bữa ăn sáng của cháu đây.”

“Vâng ạ.”

Tôi tiến đến chiếc tủ đồ, lấy một trong số vài bộ Sakura đã mua cho tôi hôm kia. Bởi tôi không thể về nhà mà lấy quần áo, cũng như không thể sống trong nhà cô mà không có quần áo. Xem như tôi nợ cô khá nhiều, nhất định sau này tôi sẽ trả đủ.

Tôi nhẹ nhàng xỏ chiếc áo thun màu tím nhạt vào người. Cũng may là cái tính cuồng trắng nó không nằm trong phần những bộ đồ của Sakura.

“Kuro, tuy tôi ăn sáng rồi, nhưng cậu cũng nên san sẻ tôi một chút.” Saito giật lấy khay thức ăn về phía mình. Tôi chưa kịp mở miệng dành lại, hân đã cạp nguyên một phần đùi gà.

“saito suichi!!” Tôi gần như đã hét lên. Không hét sao được, nó là của tôi đó!

“Bác Kyuuma-san, sao lúc sáng cháu không có BBQ?” Hân chớp mắt nhìn bác quản gia và hoàn toàn lơ tôi đi. Tôi vô cùng phần uất, mặc kệ hân có vừa giúp tôi đi chăng nữa.

“BBQ này đâu phải bác làm, bác đặt ở nhà hàng Tune ấy chứ.”

Và cả hai người đã chính thức bỏ tôi - một cảm giác hoàn toàn không thể chấp nhận được đối với bản thân Hoàng tử mặt trời Yosuke Kuro này.

“Sao bác phải làm thế?” Saito vẫn nhai nhóp nhép. Nhìn cái miệng dính đầy mỡ của hân ta, tôi chỉ muốn đâm cho hả giận.

“Lệnh của Sakura tiểu thư, bác nào dám trái.”

Đến lúc này, hân mới chịu quay sang nhìn thái độ như núi lửa sắp phun trào của tôi. Tuy thế, trông hân dường như chẳng có gì là sợ sệt. Có lẽ là mặt tôi quá hiền lành và ấm áp để người khác có thể sợ. =))

“Tại sao vậy? Cậu chê đồ ăn bác ấy nấu à?”

“Hừ...” Giờ thì hân còn chụp lên đầu tôi một cái tội nữa kia. “Không hề. Nhưng ngoài thức ăn của đầu bếp nhà tôi, tôi không ăn được bất cứ thứ gì.”

“Bệnh gì lạ vậy?” Hân nhìn tôi ngạc nhiên, trên tay vẫn là cái đùi gà mà đáng lẽ đã thuộc về tôi. “Chưa nghe bao giờ.”

“Đến tôi cũng cảm thấy lạ nữa là.”

“Thế nếu đầu bếp nhà cậu lần ra chết thì vài ngày sau cậu cũng sẽ xuống mồ cùng người ta vì chết đói hả?”

Tôi một lần nữa lườm nguýt hân thật dài. Lời hân nói bao giờ cũng chẳng có gì là tốt đẹp cả. “Không phải là không thể...tôi chỉ cảm thấy cực kì khó nuốt với những thứ lạ thôi.” Theo ngôn ngữ của Sakura thì gọi là “kén ăn”. Chỉ là gần đúng, tôi vẫn có thể ăn mọi thứ với đầy đủ chất dinh dưỡng, điều kiện đó là đầu bếp của tôi. Nó hao hao với chứng “biếng ăn tâm thần” vậy.

“À.” Hân gật gù ra vẻ hiểu. “Thế thì tôi sẽ ăn hết phần này, bác Kyuuma-san, bác đi làm một phần khác cho Kuro đi.”

“Cái này...”

“Saito Su!!Chil! Không được!” Tôi tiếp tục la. Saito rõ ràng là muốn chọc tức tôi, và hân đã thành công.

“Hình như cậu bị cuồng họ tên tôi thì phải.” Hân nhìn tôi khích bác. Sau đó quay sang nhìn bác quản gia. “Bác Kyuuma-san, cháu chỉ muốn giúp cậu ấy luyện tập thôi mà.”

Câu này nghe có vẻ quen. “Cậu giống Sakura thật. Sakura cũng làm bánh kẹp bắt tôi ăn thử để luyện tập.” Đương nhiên với món ‘bánh kẹp từ thần’, cô đã thất bại ê chề. “Nhưng có vẻ như nấu ăn không phải sở trường của cậu ấy.” Tôi nhún vai.

“Sao??”

Cả Saito và bác quản gia cùng đồng thanh, khiến tôi giật nảy mình, mặt mày ngơ ngác như nai. “Oho~ Mọi người...có chuyện gì mà ngạc nhiên thế?”

“Sakura làm bánh cho cậu ăn á?” Hắc chớp mi mắt hỏi tôi.

“Ừm...Ừ...Thì sao?”

“Ra vậy, hôm trước bác thấy tiểu thư cứ lúi húi trong bếp.” Bác quản gia gạt gù đăm chiêu. “Hỏi con bé có cần sự trợ giúp gì không, nó lại không trả lời.”

“Kuro, cậu nghe này.” Hắc làm bộ mặt nghiêm túc, ánh mắt toát ra vẻ kiên nghị, khiến da gà da vịt của tôi nổi hết lên. “Trong 16 năm đầu đời...à không...trong 13 năm tiếp xúc với Sakura, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy tự lặn vào bếp. Thậm chí, cô ấy còn rất ghét chuyện bếp núc nữa kia.” Bác quản gia bên cạnh cũng gạt đầu tán thành. “Tại sao bây giờ lại...”

“Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi mà, có thể Sakura đã lớn, suy nghĩ khác đi. Cô ấy muốn tự tay nấu món gì đó, nhân tiện tôi đang ở nhà nên cô ấy muốn cho tôi thử.” Chính xác là cô đem tôi làm con chuột bạch.

“Không thể nào.” Hắc đánh mặt lại. “Sakura vào bếp là vì cậu.”

“Saito Suichi...” Tôi thoáng rùng mình vì khí chất lạnh toát toả ra từ người hắc. Tuy không bằng tầng băng ngàn năm sống Sakura, nhưng cũng đủ gây uy hiếp cho những ai nhìn vào.

“...Haha, cậu nói cũng đúng.” Saito cười để lộ lúm đồng tiền, sắc thái ban nãy cũng vì thế mà biến mất như chưa bao giờ tồn tại. “Khi nào có dịp, tôi phải nhờ Sakura nấu một món ăn thử mới được.”

“Ahaha,” Tôi cười khì. “Tôi nghĩ là cậu sẽ sớm hối hận vì quyết định của mình.” Cứ nghĩ đến việc hắc nhăn nhó mặt mày khi ăn trúng một món nào đó quá mặn, quá chua, quá cay gì đó của cô, tôi lại cười khoái chí.

“Hối hận ư? Không đâu...” Hắc cụp mi xuống. “Tôi chỉ sợ không có cơ hội thôi...”

Tôi cảm thấy hơi lạ đến từng câu chữ hắc nói. Vì nếu hắc muốn, chỉ cần nói với Sakura, thậm chí cô còn vui mừng khi có một con chuột bạch tự nguyện “dẫn xác” đến ấy chứ. Tại sao lại không có cơ hội?

Nhích từng chút một và bước xuống giường, tôi tiến đến cạnh chiếc bàn, nơi mà tên Saito đang ngồi đánh chén phần thức ăn của tôi. “Trả lại đây!” Tôi giăng lại khay thức ăn, trước khi hắc kịp trở tay. Nhìn thái độ bặm miệng lại trông rất khó chịu của hắc, tôi như mở cờ trong bụng.

“Bác Kyuuma-san, chẳng phải bác đang tìm Saito sao? Bác hốt cậu ta đi giùm cháu.” Tôi và hắc cùng liếc nhau thật dài.

“À, Saito-sama, bác làm đơn xin cho cháu vào thẳng 2A luôn rồi.” Bác ôn tồn nói. “Nhà trường đang duyệt đấy.”

“Sao?” Tôi chớp mắt ngạc nhiên nhìn bác quản gia Kyuuma, sau đó chuyển dần sang Saito.

“Ba chúng ta sẽ học cùng lớp.” Hắc vui thích cười.

Không những cùng trường, mà còn cùng lớp.

Không vui nổi.

Bây giờ tôi đã bớt ghét Saito một chút, nhưng chắc gì sau này hắc không khiến tôi ghét nữa. Có lẽ tôi phải học cách kìm cảm xúc khi hắc muốn chọc tôi tức điên về chuyện nào đó. Nếu không, hình tượng Hoàng tử mặt trời hoà đồng ấm áp của tôi bỗng chốc bị sụp đổ vì hắc mất.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 18.3

PART 2: YOSUKE, WELCOME!

...

Đã là một tuần kể từ khi tôi bị bọn du côn chặn đánh ở con hẻm số 13. Suốt tuần đó, tôi đã sống nhờ ở nhà Sakura vì không muốn mọi chuyện trở nên rắc rối. Đến ngày hôm nay, tuy vết thương chưa thực sự lành nhưng tôi cũng phải đến trường, vì không muốn bị nghi ngờ.

Và không muốn suốt ngày phải chạm mặt với cái tên đáng ghét Saito Suichi.

Vừa bước vào cổng trường, tôi đã phải giật mình khi có một đám người đứng chắn phía trước. Mặt mũi ai nấy cũng đều hằm hằm nhìn tôi. Tôi hơi bàng hoàng vì thái độ quay ngoắt sau một tuần không gặp mặt của họ. Hoàng tử mặt trời đây mà?

Ngay sau đó, tất cả cùng ồ lên cười thật to. Số còn lại trong trường chạy rầm rầm như đoàn biểu tình về phía tôi. Tôi bị bao vây chèn ép không còn một kẻ hở.

“Chào mừng hoàng tử mặt trời đã quay lại trường Harrod!!!” Nhận ra cái tên vừa hú hét chính là admin của câu lạc bộ “Hội những người yêu mến Hoàng tử mặt trời” ở trong trường, tôi thở hắt ra nhẹ nhõm. Cùng lúc ấy, băng rôn biểu ngữ chào mừng tôi được giương lên. Kèm theo là tiếng hú hét, tiếng hò hét của những người đứng gần đó.

“Hoàng tử đi du lịch vui chứ?”

“Hoàng tử biết không, tại này nhớ Hoàng tử dữ lắm.”

“Một ngày Hoàng tử không ở trường, em cứ ngỡ như ngàn thế kỉ.”

“Mọi người đã lo lắng cho Hoàng tử lắm lắm.”

“Sao Hoàng tử đi mà không báo ai một tiếng gì cả?!”

“Blah blah...”

“Cảm ơn mọi người.” Tôi lên tiếng, lời nói không kìm nổi xúc động và hạnh phúc. “Mọi người thật biết cách làm cho tôi bất ngờ đi.”

“Không có gì ạ.”

“Hoàng tử, I love u.”

“...”

Tuyệt. Tôi rất thích cảm giác này - cảm giác được mọi người chào đón và quan tâm. Bất quá, chỉ trừ những lúc họ moi móc tin tức, có fan thật sự rất tuyệt.

“Sao bạn biết tôi đi du lịch?”

“À. Sau khi Hoàng tử bỏ tiết giữa chừng, ai cũng lo lắng. Sau đó không thấy anh đi học nữa, mọi người bắt đầu quynh quáng cả lên. Cánh nhà báo của trường đến nhà anh mới biết anh đi du lịch 7 ngày.”

Tôi khẽ à lên một tiếng, thì ra là họ đến tận nhà. Cũng may là họ không đến nhà Sakura, hay nhận ra được sự thật đằng sau nó. Tuần vừa rồi, tôi cứ trốn chui trốn nhủi trong nhà cô như một con chuột, vì sợ có ai đó bắt gặp tôi ở Tokyo, trong khi đáng lí ra tôi đang bình yên bên đảo Jeju tại Hàn Quốc. Mọi chuyện sẽ vì thế mà tanh bành hết.

“Lúc đó tâm trạng tôi không được tốt. Tôi muốn khuấy khoả một chút. Thế...tôi có bị thầy bắt phạt không?”

“Không ạ.” Biết ngay mà, tôi được thiên vị là vậy đi. “Nếu có, em sẽ tình nguyện quét thay sân trường giúp anh.”

“Em cũng vậy.”

“Có chuyện gì xảy ra thế ạ?” Xi xào bàn tán, bọn này lại đang muốn xâm phạm đến chuyện đời tư của người khác rồi.

“Một chút chuyện thôi.” Cười trừ, tôi cố tìm cách tách đám đông. Nếu không thì ngày hôm nay, bảng tin sẽ hiện hàng loạt tên học sinh đi trễ - bao gồm cả tôi mất. “Cảm ơn mọi người nhiều lắm. Gặp mọi người sau nhé, bây giờ tôi phải lên lớp thôi.”

“Tạm biệt Hoàng tử ạ!”

Mọi người lập tức rẽ đường cho tôi đi. Khi đã đứng trước cửa phòng 2A, tôi quay lại nhìn mọi người một lượt và nở nụ cười thần tiên. “Đến nơi rồi. Mọi người cũng nên về lớp, không thì muộn học đấy.” Tôi nháy mắt, khiến tất cả đồng loạt đỏ rầm rầm, tim bay phấp phới. Sau đó tôi vẫy tay lần cuối, rồi bước vào lớp.

Phát hiện Sakura cùng Saito đã đến từ lúc nào và đang nhìn chòng chọc về phía mình, tôi tiến lại và đặt balo lên bàn - ngay chỗ hán đang ngồi.

“Sức công phá của cậu ghê gớm thật.” Hán ta bĩu môi nói.

“Đĩ nhiên.” Tôi nhún vai. “Nhưng... chỗ này của tôi, cậu chọn chỗ khác ngồi đi.”

“Không. Tôi muốn ngồi cạnh Sakura, cậu ra chỗ khác mới đúng.” Hấn khoanh tay ngồi im tại chỗ, thể hiện thái độ cương quyết không đi đâu cả. Sakura có nhìn tôi và hấn, nhưng sau đó lại lơ đi chỗ khác, tỏ vẻ ‘đây không phải là chuyện của mình’.

“Cậu chỉ được phép chọn chỗ trống, chỗ này là của tôi rồi mà.” Hấn muốn dành chỗ của tôi, còn lâu tôi mới cho hấn toại nguyện.

“Phép gì chứ?” Hấn gân cổ cãi. “Cậu chỉ cần nhường cho tôi chỗ ngồi này là xong chuyện.”

“Không đời nào.” Có một vài ánh mắt xung quanh đang sấm soi nhìn, tôi đành ghì giọng xuống. “Tiếng nói của Hoàng tử mặt trời ở đây rất có trọng lượng, từ giờ đến lúc vào tiết, cậu cũng phải rời chỗ thôi.”

Hấn liếc xéo tôi đang dương dương tự đắc, sau đó thì rung rung nhìn cô. Phải công nhận một điều, rằng hấn thay đổi trạng thái trên khuôn mặt nhanh thật, cứ như màu da tắc kè bông vậy.

“Sakura a~ cùng tớ chuyển chỗ nhé?”

“Tôi cái gì cũng không muốn đi.” Sakura chẳng buồn liếc nhìn ai cả. “Keith, cậu nên trả chỗ cho Kuro.”

“Ừm...” Hấn uất ức thấy rõ. “Hai người muốn ngồi cạnh nhau thì cứ nói đại ra.”

“Suyt! Cậu nói nhỏ thôi.” Ánh mắt chú ý ngày càng nhiều. Có fan hâm mộ cũng có nhiều lợi, như việc được chào đón nồng nhiệt, nhưng cũng không có lợi, ở khía cạnh việc gì cũng “soi”. Nếu như chuyện ba chúng tôi đứng dành chỗ nhau bị đồn ra ngoài, không biết họ sẽ thổi lên những tin tức với quy mô gì. “Mọi người đang nhìn kia.”

“Sao hả?” Hấn ta cố tình nói to hơn. “Tôi nói đúng chứ gì, rằng hai người...”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 18.4

....

“Sao hả?” Hấn ta cố tình nói to hơn. “Tôi nói đúng chứ gì, rằng hai người...”

“Keith à~~!!” Sakura cắt ngang lời của hấn, giọng nói có đôi chút gắt gỏng. “Cậu phiền phức quá đấy.”

“Tớ xin lỗi, đừng giận nhá Sakura.” Hấn cúi xuống, rồi lại cúi xuống thật gằn, vô cùng gằn, cứ như hấn định kiss cô ngay lập tức vậy. Sau khi nhận được ánh nhìn cảnh cáo của Sakura, hấn thu người lại và bẹo má cô. “Trông cậu giận dễ thương thật.” Tôi chớp mắt nhìn hấn, bị mắng như vậy mà vẫn cười tươi. Có lẽ hấn đã gặp vấn đề về các dây cảm xúc mắt rồi.

“Chỗ này có người ngồi chưa?” Hấn chỉ tay vào cái bàn ngay phía dưới Sakura. Ngay sau khi nhận được cái lắc đầu của tôi, hấn liền an phận. “Ồ. Vậy tôi ngồi đây.”

Tôi thào thờ ra trong lòng, tựa hồ vừa trút đi được một gánh nặng. Giờ thì tôi đã biết, Sakura chính là nhược điểm to lớn của hấn. Chỉ cần đem cô ra hăm dọa, vạn nhất hấn sẽ đều nghe theo. Sakura trong lòng hấn là gì nhỉ? Niềm suy tư của tôi bỗng chốc rơi trên người hấn.

“Đáng lẽ cậu phải lên phòng giáo vụ, theo đuôi thầy chủ nhiệm và ra mắt mọi người rồi mới vào lớp chứ?” Tôi chống tay lên cằm, trưng ra vẻ mặt đăm chiêu.

“Tôi không cần mấy cái thủ tục rườm rà ấy đâu.”

Kể cũng lạ, tôi nói một, hấn đáp lại mười. Nhưng Sakura chỉ cần ra lệnh một câu thôi, hấn ngoan ngoãn tuân theo như con mèo cụp đuôi. Có lẽ sức ảnh hưởng của Sakura đối với hấn không hề nhỏ. Nghĩ đến đây, tôi chách lưỡi lắc lắc đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy bản thân sắp phải bận bịu chuyện gì đó...

Như thường lệ, tôi đến căn-tin và mua nước cho hai đứa - dĩ nhiên là không có phần của Saito trong này. Bắt gặp Sakura đang đứng khoanh tay, tựa bức tường cửa lớp, tôi tiến đến gần đó, úm lon nước vẫn còn lạnh vào một bên má cô. Cô khẽ nhăn mặt, đón nhận lon nước nhưng chẳng buồn liếc tôi lấy một cái - mắt cô nãy giờ vẫn cứ nhìn về một nơi nhất định.

Theo hướng của Sakura, tôi thấy Saito đang cười thật tươi với một đám nữ sinh, tay hắn cầm bút và liên tục hí hoáy vào tờ giấy. Có vẻ như, bọn họ đang xin chữ kí của hắn.

“Hừ... cậu ta cũng được sẵn đón ghê thật.”

Tôi cảm thấy khá ám ức. Bọn học sinh trong trường quả là có mới nói cũ, hễ gặp người nào điển trai một tí là cứ làm rầm rầm lên. Nhưng không sao, bắt gặp “cua lạ”, họ mới thế, một khi đã chán rồi thì nhất định sẽ về với Hoàng tử tôi thôi. Hoặc, nếu có chạy qua làm fan Saito hắn thì đừng quên tôi là được. Một lý do khác, là họ không thể xin được chữ kí của tôi mới phải chạy đi xin hắn.

“Mắt của con gái trường này có vấn đề hết rồi, hoặc gu thẩm mỹ của họ đồng loạt tệ.” Sakura cười nửa miệng.

“Ý cậu là gì thế hả?” Tôi nheo mắt. Dường như Sakura đang thông qua Saito, gián tiếp châm chọc về phía tôi.

Cô không giải đáp câu hỏi kia, chỉ tiếp tục nói. “Con trai trường này cũng y như vậy.” Sakura khui lon nước hương bạc hà và nhấp nhấp mùi vị của nó. Cô hình như đang khó chịu với mức độ fan của Hanazuki Shirin thì phải.

“Vậy đám kia có vấn đề về mắt hay thẩm mỹ tệ không?” Tôi cười cười ranh mãnh, hất hàm ngụ ý cho Sakura nhìn về phía đám con trai đang len lén liếc cô. Sau khi đã thấy họ, cô đưa ánh mắt trong veo nhìn tôi.

“Ý tôi là chỉ những người yêu thích Hanazuki Shirin.”

“Ahaha, cậu đáng yêu thật.” Tôi cười phá lên, trong khi Sakura đờng háng và ném ánh nhìn viên đạn về phía tôi. Từ bao giờ mà tôi đã “miễn nhiễm” với gương mặt đáng sợ ấy.

“Xin chào~” Giọng nói của ai đó bỗng phát ra từ phía sau lưng chúng tôi.

“Moda Akemi?”

Tôi quay lại, Moda đang đứng khoanh tay, mặt héch lên trời. Sau lưng chị ta là Shirin. Tôi cảm thấy khá ngạc nhiên vì sự thay đổi vai vế từ phía bọn họ - mọi khi Shirin vẫn luôn là người đứng đầu nhóm.

“Chào em, Hoàng tử Yosuke Kuro-kun.” Moda chua ngoa nhìn tôi, sau đó quay phắt sang Sakura. “Cả em nữa, Kobayashi Sakura.”

“Shirin, chị đến đây làm gì vậy?” Không thể nào là tiện đường được. Vì lớp 11 và lớp 12 không cùng nằm trong một dãy lầu, thậm chí là không cùng nằm trong một dãy nhà. Như thế thì chỉ có thể là đến đây tìm ai đó, hoặc tôi, hoặc Sakura.

“Là để tìm Kobayashi Sakura.” Moda vẫn không rời mắt khỏi cô.

“Shirin, chẳng phải chị đã hứa với em không bao giờ gây sự với Sakura nữa cơ mà?” Sau khi Shirin nhờ giúp đỡ, tôi đã bắt chị hứa như thế, và chị đã đồng ý. Vậy hôm nay tại sao chị lại còn tìm đến Sakura? Hay chị ấy muốn thất hứa?

Shirin vẫn không nói gì.

“Hoàng tử, em chỉ nói chuyện với Shirin thôi vậy? Còn chị đây thì sao?” Moda lại một lần nữa lên tiếng. Sờ dĩ, tôi không nói chuyện với Moda bởi vì tôi chẳng can hệ gì tới chị ta cả. Và tôi cũng rất không thích chị. “Nó đã hứa với em, nhưng chị đâu có hứa?!”

Tức là Shirin định mượn Moda để tiếp tục trả thù sao? Một lần như thế chị vẫn không cảm thấy đủ à? Chị ấy đúng là chứng nào tật nấy.

...

---END CHAP 18----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kế Hoạch A

...

“Chị muốn gì từ tôi, Moda Akemi?” Sakura nhú mày nhìn hai kẻ đứng trước mặt, trong ánh mắt dâng lên một vẻ ‘ta đây rất muốn xem kịch hay’, giọng nói đột nhiên trở nên trong vắt.

Ả nghiêng rặng. “Đề đòi lại công bằng cho bạn của tao, Hanazuki Shirin!” Ả giơ tay lên cao, toan tính tát Sakura thêm một lần nữa, nhưng nhanh chóng bị Sakura giữ chặt tay lại.

Sau một giây đứng hình, tôi cũng có thể thả lỏng. Suýt nữa bà chị kia lại đắc tội với Sakura rồi. Tôi định tiến lên một bước để đảm bảo an toàn cho Sakura, nhưng cô không cho tôi cơ hội làm việc ấy. Cô vẫn giữ chặt tay Moda.

Moda gồng tay, cố gắng vùng ra khỏi tay cô. Người chứng kiến là tôi cảm thấy rằng như có một sức lực to lớn nào đó đang bộc phát, và hệt như cổ tay Moda sẽ vỡ vụn ngay khi từng mạch máu dần ngoi lên khỏi lớp da bởi ả gồng quá mạnh. Gương mặt ả cũng đỏ bừng bừng như muốn bùng cháy lập tức.

Một hồi sau, Sakura cũng buông tay chị ta, khiến chị ta lao đảo và lùi về mấy bước trước khi đứng vững.

“Chuyện gì vậy?” Saito hần từ xa chạy tới.

“Lại quyền rũ thành công thêm một kẻ con trai sao?” Quên đi con đầu nơi cánh tay mà Sakura vừa gây cho mình, Moda khi dễ cười, ánh mắt không còn chỗ trống để có thể chất chứa thêm tia nhìn khinh khỉnh.

Saito nghe được giọng điệu chanh chua của người kia liền nhủ mày, rặng đánh ken kết vào nhau. Có lẽ hắn đã đoán được tình huống bây giờ là gì. Ngay khi hắn định tiến lên xử lí, Sakura đã kịp thời can lại.

Trái với vẻ tức giận của Saito, Sakura chỉ đeo trên mặt một lớp trầm ổn mà không bắt kì kẻ nào có thể làm được điều này.

“Chị lại muốn tát tôi?” Sẽ chẳng ai có thể nghĩ đó không phải là giọng nói của thần chết vọng về từ cõi âm. Nhất loạt mọi người xung quanh đều đứng hình theo chất giọng du dương ấy.

“Thì sao?” Trông thấy nụ cười, gương mặt và thanh âm đáng sợ của Sakura, Moda có vẻ hơi nao lòng, tuy vậy, chị ta vẫn vênh mặt trơ tráo. “Mày đáng bị như thế!”

“Bà chị này dám tát cậu?” Saito chỉ tay thẳng vào mặt Moda, và tôi gạt đầu khẳng định. Ngay sau đó, hắn gân cổ lên. “Bà chị vừa xấu vừa ác này, *tôi sẽ cho chị sớm xuống địa ngục đấy!*”

“Cậu dám!”

“Keith.” Sakura cố ghìm giọng đến mức thấp nhất. Sau khi hắn đã không mở miệng nói gì thêm, cô đưa lon nước ngọt của mình cho tôi, cất giọng trầm trầm với đầy sức đe dọa.

“Bao gồm những cái tát trước, tôi cần phải trả đủ, cả vốn lẫn lãi.” Có lẽ là chẳng ai thấy cô đã làm gì, lại khiến khuôn mặt Moda ngay sau đó hằn dấu tay năm ngón. Tiếng “chát” vang lên the thé, dội vào tận sâu trong óc người nghe một sự rung mình khó diễn tả. Tôi cũng sở ngạc nhiên, Sakura vừa đánh người đó sao?

Tôi không nghĩ là cô có thể làm được như vậy, vì Sakura mọi khi là một người bình tĩnh, không thiết tha gì với việc động tay động chân. Có lẽ Sakura không thể bỏ qua cho người đã tát mình, mặc dù đã cố gắng nín nhịn. - Tôi cảm thấy một sự bùng nổ nhỏ trong đôi mắt cô ấy.

Thì ra Sakura cũng đôi lúc không kiểm soát được bản thân.

Không chỉ dừng lại ở đó, cô tiếp tục thực hiện cú tát thứ hai, thứ ba, sức lực đủ để làm cho khoé miệng chị ta toé máu và tím bầm, và tốc độ đủ để chị ta không tài nào kịp phản ứng.

Những người hiếu kỳ kéo đến ngày càng nhiều. Chẳng rõ họ sẽ nói gì khi thấy tôi có mặt trong vụ ẩu đả này đây. Có thể là: Cuộc chiến tranh giữa những người nổi tiếng.

Moda đau đớn đến độ ứa nước mắt, còn Shirin đứng gần ấy chỉ biết tròn mắt, che miệng giấu nỗi sợ hãi. Nhận thấy không khí xung quanh không còn gì để có thể căng thẳng hơn, tôi gạt bỏ đi sự bất ngờ của mình và nói với cô. “Cậu sẽ gặp rắc rối với ban bảo vệ đấy.”

Sakura nhìn tôi độ chừng hai giây trước khi quăng chị ta xuống đất như một món đồ. “Tôi chỉ dùng hai phần lực, nhưng mà, cũng đủ để dạy cho chị biết như thế nào gọi là tát rồi?”

Moda cố gắng đứng dậy sau khi bị dẫn một trận, chị ta tức nghiêng rặng treo treo, như muốn dùng chính hàm răng của mình để cắn đôi con người trước mặt. Nhưng tạm thời chị ta vẫn chưa thể nói được gì, có lẽ là vì sốc.

“Không chỉ có thể thôi đâu. Chắc chắn chị sẽ rất thích cho mà xem.”

Trước khi bước ngang qua hai người bọn họ để vào lớp, cô để lại một cái nhếch môi chết chóc, khiến cho tất cả những người chứng kiến đều run lên bần bật, trừ tôi và hắn - hai đứa vốn dĩ đã quá quen với kiểu cười này của cô ấy mất rồi.

“Đứng lại.” Moda bất ngờ gằn lên, Sakura cũng tạm dừng bước chân, không phải bị lời nói của chị ta đe dọa, mà là cô đang hóng hắt thử xem còn vấn đề gì thú vị đang chờ mình. Rồi bỗng chị ta quay sang nhìn tôi, nói với giọng đủ to để Sakura có thể nghe rõ từng từ một. “Hoàng tử à. Chị chờ thời điểm em đi học trở lại mới tìm đến là muốn xác nhận với em một chuyện.”

“Xác nhận?” Tôi nheo mắt, linh cảm chợt thấy có lẽ những gì chị ta sắp nói ra sẽ gây khó khăn ít nhiều cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 19.2

..

“Xác nhận?” Tôi nheo mắt, linh cảm chợt thấy có lẽ những gì chị ta sắp nói ra sẽ gây khó khăn ít nhiều cho tôi.

“Ừm. Như em đã biết thì Kobayashi Sakura và tụi chị đối đầu nhau, cũng như những gì nó đã gây ra cho Shirin, và chị. Bây giờ em chỉ được chọn một để ủng hộ. Nói đi Hoàng tử, em sẽ chọn ai?”

“Em...” Tôi cau mày. Đúng thật là chị ta đã chọn cách làm khó tôi, chính xác là đánh vào lòng trắc ẩn của tôi. Và chị ta đã hoàn toàn thành công, bởi vì giờ đây lòng tôi đang rối như tơ vò.

Bất gặp được ánh mắt Sakura đang nhìn, tôi cứng đờ người. Cô ấy có phải cũng đang chờ đợi câu trả lời từ phía tôi? Ánh mắt Sakura rất có thần, nhưng tôi không tài nào đọc được suy nghĩ tận sâu trong nó.

Saito Suichi hẳn cũng đứng khoanh tay nhìn tôi, dám chắc rằng, tôi chỉ cần hó hé một lời nói không ủng hộ Sakura, hẳn sẽ đem tôi ra đập cho vỡ mặt. Nhưng tôi không sợ, bởi vì tiếng lòng trong tôi còn đáng sợ hơn rất nhiều lần. Nó đang cố cào cấu trái tim tôi đòi cho kì được một đáp án với câu hỏi: “Phải làm sao? Làm sao?”

“Chị cần Kuro ủng hộ lắm...” Shirin rơm rớm nước mắt. Khó xử càng tăng thêm khó xử.

Và tất cả mọi người đứng quanh đây đều nhìn tôi. Tôi rất thích việc mình biến thành cái rồn của vũ trụ, ngoại trừ lúc này.

“Em sẽ ủng hộ chị Shirin...” Tôi đã cố dặn lòng không nhìn về phía Sakura, nhưng không được - cô vẫn đang nhìn tôi, sắc thái biểu cảm không thay đổi. Ai biết được đằng sau khuôn mặt ấy là những suy nghĩ gì? Trông cô, tôi càng rõ rằng mình nên nói gì tiếp theo. “...với điều kiện chị ấy hành động đúng. Nhưng trong trường hợp này, chẳng ai đứng cả, nếu được chọn, em sẽ không ủng hộ ai. Em đã từng muốn cuộc chiến giữa hai người sẽ không diễn ra thêm một lần nào. Nhưng không được rồi, Shirin đã đi ngược lại lời hứa với em. Và giờ, trận chiến có diễn ra theo phương thức nào đi nữa, em cũng sẽ không bao giờ nhúng tay vào.” Lần này, tôi hứa bằng danh dự của chính bản thân.

Tôi thở ra nhẹ nhõm, vì cuối cùng đã nói ra được những suy nghĩ của mình mà trước đó nó còn là những viên đá tảng chèn sâu trong lòng. Shirin được xem gần như là ruột thịt với tôi, tuy đã gây sự với Sakura trước, nhưng chắc chắn đó là phút bùng bột của chị ấy. Tôi nghĩ, chắc sau này khi già đi, nếu có nghĩ lại, chị cũng sẽ cười xòa và nói: “À, đó chính là thời khắc trẻ trâu của mình”. Thật tâm, chị cũng chẳng có lòng dạ gì xấu xa cả.

Với Sakura, cô ấy cũng có lỗi. Thậm chí, cô còn là một con người độc đoán, lạnh lùng, và khốc liệt. Nhưng được nghe bác quản gia Kyuuma kể lại cuộc đời khi trước, tôi cảm thấy cô đơn độc hơn bao giờ hết - cho dù vẫn có tên Saito Suichi bên cạnh chẳng nữa. Không cần đến lời giúp đỡ của bác quản gia, tôi cũng nhất định sẽ đem về một Sakura thánh thiện vui vẻ của trước kia. Bởi vì đối với cô, tôi có một thứ suy nghĩ vô cùng đặc biệt. Nó đã khiến tôi có thể ở lại cùng cô mà không bỏ chạy vì khuôn mặt băng tảng hay nụ cười đáng sợ ấy. Có nhiều lúc, tôi đã ngỡ như rằng, cô còn quan trọng hơn cả chị Shirin. Đó đơn thuần là một thứ tình bạn mãnh liệt chẳng?

Tóm lại, tôi không thể chọn một bỏ một được.

Saito ban nãy còn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi như con mãnh thú, giờ thì trông gương mặt hẳn đã kha khá hơn. Trước khi theo cô vào lớp, hẳn còn lè lưỡi trợn mắt trêu ngươi Moda.

“Em sẽ không tham gia cùng họ, nhưng cũng không giúp hai người đâu.” Tôi thờ dài tỏ ra thông cảm, rồi cũng bước vào lớp. Một lần bán đứng Sakura đã là quá đủ, sẽ không bao giờ có lần thứ hai. Tôi cũng chẳng ưa Moda vì tụi đã đánh cô, cũng chẳng họ hàng thân thích gì với chị ta để phải đi giúp đỡ.

“Quái gì chứ? Tại sao tôi phải sợ các người?” Tôi kịp nghe giọng nói đầy phần uất của Moda trước khi chị ta xoay phắt người bỏ đi.

Đội bóng dáng của Moda và Shirin khuất phía xa, tôi mới quay vào trong lớp học. Sakura ngồi chống đầu, trông cô như đang ngủ gục, nhưng mắt vẫn thao láo nhìn cuốn sách dày cộm trên bàn mà cô vừa lấy ra từ trong cặp. Saito thì dựa hẳn người vào ghế phía sau, hai chân vắt chéo lên bàn và chạm hẳn vào thành ghế của tôi.

“Giày cậu hôi quá đi.” Tôi gõ gõ vào đôi giày thể thao mới toanh của hắn, với ý định kêu hắn bỏ chân xuống.

“Có mùi gì đâu?” Hân cố đưa chân lại sát gần mũi, ngửi khịt khịt.

“Haha,” Tôi phá lên cười. “Trông cậu thật giống đười ươi trong vườn bách thú.”

Sakura ngay bên cạnh cũng nhếch môi cười nhạt. Hân trề môi, liếc xéo tôi, nhồm người ghé sát mặt vào tai Sakura. “Cậu có làm sao không?”

Sakura không trả lời, chỉ chăm chú vào cuốn sách, thì ra cô không phải chỉ kiêu lời với mình tôi. Phát hiện này khiến tôi khá hài lòng.

“Bà chị đó dám tát cậu...” Saito tiếp tục câu chuyện mà không đợi Sakura trả lời, chắc hẳn biết có đợi, cô cũng chỉ im lặng, hoặc hỏi lại lần nữa cô sẽ nói ‘câu hỏi dư thừa’ với hân. “...nhất định tớ phải cho ả sống dở chết dở.” Hân bậm môi quyết tâm “Cậu có cách gì chưa Sakura?”

“Có 1000 cách để khiến chị ta sống dở chết dở.” Sakura khẽ lật qua một trang mới của cuốn sách. Tôi biết Sakura không hề ba hoa, cô nói một ngàn cách thì chắc chắn sẽ có một ngàn cách.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 19.3

...

“Tuyệt.” Hân búng tay cái chóc. “Thế cậu chọn cách nào mà hiệu quả nhất ấy.”

“Có một cách tuy không chắc chắn, nhưng đơn giản, chẳng hề mất sức, và nếu thành công thì sẽ thu được kết quả cao.” Vẫn đọc sách. Tôi không thể hiểu được bộ óc của thiên tài hoạt động theo kiểu gì mà Sakura vừa có thể đọc sách, vừa có thể bàn luận về cách trả thù Moda Akemi.

“Nó là gì?”

“Khoan đã.” Tôi giơ tay lên ý kiến, như học sinh tiểu học vẫn thường thực hiện với thầy cô. Cuối cùng, Sakura cũng rời mắt khỏi quyển sách và nhìn tôi. “Tớ có được phép nghe nó không?”

“Tại sao cậu lại không được nghe?” Hân nhủu mày nghi ngờ.

“Được.” Cùng lúc đó, Sakura cũng trả lời. “Cậu không ảnh hưởng.”

“Ảnh hưởng gì?” Saito chớp mắt hỏi. Có vẻ như nãy giờ hân vẫn chưa biết tôi là ai. “Cậu ta đang ở phe nào thế?”

“Trung lập.” Sakura lãnh cảm.

“Khi nãy ở ngoài hành lang, tôi đã nói quá rõ rồi còn gì?” Rằng tôi không ủng hộ bên nào trong cuộc chiến lần này cả.

“Thế thì cậu ra chỗ khác.” Hân ấn tay vào một bên vai tôi, tỏ ý muốn đuổi tôi đi. Tôi đang định lên tiếng đòi lại công bằng, cô lại nhanh hơn tôi. “Kuro sẽ không làm gì có hại cho ta.”

“Sao cậu tin tưởng vào cậu ta nhiều như thế? Cậu ta với chúng ta không cùng một ruột cơ mà?”

“...” Nheo mắt nhìn hân, Sakura cười nửa miệng. “Cậu không tin vào quyết định của tôi?”

“Không phải...” Hân cụp mi xuống. “Mà có chuyện gì đã xảy ra khi tớ không ở đây vậy?”

Sakura lặng thinh không đáp, hân mới quay sang tìm tôi một lời giải. “Cả cậu nữa, tại sao cậu lại phải chọn Sakura với bọn họ?”

Tôi thở hắt ra và kể hết mọi chuyện cho hân nghe.

“Hanazuki Shirin là người đứng đằng sau, gần như là chị ruột của tôi. Chị ấy đã đánh Sakura...vì tôi.” Tôi nói nhỏ hết mức có thể để đảm bảo không có ai nghe thấy trừ tôi, cô và hân.

“Vì cậu?”

“Ừ. Nhưng chuyện đã xảy ra cách đây hơn hai tháng, và Sakura cũng đã ‘trả thù’ bọn họ theo-cách-của-cậu-ấy. Sau đó cậu ấy tha cho chị...” Tôi cố gắng không nhắc lại vụ việc bản thân đã đi ăn cắp đồ của cô. Đó là một sai lầm lớn, rất lớn, và điều này không nhất thiết phải nói ra. Tôi nghĩ là cô cũng

muốn như thế. “...đến hôm nay chị lại đến, có lẽ chị ấy vẫn còn cay cú.”

“Thế còn Moda Akemi?” Hân vênh tai lên nghe toàn bộ câu chuyện. Không chính xác là “toàn bộ”, nhưng như thế cũng khá chi tiết rồi.

“Moda Akemi là bạn của chị Shirin. Chị ta chắc là rất bất bình với việc Sakura đối xử với người bạn gần-như-thân của mình.” Tôi chỉ nói là gần như thân, bởi lẽ sau vụ việc ở căn-tin hơn tháng trước, tôi không còn nghĩ tình bạn giữa họ sâu đậm gì nữa cả. “Chị ta đã tham gia vào phần lớn những việc mà Shirin hại Sakura.”

“Tuyệt. Nhưng tại sao bọn họ lại đánh Sakura vì cậu chứ?” Hân nhú mày nhìn tôi. “Chẳng lẽ là để tranh giành cậu sao? Sakura nhà tôi không bao giờ làm thế?”

“Sakura không nhưng bọn họ lại có.” Cũng không chính xác là “tranh giành”. Tôi hậm hực, nghe từ ‘Sakura nhà tôi’ của hân, tôi không thể lọt tai một tẹo nào.

“Ahaha, bọn họ rõ thừa hơi.” Hân phá lên cười, lập tức thu hút ánh nhìn xung quanh. Mà cho dù hân không cười, chúng tôi cũng đã rất “thu hút”. “Còn bắt cậu chọn nữa chứ: giữa chị với bạn gái, ca này khó thật.”

“Suýt.” Tôi chẳng buồn đính chính lại mối quan hệ giữa tôi và Sakura. Vì Saito biết tổng rằng, chúng tôi là “bạn hò” không hơn không kém từ lâu rồi, chẳng qua là hân đang cố tình chọc tức tôi. Hiện tại, tôi chỉ lo có ai đó nghe lén đoạn hội thoại của chúng tôi thôi. “Cậu nhỏ tiếng một chút.”

“Mà Sakura này,” Hân cũng không thêm nghe tôi nữa. “tớ không nghĩ là cậu lại dễ dàng tha cho Shirin Shirin gì gì ấy vào 2 tháng trước như vậy đâu.”

“Là Hanazuki Shirin” Tôi chỉnh lại lời Saito nói. Hân chỉ hơi cau mày nhìn tôi, chẳng rõ là hân có thành tâm nghe tôi không nữa.

“Đúng là tôi không muốn tha...” Sakura khẽ đảo mắt đến tôi. Bất chợt, tôi đổ mồ hôi lạnh. Có khi nào cô vẫn chưa hết giận tôi vì vụ việc của tuần trước nữa không nhỉ?

Saito cũng quay sang tôi theo ánh mắt cô. “Lại là vì cậu ta nữa hả?”

“Không hẳn.” Sakura nhún vai. “Họ suy nghĩ không thấu đáo, nên tôi tạm thời tha.”

“Hừ...tớ không tin.” Hân đứng dậy, nhú mày không cam lòng. “Sakura chịu tha thứ cho kẻ nào đó ư? Thật phi lý!”

Sakura không nói gì, cô chỉ chăm chú vào cuốn sách trên bàn. Tôi biết rằng, cô không vì cuốn sách kia mà phân tán tư tưởng, mà không nghe những gì hân nói. Cô có nghe, nhưng làm thinh.

Hân bậm môi, chỉ tay vào tôi. “Cậu là vì cậu ta nên mới tha thứ cho Shirin Shirin phải không?”

Vì cậu muốn như thế nên tôi sẽ tha thứ cho chị cậu...

Saito khiến tôi một lần nữa nhớ đến lời nói của cô ngày hôm ấy.

“Phải.” Sakura lãnh cảm trả lời.

“Sakura à, tại sao *lúc nào và cái gì* cũng là vì cậu ta??” Saito đành mặt lại. Bỗng nhiên, tôi nhận thấy sự khác lạ từ phía hân, chưa bao giờ hân lại nghiêm túc đến như vậy. “Chẳng lẽ...cậu thật sự thích Kuro?”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 19.4

...

“Chẳng lẽ...cậu thật sự thích Kuro?”

“Hừm?” Tôi chớp mắt. Mặc dù tôi được cả xứ sở hoa anh đào yêu mến, nhưng việc nói Sakura thích tôi cũng là một chuyện không thể tưởng tượng được. Cô ấy còn chưa chấp nhận tôi là bạn kia mà. “Không phải đâu Saito.”

“Cậu thì biết gì mà nói!” Hấn quát mắt lờm tôi. “Sakura, tớ cần câu trả lời chính xác từ cậu.”

Rời mắt khỏi cuốn sách, Sakura liếc nhìn về phía tôi trước khi nhìn về phía hấn. “Không phải.” Cô đều giọng.

Tuy biết kết quả sẽ là như thế nhưng tôi vẫn chờ đợi, để đến khi cô nói ra rồi, tôi mới nhận ra rằng mình không hề cảm thấy thoải mái với câu trả lời ấy.

“Hy vọng đó là câu trả lời thật lòng của cậu.” Trong một thoáng, tôi đã nghĩ rằng Saito sẽ lặng lẽ bỏ ra khỏi lớp, nhưng không phải, hấn nhanh chóng lấy lại được gương mặt tươi tỉnh thường ngày của mình, sau đó nhảy lên bàn tôi và ngả nhào lưng về phía sau để giáp mặt với Sakura. “Só ry vì đã lớn tiếng với cậu nhé Sakura.”

Hừ, lúc nào hấn muốn nói chuyện cũng phải ghé sát vào mặt Sakura như thế ư? Đúng là tên biến thái siêu cấp. Lời xin lỗi cũng chẳng có một chút gì gọi là thành ý.

“Cậu đang nằm lên bàn tôi!” Tôi rất muốn đứng dậy đập hấn một cái lăn đùng xuống đất ngay tức khắc, nhưng xung quanh có rất nhiều người. Hình tượng của tôi không nên bị phá vỡ một cách lãng xẹt như thế. [Rùa: hình tượng ! (___+)]

“Thế thì sao?” Hấn dẫu môi. “Chỉ là ngồi lên bàn thôi mà.”

“Như thế rất bất lịch sự.”

“Tôi đây không cần lịch sự.”

Tôi hừ nhẹ, dù trong lòng tức anh ách, thế mà vẫn không thể làm gì được tên đáng ghét ấy.

“Cậu đang nằm đè lên cuốn sách của tôi.” Sakura lúc này cũng lên tiếng.

Tôi cố ngăn một tràng cười trong cổ họng khi nhìn thấy khuôn mặt đần ra của hấn. “Hai người hợp tác bắt nạt tớ.”

Sakura chỉ nhún vai. Còn tôi do không thể kìm được nên đã cười phá lên, kết quả là nhận được một ánh mắt hình viên đạn từ phía hấn.

“E hèm...” Saito ngồi thẳng dậy, háng háng giọng. Tuy hấn vẫn còn ngồi trên bàn tôi nhưng không còn ghé sát rạt vào Sakura nữa. “Thế cách của cậu là gì?”

“Tôi cần sự giúp đỡ của cậu.” Nhìn Saito, cô nói như ra lệnh. Và hấn cũng không cần suy nghĩ mà gật đầu ngay tức khắc. “Hình thức của nó...” Cô đảo mắt cười xảo quyệt. “...là RAT.”

“RAT(*)?”

Sakura cẩn trọng gật đầu. Tôi đã từng đọc nó ở đâu đó nên cũng biết đôi chút, đó là một phần mềm thường được dùng với mục đích không lành mạnh cho lắm.

“Như thế là phạm pháp đấy.”

“Cậu cũng biết đánh vần hai từ ‘phạm pháp’ à?” Nhếch môi, Sakura chế giễu nhìn hấn.

“Biết chứ. Nhưng vì Sakura, tớ sẽ làm tất cả.” Hấn nháy mắt.

Tôi trề môi khinh khỉnh. Nếu hấn biết như thế là phạm pháp, hấn sẽ không xâm phạm vào đời tư của cô qua máy tính như thế ngay từ đầu rồi. “Cậu cũng biết như thế nào là chơi bản rồi nhĩ?” Saito khoái trá cười. Tôi cũng thú nhận rằng, hành vi này có hơi... bi ối.

“Luật lệ trong thế giới ngầm, bất cứ phương thức nào đều có thể áp dụng mảnh khoé để đạt được mục đích cuối cùng. Chẳng quan trọng, nó liệu có bản hay không, chỉ cần không ảnh hưởng đến chữ tín của bản thân là được.” Sakura thâm trầm nhìn vào sách và tiếp tục đọc. “Huống hồ chỉ... đây là do cậu xử lý, không phải tôi.”

Saito có hơi ngơ ngẩn một chút, sau đó lại bật cười hồn nhiên như đứa trẻ. “Quả thật là, chủ nhân có hạ mệnh lệnh gì xuống, thuộc hạ đều tùy ý xử trí, miễn sao đạt được thứ mà chủ nhân muốn. Còn cách mà làm sao thuộc hạ có thể lấy được thứ đó, chủ nhân thường không can dự. Như thế, mọi trò bản đều là do thuộc hạ gánh vác, chủ nhân chẳng hề bị uy hiếp đến tôn ti. Sakura nhĩ?”

Sakura ngược đầu lên nhìn Saito hồi lâu, đáp lại cô là nụ cười ẩn chứa nhiều ý cười. Ai dà, Saito đang nói bóng nói gió để cố tình chửi xéo cô “chỉ ngồi một chỗ mà không biết làm gì, đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác” đấy mà.

“Nếu không có chủ nhân, sẽ không có thuộc hạ. Nếu chủ nhân vô dụng, thuộc hạ cũng sẽ vô dụng. Nếu chủ nhân vô dụng, thuộc hạ có tài, lập tức tên thuộc hạ ấy đã đánh úp chủ nhân để giành vị trí từ lâu. Nếu không có lá gan liều lĩnh đó, tốt nhất tên thuộc hạ nên cầm miệng lại, phán xét chủ nhân tài năng của mình quả là một việc làm ngu ngốc.”

Hơ, trình độ nói bóng gió nhằm đả kích nhau của hai người này quả thật rất cao siêu. Bọn họ lạm dụng nhiều từ “chủ nhân - thuộc hạ” quá rồi, càng nói tôi càng thấy khó hiểu.

Hắn sau khi nghe Sakura nói liền bật cười khanh khách. “Phán xét chủ nhân của mình quả thật không khôn ngoan. Nhưng đánh giá kẻ chưa chính thức trở thành chủ nhân của mình là một việc hiển nhiên, đúng chứ?”

Sakura chọn cách im lặng để trả lời, cô cúi xuống và tiếp tục đọc sách. Gương mặt đã bị mớ tóc rũ xuống che phủ, khiến tôi không tài nào có thể thấy được trạng thái biểu cảm của cô giờ đây là gì. Nhưng chắc có lẽ sẽ không bình thường cho lắm, vì theo tôi nghĩ, “kẻ chưa chính thức trở thành chủ nhân” có một ý nghĩa nhất định nào đó, khiến cô không thể nào đáp lại được.

...

Note: (*): Extreme RAT: phần mềm gián điệp mà các hacker thường hay sử dụng để thâm nhập vào máy tính của người khác. Chức năng xem trộm tài nguyên, nghe tiếng hoặc xem lên webcam...v...v... Tóm lại là nhiều chức năng lắm

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 19.5

...

Đã nửa tháng kể từ lần cuối tôi bước vào Lãnh địa Mặt trời, nó vẫn chẳng khác lúc trước là bao.

Lãnh địa Mặt trời - cái tên tôi đặt - là một mảnh đất nhỏ nằm ở một góc khuôn viên phía sau trường Harrod. Nơi đây có rất nhiều cây anh đào, trong số đó có một cây nở hoa quanh năm suốt tháng mà tôi đã cũng đặt cho nó cái tên là “Anh đào vĩnh cửu”.

Có thể trước tôi đã có rất nhiều người đặt chân đến đây hay ngã người xuống gốc cây này để nghỉ ngơi, nhưng từ giờ đến khi ra trường, nó vẫn sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi. Nếu ai đó không được tôi cho phép, sẽ không bao giờ tự ý vào lãnh địa, trừ Kobayashi Sakura cô....Bây giờ thì lại thêm cả Saito Suichi nữa...

“Lãnh địa của tôi, cấm cậu được vào.” Tôi giờ ngang tay chặn trước mặt hắn. Nếu có ai dám tự tiện vào đây, hay dám chống đối làm tôi phật lòng, tôi chỉ cần hô một tiếng, cả trường sẽ nhào tới “xử đẹp” kẻ đó ngay.

“Giấy tờ đất đâu? Đưa đây tôi xem” Hắn cau mày nhìn tôi.

“...~” Trước đây cô cũng đã từng nói giống hắn bây giờ vậy. Có lẽ do quen biết nhau lâu nên họ ảnh hưởng cách nói chuyện của nhau. “Không có. Nhưng tôi được nhà trường cho phép rồi. Tôi sẽ trực xuất cậu ra khỏi trường vì tội muốn chống đối Hoàng tử đấy nhé, hoặc không trực xuất thì, cũng phải lo viện phí với đám fan của tôi thôi.”

“Cậu đang đe dọa tôi đó sao?” Saito khích bác.

“Đúng vậy.”

“Ya, cái tên này!” Saito tóm lấy cổ áo tôi. “Cậu tưởng rằng tôi sẽ sợ cậu chắc?”

Saito trông dễ thương, thậm chí còn hơn con gái, nhưng lại khoái động tay động chân. Trừ những lúc hắn vui vẻ, tươi cười để lộ lúm đồng tiền hay đôi má bánh bao phúng phính, còn lại của hắn, tôi đều ghét tất - Tính tình cộc cằn, thô lỗ, hay cáu gắt, dễ giận dễ người ngoại (cái này giống tôi), lúc nóng lúc lạnh không biết đường mà lần, lại cứ thích sếp sếp lấy Sakura như con đĩa (hình như tôi cũng vậy thì phải (___')).

“Dù thế nào thì cậu cũng không được phép vào.” Tôi dùng hai tay tóm trả cổ áo của hắn. Phen này tôi quyết phải sống mái với hắn, để giải quyết hết những khúc mắc bấy lâu.

Hoàng tử mặt trời đi đánh nhau, người ngoại nghe thì có vẻ khó tin, nhưng tôi sắp sửa thực hiện điều đó đây.

“Đù rồi.” Sakura chậm rãi bước qua tấm biển màu nâu nhạt khắc dòng chữ “lãnh địa Mặt trời”. Tôi có thể thấy được rằng, cô đang cố ý muốn nói “tôi đã phát ngăn cái cảnh này của hai người” nên mới quay mặt bỏ đi trước như thế kia. “Kuro, cậu từng nói chia tôi một nửa chỗ này, bây giờ tôi cho phép Keith vào, được chứ?”

Tôi đứng chóp mắt. Nếu nói như Sakura, từ nay hắn sẽ ra vào đây thoải mái sao?

“...Ừ... được.” Lí luận của Sakura không phải không có lý. Tôi đã chia cho Sakura nửa mảnh đất, bây giờ cô có thể toàn quyền quyết định với nó.

Hắn gạt tôi sang một bên, đặt ngón cái vào chóp mũi, quặp quặp mấy ngón tay còn lại hồng trên ngườ

“Từ cây Anh đào vĩnh cửu tới phía bên này cậu không được bước qua đâu nhé, của Sakura chỉ nằm bên đó thôi.” Dĩ nhiên là trước đây, tôi và cô không chơi trò cầm cây vạch mức. Nhưng bây giờ, hấn đến rồi, tôi phải chia lại cho rạch ròi nhằm chọc tức hấn.

“Quái gì?” Hấn gân cổ cãi. “Thế cậu cũng không được qua bên đây.”

“Không, tôi được qua bên ấy.” Tôi tiến về phía hấn để chứng minh lời mình nói.

“Thế tôi cũng được qua bên này.” Hấn nhảy cái phóc qua chỗ vừa nãy tôi đã đứng.

“saito suichi!” Tôi nghiêng răng ken két. “Ồ đây cậu là người không có quyền hạn nhất, về chỗ!”

“Không.” Saito đứng gõ nhịp nhịp chân xuống nền đất khô ráo, hùng thách thức tính kiên nhẫn của tôi.

“Tôi sẽ quăng cậu ra khỏi đây như một món đồ đồ đó biết không hả???”

“Hừ...Tôi sẽ là người làm việc đó.”

“Đủ rồi.” Sakura lãnh cảm đứng chen vào giữa hai chúng tôi. Cô không quá thấp, nhưng nếu so với tôi và Saito, cô trông cứ như một cây nấm lùn thật sự vậy. “Tôi phải nói với hai người bao nhiêu từ “đủ rồi” mới được đây? Ngừng ngay trò trẻ con này lại đi. Keith, cậu hãy bớt cổ chấp một chút. Còn Kuro, cậu là Hoàng tử mặt trời hoà đồng thân thiện, không vì mấy chuyện này mà suốt ngày cãi nhau với Keith đó chứ?” Tuy ngữ khí cô vẫn đều, thậm chí là nghe như rót mật vào tai người khác, nhưng mặt ấy không hề ngọt, mà lại mang hương vị của uy quyền, bắt buộc tôi và hấn phải đứng im lặng chăm chú nghe “bà trẻ” Sakura giáo huấn.

“Xin lỗi Sakura, tớ sẽ hạn chế.” Hấn rối rít, phòng mả tỏ ý hối lỗi. Tại sao cứ đối với Sakura hấn mang một bộ mặt, với tôi lại là một bộ mặt khác? Tôi tự hỏi, không biết thật sự hấn có *bao nhiêu bộ mặt* nữa.

Sakura không nói gì, chỉ tiến đến gốc cây Anh đào vĩnh cửu và ngồi thụp xuống. Tôi cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh cô. Saito thì có trò khác, hấn nhảy lên đu lấy một cành thấp nhất, ban đầu là tay, sau là cả người. Và rồi ngã lưng xuống một cành to lớn trên đó.

Sakura nói đúng, tôi là Hoàng tử mặt trời hoà đồng thân thiện, thường không hay cáu gắt với ai. Nếu có tức giận chuyện gì, cũng lắm được nửa ngày không hon rồi lại bỏ qua. Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, cái ngoại lệ duy nhất của tôi nằm ở hấn. Tôi và hấn dường như có mối thù truyền kiếp, cứ một ngày lại có đôi ba cuộc cãi vã xảy ra. Và Sakura chính là người đứng ra giảng hoà giữa chúng tôi.

Tôi không hiểu vì sao lại thành ra như vậy. Hấn không làm gì hại tôi, tôi cũng không làm gì hại hấn. Hai người chẳng có can hệ gì với nhau lại suốt ngày xảy ra xung đột vì những lí do trên trời dưới đất. Có lẽ tôi đã ghét hấn quá chăng?

Còn vì sao tôi lại ghét hấn, tôi cũng không rõ nữa. Liệu trên đời có ai ghét một người mà không cần lí do không?

“Tuần sau làm bài kiểm tra cuối kì rồi nhì?” Saito cheo leo trên cành cây, tay vắt sau gáy. Tôi cảm tưởng chỉ cần một cử động mạnh, cái cành cây yếu ớt sẽ rắc rắc gãy, hấn sẽ rơi phịch xuống đất như trái mít rụng. Nhưng không.

“Ừ.” Tôi khẽ liếc nhìn Sakura ngay bên cạnh. Có lẽ qua tuần sau, cái danh hiệu Hoàng tử mặt trời luôn luôn đứng đầu bảng sẽ bị tước đi bởi cô mất thôi. Không phải tôi tự ti, mà bởi vì Sakura thật sự rất tài giỏi.

Trong những ngày tháng đầu tiên của năm cấp ba, Sakura đã xuất hiện và làm tôi điêu đứng. Khuôn mặt, ánh mắt và trong mọi lời nói của cô luôn toát ra một thứ khí lạnh lẽo, đe đuổi xua tất cả những ai muốn lại gần. Nhưng đối với tôi, nó là một sức hút, một sức hút đủ lớn, khiến tôi có thể nhích tới gần cô mà không lo sợ gì cả. Cho dù cô hay dắt mũi tôi trong mọi câu chuyện, cô xoay tôi mòng mòng như chong chóng. Thậm chí ngay cả cái lãnh địa Mặt trời, cô còn chiếm mất một nửa và tặng tôi một câu: ‘tôi chưa đá cậu khỏi nơi này là đã rộng lượng lắm rồi đấy’. Đôi khi, cô lại chạm vào lòng tự ái, hoặc lợi dụng tôi. Thế nhưng tôi không những không né tránh, mà còn kè kè bên cô như một đôi bạn thân thật sự.

“Kuro, hay là chúng ta khiêu chiến đi.” Giọng nói của Saito lạnh lạnh kéo tôi trở về thực tại.

“Khiêu chiến?” Tôi ngược đầu nhìn hấn dè chừng.

“Ừ. Ai có điểm thi cuối kỳ cao hơn, người đó sẽ thắng.”

“Có thật là cậu muốn khiêu chiến với tôi?”

“Dĩ nhiên.” Hấn nhử mày nhìn về mặt đa nghi của tôi. “Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi không thể thắng cậu sao?”

“Không phải thế.” Nhưng cũng gần là vậy. Tôi chỉ lo thua Sakura thôi. Còn hấn, tuy chưa biết thực lực thế nào, nhưng vẫn không khiến tôi e dè cho lắm. Trừ phi người nào có mối quan hệ với cô cũng đều là thiên tài.

“Hay là cậu sợ tôi sẽ thắng cậu?” Hấn ngóc đầu dậy.

“Cũng không phải.” Cái này thì càng không phải mới đúng.

“Vậy thì cậu đồng ý đi. Tôi sẽ đi làm cái thẻ khiêu chiến và dán vào bảng tin, nếu cậu không giật nó xuống, cậu sẽ là kẻ thua cuộc. Ok chứ?”

“Được thôi.” Tôi nhún vai. Nếu hắn không giờ thủ đoạn, tôi tin mình sẽ thắng hắn. Dù gì thì lòng tự kiêu tự mãn vẫn luôn tồn tại trong tôi.

“Điều kiện là...ai thua thì kẻ đó phải...” Saito đánh mặt lại. Một lần sương mỏng bao vây lấy đôi đồng tử đen láy ấy. “...tránh xa Sakura ra.”

...

----END CHAP 19----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bạn Gái Của Saito

...

“Tránh xa Sakura?” Tôi nheo mắt. Nếu hắn thua, chắc chắn hắn sẽ không được lại gần cô. Vậy tại sao hắn còn ra điều kiện như thế này? Hay, hắn thật sự tài giỏi hơn tôi? Hay, đây chỉ là một cái bẫy...?

“Phải. Sao hả? Đừng nói là cậu sợ rồi nhé.” Hắn nhún mày nhìn tôi khiêu khích.

Dẫu không sợ mình sẽ thua, nhưng tôi vẫn cảm thấy lo lo. Có gì mà lại khiến hắn tự tin như vậy chứ? Về phần Sakura, tôi đang muốn cô trở thành người bạn thân nhất của mình. Nếu bắt buộc phải tránh xa cô, những ngày tháng vừa rồi đều trở nên công cốc sao? - Đó là trường hợp hắn thắng.

Nhấn nhảy phịch xuống đất khiến cành cây chao đảo.

“Tôi đi gắn thư khiêu chiến.” Hắn nháy mắt. “Chắc chắn cậu sẽ phải chấp nhận nếu như không muốn đám fan xem thường.”

Tôi chưa kịp báo hắn cho thêm thời gian để suy nghĩ, Sakura đã đứng bật dậy, suýt nữa tốc luôn cả váy. “Khoan đã.” Cô đứng chắn trước mặt hắn.

“...Tớ sớm biết cậu sẽ ngăn cản mà.” Hắn cười nhạt.

Sakura hắng nhẹ. “Muốn khiêu chiến thì tùy các người. Nhưng cũng đừng lôi tôi vào.”

“Có cậu...thì cuộc khiêu chiến sẽ thú vị hơn nhiều đấy.”

“Cậu thấy thú vị, nhưng tôi thì không.” Và tôi cũng vậy. Tôi chẳng hề thấy nó thú vị một tẹo nào như lời Saito nói.

“Có phải là...cậu đang sợ, phải không Sakura? Có phải cậu sợ Kuro sẽ thua, rằng cậu ta sẽ tránh xa cậu, phải không?”

Cái quái gì thế...? Sakura sợ phải xa tôi sao? Trường hợp này không thể nào xảy ra đâu. Có tương tượng thôi cũng không thể. Tên Saito này càng ngày càng thái quá lên rồi.

Nhưng Sakura đã im lặng.

Đôi khi im lặng cũng là đồng ý.

“Có thể là Kuro rất giỏi. Nhưng cậu cũng biết, nếu Kuro chấp nhận lời khiêu chiến, tớ chắc chắn có cách thắng cậu ta bất kể thủ đoạn gì...” Cách gì kia chứ? Hack vào website trường và ăn cắp đề thi chẳng? Cũng có thể, ‘nghe’ của hắn mà. Nghĩ đến đây là tôi tức sôi gan. “Vì vậy nên cậu sợ cậu ta thua phải không?” Saito hỏi dồn dập.

Tuy nghĩ rằng Sakura không thể nào trả lời ‘phải’ cho được, nhưng tôi vẫn nín thở đợi chờ một đáp án.

“Không phải.” Sakura trả lời. Không biết Saito có cảm nhận được gì không, nhưng tôi lại nghĩ thấy một chút dư vị giả dối trong lời nói của cô.

“Ừ...” Saito nhếch môi cười. “Cậu biết mà, *những chuyện này*, tớ không thể chống đối lại cậu. Cậu không thích thì thôi vậy, xem như nãy giờ tớ chưa nói gì cả.” Sau đó chuyển sang nhìn tôi, hắn cười tươi, thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt. “Chúng ta không khiêu chiến nữa nhé?”

“Tùy cậu thôi.” Tôi cũng dần quen với cái trạng thái biểu cảm của hắn cứ thay đổi xoành xoạch như vậy mất rồi.

“Tớ đi vệ sinh một lát.” Nói rồi hắn ngoảnh mặt. Tôi khẽ thở dài, đôi khi đọc suy nghĩ của hắn còn khó hơn cả cô.

Tôi trầm ngâm nhìn theo bước chân Sakura đang chậm rãi tiến về vị trí cũ - bên cạnh tôi.

“Những gì cậu nói ban nãy là thật à?”

“Đúng vậy.” Sakura bó gối. “Tôi không thích vướng vào rắc rối.”

“Ồ.” Tôi gật đầu âm ừ. Cũng phải thôi. Trước đây Sakura đã từng nói không thích có bạn vì sợ vướng vào rắc rối. Vì thế mà Sakura chưa xem tôi là bạn, sự biến mất của tôi làm sao khiến cô bận tâm được? Có khi cô còn thờ phào nhẹ nhõm, vì không có kẻ suốt ngày đeo bám, suốt ngày huyền thuyên đủ mọi chuyện, không có kẻ chỉ thích ngồi bắt buộc bản thân phải chép bài, cũng không có kẻ...phản bội cô nữa...

“Vụ của chị Moda đến đâu rồi nhỉ?” Tôi đổi đề tài. Cái đề tài cũ càng nghĩ đến, càng khiến tôi nản hơn thôi.

“Keith cậu ta nói đã có một vài hot file. Nhưng cậu ta vẫn giữ bí mật và bảo nói ra sẽ mất vui.”

“Chỉ có thể là Saito Suichi.” Tôi cười phá lên.

“Cậu cũng đau khác gì?” Sakura tựa cằm hắn vào đầu gối, nhìn tôi cười nửa miệng. Trông thấy cảnh này, tôi chỉ muốn cắn vào má cô một cái thật đau.

“Tớ làm sao mà giống hắn được.” Từ ngoại hình đến tính cách, tôi chẳng giống hắn cái gì cả. Mà... suy cho cùng thì cũng giống một chút tính...trẻ con.

Sakura không trả lời, miệng chỉ nhếch lên một nụ cười khác người.

“Vậy đến khi nào mới ngưng lại việc theo dõi này lại?”

“Hết tuần sau. Trước khi thi học kỳ.” Cô nhếch môi. “Một đòn thời. Sau đó thì chị ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...”

“A, Sakura à~ cậu trông đáng sợ quá.” Tôi khẽ rung mình. Hình như tôi vừa nhìn thấy hai cái sừng đỏ chót mọc trên đầu cô thì phải. “Cậu...định làm gì?”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Sakura nháy mắt ra chiều bí ẩn.

“Chẳng bao giờ cậu chịu tiết lộ trước cho tớ biết cả.” Tôi chung ra bộ mặt lấy hờn.

Sakura phì cười. Có thể nói, đây là lần thứ hai tôi thấy được nụ cười vui vẻ và trong sáng của cô. Và cũng như lần đầu, tôi ngây người, ngẩn nhìn về hiện từ dịu dàng đang len lỏi qua lớp vỏ băng giá để toát ra ngoài ấy.

Tôi quàng vai cô, khẽ siết nhẹ. Cô có nhìn theo cánh tay tôi, nhưng không nói gì.

“Cậu... đã từng thích ai chưa?” Tôi buộc miệng nói vắn vớ.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 20.2

...

“Cậu... đã từng thích ai chưa?” Tôi buộc miệng nói vắn vớ.

“...” Sakura khẽ cup mi xuống, tay vẫn bó gối, đầu chọn hai đầu gối làm điểm tựa. Trông cô giờ đây giống như một chú mèo con cần được chở che. “Tôi có nhất thiết phải trả lời không?”

“Ừ.”

“Một người.”

“Hả?”

“Tôi đã thích một người.” Vẫn ngồi im như trạng thái ban nãy.

“Saito Suichi?” Tôi nín thở chờ đợi một câu trả lời từ phía cô.

“...” Lúc này cô mới ngóc đầu lên nhìn tôi. “Không phải cậu ta. Cũng không chắc là một người.”

“Hửm?” Từ trước đến giờ Sakura luôn rạch ròi trong lời nói, không có như thế này đâu. “Thế thì là những ai?”

Cũng không phải Saito thì có ai nữa nhỉ? Lại còn ‘không chắc là một người’. Sakura không thường tiếp xúc với người khác cơ mà?

“Cậu cần biết đến thế à?” Nheo mắt nhìn tôi cười giảo hoạt, cô duỗi thẳng hai chân cho đỡ mỏi.

“Ừ... Mà không, cậu không muốn nói thì cũng không sao.” Tôi cười trừ. Cô nhún vai thay cho câu trả lời ‘tôi sẽ không nói’.

“Sakura này...”

Sakura chớp mắt nhìn tôi. Tôi ngưng một lúc, thế nhưng cô vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“Cậu...có thể cho tớ hôn một lát... được không?” Có lẽ con “thú tính” trong tôi lại bộc phát. Không cần câu trả lời, một tay tôi đã giữ chặt lấy bàn tay trái của Sakura, tay còn lại khẽ siết lấy eo cô và cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi ấy. Một nụ hôn nhẹ, nhưng đủ lâu. Hương hoa anh đào xộc thẳng vào cánh mũi, làm cho cả thân thể tôi ngây ngất. Sakura ngồi bất động, mắt nhắm nghiền. Trước đó tôi còn nghĩ rằng cô sẽ giằng ra nữa cơ.

Cảm giác chưa đủ, tôi ôm chặt lấy cô hơn và cắn nhẹ vào môi dưới của cô, như một lời thách thức. Cô khẽ a lên một tiếng, nhân cơ hội tôi luôn lười vào bên trong khoang miệng để mở một cuộc thám hiểm nhỏ. Nhưng chỉ đi được một nửa cô đã cự quậy.

“Ừm...đủ...”

Tôi rời môi mà lòng thì tiếc ngẩn ngơ. Rất nhanh sau đó, tôi ngộ ra hành động của mình vừa rồi hơi quá đà thì phải.

“Aha~ Tớ... xin lỗi.” Tôi đưa tay lên gỡ đầu cười chữa ngượng, mặt đỏ hơn hỏn như trái cà chua. Có thể là tôi muốn kiss cô ấy...rất nhiều, nhưng mọi khi chỉ dám kiss trộm thôi. Từ khi nào mà tôi lại *táo bạo* đến thế?

Và Sakura cũng chịu để yên là một chuyện hết sức lạ lùng. Nhưng dẫu sao, tôi mong cũng chỉ có vậy.

“Sắp vào học rồi, về lớp thôi.” Sakura đứng dậy, chỉnh vội vạt áo và bước đi. Tôi cũng bước theo sau cô ấy. Nhìn cô hấp tấp mà tôi chẳng thấy giống với lý do sợ đi trễ tí nào.

Sau khi tiếng chuông báo hiệu đến giờ vào lớp vang lên nhức óc, trông mặt mày ai cũng ủ rũ lạ thường. Không hiểu sao, cùng một tiếng chuông mà thời điểm lúc vào học và thời điểm lúc giải lao hay ra về lại khác nhau đến như thế.

Lớp học nháo nhào, tán loạn bỗng chốc im bất khi cô Ionue dạy tiếng Nhật bước vào, cô đeo một chiếc mắt kính cận, mắt lão liên trông dữ dằn vô cùng. Cả lớp tôi ai cũng sợ cô ấy - trừ tôi, và trừ luôn cả Sakura.

Cô Ionue lôi cuốn sổ điểm danh từ trong cặp ra, chỉnh lại gọng kính, bắt đầu công cuộc điểm danh giữa giờ.

“Chuyện lúc nãy...” Nó vẫn kéo dài đến tận giờ trong tâm trí tôi. Tôi không hiểu sao mình lại có thể hành động “nông nổi” như vậy. Đúng là tôi đã đưa cả hai vào một tình huống ngượng ngập.

“Quên đi.”

“Hửm?”

Trên bàn giáo viên, cô Ionue vẫn đang đọc tên từng người.

“Kobayashi Sakura.”

“Có.” Sakura xoay ngang cây viết bằng hai ngón tay cái và trở trông vô cùng điều luyện, miệng vẫn đều đều. “Tôi bảo cậu quên chuyện đó đi.”

“Ho~ à, ừ.” Quên ư? Tôi e là đi đến hết đời tôi sẽ vẫn còn nhớ, huống hồ tôi còn không muốn quên, nhưng đành đồng ý để tránh gây khó xử cho đôi bên vậy.

“Yosuke Kuro.”

Nếu không tính đến những vụ “hôn trộm” trong lúc cô đang say ngủ trước đó, đây sẽ là nụ hôn đường hoàng đầu đời của tôi. Mà đã như vậy thì tôi không thể quên được, vì đó là kỉ niệm cho mối tình đầu của t... Không phải, tôi và Sakura chưa-là-gì-của-nhau hết. Và tương lai sẽ là hai người bạn tốt của nhau thôi.

“Yosuke Kuro!”

Nhưng tại sao tôi lại muốn... kiss cô ấy cơ chứ? Trên thế gian này có ai lại muốn kiss vào môi người bạn thân của mình không? Không những thế, tôi đã còn có suy nghĩ cùng cô trải qua một đêm nữa. Có lẽ, tôi cần phải mở một cuộc thống kê, để đếm xem, trên thế giới này có mấy người âm mưu ăn trọn người mình xem là bạn thân như tôi?

“Hoàng tử Yosuke hôm nay nghỉ à?”

Sakura lấy khuỷu tay huých nhẹ vào tôi, để kéo tôi trở về thực tại. Tôi giật mình trần trối nhìn cô, nhưng cô không nói gì mà chỉ hắt hàm về phía cô Ionue.

“Oho~ Dạ, có em” Tôi chợt nhớ là cô Ionue đang điểm danh, và hình như cô đã gọi tên tôi hai lần rồi thì phải.

“Hoàng tử, em nên tập trung một chút.” Cô Ionue hừ nhẹ. Tôi cười huê với cô ấy, và với tất cả mọi người trong lớp đang vẫn đắm đắm nhìn tôi như một vật thể lạ.

Tôi lăm lét liếc về phía Sakura. Cô vẫn đang nhú mồm nhìn tôi. Quái! Tại sao cô vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ chuyện lúc nãy cô đã thật sự quên rồi sao? Không được. Tôi không thể để cho cô quên đi kỉ niệm...*tình bạn* giữa chúng tôi được.

“Cậu...có cảm nhận được mùi vị gì qua nụ hôn lúc nãy không?” Tôi thì thào.

“Tôi bảo cậu quên đi rồi cơ mà.”

“Ừ ừ.” Tôi gật gật. “Nói đi rồi tớ sẽ quên.”

Sakura nhìn tôi với ánh mắt không đáng tin cậy nhưng vẫn mở miệng nói. “Vani...”

“Tớ thì lại cảm nhận được vị anh đào từ cậu.” Tôi cười ngượng. Tuy vậy, nhưng tôi vẫn tiếp tục hỏi. “Thế cậu có thích không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 20.3

...

“Thế cậu có thích không?”

“...”

“Saito Suichi.” Tôi còn chưa kịp nghe Sakura trả lời thì cùng lúc đó, cô Ionue gọi tên hắn. Nhưng không có tiếng đáp trả. Tới bây giờ tôi mới để ý, rằng Saito nãy giờ vẫn chưa vào lớp. Đã 15 phút trôi qua kể từ khi tôi gặp mặt hắn lần cuối, hắn đi vệ sinh gì mà lâu thế nhỉ?

“Tại sao Saito vẫn chưa vào lớp?” Tôi nhướn mày nhìn Sakura thắc mắc.

“Không quan tâm” Tôi đã nghĩ rằng Sakura phải quan tâm rất nhiều đến hắn mới đúng lẽ.

“Saito Suichi.” Cô Ionue kiên nhẫn lặp lại lần hai. Khi vẫn thấy không có tiếng trả lời, cô ấy nhắc bút lên và khoanh một dấu vào sổ, chắc chắn là cô nghĩ hắn cúp tiết.

Có thể hắn cúp tiết thật, trong một tuần qua, hắn cũng không ít lần phạm phải lỗi này. Tôi chỉ lạ ở một điều: trước khi trốn đi, hắn sẽ viện lý do gì đó để khỏi phải bị phạt, và báo cho Sakura một câu đại loại như “ở lại học vui về nhé Sakura!” hay “Sakura à, tớ đi trước đây”. Giờ thì im im, trước đó hắn còn báo đi vệ sinh, có phải cúp học gì đâu?

Cái tên này lạ thật.

Lúi húi mở cuốn ngữ pháp tiếng Anh ra để chuẩn bị cho tiết học mới, bất chợt, tôi thấy một dòng chữ nhỏ sẫm màu trên trang sách.

“*Tránh xa Sakura ra, nếu không... nhất định cậu sẽ phải hối hận.*”

Tuy tôi không quan tâm đến kiểu chữ của Saito như thế nào, nhưng dựa vào thái độ ẩn trong dòng chữ này, tôi cũng đoán biết hẳn chính là kẻ đã viết nên nó.

Tôi thật thất vọng tại sao Saito lại muốn tôi tránh xa Sakura đến như thế. Chẳng lẽ hẳn có tình cảm với Sakura thật...và đang hiểu lầm tôi với cô ư ? Như vậy, có lẽ tôi cần phải giải thích với hắn một lời, rằng tôi và Sakura không có mối quan hệ nào... xa hơn tình bạn như hắn vẫn nghĩ...

Tôi ghét hắn - đó là sự thực. Tôi có thể nhân cơ hội này để chơi khăm hay chọc tức hắn. Nhưng tôi không làm, vì tôi không muốn lợi dụng Sakura. Nếu hắn vẫn không tin tôi thì sao nhỉ? Hối hận? Tại sao tôi phải hối hận khi không muốn tránh xa cô?

Bên cạnh, Sakura vẫn đang tập trung nghe giảng như mọi lần mà không chú ý đến tôi, cũng như không chú ý đến dòng chữ trong sách. Tôi nhẹ nhàng gấp cuốn sách lại, có lẽ cô ấy không biết sẽ tốt hơn...

Quá xa rồi...

Tất cả đã đi quá xa rồi...

Sẽ chẳng còn thứ tình bạn đúng nghĩa nào nữa cả...

...

Đã vài ngày trôi qua từ cái hôm tôi gặp riêng Saito để hỏi về vụ dòng chữ ấy, hắn không phủ nhận mình đã viết ra nó, nhưng cũng không trả lời gì khi tôi gắng hỏi thêm nữa. Và hắn lại gây sự, nói chuyện hay cười tươi với tôi như chưa có chuyện gì xảy ra. Thật khó hiểu!

Nó còn khó hiểu hơn việc, miệng lúc nào cũng nói ghét tôi mà lại chơi với tôi như người bạn thân lắm vậy.

Vừa mới đến trường vào sáng này, tôi đã nhận được một tin tức vô cùng chấn động. Ấy là Saito Suichi đã có bạn gái sau quãng thời gian chuyển đến đây không hề lâu. Nhưng nó thật khó tin, tôi vẫn còn nghĩ là hắn ta thích Sakura. Thậm chí vào giờ ăn trưa, khi Saito dắt bạn gái mình đến căn-tin để ra mắt chúng tôi, tôi vẫn còn như chưa thể tin vào mắt mình. Tôi còn không nghĩ ra hắn có bao nhiêu thời gian để thôi bám dính lấy Sakura một chút và đi tán tỉnh hẹn hò cô bạn kia cho được. Hắn đã làm bằng cách nào?

Thật đúng là một kẻ có đầy đủ trong mình chiến thuật trên tình trường. Tôi thầm tán thưởng, có lẽ như testôstêrôn của hắn cũng không hề thấp so với những người con trai có khuôn mặt đáng yêu khác.

Vốn dĩ chúng tôi sẽ ăn trưa ở lãnh địa Mặt trời như bao lần. Nhưng lần này là do Saito nài nỉ Sakura một bữa trong căn-tin. Sau hồi lâu lôi kéo cô khó khăn, cô cuối cùng cũng chiều theo ý hắn. Và tôi thì thuận theo ý cô.

Lúc bị Saito lôi kéo, chúng tôi cũng không hề ngờ đến việc hắn sẽ ra mắt bạn gái mình.

Cô bạn gái ấy của hắn là một nữ học sinh cùng khối, cũng khá xinh đẹp. Trông cô nàng ăn mặc rất kiểu cách, đoán chắc là một vị tiểu thư nào đó. Nhưng ánh mắt của cô nàng khi nhìn Saito Suichi quá sùng bái... cứ như một con nhóc fan phát cuồng vì thần tượng của mình vậy. Tôi chẳng thể nào nghĩ rằng Saito lại đắt giá đến thế!

“Đây là Hatsune, bạn gái của tớ.” Hắn nhiệt tình giới thiệu, sau đó chồm người lên, ghé sát vào mặt Sakura và thì thầm - thì thầm ở mức độ đủ để cho tôi ngồi cạnh Sakura có thể nghe thấy. “Tớ đã chinh phục trái tim cô ấy trong vòng một ngày, à không, một giờ. Tuyệt chứ?” Hắn nháy nháy mắt tinh nghịch.

“Vẫn chưa phá được kỷ lục của cậu.” Sakura tỏ ra thờ ơ, chống một tay lên cằm, tay còn lại thì cầm thìa múa múa nhẹ trong không khí.

Sau khi ngạc nhiên trước “thành tích” mà hắn đạt được, tôi đảo mắt hướng đến cô bạn gái đang bặm môi nhìn theo Saito, chính xác hơn là nhìn vào sự thân mật giữa Saito và Sakura. Nếu tôi không lầm, cô ta đang ghen.

“Chào Hatsune.” Tôi cười tươi, gỡ gạc tình hình hiện tại một chút. “Tôi là Yosuke Kuro, còn... ‘người bên cạnh’ là Kobayashi Sakura.” Tôi thề rằng mình đã rất muốn dùng từ “*bạn* tôi”, nhưng thiết nghĩ Sakura sẽ không ưng ý nên đành đổi thành “người bên cạnh” cho hợp lẽ.

Sakura im lặng quay sang nhìn tôi một vài giây, với ánh mắt mà tôi cho là đáng sợ. Tôi đưa tay sờ sờ mũi, chẳng biết bản thân đã vừa phạm phải sai lầm gì nữa....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 20.4

...

Cô bạn Hatsune cũng mỉm cười tươi rói nhìn tôi. “Hoàng tử không cần giới thiệu mình, ở đây ai chẳng biết cậu.” Rồi chuyển hướng nhìn đến Sakura, dường như Sakura đã vừa bị cô bạn ấy lườm nguýt thì phải. “Chào.”

Sakura không nói gì, cũng chẳng hề cười xã giao lấy một cái, chậm chậm đưa thìa com vào trong miệng và chính thức lơ đi cô gái kia. Thái độ quen thuộc này của Sakura khiến tôi nhớ đến lần đầu tiên bắt chuyện với cô.

Bỗng dưng, cô gái nói với giọng cường điệu hoá. “A ha, đây không phải là kẻ không biết lượng sức mình khi khiêu chiến với Tiểu thư tóc đỏ đó ư?”

Sakura tỏ ra như đã quá quen với việc người khác coi khinh mình, mặc dù trong thâm tâm cô không cảm thấy được như vậy. Cô nhún vai một cái, không thêm biện minh.

“Tiểu thư tóc đỏ?” Sau khi yên vị ở ghế ngồi của mình một lúc, Saito bỗng đột ngột lên tiếng, dường như lời nói của hắn lúc này đang rất có giá trị với Sakura. “Là ai thế? Có thể tài giỏi hơn Sakura sao?”

Định mở miệng lên tiếng giải đáp, nhưng tôi đã bị Hatsune cướp mất lượt lời, tôi đành ngậm miệng lại nhường nhịn. “Anh mới về trường, có thể không biết, Tiểu thư tóc đỏ là nữ sinh tài giỏi nhất trường ta, rất xinh đẹp, rất quyến rũ với mái tóc hung đỏ.”

“Giỏi nhất trường Harrod này thôi sao?” Hắn chớp mắt hai ba cái.

Tôi cười khùng khục vì mức độ ngây thơ giả tạo đến không biết kiêng nể gì của Saito, hắn ta đã chính thức khiến cô bạn gái của mình á khẩu. “Là chị Shirin đứng sau Moda - người tát Sakura dạo bữa.”

Ngay sau khi nghe lời giải đáp của tôi, Saito quay phắt sang Sakura, càng nhún mày sâu hơn. “Như thế mà có thể vượt qua cậu được á? Chẳng lẽ cậu đang ngủ khi đang khiêu chiến với người ta sao? Không đúng.” Hắn vẫn về cầm. Tôi không thể giấu đi ý cười khi nghe giọng nói pha chút hóm hỉnh của hắn. “nhận ra bất trắc nguy hiểm đang tới gần mình, lẽ ra cậu phải tỉnh dậy ngay lập tức mới phải.”

Hắn làm như khiêu chiến của Sakura là đánh đắm tay chân vậy.

Sakura kết thúc màn suy luận vớ vẩn của hắn bằng một câu nói. “Người ta muốn thắng, tôi tốt hơn là nên nhường một chút.” Trong khi tay cô thì đang xâu xé miếng chả cá bằng một con dao và một cái nĩa.

“Ồ, có lẽ sau đó thì kết quả của cô ả không được hậu cho lắm.” Saito cười hiểu chuyện.

Đột nhiên, Hatsune nín nủ tay hắn, khuôn mặt không kham phục thấy rõ. “Anh, Tiểu thư tóc đỏ thật sự rất tài năng, không giống như một số người, chỉ biết khoe môi mồm mép.” Hàm ý ở về sau của cô ta, ai cũng đều có thể nhận ra rất rõ ràng. Tôi phóng ánh mắt nhem nhóm tia khiếm nhã với Hatsune. Thiện cảm của tôi về cô ta đã giảm xuống một chút.

Saito đột nhiên phá lên cười, kiểu cười của hắn trông giống với giễu cợt hơn là cười thay đổi không khí nặng mùi kim loại này. “Vợ Hatsune à, anh sẽ bình chọn cho câu nói của em làm câu nói hài hước nhất năm” Bỗng qua gương mặt ngờ nghệch của cô gái, Saito quay lại đá đều Sakura. “Hình tượng của cậu ở đây dường như rất tồi tệ. Hahaha.”

Sakura không đáp, kết hợp với vẻ mặt hờ hững để thay cho câu trả lời: ‘Tôi không quan tâm’ của cô.

Hatsune ấn má Saito lại, ép hắn giáp mặt với mình. “Anh, nếu anh nhìn thấy chị ấy, nhất định anh sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Thấy rồi. Và không có gì đặc biệt.” Saito đưa tay vòng qua eo Hatsune, cười tình nhìn cô. “Nếu như nói đến về bề ngoài, em là người xinh đẹp hơn cả.”

Ngay lập tức, cô bạn ấy sững rón, như vừa uống được một viên thuốc cười, cô ta cười toe toét đáp trả. Tôi rón cả tóc gáy, chẳng rõ ràng trong người, cụ thể là trong giọng nói của Saito Suichi có phép thuật bùa chú gì không nữa!

Sakura ngưng động tác một giây để nhìn hai người bọn họ. Có lẽ cô đang suy nghĩ về quyết định nghe theo lời nài nỉ của Saito mà đi đến đây ăn trưa.

Những tưởng bọn họ chỉ dừng lại ở mức ve vãn, chẳng ngờ đâu họ lại... hôn nhau ngay sau đó, trước con mắt của biết bao nhiêu học sinh ra vào trong căn-tin rộng lớn. Tôi phát hoảng, lấy tay mình che mắt Sakura lại. “Saito, đây là trường học đó.” Nếu đây không phải là trường học, không biết hắn sẽ cùng Hatsune làm đến cái thể loại gì. (//o///o//)

Saito bị cắt ngang sau một phút cao hứng, lập tức dừng lại, quay phắt nhìn tôi với đôi mắt oán hận. Cô bạn gái của hắn ta thì đỏ mặt. Với cô nàng này, tôi càng thêm chăm điểm thập trong lòng, đã đáp trả người ta cuồng nhiệt ở chôn đông người như thế lại còn tỏ ra e thẹn, thật giống với lột của một con cừu non.

“Suichi, để em đút cho ăn anh.” Đút? Nếu như không tính vai vế, thì cảnh tượng này thật quen thuộc. Tôi bất giác khẽ liếc qua Sakura, cô đang không nhìn tôi, cũng không nhìn ai cả. Tôi thở ra khe khẽ. Đút cho cô ăn, bỗng dưng tôi cũng muốn như thế.

“Thật ngứa mắt.” Sakura nhìn cảnh hai người họ ân ái đút nhau, không chịu được liền lãnh cảm mở miệng.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 20.5

“Thật ngứa mắt.” Sakura nhìn cảnh hai người họ ân ái đút nhau, không chịu được liền lãnh cảm mở miệng.

Saito dần dà lấy lại nụ cười của mình, một nụ cười vừa trong sáng đáng yêu, vừa lưu manh xảo trá, sự kết hợp này khiến hắn vô cùng quái dị. “Tớ sẽ rất vui nếu cậu chịu thừa nhận mình ghen.” Câu nói này là một hình thức tán tỉnh. Thật không thể hiểu nổi trong khi ngồi cùng bạn gái mình, hắn ta sao lại dùng nó để nói với một đứa con gái khác như thế.

Và đương nhiên, Hatsune kia một lần nữa thay đổi thái độ, từ mặt cười xuống mặt méo. Có phải hay không Saito đang chuốc một mối thù với Sakura lên cô ta? Tội chợt cảm thấy *bất bình*, muốn đá hắn bay ra khỏi ghế ngay tức khắc.

Sakura dùng ánh mắt sắc lẹm để cảnh cáo hắn.

Rồi chợt Hatsune lên tiếng trong con âm ức được giấu đi một cách cố gắng. “Suichi, hay chúng ta qua bàn khác ngồi ăn.”

“Tốt nhất là như vậy.” Sakura chẳng cần suy nghĩ gì nhiều đã lập tức tán thành.

Saito phồng má nhìn cô, long lanh nài nỉ. “Thôi mà Sakura a~ đừng đuổi, tớ sẽ không làm cậu ngứa mắt nữa.” Rồi hắn quay sang nhìn Hatsune. “Vợ bé nhỏ, ngồi đây ăn cũng được rồi.”

Chẳng hiểu vì sao cô bạn nọ tiếp tục nghe theo lời Saito, như rằng lời của hắn là mệnh lệnh của một vị thánh vậy.

Tôi dở khóc dở cười nhìn một lượt bọn họ, và cả cái thái độ nửa hờ hững nửa để tâm của Sakura, tôi đang được xem một vở kịch gì đây?

Bỗng nhiên Sakura đặt một tay lên bụng mình, người khom khom xuống, nét mặt có hơi tái đi đôi chút. Tôi nhanh chóng dừng sự nhai trong khoang miệng của mình lại, cúi xuống hỏi thăm cô một cách lo lắng. “Sao thế Sakura?”

...

----END CHAP 20----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cái Giá Phải Trả

...

Không nhận được lời đáp trả sau một lúc chờ đợi, tôi đi đến câu hỏi thứ hai. “Đau bụng à? Có cần lên phòng y tế không?”

Sakura lắc đầu thay cho câu trả lời không. Trông cô không tệ đến nỗi nào, nhưng là quan tâm nên tôi mới hỏi như vậy.

“Sao?” Saito bất chợt thốt lên khiến tất cả những người trong bàn là tôi, cô và Hatsune giật mình. “Cậu lại tới tháng à?” Câu hỏi của Saito suýt chút nữa đã làm tôi phun com ra ngoài. Hắn...đang nói quái gì thế??

Hắn đâm chiêu suy nghĩ gì đó, sau làm bộ mặt không thể nào nghiêm trọng hơn. “OMG! Cậu tới trễ những một tuần!”

Lần này, nếu miệng tôi đã không trống trải thì tôi nghĩ mình phun com thật. Nói hắn ta biến thái quả thực không sai. Chuyện tế nhị như vậy mà lại hét lên như muốn cho cả thế giới biết. Tôi khịt khịt mũi, rồi hắng hắng giọng để phần nào giảm bớt sự ngượng ngùng.

Sakura hơi liếc nhìn tôi, rồi nhanh chóng lia ánh mắt đến Saito đang há mồm ngạc nhiên, tay khá hậu đậu vén vén một bên tóc vào sau tai. “Cái... gì chứ ? Tôi... chỉ là khó chịu một chút.”

“Nói dối.” Hân trề môi, gõ nhẹ thìa vào đầu cô - một chiếc thìa vẫn còn sạch. “Có bao giờ cậu bị đau bụng vì vấn đề khác đâu. Để tôi đi lấy thuốc giảm đau cho cậu.”

“Đủ rồi.” Sakura dường như đang rất kìm chế.

Tôi là không thể nói được gì.

“Suichi...” Hatsune - cô bạn này giờ như tảng hình trong mắt chúng tôi, hay chính xác hơn là trong mắt Sakura và Saito - bất chợt lên tiếng, giọng nói đậm chất tra hỏi và ghen tuông. “Cô ta là gì của anh?”

“À...” Hân nhún vai. “Một mối quan hệ khó nói.”

Mối quan hệ khó nói? Liệu giống như tôi và cô không? Có lẽ là không. Bởi vì cô và hân thân mật hơn rất nhiều, thậm chí là thời gian ... “đèn đỏ” của cô, hân đều tường tận nắm rõ.

Tôi có thể cảm nhận một cỗ nồn nao khó chịu đang tràn dâng trong lòng mình. Giả như tôi có thể hiểu rõ cô còn hơn cả như thế.

“Khó nói? Có phải cô ta đã quyến rũ anh? Em cũng nghe nói cô ta đã quyến rũ Hoàng tử, và đã thành công. Suichi, đừng nhìn vào ánh mắt cô ta, có bùa phép đấy!”

Tôi vừa tức giận, vừa buồn cười. Cô gái này đáng lẽ sẽ rất xinh đẹp, cho đến khi cô mở miệng. Và giờ thì điểm của cô ta trong lòng tôi đã giảm đến mức âm.

Saito có lẽ như đang cố gắng nín cười trong khi mặt Sakura thì đã sa sầm trông thấy. “Sẽ không ai có thể quyến rũ được anh ngoài em, cô vợ ngọc ả.”

Lại thêm một ánh mắt thiết tha, tôn sùng của Hatsune khi nhìn vào hân. Thiếu điều, tôi đã muốn nồn oẹ ngay tại chỗ.

Còn Sakura, cô nhếch một nửa miệng cười, cảm pháp chiếc nĩa vào trong đĩa và khoan tay đặt trước ngực. Cuối cùng cô cũng chịu giờ giọng điệu sắc bén đến chết người của mình để trả đũa. “Keith, hôm nay đừng về nhà, tốt nhất là cậu nên ăn thịt con thỏ ngu ngốc nào của cậu ngay trong đêm, và hãy đá nó một cách đau đớn vào ngày mai. Con thỏ ấy sắp khiến tôi phát ốm rồi.”

Lời của cô rất dễ hiểu. Nhưng tôi lại không ngờ cô có thể nói ra được như thế, cứ như thể chuyện ấy xảy ra là đương nhiên vậy.

Saito không nói gì, chỉ cười cười đầy ẩn ý. Hatsune thì không thể kìm chế nổi tức giận vì bị khinh nhục, cô ta bặm môi lại và bắt đầu lên án. “Cô ở cùng một nhà với Suichi?”

“Chính xác hơn là một giường.”

Tôi hơi nhíu mày khi Sakura nhắc lại vấn đề mà tôi đã được chứng kiến tận mắt ấy, có chút gì đó không nuốt trôi, dù là cô đang cố tình chọc tức Hatsune. Cô ta mở tròn đôi mắt, rất nhanh đã quay sang tra khảo Saito. “Đúng là như vậy chứ?”

Saito cười mà như mếu. Hân không trả lời ngay, cho đến khi Hatsune quăng một câu vào mặt Sakura: “Đồ con điếm!” trong làn nước mắt rồi bỏ chạy, hân vẫn chưa giải thích được một lời nào.

Sakura nhếch môi cười đắc thắng, trong lòng tôi thầm chấp tay bái phục cô về khoản này.

Saito thì nhún vai, đảo tròn hai mắt rồi mở miệng nói: “Cậu giết tớ luôn đi.” trước khi chạy đuổi theo.

Tôi đang gặp phải một câu chuyện hài hước chẳng?

...

Quả thật là hân đã làm theo Sakura, ngày kế tiếp, tôi đã bắt gặp cảnh tượng hân ta “đá” Hatsune một cách phũ phàng như thế nào. Ngay lúc đó, tôi còn được Sakura xác nhận, hân ta chỉ về nhà khi trời đã sáng. Nghĩa là cả đêm qua, hân đã đi-đâu-mà-ai-cũng-biết-là-ở-đâu-đó. Dám ăn xong chùi mềp như vậy, thật là gan cùng mình.

Tôi đã còn nghĩ hân ta “yếu” cho đến khi nghe được thông tin này. Hân không những không “yếu”, mà còn “mạnh” hơn tôi tưởng.

Rồi ngày hôm sau, Saito lại đi với một cô gái khác học lớp trên. Tôi đã xem rớt quai hàm trong khi đưa ra những lời nhận xét về hân. Nhưng Sakura lại tỏ ra rất đỗi bình thường, như đây chỉ là một trong vô số chuyện bình thường trong cuộc sống của cô.

Những ngày tiếp, người đi cùng hân lại biến thành một kẻ khác, lần này là một nữ sinh lớp dưới. Tôi dần cảm thấy chai mặt, không còn bận tâm sự kiện “chấn động dư luận” là “Saito có bạn gái” như ban đầu. Nhưng mà, trong thâm tâm tôi vẫn luôn thăm tẩn thương về nhu cầu hơn người của hân. Đồng thời càng trở nên đề cao cảnh giác thay cho Sakura, sợ rằng hân sẽ giở trò đòi bại nào đó với cô khi hân không-nhìn-được.

Trong một tuần, hẳn ta đã có tới 3 người bạn gái. Giờ thì tôi đã hiểu “thay bồ như thay áo” là như thế nào rồi đây. Tuy nhiên, tất cả bạn gái của Saito đều có chung đặc điểm, rằng họ đều không thích Sakura. “Không thích” là loại từ cấp độ nhẹ nhất mà tôi có thể dùng cho thái độ của họ với cô. Có lẽ vì họ ghen tuông khi Saito quá thân thiết với Sakura, và phần lớn thời gian của hắn dành cho cô chứ không phải là bên cạnh họ. Tôi có thể lấy một ví dụ số lượng cụ thể, rằng một ngày 24 giờ, thì hắn dành Sakura như gần hết 23 giờ rồi.

...

Đôi lời tác giả: Thú thật thì, tớ có cảm giác hứng thú cùng cảm xúc viết truyện của mình dần giảm bớt, đó cũng là lý do vì sao dạo này tớ up chap không đều tay... :)

Nếu đã đọc qua truyện, thì kính mong các bạn có thể để lại những lời góp ý, nhận xét, lời ủng hộ, hay đơn giản chỉ là lời thúc giục thôi cũng được... như thế tớ sẽ có nhiều động lực để viết truyện hơn. Đối với mỗi tác giả, “ăn” cmt còn ngon hơn ăn cơm ấy chứ! :))

Dù sao cũng thực xin lỗi, và cảm ơn các bạn nhiều. :)

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 21.2

...

Nhưng đã có một cuộc ẩu đả nho nhỏ xảy ra khi cô bạn gái lớp dưới của Saito đứng trước mặt Sakura. Chẳng rõ vì lý do gì, cô gái kia đã sử dụng những từ ngữ lăng mạ Sakura một cách nặng nề, nặng nề đến độ đến tôi còn không thể chịu đựng nổi. “Một thằng, mày chưa cảm thấy đủ thỏa mãn dục tính, mày cần phải quyến rũ thêm thằng chồng tao nữa à??”

“Không tôn trọng đàn anh đàn chị được một chút hay sao?” Tôi nhú mồm lên tiếng nhắc nhở cô ta, ít nhất thì lời nhắc nhở của tôi có tác dụng làm cô ta im lặng... trong vài giây.

“Tốt nhất là mày nên đến các hộp đêm, nơi ấy mày có thể ngủ với đủ loại đàn ông!”

Cách sử dụng từ ngữ của nhóc này chẳng khác nào tát vào mặt kẻ đối diện một phát. Tôi thầm đồng cảm với Sakura, không ngờ danh tiếng của cô ở đây lại thảm hại đến tôi tác như thế.

Ấy vậy mà về phần Sakura, chẳng cần phải nói. Cô đứng im, nhưng không hoàn toàn giống như đang lắng nghe người khác chửi bới, mà hề một lúc, cô lại cúi xuống chỉnh chỉnh váy, chỉnh chỉnh vạt áo, cà vạt, hoặc đưa tay vuốt vuốt tóc, ngoáy lỗ tai, hay những việc làm tương tự vậy. Điều này đã thành công chọc tức kẻ đối diện.

Tôi cảm thấy khá thú vị, quyết định khoanh tay tựa tường, xem cách giải quyết của Sakura là như thế nào.

“...Con điếm!? Mày nghe rõ chứ? Mày nên nhà và để *cha mẹ* mày dạy dỗ lại!!”

Trong khi tôi còn đang thăm ngưỡng mộ sự bình tĩnh một cách khủng khiếp của Sakura, cô bỗng vo tròn tay thành quyền, răng cắn chặt vào môi, đôi mắt long lên nổi gân dữ mà tôi chưa bao giờ được nhìn thấy, nộ khí lan tỏa từ người cô thật sự quá nặng nề. Đảm chắc rằng kẻ đối diện là cô bạn gái của Saito kia và người bên cạnh là tôi đều sợ hãi người với sự thay đổi bất chợt này của cô. Đường như cô đang muốn thực hiện một hành động gì đó...

Đột nhiên Saito trở về sau khi đi vệ sinh vài phút, hẳn có lẽ đã chứng kiến mọi thứ. Sau cùng, hắn lãnh cảm giạt lấy chai nước của một học sinh đang đi ngang qua, không một chút cảm xúc hất thẳng vào khuôn mặt kia của cô gái.

“Anh...?” Nước chảy từ mặt đến cổ, rồi ướt đầm lớp áo đồng phục cùng một ít tóc xoã. Cô ta thót mình nhìn Saito, vừa bất ngờ vừa phần nộ.

Tôi đứng thẳng người trầm trồ khen ngợi ra mặt, chưa bao giờ tôi nhận thấy hắn ta “ngầu” như lúc này vậy.

Sakura tuy nhìn thấy kẻ chửi rủa mình đã nhận hậu quả thích đáng, nhưng trông cô dường như vẫn chưa hề nguôi ngoai, thậm chí sự tức giận và mất bình tĩnh lúc này đã tràn ngập trong đôi đồng tử. Cô như thế vẫn là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy.

“Em nghĩ là em đang làm gì?” Saito nhìn cô bạn gái mới của mình, nhếch miệng cười lưu manh. Ngay sau đó, hắn ôm lấy eo Sakura, giảm khoảng cách tới đã để tạo ra tư thế thân mật nhất với cô.

Tôi mím môi, cảm thấy trong lòng không thoải mái, chỉ muốn ngay lập tức hất bàn tay kia ra khỏi người cô.

“À ta đã bắt nạt em, đáng lẽ ra anh phải bênh vực em mới đúng chứ!” Cô ta khóc nức lên, bộ dạng vô cùng uỷ khuất. Tôi thiếu điều đã cắn trúng lưỡi, nói dối mà vẫn có thể bày ra bộ mặt oan ức đó, đúng là trên thế giới có rất nhiều loại người.

“Em chỉ là một người-bạn-tình bé nhỏ của tôi thôi...” Và giờ thì tôi rất muốn dùng tư cách của một đấng nam nhi để đập dập mặt hán, dù cho tôi không thích cô bạn kia đến mức nào đi chăng nữa. “...Thật sai lầm khi em nghĩ rằng em có thể động đến cô ấy mà không bị tôi giết chết.”

“Em vẫn cứ động đến à ta đấy!” Vừa nói với giọng thách thức, cô ta vừa xắn xô lao tới. Khi cả tôi và Saito vẫn chưa kịp động dậy hay chuẩn bị tư thế cho một cuộc can ngăn, Sakura đã vùng ra khỏi cánh tay của hán, tiến lên phía trước và... đâm cho cô bạn kia một cú vào mặt. Tôi không nghĩ cú đâm của cô nhẹ như những đứa con gái khác thường có, bằng chứng là tiếng bụp giòn giã vang lên ngay sau đó.

Dường như tất cả các giác quan - trừ thị lực - của tôi, Saito, và mọi người đi lại ở hành lang đều ngừng hoạt động. Tôi biết Sakura ra tay không hề nhẹ, nhưng chẳng ai nghĩ rằng cô có thể ra tay khiến cho cô bạn kia ngã lộn và ngất xỉu ngay lập tức.

Sakura vẫn chưa dừng lại, cô tiến lên, định dùng chân đạp cô ta, nhưng đã bị Saito kéo giật lại phía sau. “Dừng! Đây là trường học, *em* phải kìm chế!” Chưa bao giờ tôi thấy hán ta nghiêm túc đến vậy.

Mà... hán ta vừa gọi cô là gì nhỉ?

“Tôi không thể.” Sakura lạnh lùng dứt tay khỏi Saito, nhưng hán nhanh chóng bắt lại, lần này thì không chỉ cánh tay, cả người cô đều bị hán giữ chặt.

“Kuro! Mau quăng cô ta vào sọt rác nào khuất khỏi tầm mắt đi! Sẽ có án mạng xảy ra đấy!” Hán hét với tôi. Tôi ngờ nghệch nghe theo, đương nhiên không phải quăng vào sọt rác như hán nói, mà là mang cô ta xuống phòng y tế. Trước khi đi, tôi còn loáng thoáng nghe được giọng cố gắng trấn an của Saito. “Cher bé bỏng... em không phải đang ở một mình, em vẫn có tôi đây...”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 21.3

...

Từ trên phòng giáo vụ trở về, trông Sakura như bông hoa sắp tàn, chẳng còn lấy một chút sức sống.

“Chuyện gì với cậu thế?”

“...” Sakura không trả lời. Điều này càng làm tăng nỗi tò mò trong tôi.

“Tôi không nghĩ rằng cậu làm thế vì cậu thích.” Tôi thờ ra khe khẽ, giọng nói cũng thủ thủ đủ nghe. Thường thì Sakura sẽ không bao giờ hành động mất bình tĩnh như vậy, thậm chí là cô bạn bị đánh bầm dập sau một cú đâm kia vẫn bất tỉnh nhân sự trong phòng y tế, và người ta còn nói có thể cô bạn ấy sẽ chưa tỉnh lại vào ngày mai. Thật không thể tin nổi đó là một cô gái cao tầm trung - nếu không dùng từ “lùn” để diễn tả, cùng vóc người nở nang nhưng chẳng hề đồ con đã làm việc này.

Sakura hé môi, định nói gì đó, nhưng rồi lại tiếp tục trung thành với sự im lặng của mình.

Nhưng sự hiếu kỳ vẫn theo tôi mãi không dứt. Mà thôi vậy, Sakura không muốn đề cập đến, nếu tôi cố tình moi ra tra khảo chỉ tổ khiến cô đâm ra ghét mình đi, tôi cũng không hề muốn bị ăn đòn như với cô bạn gái xấu số kia của Saito.

“Ừ, sự thật rằng cô ta dùng từ ngữ quá lố.” Tôi tự giải đáp, hay tự thuyết phục mình. Sau đó tôi búng tay cái chóc. “Bị đánh là đúng!”

Bất giác, cô nhếch môi cười nhẹ. Tôi cũng mỉm cười theo cô, cuối cùng thì Sakura cũng đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường của mình rồi.

...

Ngày thi cuối kỳ cũng đã đến.

Saito đang đứng quàng vai Sakura, mặt phe phôn không thể tả nổi. Cô chỉ khoanh tay đứng lặng, mắt hướng về một phía. Nhìn theo hướng ấy, tôi thấy Shirin cùng Moda Akemi đang tiến lại.

Phải rồi. Cô đã từng nói, ngày hôm nay sẽ đánh một đòn vào Moda để trả thù, không biết cô định làm gì nhỉ?

Shirin và Moda, cả hai người bọn họ cùng liếc Sakura trước khi lướt ngang qua cô. Cô cười nhếch miệng đáp trả. Saito tình quái không kém. Còn tôi chỉ nhủ mày theo dõi diễn biến tiếp theo - Tôi là người ngoài cuộc, chỉ có thể đứng xem màn kịch, nhưng không được can thiệp, như một vị khán giả.

Ngay sau đó, màn hình ti vi cỡ lớn ngay cạnh bảng tin vụt sáng. Với những gì mình đang thấy, tôi mém chút nữa sặc luôn cả nước miếng.

Trên màn hình là... “cảnh nóng” của Moda với một người đàn ông lạ mặt - cả hai đang lỗ ló dính chặt lấy nhau trong phòng riêng của chị ta, kèm theo đó là tiếng rên nỉ non vô cùng chói tai, chỉ có đoạn G, cái vị trí giao hợp của hai con người kia bị che mờ lại thôi. Học sinh hiếu kỳ bu đến, hướng mắt về màn hình ngày càng đông, nhưng chủ yếu là con trai, còn con gái đều lấy tay bịt mắt bịt miệng không dám nhìn. Những cảnh này thật dễ khiến cho người khác đỏ bừng mặt mày. Đúng phong cách làm việc của Saito Suichi đây rồi.

Tôi lấy bàn tay của mình che mắt Sakura lại.

“Cậu quả thật là một tên biến thái.” Tôi cười khinh khinh nhìn hắn.

Đáp lại là một cái nhủ mày. “Đừng nói với tôi cậu chưa bao giờ download phim đen trên mạng về máy để mà xem nhé?”

“Tôi...nhưng nó không thích hợp để đưa vào trường học như thế này.” Tay vẫn che mắt Sakura, tôi giải thích.

“Thế thì việc một nữ sinh ‘vô cùng thơ ngây’ quan hệ với người khác tại phòng riêng của mình thích hợp chắc?”

Tôi trề môi nhạo báng, có lẽ hắn đã vừa không nghĩ đến bản thân mình khi mở miệng nói ra câu ấy. “Chẳng phải cậu cũng là nguyên nhân khiến đám nữ sinh làm chuyện đó sao?”

“Hừ... Bọn họ đều là tự nguyện. Tôi nào có tội?” Hắn nhún vai một cái, như thể muốn rũ bỏ toàn bộ tội lỗi của mình. Tôi nhìn vào khuôn mặt cổ tồ ra vô tội vạ ấy, hận là không thể đâm hắn một cái thật đau đớn.

“kobayashi sakura! là mày phải không?” Ngay lập tức, giọng quát tháo của Moda khiến tôi và tất cả mọi người có mặt ở đây giật mình chú ý. Có một vài ngón tay chỉ trỏ về phía chị ta. Chị ta đã đang rất “thu hút”, nay chị còn muốn thu hút hơn, rõ là tự đào mồ chôn mình.

Sakura gỡ tay tôi xuống, nhìn chị cười nửa miệng. Trái với cô, mặt chị đỏ bừng theo cấp số mũ, vừa tức giận vừa xấu hổ tột độ. Shirin đứng bên cạnh cũng tức không kém, nhưng có vẻ chị *không dám* lên tiếng nữa.

“Aha~” Nhìn thấy mọi người tập trung đông và đang liên tục chỉ trỏ, Sakura lại nhếch lên một nụ cười rợn người. “Tôi chỉ hoàn thành sớm kết cục chị đáng phải nhận thôi.”

“con khốn!!!!” Moda Akemi lao vào Sakura như con mãnh thú, húc mất hắn lên những tia đồ gai góc. Lập tức tôi và Saito cùng đứng chắn chị lại, để đảm bảo an toàn cho cô. Còn cô chỉ đứng phía sau, tay khoanh tròn, đầu hơi nghiêng về một bên và đôi mắt xanh cùng cái miệng ẩn chứa ý cười thích thú.

“Shirin, dẫn chị Moda đi đi.” Tôi ngăn ngăn giữ Moda đang điên cuồng quấy đạp. “Cả hai đều không thể thắng Sakura đâu!”

Nhưng Shirin chỉ đứng lặng nhìn, răng cắn chặt vào môi lộ vẻ tức giận, pha chút lo lắng mà hoàn toàn không nghe theo lời tôi nói.

“Cái bà chị này...!” Saito gạt phắt tay tôi ra và đẩy Moda một cú khiến chị ngã nhào ra đất. Sau đó hắn thờ ắt ra bọc bọc. “Bà chị bướng vừa vừa thôi!” Hành động của hắn không có gì quá lạ cho tôi và cô. Tôi còn nghĩ, hắn sẽ đâm vào mặt chị mà không cần thương tiếc như Sakura đã từng làm với cô bạn gái của hắn nữa cơ. Như vậy đã là còn quá nhẹ rồi.

Trong một khắc, tôi đã ngỡ rằng Shirin sẽ đến đỡ Moda đứng dậy. Nhưng không, chị ngoảnh mặt bỏ đi trước con mắt giận dữ, tràn trề và tuyệt vọng của Moda Akeni. Có lẽ Shirin đã cảm thấy quá xấu hổ và nhục nhã thay cho người bạn.

“Huýt...huýt...huýt!!!”

Ngay sau đó, tiếng còi của bác bảo vệ khiến đám đông nháo nhào tản đi, chỉ có chúng tôi, bao gồm tôi, Sakura, Saito, Moda là còn đứng ở lại. Cô, hắn và tôi dùng ánh mắt bình thần nhìn bác, về phần Moda, ánh mắt chị ta đã chẳng khi nào có thể bình tĩnh nổi. “Mời tất cả các em lên phòng giáo vụ.”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 21.4

...

Đây là lần thứ hai Sakura cùng Saito lên phòng giáo vụ chỉ trong vài ngày.

Có lẽ việc đăng chiếu một video nhạy cảm như thế này đã khiến nhà trường lên tiếng thật rồi. Hơn một tiếng nữa đến giờ thi, hy vọng mọi chuyện sẽ kết thúc trước đó.

Trên phòng giáo vụ, Moda một mực khẳng định Sakura đăng tải video nhạy cảm của chị. Saito chối bay chối biến, Sakura chỉ im lặng, nhưng không đồng nghĩa với không phủ nhận. Do không có bằng chứng nên nhà trường quyết định yêu cầu cả ba - Sakura, Saito và Moda viết bản kiểm điểm.

Hình phạt này không lớn cho Moda Akemi, vì chị đã trải qua độ tuổi kết hôn(*), và được phép làm chuyện đó. Đương nhiên hình phạt tinh thần mà Sakura dành tặng cho chị còn lớn hơn gấp bội, chỉ duy nó thôi cũng đã khiến chị suy sụp hoàn toàn rồi.

Còn tôi, do được Sakura nói tôi chỉ là người ngăn chặn cuộc ẩu đả đôi bên nên vô can, và vì nhà trường còn rất “thiên vị” cho Hoàng tử mặt trời tôi nữa. Vì thế mà tôi chẳng bị phạt gì cả.

Nhưng sâu xa mà nói...tôi là nguyên nhân của tất cả vụ việc!

(*): 17 là độ tuổi kết hôn của Nhật Bản.

...

Đối với tôi, Sakura cùng Saito, ba ngày thi học kỳ trôi qua hoàn toàn suôn sẻ. Và hôm nay, bảng tin trường đã dán kết quả.

Ba ngày vừa rồi, kỳ thi đã khiến mọi người lao tâm khổ tứ với nó mà quên đi những bài báo liên quan đến tôi. Càng nghĩ, tôi lại càng ảm ức. Cánh nhà báo đã khiến mọi người giật gân với cái tít: “Hoàng tử hai lần đánh con gái?!” kèm theo một dấu chấm hỏi và một dấu chấm than to đùng đùng. Đúng phong cách quảng cáo của các trang báo. Chỉ những ai trực tiếp xem báo mới đọc được dòng chữ kết luận khiến tôi an tâm và mãn nguyện: ‘Trong vòng một tuần, Hoàng tử của chúng ta đã can ngăn được hai vụ ẩu đả từ phía nữ sinh. Quả đúng là sứ giả của hoà bình.’

Nhưng thật sự, tôi mới chính là nguyên nhân của cuộc ẩu đả ấy.

Bài báo ấy đã không dă động gì đến nguyên nhân sự xích mích của Sakura và Moda. Nhắc tới Moda Akemi, sau khi viết xong bản kiểm điểm, chị ta đã ‘biệt tăm biệt tích’. Đã ba ngày, chị không đến trường, cũng xem như đã bỏ kỳ thi. Phải thôi, bất kể người nào, ngay cả tôi nếu gặp phải tình huống ê chề và xấu hổ như thế, nhất định sẽ chuyển trường đi nơi khác để “ở ẩn”. Hiện tại, cả xứ sở hoa anh đào biết đến chị rồi, có lẽ chị sẽ qua nước khác.

Tôi vỡ lẽ. Sakura đã từng nói chị sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, thì ra là như vậy.

Đứng dò một hồi, tôi không ngạc nhiên với kết quả hiện tại - Sakura đứng thứ nhất, tôi thứ 2, Shirin 3 và Saito thứ 33. Tuy vậy nhưng có lẽ những người học sinh khác - chính xác là fan của tôi - đã vô cùng vô cùng ngạc nhiên.

“Sao? Hoàng tử tụt xuống hạng 2 á???”

“Oho~ Kobayashi đứng hạng nhất! Tin động trời!”

“Hoàng tử rớt hạng rồi sao?”

“Ai đứng thứ nhất thế?”

“WTF? Con nhỏ đề tiện, lần trước ăn cắp đề thi khiến chiến sao có thể đứng hạng nhất?”

“Trình độ quay bài cao tay quá chăng? Không thể nào.”

“Có lẽ như, tin đồn ăn cắp kia đã sai sự thật, dù sao cũng là tin đồn không điểm xuất phát.”

“Uhuhu~ Hoàng tử...”

“Kobayashi Sakura là con nhỏ chánh chánh hay cặp cặp kè kè với Hoàng tử á hả?”

“Haha, Kobayashi đúng là giỏi thật. Không chỉ vượt Tiểu thư tóc đỏ mà còn đánh bại luôn Hoàng tử mặt trời.”

“Hừ...Hoàng tử mặt trời bách chiến bách thắng...!”

“.....”

“...”

Kiểu gì báo đài của trường cũng sẽ cập nhật tin tức này nội trong ngày hôm nay. Và tôi rất không muốn chuyện này diễn ra một chút nào. Có lẽ bây giờ, tôi nên tìm một chỗ nào đó thật yên bình để tĩnh tâm, tôi chẳng muốn thấy bất kỳ ai vào lúc này ngoài bản thân mình nữa.

Như cách Saito Suichi đã từng làm, tôi đu người lên cây Anh đào vĩnh cửu. Nằm ngửa lên một cành kiên cố, tay quàng qua đầu, chân bắt chéo để tạo thế thăng bằng. Ánh nắng nhẹ len lỏi qua các kẽ cánh hoa, và dù có nhắm nghiền đôi mắt, tôi vẫn cảm thấy có phần chói lòa. Tôi không bao giờ dám nhìn vào mặt trời, vì như bao người khác, tôi không thể đối đầu với nó. Bản thân tôi chỉ là một “Mặt trời bản sao”, cũng như Hoàng tử mặt trời chỉ là một cái biệt danh... Tôi không bao giờ có thể vĩ đại như nó, không nổi trội, không đặc biệt...

Dù rằng, đã chuẩn bị tâm lý bản thân sẽ không thể vượt qua Sakura từ trước, nhưng sự thất vọng pha một chút tiếc nuối vẫn tồn đọng trong tôi. Một người nhất băng nhiều năm đột ngột xuống hạng, dù mạnh mẽ tới đâu cũng phải trải qua những khắc giờ buồn bực và hối tiếc, như tôi vậy.

Tôi thở ra một hơi. Thật ra thì, việc Sakura đứng đầu cũng tốt. Tôi có thể nhận ra ánh mắt của bọn người kia nhìn cô không còn mang vẻ chán ghét, khinh thường như ban đầu nữa. Lần thi cuối kì này, xem ra cô đã có thể gỡ oan thành công cho mình rồi.

“Kuro~”

“Oái!”

Bịch!!!

“A~” Tôi đã rơi xuống đất như một quả mít rụng.

Tuy giọng nói của Sakura vẫn luôn trong trẻo, cho dù cô đang vui vẻ hay tức giận đi chăng nữa, nhưng trong một tâm trạng hết sức tĩnh tâm như vậy, tôi đã giật bản mình khiến thế thăng bằng biến mất. Kết quả sau đó thì mọi người cũng đã thấy. Cũng may, cây không cao cho lắm, nếu không thì gãy xương là còn nhẹ.

“Tên ngốc này. Tôi có hét tên cậu đâu?” Sakura quỳ bệt lên nền đất, cúi xuống nhìn gương mặt rúm ró vì đau của tôi.

“Đau...quá...”

Đối với Sakura, một câu hỏi quan tâm luôn luôn là câu khó thoát lên nhất. “Một thất bại còn con con đã khiến cậu bỏ trốn cả thế giới vậy sao?”

“Không phải.” Tôi chống hai tay ra phía sau để chọn điểm tựa, khó khăn ngồi dậy. “Không phải trốn tránh gì cả, tớ chỉ muốn tĩnh tâm một chút.”

“Tĩnh tâm đủ chưa?”

“Chưa.” Tôi cười nhẹ. “Nhưng Sakura ở đây với tớ cũng được.”

“...” Sakura lặng thinh rồi chìa chiếc điện thoại đến trước mặt tôi. Khẽ liếc qua màn hình, tâm trạng tôi trở nên trùng xuống vài phần. “Cánh nhà báo nhanh thật đấy...”

“...Không phải tin tức cậu nghĩ...” Sakura cúi xuống chỉnh chỉnh vạt áo. “...đọc thử xem...”

Trông thấy thái độ có phần hơi lạ lạ của cô, tôi tò mò xem thử, rồi hốt hoảng ngay khi trông thấy cái tít. “Hoàng tử mặt trời đang yêu??” Tôi ra chiều thắc mắc nhìn Sakura, nhưng cô chỉ im lặng. Không chần chừ gì nữa, tôi chăm chú nhìn vào bài viết bên dưới.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 21.5

...

“Hoàng tử mặt trời đang yêu???”

(Ảnh 1. Hoàng tử trong buổi trao học bổng)

Cái tên Yosuke Kuro, hay Hoàng tử mặt trời đã rất quen thuộc với tất cả chúng ta - một cậu học sinh trung học “tài sắc vẹn toàn”. Ai ai trong xứ sở Hoa

anh đào cũng “thầm thương trộm nhớ” cậu vì lẽ đó. Thế nhưng...có lẽ Hoàng tử đã có người để nhớ nhưng...?

(Ảnh 2. Ảnh 3. Hoàng tử và “bạn gái” đang bước cùng nhau vào lớp học. Ảnh 4. Hoàng tử đang nắm cổ tay “bạn gái” ngoài hành lang.)

Theo nguồn tin do học sinh thuộc trường Harrod cung cấp: Vài tháng gần đây, Hoàng tử luôn đi cùng với một người tên Kobayashi Sakura. Kobayashi Sakura là cô bạn từ New York chuyển đến, sau khi trường bước vào năm học mới được gần một tháng.

Phải nói là “cô bạn gái” của Hoàng tử cũng là một tuyệt mỹ giai nhân. (Ảnh 4. *Sakura đang khoanh tay đứng tựa gốc cây sồi*)

Thậm chí hai người có vị trí ngồi cạnh nhau trong các tiết học. (Ảnh 5. Ảnh 6.)

Thường xuyên liếc mắt đưa tình với nhau. (Ảnh 7)

Và có người đã bắt gặp Kobayashi Sakura tự ý đi vào “lãnh địa Mặt trời” - một nơi chỉ dành riêng cho Hoàng tử. (Không có ảnh)

Mới đây, vụ xích mích ngoài hành lang của nữ sinh mà Hoàng tử đã can thiệp cũng có mặt Kobayashi Sakura. (xem thêm tại đây). Ta có thể thấy rằng, Hoàng tử một mực đứng chắn trước mặt cô để bảo vệ. (Ảnh 8)

(Ảnh 9. Hoàng tử vui vẻ quàng vai “bạn gái” bước đi.)

Tuy nhiên, nghi án Hoàng tử hẹn hò vẫn còn là một dấu chấm hỏi lớn. Các bạn nữ đang thầm thương nhớ trộm cậu ấy cũng dừng vì vậy mà thất vọng. Dấu ra sao thì Hoàng tử vẫn phải có “người để yêu” cho mình mà. <3

Xem thêm các bài viết liên quan:

“phố Angel, Tokyo “Nơi cư ngụ của Hoàng tử mặt trời”

“Hoàng tử mặt trời hai lần đánh con gái?”

“xót thương cho khu ổ chuột, Hoàng tử mặt trời quyên góp 5 tấn gạo”

“Những show ảnh hot nhất của Hoàng tử mặt trời trên các clip quảng cáo.”

...

Có thể bạn quan tâm:

“Cái chết đáng ngờ của tên côn đồ tại khu Luck phố Devil”

...

Top comment:

[+4352; -32] “OMG, Hot boy hot girl o_0”

[+3001; -713] “Nhảm, báo lá cải ___, không đáng tin”

[+2912; -300] “Hoàng tử như thế thì ai chẳng yêu. Ý Hoàng tử hoà đồng + chút tài sắc mọn nên sáp sáp lại đây mà. Hoàng tử đừng nên yêu cô ta nhá >”<”

[+2921; -437] “Hai người đẹp đôi thật đấy, chúc hai người hạnh phúc nhé :)”

[+1778; -151] “Kobayashi, con bé xinh thật. ___. làm sao để chị có thể bằng em đây Kobayashi? >”<”

[+971; -190] “Thằng Hoàng tử đào hoa thế mà vẫn chưa yêu ai á? Tao cứ tưởng nó đã có mấy chục cô rồi cơ. =))”

[+98; -20] “Huhuhu~ Hoàng tử ơi~ anh yêu chị ý thật ạ?”

“.....”

“Âyyy. Rõ thật là...” Tôi rít lên qua kẽ răng. Sau đó trần trời hướng ánh mắt đến Sakura nãy giờ vẫn đang chăm chăm nhìn tôi.

“Thế cậu nghĩ gì về bài báo ấy?” Sakura mở miệng hỏi.

“Ngạc nhiên và khó chịu.” Tôi chép miệng. Thật là, hết chuyện đáng buồn này đến chuyện đáng buồn khác. Tuy đã khá quen với việc bị soi mói đời tư, nhưng những tin tức không căn cứ thế này cứ như đang kích thích con bứt rứt trong tôi vậy. “Nhưng báo chí thường đồn thổi sự việc lên để câu khách, như thế tạm tha cho họ.”

“Không có lửa làm sao có khói?” Sakura cười nhạt. “Những bức ảnh trong đó có phải ghép...?”

“Ý cậu là...?”

“...” Sakura im lặng một hồi, sau đó lúc lâu mới cất tiếng. “Những tin đồn này sẽ cứ mãi tiếp diễn nếu như cậu và tôi đi cùng nhau...”

“Ừ. Đúng là thế thật.” Tôi vuốt cằm, ra chiều đắm chiều nghiền ngẫm. “Nhưng cậu yên tâm, tớ sẽ đính chính lại.” Sau đó cười xoà.

“...”

“Tớ xin lỗi...” Tôi không biết Sakura im lặng, tức là cô có thoả mãn với lời nói sẽ đính chính vừa rồi không, nhưng chắc rằng cô đang rất khó chịu vì bài báo này. “Lúc trước, cậu bảo có bạn sẽ rất phiền phức và rắc rối. Giờ tớ đã hiểu cái rắc rối ấy là gì rồi... Đó là cậu chưa chấp nhận tớ là bạn nữa kia. Nhưng hi vọng cậu sẽ cho tớ một cơ hội, tớ nhất định sẽ giảm tới đa các “rắc rối” mà tớ gây cho cậu, nhá, Sakura?”

“...” Sakura vẫn im im chú mục vào tôi, tay chân chẳng hề nhúc nhích động đậy, so với một khúc gỗ thì không hơn không kém là bao.

“Sakura à...?”

“Cậu quả thật là một tên vô cùng ngốc.”

“Hả? Sao...?”

“Cậu rất ngốc đó Kuro.”

“...Ừ.” Sau một hồi chớp mắt, tôi cúi đầu chấp nhận. Từ giờ về sau, tôi sẽ không cãi lại Sakura mỗi lần cô nói tôi ngốc nữa. Vì sự thật là...cô ấy giỏi hơn tôi để có quyền phán xét.

“Cậu...!” Sakura đứng thẳng dậy, thờ mạnh, khiến tôi giật nảy mình. “...hừ...bỏ đi.”

Tôi chẳng thể tìm ra điểm sai trong câu trả lời của mình. Sakura ấy nói tôi ngốc, tôi không cãi lại như mọi khi và gật đầu chấp nhận. Chỉ có thể thôi mà...?

Nhưng tại sao tôi lại bị nói là ngốc nhỉ?...

.....

.

***

4:00am

“Reng...reng...”

Tiếng đồ chuông réo rất đã phá giấc ngủ của tôi không thương tiếc. Tôi dụi mắt và với tay lấy chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường.

Ngoài cửa sổ, mọi thứ vẫn đen như mực. Tiết trời vào đêm buổi tháng 9 không quá rét buốt, nhưng cũng đủ làm người khác tê cóng tay chân.

“Văng...”

“Kuro! Chị...chị sợ lắm!” Đầu dây bên kia, thanh âm chị Shirin ngắt quãng.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Chị...chị đã...giết... giết người rồi...”

....

...

----END CHAP 21----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xác Chết Biết Bay

...

Máu...

Tất cả những gì tâm trí tôi có thể thấy chỉ là một vũng máu...

Chất lỏng đặc sệt màu đỏ ấy đang loang lổ trên nền đất lạnh, dư vị tanh nồng sộc vào mũi, khiến “con người” mang cảm giác buồn nôn.

Tôi muốn nôn,

tôi không thể nhìn nữa. Không thể nhìn thêm một phút giây nào nữa...

Vì không chỉ có máu, mà còn một “con người”

Cũng không phải người, bởi “nó” đã mất đi linh hồn vĩnh viễn...

“Nó”... là một tấn bi kịch khủng khiếp!...

...

Có thể thật khó tin, nhưng sự thật là tôi đã đến trường, lúc 4 giờ sáng.

Yên ắng, tĩnh lặng, chính là những từ ngữ dễ miêu tả cho con phố hay ngôi trường giờ đây. Thậm chí tôi còn nghe rõ tiếng bước chân cộp cộp của bản thân. Mọi thứ vẫn được màn đêm nuốt chửng, tạo nên một màu đen kịt huyền hoặc, yên ả và bình dị.

Nhưng với những điều tôi thấy trước mặt, sự bình dị và yên ả bỗng chốc biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

Tôi nuốt ực nước miếng, lùi lại vài bước. Tôi đã chứng kiến...một cảnh tượng kinh hoàng vào ban đêm, mà bất kỳ ai đều không muốn nhìn thấy.

Một, vũng, máu.

Giữa vũng máu có người con gái đang nằm úp, bất động. Mặt mũi nát bấy, tóc tai xũ xượi, bầy nhầy là thứ chất lỏng màu đỏ.

Tôi...không thể xác nhận được đó là ai...

Vậy mà tôi không đủ can đảm để lại gần kiểm chứng...

Tôi cũng không thể gọi cho người khác cầu xin sự giúp đỡ...

Nhưng tôi lại thật muốn biết danh tính người đó...

Tôi muốn biết...

Tôi rất muốn biết...

Cái xác chết kinh tởm đó, nhất định không phải...là Sakura...

“Chị shirin!! hãy nói cho em biết, chị đã giết chết ai???” Tôi điên cuồng gào thét vào điện thoại.

“Hức...Kuro...hức hức...”

Trái với vẻ tức giận xen lẫn sợ hãi của tôi, chị chỉ biết khóc, khóc, và khóc. Chưa bao giờ tôi cảm thấy ghét chị như lúc này.

“Hừm. Được rồi...” Tôi hạ giọng. “Chị đang ở đâu?”

“Phòng... vệ sinh nữ...hức...lầu 3, khu thực hành...”

“Ồ yên đó. Em tới ngay đây.” Tôi ngắt điện thoại, phóng như bay về phía toà nhà trước mặt - nơi mà có lẽ “con người” này lúc nãy đã rơi từ sân thượng xuống.

Đứng trước cửa phòng vệ sinh nữ, tôi nghe thấy tiếng chị khóc thút thít. Tuy vậy, tôi vẫn không dám bước vào vì...tôi chưa bao giờ vào đây cả!

“...Chị Shirin à, em ở đây.”

“Ku.Kuro...!” Chị lao ra khỏi cửa và ôm chầm lấy tôi, khuôn mặt tái xanh thấy rõ. “Chị...sợ lắm, hức...giờ phải làm sao hả, Kuro...Kuro?”

“Bình tĩnh, em vẫn đang ở cạnh chị.” Tôi vỗ tấm lưng còn đang run bần bật vì sợ của Shirin để an ủi. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn thôi...” Tôi đang dùng lời nói thôi miên chị, cũng như để chính bản thân mình có thể lấy lại bình tĩnh.

“Nhưng, chị đã giết người, là một mạng người!” Shirin lắc đầu quầy quậy, nước mắt nước mũi lấm lem cả vào áo tôi. “Nhất định chị sẽ phải vào tù!”

“Yên nào, chị làm em chẳng thể suy nghĩ được gì nữa cả.” Tôi khẽ gắt lên, khiến chị ngưng bật. Ngay sau đó, tôi hạ giọng xuống mức thấp nhất. “Có em ở đây, chắc chắn sẽ không ai có thể bắt chị đi đâu...”

“Ừm...” Shirin gật nhẹ, siết chặt lấy tôi hơn.

Ngoài kia, một xác người lạnh ngắt chưa rõ danh tính. Trong đây, hai con người đang rối bời tìm cách trốn tội. Tự hỏi, tôi có phải là một ác nhân?

Chị Shirin khóc bù lu bù loa, tinh thần vẫn chưa ổn định, nếu tôi gắng hỏi thêm về nó, chắc chắn chị sẽ phát điên mất. Nhưng tôi cũng sắp phát điên rồi đây. Thật sự đó là ai kia chứ??

“Mình về nhà thôi, ở đây lúc này không thích hợp cho lắm..

“Thế còn ‘nó’?” Shirin ngóc đầu lên nhìn tôi, ánh mắt lấp ló rất nhiều tia sợ hãi. Đúng thật, Shirin đã rất sợ, không những chỉ mình chị, ngay cả tôi cũng cảm thấy sợ.

“Em...nhất định sẽ có cách.”

Shirin gật đầu tin tưởng, rồi đi theo trong khi hai tay vẫn níu chặt lấy cánh tay tôi. Chúng tôi đi vòng phía sau dãy lầu, để tránh đụng phải thứ-không-muốn-nhìn-thấy.

Đêm nay chính là đêm kinh hoàng nhất mà tôi từng trải qua.

Chúng tôi dừng chân ở ghế đá ven đường. Vì có vẻ không được hay cho lắm khi về nhà bất kì ai. Ban này tôi đi còn chưa xin phép, tức mọi người vẫn chưa biết tôi đã ra khỏi nhà từ khi nào, dẫu sao cũng bị ăn mắng một trận. Shirin cũng vậy, phận con gái mà dắt con trai về nhà thì cảm tức là đã còn nhẹ.

Chờ Shirin tĩnh tâm được một lúc, tôi mới bắt đầu gắng hỏi. “Đó là ai thế?” Câu hỏi đầu tiên của tôi không phải là ‘chuyện gì đã xảy ra’ mà là câu này. Tôi đã muốn hỏi chị từ rất rất lâu rồi.

“...” Đáp lại tôi chỉ là những tiếng nấc nhẹ từ phía Shirin.

Hiện tại, lòng tôi đang nóng như lửa đốt. Tôi lại thường không giữ được bình tĩnh. Nhưng nhất định tôi phải hết sức tĩnh tâm trong chuyện này. Vì nó liên quan đến một tính mạng con người.

“Nghe này, chị Shirin.” Tôi vịn hai tay lên vai chị. “Chị còn vài tiếng nữa để nói ra - trước khi cảnh sát đánh hơi. Em không biết chuyện gì đã xảy đến, nếu như chị không kể tường tận mọi thứ, nhất định em không thể giúp gì được cho chị. Và bây giờ, nói em nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Những lời này được thốt lên, tôi không nghĩ là mình có thể bình tĩnh được như thế.

“Chị...đã giết nó...”

“Nó là ai???”

“...”

....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 22.2

***

3:00am

“Reng...reng..”

Người con gái mái tóc hung đỏ lộ mọ quơ quào lấy chiếc điện thoại và áp nó vào tai.

“Hanazuki Shirin xin nghe~”

“Tao đây.”

“Akemi sao? Mày biết bây giờ đã là mấy giờ rồi không?” Hanazuki bung mền ra và ngồi thẳng dậy.

“Ừ, xin lỗi đã làm phiền. Tao có việc quan trọng lắm.”

“Oho~ Chuyện gì thế?” Chị ngáp. “Mà cả hơn tháng nay mày đã đi đâu, sao không thể liên lạc được vậy?”

“Đừng nhắc lại nữa. Cơ mà chuyện quan trọng, liên quan đến con nhỏ Kobayashi Sakura.” Đầu dây bên kia, giọng nói của Moda đã hạ xuống mức thấp nhất, để thể hiện mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Sáng mai nhé.”

“Không. Ngay bây giờ!” Moda gắt gỏng nói to. “Nếu không mày sẽ bỏ lỡ mất cơ hội trả thù đấy.”

“Bây giờ sao?” Hanazuki nhủu mày nhìn đồng hồ. “Lão già mà biết sẽ xử tử tao mất.”

“Trốn đi.”

“Ở đâu?”

“Trên trường, 10 phút nữa nhé. Hiện tại không có bảo vệ nào trực cả.”

“Ừm.”

10’ sau.

Hanazuki khoác chiếc áo dài dày để giữ ấm thân thể ở tiết trời Tokyo về đêm.

Lúc này, do cơn ngái ngủ vẫn còn, Hanazuki mới không kịp thắc mắc với Moda rằng tại sao không hẹn ở nhà chị mà phải cất công lên trường. Nhưng chắc hẹn ở đây cũng phải có nguyên do...

Hanazuki gọi một cuộc cho Moda ngay sau khi đứng trước cổng trường. Không ai bắt máy, ngay sau đó chuyển sang dạng tin nhắn thoại. Chị đã để lại lời nhắn: “Tao đến rồi. Sao mày không bắt máy? Mày đang ở đâu thế?”

Trong khi chị vuốt vuốt dọc hai cánh tay mình để bớt lạnh, một tin nhắn được gửi đến, với nội dung cực kì ngắn gọn: ‘Sân thượng, khu thực hành.’

Khi đã lên đến sân thượng, Hanazuki thấy một bóng lưng ngồi ngay thành lan can nhỏ hẹp, chân thả tự do trong không trung phía trước. Ngay lập tức chị nhận ra đó chính là Moda.

“Akemi, sao lại ngồi đó?! Nguy hiểm lắm!!!” Moda đang ngồi quay lưng về phía Hanazuki, tư thế hơi khom xuống. Không nhìn thấy mặt nên chị không thể biết được cô bạn này đang nghĩ gì. Màn đêm đen kịt ôm trọn lấy thân thể cô bạn ngồi im kia, làm cho chị cảm thấy sợ hãi. Cứ tưởng tượng, chỉ cần một cơn gió nhẹ thôi, Moda cũng sẽ rơi vào không trung.

“Mày đã giết tao, Hanazuki Shirin!”

“Mày...nói gì thế?” Chị khẽ rùng mình, chậm chậm nhích lại nơi Moda đang ngồi.

“Mày! Chính mày đã giết tao!”

“Tao không hiểu?”

“Mày đã giết tao! Nhất định mày sẽ bị báo ứng!”

“Không...tao không cố ý.” Shirin nghĩ đến việc lôi Moda vào chuyện Kobayashi, làm danh dự chị ta bị mất, chẳng khác nào giết chị ta, sợ hãi càng thêm sợ hãi. “Vào đây đi rồi có gì nói sau, ngồi đó nguy hiểm lắm.”

“Mày đã giết tao, mày đã giết tao. Con khốn!”

“Không...không...tao không có.” Đến lúc này, chị đã hoảng loạn thực sự. Mỗi câu nói như một đoạn băng, đây nghiêng trong đầu chị không thể dứt ra được. Bỗng nhiên, chị cảm thấy sợ hãi tột độ. Mồ hôi túa ra như tắm, mặc dù tiết trời về đêm vô cùng lạnh. “Tao xin lỗi vì những chuyện trước đây, tao không cố ý muốn mày bị như thế.”

“Mày đã giết tao!”

“Không...không...im đi!” Hanazuki tiến lại định lôi Moda vào để trấn an cô bạn. Có vẻ Moda đã bị chuyện tháng trước làm cho tinh thần không ổn định mất rồi.

“ÁÁÁÁÁ ~” Đột nhiên Moda hét lên, khiến chị giật mình.

Hanazuki nhích từng bước lại gần. Bỗng dưng, chân va phải vào một chậu cây gần đó, chị ngã oạch xuống đất. Đau đớn đứng dậy, chị thảm rủa tại sao cái chậu cây này lại nằm bất hợp lý ở đây như thế!

Bất gặp Moda đang loạng choạng, chuẩn bị rơi xuống tới nơi. Chị kinh hãi tiến lại thật nhanh, cố gắng kéo ả ngược trở lại. Trở trêu thay, không biết chị đã kéo hay đẩy Moda mà cả thân thể ả bỗng chốc rơi xuống trước con mắt ngỡ ngàng của chị.

“Không!! Akemi!!!”

Cốp ...!

Chị tròn mắt nhìn theo bóng đêm đang dần nuốt chửng lấy Moda.

“Akemi!!!” Chị ôm đầu hoảng loạn nhìn vào màn đêm đen kịt. Như phía dưới kia là một vực thẳm không đáy, người bạn của chị mãi mãi không thể trèo lên được.

***

“Thì ra là Moda Akemi...” Tôi khẽ thở phào, cảm giác như cơ thể vừa được giải thoát từ một viên đá tảng lớn đè lên người. Không hiểu sao trong tình huống cấp bách như thế này, tôi vẫn còn có thể nhẹ lòng cho được. Có thể vì bản thân biết được rằng, kẻ nằm đó không phải là Sakura chăng?

Khẽ liếc Shirin đang rung rung ngẩn lẹ, tôi ngán ngẩm thở dài. Tôi không biết nên bắt đầu từ đâu để có thể giúp chị ấy.

“Chị không cố tình mà...” Tôi ôm chầm Shirin vào lòng, vỗ vỗ về về hòng an ủi chị.

“Không! Nếu chị không lôi kéo nó vào vụ việc vừa rồi, nhất định bây giờ nó vẫn bình an...” Chị mấp máy đôi môi, run run giọng. “Chị đã giết chết Akemi, cả về tinh thần lẫn thể xác.”

Shirin đang trải qua một sang chấn tinh thần cực kì lớn, việc chứng kiến cái chết của người bạn không phải là một việc dễ dàng gì. Huống chi chị còn trực tiếp đẩy Moda xuống, cho dù đó là cố ý hay không đi nữa.

Nhất định hình ảnh Moda dần mất hút trong bóng tối của vực thẳm sẽ mãi mãi đi với chị...đến suốt cuộc đời.

“Nhưng, Kuro biết đấy! Chị còn quá trẻ để có thể vào tù, chị không muốn, chị không muốn bị mất tự do. Kuro phải cứu chị, duy chỉ còn Kuro mới có thể cứu được chị.”

“Chị yên tâm... Trong khả năng của em, nhất định em sẽ cứu chị.”

Đúng vậy, tôi không thể nào để một người chị cùng lớn lên với mình có thể bị nhốt trong bốn bức tường lạnh băng được. Dù là như thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định sẽ cứu chị thoát khỏi vũng bùn.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 22.3

...

Tôi quay trở lại trường vào sáng sớm, xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Và có vẻ chị Shirin diễn không tốt cho lắm. Với một người đang khủng hoảng tinh thần gần đạt mức trầm trọng, nếu lên trường lúc này thì chẳng khác gì vạch áo cho người xem lưng. Nhưng, không đi lại càng đầy nghi ngờ lên cao, vì thế, chị bắt buộc phải đi.

Do lòng tôi quá bồi hồi nên trở lại trường từ khá sớm. Bây giờ vẫn vắng teo, nhưng định nghĩa từ “vắng teo” của tôi không đồng nghĩa với chưa ai đến.

“AAAAAAA!!” Cùng lúc tôi bước tới gần toà nhà cạnh cái xác, có tiếng người la thất thanh. Chắc chắn ai đó đã nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng ấy rồi.

“Chuyện gì thế?” Tôi chạy lại và vờ như không hay biết gì cả.

“Hoàng...hoàng tử...có...có...người...không...không... có...một... cái xác...”

Một lần nữa, tôi nhìn thấy cái thi thể đang nằm cô độc trên nền đất loang lổ một vũng máu dần đen đặc. “...Báo... cho cảnh sát, mau lên!” Tôi quay mặt đi nơi khác, giục giã.

“V...vâng.”

Tiếng còi hú inh ỏi từ những chiếc xe dán chữ police mang logo hoa anh đào đang dần to hơn, những ai đi đường hiếu kỳ đều phải ngoái nhìn. Vài trăm học sinh đi sớm - những người vừa đến trường bắt đầu tụ tập lại một chỗ.

Cảnh sát nhanh chóng phong toả hiện trường. Lúc này, tôi đã đứng cách thi thể hơn chục mét, ấy vậy mà vẫn cảm thấy không an tâm, chị Shirin chột bấu vúi lấy gấu áo của tôi ngay bên cạnh lại càng không an tâm hơn nữa.

“Chị đến rồi sao?” Tôi cúi xuống hỏi chị.

“Ừ...um...” Đôi vai gầy guộc của chị khẽ run run, rồi không kìm được nỗi sợ hãi đang gào thét trong lòng mà bật khóc lên. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng chị đang khóc vì sốc và tiếc thương cho người bạn xấu số của mình, nhưng sự thật không hoàn toàn vậy. Tôi không biết rằng, việc chị khóc lóc như thế này là ý hay, hay là gây sự chú ý từ phía cảnh sát nữa.

“Cô có quan hệ gì với nạn nhân?” Một người mà tôi xác nhận rằng đó là cảnh sát trưởng lên tiếng.

“Tôi...bạn... của cô ấy.” Shirin run giọng bám lấy tôi, móng tay chị cắm vào sâu trong da thịt, làm cho tôi cảm thấy có chút đau.

“Thế còn cậu? Cậu là ai?” Vị cảnh sát trưởng quay sang tôi hỏi.

“Yosuke Kuro. Em họ của chị Hanazuki Shirin đây.”

“Xin chia buồn cùng hai người.” Ông ấy gật người cúi đầu.

Tôi cũng cúi đầu đáp trả. “Vâng ạ.”

Quay sang nhìn chị đang nước mắt lưng tròng. Chợt tôi bỗng thấy một vết đỏ trên tay chị. “Chị Shirin, chị bị thương rồi này.” Ngay lập tức, tôi nắm lấy tay chị dò xét vết thương. Một chút máu dần đổi màu vẫn còn đọng trên đó. “Chị bị thương từ khi nào thế?”

“Chị...không biết nữa...”

Tôi nhú mày suy ngẫm. Nhưng rồi lại thôi, có lẽ vì chị sợ quá mà quên mất cơn đau từ lúc nào không hay ấy.

Khi thi thể được chuyển đi, ngang qua trước mặt tôi và Shirin, chị lắc đầu quầy quậy, khóc thét, làm cho sự thu hút của mọi người đều đổ dồn vào chị. “Kuro...Kuro...chị sợ!”

“Shirin à.” Tôi lại một lần nữa ôm chặt chị vào trong lòng, nói với âm lượng khá to để đánh lạc hướng mọi người. “Em biết chị không thể nào chịu đựng được khi chứng kiến cảnh người bạn thân thiết của mình phải ra đi, nhưng chị càng khóc càng không được ích gì cả. Vì vậy, nín đi...mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Shirin khẽ gật gù. Tuy tiếng thút thít vẫn cứ thế phát ra, nhưng kèm được tiếng hét của chị đã đủ lắm rồi.

“Kuro~” Nghe được giọng nói của Sakura từ đâu vọng tới, tôi giật mình buông chị ra. “Chuyện gì thế?” Cô đứng cách tôi vài bước chân, lãnh cảm nhìn tôi và chị Shirin, bên cạnh cô vẫn luôn là Saito Suichi.

“Moda chết rồi.”

“...Chết rồi ư?” Sakura im lặng một lúc trước khi cất tiếng. Sau đó vẫn là nụ cười nửa miệng quen thuộc, kèm theo cái chốc búng tay. “Duyệt.”

Kể cả khi đối với một người đã chết như vậy, Sakura không hề may mắn lấy một chút xót thương. Ngược lại, còn trưng ra nụ cười, đối với người khác là một nụ cười đắc thắng, cay nghiệt. Cô có thể không cười không? Cô có thể chỉ giữ khuôn mặt lạnh tanh của mình như mọi khi thôi được không?

“Cô là gì của nạn nhân?” Vị cảnh sát trưởng lặp lại câu hỏi ban nãy.

“Kẻ thù.”

Tôi không thể nào hiểu được, những lời nói bất lợi cho mình như thế, ấy vậy mà Sakura vẫn có thể nói ra, cùng với nụ cười kia, tất cả đều biến cô trở

thành một kẻ khác người.

“Kẻ thù sao?” Vị cảnh sát trưởng nghiêng đầu khó hiểu.

“Phải. Từ ngữ đó thích hợp nhất để miêu tả mối quan hệ của tôi và chị ta.”

“Thưa sếp.” Một viên chức cảnh sát tiến đến đến trước mặt vị cảnh sát trưởng. “Nạn nhân là Moda Akemi, sinh ngày x/y/199z. Nguyên nhân cái chết được xác định là rơi từ tầng thượng toà nhà xuống đất làm tổn thương vùng đầu nghiêm trọng, gây xuất huyết não mà chết. Thời điểm tử vong là 4 đến 6 tiếng trước đây.”

“Còn gì nữa không?”

“Có một vết hằn đỏ dài trên cả hai cổ tay của nạn nhân, và cả cái này ở gần đó.” Anh ta giơ lên những mảnh vỡ của hai chiếc vòng được bỏ trong túi nylon kín.

“Có thể nạn nhân đã tì tay vào thành lan can hay đầu đó trước khi chết mới để lại vết hằn.” Ông ta chậm rãi suy luận. “Nhưng cũng có thể ai đó đã cố tình giết chết nạn nhân bằng một phương thức nào đó... Hết rồi à?”

“Còn một thứ nữa...là cái này ạ.” Nói đoạn, anh ta lại giơ lên một túi khác, trong đó là bìa thư màu trắng dính chút máu khô, chính giữa nó là hình in chìm một cánh hoa anh đào hồng nhạt. Và không có bất kì cái tên nào được ghi lên trên đó. “Tôi tìm thấy cạnh xác nạn nhân không xa.”

“Nó là bìa thư độc quyền của cậu mà.” Saito bỗng dung thốt lên, chớp chớp mắt nhìn Sakura. Điều này đã thu hút sự chú ý của vị cảnh sát trưởng. “Bìa thư này là của cô?” Ông ta ồm ồm giọng, cầm túi nylon đưa ngang trước mặt cô và hỏi.

“...” Sakura khoanh tay đứng như tượng, nhìn vào nó một lúc như đang suy nghĩ đến điều gì đó. Rồi lúc lâu sau, cô mới đều giọng. “Phải.”

“Tại sao bìa thư của cô lại nằm ở chỗ nạn nhân?”

Đáp lại lời ông, Sakura nhanh chóng trả lời. “Tôi không biết.”

“Có thể là...sau khi đẩy nạn nhân xuống lầu, do vô ý nên cô cũng đã làm rơi bìa thư trên người xuống chăng?”

“Ý ông là gì?” Saito lớn giọng hỏi.

“Ồ, cậu là ai?”

“Saito Suichi, bạn của cô ấy.” Chỉ vào Sakura.

“Xin lỗi, tôi có quyền nghi ngờ bất cứ ai.” Ông từ tốn nói. “Tôi muốn lấy lời khai riêng từ mọi người. Nhất là từ cô.” Ông chỉ tay vào Sakura, về mặt mang tính nghiêm nghị của một vị cảnh sát trưởng.

“...” Sakura im lặng, chậm rãi quan sát từng thay đổi thật nhỏ trên khuôn mặt ông, sau đó nhún vai dừng dung, kèm theo cười lạnh băng. Vị cảnh sát trưởng bắt đầu đi trước tiên, nối tiếp là Sakura, tôi, Shirin, và cuối cùng là Saito.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chương 22.4

Cả bốn người chúng tôi được tách nhau ra để lấy lời khai. Trước đó, tôi đã từng dặn dò thật kĩ, những điều nào Shirin được nói cho cảnh sát biết, những điều nào thì không. Nhưng tôi vẫn cảm thấy lo, với tinh thần hiện tại của chị, lời sẽ là một chuyện khó tránh khỏi.

“Cậu Yosuke, bạn gái tôi là... một fan trung thành của cậu, cậu có thể cho tôi xin chữ kí được chứ?”

“A...vâng...” Tôi gật đầu tươi rói.

“Mà...cậu có người yêu thật rồi à?”

“Hả? Dạ?” Trước câu hỏi này của anh ta, tôi hơi sững người lại một chút. Hình ảnh đầu tiên mà tôi nghĩ đến trong đầu chính là Sakura cô, với nụ cười

nửa miệng cùng dáng điệu khoanh tay ung dung. Ủ thì... nghĩ đến Sakura cũng đúng thôi, bởi vì tôi và cô đang bị hiểu nhầm là có tình cảm với nhau cơ mà...

“Trên báo...”

“À...cái đó...”

“Nếu cậu có người yêu thì thật tốt, có thể lúc ấy bạn gái tôi sẽ bớt cuồng cậu, và có nhiều thời gian bên tôi hơn...aiz...”

“Vâng...” Bản thân đang muốn phủ định, nhưng khi nghe anh ta nói, tôi chỉ còn biết cười trừ.

Anh nhân viên cảnh sát nhận lấy chữ ký từ tay tôi. Ban đầu còn cười cười, ngay sau đó liền hắng giọng. “Ehèm...mời cậu khai báo về thân phận của mình.”

“Vâng.” Anh ta đã biết tôi là ai, nhưng do đây là một thủ tục, tôi đành lòng làm theo. “Tôi là Yosuke Kuro, 17 tuổi. Bạn của chị Hanazuki Shirin, còn Moda Akemi là bạn thân của chị ấy.”

“Vào thời điểm 1-3h sáng, cậu đã làm gì? Ở đâu?”

“Ở nhà và ngủ.” Sự thật là như vậy. Cho đến 4h, tôi mới ra ngoài vì cuộc gọi “kinh hoàng” của Shirin. Ngay sau đó, mọi rắc rối đã bắt đầu xảy ra cho đến tận giờ, và có thể sẽ chưa kết thúc được trong những ngày tới.

“Mối quan hệ giữa cậu và nạn nhân vẫn tốt đẹp chứ?”

“Tốt đẹp ư?” Dù Moda chết là một sự cố rất đáng tiếc, nhưng những gì chị ta làm cho người bạn thân Sakura của tôi khi còn sống, tôi vẫn còn nhớ như in. “Thực tình thì tôi không hề ưa chị ta.”

“Tại sao?”

“Rất lằng lự,” Tôi nhún vai. “hoi kiêu kỳ và đánh đá...tôi nghĩ là thế.” Nếu tôi và Shirin không quen biết nhau từ trước, có lẽ tôi cũng đã xếp chị vào dạng con gái không nên đụng vào như Moda rồi. “Nhưng chắc là chị đã tự tử.” Tôi góp ý.

“Sao cậu lại nghĩ thế?”

“Vì lúc trước, có... ai đó đã chơi khăm chị bằng cách... tung clip nóng của chị lên màn hình chiếu của trường và các trang mạng.” Hình như tôi đã nói hớ rồi thì phải. Liệu rằng...vị cảnh sát này có hỏi ai là người đã chơi khăm chị ta không? “Có lẽ do quá xấu hổ với người đời...nên chị chọn cách này chăng?”

“Gần đây nạn nhân có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Thù á?” Chớp chớp. “Tôi nghĩ là rất nhiều.”

“Điện hình?” Nếu tôi khai ra, nhất định sẽ gây bất lợi cho cô ấy. Nhưng, đầu sao cô cũng đã nói với cảnh sát từ trước rồi. “Là...Kobayashi Sakura, bạn thân của tôi.”

“...”

Cùng lúc đó...

[Hanazuki Shirin's focus]

“...”

“Lúc ấy tôi đang...ngủ.” Shirin e dè trả lời, hai tay đan chặt vào nhau, bắt đầu nắn nắn bóp bóp. Đó là triệu chứng của những kẻ đau khổ hoặc thấp thỏm lo âu.

“Hình như trên tay cô có dính máu?” Nhân viên cảnh sát chỉ vào ngón tay có một vết đỏ nhỏ thẫm màu chưa kịp gột rửa trên bàn tay chị.

“A...không...tôi không có cảm giác đau, đó chỉ là màu sơn đỏ mà tôi vô tình quệt phải.”

“Ừm...” Nhân viên cảnh sát gật gù, rồi quay lại chủ đề chính. “Cô có để ý thấy dạo gần đây biểu hiện của nạn nhân có gì lạ không?”

“Akemi rất suy sụp tinh thần...hức...” Chị khóc, bắt buộc nhân viên cảnh sát phải lấy khăn mùi xoa từ túi áo mình đưa cho chị dùng.

“Vì không vượt qua được kỳ thi cuối kỳ?”

“Không... hức...vì có người đã chơi khăm cậu ấy.... Nhưng tôi chắc chắn đó chính là Kobayashi Sakura, nó rất ghét tôi và Akemi.”

“Vì sao?”

“Tôi...và Kobayashi...đang tranh giành một đứa con trai...”

“Phiền cô kể rõ hơn một chút.”

“...”

...

Cùng lúc...

[Kobayashi Sakura's focus]

...

“Cô có mối quan hệ gì với nạn nhân?” Sakura được đích thân vị cảnh sát trưởng lấy lời khai. Quả là cô vô cùng được “ưu ái”.

“Rắc rối, lằng nhằng. Hãy dựa vào lời khai của kẻ khác.”

“...” Dù có khó chịu trong lòng vì sự vô lễ này của Sakura, nhưng ông vẫn gật đầu chấp thuận.

“Như trước đó, cô đã nói hai người là kẻ thù, vậy thì tại sao?”

“Chị ta gây sự với tôi không nguyên do.”

“Cụ thể hơn được chứ? Nạn nhân đã làm gì cô?”

“...Tôi có quyền giữ im lặng.”

“Ok.” Vị cảnh sát trưởng gật gù, và anh cảnh sát đứng bên cạnh vẫn cẩn thận ghi chép vào cuốn sổ tay. “Vào khoảng thời gian từ 1 đến 3 giờ sáng, cô đã làm gì?”

“Ngủ.”

“Vậy là không có bằng chứng ngoại phạm...” Ông ta lẩm bẩm, nhưng dù nói nhỏ cỡ nào, cô vẫn nghe thấy... “Thế tại sao bia thư của cô lại có mặt ở hiện trường?”

“...Không biết.”

“Cô có từng đưa một bia thư chưa được viết tên nhãn cho ai không?”

“...Chưa bao giờ.”

“...Dựa vào độ thâm của vết máu trên bia thư, chắc chắn rằng nó đã có mặt ở đó khi xác nạn nhân rơi xuống. Nhưng từ chiều hôm trước, sân trường đã được làm sạch bởi lao công rồi, việc một mẫu giấy xuất hiện ở đó sau khi đã quét dọn kỹ lưỡng là không hợp lý. Như vậy, bia thư chỉ có thể rơi ra cùng lúc với cái xác thôi chứ nhỉ?”

“...” Sakura nhìn vị cảnh sát trưởng một lúc rồi cũng nhếch môi cười. “Cũng không chứng minh được gì. Cho dù đây là một vụ tự sát hay giết người, Moda hoặc ai đó có thể ăn cắp bia thư và giả hoá cho tôi...”

“Nhưng cô nên biết rằng, nếu đây là một vụ giết người, nghi phạm lớn nhất vẫn là cô.”

“...” Sakura chỉ cười nhạt. Bọn họ đang nghi ngờ cô ư? Tất cả cũng chỉ là nghi ngờ, họ sẽ chẳng thể làm gì được hơn nữa.

...

[Saito Suichi's focus]

“Cậu là ai? Và là gì với nạn nhân?”

“Saito Suichi, 17t. Nạn nhân là bạn của bạn của bạn của tôi.”

“...” Anh nhân viên cảnh sát chớp mắt nhìn hấn. “Phiền cậu nói rõ hơn một chút.”

“Àiz. Nghe này. Moda là bạn của Hanazuki, Hanazuki là bạn của Kuro, Kuro là bạn của Sakura, Sakura là bạn của tôi... Hiểu chưa?”

“A à rồi rồi. Đã hiểu. (___)” Anh ta xoa xoa thái dương, chịu trôi trước màn dạo đầu của cậu trai khôi ngô mà cực kì lém lỉnh này. “Thế ở thời điểm

nạn nhân tử vong, anh đã làm gì?”

“Đĩ nhiên là một giấc ngủ an lành.” Hấn chép miệng, chống tay lên cằm thể hiện thái độ chán ngất cho những câu hỏi vô vị từ phía cảnh sát. “Mấy người cũng hỏi lạ thiệt, hơn hai giờ sáng chỉ ngủ thôi chứ ra ngoài làm gì?”

Anh vừa hỏi vừa cầm bút ghi chép tỉ mỉ từng lời mà Saito đã nói. “Ra ngoài để giết chết nạn nhân chứ làm gì.” Anh dè bĩu. “Thế, nạn nhân có xích mích với ai chẳng?”

“Có, một người.” Hấn dè chừng nhìn anh cảnh sát. “Thật ra... đó là bạn của tôi, Sakura.”

“...”

...

Vì sự cố xảy ra nên trước khi vào học, trường Harrod bắt loa yêu cầu học sinh đến hội trường lớn, thực hiện những phút mặc niệm cho cô bạn xấu số. Tôi cùng đi với Shirin. Tôi nghĩ, Sakura và Saito cũng đi cùng nhau. Nhưng không phải thế, tôi chỉ nhìn thấy hấn, còn cô ấy đã lặn mất tăm đâu đó.

“Này Saito!” Tôi vẫy hấn lại. “Sakura đâu rồi?”

Hấn nhón miệng cười đầy thú vị. Hơi nghiêng đầu nhìn tôi, hấn đáp. “Cô ấy... đi làm việc cần làm thôi.” Sau khi để lại câu nói vô cùng ản ý, Saito lách người và mất hút trong đám đông. Ý hấn là gì kia chứ? ‘làm việc cần làm’ ư? Tôi khó hiểu trông vào nơi hấn vừa biến mất, bọn người này, thật sự khiến tôi không tài nào nắm bắt được.

...

----END CHAP 22----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Part 1: Phá Án

...

9h30am

Đã năm ngày trôi qua từ cái đêm hôm ấy.

Tôi lăn qua lăn lại trên chiếc giường kingsize, lòng bộn bề không yên về tất cả những gì vừa xảy ra. Dường như mọi thứ đang chia rẽ rẽ đôi về phía Sakura. Nếu không ai làm gì, không khéo cô lại vào tù vì bị oan mất.

Mất năm đêm suy đi nghĩ lại, tôi vẫn không thể hiểu tại sao bao bì thư của Sakura lại có thể có mặt ở hiện trường. Nó không thể có mặt trước đó (vì lao công đã dọn dẹp sạch mọi thứ), cũng không thể có sau đó (vì nếu thế, máu chẳng thể bắn vào nó cả mặt trước lẫn mặt sau như vậy được). Nhưng nó lại có thể có từ trước trong một khoảng thời gian ngắn, tức có thể đã có ai đặt nó ở vị trí ấy sau khi lao công thực hiện xong công việc của mình. Như vậy... thì có thể là ai?

Chị Shirin là hung thủ, à không, là kẻ đã vô tình đẩy Moda Akemi xuống lầu. Thế thì ai lại đi đặt bì thư ở đó kia chứ? Động cơ của hấn ta chẳng lẽ là để đổ tội cho Sakura? Có kẻ nào ghét cô đến vậy? Tôi đặt giả thuyết, và suy ra khả năng hai người là cao nhất. Một là: Shirin, chị cố tình làm vậy, giả như mình hoảng loạn, nhưng thực tâm, sau khi đẩy Moda xuống lầu, chị vẫn cố đặt nó và đổ tội cho cô. Hai là: ... Kobayashi Sakura cô, cô có thể làm thế để dương đông kích tây, đánh lạc hướng điều tra của mọi người...

Chắc tôi suy nghĩ quá nhiều thôi, mối quan hệ giữa họ tuy không đẹp đẽ là mấy, nhưng thực ra, cũng không đến độ phải giết chóc lẫn nhau như thế này.

Khoan đã...!

Như ngộ ra được một điều, tôi bật thẳng người dậy, với tay lấy chiếc áo khoác dày cộm trong tủ. Sau đó là lao xuống nhà với tốc độ nhanh nhất.

“Con đi đâu thế?” Mẹ tôi cất tiếng hỏi.

“Đi tìm sự thật.” Nói rồi tôi đi thẳng về hướng gara, chui tót vào trong chiếc Bugatti màu vàng. Tôi không thường sử dụng nó nhiều, nhưng đây là trường hợp cấp bách - tôi đang vội.

Tôi chạy ra khỏi biệt thự của mình một cách nhanh nhất.

Dừng xe trước cổng nhà treo biển hiệu Hanazuki - ngôi nhà chỉ cách nhà tôi một vài căn, tôi bước xuống, ấn chuông cửa rồi đứng chờ một lúc, cho đến khi Shirin xuất hiện.

“Kuro, có việc gì thế?”

Sau gần một tuần kể từ ngày hôm đó, trông sắc thái của chị đã đỡ hơn khá nhiều. Đây là chuyện đáng mừng, nhưng có lẽ những lời nói của tôi bây giờ sẽ chấn động ít nhiều đến chị. Thật sự không thích điều này, nhưng tôi bắt buộc phải làm.

“Em có chuyện muốn xác nhận với chị, một chút thôi.” Tôi mắt long lanh nhìn chị nài nỉ.

“Sao không vào nhà đi?”

“Thôi, em đi ngay mà.”

Tuy hỏi với đáp là vậy, thế nhưng chị vẫn tiến vào trong xe sau khi tôi đã mở cửa.

“Chị...kể cho em một lần nữa về chuyện đêm hôm ấy, được không?” Tôi khẩn khoản.

“...Chị... không muốn nhớ.” Shirin cúi gằm đầu xuống. Có lẽ tôi vừa khơi dậy trong chị con sóng cảm xúc. Nhưng tôi không còn cách nào khác nữa cả.

“Thôi được.” Tôi gật gù, cảm thấy khá bế tắc. “Vậy chị hãy trả lời những câu hỏi của em nhé?”

Thật sự thì so với tường thuật lại câu chuyện, câu hỏi của tôi cũng không kém bao nhiêu. Nhưng như thế còn hơn không. Sau một phút suy nghĩ, chị nhẹ gật đầu.

“Nghe em nói này, chị có nói là khi đến chỗ hẹn, Moda-san không bắt máy mà bắt buộc chị phải để sang dạng tin nhắn thoại phải không?”

“Ừm.” Shirin gật đầu.

“Thế còn...vết máu trên tay chị...?”

“À, nó ư?” Shirin hơi ngẩng đầu lên cao một chút, như chợt nhớ ra gì đó. “Chị cũng không rõ mình bị chảy máu từ khi nào, hình như lúc ấy...chị không có cảm giác đau, chắc đó chỉ là một vết sơn màu đỏ.”

“Thế ư?” Tôi nhìn chị cười nhếch môi. Nhất định, cái nụ cười ấy là do tôi bị lây từ Sakura. “Vậy Moda Akemi-san đã nói những gì?”

“Hình như là...” Shirin áp úng nhớ lại đêm hôm đó. “Akemi nói... ‘mày đã giết tao’... Phải rồi, Akemi đã nói rất nhiều, nhưng nhấn mạnh nhất vẫn là ‘mày đã giết tao’.”

“Nó lặp đi lặp lại nhiều lần như một đoạn ghi âm?”

“Ừm, phải phải, thậm chí nó còn lưu vào đầu chị như một cuộn băng ghi âm luôn kia.” Shirin nhìn tôi, sự thất thần và hoảng loạn đã bao trùm đôi đồng tử. Tôi hiểu Shirin, chị đã trải qua một đòn tâm lý rất lớn. Thậm chí nó còn lớn hơn so với cái khủng bố tinh thần, cái sự tui hồ của Moda Akemi mà Sakura đã gây ra nữa. Dù tính cách chị hơi ương ngạnh một chút, nhưng tôi thật sự rất thương chị, với những gì mà chị đã gặp phải. Như thế tôi càng phải nhanh chóng dọn dẹp yên vụ việc này, càng sớm càng tốt.

“Thế còn tiếng động lạ?”

“Hình như có. Ngay sau khi Akemi rơi xuống, chị nghe một tiếng ‘cốp’ thì phải. Nó giống với kiểu vật gì đó bị va đập vào nhau.”

“Va cả chậu cây? Chị nói rằng mình đã bị vấp té bởi một chậu cây đặt ở vị trí bất hợp lý?”

“Đúng vậy.” Chị nhớ lại. “Khu sân thượng rộng lớn như thế, nhưng ai đó lại đặt chậu cây ngang đường, tôi quá, chị không để ý kỹ nên té ngã.”

“Ok. Một điều cuối cùng...” Cũng là câu hỏi quyết định, chỉ cần chị trả lời chính xác, vụ án sẽ sáng tỏ được một phần. “Chị...có nhìn thấy rõ mặt Moda-san khi hai người đang nói chuyện?”

“...Không. Nó quay lưng lại phía chị từ đầu đến cuối, ngồi trên thành lan can, chân buông thõng. Ngay cả khi chị vấp té, nó cũng không quay lại nhìn... mà ngay lúc đó, nó còn có ý định nhảy xuống, chị chạy đến nhưng không kịp, và...” Nói đến đây, chị lập tức ngưng bật, những giọt lệ bắt đầu tuôn rơi.

“Chị đừng khóc nữa.” Tôi lấy tay nhẹ nhàng gạt đi dòng nước mắt của Shirin, nói với tông giọng trầm và ấm nhất. “Nhất định mọi chuyện sẽ ổn cả.” Phải, mọi chuyện sắp được làm sáng tỏ và sẽ được giải quyết một cách nhanh gọn. Chỉ còn chờ... hung thủ thật sự lộ diện thôi...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Part 2: Sakura, Shirin - Chọn Ai Đây?!

...

Chị long lanh đôi mắt nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại chị, cười thật tươi. “Kuro...Kuro biết không, chị...không...” Chị nói bằng giọng đứt quãng. “Em yêu a...”

“Reng reng” Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi đưa tay lên miệng và ‘suyt’. Lôi điện thoại từ trong túi, tôi áp vào tai ngay sau đó. “Yosuke Kuro xin nghe.”

“Ya! Này, Kuro!” Thì ra là Saito. “Sakura bị bắt bỏ tù rồi.”

“Cái gì?” Tôi ngẩn người, choáng cùng cực với những gì mình vừa nghe.

“Phải, cậu đến nhanh đi!” Ngay sau đó, hấn ta vội vàng cúp máy. Tôi vô cùng oán trách hấn ta trong khi bản thân tôi còn chưa hỏi xong. Nhưng có lẽ đến đó để rõ ngọn ngành vẫn là thích hợp nhất.

“Có chuyện gì thế?” Shirin nhìn tôi với đôi mắt ngẩn chút lẹ.

Tôi quay sang chị nói với giọng gấp rút nhưng đứt quãng. “Chị...chị Shirin...Sakura bị bắt rồi...em...cậu ấy...” Không hiểu vì sao, tôi lại có cảm giác mình thật bất lực. Có thể là bất lực vì chân tướng sắp được tìm ra, nhưng không kịp. Có thể là tôi không thể làm gì được cho Sakura. Tóm lại, tôi thật sự bất lực.

“Thật ư?”

“Ừm...um, giờ em lên đó ngay đây... chị xuống xe nhanh đi. Chị ngủ ngon.” Vừa nói, tôi vừa chồm qua phía Shirin, mở vội cửa xe. Giờ phút này, tôi chẳng còn câu nệ gì đến lịch sự nữa cả.

Ngay sau khi Shirin đi xuống, tôi nhún gáy và lái đi thật nhanh. Bất lực là thế, nhưng lòng tôi giờ đây vẫn rạo rực như lửa đốt. Tại sao họ lại bắt Sakura? Họ có bằng chứng gì rồi ư? Hay thật sự...cô là thủ phạm?

...

Khi cách cánh cổng của sở cảnh sát Tokyo vài chục mét sau mấy lần phải vòng lại vì đi sai đường, tôi bắt gặp bóng dáng ai rất giống với Sakura. Nhận định của tôi càng trở nên chính xác hơn khi cho xe tiến lại gần. Tôi nhún mày lạ lẫm. Tại sao...cô ấy lại đứng ở trước cổng như thế này nhỉ? Chẳng phải Saito hấn nói...cô bị bắt rồi ư?

Thấy có ánh sáng cùng tiếng động cơ, Sakura quay lại, neho mắt nhìn con xe của tôi. Sau đó, cô nhếch lên nụ cười quen thuộc vẫn thường trực trên môi mình.

“Sakura...cậu...không phải cậu bị bắt rồi à?” Sau khi tiến lại cạnh cô, tôi hạ kính cửa xe, thò đầu ra ngoài hỏi.

“Bắt ư?” Sakura phì cười nhìn tôi. “Keith nói thế với cậu?”

Tôi gật đầu. Ngay sau đó liền ngớ người, là Saito hấn đang lừa tôi! Tôi tự gõ mấy cú vào đầu mình, có lẽ tôi đã lo quá hoá ngu. Được rồi, Saito, tôi nhất định sẽ không tha cho hấn khi gặp lại đâu. Hấn đã khiến tôi lo sốt vó như thế kia mà!

“Thế tại sao cậu lại đứng đây?”

“Bị mời lên đồn và tra khảo một số câu hỏi,” Sakura nhún vai “định về thì cậu đến.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu. “Lên xe đi, tớ đưa cậu về.” Kèm theo lời nói là hành động mở cửa xe của tôi.

Sakura không nói gì, nhưng cũng không chần chừ, trèo tốt lên xe, ngồi vào hàng ghế phía trước. Dường như... ánh mắt cô đang ẩn chứa một vài tia lo lắng? Có lẽ tôi đã nghĩ quá nhiều rồi. Khẽ lắc đầu, tôi chậm chậm điều khiển vô lăng, hướng về phía nhà Sakura - dựa theo lời chỉ dẫn của cô.

Sau khi quản gia Kyuuma mở cánh cổng, tôi lập tức lao thẳng vào trong. Bước xuống xe trước, tôi vòng lối bên kia mở cửa cho Sakura. Sau đó tôi nắm chặt bàn tay cô và đi thẳng lên tầng trên. Cô không nói gì, cũng không phản kháng lại.

Tôi khoá trái cửa phòng, quay lại cười huề với cô - người đang nhìn tôi một cách khó hiểu.

“Tớ muốn nói với cậu một chuyện...”

“Liên quan đến Hanazuki Shirin?”

“Sao cậu biết?” Tôi chớp mắt nhìn Sakura, đáp lại tôi là một nụ cười nửa miệng. “Tôi còn biết nhiều hơn thế.”

Nhiều hơn thế? Rốt cuộc Sakura đã biết đến đâu rồi? Nếu như cô thật sự biết ai là hung thủ, vậy... chuyện tôi đến tìm cô hôm nay liệu có phải là cách hay...? Suy nghĩ đắn đo một lúc, tôi bèn kể cho cô nghe chuyện của chị Shirin và Moda Akemi ngày hôm đó.

“Quả nhiên...” Cô mỉm cười đầy ẩn ý.

“Nhưng, Shirin không thật sự là hung thủ.” Tôi phân bua. “Có ai đã mượn chị làm bia đỡ đạn. Moda Akemi đã chết từ trước đó rồi.”

Sakura vẫn im lặng lắng nghe tôi nói.

“Bằng chứng là vết máu của Moda-san còn đọng trên tay chị ấy khi chị cố tình kéo Moda quay ngược trở lại. À, còn nữa, Moda chỉ ngồi yên một vị trí không hề cử động hay nhúc nhích gì cả. Lời nói đầy nguyền như một cuốn băng, thanh âm la lên “Á” dường như không trùng khớp cho lắm, Moda chưa rơi xuống đã kêu lên rồi.”

Sakura vẫn tiếp tục giữ im lặng nhìn tôi.

“Ban đầu, Moda còn gọi điện cho Shirin, sau đó chỉ gửi tin nhắn. Chắc chắn tin nhắn đó là do hung thủ gửi. Như thế thì có kẻ nào đó đã dựng hiện trường giả, làm thay đổi cách thức gây án.”

“Nói xong rồi chứ?” Sakura tiến lại phía chiếc giường trắng và thản nhiên ngồi xuống.

“Ừ.”

“Bây giờ đến lượt tôi,” Sakura nghiêm mặt, khoanh tay nhìn tôi đầy thách thức. “Cậu chỉ cần trả lời những câu hỏi mà tôi đặt ra thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Part 2.2

...

Lập luận của tôi không hề sai. Vì thế tôi không trở nên do dự liên gặt đầu ngay. Cô búng tay cái chóc, cười nhếch môi. “Theo ý cậu nói, Moda đã bị giết từ trước, thế hung thủ đã giết chị ta bằng cách nào?”

“Có thể là đập một vật nặng vào đầu chị ta và thủ tiêu hung khí. Khi chị ta rớt xuống lầu, ai cũng nghĩ đó là do va đập vào đất.” Tôi ngồi xuống chiếc ghế ngay gần đó. Nhưng ngồi ngược, hai tay vịn vào thành ghế.

“Cậu có biết rằng, chỉ cần tiến hành giám định pháp y, họ sẽ phát hiện được đâu là vết thương mới, đâu là vết thương cũ?”

“Biết chứ.” Tôi nhún vai. “Nhưng hung thủ cũng nên biết rằng, cha mẹ Moda đã biết vụ con gái mình xảy ra ở trường, chắc chắn họ định ninh chị ta đã tự tử, nên không đồng ý cho việc mổ pháp y. Cậu cũng biết đấy, người nhà không đồng ý thì cảnh sát cũng không thể làm gì hơn. Giả dụ như cha mẹ Moda có đồng ý, thủ phạm cũng sẽ có cách khác ép tội Shirin.”

“Cho là vậy đi.” Cô chách lưỡi. “Tiếp tục?”

“Tớ nghĩ...” Tôi im lặng một lúc, tôi có nghĩ đến nó, nhưng lại không dám chắc. Sakura vẫn nghiêng đầu chờ câu trả lời từ phía tôi. Ngay sau đó không lâu, tôi cũng nói ra suy luận của mình. “Có thể là sau khi giết chị ta, hung thủ đã đem xác chị đến trường, dựng vào thành sân thượng bằng tư thế ngồi.”

“Chẳng lẽ hung thủ không sợ xác Moda sẽ đổ bất cứ khi nào sao?” Sakura nhíu nhíu đôi lông mày. “Nếu cái xác bắt chọt đổ, mọi sự sẽ trở nên công cốc.”

“Không. Cái xác không dễ gì có thể đổ, trừ khi có một lực tác động vào.” Tôi trình bày. “Hung thủ đã dùng một sợi dây cước, gập đôi lại và luồn qua

cửa sổ bên dưới. Một bên treo chiếc máy ghi âm, bên còn lại luồn qua hai chiếc vòng mà chị đeo ở hai bên tay.” Tôi đã để ý việc này ngay từ đầu, một người đeo vòng bằng cả hai tay như thế khá là không hợp lý. “Tiếp tục luồn một vòng vào cái chậu cây gần đó theo đường thẳng, làm căng dây để tạo thế cân bằng.” Shirin có thể đã vấp phải sợi dây cước chứ không phải chậu cây, vì thế, xác Moda mất thăng bằng theo sợi dây và lung lay, khiến Shirin nghĩ là chị ta đang loạng choạng rơi xuống. Tôi tiếp tục. “Sau đó buộc hai đầu sợi dây cước lại với nhau, chỉ cần hung thủ cắt một trong hai đoạn đã gấp đôi, sợi dây sẽ tự động thu về khiến cơ thể Akemi mất hẳn thế cân bằng và rơi xuống. Chiếc máy ghi âm sẽ va đập vào thành tường vì vẫn còn được treo vào sợi dây.” Tiếng ‘cốp’ vang lên cũng vì lẽ đó. “Như thế hung thủ chỉ cần thu hồi lại nó là xong chuyện.”

“Tuyệt.”

“Vết hằn trên cổ tay Moda là do sợi dây siết một lực chặt vào chiếc vòng.” Tôi tiếp tục bổ sung.

“Điều cuối cùng...” Sakura gật gù tỏ vẻ đồng tình. “Cuốn băng ghi âm... nếu hung thủ giả dạng giọng Moda, không lý nào Hanazuki lại không thể nhận ra?”

“Chính tần số và tông giọng bằng phần mềm trên máy tính thì việc này chẳng còn quá khó khăn nữa. Huống hồ gì, Shirin đang hoảng loạn khi thấy bạn mình rơi vào trong tình thế nguy hiểm, không dễ dàng nhận ra.”

“Phải rồi,” Sakura cười bí hiểm. “đối với những người giỏi-về-máy-tính, việc này dễ dàng hơn nhiều nhỉ?”

Tôi nghĩ người thắc mắc, Sakura muốn ám chỉ về điều gì qua câu nói đó? Nhưng thôi, cái tôi cần tìm là hung thủ thật sự. Biết được hung thủ thật sự rồi, Sakura sẽ không bị mời lên đồn vì là nghi phạm, Shirin cũng sẽ không sống mãi trong nỗi sợ hãi, ám ảnh nữa.

“Thông minh lắm... Nhưng cậu chỉ mới nêu cách thức. Mấu chốt chính là hung thủ thật sự, cô về như cậu chưa biết thì phải...?”

“Tớ đến tìm cậu cũng vì lý do này. Ất hẳn kẻ đó rất ghét cậu.” Tôi nhún vai. Thật sự thì, tôi chỉ mới đi được một phần của vụ án với cái giả thuyết logic này. Còn hung thủ...tôi không có nhiều suy luận và bằng chứng như thám tử, việc điều tra sẽ rất rất khó khăn.

“Cậu nghĩ sao...nếu tôi nói...” Sakura phe phẩy vài lọn tóc, nhìn tôi với đôi mắt vô cùng giảo hoạt. “Chính tôi là hung thủ...”

“Không thể nào!” Không cần suy nghĩ nhiều, tôi nói ngay tắp lự. Tuy Sakura khá tàn nhẫn, nhưng chắc chắn cô sẽ không dùng thủ đoạn đó để giết người đâu.

“Có thể chứ...” Sakura nhún vai “Mọi người đều nghi ngờ tôi, tôi không nghĩ cậu ngoại lệ.”

“Không đâu Sakura, *tớ tin cậu tuyệt đối.*” Tôi thành thật, cầu mong cô có thể đọc được sự thành thật ấy trong mắt tôi. Từ lúc nhận ra có kẻ đứng sau, tôi chưa một lần nào nghĩ đến việc cô là thủ phạm.

Vì không nghĩ đến, mới tạo ra sơ hở, mới không thể chấp nhận được sự thật.

“Vì sao?”

Không rõ lý do, nhưng tôi thật sự rất tin tưởng ở Sakura. “Tớ không biết mình nên trả lời câu hỏi đó của cậu thế nào nữa, chỉ biết rằng...tớ rất rất tin cậu. Đối với tớ, cậu là người quan trọng nhất.”

“Quan trọng... nhất?” Sakura nhìn tôi, ánh nhìn chứa đựng nhiều sự tình thắc mắc. Ngay lập tức, tôi nhận ra rằng mình vừa nói hớ.

“À...” Tôi cười trừ. “Nói chung là gần như vậy.”

“Ha~” Sakura nhếch môi cười khẩy. “Tin tưởng càng nhiều, thất vọng càng nhiều. Xin lỗi cậu, nhưng tôi thật sự...là-hung-thủ.”

“Cậu đang đùa tớ phải không?” Tôi cười, nhưng nụ cười của tôi dường như không mấy may được một chút tự nhiên nào, cứ như có ai đó đang gượng ép bằng cách kéo hai bên khóe miệng của tôi lên vậy.

“Đó là sự thật,” Sakura tiếp tục nhún vai dửng dưng. “Cậu có thể tin hoặc không tin.”

Tôi đứng bất động, trong đầu là vô vàn câu hỏi kéo theo sự ngỡ ngàng.

Một đòn thôi. Sau đó chị ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...

Bất chợt câu nói của cô loé lên trong đầu tôi - ngày hôm đó, trong lãnh địa Mặt trời, cô đã từng nói như vậy. Chẳng lẽ... Tôi trân trân nhìn Sakura, chân khẽ lùi lại một bước.

Cô để ý thấy hành động của tôi, miệng chỉ nhếch lên nụ cười khẩy. “Tôi đoán chắc cậu đang sợ, hoặc ghê tởm tôi.” Sakura đánh mắt nhìn về một hướng khác. “Cậu nên tránh xa tôi thì tốt hơn...”

“Tớ...” Tôi muốn nói rằng bản thân không hề ghê tởm Sakura như cô đã nói, nhưng...thất vọng là những gì tôi có thể cảm nhận ở hiện tại. Giết một người, tra tấn tinh thần người còn lại, đó là cái cách mà cô dùng để trả thù đó ư...?

Ring ring.

Điện thoại tôi lại một lần nữa reo lên, tôi lập tức bắt máy. “Yosuke Kuro xin nghe.”

“Kuro à~ chị Shirin đây” Shirin ở đầu dây bên kia với giọng nhen nhào. “Chị nghĩ kĩ rồi, Moda đã ám ảnh chị suốt cả tuần nay, chắc rằng cho đến hết đời chị cũng không thể quên được. Trốn tránh như vậy không phải là cách hay, vì thế...chị sẽ đi đầu thú.”

“Hừm?? Chị Shirin, khoan đã,” Tôi nói với thanh âm hốt hoảng “chị không được đi đầu thú!”

“Không, xin lỗi, cũng cảm ơn Kuro, vì những gì Kuro đã giúp chị. Thật sự thì khi nghe Kobayashi phải vào tù thay chị, chị cũng áy náy lắm, mặc dù chị rất ghét nó. Chị không thể sống mãi trong áy náy và ray rứt như thế này, đó là một cực hình thật lớn và khủng khiếp đối với chị. Xin...”

Chưa kịp nghe hết câu nói, Sakura đã nắm chặt cổ tay tôi, giật lấy chiếc điện thoại, sau đó ngắt máy và tắt nguồn.

“Cậu làm gì thế Sakura??” Tôi thoáng thót.

“Nghe tôi nói đây,” Cô chậm rãi, nhìn tôi với ánh mắt cương nghị. “Hiện tại, cậu có hai lối đi. Một, giúp tôi che dấu tội trạng của mình và để chị của cậu đi đầu thú. Hai, tố giác tôi là kẻ giết người để chị ấy được trả trong sạch. Cậu chỉ được chọn một trong hai, không được phép quay đầu lại.”

Tôi im lặng nhìn nhận sự việc, dường như mọi thứ đã đi quá xa và nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi rồi thì phải. Chọn một ư? Chọn một...và mất một?

“Không còn cách nào khác...thật ư?”

Sakura đứng lặng nhìn tôi một lúc trước khi gật đầu chắc nịch. Tôi hoàn toàn bế tắc, cảm xúc trong lòng cũng đảo lộn không theo một trật tự nào cả. Chọn điều một, chẳng phải rất ác độc với chị Shirin sao? Theo bầu trời công lý, tôi bắt buộc phải chọn điều hai - tố tội Sakura trước cảnh sát để minh oan cho chị, nhưng...tôi không thể. Không rõ lý do, nhưng tôi không thể làm vậy, tôi sẽ mất đi... một *người bạn*...

Tại sao cứ phải luôn bắt tôi phải chọn như thế kia chứ?!!

“Cậu có thể tố tội tôi để giúp chị cậu. Giờ thì...đi đi.” Sakura tiến nhanh về phía cánh cửa phòng, mở nó ra có ý muốn đuổi tôi. Dường như từ khi thú nhận đến giờ, cô chưa hề nhìn thẳng vào mắt tôi một lần nào. “Quản gia Kyuuma, tiễn khách!”

Tôi chậm rãi đứng dậy và bước đi. Đến ngang lối cửa phòng, tôi dừng lại, khẽ nói. “Sakura...cậu biết là tớ sẽ không làm như thế mà...không tố cậu... cũng không tránh xa cậu...”

Quản gia từ đâu đi tới, tôi bước đi theo ông, rồi dần thoát ra khỏi căn nhà màu trắng toát. Được một đoạn, tôi quay đầu nhìn lại. Sakura vẫn nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa điều gì đó khác với thường ngày. Tôi không tài nào nhận ra đó là thứ cảm xúc gì. Chỉ biết... cô đã nhìn tôi như vậy một lúc lâu, sau đó là cụp mi xuống, rồi chậm rãi đóng chiếc cửa phòng màu trắng lại...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Part 3: Sứ Giả Của Bóng Đêm

..

Năm ngày trước đó.

[Kobayashi Sakura & Saito Suichi focus]

8h00pm, biệt thự Kobayashi.

Keith mệt mỏi trở về nhà. Vừa mới bước vào, hắn đã thấy ngay Sakura đang đứng đó - lưng tựa bức tường trắng, tay khoanh lại, mắt nhìn xuống dưới nền.

“Hey Sakura, sao cậu lại đứng đây?”

“Lên phòng đi.” Sakura bước đi trước, để lại khuôn mặt vô cùng xảo quyệt từ phía hắn.

Khi cả hai đã yên vị trong phòng, Sakura mới cất tiếng chế giễu. “Diễn tốt thật.”

“Hả? Tôi không hiểu.” Hắn chớp chớp, môi khẽ cong lên đầy thắc mắc.

“Đừng giả vờ nữa, khi chỉ có hai người, cậu không cần phải đóng kịch.”

“Thế thì... khi chỉ có hai người, em phải gọi tôi là anh,” Hắn cất giọng bốn cột. “tôi bằng tuổi anh trai cùng cha khác mẹ của em đấy!”

Sakura không đáp trả, chỉ liếc hắn dài thật dài. Hắn cười lạnh lùng, rồi cũng hạ giọng nói tiếp. “Chắc em cũng biết... tôi có 100 chiếc mặt nạ, em thích tính cách nào của tôi nhất, tôi sẽ diễn cho em xem.”

“Nếu tôi không làm thì...” Gạt bỏ đi sự đùa cợt của hắn, cô nghiêm giọng nói. “...anh là người đứng sau tất cả!”

“Ôi bé Cher yêu dấu à~ sao em lại chắc nịch vậy?” Không có vẻ gì là sợ sệt khi bị tố tội, ngược lại, hắn còn cười nhếch mày đầy thú vị hòng trêu ngươi cô.

“Cảnh sát nói thời điểm tử vong của Moda là từ 1 đến 3 giờ, có gì anh lại định ninh “2 giờ hơn” xảy ra án mạng?” Sakura lạnh nhạt cười, khoanh tay lại, nhìn hắn với đôi mắt thách thức.

“Tĩnh ý thật.” Hắn hơi cúi đầu xuống, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười. “Không chuyện gì có thể qua mắt được em. Đúng, chính tôi đã làm. Cũng chính tôi đã cố tình đổ tội cho em, xem cách em xử lý nó như thế nào.” Hắn cười lớn tiếng thú nhận tất cả.

“Tại sao? Tôi có bảo anh phải giết Moda Akeni?”

“Không...” Hắn nhún vai. “Có thể là em đã vì *ai đó* mà không muốn động đến họ. Nhưng tôi phải nói rằng, cách trả thù của em thật lộ bịch, cứ như lũ trẻ con vậy.” Hắn khoanh tròn tay trước ngực, nhìn cô bằng một bên mắt, sau đó khẽ chách lưỡi thờ nhè nhẹ một hơi. “Tôi chỉ muốn giúp em, tiện là để dạy cho em. Giết một kẻ, để kẻ còn lại phải sống dờ chết dờ trong dầy vò - em nên học cách trả thù như thế nào cho đúng nghĩa, họ đã từng làm em bị thương kia mà~”

Ngay sau đó, Sakura tiến đến cạnh hắn, dùng cả cánh tay ấn mạnh hắn vào tường, khuôn mặt băng lãnh như một tử thần đích thực. “Tôi sẽ giết chết anh nếu tiếp tục làm trái ý của tôi!”

“Không... em không thể nào làm thế được đâu.” Hắn nháy mắt tinh ranh, nhẹ nhàng gỡ cánh tay của cô ra khỏi người mình. “Tuy Sakura khốc liệt hơn trước kia khá nhiều, nhưng tâm hồn vẫn bị chi phối bằng những thứ tình người vớ vẩn - nhất là tình cảm. Nào có thể giết được tôi? Haha.”

“Có lẽ anh muốn thử.” Sakura nhếch môi lạnh lùng đáp trả.

“Thôi nào Nữ hoàng của tôi...” Hắn lập tức đặt tay lên eo cô, đem thân thể nhỏ bé mà vuốt ve. “Đây chỉ là một trong những bài trắc nghiệm dành cho em thôi.”

“Tránh xa những người bạn của tôi ra.” Sakura lãnh cảm ra lệnh, đứng bất động, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

“Ồ, bạn ư? Haha.” Hắn cười giễu cợt, nhịp độ lên xuống của cánh tay trên lưng cô càng trở nên nhanh hơn. “Em chưa-chính-thức trở thành chủ nhân để có quyền yêu cầu tôi nhất nhất làm theo tất cả đâu, tôi sẽ rèn giũa em từ từ, bằng cách... ra đòn vào những *kẻ-gần-gũi-với-em-nhất*, Nữ hoàng của tôi à!”

“Bao giờ thì anh mới chịu thôi những trò ngu ngốc ấy đi?”

“Cho đến khi... em có thể giết chết tôi - người luôn bên cạnh hỗ trợ em suốt 13 năm, hay người anh trai cùng cha khác mẹ của em, thậm chí là... người em yêu nhất mà không mấy may một chút xót thương nào... lúc đó, tôi mới thật sự thành công. Cũng là lúc đó, mới thù kia, em có thể tự mình trả.” Hắn nháy mắt “Trò chơi còn chưa bắt đầu... Em cũng đừng lo lắng, nên nhớ, em sinh ra là để *thống trị*, vì thế em không-được-phép-lo-lắng.”

“Tại sao anh phải làm thế?”

“Vì tôi... là sứ giả mở đường...” Hắn ghé sát vào tai cô thì thầm. “*Nhân danh Sứ giả bóng đêm, tôi sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ cản trở chủ nhân trên con đường trở thành chúa-tể của thế giới.*” Nói rồi, hắn ôm Sakura bằng cả hai tay, hôn chụt lên môi cô. Sau đó hắn lấy lại nụ cười thường ngày, rồi bước ra khỏi phòng như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Sakura đứng lặng, khuôn mặt hắn lên những tia lo lắng... và cả sợ hãi.

[End Sakura & Suichi focus]

...

----END CHAP 23----

Chương 70: Part 1.1 Tôi Ghét Cậu

..

Đã có những chuyện không hay diễn ra, nhưng chuỗi ngày của tôi ở hiện tại đối với trường học luôn luôn có một sự gắn bó mật thiết. Và vì thế, hôm nay tôi tiếp tục đến trường, mặc cho sự vắng mặt bất hợp lý từ phía cô.

Sakura đã không đi học được sáu hôm, Saito cũng biến mất như không khí vậy. Hai kẻ này...đánh nhau như sam. Cứ mỗi lần nghỉ họ cùng sống chung một nhà, ăn chung một bàn, và...ngủ chung một phòng, tôi lại cảm thấy ám ức không tả nổi. Bây giờ lại cùng nhau nghỉ học. Saito hần...tôi luôn phải đề cao cảnh giác - hần là một tên biến thái, siêu cấp biến thái, Sakura mà có làm sao, tôi sẽ giết hần đầu tiên.

Giết ư...? Giết người ư...? Điều này thật sự rất kinh khủng. Tôi chỉ dám nói, không dám thực hiện như...Sakura được.

Sakura đã giết Moda Akemi, điều này do chính cô thú nhận. Nhưng cô vẫn bình an vô sự. Còn chị Shirin, chị đã đầu thú. Dĩ nhiên gia đình của chị không chịu ngồi yên nhìn con mình vào tù. Với chức danh quan chức chính phủ, cha Shirin sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Bằng cách nào đó, chị đã hoàn toàn trắng án. Cũng may là mọi chuyện đã không đi quá xa. Nếu như chị vào tù thì có lẽ tôi sẽ ray rứt mãi không yên.

Nhưng nó không đồng nghĩa với việc tất cả mọi chuyện đều được xử lý gọn ghẽ. Nỗi ám ảnh trong lòng chị Shirin sẽ mãi mãi trường tồn, nếu như tôi không nói sự thật cho chị biết - điều này chắc chắn rồi. Và cả...cú sốc lần vết nhơ trong lòng tôi về cô vẫn sẽ chẳng thể nào xoá bỏ được - Sakura đã chọn cách giết người để trả thù...

Tôi thật chẳng hiểu bất cứ thứ gì xung quanh Sakura cả. Có phải chẳng cô là một tội phạm nguy hiểm, đã giết chết bao nhiêu người khi còn ở mảnh đất New York? Ấy vậy mà cái hôm ở nhà Sakura, tôi đã nói rất rõ, rằng bản thân sẽ không tố tội cô, cũng không rời xa cô. Không biết tôi có thể lấy đâu được sự quyết đoán sai lệch đó trong vài phút suy nghĩ ngắn ngủi - Chị Shirin sẽ ngồi tù, tội phạm thật sự lại ung dung ngoài vòng pháp luật. Tôi có khi còn bị thù tiêu lúc nào không hay.

Tôi đã sợ rằng mình sẽ hối hận khi nói ra câu ấy. Nhưng không hề, tôi đã không hối hận cho đến tận bây giờ, dù nếu chị Shirin đã vào tù thật đi chẳng nữa. Nghe có vẻ khá kì cục, nhưng tôi thật sự rất nhớ và muốn gặp lại kẻ sát nhân như cô đây.

Có thể nói Sakura né tránh tôi, hoặc mọi người là vì việc này - Cô đã thú nhận trước mặt tôi việc mình giết Moda Akemi. Dường như cô đã thật sự làm thế, vì rất cảm ghét hay chỉ đơn thuần là cảm thấy chướng mắt. Dù có đôi chút sợ, nhưng tôi lại không mang cảm giác ghê tởm cô như đối với một kẻ sát nhân.

Đã gần một tuần không gặp, tôi mới hiểu được...Sakura quan trọng với tôi đến chừng nào. Tôi phát điên mất rồi, nhưng tôi lại không thể nào đến tìm cô như trước đó - khi cô trách cứ tôi là kẻ phản bội, cô đã cũng nghĩ không phép như thế này - Bởi vì sao ư? Tôi muốn gặp Sakura...nhưng cũng không muốn đối diện với cô khi bản thân đã biết rõ sự thật.

Biết đâu, tôi lại phải chờ trước cổng, rồi lại bị tên ác ôn nào đó chém cho đến chết?

Tìm đến nhà cũng sẽ gây khó xử cho cả hai. Khi nào tâm tình cô ổn định, cô sẽ đi học.

Nhưng biết khi nào cô mới ổn định đây??? Sakura à, làm ơn đừng nghỉ nữa ~~~~~ !!!

“A thầy~ cho chúng em vào lớp trễ ă!”

Ngay lập tức, giọng nói của Saito đánh thức tôi khỏi những suy nghĩ mông lung. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa lớp. Vẫn là hần, vẫn là cô. Sau gần một tuần, cuối cùng bọn họ cũng chịu đi học.

Sakura liếc nhìn về phía tôi, dĩ nhiên, ánh mắt cô vẫn lạnh lùng, lạnh cảm như mọi khi. Nhưng không hiểu sao tôi lại sợ cái nhìn đó. Chẳng lẽ...tôi đã thật sự ghê tởm Sakura như những gì cô đã nói sao? Không thể nào đâu...tôi chỉ...chưa thể tiếp nhận sự thật này thôi.

“Hừm!” Thầy háng giọng. “Cùng đi trễ sao?”

“Vâng...” Saito lăm lăm cúi xuống, nói lí nhí trong cuống họng. Còn Sakura, khuôn mặt cô vẫn trơ ra xem như không.

“Ra ngoài hành lang đứng, tiết sau vào học!”

“A, thầy~!” Tôi bất chợt đứng dậy. “Thầy có thể cho họ vào học được không ạ?”

“Việc này...” Thầy đẩy gọng kính, điều chỉnh giọng ở mức nhỏ nhẹ, nhưng đủ nghe. “Hoàng tử. Em phải biết rằng hai bạn này đã vi phạm vào luật nhà trường. Đã phạm lỗi, không thể chỉ vì một câu của em là tội trạng sẽ được xoá bỏ. Rộng hơn một chút, cũng như luật pháp nhà nước vậy thôi. Nếu tất cả các tên tội phạm trên thế giới này đều được xoá tội chỉ vì một câu nói của những người có quyền thế, lúc đó...”

“Đù rồi.” Cát ngang lời nói của thầy dạy môn giáo dục thể chất, Sakura nhìn như lờ mờ. “Suy cho cùng, ông không cho chúng tôi vào? Tuyệt.” Dứt lời, Sakura quay gót. Dịch chuyển vài bước, lưng cô đã chạm vào bức tường hành lang.

“Hỗn xược!” Thầy đứng bật dậy, vắn vẹo nói.

“Chỉ là đứng hành lang thôi mà.” Saito cũng không chịu đứng yên. Trước khi khuất bóng sau bức tường, hắn còn lè lưỡi hòng trêu ngươi thầy giáo.

Về phần không khí trong lớp, mọi người đã bắt đầu rỉ tai nhau bàn tán. Có thể đó là những lời lẽ không hay dành cho hai người này.

“Thầy...!” Không đợi con thịnh nộ của thầy phá hỏng mọi việc, tôi nhanh miệng la lên. “...Em đã hiểu những gì thầy nói. Vì thế, em sẽ không xin cho họ vào lớp nữa.”

“Ừ...” Thầy có vẻ đã dập tắt phần nào ngọn lửa trong lòng.

“...Nhưng...em muốn xin thầy...cho phép em được ra ngoài.” Không đợi câu trả lời xác nhận, tôi đã lao ra ngoài cửa lớp, để lại là gương mặt xám xịt của thầy giáo.

Phen này thầy sẽ ghét tôi mất thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Part 1.2

...

Vừa thấy Sakura, cái người đã khiến tôi thao thức nhớ nhung trong vòng một tuần, tôi không thể nhịn được mà lao đến ôm chầm lấy cô.

Saito ngỡ ngàng, mọi người từ hai bên phòng học ngỡ ngàng, và cả tôi cũng ngỡ ngàng với chính hành động của bản thân. Nhưng tôi vẫn tiếp tục, cảm xúc trong tôi đã quá lớn để có thể nghĩ đến chuyện khác.

“Sakura~ tớ rất nhớ cậu, cậu đã biến mất đi đâu thế?” Tôi vẫn ôm cô, vòng tay siết chặt hơn, như muốn đem cô hoà tan vào trong xương tủy mình vậy.

Sakura vẫn đứng im lìm, thế nhưng lời nói thốt ra lại đầy uy quyền. “Buông.”

“Không.” Tôi vẫn siết chặt lấy Sakura, cảm giác rằng nếu tôi buông lỏng, cô tiếp tục biến mất như không khí.

Tiếng tách tách từ những chiếc máy ảnh điện thoại vang lên. Mọi người đang chụp hình lia lịa. Đương nhiên tôi vẫn không quan tâm đến chuyện đó, và cả chuyện sau này - mọi người có tiếp tục nghi ngờ mối quan hệ giữa tôi và cô đi chăng nữa.

“Cậu...” Hắn đành mặt, ném cái nhìn khá tức tối về phía tôi. “Thả Sakura của tôi ra.”

“Của cậu?” Tôi liếc nhìn về phía hắn. Sau khi buông Sakura, tôi đặt hai tay lên vai cô và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thăm thẳm ấy. Nhưng rất tiếc, tôi chẳng đọc được gì cả. Có lẽ vì tôi quá kém cỏi, hoặc cô che giấu cảm xúc quá giỏi. “Không đâu...Sakura là của riêng cậu ấy mà thôi.”

Saito nói cô là của hắn... tôi lại cảm thấy khá nhức nhối, khó chịu. Có thể giải thích bởi nguyên do: Hắn thích Sakura. Tuy nhiên hắn là tên biến thái mà tôi đã liệt vào danh sách phòng thủ siêu cấp, Sakura lại là người bạn thân mà tôi rất quý trọng. Tôi không thể gả đứa bạn thân duy nhất cho tên đại sắc lang được. Vì thế...việc hắn thích Sakura, đương nhiên tôi không thích một tẹo nào. Thậm chí là cảm thấy tức giận và khá...*nhói* nữa kia.

Nhói thật đấy...

Người ta thích *bạn* mình, lấy lý do ấy để tức, và cả để...nhói, liệu có phải không?

Liệu có đơn thuần chỉ là vậy không?

“Cậu biết mình đang làm gì chứ?” Sakura cất tiếng.

“Tớ biết.” Tôi đang tự huyễn hoặc, hay tự lừa dối bản thân, rằng tôi biết rất rõ những gì mình đang làm. Nhưng thực sự, tôi chẳng rõ gì cả. Đường như tôi đã hành động hoàn toàn không mục đích, không hậu quả. Có thể gọi đó là thiếu chín chắn, thiếu suy nghĩ hoặc... ngu ngốc.

“Vậy tức là cậu xem những lời tôi nói không ra gì?” Cô lãnh cảm nhìn tôi, tay khoanh tròn.

“Kh...” Lời nói chưa vượt ra khỏi miệng, tôi đã kịp dừng. Đúng như những gì tôi nghĩ ban đầu, đó là bản thân thật thiếu suy nghĩ khi nói ra bất kể cái gì đó.

Sakura nói không sai, nhưng cách nói quá nặng nề. Kì thực tôi đã không, hay không thể tránh xa Sakura theo lời của cô. Nhưng nó không đồng nghĩa với việc tôi xem thường những lời nói ấy.

“Không phải.” Sau khi đã suy nghĩ, tôi mới có thể đáp chắc nịch. “Tớ xem trọng lời nói của cậu, vì thế mà lời nói ấy đã luôn nằm trong lòng tớ, khiến tớ phải suy nghĩ thật nhiều, thật nhiều.”

“...Không, cậu chưa suy nghĩ đủ đâu.” Sakura nhếch môi. “Tôi là một con người hoàn toàn khác xa so với những gì cậu đã nghĩ. Tôi không tốt, không hiền lành, *không đáng để làm bạn của cậu*, hoặc *không đáng để có bất kì mối quan hệ nào với cậu*. Rồi cậu sẽ thất vọng thật nhiều. Vì thế, đừng ngu ngốc nữa. Cậu hãy chứng tỏ mình là một Hoàng tử mặt trời đi.”

Không đáng ư? Tại sao Sakura lại có thể tự hạ thấp mình đến thế...?

“Tớ sẽ không *thất vọng*.” Tôi tiếp tục cương quyết. “Dù Sakura có làm gì, tớ cũng sẽ không ghét bỏ và ghê tởm Sakura đâu. Tớ muốn làm bạn của cậu, một cách đúng nghĩa. Và tớ đang cố chứng minh mình là một Hoàng tử mặt trời hoà đồng, chân thành đây.”

Sakura im lặng, trên gương mặt hoàn toàn không có bất cứ dây thần kinh cảm xúc nào hoạt động, chỉ có đôi đồng tử co giãn với các vòng xoáy chuyển động liên tục. Ấy thế nhưng qua đôi mắt ấy, tôi lại không thể hiểu được cô đang nghĩ những gì.

“Thật ngu ngốc.” Mãi một lúc sau, Sakura mới lên tiếng.

“...” Không phải lần đầu bị cô mắng là ngốc, tôi không còn mấy thái độ với những lời lẽ đó.

“Nếu cậu không thật sự hiểu, thì tôi sẽ nói rõ cho cậu hiểu.” Giọng của Sakura đột nhiên trở nên đanh thép. “Tôi rất ghét cậu, ghét cái lúc cậu luôn lái nhái bên tôi những câu từ vô nghĩa, đi theo tôi huyền thuyên đủ điều, cái mà tôi cần thật sự là một không gian yên tĩnh, không phải cậu. Ghét những phiền phức mà cậu đem lại cho tôi, và đi bên cậu, tôi luôn gặp phải những rắc rối. Ghét cay ghét đắng luôn cái nụ cười của cậu, nó thực sự khiến tôi khó chịu. Ghét luôn thái độ cư xử ngốc nghếch của cậu, cậu học giỏi - tôi không phủ nhận - nhưng tại sao cậu lại ngốc nghếch đến thế? Tôi rất rất ghét cậu - đó là lý do tôi bảo cậu tránh xa tôi.”

Tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái chết lặng, miệng mở rộng ngạc nhiên, đôi vai khẽ run lên từng đợt, sống mũi cay cay, bàn tay mạnh bạo nắm chặt đầy phần uất. Bỗng chốc mọi thứ hoàn toàn sụp đổ trong tôi. Là cô thật sự ghét tôi? Cô ghét tôi thật sự ư? Thế thì tại sao, trước đây, tôi lại không thể nhận ra kia chứ? Hay là tôi quá ngu ngốc đến độ không thể hiểu như những gì cô đã nói. ...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Part 1.3

Sakura nhìn những biểu hiện trên mặt tôi, miệng nhếch lên nụ cười mà tôi cho rằng ấy là một nụ cười cay nghiệt. Chưa dừng lại ở đó, cô tiếp tục nói. “Biết sẽ không thành công, mà vẫn đâm đầu vào làm - đó không phải là kiên nhẫn, mà là ngu ngốc. Biết là nguy hiểm, nhưng vẫn xấn xỏ lao tới để chứng tỏ thực lực - đó không phải là anh hùng, mà là ngu ngốc. Biết đó không phải là chuyện của mình, mà vẫn lao đầu vào lo - đó không là quan tâm, mà là ngu ngốc. Biết con người đó *không hề tốt* như mình đã nghĩ, không màng mọi thứ mà lại muốn kết bạn làm quen - đó không phải là hoà đồng, mà là ngu ngốc.” Vẫn tông giọng đều đều và lãnh cảm. “Tôi không muốn có bạn, lại càng không muốn có bạn là *loại* người như cậu. Đừng ép tôi phải chuyển trường vì không muốn phải đụng mặt với cậu.”

Cảm giác mãnh liệt nhất mà tôi đang phải gồng mình chịu đựng, ấy là sự quặn thắt từng cơn từ sâu trong lòng. Lời nói của cô như một mũi dao đâm thẳng vào chính trái tim tôi, nhất tề lục phủ ngũ tạng cũng bị ảnh hưởng. Làm cho cả cơ thể tôi đều đau, đều khó chịu. Mục đích của Sakura là khiến tôi đau đớn và gục ngã - vì để trả thù những gì mà tôi đã gây ra cho cô trước đó - thì cô đã hoàn toàn thành công rồi đấy.

Tôi cúi đầu xuống thật thấp, để Sakura không thể nhìn ra suy nghĩ của tôi. Tôi không muốn cho cô thấy bản thân thật yếu đuối.

Tôi ghét cái thứ cảm xúc đang chạy dọc trong lồng ngực và lan toả khắp cơ thể này. Nói chính xác, Sakura đang xúc phạm tôi, về tất cả các mặt. Chẳng lẽ từ trước đến giờ, mọi cố gắng để được trở thành bạn của cô đều vô nghĩa cả sao? Tôi đã cố gắng rất nhiều mà. Có lẽ cô chưa bao giờ thử một lần nghĩ xem tôi đã khổ sở như thế nào...

Thật bất tài, vô dụng. Không ngờ cái cảm giác thất bại lại cay đắng và trở trêu đến thế...

Bây giờ tôi đã có thể hiểu, như thế nào mới thật sự là thất vọng. Thất vọng vì gì? Vì bản thân đã không thể làm gì được cho tình bạn tương lai, lại còn để người bạn ấy ghét mình thêm. . .hay vì chính tôi đã chọn sai bạn, chọn sai người không hợp tính cách với mình.

Cô với tôi, như băng và nắng, có thể cùng tồn tại, nhưng lại không thể cùng nhau đứng trên một chiếc thuyền.

Hoàng tử mặt trời tôi chưa bao giờ nếm qua mùi vị của sự bị ruồng bỏ. Bây giờ mới có dịp thử, chẳng ngờ đâu, cái vị ấy lại đắng chát đến vậy...

“Tớ hiểu rồi.” Tôi cười chua chát.

Sakura vẫn nhìn tôi như thế, với ánh mắt ấy. Nhưng cô không nói gì, rồi cũng ngoảnh mặt bỏ đi cùng với Saito Suichi.

Sau một hồi đứng lặng nhìn theo bóng dáng hai kẻ đó, tôi bước vào lớp, khuôn mặt chẳng còn là của Hoàng tử mặt trời nữa.

Một người mà tôi đã luôn tin tưởng, hứa rằng khi cô ấy gặp khó khăn bất trắc gì, nhất định tôi sẽ đứng ra giúp đỡ. Một người mà tôi cảm thấy rung mình vì hàn khí toát ra quanh người, nhưng tôi lại chẳng thể sợ hãi và rời xa. Một người khoác lên mình lớp băng dày cộm, và vì cô ấy mà tôi đã tự thách thức rằng, chính bản thân sẽ phá vỡ nó để mang lại cho cô một con người thật với tính cách thật. Nhưng rồi sao? Cái con người đó nay đã ngoảnh mặt sau khi quăng vào tôi bốn chữ “tôi rất ghét cậu”. Không phải là ghét, mà là rất ghét. Thử hỏi làm sao tôi có thể tránh khỏi nỗi đau dòn giã xéo tâm can kia chứ!

Lỗi suy nghĩ và con người thật của cô, tôi chẳng thể nào có thể hiểu được. Tại sao cô không bảo ghét tôi ngay từ đầu? Chẳng phải cô đã cho phép tôi gọi tên thân mật, cứu tôi vào nhà và cho tôi ở trọ, thậm chí là cho phép tôi hôn môi rồi sao? Đã ghét tôi, lại thân thiết đến vậy, để rồi tôi sinh mộng tưởng, và nghĩ rằng nhất định tôi sẽ quy phục cô thành công. Đến lúc nói ra sự thật, tôi như rớt xuống đáy sâu của vực thẳm.

Hay đó chỉ là một chiêu trò của cô, cố tình làm vậy để chơi tôi một vỏ thật đau?

Sakura ác độc thật đấy, cho đến tận bây giờ, tôi mới thấu hiểu tường tận được sự ác độc và cay nghiệt của cô. Có lẽ tôi đã thật sự chọn sai bạn để chơi. Sakura và tôi không hề hợp nhau, từ tính cách đến lối suy nghĩ. Cũng như tôi vẫn có lòng tự trọng, thậm chí là lòng tự trọng ấy rất cao. Nó không cho phép tôi xem tất cả những lời mà cô nói ban nãy như gió thoảng qua, và rồi hôm sau lại tiếp tục kè kè bên cô như chẳng hề có chuyện gì xảy ra được. Đa mặt tôi không đủ dày đến thế.

Dù chẳng muốn chuyện này xảy ra, nhưng chẳng còn cách nào nữa cả. Tôi chỉ có thể chấp nhận, gạt đi mọi thứ, và gạt luôn cả cô...

Quên đi, ngay từ đầu đã không thể làm bạn của nhau, có cố gắng bao nhiêu, thì mọi chuyện cũng chỉ dừng lại ở mức đó. Nếu đi tiếp, không chừng tôi sẽ tự rước thêm nỗi đau vào chính bản thân.

Phải, ngay từ đầu đã không thể làm bạn của nhau...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Part 2.1: Tân Chúa Tể Bóng Đêm

Một tháng sau.

Tôi trở về nhà trong bộ dạng đầy mệt mỏi. Sau khi đã chào mọi người, tôi lên phòng và lười biếng nằm ườn ra chiếc giường vàng chói mắt. Hai tay hai chân buông thõng, mắt dán chặt vào trần nhà, đầu trải dài những suy nghĩ mông lung.

Đã một tháng trôi qua, tôi vẫn đi học và ngồi cùng bàn với cô, nhưng không khí không còn tự nhiên như trước nữa. Tôi và cô cùng im lặng, chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào. Cứ như vậy, rồi bản tôi được bầu chọn làm bản trầm lặng nhất lớp. Trầm lặng đến độ không ai có thể dè pha thêm được bất cứ thứ gì. Ngay cả báo chí trước kia âm ỉ bão cuốn là thế, bây giờ lại im ỉm như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Quên sao? Không gặp còn có thể quên, đằng này một ngày 8 tiếng giáp mặt, bảo sao tôi có thể quên đi cô - một người bạn lại chẳng phải là bạn của tôi, quên đi tất cả những chuyện trước đây, và quên đi cái cảm giác nóng lòng muốn làm bạn chân chính với cô là như thế nào...?!

.

“Chào cậu!

Phiền phức.

...

Không muốn nói chuyện với tớ thì thôi, hẹn bữa khác vậy

Giả tạo.

Cái...mặc kệ cậu!”

“Cậu có muốn biết tên tớ không?

Không.

Tên tớ là Yosuke Kuro, làm bạn với tớ nhé Kobayashi.

Tại sao tôi phải làm bạn với cậu?

Vì tớ thật sự muốn vậy!

...Tôi đã không có bạn, sau này cũng thế...”

“Ăn cơm trưa với tớ nhé Kobayashi ?!

Không.”

“Cậu làm sao thế?

Đừng quan tâm.

Đánh nhau à?

Không cần cậu can thiệp”

“Cậu đi đâu thế?

Không phải chuyện của cậu.”

“Cậu có đau nhiều không?

Thử đi rồi biết.”

“Cậu định thế nào đây?

Rồi cậu sẽ biết.”

“Cậu đã không vượt qua thử thách, và cậu làm tôi thất vọng rồi.”

“Vì cậu muốn như thế, nên tôi sẽ tha thứ cho chị cậu, một lần thôi.”

“Cậu đã phản bội tôi!

Tất cả kết thúc rồi, giờ thì...cút đi!”

“Dùng sức nhiều sẽ không tốt cho vết thương đâu~

Cậu đang cố tình câu dẫn tớ đó hả? Không sợ tớ sẽ ăn thịt cậu à?”

“Đói rồi phải không? ...Chờ tôi một chút, hôm nay tôi sẽ huấn luyện cậu ăn đồ lạ.

Ăn đi, là tôi làm đó. Lần đầu vào bếp nên tôi muốn thử nghiệm...

Ngon không?

Ừm...ngon...ngon...ngon lắm...”

“‘Bánh kẹp tử thần’ của cậu tớ chỉ vừa ăn được một miếng, no thế nào được ?

‘Bánh kẹp từ thần’? Cậu được lắm...Mới này tôi còn mùi lòng thương cậu một chút, giờ thì hết rồi.’

....

Đôi lúc ngẫm nghĩ lại những kỉ niệm trước kia, tôi lại tự cười một mình. Có thể đó là một nụ cười ngốc, cười buồn, hoặc cười cay đắng. Mọi thứ cứ như thước phim vậy, tua đi tua lại trong đầu rồi như chà xát trái tim tôi. Ấy thế mà tôi vẫn muốn ôn lại nó, như ôn những kỉ niệm quý giá nhất.

Cô ghét tôi, và cô đã nói. Tôi biết, nhưng tôi lại chẳng thể làm được gì để xoay chuyển tình thế, chỉ lẳng lặng nhìn cô cùng Saito từ đằng xa. Tình bạn giữa chúng tôi đã thật sự chấm dứt rồi ư? Như một giấc mơ vậy, một giấc mơ rất vui, nhưng kết cục cuối cùng lại đầy nước mắt. Nó giống như cái cảm giác đang từ thiên đàng, sau đó rớt xuống tận cùng địa ngục. Thà xuyên suốt đều là nỗi buồn, tôi sẽ không cảm thấy hụt hẫng, trống trải và đau đớn đến như thế này.

Dù chỉ mới nửa năm bên cạnh nhau, nhưng Kobayashi Sakura cô chính là kẻ đã để lại nhiều dấu ấn nhất trong cuộc đời tôi từ trước đến giờ...

Vì lý do gì nhỉ? Chẳng phải tôi và cô trước đó vẫn đang yên đang lành sao? Phải rồi, nguyên nhân chính là cái chết của Moda Akemi. Sakura là hung thủ đã giết chị ta, và vì thế mà cô lại yêu cầu tôi tránh xa cô. Thật không thể hiểu nổi - ban đầu là do tôi biết cô là kẻ nguy hiểm, nhưng lúc sau lại bảo vì ghét tôi - vậy thì lý do mà tôi phải tránh xa cô ấy là gì? Cả hai ư?

Sakura là một con người vô cùng khó đoán. Giả như tôi có thể hiểu được một phần một nghìn suy nghĩ của cô, như thế cũng đã đủ lắm rồi.

Tôi ngồi dậy, lôi chiếc laptop để trong hộp tủ ra và khởi động nó. Tôi đang muốn tìm một tư liệu có thể tìm thấy trên google, ấy là từ khoá ‘Nữ hoàng bóng đêm’.

Sở dĩ, tôi nhớ đến nó là vì cái cách mà cô đã thực hiện - giết người để trả thù – tôi đã liên tưởng ngay tới phong thái làm việc của Nữ hoàng bóng đêm. Và tôi cũng đã từng nghi ngờ cô chính là Áo choàng đen đã cứu tôi lần trước. Cũng vì tính tò mò, nên tôi mới muốn biết Nữ hoàng bóng đêm là ai.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Part 2.2

Sau khi nhập từ khoá vào ô tìm kiếm, tôi nhận được một loạt dữ kiện. Nhưng đa phần là truyện tranh, tiểu thuyết, truyện teen, fanfic, phim truyền hình, phim khoa học viễn tưởng. Kéo đến tận cuối trang, tôi mới thấy được một cái title được đăng từ ba năm trước: “Nữ hoàng bóng đêm - Con ác mộng sống”. Click chuột vào ấy, cái mà tôi thấy đầu tiên là một bức hình được vẽ lên bởi tay hoạ sĩ nào đó, nó thật giống với cái nhân ảnh mà tôi đã thấy tối hôm kia - Nữ hoàng bóng đêm, bên ngoài là một tấm áo choàng đen, mũ đội lúp xúp che gần hết nửa khuôn mặt như tử thần. Nếu ngược lên, có lẽ sẽ là cái mặt nạ màu bạc chỉ chừa khuôn miệng. Tay gơ cao, giữa các kẽ tay là 3 chiếc phi tiêu hình bóng tuyết như của ninja. Tạo hình nhân vật cũng thật đẹp đi.

“NewYork - mảnh đất phồn thịnh bậc nhất thế giới lại ẩn chứa những phần tử nguy hiểm của thế kỉ, danh tiếng vang dội khiến người đời khó tránh khỏi hãi hùng, hoang mang và ám ảnh. Trong đó phải kể đến nhân vật Nữ hoàng bóng đêm - điển hình cho một cơn ác mộng sống thực thụ.

Nơi nào Nữ hoàng bóng đêm đi qua, nơi ấy chắc chắn phải có ít nhất một vụ giết chóc đáng sợ. Hay kẻ nào nhìn thấy cô ta, nhất định kẻ đó sẽ phải chết. Giết người vô tội, đó có lẽ là sở thích quái gở của cô ta.

Được xác định trong độ tuổi 20-25. Có tài xuất quỷ nhập thần, biệt tài dùng súng và phi tiêu trăm phát trăm trúng, lúc ẩn lúc hiện khó đoán, hành động và biến mất trong bóng đêm nhanh thoăn thoắt chẳng khác nào một bóng ma, thật đúng như biệt danh “Nữ hoàng bóng đêm” - cái tên mà người đời luôn gọi.

Có thể nói, cô ta là một nhân tài, nhưng cái tài ấy được sử dụng vào mục đích “không lành mạnh” nên để lại mối hiểm hoạ cho mọi người. FBI, CIA, NSA hay các cục điều tra lớn của Hoa Kỳ đã huy động lực lượng, nhưng vẫn chưa tra được thông tin cụ thể của cô gái “tuổi trẻ tài cao” này.

Tuy nhiên, mọi người cũng đừng thật hoang mang, vì không phải lúc nào, hay bất kì ở đâu, Nữ hoàng bóng đêm cũng xuất hiện. Cường độ làm việc của cô ta dường như khá thấp, trong nhiều tháng chỉ xuất hiện vài ba lần.

(Ảnh 2. Phi tiêu hình bóng tuyết - Vũ khí Nữ hoàng bóng đêm sử dụng.)

Bên cạnh đó, theo nguồn tin được biết, Nữ hoàng bóng đêm không chỉ hoạt động một mình mà còn có trợ thủ đắc lực, dường như bao giờ cũng có mặt giúp sức cô ta, ấy là Tân chúa tể bóng đêm (Click xem thêm). Có vẻ như bên cạnh cô ta còn rất nhiều đồng phạm, hay một thế lực rất lớn mạnh nào đó mà chưa ai có thể biết được.

...

Và cuối cùng, trang tin tức ấy còn chen thêm một dòng: 'Tội phạm dù tài giỏi đến đâu cũng chỉ là tội phạm. Rồi chính sẽ thắng tà, cái thiện sẽ thắng cái ác, Nữ hoàng bóng đêm cũng sẽ chịu quy hàng và pháp luật lại một lần nữa được thực thi. Nữ hoàng bóng đêm, dừng lại đi!'

Đáng sợ đến thế, tôi vẫn chưa thể tưởng tượng được cảnh tượng Sakura chính là Nữ hoàng bóng đêm. Huống chi, người ta nói Nữ hoàng bóng đêm được xác định trong độ tuổi 20-25, trong khi cô chỉ 16, và ba năm trước, cô chỉ...13 tuổi!

Tôi hoa mắt, nhưng lại cũng tự trấn an bản thân. Có thể giải thích bởi hai giả thuyết: Hoặc cô không phải là Nữ hoàng bóng đêm, nếu không, nhất định cô cũng đã giết tôi vì tôi làm cô ghét rồi, và cả Nữ hoàng bóng đêm ở New York, cô ở Nhật, hai người hầu như không liên quan gì đến nhau. Tên Áo choàng tối hôm đó có thể là ai đó giả dạng Nữ hoàng bóng đêm thật;

Nhưng chẳng phải Sakura cũng từ New York chuyển qua sao? Bài đăng này cũng từ ba năm trước rồi còn gì... ?!

Giả thuyết thứ hai: Hoặc cô thật sự là Nữ hoàng bóng đêm. Tối hôm đó, Áo choàng xuất hiện trước nhà Sakura có thể chính là cô, cô đã cứu tôi, hay chính xác là Nữ hoàng bóng đêm đã cứu tôi. Cái nhân vật ấy có thể không đáng sợ, không đi đâu cũng giết người như báo đã nói, báo chỉ thường chỉ đề cập đến một nửa sự thật thôi mà.

Hai giả thuyết hiện lên trong đầu, khiến tôi có một cuộc đấu tranh tư tưởng cực lớn. Phải, không phải, phải, không phải? Lời giải thích nào cũng có lý, tôi biết suy luận như thế nào mới gọi là chính xác đây?!

Thôi suy nghĩ một lúc, tôi click vô bài báo liên quan bên dưới, cụ thể 'Tân chúa tể - Nữ hoàng bóng đêm, cặp bài trùng đáng sợ nhất thế giới.' Trong đây, người ta có đề cập đến Tân chúa tể - nhân vật thường sát cánh và tương trợ trong các hoạt động của Nữ hoàng bóng đêm, anh ta cũng là một thành phần nguy hiểm ngang hàng với cô ta. Thậm chí phương thức giết người còn tàn bạo hơn rất nhiều lần. Vũ khí chính là kiếm, dao găm, phụ là súng. Thường thì những thi thể được tìm thấy có dấu vết bị cửa đứt động mạch cổ, kẻ đó nhiều phần là do anh ta làm.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Part 2.3

...

Theo tôi suy nghĩ, nếu Sakura là Nữ hoàng, thì ai sẽ là Tân chúa tể? Chẳng lẽ là Saito Suichi? Tôi khẽ lắc đầu, Saito hán suốt ngày ngồi nghịch máy tính, một điểm giống với nhân vật oai phong lẫm liệt này cũng không hề có.

Đạo thêm một vòng google nữa, tôi tìm được một website khá lớn với rất đông thành viên, con số lên đến cả chục triệu người trên khắp thế giới, đa phần là Mỹ, ngôn ngữ chính là tiếng Anh. Gì thế này? Kẻ sát nhân, giết người hàng loạt mà cũng có fan sao? Cái tên "Câu lạc bộ những người say đắm vì sự oai phong của Tân chúa tể - Nữ hoàng bóng đêm" đập vào mắt, khiến tôi không tránh khỏi tò mò. Nơi đây có rất nhiều fanfic - sản phẩm tưởng tượng của fan viết về câu chuyện tình nên thơ của hai nhân vật chính. Nào là, mỗi lần làm xong một nhiệm vụ, cả hai sẽ ôm hôn nhau đắm thiết, sau mới biến mất vào màn đêm. Nào là cả hai đều là người có năng lực siêu nhiên, hô phong hoán vũ. Hay hai người đến từ kỷ nguyên tương lai, hoặc, nữ chính xuyên không từ thời đại khác chuyển tới... Tóm lại, là những câu chuyện xung quanh đến xuất thân và chuyện tình yêu của hai người.

Chẳng thể hiểu nổi bọn người ấy. Không chừng, người ta sẽ đến lấy mạng mình lúc nào không hay, ấy thế mà vẫn có thể ngồi đó tưởng tượng đủ điều, lại còn tôn sùng bọn họ làm thần tượng.

Nhưng một bài đăng trong câu lạc bộ này đã thu hút sự chú ý của tôi, ấy là: "Này các cậu, có phải C rất ác độc và tàn nhẫn không? Tại sao khi nhắc đến Nữ hoàng bóng đêm, người ta lại nghĩ ngay như thế? Có thể các cậu không tin, nhưng hôm nay tớ đã gặp một người, rất giống với C. Không, tớ có thể khẳng định đó chính là C! Vẫn áo choàng đen, vẫn mặt nạ đó. Nhưng C không giết tớ, mà ngược lại. C đã giúp tớ đánh đuổi lũ d*m tặc. Là đánh đuổi nhé, C không hề giết họ. Sau đó C lại biến mất vào màn đêm. Nó cứ như một giấc mơ vậy"

C có thể là biệt danh mà fan gọi Nữ hoàng bóng đêm, cho thân mật, hoặc cho gọn. C không giết người mà lại cứu người. Tức Nữ hoàng bóng đêm ấy vẫn còn nhân tính.

Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác gì ấy rất thân thuộc với người tên C này, không những thế, tôi chỉ muốn bênh vực cho cô ta, quay lưng lại với những kẻ cho rằng cô ta đáng chết. Sao thế nhỉ? Một tên sát thủ máu lạnh, coi mạng người như cỏ rác, tôi đáng lý ra phải ghê tởm mới đúng. Hay, trong tiềm thức tôi đã thật sự coi Sakura chính là Nữ hoàng bóng đêm rồi...?

Chắc tôi hoá lên thôi, chuyện này thiết nghĩ kiểu nào cũng khó mà là sự thật lắm. Người ta là thiên tài tội phạm của cả thế giới. Tôi *được* gặp một tội phạm đẳng cấp như thế sao? Không thể nào...

Tôi vào trình duyệt ẩn danh, sau đó là tạo acc giả và đăng một bài viết: “*Mọi người ơi, tôi đã gặp được Nữ hoàng bóng đêm*” bằng tiếng Anh. Một Club có vài trăm ngàn người đang online như thế này, nên ngay lập tức đã có ý kiến phản hồi. Vài phút trôi qua, phản hồi ngày một tăng lên. Đa phần là những câu hỏi: ‘Ồ đâu?’, ‘Cậu vẫn còn sống à?’, ‘sao lại gặp được thế?’, ‘C đã quay trở lại rồi sao?’. Một số là biểu thị trạng thái vui mừng: ‘Hura, cuối cùng C cũng đã quay trở lại sau gần một năm im ắng, cứ tưởng cô nàng rửa tay gác kiếm rồi chứ!’ Tôi xoa trán chäch lưỡi, cái người này thật hết thuốc chữa, “quay trở lại”, đồng nghĩa với việc có ai đó sẽ chết, thế mà còn vui cho được!

‘Gần một năm im ắng’, nó có trùng với khoảng thời gian mùa hè năm ngoái đến bây giờ không nhỉ?

“*Sau cú sốc tâm lý khá lớn, nó đã thay đổi...*”

Nó đã trở thành như vậy từ mùa hè năm ngoái...”

Câu nói của bác quản gia bỗng chốc vang vọng trong đầu tôi, thật chẳng thể hiểu, vì sao tôi lại tự dưng nghĩ đến nó nữa...

Tôi trả lời lại mọi người không lâu sau đó: ‘Tôi ở Tokyo, Nhật Bản. C đã cứu tôi thoát khỏi một đám côn đồ. Tôi nghĩ là tôi đã thấy được mặt nàng.’

‘Really? Trông C như thế nào?’, ‘Nhật Bản ư? C qua bên đó làm gì nhỉ?’, ‘H vừa gây một cuộc chấn động ở Mỹ, C lại ở Nhật, hai người này tách rời nhau được sao?’, ‘Vô lý, nhìn thấy mặt C, chắc chắn cậu đã bị thủ tiêu rồi! C không thể sơ hở như vậy.’ là những bình luận khác. Bên cạnh đó cũng có bình luận mỉa mai của một bạn người Việt Nam: ‘chém vừa thôi chú! Chưa kịp nhìn mặt người ta thì chú đã chết mất xác rồi! (___)’

Tôi bật cười, bọn người này thật thú vị. Ban đầu là chỉ muốn đùa họ một chút, nhưng họ đã nói vậy rồi, tôi nhất quyết “chém” đến cùng luôn: ‘Tôi thật sự đã nhìn thấy mặt của C, cô ấy rất rất xinh đẹp, nhưng lạnh lùng, kiêu kì và đáng sợ.’

‘Lạnh lùng, đáng sợ thì đương nhiên rồi. Nhưng tại sao cậu lại biết C kiêu kì? Chẳng lẽ cậu từng tiếp xúc nói chuyện với C? Càng nói càng vô lý.’

‘Phải, cô ấy là bạn của tôi’ Tôi trả lời, sau đó liền thoát ra ngoài. Dường như tôi đã đi quá xa rồi. Đúng thật, càng nói càng vô lý, tôi đang tự thuyết phục bản thân rằng Sakura chính là Nữ hoàng bóng đêm sao?

Chắc chắn không phải vậy đâu. Ít nhất thì, cô cũng phải giết người có lý do chứ...

...

----END CHAP 24----

Note: (*): FBI: Cục điều tra liên bang Hoa Kỳ

CIA: Cơ quan tình báo trung ương Hoa Kỳ

NSA: Cơ quan an ninh quốc gia Hoa Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Part 1.1: 419 – For One Night

...

[Sakura and Keith ‘s focus]

Sự cô đơn, hiu quạnh của con hẻm số 13 phố Angel càng được tôn lên gấp vạn lần khi cơn mưa rào tháng 10 rả rích trong đêm. Con gió mạnh cán quét khiến những cành cây to lớn chao đảo. Ngôi nhà hoang cũ kỹ lẫn trong khung cảnh ấy nay càng trở nên tàn tạ hơn. Ngoài đường không có lấy một bóng người, ...nhưng lại có vài *bóng đèn* thấp thoáng sau các dãy mái nhà cao.

Saito Suichi ngồi nghịch máy tính trong phòng Sakura. Thấy cô bước ra từ phòng tắm, trên người là một chiếc khăn được quấn hờ hững, hắn không kìm

lòng dành xuýt xoa khen ngợi. “Bé Cher càng ngày càng xinh đẹp nha~”

“Dĩ nhiên.” Sakura đáp trả khô khan. “Nhưng có vẻ như anh đang không phải khen gương mặt tôi thì phải.”

“Haha~ cái tôi khen đương nhiên là tất cả những gì em sở hữu.” Hấn chớp mắt tinh ranh, nhìn một lượt thân thể cô từ đầu đến chân.

“Một tên biến thái.” Không bận tâm nhiều, cô mở miệng đánh giá, sau đó là quay đi tìm một bộ đồ.

“Biến thái ư...?” Nhưng Saito nhanh tay nhôm dấy, kéo cô vào lòng mình, sau đó hấn luồn tay qua eo cô, sự tiếp xúc thân thể của cả hai thật khiến người khác phải đỏ mặt. Ấy thế mà cô vẫn không chống trả. “Đường như cách em dùng từ có vấn đề. Hoặc em nghĩ tôi là một tên biến thái thật, tôi sẽ chứng minh cho em thấy, ngay bây giờ.” Hấn cắn cắn vào vành tai cô, cười gian tà. “Em có biết là tôi vẫn luôn muốn chén em một bữa thật no nê không?”

Sakura không cự quấy, chỉ thốt nên một từ lãnh cảm. “Buông.”

“Không buông.” Hấn cắn nhẹ vào bờ môi mọng mọng cô, tay mân mê chiếc nút thắt lỏng lẻo nơi chiếc khăn. “Tháo một nút thắt, cơ thể mỹ miều của em sẽ được phô bày trước mắt tôi.”

“Hừ...” Cô ném tia nhìn lạnh lùng đến hấn. “Một.”

Hấn lơ đi lời nói của Sakura, vẫn cười ma mĩnh. Dám chắc rằng, trong đầu hấn giờ đây toàn là những ý nghĩ đen tối với cô. “Bây giờ, tôi sẽ dạy em một vài tư thế đơn giản, nhưng đủ cho người bạn tình của em thật sung sướng. Kinh nghiệm giường chiếu của tôi có thừa, tôi sẽ không làm em đau nhiều đâu a~”

“Hai.”

“...Nó sẽ rất thú vị đấy.”

“B...”

“Được rồi.” Không để cô kịp thốt ra từ “ba”, hấn nói vội, kèm theo là động tác thả bàn tay đang chạm vào cơ thể kia ra. Quá tam ba bận, để cô đếm hoàn chỉnh thì sẽ không tốt một chút nào cho hấn. “Tôi chịu thua.” Dù hơi tiếc, thế nhưng hấn vẫn cười. “Đùa em một chút. Khi nào có nhu cầu thì cứ nói với tôi, tôi không ngại đâu, haha.”

Sakura dẫu môi liếc hấn một cái, rồi đứng dậy đi về phía tủ quần áo.

“Có hai tin tức cho em đây.” Hấn thận trọng nói. “Một tin từ trưa nay, một tin cách đây khoảng nửa tiếng, em muốn nghe tin nào trước?”

“Theo thứ tự đi.” Ngay lập tức, Sakura đáp trả. Những thứ do Saito cung cấp thường rất hữu ích, dường như cô chưa từng bỏ qua một tin tức nào. Và vì thế cô đã nán lại nghe kể, trước khi bước vào phòng tắm mặc đồ dạng hoàng.

“Ok.” Hấn nhanh miệng. “Trưa nay, hay theo giờ địa phương của Canada là 11:00pm. Chủ tịch của công ty xuyên quốc gia Wind đã bị ám sát tại nhà riêng. Kẻ chủ mưu không ai khác là...”

“Là Henry?”

“Đúng vậy...” Saito gật đầu, sau đó quan sát từng cử chỉ trên gương mặt cô. Vẫn nụ cười lạnh lẽo, nhưng ẩn hiện lại là sự chua chát nhỏ nhen. Sự chua chát ấy không chỉ qua khuôn miệng, mà còn ở tận sâu trong đôi mắt.

“Còn lại là gì?” Gạt bỏ đi sự phức tạp trong suy nghĩ, cô hỏi vấn đề chưa được đề cập đến.

“Em còn nhớ website do tôi tạo không?”

“Cái câu lạc bộ nhảm nhí đó ư?” Sakura khoanh tay, ánh mắt biểu thị đầy sự nghi ngờ.

“Nhảm nhí ư? Hừ... Em dùng từ hay thật đấy.” Hấn làm mặt lạnh. “Tôi chỉ muốn tìm fan cho em. Được người khác ngưỡng mộ thường rất vui mà.”

Nghĩ đến, không biết hấn đã khổ công đến chừng nào. Đầu tiên là tạo web với cái tên ‘Câu lạc bộ những người say đắm về oai phong của Tân chúa tể - Nữ hoàng bóng đêm’, rồi hack lượng truy cập lên đến vài triệu, dẫn đầu lượt tìm kiếm trên các công cụ tìm kiếm. Mọi người biết đến, số lượng ấy từ giả thành thật. Sau đó hấn lập thật nhiều acc và đăng những bài nêu gương tốt cho cô, rằng thật sự cô rất vui vẻ và hay cười, rằng cô đã cứu chủ-nhân-cái-acc-đó khỏi lũ d*m tặc, vân vân và vân mây nhiều mặt tốt khác nữa. Dĩ nhiên, những điều hấn nói hoàn toàn là sự thật...so với quá khứ. Sau đó, hấn tiếp tục hack view và dẫn website lớn mạnh như giờ đây. Dù là một thiên tài hacker - mọi việc đều thật đơn giản đối với hấn - nhưng cũng phải kể công hấn rất nhiều.

Cũng nhờ có nó, hấn mới biết được những suy nghĩ của mọi người dành cho hai kẻ kia, hay những thông tin và hoạt động nào đó có thể sẽ giúp ích cho hấn.

“Fan ư...?” Sakura chép miệng. “Tôi không cần.” Bất giác, cô lại nhớ đến cái tên gốc Yosuke Kuro ấy. Nhớ cả những câu chuyện của cả hai trước

kia.

“Một lũ fan cuồng thái quá.

Sao hả? Cậu cũng giống như lũ fan đó à?”

“Không, tớ ủng hộ cậu, cứ xem như tớ là fan cậu đi.”

“Tôi chẳng cần sự ủng hộ của bất kì ai. Không ép buộc, cậu có thể đi ủng hộ người chị luôn quan tâm lo lắng đến cậu.”

Thật chẳng thể hiểu, tại sao lúc đó Sakura lại có thể nói câu mang một phần của sự ganh tỵ như thế. Chẳng lẽ cô đã từng giận cậu vì cậu có quan hệ với Hanazuki Shirin sao? Lúc đó hai người còn chưa phải là bạn xã giao. Không có mối quan hệ với cậu, cô chẳng có cơ gì để ganh tỵ với bà chị kia cả.

“Không phải cậu giận tôi đấy chứ?”

“Vi gì?”

“Vi tôi có mối quan hệ với người cậu ghét...”

“Tôi đã có mối quan hệ gì với cậu mà cần bận tâm thứ ấy...?”

Cũng thật chẳng hiểu tại sao trong đầu óc Sakura lại nhớ đến những điều này. Không những nhớ đến, mà còn đem ra phân tích.

Mệnh danh là một thiên tài cực kì xuất chúng, thế nhưng đôi lúc cô cũng vẫn có những câu hỏi ngây ngô tự mình đặt ra nhưng lại không thể tự giải đáp. Luôn miệt mài cậu ta ngồi, thậm chí đó đã trở thành câu cửa miệng của cô, ấy vậy mà giờ đây, tâm tình này có “thông minh” hơn cậu ta được bao nhiêu ?

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Part 1.2

...

“Anh khai thác tin tức thứ hai từ web đó sao?” Đẹp đi những suy nghĩ mông lung, Sakura quay trở lại vấn đề chính.

“Đúng vậy.” Hấn cười bí hiểm “Nhưng tin tức này tôi không thể cho không được.”

Thừa đoán được suy nghĩ của hấn, Sakura nhú nhú mi. “Anh lại muốn một đêm với tôi?”

“Haha, là tụi em nói đấy nhé.” Hấn phá lên cười thích thú. Món trao đổi này mọi khi hấn vẫn yêu cầu với cô, nhưng chẳng bao giờ thành công trót lọt cả.

Và lần này cũng vậy.

“Không phải chỉ anh mới có máy tính.” Sakura khoanh tay, lưng tựa vào chiếc tường gần ấy. “Nếu thật sự có điều gì hay ho trên đó, tôi sẽ tự lên xem”

“Còn tôi ở đây, bằng cách nào em cũng không thể xem được.” Hấn nháy mắt tinh ranh, như một con cáo tu luyện nhiều năm. “Dẫu cho có xem, em cũng không biết được điều mà tôi muốn đề cập.”

“Tôi không tin.” Sakura ném ánh mắt oán giận nhìn hấn cùng với thứ suy nghĩ: ‘Anh khi dễ tôi quá rồi đó.’. Một phần cũng vì cô muốn xem thái độ của hấn như thế nào.

“Em định cách nào có thể phá được bức tường của Hacker số 1 thế giới như tôi đây?”

“...” Sakura lưỡng lự một hồi, có vẻ như tin này thật sự quan trọng. Tuy diễn đàn ấy có rất nhiều người, và họ có thể nhìn thấy được nguồn thông tin ấy. Nhưng chắc chắn, cô không thể làm gì rồi, vì Saito sẽ chặn cô. Còn việc nhờ người khác, cô có rất nhiều tai mắt, không phải chỉ riêng một mình Saito, nhưng kẻ nào có thể đầu bòn phím được với hấn ta? Việc nhờ người ấy dường như không được khả quan cho lắm.

Đó là còn chưa kể, một vài thủ tục cần phải làm để nhận định thông tin đích thực. Như lời hấn đã nói, cô có thể nhìn thấy, nhưng lại không biết khai thác

được một cách tối ưu thông tin ấy như thế nào.

“Sao? Em suy nghĩ kĩ chưa? Chỉ một đêm thôi mà.” Hân quăng máy tính sang một bên, cười cợt nhả.

“Anh thật khó để trị.”

“Còn một người khó trị hơn tôi rất nhiều lần.”

Sakura im lặng, cô biết cái kẻ mà hân đang muốn nhắc tới là ai. Không tốn nhiều thời gian để suy nghĩ, cô đã lấy lại được nụ cười gian xảo vốn có của mình. Chậm chậm bước đến phía cửa phòng và chốt lại, sau đó là tiến về phía Saito, ngồi lên người hân.

“Chuyện ấy thì được thôi~” Sau khi thốt ra lời nói buông lơi như tiếng đàn du dương, Sakura quàng tay qua cổ hân, giảm tới đa sự tiếp giáp của hai khuôn mặt. Đập vào mắt hân chính là làn da trắng nõn của cô ẩn hiện sau lớp khăn tắm không kín đáo.

“Em lại định dùng ‘mỹ nhân kế’ để đối phó với tôi?” Khuôn mặt Saito giờ đây không thể không bộc lộ sự hưng phấn vô bờ bến. Vẫn là bài cũ, cô yêu cầu hân khai ra trước bằng những lời lẽ câu dẫn của cô, mặt ngọt chết ruồi, sau đó đá hân lăn lóc mà không thêm đếm xỉa tới nữa. Mặt dù biết rõ là vậy, nhưng chưa lần nào hân thắng được cô cả.

Hân nuốt nước miếng, khiến nơi yết hầu khẽ động đậy. Có lẽ bây giờ thì dục vọng của hân đã lan tràn khắp cơ thể rồi, sợ rằng chẳng thể chịu đựng lâu được.

“Đúng vậy...” Sakura cười bí hiểm. Rồi ấn người Saito xuống chiếc giường và khoá môi hân bằng chính môi mình.

Hân chẳng hề ngạc nhiên với hành động này của Sakura, đáp trả nụ hôn ấy một cách nồng nhiệt, bàn tay không ngoan ngoãn mà vuốt dọc theo tấm lưng cô. Cảm thấy đủ lâu, cô chủ động dứt ra và nhìn hân với ánh mắt gọi tình của mình. “Trông anh dường như vẫn có thể cầm cự được.”

“Có lẽ vậy.” Mọi khi đều thực hiện lặp lại những động tác này, tuy không bao giờ chán, nhưng hân vẫn có thể chịu đựng được như lời cô nói. Khả năng chịu đựng của hân vì được Sakura “rèn luyện” nên vô cùng cao.

Sakura nắm bàn tay to lớn của hân, nhẹ nhàng đặt lên hông mình, người hơi cạ cạ vào thân thể bên dưới để khiến lưỡng lực đàn ông trong hân trời lên mạnh mẽ. Đồng thời, cô khe khẽ thốt lên bên tai hân bằng những chữ tiếng Anh. “F*ck me...”

Một nam nhân không thể nào chịu đựng thêm khi được bạn gái mà mình khao khát chiếm hữu nói như thế. Keith nhanh nhẩu lật ngược, đặt cô nằm bên dưới mình.

Sakura ôm lấy cổ Keith và nhếch môi nhìn hân.

“...Tôi nghĩ là anh không hề thích dùng ngay lúc này một chút nào. Nói đi, một câu thôi, sau đó tôi sẽ đáp ứng anh...”

Hân ngưng một lúc, nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, song vẫn mở miệng nói. “Yosuke Kuro đang muốn tìm hiểu ngọn ngành thông tin của Nữ hoàng bóng đêm, có vẻ như cậu ta vẫn còn nghi ngờ em.” Ngay từ đầu, một người đăng bài viết đã gặp được Nữ hoàng bóng đêm trong khi cô luôn ở cùng mình đã khiến hân sinh nghi rồi. Sự tò mò này đã giúp hân vô tình điều tra ra sự thật. Duyệt web ẩn danh cũng vô ích với hân thôi. Và càng đơn giản hơn nhiều khi duyệt ẩn danh không thể cá nhân hoá được địa chỉ IP. IP dù không thuộc trạng thái tĩnh, hân cũng đều có thể dễ dàng điều tra.

Những thứ gì vô tình tìm thấy đều được Saito coi như một tin tức quý báu. Vì không dễ gì lại có thể “vô tình” như thế này.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Part 1.3

...

Vẫn nằm dưới thân hân, vẫn để cho hân hôn, nhưng thật sự nhân ảnh trong mắt cô giờ đây lại là cậu.

Một tháng cắt đứt quan hệ nhập nhằng, bây giờ lại quay ra do thám tin tức về Nữ hoàng bóng đêm vì vẫn còn nghi ngờ cô. Chẳng lẽ, Kuro chưa thể dẹp đi quá khứ, quên hết mọi chuyện liên quan đến cô, và những lời lẽ xúc phạm ban trước cậu đã bỏ ngoài tai cả rồi sao? Đúng là vậy. Cậu đã từng nói: một con giận của mình dài nhất là nửa ngày, hết nửa ngày sau là mọi chuyện đều đầu vào đấy. Quả thật, cậu là một con người dập tắt con giận dữ thật nhanh, luôn sống lạc quan, hay nghĩ mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Sống như thế có lẽ rất vui...

Kuro chỉ cần nửa ngày để dập tắt cơn tức giận, nhưng lại cần một thời gian dài, hoặc hơn một tháng để giảm bớt sự tự ái của Kuro. Bằng chứng là đã một tháng nay, cậu không còn bám theo đuôi cô nữa. Có lẽ lần này cô đã đánh động quá căng, quá mạnh đến cảm xúc của cậu. Cũng phải, một người mà ai ai cũng quý mến, chưa bao giờ biết được cảm giác đau đớn vì bị ghét và bị ruồng bỏ, làm gì có thể chấp nhận được sự thật! Nhưng... như thế sẽ tốt hơn với cậu, đêm dài lắm mộng, nhập nhằng mãi một câu chuyện người dung không phải, tình bạn không phải, tình yêu không phải như vậy, chỉ rước đau khổ về sau mà thôi.

Tên này thật ngu ngốc!

Quyết định đuổi xua cậu hoàn toàn đúng với *lý trí* của cô.

Hắn nhìn gương mặt không cảm xúc mà thực ra là rất đăm chiêu ấy, không thể không cười khinh khi, sau đó, tiếp tục một nụ hôn cuồng nhiệt khác.

“Đu rồi.” Sakura nhanh chóng rời môi, nhồm dậy và đá vào hạ bộ của Saito, khiến hắn la lên tiếng “Oái!!”, đau đớn lăn qua lăn lại trên chiếc giường. “Em làm cái quái gì thế?”

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Tay chỉnh lại chiếc khăn gần như tuột khỏi người mình cho ngay ngắn, cô đưa ánh mắt xanh trong veo nhìn hắn. Một cú như vậy, chắc chắn cơn dục vọng kia của hắn đã bị dập tắt hoàn toàn. [aut: thốn đến tận rốn (___)] “Sao? Đã mất hết hứng rồi? Anh muốn dừng lại? Được thôi, tôi chiều ý anh.”

Hắn cảm phần nhìn cô đang cười đắc thắng. “Hừ...em rõ thật là trơ tráo.”

“Tôi muốn nhờ anh giúp một việc.” Sakura thôi cười, quay lại vào vấn đề chính.

“Đôi xử với tôi như vậy, bây giờ lại quay sang nhờ vả.” Hắn tức giận nhìn cô, tay vẫn đặt vào nơi nhạy cảm của mình. “Đừng mong tôi sẽ giúp.”

“Một thông tin còn con, lại muốn lấy lần đầu của tôi. Sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy.” Sakura nhàu mày nhìn thái độ lấy hờn của hắn. Cô đã nương tình mà ra tay hết sức “nhẹ nhàng” rồi, nếu không, có lẽ giới tính sau này của hắn sẽ biến đổi ít nhiều. (___)

“Thông tin còn con? Nếu như cậu ta biết tất cả, sau đó tố cáo em. Em sẽ xử trí như thế nào?”

“Nếu muốn, cậu ta nhất định sẽ tố cáo tôi khi nghĩ tôi giết Moda Akemi rồi.” Kuro cũng không phải loại người đó. Ở bên cạnh nửa năm, cô đã hiểu quá rõ tính cách cùng những suy nghĩ của cậu.

“Đâu thể nói trước được việc gì...lòng người khó đoán mà.” Hắn khẽ cười nhạt. “Em đã học ở đâu ra cái thói quen đặt niềm tin vào người khác như thế?”

Sakura đã quan niệm rằng, ngoài bản thân mình ra, trên đời này không được phép tin tưởng *tuyệt đối* vào bất cứ ai, dù là người thân quen nhất.

“Tôi quá *hiếu* cậu ấy. Tôi không tin tưởng cậu ấy, mà là tin tưởng vào chính con mắt nhìn người của tôi.”

“Ok ok. Cứ cho là cậu ta sẽ không làm gì cả. Nhưng tôi chỉ đặt giả thuyết “Nếu”. Nếu có thật, em sẽ...?”

“Đến lúc đó, tôi sẽ...” Mặt cô giờ đây trở nên lạnh như tiền. “...giết cậu ta.” Sakura không còn sự lựa chọn nào khác nữa cả, giết Kuro là cách tốt nhất để có thể thực hiện.

“Haha,” Hắn vỗ tay bộp bộp, quên hẳn đi cơn đau ban nãy. “Tôi mong rằng em có thể thực hiện được như lời mình nói.”

“...” Sakura lườm hắn, cô biết hắn đang có ý muốn xia xối mình, nhưng cũng chẳng thèm nói nữa mà cho qua để quay về vấn đề chính. “Đây là *mệnh lệnh*, và anh bắt buộc phải nghe theo.”

Sakura chưa phải chủ nhân *chính thức* của hắn, với mệnh lệnh bắt lợi cho cô, hắn nhất định sẽ không nghe theo. Nhưng với một mệnh lệnh nào đó có lợi, hắn sẽ làm. Tất cả đều là muốn tốt cho cô, dù có đánh đổi bằng tính mạng của mình, hoặc hy sinh đi bao nhiêu người, hắn cũng phải thực hiện. Bởi vì hắn là sứ giả của riêng cô, nhiệm vụ của hắn, mở đường dẹp rào cản, dẫn đường, và bảo vệ. Còn khẩu hiệu của hắn, ấy là: ‘không bao giờ được phép: rời bỏ, hăm hại, và yêu chủ nhân của mình’...

“...Tôi biết tiếp theo em sẽ nói gì.” Hắn cười ranh ma. “Chiều theo ý người thôi, Nữ hoàng của tôi.”

...

[End Sakura & Keith’s focus]

*****

Chương 79: Part 2.1: Sakura Bị Thương

Tôi rảo bước trên con đường tấp nập phố hoa. Trời trở lạnh nhiều rồi, không chừng trong hôm nay hoặc một vài ngày nữa sẽ có tuyết rơi đầu mùa - dài dự báo thời tiết đã nói rằng, tuyết năm nay sẽ rơi sớm hơn mọi năm những nửa tháng. Có lẽ ra đường lúc này không phải là một ý kiến hay đối với tôi.

“Ất xì!” Một chiếc áo khoác dày cộm cùng hai ba lớp áo mỏng bên trong vẫn không đủ khiến tôi cảm thấy ấm. Nhớ lại trước kia, tôi cũng đã từng phải đứng ngoài đường phơi sương như thế này để chờ Sakura. Kết quả là cô đã ám tôi từ phía sau lưng cứ như ma vậy. Không, là một sát thủ không để lại tiếng bước chân - tôi đã từng ví như thế trước mặt cô. Sau đó cô nói gì nhỉ? À, phải rồi, cô ấy nói: “nếu đúng là vậy thì sao?”. Thật chẳng thể hiểu nổi một người như cô lại có thể đùa được vì chuyện này.

Tôi vừa vỡ lẽ ra một suy nghĩ, không chừng cô lại đang nói ẩn ý với tôi. Hành động nhăn nhó thoát, không để lại tiếng bước chân. Nếu sâu chuỗi với các dữ kiện trước thì còn có: thiên tài, lạnh lùng nhanh nhẹn, bình tĩnh trong mọi sự, cẩn trọng trong suy nghĩ, không chấp nhận đồ vật bị xê dịch vài cm, thuận tay trái... Chẳng phải mọi thứ mà cô đang có rất giống với một sát thủ sao? Hay nói cách khác, cô chính là Nữ hoàng bóng đêm... .

Càng nghĩ càng thấy hợp lý. Nhưng nếu sự thật thật sự là vậy, thì... tôi phải đối diện với cô như thế nào? Chẳng lẽ lại xem như không hề có chuyện gì xảy ra ư?... .

Gọi là đi hóng gió để bớt ưu phiền, bớt suy nghĩ, thế nhưng tôi lại càng cảm thấy buồn và chán chường thêm. Tại sao tôi lại cứ phải nghĩ về cô như thế này? Chỉ cần nghĩ đến là Sakura sẽ quay lại làm bạn với tôi sao? Nực cười thật. Miệng tôi khẽ nhếch lên một nụ cười buồn, cười rồi mới cảm thấy trong lòng trống vắng biết bao. Nhìn những cặp tình nhân vui vẻ tay trong tay, sự *đơn cô* ấy càng có dịp bung trào mạnh mẽ. Nếu Sakura đang đi bên cạnh tôi... thì tốt biết mấy.

“AAA! Hoàng tử!! Hoàng tử Yosuke kia!!” Tiếng hét của ai đó vang lên cách tôi không xa. Nghe đến tên mình, tôi hiểu kì quay lại. Một đám con gái đang lao thẳng về phía tôi với tốc độ tên bắn. Rất rất nhanh sau đó, tôi đã hoàn toàn bị bủa vây bởi họ. “Hoàng tử Yosuke, cho tụi em xin chữ kí!”

Tôi gượng cười mà kiềm nén tiếng khóc (___). Suy nghĩ lại rồi, thà cứ “cô đơn” như ban này, tôi vẫn còn hạnh phúc chán.

“Được thôi.” Tôi cười không mấy thật lòng, bắt đầu công cuộc kí hết một loạt cho đám người bọn họ.

“Hoàng tử à~ Tin tức trên báo là thế nào vậy? Anh có thể giải thích được không?”

“Cái đó...” Tôi dừng lại việc kí giấy một chút để suy nghĩ. Có phải họ đang đề cập đến vấn đề tôi và Sakura đang yêu nhau không nhỉ? Nếu là vậy thì tôi bắt buộc phải giải thích. Tôi và Sakura... không phải một cặp tình nhân đích thực. “...Không phải đâu. Báo viết sai đấy, Sakura chỉ là...”

Nói đến đây, tôi ngưng bật. Sakura là gì của tôi? Bạn thân? Bạn thân tương lai? Bạn? Hay chẳng là gì cả? Biết giải thích thế nào để họ không làm àm, không nhiều chuyện, mà cũng phải đúng.

“Là gì?”

“Cô ấy là một người quan trọng đối với tôi.” Có lẽ dùng cụm từ ‘một người quan trọng’ này đã thỏa mãn tính đúng đắn rồi thì phải. Phù, hy vọng họ sẽ không hiểu lầm câu nói của tôi.

“Người quan trọng sao?” Ngay sau câu lặp lại của một trong số ấy, tôi gật đầu xác nhận, rồi tiếp tục hí hoáy đặt chữ kí. Bỗng dưng sau đó, cả đám người bọn họ đều ỉu xìu, mặt thê lương như trong nhà có tang.

“Hoàng tử thật biết đùa... Không nhận là người yêu mà lại nhận là một người quan trọng.” Tôi hừm thắc mắc với câu nói của một đứa con gái. Nhưng khi ngẩng đầu lên, hình ảnh mà mắt tôi lướt qua đầu tiên là bóng dáng Sakura đang nhìn tôi từ phía xa. Tim tôi bỗng đập thật nhanh, thật mạnh. Bất gặp được ánh mắt của tôi, Sakura quay ngoắt bỏ đi theo một hướng. Hướng đó có vẻ như là đường tắt thông với con hẻm số 13 về nhà cô. Tôi nhướn người lên nhìn, nhưng bị bọn người này bao vây chẳng còn một kẽ hở, muốn thoát ra cũng thật khó. Tôi cố hí hoáy cho xong toàn bộ một cách nhanh nhất, sau đó là xin lỗi mọi người rồi chạy vụt đi. Không rõ tôi đang định làm gì, chỉ biết bản thân thật sự muốn gặp và đi cùng với cô.

Dừng lại ở đầu con hẻm khá vắng vẻ, tôi thở dốc. Vừa mới đây vài phút thôi, cô đã biến mất không còn một dấu vết. Nhưng tôi chợt tỉnh ngộ khi nghe tiếng động phát ra từ sâu bên trong, có lẽ là tiếng người, và tiếng xô xát. Tôi bước thật nhanh, nhưng cũng nhẹ nhàng đến nơi ấy....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Part 2.2

...

“Cút.” Tôi chỉ kịp nghe loáng thoáng giọng nói trầm tĩnh của ai đó, sau là tiếng bước chân chạy bịch bịch trên nền đất, dường như có rất nhiều người đang chạy về phía này. Tôi ngay lập tức quay mặt vào phía trong, đợi họ chạy ngang qua rồi mới tiếp tục bước.

Với những gì mình đang chứng kiến, tôi sùng sốt kinh ngạc. Một tên áo choàng màu đen, mũ sụp xuống mi mắt mà chính tôi xác định là Nữ hoàng bóng đêm, cô ta đang tiến lại từng bước về phía Sakura - cô đang ngồi bất động tựa tường, chân duỗi thẳng, mặt cúi xuống nhìn đất. Trông đáng vẻ của Sakura lúc này vô cùng yếu đuối.

Sakura thật sự không phải là Nữ hoàng bóng đêm ư?

“Sakura!” Tôi gọi lớn, ngay lập tức thu hút được ánh nhìn của cả hai con người đang đứng đó. Phát hiện có người lạ, tên Áo choàng... à không, Nữ hoàng bóng đêm vụt chạy thẳng, rồi mất hút vào trong bóng tối mù.

Tôi chạy đến bên cạnh Sakura. Khuôn mặt cô hơi bần thần. Nhưng đối với cô, cảm xúc được thể hiện trên gương mặt như vậy tức là đã vượt qua giới hạn đối với người bình thường rồi. Quần áo xộc xệch, áo cô hở ra những hai khuy để lộ chiếc cổ cùng một phần vùng ngực trắng ngần, còn chiếc váy thì bị tốc lên trên, một chút nữa thôi, có lẽ tôi đã thấy được thứ-không-nên-nhìn-thấy.

Trông bộ dạng như thế này của cô, tôi không khỏi xót xa và nhức nhối.

“Kuro~” Sakura gọi tên tôi khe khẽ.

“Bọn họ định làm gì cậu sao?” Tôi chưa xót hỏi. Sakura lựa chọn cách im lặng để trả lời tôi. Không nói ra cũng được, có khi lại càng tốt. Tôi cũng không yêu cầu cô phải trả lời, vì tôi biết rất rõ đám lúc này có ý định làm chuyện đồi bại với cô.

Không gặng hỏi gì thêm, tôi chỉnh chiếc váy, cài lại cúc áo cho Sakura. Song lại hơi lưỡng lự, nhìn thân thể cô giờ đây thật quá gợi cảm, nếu tự tiện chạm vào cư nhiên không phải là cách hay. Nhưng trời đã rất lạnh rồi, phanh phui như thế này lại càng không phải cách hay hơn nữa.

Nghĩ rồi tôi cời bỏ một lớp áo khoác bên ngoài để quần lấy Sakura, sau nhấc bổng cô lên và bế đi. Cô vẫn im lặng mà không hề phản đối.

Bất chợt, cảm thấy dinh dính, nhớp nháp ở cánh tay phải của cô. Nhìn vào nó, tôi giật mình thốt lên. “Cậu bị thương rồi này!” Sau khi thấy đầy máu nơi cánh tay, tôi cuống cuống tăng vận tốc để tìm đến bệnh viện. Bước đi một lúc, trên tay vẫn là cô, tôi bắt đầu tỏ ra lúng túng. Chết tiệt, con đường ban này là về hướng nào thế không biết?! Căn bệnh mù đường của tôi lại có dịp tái phát nữa rồi.

Sakura nhìn gương mặt tôi chăm chăm. Trông điệu bộ bối rối của tôi, cô không kìm nổi mà mỉm cười. Tôi biết rằng mỗi lần nở nụ cười thật, Sakura sẽ rất đẹp, nhưng dường như lúc này không phải là thời điểm thích hợp để cô thể cười thì phải - cô đã suýt chút nữa bị xoi tái nếu không có Nữ hoàng bóng đêm cứu giúp, cánh tay còn đang rò rỉ máu chảy.

Quả thật Sakura rất bản lĩnh và mạnh mẽ.

Mạnh mẽ đến thế, chắc chắn cú sốc của cô đã phải thật sự kinh khủng mới khiến cô trở nên yếu đuối được...

“Bỏ tôi xuống, tôi có thể tự đi.” Sakura đưa ra một đề nghị. “Tôi rất nặng.”

Đúng là Sakura có nặng, nhưng không đến nỗi nào, so với đám con gái đồng trang lứa có khi lại nhẹ hơn vài cân. Và đương nhiên tôi vẫn giữ khư Sakura trên tay, nhất quyết không chịu buông xuống. Thấy độ chai lỳ của tôi, cô không thèm đếm xỉa đến nữa.

“Quay ngược lại.”

“Sakura~ cậu cần đi bệnh viện.” Với lại, nếu tôi nhớ không lầm thì hướng bên này mới là hướng ban này tôi đi.

“Một vết thương còn con. Không cần đâu.” Còn con đối với cô nhưng lại rất trầm trọng đối với tôi và người khác. Thế nhưng tôi vẫn nghe theo lời cô, quay ngược trở lại. Con hẻm này dù không đáng sợ như con số 13, nhưng cũng thật vắng vẻ. Tại sao Sakura cứ thích đi trong những con đường vắng vẻ để gặp cơ sự như ngày hôm nay cơ chứ, tôi thầm nghĩ.

“Queo trái...” Đến một ngã ba, Sakura lại mở miệng chỉ đường. Tôi tiếp tục đi theo hướng cô chỉ, nhưng ngay lập tức bị cô mở giọng nhắc nhở. “Tôi bảo queo trái.”

“Ồ đây là không phải là hướng bên trái à?” Tôi ngây người, sau cũng tự giải thích mắc. “Ừ nhỉ, hình như đây là bên phải.”

Tôi đã lại cứ nghĩ bên đây là bên trái. Xem ra trời sinh ra tôi hay bất kì ai đều rất công bằng, được này mất kia. Tôi đã có nhan sắc, có vị thế, có danh giá, có trí tuệ, song lại mắc phải mấy căn bệnh quái gở như mù đường, biếng ăn tâm thần, chỉ số giao tiếp, ứng xử và nắm bắt suy nghĩ cực kì thấp.

Vậy ông trời đã *tước đi* Sakura thứ gì nhỉ?... Trông cô hoàn hảo thế kia cơ mà...

Cô cứ tiếp tục chỉ đường cho tôi như vậy, cho đến khi ngôi nhà của cô hiện ra trước mắt tôi.

Chưa kịp để nói ra mật mã cánh cổng, Sakura gục đầu tựa vào cơ thể tôi và nhắm mắt. Cô đã quá mệt mỏi mà vẫn phải gắng gượng chỉ đường. Thật đáng chết! Tại sao tôi lại mắc phải căn bệnh đáng ghét này để ngày hôm nay hành hạ cô như thế! Tôi vừa chờ bác quản gia sau khi đã ấn chuông, vừa nhìn ngắm gương mặt khá mệt mỏi của cô.

Người ban nãy là Nữ hoàng bóng đêm, cô ta đã cứu thoát Sakura khỏi lũ người bản thủ kia. Rõ ràng là hai người khác nhau, như vậy cô không phải là Nữ hoàng bóng đêm rồi. Có lẽ tôi đã sai, cũng phải, cả hai chỉ có một vài sự trùng hợp ngẫu nhiên. Tôi còn chưa tiếp xúc với “C” bao giờ nên cũng chưa rõ tính cách của cô ta. Vậy thì tại sao tôi lại có thể nghĩ Sakura là C được nhỉ? Chỉ vì thủ đoạn trả thù quá hải hùng của cô?

Ừ thì nghỉ ngơi, nhưng bây giờ chẳng còn gì để nghỉ ngơi nữa. Sakura vẫn đang nằm trên tay tôi đây, Nữ hoàng bóng đêm đã biến mất. Bọn họ không liên quan gì đến nhau nên từ nay tôi cũng sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Part 2.3

....

Bác quản gia Kyuuma mở cửa, tôi liền chạy ulla vào trong, vừa đi vừa nói tình hình của cô ở hiện tại và gắng mời bác sĩ đến thật nhanh. Lòng tôi đang lo lắng như ngồi trên đồng lửa. Nhưng khi thấy Saito ngồi bấm máy tính trên chiếc giường của cô, sự lo lắng của tôi đã chuyển phân nửa dần thành sự tức giận và khó chịu. Lúc nào Saito Suichi cũng ở trong phòng cô, hai người này ở chung một phòng thật sao??

“Ồ! Sakura à? Cậu làm sao thế?” Saito bật dậy, vẻ mặt hốt hoảng thấy rõ. Tôi đặt Sakura lên chiếc giường trắng và chỉnh lại cơ thể cô cho ngay ngắn.

“Hừ...tên này, cậu làm gì cô ấy rồi hả??” Sau khi đã nhìn vào thân thể khá hở hang, xộc xệch của cô, hấn tức giận nắm lấy cổ áo tôi.

“Bỏ ra.” Tôi cũng tức giận không kém, giật phắt tay hấn ra và lờm. “Tôi chẳng làm gì Sakura cả, cô ấy đã bị đám người xấu hãm hại...”

“Hãm hại á? Tức là...” Gương mặt hấn trông như mèo.

“Không, tôi đến kịp. À không, một người đã ra tay giúp cô ấy trước tôi.” Tôi không rõ có nên đề cập với hấn cái tên Nữ hoàng bóng đêm hay không. Sợ hấn cười nhạo, thôi thì nói vậy cũng được rồi.

“Hừ... biết được đám người đó là những ai, tôi sẽ giết chết hết tất cả.” Hấn giờ tay làm động tác chém không khí, môi bặm lại, thái độ nghiêm trọng pha lẫn chút trẻ con. “Cũng may...tôi vẫn còn cơ hội chiếm lấy lần đầu của cô ấy.”

Tôi cảm thấy choáng ngợp trước những câu từ mà hấn vừa nói ra. ‘Chiếm lấy lần đầu’ sao? Tôi bực mình, đến nỗi chỉ muốn đá hấn một phát bay ra khỏi trái đất này. Nhìn về mặt có vẻ rất “xinh” trai, baby và thơ ngây, ấy thế mà đầu óc lại chẳng thể nào đánh đồng được với khuôn mặt, như sói già đội lốt cừu non vậy. Đặt cô ở bên cạnh hấn thật quá nguy hiểm.

Sau khi đã chạy đi tìm hộp y tế, hấn mới tiến hành xem xét độ nông sâu của vết thương. Một vết cắt không nguy hiểm nơi cánh tay phải, nhưng máu chảy ra rất nhiều. Việc đầu tiên là phải cầm máu cho cô đã, nghĩ rồi hấn liền sơ cứu qua vết thương, băng bó tạm thời. Còn tôi thì chỉ ngồi bất động nhìn vẻ mặt hơi nhăn lại vì đau của cô, lâu lâu lại được Saito sai một số việc phụ trợ. Tất cả không quá năm phút đồng hồ. Rồi cả hai lại cùng ngồi im chờ bác sĩ đến.

Sakura mệt mỏi chớp nhẹ đôi mắt, xót lòng, tôi cất tiếng hỏi. “Cậu ổn chứ?”

“Dĩ nhiên là không ổn rồi.” Saito hấn lớn tiếng. “Hỏi ngốc thật.”

“Tôi có hỏi cậu à?” Tôi dẫu môi cãi. Hỏi một câu quan tâm thôi mà cũng không được sao?

Sakura không nói gì, khuôn mặt cũng chẳng hề thể hiện cảm xúc, không khóc, không cười, không sợ hãi hay vui vẻ. Trông cô như vậy tôi còn lấy làm mừng, vì đây là trạng thái vốn dĩ rất bình-thường của cô.

“Cậu mà hỏi cô ấy thì cũng chỉ nhận được câu trả lời ‘hỏi dư thừa’ thôi.” Saito cũng không vừa, tiếp tục gân cổ cãi.

Tôi càng không thể chịu thua nên liền ‘đối đáp’ hấn. “ ‘Hỏi dư thừa’ còn tốt hơn ‘hỏi ngốc’ nhiều lần.”

“Nhưng cậu hỏi ngược là thật, còn tôi, tôi chỉ nói lên cái sự thật đó.”

“Đủ rồi.” Sakura đặt cánh tay lạnh lặn còn lại lên ngang trán. “Muốn ở thì giữ im lặng, còn không thì đi ra ngoài.”

Lần này, tôi quyết định nhìn hấn ta để cho Sakura yên tĩnh nghỉ ngơi. Nhưng có vẻ như hấn không muốn hợp tác. “Cậu đi ra ngoài đi, để tôi ở lại với Sakura.”

“Không, cậu mới phải là người đi.” Để Sakura một mình trong phòng với hấn, tôi chẳng hề yên tâm chút nào. Nếu có thể, tôi sẽ ở lại suốt đêm cùng cô như lúc ở bệnh viện vậy.

“Nhà tôi cơ mà, tôi đuổi cậu ngay bây giờ.”

“Nhà Sakura chứ có phải nhà cậu đâu!? Cậu không có quyền đuổi tôi.” Suốt từ đầu đến giờ, lúc nào Saito cũng nhìn tôi một cách kì thị. Dĩ nhiên tôi cực kì cực kì khó chịu với ánh mắt đó.

“Bộ cậu định không về nhà chắc?”

“Đủ rồi.” Đây là lần thứ n cô đứng ra can thiệp tôi và Saito bằng từ ‘đủ rồi’. Tôi không muốn Sakura phải phiền lòng như thế đâu, nhưng tôi ghét hấn, hấn cũng ghét tôi, thể hiện thái độ với người mình ghét là điều đương nhiên. “Tôi yêu cầu hai người mau rút ra ngoài.” Lần này thì cô đã đuối thẳng.

Tôi có hơi hự hẩng, nhưng không sao, tôi chỉ cần Sakura nhanh chóng khoẻ lại thôi. Cô vẫn bình thường như vậy là tốt rồi.

Tôi và Saito lui thủi ra ngoài. Ngồi trên sofa, tôi ngắm nghĩ lại. Suýt chút nữa tôi đã quên bém đi mất cái ranh giới giữa tôi và Sakura. Hơn một tháng trước, cô đã mắng nhiếc và chỉ trích tôi bằng những lời thậm tệ nhất, nó khiến tôi không còn mặt mũi hay can đảm gì để có thể đối diện với cô. Nhưng giờ thì sao? Đưa cô về nhà, trò chuyện với cô. Còn cả nụ cười khi tôi lạc đường nữa, nó khác hẳn với nụ cười khinh thường, nhìn vào nó thôi, tôi cũng cảm thấy thật ấm áp.

Lấy tay tự gõ vào đầu mình vài cái cốc nhẹ, tôi lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi. Quên đi, ngày hôm nay chỉ là một sự cố, một sự cố đáng tiếc đối với cô mà thôi. Tôi chỉ vô tình bắt gặp. Cũng đến lúc phải trở về nhà, đóng cửa lại và không vi phạm vào cái ranh giới giữa tôi và cô nữa - Tôi và cô... đã không-thể-có-một-tình-bạn đích thực...

Tôi gửi lời tạm biệt đến Sakura, rồi tạm biệt Saito và bác quản gia Kyuuma. Trước khi đó, tất nhiên tôi nhớ đến việc phải nhờ bác quản gia vẽ tiếp một cái bản đồ khác để có thể biết đường về nhà.

Tôi quay đầu bước được lúc lâu, hắt xì một tiếng mới nhớ ra chiếc áo khoác dày nhất của mình đã để ở nhà của Sakura. Bản khoản giữa việc trở lại lấy hay đi tiếp làm tôi phải đứng bất động một chút, cuối cùng tôi cũng bước thẳng. Chiếc áo khoác của tôi, Sakura có thể giữ, trả, hoặc...vứt đi, tôi không vì nó mà tiết tiền đâu...

Tôi chỉ, đau khi cô vứt, vui khi cô giữ, và hự hẩng khi cô trả lại...

Thoát khỏi cơn hèm cũng là lúc tuyết bắt đầu rơi - một trận mưa tuyết đầu tiên của năm. Dưới ánh đèn đường, những bông tuyết trắng nhỏ li ti nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, như một bức tranh thật đẹp và lạnh lẽo. Đón tuyết đầu mùa một mình, mọi năm vẫn không sao, nhưng năm nay tôi lại cảm thấy cô độc và trống trải đến lạ thường. Chẳng rõ, do ngoài đường thiếu vắng nhân ảnh con người, hay trong thâm tâm tôi bỗng thiếu vắng hình bóng của ai đó...?

...

----END CHAP 25----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tin Tưởng

....

Lớp học yên tĩnh bỗng chốc nhộn nháo khi tiếng chuông reo. Cũng như mọi ngày, cảnh vật trong lớp vẫn rất quen thuộc. Ấy thế mà tôi lại cảm thấy lạ lẫm, nhất là sự có mặt của Sakura bên cạnh tôi đây.

Sau những chuyện xảy ra đêm hôm qua, Sakura vẫn đi học bình thường. Điều này không làm tôi ngạc nhiên quá nhiều nữa. Vì trước kia, khi bị chị Shirin

đẩy ngã gãy tay, cô cũng đã đi học ngay hôm sau mà không cần nghỉ ngơi.

Lần trước thì gãy tay bên trái, lần này thì đứt tay bên phải. Chẳng biết có phải là do cô ăn ở “ác” hay không mà khi nào cũng bị người khác hãm hại cho thương tật thế được?!

Tôi khẽ liếc mắt nhìn Sakura. Mọi hôm cũng vậy, liếc nhìn thôi chứ không nói gì. Nhưng hôm nay thì khác, tôi thật rất muốn mở miệng hỏi thăm cô. Chần chừ một lúc, tôi cũng cất tiếng ngượng ngùng, “Cậu... cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Sakura ngẩng đầu lên nhìn tôi một cách chăm chú. Tôi đỏ mặt hời hợt, có vẻ như tôi không nên nói chuyện với Sakura sau khi đã cắt đứt mối quan hệ. Đã dằn lòng chuyện hôm qua chỉ là sự cố, tôi vì không thể bỏ mặc Sakura cũng như ai khác nên mới giúp đỡ, giúp đỡ xong rồi thì lại hờ hững với nhau như trước kia. Nhưng thôi, chỉ hỏi một câu, chắc không sao. Vấn đề quan trọng hơn là cô có muốn trả lời tôi không kia.

“Ừ, đỡ nhiều rồi.” Sau một hồi im lặng, Sakura cũng trả lời.

Tôi gạt đầu ra chiều hiểu. Nhưng trong lòng vẫn có cái gì đó ngổ ngỗ, không rõ. À, phải rồi, nếu là trước kia cô sẽ lựa chọn câu trả lời: ‘thử đi rồi biết’, ‘không đỡ hơn thì tôi đâu thể đi học’ hoặc những câu gì đại loại thế, có thể là im im luôn. Chẳng lẽ vì quá ghét tôi nên cô mới dùng từ *khách sáo* như vậy sao? ...

Sakura bỗng quay mặt nhìn Saito, sau đó lúi trong balo chiếc áo khoác màu vàng đất và đưa cho tôi.

“Trả cậu.” Nói xong, Sakura đi thẳng mà không đợi tôi nói thêm một lời nào. Hấn cũng đi theo cô. Sau khi hai người mất dạng sau cánh cửa phòng học, tôi mới cúi xuống nhìn chiếc áo trên tay. Sakura đã không bỏ đi mà trả lại cho tôi. Đáng lẽ tôi nên vui mới phải, nhưng sao tâm trạng lại thấy hụt hẫng đến như vậy...!

Chỉ vì một người bạn không thành mà tôi lại có thể khổ sở và buồn phiền thế này, liệu có đáng không? Sakura đã không muốn dính líu với tôi nữa, tôi việc gì phải níu giữ để hành hạ bản thân.

Tiếng người ồn ào bên ngoài cửa lớp cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Mọi người đang bàn chuyện gì đó, khuôn mặt tỏ vẻ thất thần lẫn lo sợ. Số nhiều lại ủa chạy đi theo một hướng, tôi thấy vậy bèn lạ lẫm hỏi đại một ai đó. “Có chuyện gì thế?”

“Hoàng tử à, có người vừa nhảy lầu.”

Tôi tròn mắt kinh ngạc. Nhảy lầu sao? “Ở đâu?”

“Sân trước khu thực hành.”

Ngay xong câu nói, tôi tức tốc chạy đến khu thực hành. Đến nơi, đám học sinh đã bu vây đặc. Tôi chen lấn dành đường đi vào. Giống như lần trước, cái xác nữ với vết máu tươi ướt đầm mặt bê tông lại một lần nữa hiện ra trước mắt tôi, cũng ngay đây lầu này, vị trí này.

“Người rơi xuống lầu chưa?” Tôi vội hỏi mọi người xung quanh.

“Được vài phút gì rồi đó Hoàng tử. Đang từ khu thực hành bước ra, bỗng nhiên rơi xuống, tất cả đều kinh hãi hết lên. Thật đáng sợ!”

Tôi ngẩng mặt lên cao, các tia nắng rọi thẳng vào mắt khiến tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Không cần nghĩ nhiều, tôi lập tức chạy vào bên trong toà nhà. Nhưng trước khi lên sân thượng, tôi ghé qua phòng thiết bị để khẳng định lại một số thứ. Nó không đơn thuần chỉ là một sự trùng hợp, tôi chắc chắn thế.

“Thầy ơi,” Tôi gọi thầy chịu trách nhiệm cho phòng thiết bị. “cho em xem lại camera trong thang máy và thang bộ của khu thực hành, em muốn xem từ lúc bắt đầu ra chơi đến giờ, có ai đã đi chuyên lên sân thượng không.” Nếu người lên từ giờ vào giờ học, điểm danh không có, chắc chắn kẻ đó sẽ bị nghi ngờ, vì thế mà giờ ra chơi để thực hiện hành vi rợn người ấy là thích hợp nhất. Cũng không loại trừ khả năng có người ngoài cài trang thành học sinh để xâm nhập vào trường. Nhưng điều quan trọng nhất là, cái xác chỉ vừa mới rơi xuống đây thôi.

“Việc này...”

“Em gấp lắm. Thầy giúp em với.” Tôi nài nỉ khi thấy thầy tỏ ra chần chừ.

“Được rồi.” Lia lại camera từ lúc chuông reo, tôi và thầy chăm chú nhìn vào màn hình. Chẳng có ai lên sân thượng cả, giờ đó hầu hết mọi người đều đi căn-tin, hoặc ngồi trong lớp học bài, đứng hành lang tán gẫu... Nhưng không, vẫn có người trèo lên sân thượng. Không phải một, mà là hai. Ấy chính là Sakura và Saito.

Họ định làm gì??

“Cảm ơn thầy,” Tôi cúi đầu mà trong lòng dấy động như sóng trào bão cuốn. “Thầy giữ bí mật này giúp em, tốt nhất là xoá đi video đó.”

“Xoá sao?”

“Vâng ạ. Em cảm ơn thầy, một lần nữa.” Tôi đang cố gượng ép thầy, hy vọng thầy có thể nể mặt mình mà chiều theo. Vì tôi sợ rằng bọn họ sẽ lại bị đưa vào diện tình nghi đầu tiên. Sau một hồi trầm ngâm, thầy cũng đồng ý. “Ừ, được rồi, thầy sẽ im lặng là được chứ gì?”

Tôi cười thật tươi. Không quên chào thầy, tôi chạy thẳng lên sân thượng - nơi mà đã có hai con người từng rơi xuống.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 26.2

...

Đúng như tôi nghĩ, Sakura và Saito vẫn còn ở trên này, tôi không còn mấy ngạc nhiên khi thấy họ nữa. Bất gặp có sự xuất hiện của người lạ, cả hai cùng quay lại. Mắt chậm mắt, ấy thế mà sắc mặt của họ chẳng có gì thay đổi.

“Hai cậu. . . tại sao lại ở đây?”

“Điều tra.” Sakura lãnh cảm trả lời.

“Vậy thì đã điều tra được những gì rồi?”

“...Không có gì cả.” Ngưng một lúc, cô tiếp tục chậm rãi kết luận. “Đây chỉ là một vụ tai nạn.”

“...” Tôi nhủ mảy nghi ngờ, một vụ tai nạn ư? Mọi chuyện đều đã đi quá giới hạn của sự trùng hợp rồi. “Đây chắc chắn không phải là một vụ tai nạn.” Tôi đứng thẳng người, nói với giọng điệu chắc nịch. Tôi không thể tin nổi vào bất cứ sự trùng hợp nào trên đời cả.

Nhưng nếu không phải tai nạn, thì là một vụ giết người có chủ đích sao? Không những thế, trong camera chỉ có hai người này lên sân thượng vào thời điểm xảy ra vụ việc đáng tiếc kia thôi. Nếu là giết người, hung thủ sẽ làm thế nào để lên đây mà có thể né tránh được camera? Tôi đã vừa đánh đồng vụ này với vụ Moda Akemi - về hướng, vị trí, cả hai cùng là nữ sinh. Mà ả ta lại là do Sakura giết. Chẳng lẽ bây giờ, kẻ giết người ấy lại là...?

“Vậy cậu nghĩ ai đã giết cô gái đó?” Sakura nhìn tôi, nhếch miệng đầy thú vị. Có lẽ cô đã nhận thấy được suy nghĩ của tôi qua ánh mắt. “Tôi sao...?”

“...” Tôi im lặng. Sakura đã để lại ấn tượng không tốt cho tôi về vụ lần trước, nếu nói không nghi ngờ chắc chắn sẽ là nói dối. “...Không phải thế.” Dĩ nhiên tôi có quyền nghi ngờ, nhưng tôi vẫn muốn một lần nữa có thể đặt niềm tin tưởng của mình lên cô.

“Tại sao?” Sakura tiếp tục dồn tôi đến chân tường. Lý do à? Nên nói như thế nào mới phải nhỉ? Chính tôi còn không biết tại sao nữa cơ mà.

“Tôi muốn tin cậu, một lần nữa.” Có thể tôi thật cứng đầu. Sakura đã từng nói với tôi rằng: ‘Tin tưởng càng nhiều, thất vọng càng nhiều’, vì thế tôi cự ki ghét câu nói đó. Tôi chỉ muốn tin tưởng Sakura, thật thật tin tưởng cô, và không phải chịu bất cứ sự thất vọng nào. Tôi chỉ muốn thế. “Xác định được người đó là ai chưa?” Tôi lãng sang chủ đề khác.

“Chưa.” Saito nhanh miệng. “Chỉ biết là một người con gái, học 12. Cậu có thể xuống xem kỹ lại mặt mũi.”

12 ư? Tôi giả dụ, chỉ là giả dụ. Sakura trước kia vì ghét Moda nên giết ả ta. Còn Shirin, cô cũng ghét. Có khi... Tôi nhấc nhanh điện thoại và gọi cho chị Shirin. Nhưng không có bất kỳ ai bắt máy.

Tôi lo lắng quay sang nhìn Sakura. Có thể cô đã hiểu được suy nghĩ của tôi, nhưng không nói gì, chỉ mơ hồ đứng lặng và nhìn tôi bằng ánh mắt trong suốt như pha lê, điểm xuyên là các vòng xoáy chậm chậm chuyển động. Đôi mắt cô đang nhìn tôi đã có “hồn” hơn lúc trước, nhưng tôi không thể nào nhận ra, hay không thể nào đọc được những suy nghĩ ấy như cô đối với tôi được.

Tôi đảo mắt qua nhìn Saito ngay bên cạnh cô, hắn đang khoanh tay, trề môi nhìn tôi. Thái độ của hắn là ý gì? Không thèm đếm xỉa đến hắn nữa, tôi quay lại nhìn cô. Sau khi để lại câu ‘tớ đi trước nhé’, tôi liền chạy ào xuống lầu tìm chị Shirin, trong lòng không hề cảm thấy thoải mái một chút nào. Nếu như Sakura lại một lần nữa giết người vì tư thù, Shirin là kẻ đang nằm dưới đất kia, tôi sẽ ra sao?

Càng ngày, tôi càng không thể kiểm soát được mọi chuyện xung quanh mình. Càng ngày, tôi càng thấy mình trở nên nhỏ bé đi thật nhiều. Nếu trước kia, tôi luôn nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ, thì bây giờ không còn như thế nữa.

Tôi tìm đến dãy lầu 12, thay vì đến kiểm nghiệm cái xác đó, tôi có thể đến tìm chị. Cảnh tượng đáng sợ nhất, những điều xấu xa nhất của cô trước kia cứ ẩn hiện trong đầu tôi không nguôi, đó là lý do tôi không hề muốn nhìn thấy cái xác ấy.

Không thấy Shirin trong lớp, nỗi lo của tôi ngày một lớn. Ngay lập tức, tôi vớ lấy một ai đó hỏi đại. “Chị Shirin đã đi đâu rồi ạ?”

“Không biết nữa...” Chị ta vừa chớp mắt mỉm cười nhìn tôi, vừa nói. “Có thể là đi dạo đâu đó.”

Tôi cười đáp trả, sau đó tạm biệt chị ta rồi lui đi. Chắc chắn không phải là dạo rồi. Tôi nghĩ chỉ có hai khả năng xảy ra thôi. Một là, chị đã biết được có người rơi lầu, tâm trạng vốn hoảng loạn chưa kịp hồi phục đã gặp thêm vụ này, có thể chị đang ngồi co ro, khóc lóc vì sợ hãi ở đâu đó. Hai là, cái xác kia vốn dĩ chính là chị...

Vài chục phút giải lao ngắn ngủi không đủ để tôi có thể tìm chị trong cái trường học rộng lớn này. Thôi việc tìm kiếm lại, nhưng tôi chưa vào lớp ngay mà đến hiện trường. Cái xác đã được chuyển đi, học sinh cũng đã tản về lớp để chuẩn bị cho tiết học tiếp theo. Chỉ còn một vài người cảnh sát còn đứng đó cùng với thầy hiệu trưởng của nhà trường.

“Người nằm đó là ai vậy ạ?” Tôi cất tiếng hỏi.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 26.3

...

“Người nằm đó là ai vậy ạ?” Tôi cất tiếng hỏi.

“Hoàng tử mặt trời sao?” Thầy hiệu trưởng nhìn tôi đầy thắc mắc. “Sao giờ này em vẫn còn lảng vảng ở đây?”

“A~” Tôi cười trừ nhìn thầy giáo. “Một người bạn của em không thấy mặt mũi đâu nữa, em sợ rằng... em đang đi tìm chị ấy”

“Ừ.” Thầy gật đầu tỏ vẻ hiểu ý tôi. “Trò đó là Osora Yuuri. Em có quen không?”

Tôi khẽ thờ phũ nhẹ nhõm, vậy là không phải Shirin.

Nhưng... Osora Yuuri? Cái tên nghe thật quen, dường như tôi đã gặp ở đâu đó thì phải. Ngẫm nghĩ một lúc, tôi mới búng tay cái chóc như vừa ngộ ra một điều. Osora chính là một người bạn của Shirin, admin của câu lạc bộ những antifan Sakura. Trước đây, Sakura cùng người này đã có giao tranh trên sân thượng.

Chị ta như thế, chẳng phải Sakura có động cơ để giết người sao? Tôi lắc đầu để gạt bỏ thứ suy nghĩ đáng ghét kia ra khỏi đầu. Sakura không thể nào lại tiếp tục đi giết người được...

“Các anh đã điều tra tới đâu rồi ạ?”

“Cậu này.” Một nhân viên cảnh sát nhìn tôi cất giọng. “Việc điều tra không thể tiết lộ cho người ngoài đâu. Nhưng nếu có mối quan hệ nào đó với nạn nhân, tôi sẽ cung cấp cho cậu một vài manh mối.”

“Vâng, em có biết chị ấy, bạn của chị em, cũng thường hay nói chuyện với em lắm. Nếu các anh cho em biết một chút, em sẽ tiện bề nói với chị em hơn. Bây giờ có lẽ chị em đang trốn ở một góc nào vì hoảng loạn và sợ cái sự thật này rồi.”

“Ừ.” Cảnh sát gật đầu. “Thời gian nạn nhân tử vong theo khai báo của một số người thì vào lúc 9h23’ - nằm trong khoảng giải lao tiết 1. Nằm rải rác trên lưng chéch về mé phải nạn nhân có những vết bầm tím không rõ hình thù. Chúng tôi đang tiến hành điều tra những ai đã lên sân thượng trong khoảng thời gian đó, nhưng vì một số vụ việc, phòng thiết bị đã cho xóa cuốn băng đó rồi. Trên sân thượng chỉ có một vết trượt chân duy nhất...”

Tôi hơi cười, thật may là tôi đã đến trước cảnh sát một bước, nếu không, có lẽ Sakura và Saito sẽ gặp rắc rối mất thôi. Nhưng... vết trượt chân? Tại sao lúc này Sakura không đề cập điều này đến tôi nhỉ?

“Có thể chỉ là một sự cố, chị ấy trèo lên sân thượng và vấp ngã. Còn vết thương kia ở lưng chắc là có từ trước thôi.”

“Cũng có thể.” Cảnh sát gạt gù ra chiều ngẫm nghĩ. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tôi thờ phũ, nhưng trong lòng vẫn sinh nổi hoài nghi. Sakura chỉ nói rằng: ‘không có gì cả.’, tại sao cô không nói đến vết chân trượt cho tôi nghe? Hay thật sự, lúc đó chưa hề có dấu vết gì hết, nó là do cô tạo ra để dựng hiện trường giả? Nhưng cô làm thế vì mục đích gì? Trong đầu tôi là một loạt những câu hỏi mà không biết nên giải đáp như thế nào cho phải.

Sau khi chào mọi người, tôi bước nhanh vào lớp. Trong lòng không thể nào dứt khỏi những suy nghĩ lung tung. Tại sao lúc nào ý nghĩ cô là hung thủ cứ chòng chọc trong đầu tôi vậy cơ chứ? Như thế nào đầu óc tôi mới được bình yên đây!?

Tôi cáo lỗi và xin phép giáo viên để bước vào lớp. Về đến vị trí của mình, tôi đảo mắt sang nhìn Sakura. Lúc này cô cũng ngược lên nhìn tôi, tôi hơi giật mình quay đi nơi khác. “Vẫn chưa tìm thấy Hanazuki?”

“Hả? À...” Sakura chủ động nói chuyện với tôi, điều này khiến tôi trở nên lạ lẫm. “Vẫn chưa.”

“...Đừng lo lắng. Hanazuki vẫn chưa chết được đâu.”

Tôi chớp mắt sững sờ. Có hai vẻ trong câu trả lời của cô mà tôi cần phải giải đáp ngay lập tức. ‘Đừng lo lắng’ - có phải là cô đang quan tâm đến tôi không? Và cả, ‘Vẫn chưa chết được đâu’ - Vì sao Sakura lại chắc chắn đến thế? Chẳng lẽ cô là hung thủ thật ư? ‘Chưa chết’, tức hiện tại chị không chết, nhưng tương lai gần, chị sẽ chết. Ý cô muốn ám chỉ là vậy sao?

“Sakura~...” Tôi hơi lúng túng.

Sakura nhìn thẳng vào trong mắt tôi, sau khẽ cười nhếch miệng. “Cậu nên để ý đến chị cậu nhiều hơn.”

Tôi trở mắt, há mồm kinh ngạc. Nói thế có khác nào cảnh báo cho tôi biết rằng Shirin sẽ gặp chuyện, cũng như cô tự khẳng định mình là người đứng sau tất cả đầu cơ chứ? Không, điều này không thể nào lại là một sự thật được.

“Vì sao?”

Sakura không trả lời, tiếp tục hướng mắt lên bảng. Trong lòng tôi cảm thấy hỗn loạn vô cùng. Tôi rất muốn hỏi thẳng, rằng cô có phải là hung thủ hay không. Nhưng lại sợ cái ánh nhìn đó từ phía cô, sợ luôn cái gật đầu xác nhận. Tôi không muốn đối diện với nó, một chút nào. Phải làm sao để tâm tư tôi không phải gánh chịu những sự thật khủng khiếp đến như vậy?

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ, nhưng không phải là sợ cô, mà chính là sợ sự thật, sợ rằng bản thân sẽ vĩnh viễn không còn được ở bên cạnh nói chuyện với cô như thế này nữa. Tôi cảm giác rằng mình đang gặp phải một cơn áp lực lớn, và sắp phát điên đến nơi rồi...

Thêm một ngày trôi qua...

Tôi đến trường với quảng mắt thâm tím như hoàng tử gấu trúc vậy. Cũng bởi vì những suy nghĩ về những vấn đề đã xảy ra xung quanh tôi và Sakura khiến tôi không tài nào có thể ngủ được. Ghét bản thân thật, hơi một xú mà đã để lại phiền muộn như thế này rồi.

Cũng không phải chỉ là ‘hơi một xú’, nó là hai mạng sống đấy. Người liên quan nhất lại là người... như thế nào nhỉ? à... người quan trọng nhất đối với tôi. Tôi rất muốn gạt bỏ Sakura ra khỏi suy nghĩ của mình, làm người đứng theo đúng nghĩa, nhưng không thể. Không lúc nào là hình ảnh cô thoi hiện trong đầu tôi. Có vẻ như cô đã để lại quá nhiều ấn tượng cho tôi trong nửa năm ngắn ngủi tiếp xúc.

“Cẩn thận!” Giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên kéo tôi trở về thực tại. Chưa kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, tôi bỗng nghe được tiếng “AAA” thất thanh ngay một gần phía trên đầu mình.

“BỘP!”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 26.4

“Cẩn thận!” Giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên kéo tôi trở về thực tại. Chưa kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, tôi bỗng nghe được tiếng “AAA” thất thanh ngay một gần phía trên đầu mình.

“BỘP!”

Sakura lao đến đẩy tôi sang một bên, khiến cả hai cùng nằm sõng soài trên mặt đất. Thấy gương mặt khẽ nhăn lại vì đau, cùng hành động ôm nơi vết thương trên cánh tay cô, tôi lo lắng hỏi. “Cậu không sao chứ?”

“Dĩ nhiên không.” Miệng thì cứng cỏi vậy, nhưng mặt lại nhăn nhúm đi một chút. Thật chẳng hiểu là Sakura mạnh mẽ thật, hay đang cố tỏ ra mạnh mẽ

nữa.

Mạnh mẽ, nhưng cũng...tỏ ra mạnh mẽ...

Mạnh mẽ, để chứng tỏ khả năng của mình,

Tỏ ra mạnh mẽ, để không phiền đến sự lo lắng của kẻ khác...

Tôi nhom người dậy, mặt cắt không còn một giọt máu. Lần thứ ba, tôi đã chứng kiến được cảnh tượng cái xác nằm vắt vẻo trên nền đất. Tôi đảo mắt nhìn về phía Sakura, đồng thời cô cũng nhìn tôi. Cả hai cùng ngồi bất động, bốn mắt cùng chạm nhau. Mãi cho đến khi có tiếng hét của ai đó vực dậy, cô ấy mới cất tiếng. “Chị ta cũng là một người đã từng đánh tôi.” Tông giọng lạnh cảm đến chết người.

Tôi cảm thấy choáng váng cùng cực. Cố gắng không tin những gì mình đang nghe, nhưng tôi không làm được. “Sakura~”

“...Tôi biết cậu đang nghĩ gì.” Sakura đều giọng.

“Cậu là kẻ đã giết hai người bọn họ, phải không?” Tôi hỏi mà cảm thấy miếng lòng như đang quặn thắt từng cơn, đến nỗi để lại những vết rạn, và sau cùng là rách toạc ra. Đau đớn làm sao khi niềm tin tôi đặt nơi cô lại một lần nữa bị hất đổ.

Đáp lại tôi chỉ là một sự im lặng thật lâu từ phía cô. Trả lời hay chối bỏ tôi một tiếng đi chứ! Sakura à~

Sakura đã cứu tôi, nhưng tôi không thể nào không giận cô cho được. Đến lúc này, tôi hoàn toàn có thể chắc rằng, cô chính là chủ mưu của tất cả. Sự thật này quá đối kinh khủng, nhưng tôi bắt buộc phải tin, vì nó là sự thật.

“Bọn họ chỉ là những kẻ suy nghĩ không thấu đáo. Tại sao cậu lại chấp nhận và đi giết người như thế?! Đó là mạng người đấy. Sakura!” Tôi nắm lấy hai cánh tay Sakura mà lay mạnh. “Dừng lại đi, Sakura. Tớ xin cậu. Dừng lại đi...!”

“...” Sakura lại chọn cách im lặng để trả lời. Ánh mắt long lanh như đọng chút nước ban đầu có nhìn tôi, nhưng sau đó không lâu, cô quay đi nơi khác.

“A~ Tớ xin lỗi.” Bị chạm vào vết thương, ấy thế mà cô không nói một lời nào, cắn răng chịu đựng xem như không.

Vết thương nhỏ bé bên ngoài đã có là gì, một khi cõi lòng đang đau...

“Tớ cầu xin cậu.” Tôi nhìn Sakura khẩn khoản. Từ trước đến giờ, tôi chưa hề cầu xin bất cứ ai. “Nề mặt tớ mà tha cho họ, nhất là *chị Shirin* một lần. Sakura...”

“...Phải, chính là tôi... Và tôi không thể dừng được.” Cuối cùng, Sakura cũng cất giọng nhỏ đều của mình lên. Nếu tôi không làm, trong giọng nói của cô còn pha lẫn một chút hương vị đắng ngắt, miễn cưỡng. Nhưng câu trả lời ấy hoàn toàn ngoài mong đợi của tôi. Tôi không hề muốn câu trả lời này một chút nào. “Sắp đến lượt Hanazuki Shirin rồi, cậu hãy chăm lo cho chị ta.”

“Sakura, nếu cậu không dừng, tớ sẽ... tớ cậu với cảnh sát!” Tôi bất đắc dĩ nói lên câu nói này, với ý đồ hy vọng cô sẽ sợ cảnh sát mà suy nghĩ lại mọi việc. Đúng thật, cô đã giết người, không phải chỉ một, mà là ba, và có thể tiếp tục tăng lên nữa. Nhưng không hiểu sao, tôi không hề muốn lôi cô vào luật pháp như những gì tôi vừa nói. Không ủng hộ, cũng không vạch trần tội ác, tôi đang trở nên *hờ hững*, không bận tâm với mọi thứ xung quanh cô ư? Chắc chắn không phải rồi, tôi chỉ không biết xử trí làm sao, đối diện với cô thế nào, chỉ biết mở miệng khuyên ngăn mà tự cảm thấy bản thân thật bất tài.

Sakura đã không nhìn tôi, cứ im lặng như vậy. Có khi như thế cũng tốt, nếu cô đọc được suy nghĩ của tôi, lại biết tôi không nói thật mà cứ tiếp tục làm càn.

“...Tuỳ cậu.” Sakura lí nhí trong miệng, ngữ khí đều đều của bình thường không còn nữa. Mất vài giây nhìn tôi, cô cũng co chân đứng dậy. Trước khi bỏ đi, cô còn nhếch miệng cười nhạt và quăng vào tôi một câu. “Cười cho lời nói ‘tớ tin cậu tuyệt đối’.” Kết thúc câu, cô xoay người bước.

Tớ tin cậu tuyệt đối, câu nói mà trước kia tôi đã dành cho Sakura. Nhưng giờ thì sao? Tôi không thể nào tin tưởng cô được nữa. Quả thật, tin tưởng càng nhiều, thất vọng càng nhiều. Tôi cảm thấy rất thất vọng, người mà tôi xem là quan trọng nhất, tại sao lại có thể hành xử đáng sợ đến như vậy. So với Nữ hoàng bóng đêm kia, tôi thậm chí còn cảm thấy cô đáng sợ hơn.

Tấm lưng nhỏ bé đơn độc của cô xa dần. Cảm xúc trên gương mặt kia là gì? Tôi thật sự muốn biết...

Khó khăn gát cô sang một bên, tôi chạy đi tìm chị Shirin. Suốt ngày hôm qua, gọi điện bao nhiêu cú nhưng chị vẫn không hề bắt máy. Không biết chị lại trốn vô góc xó nào rồi. Theo lời cô nói, chắc chắn chị sẽ gặp nguy hiểm, như thế nên tôi cần phải tìm ra chị thật nhanh và bảo vệ chị.

Ngẫm thì có vẻ nghịch lý. Sakura muốn giết Shirin, lại nói với tôi nên bảo vệ chị cẩn thận. Đó là một lời thách thức với tôi sao? Giống như kiểu đi giết người mà lại gửi thư thông báo trước cho cảnh sát ấy. Nhưng cô luôn xem tôi là kẻ ngốc, không lý nào lại đi thách thức khả năng bảo vệ Shirin của tôi. Hay là...Không thể nào, Sakura muốn giết Shirin, không có lý nào lại muốn cứu chị nữa.

Trông thấy Shirin đang ngồi một mình ở ghế đá khuôn viên sau trường, mắt hướng mặt đất mà nhìn, gương mặt thẫn thờ có, hoảng loạn cũng có, tôi không khỏi mũi lòng *xót thương*. Cảm giác có người đang tiến về phía mình, Shirin ngược mặt lên nhìn tôi, đôi mắt đỏ quạch, sưng húp vì khóc quá nhiều, phần son lem lốch chẳng khác gì phù thủy đích thực. Không cần suy nghĩ, tôi ôm chầm chị vào lòng.

“Không sao đâu.” Tôi mở giọng hiền từ để trấn an chị. “Em sẽ bảo vệ chị.” Như một người em trai bảo vệ chị gái mình. Chị quàng tay ôm tôi đáp trả, khuôn mặt bỗng chốc đầm nước. Chúng tôi cứ ngồi như thế, cho đến lúc vào học...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 26.5

[Kobayashi Sakura's Focus]

Bầu trời không một gợn gió, khung cảnh không một tiếng động. Ánh trăng lả lướt vờn nhẹ trong mây, xuyên qua khung song sắt và chiếu thẳng vào khuôn mặt thanh tú của một con người ngồi trên bậc cửa sổ. Đèn phòng tắt, nổi bật duy nhất là thứ ánh sáng dịu dịu mặt trăng, cũng như nổi bật lên tâm trạng đốn đau, cô độc của người ngồi đó.

Không những làm bạn với trăng, người còn làm bạn với rượu. Trên tay người là một ly rượu vang đỏ sẫm, nhấp môi, rồi lại mẩn mê, mắt không khi nào rời khỏi khung cảnh huyền hoặc của màn đêm.

Lại thêm một ly rượu cạn dần, cạn dần.

“Rượu chẳng thể nào giúp con người giải sầu, mà chỉ làm sầu thêm tăng thôi.” Chất giọng hóm hỉnh, vui tươi mọi ngày của Saito Suichi nay bỗng dừng lại trầm ảm đến lạ thường.

“...”

“Tôi uống cùng em” Hần từ trong bóng tối tiến đến gần Sakura, giọng ly thúy tình nhắn bóng trước mặt cô.

“Cút về phòng anh mau, tôi muốn yên tĩnh.”

Saito cười khẩy, tay tự động rót rượu vào ly, cũng tự động gõ nhẹ vào ly của cô, rồi hần ngửa cổ lên uống một hơi hết cạn.

“Em vẫn không chịu tin tôi sao?”

“Tôi không thể tin tưởng anh. Anh đã dạy tôi như vậy.” Chuyển ánh mắt đến hần, Sakura chép miệng. “Nhưng tôi tin vào suy nghĩ của mình. Dĩ nhiên.”

“Ừ. Và có lẽ em nghĩ rằng tôi không liên quan gì đến vụ việc lần này?”

“Phải. Tôi chắc chắn.” Cô cười lạnh, sau đó lại tiếp tục hướng mắt nhìn xa xăm. “Khoảng thời gian xa cách không lâu, lão ta đã thấy nhớ đứa con gái rơi rớt này rồi...”

“...”

Sakura tiếp tục uống thêm một ly rượu vang nữa, đến nỗi mặt đã trở nên ửng hồng từ khi nào. “Đáng chết. Niềm tin không còn nữa, không còn niềm tin nào nữa, đáng chết...” Lẩm bẩm. Nhưng giữa không khí tĩnh lặng như thế này, dù nói nhỏ đến đâu, Saito vẫn có thể nghe thấy.

“...”

“...”

Không gian tiếp tục rơi vào trạng thái im lặng vô hồi kết, một người nói nhiều như Saito Suichi lại có thể chịu đựng được. Có thể là chẳng còn ai trong hai người mang tâm trạng thoải mái, ổn định nữa rồi.

“Cậu ta có gì tốt, lại khiến em khổ sở đến thế này?” Mãi lúc sau, Saito mới cất tiếng.

“Tôi khổ sở là vì cậu ta sao?” Cô làm mặt lạnh. “Hàm hồ.”

“Em không cảm thấy đau khi cậu nhóc không còn tin tưởng và nghĩ sai về em sao?”

“...Đau?” Cười khẩy. “Tôi không hề..”

“Cậu ta đã ôm chặt Hanazuki Shirin rất rất lâu vào sáng nay đấy.”

“Mặc kệ họ.” Không chần chừ, cô đáp. “Liên quan đến tôi?”

“Ok ok.” Saito gật gù chịu thua. “Em không buồn vì cậu ta là chuyện tốt. Nếu không thì...” Hắn ghé sát tai cô thì thầm “...Kết cục như thế nào, chắc em cũng đã rõ.”

“...” Ngửa cổ, thứ chất lỏng cay nồng lại chạy thẳng vào trong cuống họng của cô.

“Nghĩ em đã giết chết ba mạng người vô tội trong trường học vì tư thù, cậu ta chắc cũng đã nghĩ đến việc báo cảnh sát?”

“...” Khoảng không im lặng lại tiếp tục tái diễn.

Sakura, nếu cậu không dừng, tớ sẽ... tớ cậu với cảnh sát.

Sakura cắn môi, đôi mắt khẽ nhắm chặt để kiềm chế cơn đau đang lan toả khắp cơ thể rồi tụ họp về lồng ngực trái và chậm chạp gặm nhấm trái tim. Chỉ vì một câu nói mà đã khiến cô trở nên suy sụp như thế này, thật đáng hổ hèn! So với Sakura yếu đuối trước kia thì có hơn là bao?

Cậu ta đã dần đưa Sakura trước kia trở lại với Sakura hiện tại mất rồi...

“Không trả lời, tức là có.” Khuôn mặt hắn bỗng chốc đanh lại, tia nhìn sắc lém.

“Không có...”

“...Hy vọng em đừng quên lời nói của mình... Những kẻ nhãi nhép cản trở em, cần phải giết sạch sẽ. Cậu ta không là một ngoại lệ. Em nhớ chứ?”

“...Tôi nhớ.” Cô không muốn trở lại với hình hài Cherry yếu đuối, nhỏ bé và bướng bỉnh như trước kia. Kẻ đem Sakura đó trở lại với cô bây giờ, tức là cản trở, tức là muốn chống đối với cô. Kẻ đó nhất định phải chết, dưới tay cô. Cô đã từng được dạy, giết người không được yếu lòng, nếu không thể tức đã cầm chắc trong tay là phần thua. Vì vậy nên trước khi *quá muộn*, cô cần phải hành động.

“Nghĩ đi đâu thế? Một giây yếu lòng thôi cũng đủ biến ta thành kẻ bại trận...”

Em xin lỗi...Em hứa sẽ không như thế nữa...

Sau này em phải thật cứng rắn. Nên nhớ em là kẻ đi săn, bọn họ là con mồi, kẻ đi săn mà để vuột mất con mồi, chứng tỏ kẻ đó thật bất tài...

Vâng. Em sẽ nhớ.”

Nhưng tại sao cứ nghĩ đến việc kết liễu mạng sống của cậu ta, cô lại cảm thấy đau đớn thay như thế này? Cô ghét cái cảm xúc và thứ suy nghĩ nằm sâu trong lòng ở hiện tại. Muốn trở thành người thật sự mạnh mẽ là một việc rất rất khó, muốn yếu đuối lại để biết bao nhiêu.

“Nếu em không thể thực hiện được, tôi sẽ giúp em”

“...” Cô im lặng nhìn vào bầu trời đêm mịt mù. Một lúc sau cũng cất tiếng. “Không cần, để tôi.” Nói rồi cô tiếp tục nhấp thêm một ly rượu.

“Uống vậy đủ rồi.” Hắn giật lấy ly từ tay Sakura, uống nốt phần còn lại. “Em không cần uống cho một kẻ ngay là bạn của em cũng không phải.”

“Tôi-không-uống-vì-cậu-ta.” Cô nghiêng chặt răng, giành lại chiếc ly của mình.

“...” Ban đầu hắn tỏ ra thờ ơ, sau lại nhoen miệng cười giảo hoạt. “Vậy thì em cứ tiếp tục, gặp hơi men thì con người sẽ có hứng thú hơn.” Hắn bẻ xóc và mạnh bạo quăng cô lên giường.

“Đồ khốn,” Cô hừ lạnh cảm “tôi thậm chí còn chưa uống xong.”

“Vậy tức là, đợi em uống xong rồi thì mới thực hiện công-việc-cần-làm sao?” Lại thêm một nụ cười ma mãnh.

Sakura khép hờ đôi mắt, dần chìm vào cơn mộng mị, cô đã uống quá nhiều nên không còn đủ tỉnh táo nữa. Quan sát cô một lúc, hắn khẽ nhào người lên và hôn nhẹ vào tóc cô.

“Tôi sẽ giúp em... Nữ hoàng bé bỏng của tôi.” Hắn thò thẻ không ra tiếng bên tai cô. Giữ tư thế ấy thật lâu, hắn mới nhom dậy và tiến đến bên bậu cửa sổ, đóng nó lại để tránh gió lùa vào. Cuối cùng, hắn gom hết rượu ly, cẩn thận bước ra khỏi phòng.

...

“Tôi không thể yêu em,

Càng không thể ghét em

Vì tôi biết như vậy là tự hại cho cả hai,
Nhưng tôi lại ghét mỗi khi em khóc,
ghét mỗi khi em vì người con trai khác mà khổ sở,
như thế là yêu rồi phải không?
Tôi biết mình chỉ là một kẻ dẫn đường,
cố tỏ ra bản lĩnh để được em lợi dụng.
Tôi chấp nhận thế,
tôi muốn mãi mãi yêu thương em một cách thầm kín,
tôi muốn mãi mãi được bảo vệ em không điều kiện,
đĩ nhiên là *theo cách của tôi* - ngay cả sự lựa chọn *làm tổn thương em*.
Vì thế mà những ai cản trở em, hãm hại em,
nhất định tôi sẽ không nương tay,
Em có thể sẽ ghét tôi,
nhưng không bao giờ được yêu tôi,
Nữ hoàng của tôi,
Bé con của tôi,
Hạnh phúc nhé... yêu em
--Keith--
...
----END CHAP 26----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Cứu Rồi, Giết Chết. Part 1.1

PART 1: ĐÃ TÌM RA CÁCH THỨC GÂY ÁN.

Đã hai ngày im hơi lặng tiếng kể từ cái chết cuối cùng. Mà kẻ đã đánh Sakura không chỉ có Moda Akemi và hai người kia, còn rất nhiều nữa. Sự im im này khiến tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút, tôi vẫn hy vọng rằng, cô có thể vì tôi mà tha cho bọn họ.

Vì tôi sao? Tôi có là gì của Sakura mà cô có thể nê mặt tôi? Bạn cũng không phải, người thân hay người yêu lại càng không. Cô chắc chắn không quan tâm đến cái uy quyền của Hoàng tử mặt trời rồi. Vì tôi mà ngừng ra tay là một chuyện hài hước. Có thể là, cô đã suy nghĩ lại những điều tôi nói, quyết định không tiếp tục phạm phải sai lầm nữa chẳng?

Hôm nay Sakura không đến trường, dĩ nhiên, Saito hẳn luôn kè kè theo cô cũng chẳng rõ tầm hơi. Tôi cảm thấy lạ lẫm, cô đã bị gì mà lại không đi học cơ chứ? Cô thường không đi học trong điều kiện sức khỏe tốt - như lúc nói tôi là kẻ phản bội và lần đầu tiên nhận mình là hung thủ, nhưng lại đi học vào lúc người vẫn còn yếu - như lúc gãy tay, lúc bị rạch đứt tay. Việc học của cô thất thường thật, cũng phải, cô đã học hết tất cả các kiến thức phổ thông từ năm bốn tuổi rồi, đến trường đã không còn ý nghĩa gì nữa, thích đi lúc nào cũng được.

Nếu giải thích cho việc đi học sau những lúc bị thương để chứng tỏ bản thân mạnh mẽ, vậy còn việc nghỉ học cho những lúc sinh chuyện với tôi, đơn thuần chỉ là muốn-tránh-mặt-tôi thôi sao ...? Và tránh mặt tôi để làm gì trong khi bản thân cô đã mạnh mẽ đến vậy?

Ngày nào tôi cũng có những câu hỏi tự bản thân đặt ra, tất cả đều về cô. Nhưng đặt ra rồi cũng chỉ để đó, không cần câu trả lời, hoặc chưa thể tự trả lời. Rồi đến một ngày, tôi sẽ rõ tất cả thôi. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng của tôi là bảo vệ chị Shirin đã, cho dù cô có đi học hay không, tôi cũng phải cảnh giác cao độ.

Tôi đã dặn chị Shirin luôn luôn ở trong lớp, ra chơi tiết nào cũng phải nhắn tin thông báo cho tôi một tiếng, muốn đi căn-tin hay vệ sinh... cũng vẫn phải gọi điện cho tôi để tôi “hộ tống”. Dù có hơi kì cục một chút, nhưng an toàn cho chị vẫn là hơn cả. Ấy vậy mà dường như Shirin không muốn hợp tác với tôi cho lắm - chị sợ, nhưng chị vẫn luôn bảo là tôi hoá lên, rằng chị sẽ không ngu ngốc như hai kẻ kia để trèo lên sân thượng, và bất trắc thì chị sẽ nói tôi ngay. Hừ... có một người là Hoàng tử mặt trời như tôi hộ tống đi vệ sinh mà còn dám từ chối nữa, thật quá đáng! (___~)

Nhưng đến hiện tại thì mọi chuyện không còn yên ổn như thế...

Đội một lúc vẫn không thấy tin nhắn của Shirin, tôi gọi điện cho chị. Không bắt máy, tôi mới hốt hoảng chạy sang dãy lầu khối 12. Phòng học 3A vắng tanh. Hỏi một anh lớp đối diện, tôi mới biết được lớp chị đã di chuyển sang khu thực hành.

Trên tay là điện thoại, tôi vẫn gọi chị liên tục. Khi đã chạy đến bậc tam cấp, bỗng một tiếng “cộp” giòn giã vang lên thu hút sự chú ý của tôi. Tôi tròn mắt kinh ngạc, chiếc điện thoại màu vàng kim óng ánh đã tan nát như một mẫu kim loại vụn, nằm vắt vương trên mặt đất lát bê tông. Tôi ngước lên phía trên, tìm bỗng đập loạn nhịp, vì cả lo lắng và sợ hãi.

Một cách nhanh nhất, tôi chạy thẳng vào bên trong toà nhà và hướng lên sân thượng. Cánh cửa tầng thượng đã bị khoá, tôi thâm rũa, song vẫn cố sức đẩy thật mạnh, nhưng nó vẫn im lìm. Rồi rít tìm xung quanh và phía dưới vật gì đó có ích, tôi mới thấy được một chiếc búa đặt tại vị trí khuất. Tại sao ở đây lại có búa nhỉ? Thôi kệ, câu hỏi đó không quan trọng, quan trọng bây giờ là sự sống còn của chị Shirin.

Đập vào ổ khoá mấy hồi, tôi mới thành công khiến nó gãy. Cuối cùng tôi cũng có thể mở được cánh cửa. Tôi vọt nhanh ra ngoài và nhìn khắp bốn hướng sân thượng. Thấy Shirin đang nằm bất động trên thành lan can nhỏ hẹp, tôi chạy thật nhanh lại đỡ chị xuống, nhưng không quên ngoắc đầu dáo dác xung quanh xem có ai không. Không chừng đó chỉ là một cái bẫy cũng nên.

“Cộp.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Part 1.2

...

“Cộp.”

Một hòn đá theo cánh tay tôi rơi xuống đất. Nhìn lại vị trí mà Shirin vừa nằm, tôi mới thấy có khoảng bốn, năm hòn đá nhọn đầu, dài như một ngọn núi thu nhỏ. Tôi vỡ lẽ, thì ra đây chính là thủ thuật của Sakura. Chụp thuốc ngủ, đặt hòn đá phía sau lưng phải, và cho họ nằm đè lên. Đến khi tỉnh dậy, vì đau nhức khi bị cấn từ những hòn đá, và chưa kịp nhận ra mình đang nằm ở đâu, họ sẽ nghiêng người qua bên trái để giảm đau đớn, cũng là để lộ những thứ vương vãi ấy ra. Kết quả là... mọi người cũng đã biết.

Một thủ thuật đơn giản nhưng hiệu quả. Không mất công sức mà có thể đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát về khoảng thời gian có mặt tại sân thượng.

Vậy thì, đầu nhất thiết là Sakura hay Saito lên đây vào khoảng thời gian giải lao mới có thể thực hiện? Từ lâu trước đó cũng được cơ mà?

Hừ, Sakura đã nhận hết tất cả rồi, tôi còn nghĩ ngợi gì nữa.

Shirin dần mở mắt, sau đó lấy tay đặt lên ngang trán. Có lẽ thuốc vẫn còn nên chuyện nhức đầu là đương nhiên.

“Chị cảm thấy ổn hơn rồi chứ?” Tôi đỡ chị ngồi dậy.

“...Không, chị cảm thấy rất mệt mỏi. Cả vùng lưng đau như vừa bị tra tấn dã man.” Chị nhăn mặt đau đớn và sợ sệt. “Chị đã ở sân thượng sao?”

“Phải.” Tôi gật đầu, sau đó gắng hỏi một cách khản trương. “Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sau khi bước từ phòng vệ sinh ra, có ai đó đã đứng phía sau lưng chị. Rồi tấn công chị bằng cách bịt chiếc khăn lên miệng.”

“Sao chị lại không nói gì với em?” Tôi lớn tiếng. Vì việc này mà chị đã suýt mất mạng, không gian chị không được.

“Chị xin lỗi~ Chị đi vệ sinh mà phải làm phiền em thì hơi kì.”

Tôi khẽ thở ra một hơi thật dài, sau đó lại tiếp tục gắng hỏi. “Chị có nhìn thấy mặt tên đó không?” Dù biết Sakura chính là kẻ chủ mưu, nhưng không hiểu sao trong thâm tâm tôi lại mong có một kì tích gì đó sẽ xảy ra, để tình bạn chúng tôi không thể nào rạn nứt như hiện tại nữa.

“Không. Chị chưa kịp quay lại... nhưng với sức đó chắc chắn là con trai.” Có thể là Saito Suichi, dù thế nào thì con gái như cô không thể vác một người từ nhiều tầng dưới lên đến trên đây dễ dàng được.

“Vậy thôi à?”

“Ừ~.” Shirin lặng đi một chút để suy nghĩ, sau khẽ reo lên. “A! Hình như là... trên tay hân có một vết sẹo lỗi màu nâu vàng.”

“Vết sẹo?” Tôi chớp mắt ngạc nhiên. Vết sẹo ư? Trên tay Saito có một vết sẹo ư? “Chị chắc chứ?”

“Chị không nhìn nhầm đâu, không nhìn thấy mặt, ít nhất thì chị cũng phải nhớ một cái gì đó về kẻ muốn hãm hại mình chứ! Huống hồ chị đã chuẩn bị tâm lý sẽ có lúc này từ lâu.” Cũng đúng, một khi đã chuẩn bị tâm lý, chị sẽ đặt ra những câu hỏi nếu như. Vì thế mà chị đã cung cấp cho tôi một thông tin vô cùng hữu ích.

“Xuống dưới thôi, ở trên này mãi cũng không tốt.”

“Chờ đã, điện thoại của chị...”

“Tan nát rồi.” Tôi thở ra bất lực. “Do em gọi nhiều cuộc quá, mỗi lần rung như thế là nó trượt dần về phía ngoài, và rơi xuống...” Tôi lí nhí.

“Không sao. Cảm ơn em vì đã cứu chị kịp thời.” Chị khẽ cười đùa. “Nếu không thì chắc chị cũng ‘tan nát’ giống nó rồi.”

Tôi bật cười. Nhưng chỉ vui được một lúc, tâm trạng tôi lại đầu vào đáy. Cứu được chị lần này, chắc gì lần sau đã giải cứu thành công? Tôi quá rõ Kobayashi Sakura, rõ ràng cô không phải là con người dễ dàng bỏ cuộc đến như vậy. Bằng chứng điển hình là, dù thương tích đầy mình, cô vẫn cố lết về đến đích trong cuộc thi đấu nhiều tháng trước với Shirin. Nếu cô muốn làm tôi cùng, e rằng tôi không phải là đối thủ của cô.

Thôi thì tôi sẽ bảo vệ chị bằng hết khả năng của mình.

Sao nhỉ? Tôi đã từng gần đạt đến mục tiêu - là trở thành bạn thân với Sakura, nhưng trong phút chốc lại hoá hai kẻ không đi cùng chiến tuyến. Trong tương lai, có thể tôi sẽ trở thành con mồi của cô. Sở dĩ hết lần này đến lần khác chống đối và làm Sakura bức mình, đến giờ phút này tôi vẫn còn sống là may mắn lắm rồi. Chỉ ngất một điều, cô đã từng tuyên bố ghét tôi đến vậy, tại sao cô lại không giết tôi như đối với những kẻ khác? Chỉ vì tôi là Hoàng tử mặt trời? Hay tôi là con trai?

....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Part 2.1 Hoàng Tử Mặt Trời Và Cái Chết Bất Ngờ

9:30pm

Thứ ánh trăng mờ ảo đã cắt dấu một bóng đen di chuyển thoăn thoắt trong đêm tối...

Sắc cuối thu nhuộm một màu thu thả, mát mẻ, không khí không ngọt ngào, nóng bức như mùa hạ, càng không lạnh lẽo, buốt giá như mùa đông. Dù đêm về, gió biển thổi vào có lạnh, nhưng như thế cũng đủ làm cho lòng người thoải mái hơn rất nhiều.

Để tận hưởng sự thoải mái ấy, tôi mở toang cánh cửa sổ. Không ngờ ngay sau đó, một cái bóng đen vụt qua khiến tôi giật bắn mình lùi vào trong phòng vài bước. Có phải tôi đã bị ám ảnh bởi mấy nhân vật Từ thần thực tử trong series phim Harry Potter?

Sau khi đã định thần lại, tôi chậm rãi tiến lại gần chiếc cửa sổ và thò đầu ra ngoài nhìn một lượt, chẳng ngờ cái bóng đen ấy vẫn tiếp tục di chuyển. Không cần nghĩ ngợi nhiều, tôi lập tức vớ tay lấy một chiếc áo khoác và chạy như bay ra khỏi nhà.

Tính tò mò không thể nào khiến tôi dừng lại được. Đó chắc chắn là Nữ hoàng bóng đêm, và tôi đang thật muốn tìm hiểu nhiều hơn về cô ta - nhân vật được cho là ‘Bất cứ ai nhìn thấy cũng không có cơ hội được sống’ như trên báo mạng nói.

Tôi chạy nhanh đến cỡ nào cũng không thể đuổi kịp. Đúng là tác phong đáng sợ của C, tiếc là cô ta không thi chạy, nếu không thì cũng đoạt được huy

chương vàng bạc gì đó về môn Carathon cấp trung ương rồi. Đó là còn chưa kể việc cô ta thích “phượt” và “trượt” trên mái nhà, trên dây cáp, tôi lại chỉ hì hục dưới mặt đất, chẳng khác nào ốc sên thi với đại bàng.

Đuổi đến một con hẻm khuất, tôi đã hoàn toàn mất dấu. Lại là con hẻm khuất! Tôi thề là mình không hề nhớ đường ra. Đi tiếp không được, quay trở lại không xong, tôi đứng tần ngần một lúc mà vẫn không biết nên xử trí thế nào.

Chà xát hai lòng bàn tay với nhau, tôi mới dần cảm nhận được hơi lạnh của bầu trời. Đêm bình thường ở Nhật Bản đã khá lạnh, huống chi hiện tại còn đang là thời khắc chuyển giao giữa thu và đông, dạo gần đây còn hay có tuyết rơi bất thường nữa.

Chán chà xát, tôi đút tay vào túi áo. Bỗng thấy thứ gì đó cộm cộm bên trong. Thứ ánh sáng mập mờ cho tôi biết, ấy là một tấm bản đồ được vẽ bằng tay. Tôi như ngộ ra một điều, đây chắc chắn là tấm bản đồ do Sakura vẽ dành cho tôi, chính cô đã bỏ nó vào túi áo khoác này khi tôi cho cô mượn áo vào cái đêm hôm trước. Thật không ngờ, trong cái rủi lại có cái may, tôi phải cảm ơn thật nhiều đến cô mới được.

“Đừng hiểu lầm. Tôi không muốn cái căn bệnh quái quỷ của cậu bắt tôi phải gượng dậy chỉ đường, nên vẽ giúp cái này thôi.” Nét chữ của cô thẳng và tròn, trông thật đáng yêu. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chữ Sakura, nguyên nhân do trước đây cô chưa bao giờ chép bài ra giấy để tôi có thể nhìn được. Cô ấy không học bằng cách chép bài, chỉ tập trung nghe giảng và ghi nhớ, dù cho nhiều lần bị tôi nhắc nhở.

Tôi phì cười. Đã ghét tôi, còn giúp tôi vẽ bản đồ, kể cả dòng chữ nhiều ẩn ý phía sau nữa, cô gái này thật là lạ.

Tôi lật lại mặt trước, tấm bản đồ tay được thiết kế khá đặc biệt. Thay vì ghi tên hay số đường, địa chỉ phía bên trên, cô lại viết những địa điểm cụ thể như: Nhà hàng Tune, Cửa hàng bánh bích quy Flower, Trung tâm thương mại Sun, Nhà Kuro, Nhà Sakura, hoặc Đầu ngõ số 9 - khu dân cư Angel có dòng chữ trắng to trên bức tường: ‘Don’t pee here!’ . Và tại mỗi ngã rẽ, có kí hiệu mũi tên cùng chữ L,R, chú thích là bên trái, bên phải. Chi li và tỉ mỉ như thế này, không còn gì có thể đặc biệt hơn, tôi mỉm cười cảm thán.

Phịch!

Tôi giật mình nhìn về phía trước, nơi có một cái bóng đen đang chắn đường đi của tôi. Cô ta khoác một cái áo choàng màu đen dài lê thê, che hết nửa khuôn mặt là một chiếc mặt nạ màu bạc kim sáng loáng, đôi giày boots cao. Dáng người tầm trung, ngang chừng Sakura vậy. Không ai khác đó chính là Nữ hoàng bóng đêm mặt danh C.

Tại sao tôi lại nghĩ đến Sakura mọi lúc, mọi nơi như thế này cơ chứ?!

Chống trả không phải là cách khôn ngoan, thế nên tôi nhích từng bước về phía sau. Nhưng tôi càng lùi, C càng tiến. Ngừng lại để liếc nhìn đến tấm bản đồ mà Sakura đã vẽ trên tay tôi một chút, rồi cô ta tiếp tục di chuyển.

“Cô muốn làm gì?” Lấy hết can đảm, tôi mới có thể thốt ra một câu nói. Con trai đi sợ con gái, dĩ nhiên rất kì cục, và nhất là sẽ bị đám nữ khinh rẻ, không còn chỗ đứng trên đời. Nhưng đối với con người trước mặt, tôi không sợ không được, vì có thể cô ta sẽ lấy mạng tôi, ngay bây giờ.

“...”

Sự im lặng như chính tôi vọng lại giọng nói của mình. Sau đó rất nhanh cô ta giơ khẩu súng ngắn được cài tiến trong tay mình lên, nhắm thẳng vào tim tôi. Tôi trong lòng đã hoảng loạn tột độ, ngoài mặt cũng đã đỏ mồ hôi thành từng giọt, nhưng tôi vẫn cố gắng thản nhiên nhất có thể. “Tôi muốn biết lý do mình chết...”

“...” Cô ta lại tiếp tục im lặng, không có ý định trả lời câu hỏi của tôi. Song lại tỏ ra chần chừ, không muốn ra tay một cách dứt khoát.

Trông cô gái lạ trước mặt đây, không hiểu sao tôi có cảm giác quen thuộc, rất quen thuộc. Chẳng lẽ vì do gặp được cô ta tổng cộng ba lần tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã cảm thấy quen rồi sao?

“Sakura~” Bất giác, miệng tôi thốt lên cái tên của Sakura hoàn toàn không chủ đích. Không hiểu sao, tôi lại muốn gọi tên cô ấy, không quan tâm trước mặt mình là ai.

Cô ta vẫn đứng im bất động, súng vẫn dí vào ngực trái tôi, nhưng không bóp cò.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Part 2.2

Một tiếng bíp dường như rất nhỏ vang lên, Nữ hoàng bóng đêm nhanh chóng nhìn và xoay xoay gì ấy vào chiếc nhẫn đeo trên tay, rồi lại ngẩng đầu nhìn vào hướng nào đó.

Tôi còn chưa kịp xác định vị trí mà ánh mắt cô ta hướng tới, âm thanh “chứ” xé gió vang lên. Sau đó cô đã giương súng bắn vào đầu đó trong không khí.

Leng keng!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai viên đạn toé lửa và đồng thời rơi xuống cách chỗ tôi đứng không xa. Là cô ta đã bắn trúng vào viên đạn với vận tốc không dưới 120m/s đó ? Thật tuyệt vời! Không hổ danh là Nữ hoàng bóng đêm - con ác mộng sống. Nhưng cũng thật đáng sợ!... vì tôi biết, tính mạng của mình đang gặp phải nguy hiểm.

Ai đang đứng trong bóng tối và muốn hãm hại tôi? Điều quan trọng là, Nữ hoàng bóng đêm vừa cứu tôi đó sao? Vậy thì vì lý do gì mà ban đầu cô ta lại đi súng vào người tôi? Khó hiểu. Cô ta còn hành động khó hiểu hơn cả *Sakura* nữa...

Bản thân một lúc, tôi mới ngó người nhận câu như ra lệnh của Nữ hoàng bóng đêm. “Run away!” (chạy đi!)

Nghe là vậy, nhưng suốt từ nãy đến giờ, tôi vẫn chưa thể lý giải được những chuyện gì đã xảy ra, thế nên tôi vẫn bất động, miệng không thể nào mà khép lại cho được. Tôi ngạc nhiên tột độ, trên hết vẫn là nỗi sợ hãi đang lan toả khắp cơ thể.

C đối diện mặt và nhìn xoáy sâu vào tôi, cũng đứng im lìm như một pho tượng. Đôi mắt xanh cô-ban của cô ta thật quen thuộc, nó thật giống với một người... mà tôi xem là quan trọng. Dường như đôi mắt ấy đang dần ngẩn lẹ... và trở nên long lanh như sương sớm.

Liệu tôi có nhìn nhầm không? Cô ta khóc sao? Không thể nào... như *Sakura* còn chưa lần nào khóc, thì một kẻ sát nhân đáng sợ như cô ta có biết khóc là gì... ấy là còn chưa kể cô ta không có lý do nào để có thể khóc...

Chứ! Bụp.

Thanh âm xé gió lại tiếp tục vang vọng trong không trung, viên đạn từ trong bóng tối kia lại tiếp tục phóng đến. Tôi theo phản xạ lùi thật nhanh một bước về phía sau. Nhưng nhanh thế nào cũng không kịp với vận tốc viên đạn. Bất thành linh, bên dưới ngực trái của tôi bỗng nhiên đau nhói khôn tả, như có thứ gì vừa xuyên sâu vào trong vậy.

Tôi dần khụy xuống, sự đau đớn nhanh chóng tàn đến khắp cơ thể, nơi đó không những rất buốt, mà tôi còn cảm giác đang bị bòn rút đi một khối lượng máu khổng lồ. Máu chảy, nhiều thật đấy!

Mắt tôi dần hoa, người tựa hồ không còn sức lực. Nhưng tôi vẫn cố mở mắt, để chiếu thẳng vào con người kia mà suốt từ nãy đến giờ, cô ta đã nhìn tôi không hề chớp.

“I’m... sorry...”

Cô ta nói nhỏ gì đó trong miệng, như rằng cổ họng bị nghẹn hẳn lại. Tôi chỉ nghe loáng thoáng được từ xin lỗi, có lẽ nào cô ta vừa xin lỗi tôi...?

“*Sakura*~ ...”

Người tôi đổ ầm xuống nền đất lạnh giá. Lúc mắt tôi khép lại cũng là lúc tôi đã tắt hẳn nhận thức...

Mỗi con người đều có một khoảng thời gian trước khi chết để mừng tượng lại những điều trong quá khứ, để tua lại những khoảnh khắc đáng nhớ nhất, và cả những thứ mà bản thân không có cơ hội thực hiện khi còn sống.

Tôi cũng vậy, có lẽ tôi sẽ chết nhanh thôi, và tôi đang nghĩ đến khoảnh khắc trước kia bên cha mẹ, cùng thất bại lớn lao khi không thể khiến *Sakura* toàn tâm toàn ý trở thành người bạn thân của tôi.

Khi đứng ở ranh giới của sự sống và cái chết. Tôi đã gào thét được sống, nghị lực ấy xuất phát từ tim tôi. Tôi muốn được sống! Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết khi chưa rõ lý do, khi chưa biết người có ý định giết tôi là ai, và vì sao mà Nữ hoàng bóng đêm lại có những hành động kỳ quặc đến thế. Quan trọng hơn cả, tôi vẫn rất muốn thử chinh phục *Sakura* thêm một lần nữa theo cách của riêng bản thân, gạt bỏ hết đi những ý nghĩ tiêu cực ở quá khứ! Tôi muốn, rất muốn!

Nhưng dường như tôi không còn cơ hội để thực hiện việc đó nữa. Không ngờ, khi mất đi cơ hội rồi, tôi mới nhận ra được giá trị của nó, cái giá trị của tình cảm *bạn bè* mà tôi dành cho cô...

***

[*Sakura's focus*]

Kuro đã nằm như thế được một lúc, nhưng *Sakura* cô vẫn chưa có hành động nào khác ngoài đứng im lìm nhìn gương mặt đau đớn của cậu. Lệ chỉ được phép đọng trong đôi mắt, không dám rơi. Mặt lạnh là thế, có ai biết được lòng cô giờ đây đã nóng rực ngọn lửa ray rứt và đau khổ...

Saito thoát khỏi cái bóng đen của toà nhà, chậm rãi bước từng bước đến bên cạnh cô, trên tay vẫn là khẩu súng khi nãy. Thay vì nhìn vào cô, hắn nhìn cái con người gần như một xác chết đang thoi thóp cho từng nhíp thờ trên nền đất.

“Tôi biết em không thể làm được...”

“... Tôi, đã thất bại...” Cô trầm giọng, “Tôi xin lỗi...”

“Tôi không trách em. Và chính tôi mới là kẻ thất bại.”

Sakura đảo mắt nhìn hần. Hiển nhiên cô hiểu hần đang muốn nói về điều gì, cảm giác lo sợ lại dần xen lẫn trong sự đau khổ.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Part 2.3

Cho đến khi...em có thể giết chết tôi - người luôn bên cạnh hỗ trợ em suốt 13 năm, hay người anh trai cùng cha khác mẹ của em, thậm chí là...người em yêu nhất mà không mấy may một chút xót thương nào...lúc đó, tôi mới thật sự thành-công. Cũng là lúc đó, mối thù kia, em mới có thể tự mình trả.

Giết được kẻ quan trọng nhất trong lòng mình mà không xót thương ư? Sakura cô cũng muốn lắm, một con người sống vì mình, không vì bất cứ chuyện gì trên đời mà bận tâm, mà lo lắng. Nhưng dường như cô không thể, trong cô vẫn còn rất nhiều cảm xúc mãnh liệt có muốn chối bỏ thế nào cũng không được...

“Cậu ta vẫn còn sống.” Saito cất giọng lãnh cảm.

Sakura đã biết việc này từ khi thấy đường đạn bay thẳng đến Kuro, đường đạn ấy vẫn chưa thể lấy mạng cậu. Bây giờ chỉ là tiện khẩu giọng thốt lên. “Là anh cố ý?”

Cô biết, ngoài hack chuyên ngành ra, tài thiện xạ của Saito Suichi không tệ, nhắm trúng hồng tâm không việc gì là khó khăn đối với hần.

“...Phải. Tôi muốn em phải là kẻ giết chết cậu ta. Đó sẽ là bài kiểm tra cuối cùng mà tôi dành cho em.”

Tôi vốn dĩ muốn giết cậu ta,

đến khi trông thấy gương mặt của em,

tôi lại không thể...

Nhưng việc này sẽ không tái diễn đến lần thứ hai đâu.

Cậu ta sẽ làm thay đổi thế giới xung quanh em,

nếu em không giết cậu ta,

nhất định tôi sẽ ra tay.

“Bài kiểm tra cuối cùng?”

Bài kiểm tra cuối cùng, cũng là xuất phát từ một lý do biện minh cho hành động của hần trước cô.

“Sao? Nó không đủ lớn để làm bài kiểm tra cuối cùng ư?” Hần nhếch mép. Sau đó khẽ nâng khẩu súng lên, nhắm thẳng vào cậu trai đang nằm bất động như một xác chết dưới mặt đất, mắt vẫn nhìn thẳng vào ánh mắt của cô.

Ngay lập tức, khẩu súng bị cô đá văng lên không trung rồi bất lý. “Anh địn...” Lời nói chỉ buông được một nửa, cô liền im lặng.

Saito thấy vậy bèn cười khẩy. “Tính cách quả thật đã ăn sâu vào máu thịt của con người.” Hần tặc lưỡi, ưỡn ngực và duỗi thẳng người. “Muốn thay đổi không phải chỉ trong một sớm một chiều. Em còn quá trẻ con và yếu đuối. E rằng phải mất nhiều thời gian, em mới có thể tự tay giết cậu ta... Em xem, tôi chỉ vừa thử một chút, em đã phản ứng mạnh như vậy.” Lại tiếp tục cười.

“...Tôi không còn trẻ con và yếu đuối nữa...”

“Tôi khuyến khích em giết cậu ta ngay bây giờ.” Hấn giờ tay chào mời cô về phía cậu. “Chúng mình đi.”

“... Từ giờ đến sáng mai, không ai đi qua nơi đây để đưa cậu ta vào bệnh viện. Rồi cậu ta cũng sẽ chết thôi...”

Hấn trầm nghĩ ‘Tôi không tin em lại có thể vô tình được như vậy.’, đưa tay lên miệng và hắng một tiếng. “Em thích cậu ta?” Sau đó hấn gỡ bỏ chiếc mặt nạ bạch kim của cô để nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp ấy hơn.

“...Anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ là em thích cậu ta. Vốn dĩ hỏi chỉ là để khẳng định, tôi biết thừa.”

“...Tôi không...” Chưa kết thúc câu nói, Saito đã đưa ngón trỏ lên miệng ra chiều im lặng. “Suyt. Im lặng nào. Em cũng biết chối bỏ với tôi cũng vô ích thôi.” Hấn cười khê, nhưng trong lòng thì không được như vậy. “Từ khi?”

“Anh đừng nói bậy. Cảm xúc của tôi với cậu ta đơn thuần chỉ là hơi đặc biệt một chút, không thích, lại càng không phải yêu.”

“Vậy ư...? Đặc biệt đến cỡ nào?” Hấn cười bốn cợt. “Có lẽ tôi hơi cổ hủ, tôi lại nghĩ những kẻ có tình ý với nhau thường kiss-nhau-thắm-thiết-như-vậy cơ đấy.”

“Anh...” Cô cúi đầu thấp, chiếc mũ lụp xụp che gần hết khuôn mặt, nhưng vẫn không thể nào che được độ ửng hồng của gương mặt qua ánh mắt của Saito. Dĩ nhiên, là cô đang ngượng, đến độ quên mất rằng bản thân cũng đã hôn-hắn-thắm-thiết không dưới một lần.

“Aiz...có phải là trời quá tối nên tôi bị quáng gà rồi không? Sao mặt em lại đỏ đến như vậy cơ chứ?” Hấn vén mũ cô lên cao.

“Anh câm miệng lại!” Sakura khê gất, song mắt vẫn chưa thể nhìn thẳng vào hấn.

“Em thật đáng yêu, cũng lâu rồi tôi không thấy thái độ bẽn lẽn này của em.” Bỏ ngoài tai câu nói của cô, hấn hơi cười. “Nhưng tôi ghét nó. Tôi không hề thích em ngại ngùng hay e thẹn như vậy. Nó thật giống với Cherry *trước kia*...Nếu cứ như thế, tôi e rằng...vạn kiếp nữa em cũng không thể báo thù được...”

“...” Không nói gì, nhưng mặt cô bỗng lạnh như tiền, thái độ bẽn lẽn ban nãy đã bay biến như chưa bao giờ tồn tại.

Cô không muốn quay trở lại với Sakura trước kia, một chút nào. Nếu trước kia cô sống tự do tự tại, ung dung, phóng khoáng, thì bây giờ, cô sống chỉ vì mục đích, cô sẽ tự giam cầm bản thân trong một chiếc lồng chật hẹp cho đến khi hoàn thành mục đích ấy.

“Dù em không có cảm giác gì với Yosuke Kuro, tôi cũng phải giết cậu ta. Dĩ nhiên không phải ngay bây giờ, em cũng đừng lo lắng.”

“Tôi sẽ không lo lắng.”

“...” Hấn im lặng không nói gì, cũng không cười nữa, chỉ nhẹ nhàng quay người bước đi.

...

----END CHAP 27----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Part 1.1 Sự Hồi Sinh Của Một Thiên Sứ

...

Chớp mắt vài cái, thứ ánh sáng trắng lập lòe dần tràn vào trong mắt tôi. Đây chắc chắn không phải là nhà Sakura, dù toàn màu trắng, mà có thể đây là nhà chứa xác, hoặc địa ngục, à không, thiên đường.

Không, nhà xác không nhỏ như thế này, và lại, bên cạnh còn có ai đó đang gọi tên tôi. Không phải nhà Sakura, không phải nhà xác, với căn phòng trắng toát thì chỉ có thể là bệnh viện.

“Con tỉnh rồi sao?” Mẹ Yosuke rom róm hỏi, mắt bà đã đỏ au từ khi nào, có lẽ tôi đã làm bà phải lo lắng nhiều rồi.

Thật tuyệt vời, tôi vẫn còn sống. Tôi vẫn còn cơ hội để thực hiện những việc cần làm.

“Vâng.” Tôi mỉm cười tươi, dù vết thương phía dưới ngực vẫn còn đau nhói liên hồi. Không có người thứ hai có khao khát được sống mãnh liệt như tôi đâu. Trên đời này, sự tồn tại đối với tôi là *quan trọng nhất*.

“Còn đau nhiều không? Con muốn ăn gì không? Để mẹ nhờ đầu bếp làm.” Bà ân cần.

“Con muốn uống nước~” Mẹ nheo. Không biết tôi đã hôn mê bao lâu rồi, chỉ biết ở hiện tại, cổ họng tôi đã khô rát, nhu cầu cấp bách hiện tại là phải được uống nước.

“Để mẹ đi rót.”

“Con đã nằm thế từ khi nào vậy? Bác sĩ nói gì không?” Tôi khó nhọc ngồi dậy và nhận cốc nước từ tay mẹ.

“Hai ngày rồi. Bác sĩ nói một chút nữa đã trúng vào tim, gây nguy hiểm đến tính mạng.” Bà chua chát nói. Trông thấy mẹ mình vậy, tôi cũng không thể nào tránh khỏi xót xa.

“Thôi...chẳng phải bây giờ còn đã khỏe lại rồi sao?” Dù hơi đau một chút, không, là đau rất nhiều. Nhưng thật ra, chưa chết tức là may mắn rồi. Cuộc đời này còn đẹp chán, tôi không nên ủ rũ mệt mỏi nhiều nữa, như vậy chỉ tổ lợi bất cập hại.

“Ừ, tí nữa cảnh sát sẽ đến hỏi con một vài chuyện đấy.” Bà giờ giọng nghiêm trọng hoá vấn đề. “Thật ra đã có chuyện gì xảy ra vậy? Bỗng dưng lại chạy ra đường vào buổi tối để thành ra nông nổi này? Con có mối thù với ai ư? Nói đi, ta không thể để con gặp nguy hiểm như vậy được.”

Tôi méo mồm trước những lời tra khảo như đối với một tội phạm của bà. “Con không biết bọn họ là ai cả...”

“Bọn họ?” Bà tròn mắt ngạc nhiên, xen vào đó là một chút sợ hãi. “Con đã gây thù với nhiều người đến vậy sao?”

Tôi khẽ thở dài, chẳng biết phải giải thích thế nào cho bà hiểu. Cũng là chẳng biết có nên nói cái tên Nữ hoàng bóng đêm ra không. Nhưng cô ta không phải là người thật sự muốn giết tôi, mà chính cái kẻ đứng trong bóng tối chìa súng vào tôi kia.

“Con nghĩ là họ đã hiểu lầm, hoặc con đã VÔ TÌNH gây ra sai lầm nào đó mà con không biết.” Chắc chắn là vậy, bọn họ không thể nào giết tôi mà không có lý do gì cả. Trên đời này có rất nhiều cái vô lý, cũng không thể nào có cái vô lý đến thế.

Điều mà tôi thắc mắc nhất là, C đã làm gì sau khi tôi ngắt đi? Hành động của C cũng cho tôi thấy, cô ta là một kẻ thích mập mờ, không rõ là cô ta đang muốn cứu tôi, hay muốn giết tôi nữa. Ban đầu định giết, khoảng giữa lại cứu, phút cuối lại bỏ mặc. Tại sao lại có thể có một con người khó hiểu đến như vậy?!!

“Ai là người đã đưa con đến bệnh viện ạ?”

“Cũng không rõ.” Nghĩ một hồi, bà lắc đầu. “Một số điện thoại ma nhắn tin vào máy mẹ với nội dung: Con trai bà đang gặp nguy hiểm, kèm địa chỉ, đến khi gọi lại thì không được. Sai người đi dò xét để xác thực thông tin, mới biết con đang còn nằm bất động ở đó.”

Số điện thoại ma ư? ...Còn ai có thể biết tôi nằm ở đó ngoài hai kẻ tình nghi kia đâu. Chẳng lẽ...là Nữ hoàng bóng đêm cô ta đã giúp tôi sao???

“Cho con xem tin nhắn.”

Nghe tôi hỏi, bà liền đem điện thoại của mình mở tin nhắn cho tôi xem. Nhưng tìm một vòng vẫn không thấy đâu, bà khẽ cau mày. “Mới hôm qua còn ở trong đây mà...?!”

“Mẹ đã xóa nhưng quên mất chẳng?” Tôi cảm thấy bồn chồn không yên. Muốn dò số điện thoại ấy với số của Sakura xem có trùng khớp không, dù khả năng là rất rất thấp. Không hiểu sao, tôi có linh cảm Sakura đã là người gián tiếp đưa tôi vào bệnh viện. Hoặc chỉ là do tôi nghĩ về cô ấy quá nhiều nên sinh hoang tưởng.

“Không đâu. Không lý nào lại vậy...” Bà lẩm bẩm trong cuống họng.

“A~ Phải rồi.” Tôi như vừa ngộ ra một điều. “Tấm bản đồ của con đâu rồi ạ?”

“Tấm bản đồ?”

“Của con ấy.” Tôi chớp mắt. Tấm bản đồ mà Sakura đã vẽ cho tôi, tôi không thể làm mất nó được. “Không biết đâu, mẹ mau mau sai người tìm giúp con.”

“Ừ ừ.” Bà gật gù, thuận lòng chiều theo ý của tôi. Sau đó liền sai người đi tìm giúp. Nếu nó không có ở đây, có thể nó đã rơi ở nơi tôi bị bắn rồi.

Tôi ngồi chờ tin tức của tấm bản đồ, còn mẹ Yosuke ra ngoài làm một số thủ tục. Một mình trong phòng, không việc gì làm, lại không có người nào đến thăm, tôi cảm thấy đơn côi cùng cực. Giá như Sakura đến thăm tôi thì hay biết mấy... Nhưng ước là một chuyện, còn hiện thực lại là chuyện khác. Cho dù có là trước kia, chưa chắc gì cô đã đến thăm tôi, huống chi bây giờ cả hai đã không còn mối quan hệ *mập mờ* gì với nhau nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Part 2.1: Lật Tẩy

Tạm gác Sakura qua một bên, tôi nghĩ đến Shirin. Mẹ tôi bảo phải ở bệnh viện một tuần để theo dõi, vậy còn Shirin thì làm sao? Nhờ đâu cô lại nhân cơ hội tôi vắng mặt lại làm hại đến chị? Tôi khẽ thở dài, chưa chắc rằng có tôi bên cạnh, chị sẽ được an toàn. Sakura lại chẳng kiêng nể gì tôi để mà nhân cơ hội. Nếu cô thật sự muốn giết Shirin, e rằng tôi không còn cách nào có thể chống trả.

Vậy tức là cô không thực tâm muốn giết Shirin?

Bảo là tạm gác Sakura qua một bên nhưng sao lại khó thế này. Nghĩ chị Shirin được một chút rồi lại đâm ngang qua Sakura. Sakura, Sakura, bao giờ tôi mới có thể dứt được cái tên ấy ra khỏi đầu mình đây?!!

Ích kỉ một chút vậy. Thay vì nghĩ cho người khác, tôi sẽ nghĩ đến bản thân tôi - bằng cách đánh một giấc từ giờ đến tối. (___~) Trong người mệt mỏi sẵn, nên chẳng bao lâu sau, giấc ngủ đã tìm đến tôi...

...

PART 2: LẬT TẨY.

Một tuần chán nản trong bệnh viện chậm rãi đi qua...

Trong suốt tuần đó, đã có rất nhiều người đến thăm tôi, từ bạn bè cho đến người thân quen, thậm chí một số người không quen không biết còn gửi hoa quả thật nhiều đến cho tôi nữa. Shirin thì ngày nào cũng tạt qua, mỗi lần chị đi đều kèm một ít đồ bổ dưỡng. Tôi đã không cảm thấy cô độc, nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy đủ, vì sự vắng mặt của ai đó.

Cô đã không đến, dù chỉ một lần.

Biết ngay từ đầu là thế, nhưng sao tôi lại kì vọng thật nhiều để rồi lòng buồn man mác đến như vậy. Mỗi lần nghe tiếng khoá phòng bật mở là tôi lại nghĩ rằng cô sẽ đến, số lần mừng hụt cứ thế tăng lên. Sao thế nhỉ? Người ta không đến là quyền của người ta, tôi phải bận tâm nhiều làm gì cơ chứ?!

Chuyện đó không đáng để buồn đâu, chỉ là một lần thăm bệnh thôi mà... Tôi tự an ủi bản thân.

Xuất viện cũng đã xuất viện rồi, mới ngày hôm qua thôi. Nhưng vết thương thì y như rằng vẫn còn đó, không may mắn một chút dấu hiệu thuyên giảm. Người ta nói nó nguy hiểm đến tính mạng chứ đâu có nhỏ bé gì. Không biết năm nay có phải là vận đen của tôi không nữa, mới chỉ nửa năm mà tôi đã hai lần suýt chết. Bị như thế nhưng vẫn còn sống, xem ra mạng tôi cũng lớn lắm.

Cũng đã lâu rồi tôi không ghé qua lãnh địa Mặt trời, vì sợ sẽ phải giáp mặt với Sakura từ khi cô bảo ghét tôi. Cứ như vậy rồi chính tôi đã bỏ cù bơ cù bất cái mảnh đất vốn là của tôi, chẳng khác nào tôi chuyển nhượng nó cho cô cả.

Nhưng xem ra Sakura cũng không thường đến đây nữa, trông khu vườn thật yên tĩnh và vắng lặng. Một vài bông tuyết nhỏ xíu còn đọng trên những cành cao anh đào, khiến chúng ẩm ướt, lạnh buốt. Phản chiếu là một chút ánh nắng thật nhẹ, như thế vẫn chưa thể khiến khu vườn tăng được phần nào sức sống. Nền đất bản với đất cát, lá trộn lẫn vào nhau trên nền bê tông gần như đang xanh đi vì rêu cỏ, nó không còn được sạch sẽ để tôi có thể ngồi xuống nữa.

Chạy đến kho dụng cụ nhỏ cách đó không xa, tôi tìm một cây chổi tre để quét dọn lại khu vườn của chính tôi. Tôi sẽ tân trang nó cho thật mới mẻ và sạch sẽ, không thể để một khu vườn có chủ hoang tàn như chục năm chưa được đặt chân đến như thế này được.

Đến khi tôi quay trở lại, Sakura đã có mặt ở đó từ khi nào. Cô thông thả ngẩng đầu, mắt hướng lên cây anh đào vĩnh cửu to lớn, gương mặt biểu lộ niềm suy tư nhỏ nhai. Dường như cô đã không phát hiện sự có mặt của tôi tại nơi này. Tôi cầm cây chổi, khom lưng xuống quét lá, tuy nhiên, ánh nhìn của tôi vẫn hướng thẳng về cô.

Nghe thấy tiếng cọ xát giữa chổi với mặt bê tông, Sakura quay đầu lại nhìn tôi. Hai ánh mắt chúng tôi lại một lần nữa giao nhau.

Nên bắt chuyện như thế nào cho thuận tình nhỉ? Sakura đã không có lấy một lần thăm bệnh tôi. Tức đối với Sakura, tôi chẳng đáng là gì cả. Nói chuyện lúc này có phải là phù hợp?

Nhìn một lúc, Sakura cũng quay mặt và chậm rãi bước đi.

“Sakura này~” Sakura nhanh chóng bị tôi gọi với. Cô dừng bước, nhưng không hề có ý định quay lại nhìn tôi. “Tớ...tầm bản đồ mà cậu đưa...”

“...”

“Ý tớ là, tớ đã khiến nó dính máu, à không, bị bắn và nhoè mất rồi. Cậu có thể...”

“...làm lại một cái khác cho cậu?” Sakura đều giọng. Thật là giọng nói nhỏ nhẹ du dương của cô khiến tôi nhớ quá, cứ như đã lâu lắm không được nghe vậy.

“Phải. Tớ xin lỗi, và cả cảm ơn cậu. Giúp tớ một lần nữa nhé...”

“Được thôi...” Sakura khẽ cất tiếng, sau cũng đi thẳng mà không thèm nhìn tôi lấy một cái. Tôi có chút thất vọng, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó gọi là vui vẻ. Làm một tấm bản đồ có lẽ tốn khá nhiều thời gian, xem xét thành phố, còn mang ra vẽ nữa, ấy vậy nhưng cô vẫn đồng ý giúp tôi lần thứ hai, nói không vui sẽ là tự lừa dối bản thân.

“Sakura!” Một lần nữa, tôi lại cất giọng gọi cô. Và một lần nữa, cô dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Part 2.2

..

Tôi chạy đến đối diện với cô, trên tay vẫn là cây chổi. Tôi không muốn nói chuyện mà cứ phải nhìn vào lưng của cô như thế. Nhưng có lẽ cử động mạnh không hợp với sức lực của tôi bây giờ, nên đành chậm rãi tiến đến cạnh cô.

“Trên tay Saito...có vết sẹo nào không?”

Thắc mắc này bắt buộc tôi phải giải đáp. Tuy không quan trọng, nhưng tôi đang muốn khẳng định. Chẳng hiểu sao ngoài mặt là tin, nhưng những hành động của tôi chẳng có vẻ gì là tin tưởng lời thú tội của cô cả.

“Vết sẹo?”

“Ừ.” Đối với kẻ thông minh như cô, nhất định tôi sẽ không thể để sơ hở. “...Một vết sẹo *màu hơi ửng đỏ* ở ngón tay cái.”

Chưa trả lời vội, Sakura nhìn vào mắt tôi. Có thể là cô đang nhớ lại, hoặc...cô đang suy nghĩ vì sao tôi lại đặt câu hỏi này...

“Có.”

“...Một vết sẹo màu đỏ. Thật ư?” Tôi nhàu mày đầy nghi ngờ, một lần nữa lặp lại câu hỏi.

“Phải.”

“Cậu chắc chứ? Sakura~?”

“...Chắc.” Im lặng một hồi, cô cũng đáp một cách dứt khoát.

“...Ừ.” Tôi khẽ cười nhạt, cõi lòng không biết nên vui hay nên buồn. “Cùng về lớp nhé?”

Sakura nhún vai dửng dưng và bước đi trước. Tôi cười tươi, trông chúng tôi như thế này thì chẳng ai có thể nghĩ rằng chúng tôi đã không còn là bạn nữa.

Tôi đặt cây chổi vào một vị trí cố định, dọn lòng sau khi học xong sẽ nán lại một chút để tiếp tục hoàn thành công việc quét dọn. Sau đó, tôi cùng Sakura bước song song, nhưng tư thế không còn được ung dung thả thả như trước.

“Vết thương trên cánh tay cậu đã lành rồi chứ?” Tôi quàng hai tay lên sau gáy, mở miệng hỏi.

“...” Sakura liếc tôi, gương mặt ra chiều khó hiểu. “Cậu vẫn còn bị thương, tự lo cho bản thân còn chưa xong, không cần phải lo cho tôi.”

“Nhưng đó là quyền của tớ.” Tôi nhún vai.

“...Tôi không sao.”

Tôi ngoác miệng ra cười thật tươi. Tôi nói câu nào, cô trả lời câu đó như thể này có phải hơn không!

Đang bước, đột nhiên cô dừng hẳn lại. Tôi lạ lẫm dò hỏi. “Cậu sao thế?”

“Không. Tôi cần đi vệ sinh.” Sakura khẽ mím. “Cậu vào lớp trước.” Dứt câu, cô quay gót mà không đợi tôi nói thêm một lời nào.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn vào lòng bàn tay của mình, môi khẽ cong lên với nụ cười chua chát. Sakura, cậu bao giờ mới có thể thôi lừa dối tôi?! Có phải cậu bảo ghét tôi cũng là lừa dối? Như cách cậu đang làm, chẳng khác gì ép buộc tôi phải đi ghét cậu cả. Nhưng tại sao cậu lại làm thế? Tại sao cậu lại muốn tôi phải ghét cậu?

Tôi quay trở lại lớp, vẫn chưa đến giờ vào tiết nên lớp học cũng khá ồn ào. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy ghét ồn ào kinh khủng! Chỉ muốn tìm một nơi nào đó ngã lưng vào, cụ thể là Lãnh địa của tôi. Nhưng đã gần vào học rồi, tôi không thể quay trở lại đó nữa.

Sakura và Saito cũng vào không lâu sau đó. Tôi liếc nhìn bàn tay của hắn một cách tần mẩn, đúng là có một vết sẹo nhỏ ở ngón tay cái, và nó có...màu đỏ đỏ. Tôi khẽ cười nhạt mà chẳng rõ nguyên do. Và dường như, tôi đã cười như vậy rất nhiều lần trong suốt tiết học ấy.

...

Trời xé bóng, tiếng chuông tan học vồn vã thúc giục. Học sinh trong trường ủa về phía cổng hoặc kí túc xá, trông ai cũng thật uể oải, mệt mỏi.

Tôi bước theo sau Sakura cùng Saito một đoạn, nửa muốn gọi, nửa lại không. Cứ thế rồi tôi đã đi theo về nhà cô lúc nào không hay.

“Tại sao lại đi theo tôi?” Chịu không được cảnh có một cái đuôi bám sau mình, cuối cùng Sakura cũng đã cất tiếng - khi cả hai đã đứng trước cổng nhà màu trắng.

“Cậu muốn ở trọ nhà Sakura đêm nay sao?” Saito đứng bên cạnh cô, cười ranh mãnh chẳng khác gì một con cáo già. “Không còn sớm nữa.”

Tôi nhìn lên bầu trời, quả thật cũng đã mờ đục, quảng sáng nơi chân trời gần tắt, tuyết cũng bắt đầu rơi nhẹ nhè. Con người nơi đây thì khi nào cũng vậy, vừa yên tĩnh vắng lặng, vừa ồn ào bởi những kẻ chuyên đi quấy nhiễu làng xóm. Quái! Từ trường về nhà cô mà xa như vậy sao? Tôi thầm nghĩ, có lẽ họ đã muốn cắt đuôi tôi, nhưng không dám nói thẳng nên mới đi lòng vòng để mất nhiều thời gian như vậy.

“Xin lỗi...Nhưng tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“...Tuyết rơi rồi, vào nhà đi.” Lường lự một hồi, Sakura cũng gật đầu đồng ý.

Bước vào trong nhà, tôi nói gót theo sau Sakura, bỏ ngoài tai câu lầm bầm ‘Vậy là định qua đêm thật.’ của hắn.

Gia nhân trong nhà cô chỉ có vài ba người, ngôi nhà này có chứa thêm một tá người vẫn còn đủ. Thấy bác quản gia Kyuuma, tôi nhiệt tình chào như mọi lần. Nhưng đó chỉ là hành động bên ngoài, trong thâm tâm tôi lúc này chẳng còn yên ổn để có thể thật sự ‘nhiệt tình’ với bác.

Tôi theo Sakura lên phòng của cô ấy, Saito cũng lủi rủ bám theo sau. Vốn dĩ đã chẳng hề thấy thoải mái, trông bản mặt của kẻ đáng ghét kia, tôi càng không thoải mái gấp bội.

Nhìn thấy hắn cứ lì một cục ở trong phòng của cô, đuôi cờ nào cũng không chịu ra ngoài, tôi cảm thấy tức giận cùng cực. Ấy thế mà một câu nói của Sakura thôi, hắn ta chỉ cụp nư vài câu rồi cũng đã lủi thủi bước ra. Thật không biết trong cô có uy quyền gì lại có thể khiến Saito nghe răm rắp như thế ?

“Saito là gì của cậu?” Lặng nhìn cánh cửa phòng đóng lại chừng năm giây, tôi bắt đầu hỏi với giọng khá trầm, như đang muốn ép cung. Nhưng đây không phải vấn đề chính mà tôi muốn đề cập, chỉ là, điều muốn biết từ lâu mà không dám hỏi.

“...”

Sakura im lặng. Điều này khiến tôi khá hồi hộp. Mối quan hệ của hai người là gì mà lại khó nói đến như vậy? Có phải chẳng hẳn cũng chỉ mập mập mờ mờ với Sakura như giữa tôi và cô không? Nhưng dù thế nào thì, mối quan hệ của hai người này cũng thật thân thiết, đến nỗi tôi còn cảm thấy vô cùng ghen tỵ với Saito.

Thật đáng ghen tỵ!

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Part 2.3

...Thật đáng ghen tỵ!

“Cậu nói gì đi chứ? Saito là người mà cậu yêu? Hay người yêu của cậu, phải không?” Tôi hỏi dồn dập. Cũng có lúc tính kiên nhẫn của tôi cạn sạch. Không rõ vì sao mình lại có thể nói như thế, tôi chỉ biết rằng, bản thân thật sự rất cần câu trả lời từ phía cô.

Sakura vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, ánh mắt có hồn và co giãn liên tục. Tôi định mở miệng tiếp tục hỏi thúc thì liền nhận được câu trả lời từ phía cô.

“Không phải.” Cô phủ định. “Tôi không yêu cậu ta.”

Cõi lòng tôi như vừa thoát khỏi một tảng đá lớn đè ép vào ngực, nhẹ nhõm biết bao nhiêu! Nhưng câu trả lời của cô vẫn chưa thực sự khiến tôi hài lòng.

“Vậy là gì?”

“Cậu ta đã ở cùng tôi suốt 13 năm trời...” Nói được một nửa, cô lại im lặng, như rằng đang muốn ép tôi phải tự động não suy nghĩ.

“Thanh mai trúc mã sao...?” 13 năm, khoảng thời gian thật dài. Trong khi tôi chỉ mới ở bên cạnh cô được nửa năm... Hai con số ấy thật cách biệt. Điều này có thể nói lên rằng, tôi không thể nào với tới, hay chen lẫn được vào tình cảm của hai con người họ.

“Cũng gần như là vậy.” Cô ậm ừ gật đầu.

Chẳng hiểu sao, tôi lại cảm thấy lòng buồn man mác. Họ là thanh mai trúc mã, họ có quyền bên cạnh nhau, kể nhau nghe mọi chuyện, thậm chí là ăn ngủ cùng nhau. Có lẽ do cô đã có một người bạn tâm giao, nên không muốn kết thêm bạn - cụ thể là tôi - để tránh gặp rắc rối.

“Tuyệt thật đấy.” Tôi khẽ cười. “Có một người hiểu mình chắc sẽ rất tuyệt...”

“Cậu đến đây chắc không chỉ muốn hỏi về điều này?” Sakura cố tỏ ra lơ đãng nói nhỏ trong cuống họng của tôi, điềm đạm hỏi, cũng là để khẳng định.

Nỗi buồn này nối tiếp nỗi buồn kia. Nghĩ đến nội dung chính đề tôi hẹn gặp cô, tôi chẳng thể nào mà tươi vui cho được. Câu hỏi trên chỉ xuất phát từ suy nghĩ của tôi khi thấy độ thân thiết tuyệt đối của hai người này thôi. Cái tôi cần quan tâm ở hiện tại là...

“Cậu đã lừa dối tớ...”

“...” Sakura ngẩng mặt lên nhìn tôi, đôi đồng tử xanh lay lay có chút rung động. “Tôi không hiểu những gì cậu đang nói.”

“Là cậu cố tình không hiểu!” Hiện tại, tôi không thể nào cười nổi nữa, chỉ muốn gào lên. “Tớ đoán chắc rằng, cậu đã lừa dối tớ không dưới một lần...!”

“...”

“Cậu nói cậu là hung thủ, thế cậu đem chị Shirin hay những người khác lên sân thượng bằng cách nào?” Chắc chắn không thể nào tự mạng. Sakura có tài giỏi hay tàn nhẫn đến đâu thì cũng chỉ là con gái. Con gái không thể nào vác một người, với một quãng đường xa như vậy.

“...Tôi đã nhờ kẻ khác.” Cô vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

“Cụ thể? Là Saito Suichi?”

“...” Suy nghĩ một hồi, Sakura thận trọng gật đầu.

“Sakura... nghe này, chị Shirin đã thấy trên tay hung thủ có một vết sẹo...”

“Vì thế mà cậu đã hỏi tôi ư?” Cô nhún mày, ra vẻ như mình chẳng thể đoán ra suy nghĩ của tôi từ trước đó.

“...” Tôi khẽ gật đầu. “Tớ cũng đã thấy nó trên tay của Saito...”

“...” Im lặng ba giây, cô cũng quyết định đáp. “Đơn giản vì cậu ta...” Lại chần chừ, dường như cô đã nhận thấy được điểm vô lý trong lời nói của tôi. Nhưng cũng buộc miệng thốt lên thật nhỏ những chữ cuối cùng “...đã giúp tôi.”

Điểm vô lý ấy chính là, nếu tôi đã thấy được vết sẹo trên tay Saito, có gì tôi lại bảo rằng Sakura đã nói dối? - chắc chắn, cô đang suy nghĩ đến điều này. Và dựa vào độ thông minh sắc sảo của cô, tôi cũng chắc chắn cô đã nghĩ ra. Thế nhưng cô vẫn cố hết sức tỏ ra bình tĩnh, không sùng sốt, không tròn mắt, chỉ đứng lặng im để chờ câu nói tiếp theo của tôi.

“Nhưng vết sẹo trên tay của kẻ đó có màu *nâu vàng*.” Không phải là màu đỏ.

Sakura nhìn tôi một lúc thật lâu, sau cũng quay mặt đi nơi khác. “Có thể tôi đã nhớ nhầm.” Vẫn nhẹ nhàng nói.

Thứ nhất, trí óc của Sakura thông minh như vậy, phần trăm nhầm lẫn là rất thấp. Thứ hai, Saito Suichi đã ở cạnh cô 13 năm trời, không kể nửa năm xa

cách, chẳng lẽ màu của một vết sẹo ở nơi dễ nhìn thấy như thế, cô lại không thể nhớ nổi hay sao? Thứ ba, là...

“Vết sẹo trên tay Saito mà tớ thấy ban sáng đích thị là màu đỏ, không giống như nâu vàng của hung thủ.” Tức, Sakura bằng cách nào đó đã vẽ một vết sẹo giả lên tay Saito theo đúng như những gì cô đoán về suy nghĩ của tôi trước đó.

“...”

Tuy cô không trả lời, nhưng tôi vẫn tiếp tục truy vấn.

“Tớ vẫn còn nhớ cậu đã từng nói, khi bản thân chưa chắc chắn thì sẽ không khẳng định...” Đó là khi Saito gửi mật thư đến nhà cô. “Tớ đã hỏi cậu hai lần ‘thật ư?’, ‘cậu chắc chứ?’, và cậu cũng đã gật đầu. Không lý nào cậu lại sơ suất như vậy. Cậu không thấy mâu thuẫn sao?”

Quả thật là tôi đã rất ngốc, bị cô quay như chong chóng mà vẫn không hay. “Cậu không phải là kẻ đã giết hai người bạn họ và chị Shirin.” Tôi khẳng định, một cách chắc nịch. Có thể vì lý do gì đó, cô đã nhận hết tội về mình.

“Kuro...”

“Đừng gọi tên tớ!” Tôi cảm phần, đem ánh nhìn toả mệnh mang sự tức giận đến Sakura, giọng nói trộn lẫn đau đớn và buồn bực. “Cậu đã lừa dối tớ rất nhiều lần, cứ mỗi lần như vậy, tớ đều nhận ra...nhưng không có bằng chứng để khẳng định cho suy nghĩ của mình, nên đành thôi.” Cảm giác lòng tôi đang đảo lộn tất cả vị trí, quẩn quại, giống như có ai đó đang vò xé, ấy thế mà vẫn phải cố tỏ ra bình thường nhất có thể. “Nhưng cậu cứ thế tiếp tục... tiếp tục, và xem tớ như một kẻ ngốc...ừ, tớ rất ngốc...”

“Kuro...”

“Đã bảo đừng gọi tên tớ!” Không thể nào kìm nổi sự tức giận cùng đau đớn của mình nữa, tôi gào lên, nhìn cô với ánh mắt tuyệt vọng. “Kẻ ngốc như tớ không đáng để cậu phải gọi thân mật như thế đâu!! Tớ cũng rất mệt mỏi rồi, không muốn để cậu lợi dụng mãi nữa!” Chẳng rõ là cô đã lợi dụng gì tôi, nhưng lừa dối như thế... chỉ với lý do đó mà thôi.

“Tôi...không có.” Có thể cô đã nói đứt quãng, ngữ khí không còn được bình thường, nhưng không phải là tức giận, mà là...*đau khổ* ư? Tôi day day thái dương. Nực cười thật, tảng băng đáng sợ mưu mô như cô không có lý do gì để phải đau khổ vì tôi cả.

“Ý cậu nói là không lợi dụng tớ?” Tôi chưa xốt hỏi, nhưng đồng thời cũng không phải là hỏi. “Cậu giải thích đi. Hoặc tại sao cậu lại nhận mình là kẻ giết người? Ai mới thật sự là kẻ chủ mưu chuyện này?”

Trong thâm tâm, tôi vẫn luôn tin tưởng cô không làm những việc kia. Tôi chỉ là không thể nghĩ ra được, ai mới là tội phạm đích thực.

“...”

Sakura lùi lại một vài bước mà không nói một lời nào. Mãn im lặng khá dài. Cuối cùng, cô cũng đã không giải thích được. Tôi làm mặt lạnh. Rõ như ban ngày rồi, thì ra cô đi cùng tôi cũng chỉ vì mục đích của riêng bản thân mình mà thôi.

“Đồ dối trá!”

Sakura tròn mắt nhìn tôi. Phải, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy được thái độ này của cô. Dù có hơi ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên ấy của tôi nhanh chóng bị sự tức giận và đau đớn bủa vây, hạ gục. Nỗi đau đớn ấy đã hoàn toàn thống trị trái tim tôi.

“Dối trá...sao?”

“Phải. Cậu là đồ dối trá. Kỹ năng nói dối của cậu chắc cũng đã rất thành thạo nhỉ?” Tôi cười mỉa mai lần chua xốt. Không hiểu sao, tôi lại có thể nói những lời nặng nề như thế với cô ấy, nhưng tôi không thể nào dừng lại được, cô ấy đã làm tôi giận. Tôi thật sự giận rồi!

Khuôn mặt thoảng thốt khi nãy cũng trở về với vẻ vốn có của nó. Cô không nhìn tôi mà chỉ nhìn mông lung vào trong không khí, miệng nhếch lên nụ cười khẩy đầy cay đắng.

“Tôi làm thế...chỉ muốn tốt cho cậu.”

Tôi ngơ người khi chưa hiểu lắm những ý tứ trong câu từ của cô.

“Cút đi!” Cô vẫn đứng tại chỗ, khuôn mặt không vì tôi mà nhìn lấy một lần, ngón tay trở chỉ về hướng cửa phòng, miệng thốt lên khe khẽ nhưng lại đầy uy khí. “quản gia kyuuna, tiễn khách!” Câu sau này, cô đã gằn lên thành từng tiếng.

Tôi hơi bàng hoàng vì thái độ xa cách bất chợt của cô, nhưng cũng không chần chừ đứng đó, liền ngoảnh mặt quay đi, không một lời chào. Cũng như lần trước, tôi bỏ xa ngôi nhà có biển ghi dòng chữ Kobayashi, mà *chẳng quan tâm có kẻ nào đó đang đứng từ phía cửa sổ và lặng nhìn theo bóng dáng của tôi.*

...

----END CHAP 28----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Part 1: Nụ Hôn Nóng Bỏng

Khung cảnh chung quanh nhuộm một màu tuyết trắng xoá. Hơi gió hiu hiu càng làm tôn lên vẻ hoang tàn vốn có của mùa đông. Có thể nói, đây là trận mưa tuyết lớn đầu tiên của năm nay, lớn đến nỗi giao thông tắc đường, nhà trường cho phép học sinh nghỉ học, dù chưa chính thức đến kì nghỉ đông.

Tôi bước đến bên bậc cửa sổ, nhìn ra ngoài với ánh mắt phức tạp. Rồi tôi cũng mở toang khung ô kính ấy ra. Gió ào ạt xô tới người, làm tôi tê cóng cả tay chân, một vài bông tuyết lất phất chui tọt vào bên trong căn phòng vàng nắng. Rất lạnh, nhưng tôi vẫn đứng im, không có ý định đóng nó lại. Tắm trong cơn lạnh lẽo như thế này, có lẽ tâm trạng của tôi sẽ phần nào tốt hơn...

“Ủi dột cả nửa tháng nay, con vẫn chưa thấy đủ sao?” Tôi quay đầu lại, nhìn mẹ Yosuke với một khay bánh kếp kèm cốc sữa nóng trên tay.

“Mẹ...” Tôi cười khi, khuôn mặt suy tư ban nãy đã hoàn toàn được cất đi. “Nửa tháng nay con vẫn rất vui vẻ như thường mà~”

“Nếu như thường, mẹ cũng không cần phải tự tay nấu bánh và pha cho con một cốc sữa như thế này...” Bà lờm yêu tôi. Sau đó cũng tiến về phía cửa sổ, khép chặt nó lại. Thoảng chút, tiếng gió vì vu ban nãy đã không còn nữa, trả lại cho căn phòng một nỗi yên ắng, ấm cúng.

“Con lớn rồi, không cần phải uống sữa.” Nói thế, nhưng tôi vẫn nhận lấy tất thảy từ tay bà, phụ lòng mẹ mình chẳng có gì tốt cho tôi cả.

“Có thật là con đã lớn không?” Bà mỉm cười nhẹ. “Chúng mình đi cậu trai 17.”

“Chúng mình ư?” Tôi tỏ ra tần ngần, thắc mắc nhìn bà. “Bằng cách nào ạ?”

“Tur tưởng, tình cảm. Kể mẹ nghe, mẹ muốn xem con đã trưởng thành được bao nhiêu.”

Tur tưởng, tình cảm sao? “Như vậy thì có lẽ con vẫn chưa trưởng thành rồi.” Tôi cúi đầu xuống thú nhận.

“Con vẫn chưa kể cơ mà.” Bà cười khúc khích. Dường như bà đang muốn ép tôi phải kể chuyện của mình cho bằng được.

Đột nhiên, hình ảnh Sakura lại một lần nữa loé lên trong đầu tôi. Trong nửa tháng nay, số lần tôi nghĩ đến cô cũng không phải là ít. Nhưng mỗi lần hình ảnh cô tràn đến, tôi lại không thể nào kìm được tiếng thở dài của bản thân. Cũng nhanh thật đấy, hai tuần - nửa tháng chúng tôi đã không nói chuyện với nhau, một-lời-nào, ngay cả lời chào đơn thuần...

Không có ý định sẽ trả lời câu hỏi của mẹ, tôi cầm một miếng bánh kếp và vô thức cho vào miệng ăn. Lập tức mùi vị lạ của nó kéo tôi trở về thực tại.

“Mẹ ơi~” Tôi nhăn mặt và thành thật nói. “Nó thật khó ăn.”

“Tệ lắm sao?” Mẹ Yosuke cầm lấy bánh và cắn thử một chút, đồng thời tôi cũng lắc đầu phủ nhận. Không phải là bà nấu tệ, tôi biết. Nhưng mùi vị của nó tôi thật sự không quen. Sự thật là tôi không thể ăn đồ của bất kì ai nấu, ngay cả chính người mẹ của mình, trừ bác đầu bếp 40 tên Hondo Tanaka của nhà chúng tôi. Bác đã ở đây, và nấu cho tôi ăn, trong suốt 17 năm trời. Tôi chỉ có thể ăn được những thứ mà bác ấy nấu.

Tình cảnh này lại một lần nữa gọi tôi nhớ đến hình ảnh của Sakura, của khay bánh kếp lần đầu xuất xưởng bởi cô, cả gương mặt lộ vẻ bức tức mà cũng thật buồn cười khi tôi nhắc đến chữ “bánh kếp từ thần”. Nó cứ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy...

“Không tệ, nhưng con không ăn được, mẹ cũng biết mà...”

Mẹ Yosuke thở dài một hơi, rồi cũng cất tiếng nói. “Xin lỗi, là mẹ không tốt, vì sợ con ăn lung tung, dễ mắc các bệnh về ruột nên năm xưa mẹ đã bắt con chỉ ăn những món do bác Hondo nấu trong suốt một khoảng thời gian thật dài. Lúc đó, mẹ lại thường không có thời gian bên cạnh con, giờ cũng vậy.” Bà kể lể với giọng đầy mệt mỏi. Đã có mấy lần, bà cũng đã nói cho tôi nghe về việc này, nhưng không lần nào là tôi oán trách bà cả, cho dù đó chính là lý do khiến tôi mắc chứng tâm lý biếng ăn. “Con nên làm quen, sau này còn ăn hàng quán với bạn gái. Không thể mãi phụ thuộc vào một người được.” Tôi đã nhiều lần tưởng tượng rằng, ai đó muốn giết tôi thì quả thật rất dễ dàng. Chỉ cần bắt cóc bác Hondo, không cho bác trở về nhà Yosuke, tôi sẽ đói mấy bữa mà lăn ra chết => kế hoạch của kẻ đó đã hoàn toàn thành công. Tôi đã nghĩ đến việc ấy không dưới một lần (___). “Để mẹ luyện tập giúp con.”

“...Có người đã từng từng muốn con thử luyện tập như vậy...” Tôi nâng cốc sữa ấm lên, nuốt ực một hơi để tránh ánh mắt dò xét của bà.

“Là con gái?”

Nghĩ một hồi, tôi cũng quyết định gật đầu. “Cô ấy cũng làm bánh kếp cho con ăn giống mẹ. Nhưng kết quả thì...con đã gọi bánh của cô ấy là ‘bánh kếp từ thần’.” Tôi không nhìn nổi, đành cười khẽ. Thái độ của Sakura khi ấy quả thật đáng yêu. “...mẹ thử tưởng tượng nhé, đó là lần đầu tiên cô ấy bước xuống căn bếp. Quả thật rất xứng đáng để gọi là Bánh kếp từ thần ấy!”

Cũng lạ một điều, tôi kể chuyện với mẹ về chuyện đáng xấu hổ của cô, mà như rằng tôi đang kể về việc gì đáng tự hào lắm vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chương 29. Part 1.2

...

“Aiz...” Bà thở dài, nhưng kèm theo vẫn là một nụ cười đôn hậu. “Có lẽ mẹ phải tặng con bé ấy một khoá luyện tập nấu nướng.”

“Cô ấy không cần đâu...” Vui không được bao lâu, nỗi buồn trong lòng tôi lại một lần nữa hiện diện.

“Sao lại không cần, làm dâu nhà ta chỉ ít cũng phải biết nấu nướng để cho con ăn nữa chứ!” Bà cất giọng châm chọc, dường như không thấy được nỗi buồn ẩn chứa qua lời nói của tôi.

“Hờ...” Tôi vội vàng xua tay, mặt ửng đỏ như trái cà chua chín. “Mẹ hiểu lầm rồi, chúng con thật ra...chỉ là bạn bình thường thôi.” Thậm chí đã còn không phải là bạn. Và bây giờ thì... chẳng còn bất cứ mối quan hệ nào nữa cả, tương như người đứng từ hai miền đất cách xa nhau.

“Bạn bình thường? Cũng có thể cho con ném thử món ăn đầu tiên mà con bé làm sao?”

Thật ra, cô ấy chỉ muốn tôi trở thành chuột bạch.

“Con xin lỗi.” Tôi trầm giọng, khuôn mặt đanh đi vài phần. “Bọn con đã chấm dứt rồi, chẳng còn một mối quan hệ nào nữa cả...”

Nét mặt của mẹ Yosuke có đôi chút co lại vì ngạc nhiên, nhưng từ từ cũng giãn ra, bà ân cần hỏi. “Mẹ xin lỗi vì thời gian qua đã bận quá, không quan tâm nhiều đến con.” Bà đặt bàn tay thon dài của mình lên tay tôi. “Ngay cả con biết yêu từ khi nào mà mẹ cũng không hề hay biết.” Ngừng một lát, bà tiếp tục nói. “Con vẫn còn yêu con bé đó chứ?”

Yêu??

“Mẹ hình như đã hiểu lầm ý con.” Tôi vội thanh minh. Yêu gì cơ chứ? Tôi đối với cô chỉ là bạn bè... “Cô ấy là bạn của con, không có quan hệ yêu đương gì cả.”

Có lẽ như câu nói ‘bọn con đã chấm dứt rồi...’ của tôi đã khiến bà hiểu sai ý. Bà khẽ chau mày, nhìn chăm chăm vào tôi, phân tích thái độ trên gương mặt.

Mẹ Yosuke đã từng nói rằng, tôi có một đôi mắt biết nói, bất luận là suy nghĩ, tâm tư gì của tôi, đều được thể hiện qua đôi mắt, chẳng dễ gì có thể giấu đi được. Nhưng không phải ai cũng có thể nhìn thấy, ngoại trừ những người thân thiết với tôi ở một mức độ nào đó.

Tôi cùng cô cũng đã từng có một khoảng thời gian được xem như là thân thiết.

“Con cũng không rõ rằng bản thân đang muốn cái gì nữa, con cảm thấy suy sụp lắm.” Tôi cúi gằm đầu xuống, gần như khóc, nhưng nước mắt vẫn chưa thể chảy ra. “Con không có tình cảm gì với cô ấy đâu, nhưng con rất sợ cái khoảnh khắc mà bản thân nhận ra rằng, mình phải tránh xa cô ấy. Trong suốt phần lớn năm học này, người con nghĩ đến nhiều nhất là cô ấy. Đặc biệt là nửa tháng trở lại đây, không lúc nào là con có thể xoá được hình bóng của cô ấy trong tâm trí.”

“...”

“Phải làm sao đây hả mẹ??” Xem như tôi đang khấn khoản cầu xin một sự trợ giúp, hay một lời tư vấn từ phía mẹ của mình.

“Lý do hai đứa ‘chấm dứt’ là gì?” Bà nhẹ nhàng hỏi.

“Cô ấy...” Tôi ấp úng. “...có một vài chuyện đã xảy ra.”

“Lúc ấy, con cảm thấy đau chứ?”

“Quá đau đấy.” Tôi chẳng hề do dự, liền trả lời ngay lập tức. “Cảm giác như một mũi dao đâm bất thành linh đâm thẳng vào trái tim vậy.”

“Con yêu con bé đó mất rồi...” Không tiêu tốn nhiều thời gian, bà kết luận. Tôi tròn mắt, không thể tin vào tai mình. Yêu ư? Như thế nào là yêu?

“Không đúng.” Tôi lắc đầu phủ nhận.

“Cảm giác như thế nào khi con ở cạnh con bé?”

“...vui vẻ, ấm áp. Nhìn thấy được nụ cười của cô ấy, con như sưởi ấm vì hạnh phúc.” Điều này, tôi không thể không khẳng định.

“Đó chính là yêu...” Bà một lần nữa lặp lại.

“Con...” Tôi chẳng biết nên nói gì tiếp theo, vì đã hoàn toàn đuối lý. Đầu óc tôi trở nên ong ong dần. Điều này thật khó chấp nhận, nó hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của tôi.

“Mẹ hy vọng con trai mẹ mau mau trưởng thành.” Bà vỗ vai tôi, cười nhẹ. Sau đó là đứng dậy, như lúc đi ra, bà cầm theo khay bánh kẹo cùng cốc sữa, nhưng lúc này cốc sữa đã hoàn toàn bóng nhẫy.

Cánh cửa phòng khép lại, tôi tiếp tục rơi vào trạng thái thờ thẩn trong căn phòng rộng lớn. Yêu? Có phải trong tiếng Anh là “Love”? Trong tiếng Hàn là “saranghae”? Từ yêu mà mẹ nói có phải mang nghĩa ấy không? Tôi yêu cô...tôi yêu Sakura...?

Tuyết vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm. Đứng từ góc độ ngoài trời, mọi thứ càng trở nên buồn giá. Có một vài người bắt đầu đi vẫn đang đi trên đường, nhưng số lượng không đáng kể. Và dường như, chỉ có duy nhất tôi là ra đường vào giờ này với mục đích đi dạo.

Tôi khoác hai ba lớp áo dày cộm, đeo găng tay, khăn quàng cổ, nón len, chiếc ô cùng tất thảy mọi thứ đều màu vàng. Tựa như một mặt trời nhỏ xuất hiện ở giữa khung cảnh mùa đông vậy, dù không tạo ra tinh quang, nhưng cũng đủ làm ấm lòng người. Chiếc mũ tôi ngày một dần lên vì lạnh, hơi thở gặp không khí ngay lập tức tạo thành một làn khói nhỏ. Trời lạnh thật đấy! Như thấu da thấu thịt. Thế nhưng không hiểu sao tôi lại thật muốn đi đây đi đó dưới cơn mưa tuyết này...để tận hưởng không khí mùa đông chẳng?

Bắt gặp nhân ảnh quen thuộc phía bên kia đường, tôi cứng đờ người, giống như tuyết đã đóng băng cả thân thể tôi. Đó là một con người chỉ mặc chiếc áo khoác trắng dài đến tận đầu gối, lớp đồ bên trong dường như không đủ dày để có thể giữ ấm cho cơ thể đơn độc mà nhỏ bé ấy. Mũ len không đội, ô cũng không có. Từng bông tuyết nhỏ xíu bám trên đầu cô ngày một nhiều.

Gương mặt trắng hơn tuyết kia nhìn về phía tôi, nhưng đã không có một cảm xúc nào được bộc lộ, như thể cái mà tôi thấy được chỉ là một tảng băng bên vệ đường.

Nhìn nhau một lúc, Sakura cũng ngoảnh mặt bước tiếp trên con đường bằng phẳng của mình, và hoàn toàn lơ đi sự có mặt của tôi.

“Chờ đã Sakura~” Đôi chân cùng miệng tôi như có ý thức. Sau khi thốt lên lời nói, tôi chạy đến, và nghiêm nhiên đứng trước mặt cô.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 29. Part 1.3

...

Sakura đứng im lặng, nhìn vào một điểm nào đó trong không gian, lẩn tránh ánh nhìn của tôi. Chân tuy đã không bước tiếp, nhưng có lẽ cô không muốn nói chuyện với tôi.

“Tớ...xin lỗi.” Ngay sau khi câu từ “xin lỗi” được thốt ra khỏi miệng, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Như rằng mọi tâm tư được dồn nén trong suốt hai tuần - nửa tháng nay của tôi đều được gửi gắm qua những từ ngữ đó mà đi ra. “Là tớ sai, khi đã nặng lời với cậu. Thật tình là tớ không cố ý.”

“...”

Tôi phui phui những bông tuyết nhỏ bé đang bám víu trên mái đầu đen mượt của cô, Sakura bần thần đứng lặng, nhìn tôi như kiểu nhìn người của một thế giới khác.

“Sakura, xem như cậu rộng lượng mà tha lỗi cho tớ... Nhất định sẽ không có lần sau.” Ánh mắt của tôi đã nói lên sự dứt khoát cùng thành thật. Vốn dĩ những lời này tôi đã chuẩn bị từ rất lâu. Nếu không thì sợ rằng, đứng trước mặt cô, tôi chỉ có thể ấp úng được vài lời không rõ nghĩa.

“Nhưng tôi vẫn mãi là đồ dối trá...” Lời nói cô khê khàng, mà cũng thật lạnh giá, tựa như tuyết ngoài trời, mà cũng thật sắc nhọn, tựa như lưỡi dao được mài bén. Nói, điều mà tôi cảm nhận được ở hiện tại là một sự nhói đau ở nơi lồng ngực trái.

“Cậu... tớ xin lỗi, tớ không hề có ý muốn nói cậu như vậy. Chẳng qua chỉ là con tức giận trong tớ tức thời bộc phát mà thôi. Chuyện về hung thủ, nếu cậu không muốn đề cập đến, cũng không sao, tớ sẽ không hỏi...”

“...” Cô im lặng một lúc, miệng nhếch lên nụ cười khẩy. “Chẳng phải tôi đã nói là rất ghét cậu, cậu nên tránh xa tôi ra rồi sao? Vậy bây giờ cậu xin lỗi tôi với mục đích gì?”

Tôi ngay lập tức ôm chầm Sakura vào lòng mình, để sưởi ấm cho tấm thân qua lớp áo mỏng của cô, cũng là cho chính trái tim tôi. Cô không phản kháng, cũng không đáp trả. Không sao... như vậy đã đủ lắm rồi. Tang băng như cô không ngờ lại có lúc ấm áp như thế này...

“Tớ biết là cậu không hề ghét tớ...” Tôi cong người cúi xuống thật thấp, rúc mặt vào chiếc khăn choàng cổ của cô, khê thì thầm. Vẫn mùi hương anh đào dịu dịu ấy, không lẫn vào đâu cho được.

Sakura không đáp trả, hai bàn tay của cô chỉ dừng lại ở phần eo của tôi, không tiến thêm dù chỉ một chút. Dù có chút thất vọng, nhưng tôi vẫn không muốn buông cô ra một chút nào. Mặc cho tuyết cứ rơi, và cho chiếc ô đã nằm trên mặt đất từ khi nào..., tôi đã ôm cô như thế, rất lâu, rất lâu...

“Tớ...” Nói đoạn, tôi lại ngưng, vì không biết phải nói tiếp như thế nào cho phải. Có thể mẹ tôi đúng, rằng tôi đã yêu cô. Nhưng tôi không thể đem nó đi nói cho cô biết được, vì tôi không đủ can đảm.

“Tớ muốn bắt đầu lại với cậu... lại từ đầu ấy... bỏ qua hết chuyện ở quá khứ nhé?” Tôi táo bạo đưa ra một yêu cầu, dù tôi biết rằng yêu cầu ấy không hề đem lại cho tôi lợi lộc gì.

“Cậu... là một tên ngốc nghếch, cứng đầu...”

Câu nói của cô có thể hoàn toàn thay thế cho câu đồng ý. Không ngờ lời xin lỗi của tôi lại dễ dàng được chấp nhận đến thế. Tôi mỉm cười nhìn cô, kéo theo sau đó là một nụ hôn mềm mại.

“Sakura, tớ rất thích kiss cậu. Sau này tặng miễn phí cho tớ những nụ hôn nhé?!” Tôi cười tinh nghịch, vùi vùi như một đứa trẻ.

Môi cô khê cong lên một nụ cười. Thấy được nụ cười này của cô, lòng tôi trở nên rạo rực hơn bao giờ hết, vòng tay ôm lấy cô được siết chặt hơn. Tôi cảm nhận được rằng, không khí mùa đông hiện tại trở nên ấm áp đi bội lần. Sau đó tôi lại dẫn dắt cô đến một nụ hôn khác, nhưng nụ hôn lần này cuồng nhiệt và si mê, nóng bỏng và đầy dư vị ái tình, khác hẳn với sự nhẹ nhàng ban nãy.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chương 29. Part 2: Sự Chuẩn Bị Kỹ Lượng

...

Căn bếp của nhà Yosuke vốn dĩ là một nơi rộng rãi và được sắm sửa đủ vật dụng, gọn gàng, ngăn nắp. Nhưng ít ai biết rằng, dưới bàn tay “tài năng” của tôi thì giờ đây, căn bếp đẹp đẽ đã hoàn toàn biến thành một bãi chiến trường.

Hôm nay đã là một ngày đẹp trời, tuyết ngừng rơi, thay vào đó là sự chan hoà của ánh nắng dịu nhẹ. Vì thế tôi đã quyết định lặn vào bếp một phen và trở tay làm chiếc bánh gato đầu tiên trong cuộc đời mình. Ấy thế mà đi tong cả một ngày, tôi vẫn chưa thu lại được thành quả gì cả. Đường như, ánh nắng đẹp đẽ ban sáng đã tắt, một vài bông tuyết lại bắt đầu phát phơ rơi.

Trời thì lạnh lạnh, nhưng những giọt mồ hôi của tôi vẫn cứ thế đổ ra. Lại mất oan một chiếc bánh. Tôi ngồi bệt xuống đất, ngao ngán nhìn bãi chiến trường do chính tay mình dựng lên.

Có lẽ như chuyện bếp núc không thích hợp với con trai thì phải.

“Cậu chủ Yosuke, cậu có cần sự giúp đỡ không ạ?” Tiếng của chị giúp việc. Chị ta đã nhìn bộ dạng của tôi mà che miệng cười tủm tỉm suốt từ nãy đến

giờ, nhưng vì tôi rộng lượng nên mới không phát cáu, nếu không chị ta cũng không thể đứng đó mà cười nổi đâu.

“Không cần đâu.” Tôi nói với giọng đầy mệt mỏi, thật chỉ muốn nằm ngay ra lúc này thôi. “À mà, chị thu dọn giúp em, không mẹ Yosuke về nhà lại mắng em một trận.”

Chị ta lại cười tủm tỉm, song cũng gật đầu bảo vâng. Rõ thật là... dường như tôi quá hiền nên ai cũng có thể ức hiếp được hay sao ấy!

Tôi đứng dậy, tiến về chiếc ghế gần đó, tiện tay rót nước vào cốc và đưa lên miệng uống một hơi. Sau đó lại chăm chú nhìn chị ta, cùng những thao tác quét dọn mà chị ta đang làm. Có vẻ như chị đã bắt gặp được sự chú mục của tôi, khuôn mặt đôi chút xinh đẹp của chị bỗng chốc đỏ ửng. Tôi nín cười, không phải là tôi có ý muốn trêu đùa chị ta đâu, chẳng qua là có việc cần nhờ giúp đỡ.

“Chị tên gì, bao nhiêu tuổi rồi?” Tôi tự nhiên nhất có thể.

“Thưa cậu chủ, tôi là Tamamoko Ichiru... 22 tuổi ạ.” Chị bẽn lẽn nói nhỏ.

“Chị đừng căng thẳng.” Tôi cười khì. Đây không phải là lần đầu tôi tiếp chuyện với những gia nhân giúp việc trong nhà. Thậm chí là tôi đã thuộc tất cả tên cùng mặt mũi của họ. Nhưng chị này mới đến, tôi còn chưa có dịp tiếp xúc, tiện là hỏi chị một vài vấn đề. “Em không ăn thịt chị đâu mà lo!”

Tôi cười ma mãnh, khiến mặt chị ta đỏ hơn mặt trời. Rõ là càng ngày tôi càng trở tráo.

“Xin lỗi ạ,” Tôi cười cầu hoà “em chỉ muốn hỏi... con gái ở tuổi nhỏ hơn chị một chút thì thích được tặng quà gì nhất?” Chị Tamamoko từng trải qua độ tuổi của tôi và cô, nhất định hỏi chị là một phương sách tốt nhất để tôi có thể chọn đúng quà cho Sakura.

“Tôi có thể giúp gì được cho cậu chủ ư?”

“Chị cứ trả lời đã.”

Sau một hồi hồi đờ ra ngạc nhiên, chị như vừa nhận ra được điều gì, cũng khẽ mỉm cười, thật thà trả lời. “Thưa cậu chủ, bất kể là món quà gì từ người con trai họ yêu, họ đều cảm thấy thích thú cả thôi.”

“Yêu?” Tôi ngơ ngồ. “Nhưng nếu không phải là người mà họ yêu thì sao?”

Chị hơi nghiêng đầu nhìn tôi. “Tại sao cậu chủ lại không tự tin rằng người đó có yêu cậu? Những gì cậu thấy trước mắt, chưa ắt hẳn đã là sự thật. Không biết chừng, sự im lặng của đối phương chính là thứ tình cảm mà cậu đang cần đến.”

“Hình như chị hiểu lầm rồi.” Tôi cười gỡ gạc. “Người ta chắc chắn không yêu tôi đâu...” Càng về sau, giọng nói của tôi càng nhỏ dần. Càng về sau, giọng nói của tôi càng nhuốm mùi tự ti. Phải, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, hoặc chưa dám nghĩ rằng Sakura sẽ yêu tôi.

“Khổ sở làm bánh, và cả tặng quà, có lẽ sắp tới sẽ là ngày sinh nhật của cô ấy.” Chị ta tự tin thể hiện màn suy luận của mình. Tôi cũng phải thật công nhận con người trước mặt mình vô cùng tinh tế. Chỉ một câu hỏi, chị đã có thể cho những lời gợi ý sắc bén đến thế, thậm chí còn biết rõ tôi... có tình cảm với cái người sẽ được tôi tặng quà nữa. “Nếu biết cậu chủ dày công khổ sở đến như vậy, nhất định, dù là cứng như băng đá, hay mềm như cỏ cây cũng đều sẽ động lòng.” Chị ta nhận thấy tôi đang nhìn mình chằm chằm, lập tức cúi đầu xuống. “A~ xin lỗi cậu chủ, thật vô ý khi đã vô lễ đến cậu. Tôi chỉ sử dụng khẩu ngữ thường ngày của mình, mà quên đi mất bản thân đang đứng trước mặt ai.”

Tôi bật cười. Chị ta nói năng cũng thật hoa mỹ, văn chương đi. Văn chương ở đây là cả về câu từ, ngữ nghĩa, cả về giọng điệu, tiết tấu. Từng câu chữ mà chị nói ra đều không nhanh, cũng không chậm, không cao, không thấp, đôi lúc lại nhấn nhá, ngắt câu đúng nhịp và không hề vấp. Nó giống với việc chị đang đọc một bài văn diễn cảm hơn là lời ăn tiếng nói hằng ngày vậy. Chẳng rõ là chị có từng được đào tạo về khoản này hay chưa nữa!

“Cảm ơn chị. Chị tiếp tục đi, em không phiền chị nữa đâu.”

Tạm gác buổi tập luyện ngày hôm nay, tôi trở về phòng của mình. Trong lòng cứ nghĩ đến món quà thích hợp để dành tặng cô. Bởi vì, khoảng một tuần nữa là đã đến sinh nhật Sakura rồi. Làm bánh thôi thì thực cũng quá đơn giản, tôi cần phải làm một thứ gì đó to tát hơn thế.

“Cậu thích mùa nào nhất?”

“Mùa đông.” Không chút do dự, cô đã trả lời.

“Tại sao?”

“Tôi được sinh ra vào một ngày đông giá lạnh, nhưng không rét buốt, một ngày đông vô cùng đẹp đẽ... mẹ tôi đã từng nói như thế...”

...

----END CHAP 29----

Phút tự kỉ: Mình cũng thích mùa đông nhất ~ :D đó là lý do vì sao mình miêu tả mùa đông chi tiết và cụ thể hơn các mùa khác như vậy. ^ _ ^

Chương 100: Chương 30.1: Bữa Tiệc Sinh Nhật Đáng Nhớ

...

Tokyo về đêm đông đã trầm lắng hơn các mùa khác rất nhiều. Dưới ánh đèn lập lòe của con đường phía dưới, những bông tuyết trắng lát phát, khiến quang cảnh vô cùng bình dị, yên ả, song cũng thật hoang vắng và ảm đạm. Con tuyết tuy có nhỏ, nhưng đủ làm cho lòng người tê tái, lạnh buốt tới tâm can.

Một bóng trắng nhỏ, cầm chiếc dù cũng màu trắng nốt. Cô ấy đứng bất động trước cửa nhà tôi như thể đã được một lúc rồi. Có khi đôi chân khẽ động đậy, nhưng vẫn không hề di chuyển. Ấy vậy mà tôi vẫn chờ, chờ cô sẽ nhấn chuông cửa và đi vào bên trong.

Không, cuối cùng cô quay lưng lại, bước từng bước chậm rãi về con đường phía trước. Tôi ngỡ ngàng, ngây người một lúc mới thấy cô đã dừng bước, ngoảnh mặt về phía nhà tôi. Chỉ là ngoảnh mặt, như đang ngoáy nhìn lại một điều gì đó mà bản thân nhấn tâm từ bỏ...

Khi thấy Sakura đã đến theo lời mời của tôi, tôi mừng biết bao nhiêu. Nhưng khi nhìn Sakura cứ lặng im không chịu vào, niềm vui của tôi ngày một dần tắt, khi đã tắt hẳn rồi thì sự hụt hẫng dần tăng. Thấy cô định bỏ đi, tôi chẳng còn khả năng để suy nghĩ điều gì khác ngoài việc chạy thật nhanh ra phía cổng.

“Sakura~!” Lấp liếm trong người là một sự thất vọng không hề nhỏ, tôi khẽ gọi cô.

Sakura dừng bước chân. Khoảng độ mười giây sau, cô quay lại nhìn tôi, miệng khẽ cười lạnh lùng, cũng có chút gì đó gọi là gượng gạo.

“Đã đến sao lại không vào?” Tôi thắc mắc.

“Tôi sợ mình tìm nhầm nhà.”

Nhầm nhà sao? Sakura cô đang định lừa ai cơ chứ? Tôi ảm ức, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản. Trông cô dường như đã thấu hết suy nghĩ của tôi ở hiện tại, xem ra tôi không thể qua mắt được cô bất cứ cái gì rồi.

Sakura tiến đến, giương cây dù lên cao, che chắn những bông tuyết lạnh giá sẽ vô tình rơi vào người tôi. Tim tôi bỗng đôi chút loạn nhịp, nhưng ngoài mặt vẫn ổn, có vẻ như do trời lạnh nên cơ mặt tôi không thể co giãn tự nhiên được.

“Vào thôi.” Đáng lẽ câu nói này phải là của tôi mới đúng, vậy mà nó lại được phát ra từ miệng cô.

Tôi chân chừ một lúc, cô vẫn đứng đợi tôi. Sau cùng, tôi giật lấy chiếc dù cùng che chắn cho cả hai, quàng tay lên vai như lời cô đi rồi bước thẳng vào nhà.

Tôi nhẹ nhàng đẩy Sakura vào trong phòng của mình. Một căn phòng tắt điện tối đen như mực. Qua khung cửa sổ cũng chỉ là một màn đêm đông mịt mù. Cho dù tôi thui, nhưng tôi vẫn hình dung được cô đang ngó dáo dác quanh căn phòng tìm công tắc điện. Không đợi cô có cơ hội bật đèn lên, tôi nhanh tay thấp những ngọn nến nhỏ lên chiếc bánh kem do chính tay tôi đã dày công làm.

Thấy được nguồn ánh sáng nhỏ nhoi, Sakura nhanh chóng hướng mắt đến. Lúc này đây, tôi cũng đã đứng đối diện với cô, trên tay bưng chiếc bánh kem nhỏ được trang trí khá là... kì cục. Tôi định vẽ mấy bông hoa anh đào màu hồng phấn thành chữ “Sakura” tên của cô, nhưng trông nó không được đẹp mắt cho lắm. Không sao, dù gì cũng là công sức của tôi cả.

“Happy birthday Sakura~” Tôi cười thật tươi, như rằng cả căn phòng đang muốn sáng bừng lên vì nụ cười của chính tôi vậy. “Chính thức bước sang tuổi 17 rồi, cậu luôn vui vẻ nhé.”

“Tuổi 17...?” Trông cô ngây ra một lúc, như đang suy nghĩ gì đó, tôi lại cảm thấy không thoải mái cho lắm. Tuy vậy, trên miệng tôi vẫn nở một nụ cười.

“Phải, cậu sinh sau tớ gần cả chục tháng, bây giờ cậu chỉ mới bắt đầu 17 thôi.” Tôi sinh vào tháng 2, cô ấy lại sinh vào tháng 12.” À, trước hôm nay cậu vẫn 16, đáng lẽ cậu phải gọi tớ bằng anh mới đúng.” Tôi cười đùa.

“17 rồi sao?...”

Tôi nhú mày ngò ngò. Đúng là đủ 17 tuổi đã trưởng thành, đã có thể kết hôn, nhưng tại sao Sakura lại tỏ ra ngạc nhiên như thế? Hay là cô ấy đang thần thờ với bất ngờ mà tôi dành cho mình nhỉ?

“À...nếu cậu không nhắc, tôi cũng quên mất...” Cô khẽ cười buồn. Quên á? Tôi chớp mắt ngạc nhiên. Ngay cả sinh nhật của mình còn quên, thì ai còn

có thể nhớ cho? “Mai mới là sinh nhật của tôi.”

Tôi chớp mắt thêm mấy cái nữa. “Nhưng rõ ràng trong học bạ của cậu ghi là hôm nay mà?”

“Trong đó không đúng đâu...” Cô âm ừ. Câu trả lời của cô khiến tôi vô cùng sững sờ. “Cảm ơn cậu...” Không đợi tôi có cơ hội hỏi thêm, cô đã nhanh miệng nói. Tôi cũng không dám thắc mắc nhiều, khẽ nở một nụ cười, xem như là lời cảm ơn của cô thật sự chân thành.

“Chắc cũng 10 giờ hơn rồi.” Tôi cũng chỉ xem giờ cách đây không lâu. “Đợi thêm 2 tiếng nữa, lúc ấy đón sinh nhật mới thật sự ý nghĩa.” Tôi gờ rỏi, chỉ ít thì chúng tôi vẫn có thể tổ chức một buổi sinh nhật trọn vẹn.

Sakura nhìn chằm chằm vào tôi một lúc, tỏ ra nghi hoặc, song cũng có vẻ hơi do dự. “Cậu định cho tôi ở phòng cậu đến quá nửa đêm sao?”

“Ừm... tớ sẽ không làm gì cậu đâu.” Tôi cười xấu xa. Cô vẫn vói về mặt đó, nhưng lại không tỏ ra vẻ gì là từ chối cả. “Nhất quyết vậy nhé.”

Sakura không nói gì, ngoan ngoãn ngồi im trên chiếc ghế xoay. Tôi toan tính đi xuống dưới nhà và cắt bánh kem vào tủ lạnh, đồng thời lấy thức uống gì đó để giải khát. Nhưng trước khi đi, tôi không quên nhắn với cô một lời. “Chờ tớ một lát. Cậu ở trong phòng cũng được, đi vòng vòng trong nhà cũng được, giờ này chắc mọi người cũng đi nghỉ cả rồi.”

“Tôi đi cùng cậu.” Trước khi kịp đóng cánh cửa, tôi đã nghe tiếng cô vọng ra.

Tôi nhún vai thay cho câu trả lời.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 30.2

...

Ánh sáng chân trời quá nhỏ bé, không đủ để có thể xoá bỏ cái lạnh giá vốn có của những buổi giữa đông. Cây anh đào trước nhà khoác lên mình một lớp áo trắng lạnh buốt, cơ hồ trông vô cùng đẹp mắt, ngay cả là buổi đêm đi chẳng nữa.

Sakura hướng ánh nhìn về cây anh đào ấy, mắt tựa nhuộm một màu băng, không cảm xúc, nhưng thực chất vẫn có cảm xúc. Chỉ có điều... tôi vẫn chưa thể nhìn ra trong ánh mắt cô ấy đang hiện lên những bất cập gì.

Cây anh đào bị con gió hiu thoi khẽ rung rung, trông như nó đang e thẹn, khi bất gặp có ai đó đang ngắm nhìn mình hồi lâu vậy.

“Ngoài này lạnh lắm” Tôi cất giọng, hơi thở nhanh chóng đông cứng trong không khí tạo ra làn khói trắng nhỏ.

Nói là cùng tôi xuống nhà, nhưng chính xác là Sakura ra ngoài hiên trông ra bức tranh mặng sáng mặng tối của đêm đông. Thật chẳng thể hiểu Sakura đang nghĩ gì, trông cô giống như đang cất giấu một phiền muộn gì đó, nhưng lại chẳng thể nói ra.

Có phải tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi không?

“Đúng là rất lạnh...”

Tôi ngập ngừng. Dường như tôi đã quá nhạy cảm khi mừng trọng câu nói của cô như một tiếng thở dài vậy.

“Sakura, cậu có chuyện gì sao?”

“Chẳng sao cả.” Sakura không dứt khoát cho lắm, nhưng thanh âm trầm trầm mà du dương ấy đích thị là cách nói chuyện bình thường của cô rồi.

“Có lẽ tớ thật sự suy nghĩ quá nhiều. Tớ nghĩ cậu đang gặp tâm sự gì đó mà không tiện nói ra.” Lấy tay tự gõ nhẹ lên đầu mình, sau đó tôi cười híp mắt nhìn cô. “Không sao là tốt rồi. Dù gì trong ngày sinh nhật cũng không nên ủ dột như thế.”

“...”

Đột nhiên Sakura im lặng, khiến cho không khí có chút gì đó không phải. Tôi hơi bậm môi lại, liếc đến khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng xinh xắn của cô mà trong lòng cảm thấy xáo động. Bỗng dưng, ý nghĩ muốn kéo cô vào trong đã bay biến đâu mất, giờ này, tôi chỉ muốn cùng cô ngồi ở đây nhìn tuyết

roi thôi. Oa~ cảnh này cũng thật lãng mạn đi!

“Tôi về trước đây.” Đột nhiên, cô đứng dậy, khiến tôi chết sững người. Tôi không nghe làm ầy chứ??

“Cậu...!!”

“A~ Hai đứa?” Tiếng nói hơi cao tỏ vẻ ngạc nhiên của mẹ Yosuke đã thu hút sự chú ý của cả hai chúng tôi. Thậm chí còn chưa kịp nói lời nào với cô, tôi đã bị mẹ phát giác.

“Mẹ Yosuke. Mẹ chưa ngủ sao?”

“Chưa, mẹ đang định xem có ai đang ngồi tâm sự trước cửa nhà mình thôi.” Bà cười khẽ. Trên người bà vốn dĩ chỉ là một bộ đồ ngủ mỏng manh, bên ngoài khoác hồ một chiếc áo dày hơn đôi chút. Thấy gió lạnh tấp vào, tôi nhanh chóng đứng dậy, với ý định đỡ bà vào trong. Nhưng khi nhớ đến cô, cùng với lời nói cách đó không lâu của cô, tôi tỏ ra chần chừ.

“Vào nhà thôi, ngoài này lạnh quá.” Cuối cùng, tôi quyết định một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mà lạnh cóng của cô, tay còn lại dùng để ấn nhẹ vào vai mẹ Yosuke, đẩy bà vào bên trong.

“Mẹ, cô ấy là Kobayashi Sakura, bạn cực-kì-thân-thiết của con.” Không để mẹ thắc mắc lâu, tôi giải đáp. Trong câu nói vừa rồi, tôi thừa nhận mình đã vô cùng nhấn mạnh chữ “cực kì thân thiết” với vẻ tự hào và vui vẻ.

Bà nhìn cô với ánh mắt hiền hậu, mỉm cười thật tươi, như một người mẹ dành cho con mình. “Cháu là Kobayashi mà Kuro nhà bác vẫn hay nhắc tới sao?”

Ban đầu Sakura vẫn ngây người nhìn bà chăm chăm, không lấy một lời nói rằng nào cả. Tôi siết chặt tay Sakura như ra hiệu, lập tức cô nhận ra, nở một nụ cười bối rối nhìn mẹ tôi.

Bối rối? Đây là lần đầu tiên tôi thấy được biểu hiện này trên gương mặt cô.

“Vâng.” Cô quay về vẻ bình thường của mình một cách nhanh chóng, nhưng xem ra hôm nay cô trông cũng thật có thiện cảm. “Kuro nhắc đến cháu?”

“Dĩ nhiên rồi. Nhiều là đằng khác.”

“À, mẹ Yosuke~” Tôi không có ý định để cho mẹ nói tiếp. “Con muốn tổ chức sinh nhật cho cô ấy, ở nhà mình.”

“Sinh nhật sao? Ô~ ra vậy.” Bà cười khẽ khi vừa phát hiện ra điều gì đó thú vị. Rồi liếc xuống bàn tay của cô đang được tôi nắm chặt, miệng nói tiếp. “Hoá ra hai tuần nay...”

“A~ mẹ Yosuke~” Tôi háp tấp, vì sợ mẹ sẽ nói xấu mình trước mặt cô. Chuyện đáng xấu hổ ấy không đáng để nhắc lại. Như hiểu ý tôi, bà cười xoà. Sau đó lại gờ giọng trách móc. “Sao không nói với mẹ một tiếng?”

Tôi hơi cúi đầu xuống hối lỗi, chỉ mượn nhà một chút thôi cũng không được sao ?

“Vậy đi. Đêm nay mẹ sẽ rước sinh nhật cùng hai đứa.”

“Hả?” Tôi hơi tần ngần một lúc. Chẳng lẽ bà sợ hai đứa trẻ sẽ “làm càn” hay sao? Có khi...cũng đúng. Nhưng mẹ vào, không khí tự nhiên của hai chúng tôi sẽ hoàn toàn biến đi mất.

“Thế thì còn gì bằng.” Chưa kịp thốt lên lời phản bác nào, cô đã nhanh miệng hơn tôi.

Tôi quay sang nhìn cô với ánh mắt sững sốt, bất gặp nụ cười hiện diện trên môi cô, tôi lập tức ngẩn người. Việc này có gì mà lại khiến cô vui đến thế?

“Ừ. Vậy mẹ đi chuẩn bị.”

Ngay sau khi bà quay gót, nụ cười của Sakura bất chợt đông cứng lại, như trước ấy cô chưa từng biết cười là gì, thay vào đó là một gương mặt cảm xúc trộn lẫn.

“Nếu cậu không thích, tớ sẽ nói lại với bà.”

“...Ai nói tôi không thích.”

“Chính... thái độ của cậu.” Tôi hơi chần chừ, vì không rõ suy nghĩ của mình có đúng không nữa.

“Sai rồi...” Giọng Sakura nghe như ru ngủ, ánh mắt vẫn hướng về cái bóng thấp thoáng của mẹ Yosuke dưới căn bếp. “Được người khác tổ chức sinh nhật... chẳng có lý do gì để không thích.” Sau đó ngược mắt lên nhìn tôi. “Một lần nữa, cảm ơn cậu...”

Tôi thật chẳng thể nào hiểu nổi cô nữa, thật khó đoán!

“Vậy khi chưa đến 12h đêm, cậu không được phép về đâu đấy!” Tôi nghiêm giọng, câu nói ban nãy của cô ở ngoài ban công đã đem tôi ra dọa đến chết rồi.

“...” Không trả lời, có nghĩa là không về nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 30.3

...

Cả hai cùng quay trở lại căn phòng thuộc quyền sở hữu của tôi ban nãy. Dặn dò nếu Sakura cảm thấy mệt thì hãy nghỉ ngơi một lúc, nhưng cô vẫn ngồi im, không nói không rằng, thật là làm tôi vô cùng sốt ruột. Tại sao cô lại có những biểu hiện lạ đến như thế, tôi chẳng thể giải đáp được.

Có lẽ Sakura trong tôi vẫn là một ẩn số chưa thể nào tìm ra.

Hoặc tôi ngốc đến mức không thể nào nhận ra.

“Sakura, ở tuổi 17 này, cậu có ý định gì không?” Tôi lập tức tìm cách thay đổi không khí.

“...Để mặc cho tự nhiên, cố gắng thay đổi chỉ khiến cho cuộc sống trở nên cứng nhắc.”

“Như thế nhạt nhẽo lắm...”

“Tuy vậy, nhưng lại thanh thản.” Ngưng một lát, cô cất giọng nói tiếp. “Xem ra năm nay sẽ có nhiều điều mới mẻ đến với tôi.” Câu trước đá câu sau như thế, rõ ràng không phải là tính cách của cô.

“Cậu thôi suy nghĩ nhiều nữa, miễn sao sống cho xứng với bản thân, với mọi người, sống thật tốt là đủ rồi.”

Những lời vừa rồi thực tâm là suy nghĩ trong cõi lòng của tôi. Tôi chỉ muốn Sakura sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc, nếu bên cạnh tôi thì càng tốt. Cô ấy không nhìn tôi mà đặt mắt vào một điểm mờ mờ lung lung trong không khí.

Chúng tôi đã ngồi nói những câu chuyện trong sự ngập ngừng như vậy cho đến gần nửa đêm. Mẹ tôi đẩy cửa bước vào, bà cười ý nhị với hai chúng tôi. “Tâm sự đủ chưa hai đứa con của tôi? Bây giờ rước sinh nhật được rồi chứ?”

Mẹ tôi luôn như thế, đối với bất kì ai, dù là tiếp xúc đã lâu hay vừa mới, bà đều tỏ ra thân thiện hoà đồng, luôn là người hiểu chuyện cho dù không nói ra. Có vẻ như tôi có được gen di truyền từ mẹ mình.

Nhưng ba tôi thì không được như vậy. Ông không thường xuất hiện ở nhà vì bận đi công tác xa, nhưng vẫn đều đặn về thăm tôi, giám sát tôi rất nghiêm, nếu như không có mẹ thì vụ bê bối với đám du côn hay bị đạn bắn trúng của tôi thế nào cũng bị ông lôi ra làm một trận thật lớn.

Quay trở lại với buổi tiệc. Trước ánh cười giễu cợt của bà, tôi ngượng ngùng gãi đầu, Sakura cũng hé môi cười nhẹ. Có lẽ ngày hôm nay tôi đã thấy rất nhiều nụ cười xuất hiện trên môi cô. Chuyện này đương nhiên là một chuyện tốt. Tôi rất thích nụ cười của cô. Không, nói chính xác là tôi yêu nụ cười của cô đến phát cuồng. Dù là thứ gì có thể đổi lấy nụ cười toả nắng và chân thành ấy, tôi đều có thể đổi.

“Cậu ước gì đó rồi thôi nên đi!” Tôi nhận lấy chiếc bánh kem do tôi làm mà mẹ vừa đem lên giúp, rồi chia ra trước mặt Sakura. Cô nhìn tôi, sau lại quay sang nhìn mẹ Yosuke một lúc thật lâu, dường như không hề chớp mắt. Bà mỉm cười, gật nhẹ mái đầu. Rồi cô cũng từ từ nhắm mắt lại, hai tay chấp lên nguyện cầu. Dưới ánh nến vàng lung linh, cô xinh đẹp chẳng khác nào tiên nữ giáng trần.

Trông cô hơi chần chừ một lúc, tôi vẫn hướng ánh mắt trông cậy cùng tin tưởng vào cô. Không cảm được lâu, cô ghé miệng thổi vù khiến ngọn nến tắt lịm, làn khói trắng nhỏ được dịp toả ra.

“Chiếc bánh kem này có chắc là ăn được chứ?” Sau khi Sakura cất giọng, cả tôi và mẹ cùng đờ người. Cô lạnh lùng trông thái độ của cả hai một hồi, sau đó đột nhiên bật cười khúc khích. “Không chừng chiếc bánh kem này chẳng hơn chiếc “bánh kẹp tử thần” của tôi là bao nhiêu.”

“Ahaha~ cậu vẫn còn nhớ à?”

Cái tôi mà lạ lắm nhất là: Hoá ra cô cũng biết đùa.

“Đĩ nhiên.” Sakura khoanh tay, gương mặt đương đương tự đắc.

“Haha~ Mời cậu cắt bánh ăn thử.” Tôi hếch mũi cười thật tươi.

“Thôi khỏi, mẹ đã cắt rồi này.” Nhìn về phía bà, tôi đã thấy chiếc bánh kem đã được chia ra làm những phần bằng nhau. Tôi và cô cùng cúi xuống, sau đó lại cùng nhìn bà.

“Cảm ơn bác~” Sakura cất giọng. Tôi biết lời cảm ơn của cô không đơn thuần chỉ dành cho chiếc bánh kem mà mẹ tôi đã cắt. Ánh mắt cô đã nói lên những điều đó...

Sau khi cô ăn thử chiếc bánh kem do tôi làm, tôi cũng vốc một phần vào miệng.

“Haha~ Ngon hơn bánh cậu làm là cái chắc.” Tôi cười bốn cọt với cái miệng đầy kem. Cả hai người đứng trước mặt cùng nhìn tôi chăm chăm. Thật lạ, mặt tôi có dính gì đó sao?

“Ôi, Kuro-chan, con ăn được bánh con làm này!”

Tôi ngậy người nhận ra, phải rồi, tôi đang ăn chiếc bánh gato do chính tay mình làm cơ mà!

“Nếu muốn sinh tồn thì cậu nên đi học nấu ăn.” Sakura lãnh cảm nhìn tôi, câu nói nửa như đùa nửa như nghiêm túc. “Sau này còn có thể tự chăm sóc bản thân, lệ thuộc vào người khác chỉ gây thiệt thòi cho mình.”

Tôi lơ mơ hiểu được câu nói của cô.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 30.4

“À~” Tôi như nhớ ra một việc. Vợ vàng tiến lại lục ngăn kéo tủ, lôi trong đó ra một hộp quà màu trắng khá to. “Quà của cậu.”

Khi Sakura chưa kịp nhận món quà của tôi, mẹ Yosuke đã lên tiếng. “Ôi~ xin lỗi cháu, do quá vội nên bác không chuẩn bị kịp quà.” Bà cười huề.

“...Không cần thiết đâu ạ.” Sau đó Sakura quay sang nhìn tôi, một lúc sau cũng nhận lấy món quà mà tôi đang cầm. Dù cô không nói lời nào, cụ thể là lời cảm ơn, nhưng chỉ cần cô nhận món quà ấy thôi, tôi cũng thật sự cảm thấy ngọt ngào trong lòng rồi.

“Cậu mở ra xem thử.” Sau khi tôi hỏi, cô cũng nhẹ nhàng xé bỏ lớp vỏ bọc màu trắng với họa tiết đơn giản.

Lôi ra bên trong là một cây đàn violin bằng gỗ sơn PU sáng loáng, gương mặt cô hơi rúng động, nhưng vẫn giữ được dáng vẻ lạnh lùng tao nhã của mình.

Tôi vợ vàng giải thích. “Lần thi với Shirin trước đây cậu đánh đàn violin rất hay, tớ muốn ngày nào cũng được nghe tiếng đàn của cậu.” Tôi hi hi cười. Nhận lại là điệu cười nhếch nửa khuôn miệng, Sakura không nói gì, chỉ chậm rãi kê cây đàn lên vai. Tiếng nhạc cũng vì thế mà cất lên.

Ban đầu chỉ là từng sợi nhạc nhỏ rời rạc với nhau, sau dần ghép lại thành một bản nhạc lớn hơn có giai điệu nhẹ nhàng, du dương, mang âm hưởng trầm uất, lắng đọng. Tôi định bảo cô trong ngày sinh nhật mình thì nên thử một bản nào đó thật vui, song, nghe tiếng đàn này, tôi không muốn cắt đoạn một chút nào. Vì thế nên đành ngậm miệng lại và từ tận hưởng từng giai điệu trong bản nhạc mà cô chơi.

Mẹ Yosuke bên cạnh cũng gật đầu cười tùm tùm. Có lẽ Sakura đã để lại ấn tượng tốt cho bà. Hơn nữa, bà đặt toàn bộ lòng tin vào sự lựa chọn của tôi, không may mắn một tiếng ngăn cản hay oán trách.

Tôi vỗ tay bộp bộp khi phần trình diễn ngắn của cô vừa kết thúc.

Kim đồng hồ đã chỉ điểm 12 giờ một lúc, chúng tôi vẫn giữ không khí vui vẻ như vậy trong căn phòng của tôi, không trầm mặc, trùng xuống như trước đó, tất cả đều được thay thế bởi tiếng cười của cả ba chúng tôi. Thế rằng từ trước đến giờ, hôm nay chính là ngày mà tôi thấy Sakura nở nhiều nụ cười nhất.

Nhưng đi kèm với đó vẫn là những thái độ rất kì quặc từ phía cô, mà tôi vẫn chưa thể nào giải đáp được.

Không sao, mỗi người vẫn giữ được niềm vui trên gương mặt mình là đủ lắm rồi. Đêm nay chính là đêm vui vẻ nhất mà tôi đã từng có, tôi ước rằng giây phút này đừng bao giờ trôi qua...

***

[Keith's focus]

Không ngờ đêm Tokyo lại có lúc vắng lặng đến thế này.

Ánh điện vẫn sáng trưng, nhưng bị lớp tuyết trắng mù phủ xuống, khiến mọi thứ trở nên hoang tàn, bóng người cũng dần thưa thớt. Nhìn từ vị trí trên cao, cả thành phố như bị nhấn chìm vào trong bóng tối lạnh lẽo.

Trên sân thượng phủ đầy tuyết dày tuyết mỏng, một bóng người ngồi khom lưng trên thành lan can, mắt hướng xuống lòng đường bên dưới, sợi tóc bám đầy tuyết bị con gió đông vô tình thổi bung. Chiếc ô màu trắng bạc nằm bơ vơ một góc, như vừa bị chủ nhân nó vứt đi một cách phũ phàng.

Hắn vô thức dùng nĩa dầm nát chiếc bánh gato bám đầy tuyết. Dầm, dầm, dầm, và giờ đây, nó đã biến thành một mớ bánh bông lan cùng kem hỗn tạp, nát bầy, trộn lẫn vào nhau. Mắt không vì chiếc bánh đáng thương mà nhìn, hắn khẽ cười khẩy, một nụ cười mang đầy dư vị chua chát.

“Mọi năm cùng với anh trai, năm nay cùng với thằng nhóc khác... tôi chẳng là gì trong tim em cả. Em đúng là một đứa con gái ngoan.” Phải, Sakura rất ngoan. Lời dặn dò mãi mãi không được phép yêu hắn, cô luôn ghi nhớ...

Đôi lúc, hắn lại cảm thấy vô cùng ghét sự ngoan ngoãn ấy...

Ngưng động tác, hắn cầm một miếng bánh bị nát lên ăn, hương vị lạnh buốt và đắng ngắt của nó từ từ lan toả khắp khuôn miệng, xuống dạ dày, rồi chạy thẳng đến tận tim. Đây có phải là một chất độc hay không mà lại khiến tim đau đến thế? Hắn hất mạnh tay, khay bánh rơi xuống dưới, và bị bóng tối đen đặc bao gọn lấy. Độc được khiến hắn đau như thế này, hắn không nên đụng vào, hắt đi là cách tốt nhất.

Nhưng đâu phải thứ gì cũng dễ dàng hắt đi như khay bánh kem kia?

Nếu ngay từ đầu làm được, hắn sẽ không đến nỗi như giờ đây - ăn trúng một loại độc tình, cố gắng chữa trị lại khiến bệnh tình nặng thêm. Đã nặng như vậy lại *không dám nói*, để nỗi đau gặm nhấm từng mảng, từng mảng cho đến khi không còn bất cứ thứ gì nữa ngoài chất độc của tình yêu kia...

Sớm muộn cũng chết, chết trong đau đớn dày vò như thế này thì có sao...?

...

[End Keith's focus]

...

----END CHAP 30----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 31.1: Món Quà Tầm Thường

Căn bếp nhà Yosuke.

09:00pm

“Hôm nay đừng ở đây nhé.” Đó là yêu cầu của vị đầu bếp tên Hondo Tanaka của nhà chúng tôi.

“Vâng ạ.” Tôi thờ phụng, gương mặt điển trai điểm vài giọt mồ hôi, dù trời đông không hề nóng.

Bác đang dạy tôi cách nấu nướng. Từ khi Sakura đưa ra yêu cầu, tôi đã lập tức thực hiện - rằng sẽ học một khoá nấu nướng ngay tại nhà để không phải phụ thuộc vào người khác. Từ đó đến nay đã được vài ngày, ban đầu tôi còn lóng ngóng tay chân, nhưng cho đến hiện tại, tôi đã khá hơn rất nhiều. Cứ đà này, tay nghề của tôi sẽ sớm được nâng cao.

Tôi lấy trong lò vi sóng ra một khay bánh bích quy do chính tay mình làm, cho lên miệng nhai nhóp nhép, xem như bù lại số công sức đã bỏ ra. Dù hình dáng được nặn không đẹp lắm, nhưng nếu ăn sẽ có vị rất tuyệt... Đó là lời nhận xét của bác Hondo, bản thân tôi cũng thấy vậy.

Tôi gấp từng miếng bánh rồi cho vào một túi giấy, sau đó gói bọc cẩn thận. Tuyết chỉ nhẹ nhẹ vài bông nhỏ xiu, người qua kẻ lại tuy có giảm đi, nhưng vẫn không kém nhiều phần nhộn nhịp. Trên tay là một bọc giấy, tôi thư thả bước chân ra đường. Trời lạnh lạnh, con gió se khẽ thổi qua nơi ẩm ướt mồ hôi ban nãy khiến tôi lạnh cóng.

Trùng hợp thay, lúc tôi đứng ngay khúc cua của con đường thuộc khu A dành cho giới thượng lưu cũng là lúc Shirin và đám bạn của chị đi vào. Tôi nhanh chóng vẫy tay gọi, vẻ mặt hớn hờ. “Shirin! Em ở bên này!”

“Kuro!” Nghe thấy tiếng gọi của tôi, chị lập tức chạy đến.

“Chị đi với bạn à?” Nhìn lại đám nữ sinh ăn mặc như dân chơi thứ thiệt đi cùng chị, tôi nở nụ cười xem như là lấy lệ. Nếu tôi không quen với chị từ trước đó, thấy một đám con gái nhỏ nhắn như thế này, tôi sẽ tìm cách vọt lẹ để họ không thể đuổi theo xin chữ ký. Tôi chúa ghét những loại con gái như những người trước mặt đây, chỉ có Shirin là một ngoại lệ.

“Ừ, phải.” Theo ánh mắt tôi, chị nhìn về đám bạn của mình. Rất nhanh sau đó, chị lại hỏi tôi. “Còn Kuro thì sao, định đi đâu vậy?”

“Em...” Trông ánh mắt dò xét của chị, tôi càng không thể nói thật, rằng tôi đang định sang nhà và đưa bánh cho Sakura. Chị cùng cô ấy dường như có mối thù truyền kiếp, mỗi lần tôi nhắc đến cái tên ‘Sakura’, mặt chị liền xám ngoét đi. “...đi dạo.”

“Êi, trên tay Kuro là cái gì thế?” Shirin khom người xuống, nhìn vào cái túi mà tôi đang cầm, sự tò mò thích thú pha lẫn trong ánh mắt của chị.

“Bánh em làm ạ.”

Sau câu trả lời thành thật của tôi, chị tỏ ra háo hức. “Kuro làm sao? Thế chị được ăn thử không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi nheo mắt cười, nhưng đột nhiên nhớ đến tình cảnh hiện tại - bánh này không phải cho chị, tôi lập tức xua tay. “Nhưng không phải bây giờ, ngày mai em sẽ đem đến cho chị và bạn chị nhé.”

Nói xong câu đó, tôi đã chạy mất hút. Kì thực là thấy hơi có lỗi với Shirin, nhưng nhất định tôi sẽ chuộc lại vào ngày hôm sau.

Tôi lần mò trong ánh đèn điện của thành phố để tìm ra con hẻm số 13. Tấm bản đồ mới mà Sakura làm, tôi vẫn còn giữ, nhưng hiện tại lại không mang theo vì sợ tuyết sẽ làm ướt và rách mất. Bối lẽ đó tôi chỉ tìm kiếm con đường nhà Sakura theo trí nhớ mà rất-nhiều-lần trước đó tôi đã đi. Cuối cùng, vì không thể nhớ nổi nên tôi đành đứng tại chỗ và rút điện thoại gọi cho cô.

Tôi ghét cái căn bệnh mù đường quái quỷ này của mình. Nó khiến tôi trở nên vô dụng hẳn đi.

“Sakura~ ra đón tớ với~~~” Không để cho đầu dây bên kia kịp trả lời, tôi đã nói vọng vào điện thoại.

“cậu có phải là con trai không vậy?? Lớn như thế mà vẫn sợ ma sao??” Nghe thấy tiếng hét chói tai của tên Saito Suichi, tôi lập tức giờ điện thoại ra xa. Ấy vậy mà thanh âm cao vút của hắn vẫn truyền đến tai. Bình thường nói chuyện, giọng hắn rất êm, rất dễ nghe, khác hẳn với tông giọng hơi khàn, hơi đục của một đứa con trai trong độ tuổi trưởng thành như tôi. Cũng vì thế mà mỗi khi hét lên, tiếng của hắn còn chói hơn tiếng cá heo.

“Tôi không nhớ đường.” Tôi đều giọng, tỏ vẻ như không bị tiếng hét của hắn uy hiếp. Nhưng tại sao hắn lại cầm máy của Sakura cơ chứ? Tôi thấy trong lòng có đôi chút không thoải mái. “Hoặc cậu ra đón tôi cũng được.”

“Phiền phức quá!” Không cần nhìn, tôi cũng biết ở đầu dây bên kia, hắn đang bĩu môi. “Đang ở đâu?”

Tôi miêu tả quang cảnh xung quanh cho hắn mà lòng thì vô cùng ảm ức, ảm ức chẳng rõ nguyên do.

Sau 5' chờ đợi dưới ánh đèn đường màu, bóng dáng Saito đã xuất hiện. Hắn đem ánh mắt oán trách nhìn tôi. Tôi cũng không vừa, héch mặt lên nhìn hắn. Vốn là định đem bánh cho cả Sakura và hắn, nhưng bất gặp gương mặt đáng ghét này, ý nghĩ kia tự dưng vụt trôi đầu mất.

Cánh cửa sắt hoen rỉ phủ đầy tuyết bao bọc lấy căn nhà tối đen, cũ xi như vạn năm bị bỏ hoang, tạo thành hai mảng đen trắng trong một bức tranh ảm đạm, đáng sợ. Đoạn đầu con ngõ đầu đầu cũng bắt gặp khung cảnh đó. Bọn dân chơi phố Devil cũng bỏ đi, vì thời tiết khắc nghiệt, tiếng nhạc xập xình - thứ âm thanh duy nhất để chứng tỏ đây không phải là con đường đi vào địa ngục cũng tắt ngấm.

Nhưng có lẽ tôi đã lầm.

Trông thấy ba tên du côn xăm đầy mình mày đứng trước mặt, tôi và Saito cùng dừng lại.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Chương 31.2

...

“Hai nhóc định đi đâu thế?” Bọn chúng có tướng vóc thấp hơn tôi khá nhiều, cùng lắm là mét sáu mét bảy, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến khí chất ngang tàng hống hách của họ, nhất là khi trên người họ có xăm mình đầy đủ kiểu hoa lá cành chim phượng rồng hồ. Thoáng liếc nhìn thì đây có lẽ chỉ là dân trấn lột đường phố.

Nhưng tôi một lần nữa đã nhầm khi phát hiện trong số bọn họ, có kẻ đã từng đánh tôi trong một lần trước đây, khi đến con ngõ này. Lần đó tôi đã bị mắ tấu chém một đường vào lưng, cũng là nhờ có Nữ hoàng bóng đêm ứng cứu nên mới may mắn thoát nạn. Nghĩ vậy thôi, tôi cảm thấy tức run người, răng nghiến trào trợn, vai khẽ run lên - vì lạnh cũng đúng, mà vì tức cũng đúng. Bọn họ đã một chút nữa lấy mạng sống của tôi, thiết nghĩ làm sao tôi có thể bình tĩnh cho được?!

Tôi đang định mở lời đáp lại bọn chúng, nhưng Saito đã nhanh hơn. “Liên quan đến các anh không?” Thoáng thấy nụ cười trẻ con trên gương mặt Saito, cơ thể tôi bắt đầu thả lỏng đôi chút. Đây chính là điểm mà tôi thích nhất từ hắn - trong mọi tình huống vẫn có thể dùng sự vui vẻ của mình để giải quyết vấn đề theo chiều hướng tích cực. Dù được mọi người đánh giá tôi là người cười rất nhiều, nhưng so với hắn, tôi đã chưa là gì.

“Có chứ!” Một tên nói. “Muốn đi qua thì phải nộp phí đã.”

“Xin lỗi nha, tôi không có tiền.” Ánh đèn ánh mắt trong vắt, sáng long lanh nhìn bọn họ với vẻ khấn cầu. Nhưng nói đó là thái độ bồn chột với bọn họ thì có vẻ đúng hơn. “Hỏi cậu ấy thử xem” Hắn chỉ vào tôi.

Tôi hừ lên một tiếng, đôi mày cau lại. Hắn có bồn chột với bọn họ thì cũng đừng lôi tôi vào chứ?!

“Tôi không có.” Sự thật cũng là vậy. Đem bánh cho Sakura thì cần gì phải đem theo tiền? Tôi chỉ có vài đồng lẻ thôi, chắc bọn họ cũng không cần đến.

“Hai nhóc định giỡn với bọn anh sao? Trông mặt mũi sáng láng, vào đây chắc cũng là mục đích tụ tập vào bar. Không có tiền thế nào được!”

Thì ra đó là lý do mà bọn họ chặn đường tôi và Saito, - một phần vì không còn ai khác, một phần vì họ nhìn về bên ngoài mà nghĩ rằng tôi và hắn có tiền để trấn lột.

“Chúng tôi không vào bar... Chúng tôi đang tìm nơi khuất để... để... à hìhìhì...”

Hắn đưa tay lên gỡ đầu tóc về bên lên. Tôi trở mắt nhìn hắn, như muốn lột luôn trông ra ngoài, một con lạnh dọc sống lưng bất chợt ập tới. Hắn đang nói cái quái gì thế? Tôi và hắn... sao có thể?...Hắn quàng tay vào tay tôi, khiến da gà da vịt thì nhau nổi lên rần rật trên người, lòng tay lông chân đều dựng đứng hết cả.

“À...ra vậy.” Một trong số đó gạt đầu ra về hiểu. “Làm gì thì làm, nhưng cũng phải xoè tiền ra.”

Chưa kịp phản bác, thậm chí chưa kịp nhìn, tôi đã thấy tên đó vừa lãnh trọn một cú đấm, máu mũi lập tức xì ra. Tôi ngỡ người không hiểu chuyện.

“Hừ. Anh đây đã nói như thế mà mấy chú vẫn không hiểu sao?” Hắn thả tay tôi ra, quệt mũi. Thái độ khác một trời một vực với khi nãy, người ngoài nhìn vào cũng nghĩ Saito bây giờ với Saito trước đó là ai kẻ hoàn toàn khác nhau. “Cút nhanh! Nếu không ngày này năm sau là ngày giỗ của các chú đây!”

Tôi hơi sốc, đây là lần đầu tiên tôi thấy được vẻ mặt này của hắn. Khí thế trong con người hắn hiện tại vô cùng ngạo nghễ, oai phong, và lạnh lùng. Cứ như đó là một bộ mặt khác của hắn vậy.

Kẻ vừa bị đấm lấy tay ôm mũi, gương mặt tức giận thấy rõ. Vì quá tức giận nên kẻ đó bỗng dưng bật cười khanh khách. “Mày là thằng nhãi nhép nào lại dám đến đây láo lếu? Giỗ ư? Rồi xem là ngày giỗ của ai.” Tên đó toan tính giờ tay trả đòn khi nãy, ngay lập tức bị bàn tay cứng cáp của Saito kìm lại. Trong phút chốc ngỡ khi bị thằng nhóc con láo lếu dắt mũi, tên đó lại nhận thêm hai cú đá liên tiếp vào ngực, cả người ngã bổ về phía sau.

Lần này, tôi há hốc mồm kinh ngạc trên cả kinh ngạc. Không ngờ hắn biết võ, cũng không ngờ lại đánh hay như vậy. Hai tên đồng đội còn lại cũng ngỡ ngàng không kém tôi, bọn họ lập tức chạy đến đỡ tên kia.

“Chạy thôi!” Saito khoát tay ra lệnh cho tôi. Vẫn chưa hiểu mô tê gì nhưng tôi vẫn chạy theo hắn, trên tay vẫn là hộp giấy nhỏ đựng những chiếc bánh bích quy.

Đến khi đã bỏ xa những tên đáng ghét kia, tôi mới cất tiếng hỏi. “Tại sao lại chạy?”

“Đừng một tên, nấn ná lại lâu là cả đám sẽ đến, lúc đó rất mệt.” Hắn vừa thở dốc vừa giải thích. Tôi à lên một tiếng, điều này tôi đã được chứng kiến, cũng là vào lần đầu tiên đến đây, khi tôi bị chém một nhát khá sâu phía sau lưng. Ban đầu chỉ có 10 kẻ, lúc sau lại thêm 10 kẻ nữa.

“Cậu cũng biết võ sao?”

“Một chút.”

“Mà...” Tôi như chợt nhớ ra “...khi này cậu nói cái quái gì thế? Làm gì là làm gì? Tìm nơi khuất làm gì?” Cứ mỗi câu hỏi đặt ra, mặt tôi lại tối sầm đi nhiều phần. Nghĩ đến lời hắn đã nói lại thấy thật kinh khủng đi, cái gì mà ‘tìm nơi khuất’, lại còn thái độ bên lên ngượng ngùng đó nữa. Nếu nhìn nhận hắn một cách trực diện, ai cũng có thể nói giới tính của hắn có vấn đề.

“Hừm,” Hắn hừ nhẹ, bữu môi nhìn tôi. “Không ai thêm cậu, ăn Sakura là đủ no rồi.”

Tôi là tức không còn gì để nói. Cắn môi thờ ơ, nắm tay cuộn chặt, tôi bỏ đi trước, chẳng thèm nhìn mặt hắn nữa. Đáng lẽ tôi là con trai, không nên chấp nhặt hắn. Nhưng càng nhìn mặt hắn, tôi càng ghét, ghét tới tận xương tủy, chưa dám đá hắn một trận toi bởi đã là nể mặt lắm rồi.

“Biết đường không mà đi trước thế?” Nghe xong câu nói đầy tính chế giễu của hắn, tôi lập tức khựng lại như con rô-bốt hết pin. Hắn là không thể dám cho hắn vài cú để hả giận.

Hắn cười cười khoái trá, sượt qua người tôi dẫn đường.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 31.3

Cánh cửa bật mở, một căn phòng tối om hiện lên trước mắt, thứ ánh sáng duy nhất là ánh vàng nhàn nhạt từ chiếc đèn ngủ cạnh tủ đầu giường. Khoảng không bị bao trùm bởi một sự yên tĩnh nặng nề. Không nhìn kĩ thì chẳng ai có thể thấy được, có một cái bóng nhỏ xíu đang ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh cửa sổ.

Cho đến khi tôi và Saito đứng bên cạnh Sakura, cô vẫn không động đậy hay ngược nhìn chúng tôi lấy một cái, nhưng miệng khẽ chép. “Sao không gõ cửa?”

“Tớ cũng định, nhưng cậu ta lại tự ý mở ra.” Đương nhiên ‘cậu ta’ mà tôi ám chỉ chính là Saito Suichi. Hắn không có ý định biện minh, chỉ cười cười, như rằng việc này đã quá quen thuộc với hắn. Hay nói cách khác thì việc đó có nghĩa là hắn-thích-xông-vào-phòng-cô-lúc-nào-cũng-được.

Tôi mím môi cho thứ suy nghĩ nhỏ mọn của mình, nhanh chóng cắt lời tiếp. “Đây là của cậu. Tớ vừa làm xong.” Tôi đưa túi giấy lên cao, đôi mắt hơi cười.

“Thế còn của tôi?” Saito nhú nhú lông mày, cất giọng tủi tủi. Nhưng nó không đủ khiến tôi mỉm lòng.

“Không có phần cho cậu đâu.” Trông gương mặt tức muốn nổ đom đóm mắt của hắn, tôi vô cùng hả giận. “À, phải rồi, đi lấy đồ đựng đã.” Nói rồi tôi liền chạy đi tìm chiếc đĩa, tự nhiên như chính nhà của mình. Thậm chí là tôi còn chưa kịp nhìn thấy phản ứng của cô thế nào nữa.

Tôi quay trở lại với đĩa bánh bích quy màu vàng sẫm, tuy đã nguội mà vẫn thơm ngát. Tôi định bước vào phòng, nhưng khi nghe giọng nói khá to rõ của hắn vọng ra từ bên trong, như có tà lực, tôi đứng im trước cửa và đóng tai lên nghe thử.

“...thật yếu đuối.”

Đó là ba từ cuối câu Saito nói mà tôi có thể nghe được. Đáp lại, chỉ một màn im lặng khá dài. Có lẽ cô không có ý định trả lời. Trong màn yên lặng, tôi nghe đâu có tiếng thở dài khe khẽ của hắn.

“Dù gì thì đó cũng chỉ là một món quà, em không nhất thiết phải xem trọng như vậy.” Em ư? Hình như cách dùng từ của Saito có vấn đề. Đạo khi bọn họ vẫn thường xưng cậu-tớ hay cậu-tôi với nhau thôi mà?

“...tôi không...” Mãi một lúc lâu sau, Sakura mới cất tiếng “không phải vì món quà.”

“Mà vì lời nhảm? Dẫu là vậy thì...cũng như nhau cả thôi.”

“...Vào đi!”

Tôi giật bản mình, chưa kịp hiểu mô tê gì, tiếng trầm trầm du dương của Sakura đã vọng ra như mệnh lệnh. “Cậu định đứng ngoài đó đến bao giờ?”

Tôi ngây ngốc đứng lặng. Tại sao Sakura lại biết được, tôi có để lại tiếng động gì đâu nhỉ? Bước vào phòng, tôi thấy thái độ của hai người trước mặt vẫn bình tĩnh, như chẳng quan tâm đến việc tôi có nghe đoạn hội thoại vừa rồi của họ không. Thú thật thì tôi có nghe cũng không hiểu gì. Chỉ biết bọn họ đang

đề cập đến món quà và lời nhắn nài đó. Nhưng cho dù bọn họ không gắng hỏi ‘vừa rồi cậu đã nghe được những gì’ hay trách móc ‘tại sao cậu lại nghe lên?’, tôi cũng đứng ra nhận lỗi.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi không cố ý.”

“Cũng chẳng có gì quan trọng.” Sakura lãnh cảm buông một lời hờ hững. Ngẫm kĩ mới thấy đôi mắt long lanh như ánh sao của cô vẫn luôn hướng vào một vật treo trên khung song sắt. Đó là một chiếc móc khoá hình mặt trời sáng loáng ánh kim loại. Rồi tôi cũng nhìn nó không chớp mắt, như bị hút hồn vào trong nó.

“Bánh của tôi đâu?” Nghe thấy giọng nói âm âm của Sakura bên tai, tôi sực tỉnh. Cô đã thôi nhìn nó mà nhìn vào tôi với đôi mắt đợi chờ.

Tôi cười hi hi tiến lại gần phía Sakura, vơ đại một miếng bánh và đưa tận miệng cô. Ban đầu cô còn tỏ ra chần chừ, sau mở miệng cắn một miếng nhỏ. Tôi chăm chú quan sát từng biểu hiện trên gương mặt Sakura, miệng hơi cười. Dù cô không nói gì, nhưng như thế cũng đủ cho tôi biết một kết quả tốt.

Và tôi cũng ăn thử rồi, rất ngon, không tốt sao được!

Saito không kiên nhẫn gì, nhanh nhẹn với tay cho vào miệng nhai nhóp nhép. Hắn vừa nhai vừa gật gật. “Cũng được đấy!”

Nhưng cái tôi mong chờ lời nhận xét của Sakura hơn là của hắn. Ấy thế mà cô vẫn im im như một khúc gỗ, điều này khiến tôi có đôi chút thất vọng.

“Cậu tiến bộ rất nhanh.” Lúc tôi nghĩ là Sakura sẽ không nói gì, cô lại mở miệng cất lời. Đây được xem là lời khen đầu tiên mà cô dành cho tôi.

“Hay là cậu cũng tập một khoá nấu nướng cùng với tớ đi!?” Mắt sáng rực, tôi đưa ra một lời gợi ý. Nhưng câu nói của Saito sau đó khiến tôi giật chỉ muốn đá hắn một cái.

“Không cần! Sakura nhà tôi không cần học mấy cái thứ vớ vẩn ấy.”

Tôi hừ nhẹ, mắt phóng tia lửa điện nhìn hắn. Cái gì mà ‘nhà tôi’? Hắn không thể chiếm hữu Sakura theo cách đó được. Càng ngày tôi càng thấy cách sử dụng từ của hắn chẳng theo một trật tự nào cả.

“Sakura của tôi là con gái, cô ấy cũng cần phải biết nấu nướng.” Đối đáp với ‘nhà tôi’ của hắn, có lẽ từ ‘của tôi’ là thích hợp nhất.

“Cô ấy ngoại lệ.” Hắn dùng tay đẩy mạnh tôi về phía sau. Tên này lại muốn dùng vũ lực để giải quyết mâu thuẫn rồi. “Sakura mà là của cậu á?! Áo tương thật.”

“Của tôi, của tôi. Sakura là của tôi!” Tôi nhắc lại liên tục để nhấn mạnh, khiến hắn tức sôi máu mới chịu thôi. Cũng đã nhiều lần, tôi và hắn tranh cãi về vấn đề ‘Sakura là của ai’ này, lần nào cũng vậy, chẳng ai chịu thua ai mà dành Sakura về phía mình.

“Đủ rồi.” Hai chữ ‘đủ rồi’ là một mệnh lệnh, cứ sau mỗi lần tôi và Saito đấu khẩu lại được thốt ra từ miệng cô. “Việc học nấu ăn, tôi sẽ cân nhắc.”

“Nấu ăn gì chứ? Thừa thải thật.” Hắn vẫn giả mồm, cố ý không nghe thấy lời của cô.

“Saito Suichi!” Không hàm ý nạt nộ gì nhiều, nhưng ngay khi nghe gọi đến tên mình, hắn lồm lũi cúi xuống như một đứa trẻ bị bắt lỗi.

“Đừng giận tớ nhá Sakura.” Hắn giơ tay bẹo má cô, gương mặt tỏ ý hối lỗi. Nói Saito còn khó hiểu hơn Sakura quả không sai một chút nào.

Sakura lặng lẽ lấy một chiếc bánh quy nhỏ và bỏ vào miệng, không lấy một lời nào. Thấy không khí có phần trầm mặc, tôi hơi khó chịu, song lại chẳng thể tìm ra đề tài gì mới để xua đuổi đi cảm giác ngột ngạt này.

“Đó là cái gì vậy?” Sakura ngóc đầu lên nhìn về hướng tay tôi chỉ, một chiếc móc khoá bạch kim hình mặt trời treo trên cửa sổ. “Ý tớ là, tớ thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào nó, ắt hẳn là thứ quan trọng.”

Nghĩ gì đó một lúc lâu, cô mới lí nhí trả lời. “Đơn thuần chỉ là một món quà tầm thường...”

Thấy gương mặt thanh tú, dễ thương với đôi mày cong vút của Saito hơi xám lại, tôi ngẫm đoán ra đó là quà hắn tặng cô trong dịp sinh nhật. Nhưng như thế thì có lẽ cô hơi quá, trước mặt hắn lại có thể dùng từ “tầm thường” phũ phàng vậy. Có lẽ giờ đây hắn thật sự không vui.

Không đúng, nếu là tầm thường, việc gì cô phải nhìn ngắm nó như nhìn ngắm bảo vật mà mình yêu thích nhất thư thế?

“‘Tầm thường’ đến độ khiến cậu tự lự mãi như thế sao?” Dù ít hay nhiều, thì dạo gần đây, trong Sakura cũng đã có sự thay đổi về thái độ. Nét đăm chiêu trên gương mặt cô ngày một nhiều, đôi khi tôi còn nghĩ rằng tâm hồn cô đã treo ngược cành cây, dù cho cô cố tỏ ra bản thân điềm tĩnh như thế nào đi chăng nữa.

Trước câu hỏi của tôi, Sakura im lặng, mãi một lúc lâu sau vẫn không có tiếng trả lời. Dường như Sakura không định trả lời câu hỏi của tôi. Còn nữa, lời nhắn mà Saito đề cập đến là gì, tôi thật sự muốn biết. Cho dù như vậy là vi phạm đời tư của Sakura. Nhưng rõ ràng tôi không thể không chế bản thân về sự hiếu kì của mình xung quanh cô.

“Không còn sớm nữa, tớ về đây.” Tôi mỉm cười nhìn Sakura đang ngơ ngẩn ngẩn. Tuy khá lo lắng cho những biểu hiện này, nhưng tôi cũng thật sự

muốn ôm cô một cái quá đi. Thật đáng yêu mà!

Đĩ nhiên nghĩ là một chuyện, thực hiện là chuyện khác.

“Saito, phiền cậu một lần nữa nhé.” Tôi cười khi nhìn hắn, đáp lại là một cái trề môi dài thật dài.

Sau đó, tôi và hắn cùng đi ra khỏi nhà Sakura. Hắn hướng mắt nhìn về tầng hai của toà nhà, nơi chiếc cửa sổ đầu tiên. Miệng khẽ thở ra một làn khói trắng. “Tôi có chuyện cần nói với cậu.”

.....

...

----END CHAP 31----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Mối Tình Loạn Luân

CHƯƠNG 32 – MỐI TÌNH LOẠN LUÂN.

Con gió chiều lành lạnh khẽ lướt qua, hai hàng anh đào bên đường lay động. Lác đác một vài nụ hồng nhỏ xíu trên những thân cây cao to, như chúng đang co lại giữa tiết trời đông se lạnh. Cũng giống như cõi lòng tôi, se lại, cô độc, và lạnh buốt.

Tôi đã ngồi ở chiếc ghế gỗ dài có những khe hở dọc hai bên đường, không biết từ lúc nào, chỉ nhớ rằng khi ấy trời còn rất sáng, và giờ thì, đục ngầu, u ám như bão cần quét. Người đi đường rất tấp nập, họ cứ lướt qua trước mặt tôi, xem tôi như kẻ chẳng hề tồn tại. Dần dần rồi bóng người cũng bớt đi. Nhưng tôi vẫn ngồi đó, không có ý định rằng sẽ quay trở về nhà...

“Tôi có chuyện cần nói với cậu.”

Dẫu biết tính cách Saito thay đổi xoắn xoạch đến chóng mặt, như con tắc kè bông khi thay đổi màu da, nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc này của hắn, tôi có hơi cảm thấy bất an. Đường như ngày hôm nay thái độ của hắn cũng giống như cô, có chút gì đó thay đổi. Không thể từ chối, tôi đành im lặng lắng nghe. Nhưng hắn không nói gì, chần chờ một lúc rồi cũng quyết định đưa cho tôi một mẫu giấy nhỏ.

“Chúc mừng sinh nhật em,

trong tháng tới, anh sẽ đến tìm em...

Henry.”

Tôi tỏ ra không hiểu lắm, đưa trả lại mẫu giấy và nhìn hắn với ánh mắt thắc mắc, mong muốn tìm một lời giải thích rõ ràng.

“Henry, ...chính là người yêu của cô ấy...của Sakura.”

Tôi chết sững, như không tin vào tai mình, tôi lập tức hỏi lại. “Người yêu?”

“Phải.” Hắn gật đầu xác thực. Trông gương mặt tái đi của tôi, hắn không kìm lòng liền thở dài một tiếng.

“Tôi không tin.”

Ba chữ từ miệng tôi thốt ra khiến hắn nhướn mày ngạc nhiên. Không lâu sau đó, hắn lại cất giọng đầy mệt mỏi. “Tôi lừa cậu nhằm mục đích gì?”

Tuy nhiên, ánh mắt tôi vẫn như vậy. Dù đang rất hoang loạn khi nhận được thông tin như sét đánh bên tai ấy, nhưng sự kiên định vẫn hừng hực cháy trong ánh mắt của tôi. Tôi không tin, không tin rằng cô đã có người yêu. Lý do gì mà cô lại không nói một tiếng cho tôi biết kia chứ? Rất có thể Saito thích Sakura, nhưng vì đoán ra được tôi cũng thích cô ấy nên đành sử dụng kế sách này để tôi biết đường mà rút lui. Nghĩ vậy, tôi càng không thể tin lời hắn nói.

“Cậu có biết, món quà cậu ta tặng cho Sakura...chính là chiếc móc khoá hình mặt trời mà cô ấy vẫn luôn nhìn ngắm, khó khăn lắm mới có thể rời mắt?”

Tôi cứng họng, bàn tay nắm chặt và hơi run run, trán đượm một chút mồ hôi, mặc cho ngoài trời lạnh như thấu da thấu thịt. Chiếc móc khoá mà Sakura đã bảo đó là món quà “tầm thường” ư?

“Cậu có biết, thái độ của Sakura dạo này thay đổi, người luôn trong trạng thái mê mê sáng sáng, lảm lì còn hơn cả trước đây, là vì nhận được thông tin anh ta sắp đến gặp mình?”

Như một cú đấm bằng hết sức lực, những lời nói của Saito khiến tôi cảm thấy choáng váng cùng cực, cơ hồ muốn bịt chặt tai để không thể nghe nữa, muốn đưa tay lên ngực để kìm nén hơi thở gấp gáp. Nhưng làm thế có khác gì việc không dám đối diện với sự thật? Một động lực vô hình nào đó ép tôi phải đứng yên tại chỗ, lắng nghe những gì mà hắn đã, đang, và sẽ nói.

“Tôi không rõ họ bắt đầu từ khi nào, chỉ biết...là từ rất lâu trước đây.” Nói đoạn, Saito ngưng một lát, hướng mắt nhìn lên bầu trời tối đen, như nhìn về những mảng kí ức xa xăm. “...Từ rất lâu trước đây, họ đã yêu nhau, vô-cùng-sâu-đậm.”

“...”

“Bất kể khi đó, họ chỉ là những đứa trẻ. Bất kể khi đó, tình yêu chưa được họ công nhận. Nhưng, họ đã thật sự yêu nhau.”

“Tại sao cậu lại kể cho tôi nghe việc này?”

Không có ý định trả lời vội, hắn nhìn tôi, gương mặt pha lẫn nhiều cảm xúc phức tạp khác nhau. Ngay lúc tưởng rằng tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa, hắn cất giọng trầm. “Vì tôi biết, cậu...thích cô ấy!”

Tôi mím môi, không có ý định phản bác. Bởi những điều hắn nói hoàn toàn là sự thật, rằng tôi thích Sakura.

“Tôi muốn cậu...từ bỏ ý định của mình.” Hắn hít một hơi thật sâu, nói những điều mà tôi cho là thật lòng nhất của hắn. “Cậu sẽ không có được Sakura đâu!”

“Cô ấy...rồi sẽ là của tôi.” Nắm tay chặt đến mức móng tay cắn sâu vào da thịt và bật máu. “Tôi tin như vậy.”

Không biết tôi lấy đâu ra những dũng khí đó. Thậm chí từ trước đến giờ, tôi vẫn luôn nghĩ mình chẳng có một vị trí to tát gì trong trái tim băng tảng của cô cả. Nhưng tất cả những dũng khí kia như cuộn trào trong từng huyết mạch của tôi, không rõ nguồn gốc.

Có lẽ là vì, tôi, yêu, cô.

“Haha.” Hắn nhếch môi cười giễu cợt. “Cậu đúng là kẻ ngốc. Mãi mãi vẫn ngốc như vậy. Cậu không biết rằng cô ấy rất ghét cậu sao?”

Tôi hoá đá. Ghét? Ghét ư? Không thể nào. Trong quá khứ, Sakura cũng đã từng lừa tôi như thế, thật sự cô không hề ghét tôi, linh cảm của tôi muốn nhắc nhở rằng Saito đang nói dối, và tôi không nên tin tưởng bất cứ lời nào của hắn ta.

“Cô ấy mãi mãi vẫn không thể thôi ghét cậu. Cậu chỉ là một cái đuôi phiền phức, không có tự trọng. Đừng nghĩ rằng bản thân đã có thể hiểu hết được tính cách của Sakura, cô ấy là một con người vô cùng khó hiểu, người ngoài như cậu không bao giờ có thể hiểu được.”

“Vậy cậu nghĩ...cậu thật sự hiểu cô ấy được bao nhiêu?”

“...” Hắn rung mi, lặng người nhìn tôi, mãi một lúc sau mới cất tiếng nói. “Nhiều hơn cậu.”

“...” Tôi lắc đầu, nhếch miệng cười nhưng không rõ là vì gì. “Những điều cậu nói, tôi không tin.”

“Là cậu không muốn tin.” Hắn nhanh chóng đáp. “Sakura và Henry là một cặp trời sinh. Rồi cậu sẽ thấy, cậu chỉ là đồ thừa thải.”

Nói xong cũng là lúc hắn quay người bỏ đi. Bờ môi tôi run run, toàn thân lạnh toát, như rằng máu trong cơ thể cũng đang dần đóng băng.

“Vậy còn cậu?” Được chừng chục bước, hắn dừng khựng lại khi nghe câu nói của tôi. “Cậu cảm thấy thế nào? Không phải cậu cũng rất thích Sakura sao?”

“Tôi...hoàn toàn không.” Hắn cứng nhắc đáp trả, dù câu nói có ngắt nhịp không được bình thường một chút. Sợ tôi hỏi một câu khác, hắn đành nói tiếp. “Dẫu cho có, cũng không có vẻ nào chen chân vào hai người bọn họ.” Hắn quay người và ném ánh mắt mà tôi cho là vô cảm nhất của hắn đến tôi. “Cậu cũng vậy.”

“Tình cảm của Sakura, cho đến bây giờ vẫn thế ư?”

“Ừ. Dù đã xảy ra một chút chuyện, nhưng tôi chắc chắn rằng, bọn họ vẫn còn yêu nhau, thậm chí còn sâu đậm hơn trước. Còn nữa, cậu đừng cho rằng bản thân nghĩ gì cũng đúng.”

Bóng lưng Saito mỗi lúc một xa, còn tôi thì vẫn cứ đứng im đó, bất lực, mệt mỏi, nhưng lại không thể buông xuôi.

...

***

[Saito Suichi's Focus]

Suichi quay người bước, miệng nhếch lên nụ cười đầy cay đắng mà Kuro không thể nào nhìn thấy được. Hắn chọn cách đánh lừa cậu, đó là cách nhẹ nhàng nhất mà hắn có thể làm để ép cậu rời xa cô. Xem như hắn còn chút tình người, không muốn cô liên lụy đến cậu, hoặc cậu liên lụy đến cô nữa. Nhưng những điều hắn nói không phải đều là trái sự thật...

Mà đúng là...Henry và Cherry, họ đã từng có một mối tình loạn luân, vô cùng sâu đậm, bất kể những ai không biết sự thực nhìn vào cũng đều phải trầm trồ, ghen tỵ...

...

***

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 32.2

Nói tôi đang tự hành hạ bản thân mình cũng đúng.

Tôi đã rất sốc, thật sự sốc. Hơn nửa năm ở bên nhau, cô chưa hề đề cập đến việc bản thân đã có một người con trai để nhưng nhớ. Chỉ đơn giản là vì cô chưa hề một lần nào xem tôi là bạn ?...

Cậu...đã từng thích ai chưa?

Một người.

Hả?

Tôi đã từng thích một người...

...

Bên tai tôi, từng câu chữ mà trước đây Sakura đã nói được vọng ra, như trước mặt đang tái diễn lại thời khắc ấy vậy. Cô nói cô đã từng thích một người. Và có lẽ người đó chính là người mà Saito muốn nhắc đến...Nhất định, người đó vô cùng có sức hút mới khiến Sakura yêu lâu như vậy.

Nói là không tin hẳn, nhưng trái tim tôi lại một mực nghe theo chẳng khác gì phản xạ không điều kiện. Tự như bị một thanh băng vuốt nhọn đầu cắm phập vào ngực trái, ban đầu là đau đớn, sau thì kèm theo cả cái lạnh từ từ thấm nhuần và lan ra khắp cơ thể.

Cô ấy...rồi sẽ là của tôi.

Nghĩ đến lời nói ấy, tôi không kìm nổi mà tự nhếch miệng cười mỉa mai bản thân. Dựa vào đâu mà tôi có thể tuyên bố hùng hồn như thế? Giống như một gã con trai ngông cuồng, không biết điều, không biết tự lượng sức mình và luôn cho rằng mình đúng. Đến tôi cũng tự nhận thấy như vậy, chắc Saito nghĩ tôi mực cười lắm.

Bóng hình nhỏ bé của ai đó đổ rạp trên nền đất, rồi dừng lại trước mặt tôi. Thoáng thấy đôi bốt cao của người đó, tôi chậm rãi ngẩng lên nhìn, trong lòng là những cảm xúc ngổn ngang.

“Kuro~”

“Là...chị Shirin à?”

Biết là mình vừa có thái độ hơi kì lạ, tôi đành ngậm miệng lại chờ đợi lời oán trách từ phía chị. Dĩ nhiên chị có dỗi hờn tôi một chút. “Thấy chị mà Kuro lại trưng ra bộ mặt thất vọng như vậy sao?”

“Không có, không có.” Tôi vội xua tay, cười hi hi với ý đồ khiến chị nguôi ngoai. “Em vẫn bình thường mà.”

Shirin nhìn tôi, ném ánh mắt nhằm gửi gắm lời nói: ‘nói dối’. Rồi chị không chấp nhất nữa, ngồi xuống bên cạnh tôi và đổi thành bộ mặt quan tâm.

“Sao lại ngồi đây một mình? Cũng khoảng 5h rưỡi chiều rồi.”

“Em đi nhiều, hơi mỏi chân một chút nên đành ngồi nghỉ một lát.” Tôi cười huề đáp trả ánh nhìn đa nghi của Shirin. Biết không thể tra hỏi được, chị lại thôi.

“Sắp tổ chức lễ giáng sinh, em... có thể cùng đi với chị?” Thoáng thấy chị đỏ mặt, tôi ngây người. Phải rồi, ngày kia đã là giáng sinh, có một lễ hội khá lớn được tổ chức ở gần khu hành chính Tokyo. Ngẩng lên nhìn xung quanh, cây thông Noel từng nhà đều được dựng sẵn. Ấy thế mà tôi lại quên khuấy đi mất.

“Đĩ nhiên rồi.” Tôi cười, ánh mắt như phát ra tinh quang.

Chị cũng nhìn tôi, tỏ vẻ ngượng ngùng, cúi đầu xuống thật thấp. Môi mấp máy vài chữ nhỏ xíu. “VẬY... vậy thì tốt quá.”

Tôi dần trầm mặc, nhận ra rằng dường như bất cứ ai xung quanh tôi đều có một sự thay đổi lớn về thái độ. Còn tôi, liệu có thay đổi gì không?

“Chị thấy Kuro hôm nay hơi lạ. Có chuyện gì đã xảy ra à?”

Tôi lắc đầu phủ nhận. Shirin nói vậy, nghĩa là bản thân tôi cũng đang dần thay đổi thái độ. Nhưng tôi có nguyên do.

Ừ thì Sakura cũng có nguyên do, cả Saito nữa.

“Chị đang đi đâu vậy?” Tôi vờn người, thờ ơ ra một hơi. Trong tư thế ngồi bất động suốt mấy tiếng đồng hồ, lưng tôi đã mỏi rã rời, chân tựa hồ như muốn nhũn ra, không thể nhắc lên nổi.

“Chị đang định về nhà thôi.” Shirin cũng đứng dậy theo tôi.

“Để em đưa chị về.”

“Ừ.” Shirin gật nhẹ đầu, rồi cũng đi bên cạnh tôi. Dù gì thì từ khi chị trở lại khu A, nhà chúng tôi chỉ cách nhau có mấy căn. Muốn quên đường hay lạc đường gì cũng thật khó. Tạm quên đi nỗi buồn lớn lao, tôi nhắc chân bước song song cùng chị về hướng Tây - hướng trở về nhà hai chúng tôi.

Tôi tự huyễn hoặc bản thân rằng, những lời của Saito không chắc để có thể hoàn toàn tin. Thôi thì cứ chờ vậy, xem như lần này là để chuẩn bị tâm lý, đầu đó là thật, nỗi buồn của tôi cũng có thể sẽ bớt đi phần nào...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 32.3

...

Ngày hội đêm giáng sinh cuối cùng cũng đã đến.

Tôi qua nhà Shirin đón chị, hôm nay chị mặc một chiếc váy xoè màu neon ngấn vô cùng chói mắt, cộng thêm chiếc áo lưới đen rộng cổ, phôi ren và đính những viên đá đen tuyến bóng nhảy. Tôi lắc đầu ngán ngẩm, Shirin mặc bộ đồ nào cũng đẹp. Nhưng bản tính rất khó đòi, dường như xưa nay chị toàn ăn mặc những kiểu hở hang chói mắt lòe loẹt này, ngay cả mùa đông lạnh giá, chị cũng không hề hấn gì.

Cùng là con gái, Sakura lại có cách ăn mặc khác hẳn chị Shirin, cô thường mặc những bộ đồ giản dị mà lại vô cùng hợp thời trang. Nhưng dường như cô chẳng bao giờ quan tâm về trang phục mình đang mặc.

“Đi thôi Kuro.” Shirin híp mắt nhìn tôi. Bị vờc dậy khỏi suy nghĩ, tôi gật đầu như một cái máy. Lúc sau mới nhớ đến là cần phải kèm theo nụ cười thật tươi nữa.

Shirin khoác tay tôi, vòng hai ba lượt mới tới chân cầu gần ngọn tháp, đi thêm một chút nữa sẽ bắt gặp một nhà thờ. Đâu đâu cũng tràn ngập ánh sáng, người người, nhà nhà đều mang chung một tiếng cười tươi vui.

Nhà thờ tấp nập người không còn chỗ chen chân. Cây thông noel lớn với đủ thứ sắc màu được dựng lên, sừng sững như chọc ngang bầu trời.

Suốt chặng đường đi, chúng tôi đã được đổ dồn sự chú ý từ rất nhiều người qua lại. Họ thắm mỉm cười, có lẽ như bọn họ nghĩ tôi và chị là một cặp nam thanh nữ tú, vô cùng đẹp đôi. Từ trước đến giờ, đã có nhiều người nhận xét như thế, nên tôi cũng phần nào chấp nhận được. Nếu là mới đầu, chắc chắn tôi sẽ ngượng đỏ mặt mà không dám nhìn chị mắt.

Chúng tôi tiến thẳng vào nhà thờ, nhận những món quà dễ thương từ ông già noel. Tôi không có hứng thú với chúng, nhưng thấy chị Shirin tỏ ra phần khích vậy, liền không nỡ từ chối mà nhận chúng với một khuôn mặt vô cùng hào hứng. Sau lại tiến ra ngoài, đi dạo trong tháp Tokyo, ngắm sao qua kính viễn vọng. Chán rồi lại trở xuống, ghé qua các gian hàng nhỏ, chơi đủ các loại trò chơi. Lượn lờ hai ba vòng, chị mới cho phép tôi được nghỉ chân một lát.

Tôi đưa một chai nước trái cây cho chị, rồi bắt đầu uống một cách ngon lành. Cái lạnh của nó từ từ trào xuống dạ dày, khiến tôi rùng mình một chập.

“Chị cảm thấy rất vui, Kuro thì thế nào?” Không nhìn chị, tôi cũng biết chị đang toe toét miệng cười với tôi.

“Giống chị thôi.” Vừa kịp hoàn thành câu nói, nhân ảnh nhỏ nhắn phía xa kia đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi ngỡ ngàng, một cảm xúc mãnh liệt dấy lên từ tận sâu đáy lòng.

“Kuro, chị có chuyện muốn nói với em...”

Sakura đang trong bộ váy rời màu trắng thanh khiết, dáng dấp bẽn lèn đi theo sau ai đó. Không phải Saito Suichi, dáng người ấy cao ráo khoẻ mạnh, toát ra vẻ thanh tôn, khí chất hơn người, dù không thấy được mặt mũi, nhưng đi kèm với vóc người kia thì nhất định không tồi. Bàn tay cô được nắm gọn trong lòng bàn tay của kẻ ấy. Yên bình, đẹp đẽ, họ sóng bước bên nhau như một cặp trời sinh, như toả ánh hào quang lấp lánh.

Những điều Saito nói với tôi đều là sự thật...

và người yêu của cô ấy đã tìm tới đây rồi...

“Kuro, em có nghe chị nói không vậy?”

Tôi giật mình khi nghe thanh âm cao bất chợt của chị. Nãy giờ chị nói gì, dường như tôi đều không nhập tâm đến, chẳng trách sao gương mặt chị lại tức tối như vậy. Nhưng tôi không quan tâm, so với nỗi đau đớn lớn lao trong lòng tôi, cơn tức giận của chị dường như không tồn tại.

“Em nhớ ra mình cần có việc về trước, em xin lỗi chị. Lỗi lầm này nhất định em sẽ trả.” Nói rồi tôi liền vụt chạy đi mà chẳng kịp nhìn thấy gương mặt tôi sầm vì tổn thương của chị.

Bóng dáng hai kẻ ấy đã biến mất sau đám đông. Tôi bất động đứng tại chỗ, không hiểu bản thân mình đang định làm gì. Nếu tìm được họ, tôi sẽ làm gì, nói gì tiếp theo? Biết hành động thế là sai trái, nhưng tôi không thể nào không chế lại bản thân mà đi tìm cô, trong khung cảnh người đông như kiến này.

Tôi chậm chậm ấn số 1 tìm cái tên Sakura cô. Sau áp vào tai chờ một hồi chuông. Tôi gọi tên cô, cố ngăn tiếng nghẹn ngào trong lòng, giọng tôi khàn đục hẳn đi. “Sakura...”

“...” Phía đầu dây bên kia là tiếng ồn ào của những con người qua lại...

“Sakura...” Tôi một lần nữa gọi tên cô, như đang gọi một thứ gì đó vô cùng nuôi tiếc khi bản thân đã dễ mất.

“Tôi đây.” Giọng nói Sakura vẫn lãnh cảm, nhưng tôi biết chắc rằng, cô đã có đôi chút khó chịu trong người.

Tôi cố cất lên một nụ cười, nói vọng vào trong điện thoại với âm lượng đủ nghe và khàn khàn. “Giáng sinh vui vẻ...”

Vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi bắt gặp tình cảnh ấy, tôi vẫn không thể nào thoát khỏi sự quặn thắt đau đớn nơi lồng ngực trái. Đứng trước khung cảnh náo nhiệt tấp nập này, tôi như bị tách biệt với thế giới bên ngoài, tai ù ù không nghe được, mắt dần hoa không thấy được, cảm giác đơn độc bua vây lấy tâm trí tôi. Tôi chỉ có một mình, trong khung cảnh *trống vắng, lạnh lẽo* đến đáng sợ.

“...Ừ. Cảm ơn Kuro.” Ngưng đoạn, cô lại nói tiếp. “Cậu cũng thế, giáng sinh vui vẻ...”

.

Lững thững bước dọc dãy phố, tôi dần bỏ xa nơi tấp nập náo nhiệt, nhưng lại “yên tĩnh trống vắng” kia. Ra khỏi đó, tôi còn có thể cảm thấy nhẹ lòng được đôi chút. Ấy thế mà quyết định ấy của tôi đã hoàn toàn sai lầm...

Tôi chết lặng, mắt tròn xoe, cả thân người như đang run theo từng nhịp khi thấy cảnh tượng trước mặt. Một chàng thanh niên trẻ đang túm chặt tay một cô gái thấp hơn mình hơn cả cái đầu, gương mặt cô gái dường như đang tỏ ra đau đớn, nhưng chàng trai kia vẫn không hề có ý muốn buông ra. Chàng trai ấy, tôi chỉ vừa mới gặp, mà cô gái kia, không ai khác chính là Sakura. Tôi nhanh chóng tìm một gốc cây cao to khuất bóng để không bị họ phát giác.

...

Chương 110: Chương 32.4

...

“Anh mau buông.”

“...anh không buông.”

“Anh...!” Giọng nói của cô đã pha lẫn chút bức tức.

“Nếu lời xin lỗi của anh không được chấp thuận, anh nhất định không buông.” Bị lời nói cứng nhắc ấy đáp trả, Sakura dường như đang tức giận. Nhanh như chớp xẹt, cô xoay người tung một cước, nhưng lại trúng vào không khí. Không từ bỏ, cô tiếp tục dùng tay trái - cánh tay không bị nắm chặt - để tấn công. Nhưng cũng bị anh đỡ lấy, xoay Sakura một vòng trước khi khoá chặt hai tay của cô bằng hai tay của mình. Anh dường như đã ôm cô từ phía sau, giữa con phố nhỏ không có mấy người qua lại.

Tôi khẽ lắc đầu, cắn chặt môi. Nhìn những cảnh này, tâm trạng vốn đã tệ, nay còn tệ thêm. Nhưng tôi không có ý định bỏ đi.

“Cher, em vẫn nóng vội như ngày nào...” Anh khẽ cười, một nụ cười vô cùng ấm áp.

Đáp lại anh là màn im lặng khá dài. Sự im lặng ấy của cô có ý nghĩa gì?

“Anh chỉ mong em nhận lời xin lỗi, không đòi hỏi một cái gì khác...” Anh cúi người xuống, tựa cằm vào vai cô, người khẽ cử động nhẹ. “Em có thể hiểu...”

“Em hiểu...” Ngưng một lát, cô lại nói tiếp. “Em đã không giận anh, chỉ trách bản thân mình ngu ngốc.” Cô cười nhạt. “Nếu như ông ta có hỏi một lần nữa, em biết chắc chắn anh cũng sẽ không chọn em. Anh không phải là người vì một đứa con gái mà quay lưng với tất cả. Em không cần anh xin lỗi, em cũng không còn là Cher của anh nữa.”

“Cher...” Anh lặng đi nhìn cô, ánh mắt nhuộm một màu đau đớn khó tả. Nhưng đã không có một lời giải thích nào được phát ra.

“Em đã quên hết những cảm xúc lúc ấy rồi, anh đừng nhắc lại nữa, được không?”

Anh nhẹ nhàng xoay người Sakura lại, nở một nụ cười vô cùng trìu mến nhìn cô. “Ừ.” Anh chỉnh lại những lọn tóc loà xoà trên gương mặt thanh tú của Sakura. Sau đó đặt hai tay lên vai cô, rồi khẽ hôn lên trán cô. Từng hành động đều được chăm chút, nhẹ nhàng, như đang nâng niu một quả trứng mỏng.

Bọn họ đúng là có xảy ra một chút chuyện, nhưng nhìn thái độ của hai người, tôi đoán chắc rằng họ vẫn còn rất nặng về tình cảm. Không có chỗ cho tôi chen chân vào. Trong đầu tôi văng vẳng là câu nói: ‘Cô ấy không đến lượt mày đâu...’, câu nói ấy như đang muốn tôi thức tỉnh, cũng như đang cố tình gây tổn thương trong tôi. Tôi lặng lẽ quay lưng về phía họ, bước chân nặng nề như bị trói buộc bởi dây xích, tôi dần rời xa gốc cây đó, dần rời xa hai con người đang vô tình xát muối trái tim tôi.

***

[Sakura's focus]

Henry giữ nụ hôn thật lâu trên trán Sakura. Đã lâu không có dịp tiếp xúc, hương anh đào quen thuộc của cô trong anh vẫn còn nguyên. Anh nhích người ra xa một chút để thấy được cảm xúc trên gương mặt cô hiện tại. Không có một chút biểu cảm nào được bộc lộ, anh thoáng cau mày.

“Em đã thay đổi rất nhiều...” Đã không còn gương mặt ửng hồng như quả cà chua, hay nụ cười bên lên mỗi lần anh hôn. Người trước mặt anh chính thức trở thành khúc gỗ. Nhưng anh biết, đó chỉ là lớp vỏ của cô, không điều gì có thể qua mắt được anh cả. “Ý anh là về sự giả tạo - mọi cảm xúc của em đều không tự nhiên, không thật...”

Sakura không nói gì, khẽ cắn môi. Anh nói đúng, nhưng bị anh nhận xét như vậy, trong thâm tâm cô dấy lên nỗi niềm khó tả. Cô giả như rằng, lòng mình cũng lạnh được như bên ngoài thì tốt biết mấy. Không thể rung động bởi những lời nói băng quơ, không mục đích.

Có hai sự tồn tại lớn mà mãi mãi cô vẫn không thể nào thực hiện được. Một là sống mà quên đi quá khứ, hai là gạt bỏ hết thứ tình cảm của con người, trở thành một kẻ máu lạnh độc tài. Ngày ngày cô đều tập luyện - vì trở thành kẻ máu lạnh mới mong có thể dùng nó để *tiêu diệt kẻ máu lạnh khác*, vì quên đi quá khứ mới có thể hướng cô đến một tương lai khác sáng sủa tốt đẹp hơn. Đương nhiên là mãi vẫn không thành. Vì thế, đối diện với anh bây giờ, dù có khác với *nửa* năm trước, nhưng khoảng thời gian *một* năm trời xa cách ngăn ngòi ấy chẳng thể nào khiến cô có thể quên đi anh. Có lẽ mọi thứ sẽ vẫn còn nguyên vị trí cũ... nếu như tình cảm của cô dành cho anh không dần được thay thế bởi một thứ tình cảm khác.

Nhìn khúc gỗ trước mặt, anh bất giác thở lên khe khẽ. “Lão cha sẽ sang đây.”

“Em biết.” Sau khi nghe Sakura trả lời, anh nhưn đôi mày ngạc nhiên nhìn cô. Như hiểu ý anh, cô liền giải đáp. “Ông ta đã từng nói, khi em đủ 17 tuổi, ông ta sẽ lại tìm em.”

“Em định thế nào?”

“...” Cô im lặng để suy nghĩ. Một lúc lâu sau cô cũng mở lời giải đáp. “Mặc kệ ông ta.”

“Chồng đôi ông ấy không phải là cách hay.”

Sakura nhìn thẳng vào mắt anh, sau khẽ cười khẩy. Rõ là anh đang muốn khuyên cô nên trở về, bên cạnh anh, và tiếp tục làm cỗ máy giết người như trước kia. Cô đã nhầm chán một cuộc sống như thế rồi.

“Em không thể thoát khỏi tầm nhìn của ông ấy, hướng chi, những điều kiện vật chất ngày hôm nay em có được, đều là do một tay ông ấy cung cấp.”

“Nói vậy nghĩa là em phải cảm ơn ông ta?” Sakura cất giọng cười thành tiếng, nó thuộc kiểu cười gằn và đậm chất chế giễu người trước mặt. Cung cấp điều kiện vật chất, nhưng lại cướp đi điều kiện tinh thần của cô. Như thế thì phải cảm ơn như thế nào cho đúng nghĩa? Cô chấp nhận hoàn cảnh nghèo khổ, lang bạt đây đó khắp nơi, còn hơn là để ông ta vịn vào những món thanh toán này mà bắt cô phải cảm ơn.

“Không... ý anh không phải vậy.” Hen mím môi nói nhỏ. “Nếu chồng đôi ông ta, người thiết thời chỉ có mình em.”

“Đừng nói nữa.” Cô quay mặt đi nơi khác. Quyết định đã rõ, cô không muốn thay đổi.

Hen thở dài một hơi. Đứa nhỏ này quả thật rất cứng đầu, lời đã quyết thì có năn nỉ gầy lười cũng không hề xoay chuyển. Nghĩ vậy, anh bèn đổi đề tài. “Khi này, em có nhận ra sự khác lạ nào đó từ gốc cây đằng kia?” Anh chỉ tay vào một gốc anh đào cổ thụ.

Sakura hướng mắt theo, không thấy động tĩnh gì, cô lại nhìn anh với đôi mắt thắc mắc. Không kìm nổi, anh dùng tay ấn nhẹ lên đầu của cô.

“Đứa nhỏ ngốc, nhược điểm này của em mãi vẫn không thay đổi.”

“Em...”

Henry biết Sakura rất nhạy bén. Nhưng khi có niềm cảm xúc *mãnh liệt* nào đó cuộn trào trong lòng, cô sẽ không quan sát một cách tỉnh táo mọi thứ bên ngoài, không phán đoán được tiếng bước chân, không nhận ra được sự bất bình thường của một vật thể đang chuyển động nào nữa. Đó là yếu điểm của cô, nếu địch biết được, dùng chiêu phân tâm này để đánh cô. Cô sẽ dễ dàng bị địch lợi dụng và đánh úp.

“Có một cậu nhóc đã đứng ở đó rất lâu, vừa đi vài phút trước.” Hen âm ờ nói nhỏ. Dựa vào sự quan sát không bằng mắt của mình, anh đoán được cậu ta quen biết với cô, mối quan hệ có lẽ là đặc biệt. “...khi anh hôn em.” Anh bổ sung thêm.

Sakura khẽ chớp mắt hai ba cái, khuôn mặt dần chuyển sang một sắc trắng khác thường. Nhận được những sự thật dần hiện hữu trong suy nghĩ của bản thân, bất giác, anh thấy trái tim mình như vừa bị kiến cắn phải, nhói lên một nhịp. Có lẽ anh đã sai khi nói ra những điều vừa rồi.

“Trong thời gian anh không ở bên em, dường như anh đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.” Anh cười khẽ, nắm lấy cánh tay và dắt cô về một hướng. “Anh sẽ *không buông tay em* đâu...” Giọng anh hơi trầm, nhưng lại vô cùng ấm, khiến người nghe rơi vào chốn thần tiên. Anh không quay đầu lại, tiếp tục nói nhỏ. “Đi thôi...”

Sakura lặng đi bên anh, bàn tay được anh nắm lấy dường như không còn cảm giác như lúc ban đầu nữa.

...

[End Sakura's focus]

***

----END CHAP 32----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương Ngoại Truyện: Trở Về Tuổi Thơ - Part 1.1

Trời thu trong vắt như nước hồ. Những tia nắng chiếu rọi xuyên qua làn sương sớm mai chưa kịp tan, như một làn khói trắng phát sáng trong chốn tiên bồng. Tất cả đều lọt vào tầm nhìn của Cherry. Cher vui thích đảo mắt ra bên ngoài khung cửa sổ. Cảnh sắc này trong lành và yên bình quá, cô bé muốn ra ngoài đó.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Cher tuột người xuống ghế, lon ton đi đến gần cánh cửa. Cô chưa kịp nhướn người mở ra, đã có ai đó từ bên ngoài nhanh hơn.

“Cher, sao em xuống giường rồi?” Henry nhíu mày không đồng tình. “Lại còn định đi ra ngoài nữa?”

“Hi...” Cherry bẽn lẽn, nắm lấy cánh tay anh mà lắc. “Anh Henry, nằm trên giường mãi, xương em sắp mục rữa rồi. Em đã khoẻ, em muốn ra ngoài. Anh cho em đi nhá?”

Cher quả thật là một cô bé lém lỉnh đáng yêu. Nghe được giọng nói trong trẻo lanh lảnh của cô, bất kì ai cũng muốn tự nguyện thấp tùng. Henry không kìm nổi liền vuốt nhẹ lên tóc cô bé. “Anh sẽ đi cùng em. Nơi này mà không rành đường, em sẽ bị lạc.”

“Anh không đi học sao?” Cher chớp mắt ngây thơ nhìn anh, trong lòng thắc mắc. Hôm nay đâu phải là ngày nghỉ, nếu đi cùng Cher thì chẳng phải cô là nguyên nhân khiến anh không học từ tế hay sao?

Hen bật cười sảng khoái, nhanh chóng giải đáp lời cô. “Anh có thể tự học. Công nghệ máy tính dùng để làm gì chứ? Lão giáo sư ấy không làm gì được anh đâu.” Hen nắm lấy tay cô, rồi cả hai cùng bước ra ngoài, vừa đi vừa nói bổ sung. “Thời gian này anh phải ở bên kèm cặp em, đến khi em khoẻ hẳn rồi. Cả hai chúng ta sẽ cùng đi học.”

Nghe anh trai nói vậy, Cher thấy vui vui. Nếu như anh đi học, cô bé sẽ chẳng có ai để chơi cùng. Người cha nuôi lợm cò về đây lại bận rộn tới mất tới mũi, thường xuyên không trở về nhà. Đó là chưa kể hẳn ta cũng chẳng tốt lành gì hết, suốt ngày chung ra bộ mặt ngoài thân mật nhưng trong lại xa cách. Cái ánh mắt lại còn “gian” không thể tả nổi, thoáng nhìn là cô nhận ra ngay.

Nếu không có anh, suốt ngày cô chỉ quần quanh dinh thự này một mình. Không sớm thì muộn, cô cũng sẽ chết vì đơn độc.

“Em khoẻ hẳn rồi.”

“Ừ.” Henry hơi lờm Cher. “Những đứa trẻ cần trung bình 5 ngày để khôi phục hoàn toàn, em lại nhanh hơn bình thường 2 ngày 13 tiếng. Cần phải được theo dõi cụ thể hơn nữa.”

“Nói vậy là...” Cher nhăn mặt biểu thị thái độ khó chịu. “...anh biết em khoẻ rồi, nhưng vẫn nhốt em mãi trong phòng thế sao?”

“Anh xin lỗi...anh chỉ muốn tốt cho em” Anh híp mắt cười hối lỗi.

Cher nhìn thấy tấm lòng thật của anh, ngay lập tức ịu xịu xuống, không thêm giận nữa. Chỉ là buông tay anh ra và đi nhanh hơn một chút, tỏ vẻ giận dỗi thể thôi.

Henry lắc đầu cười thầm.

Đột nhiên thấy hai tên hầu cận đứng chắn ngang đường Cher, Hen bắt giác cau mày như một ông cụ non. Ở khoảng cách và vị trí này, bọn chúng dường như không thấy anh, nhưng anh nhìn rất rõ bọn chúng, rất rõ cái hành động mà bọn chúng đang làm - một tên hầu cận giơ bàn tay cao to rắn chắc của mình, túm chặt lấy tóc Cher sau khi hai bên vừa nói gì đó. Cô tỏ ra đau đớn, tức giận, ấy vậy mà lại không thể chống trả. Hen sa sầm mặt mày đi tới, nộ khí toả ra đến lạnh người.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra.”

Giọng nói điềm tĩnh của Henry đã thu hút sự chú ý của chúng. Thấy anh, bọn chúng như vừa gặp phải ma quỷ, liền khúm núm run người kinh sợ, vội vội vàng vàng bỏ tha bàn tay khỏi chiếc đầu nhỏ xíu của cô bé. Một tên trong số đó nhanh miệng. “Tôi phát hiện trong dinh có người lạ, định dẫn đến chỗ Tổng quản Số 1 để tuỳ người xử xét. Cũng may là thiếu gia đã xuất hiện ngay đây.” Có thể nghe thấy thanh quản họ phát ra âm thanh run run sợ hãi.

Tổng quản Số 1? Hen khổ sở thầm than, tên Keith này lại bày trò phô trương nữa rồi. Cái gì mà Tổng quản? Cái gì mà Số 1?, nghe chẳng lọt tai tẹo nào.

Sau một khắc lơ đãng đến vấn đề khác, Henry tiếng lại gần bọn họ. Chiều cao của anh cùng lăm chỉ tới eo họ thôi. Nhưng trong anh phát ra một uy lực khủng khiếp, khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào mặt anh cũng đã run cầm cập như đang đứng giữa cơn bão tuyết ở Bắc Cực.

“Thế các anh không biết rằng...đây là White-tiểu-thư của nhà chúng ta sao?” Anh lạnh lùng, đay nghiến từng từ như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ. “Các anh cũng thật lớn mật.”

Hai kẻ trước mặt không kịp suy nghĩ bất cứ thứ gì, liên tục mở miệng tuôn lời nhận lỗi, mồ hôi bọn họ vã ra như tắm. “Xin lỗi, xin lỗi đã mạo phạm vị tiểu thư của White gia. Chúng tôi chưa thấy... chưa thấy cô ấy bao giờ nên không thể nào nhận ra.” Thậm chí tiếng lập cập do răng va chạm vào nhau phát ra khá rõ ràng.

Cherry đứng bên cạnh, liếc nhìn anh với cặp mắt hiếu kỳ. Trông anh lúc này vô cùng oai phong, chẳng giống với thái độ dịu dàng như đối với cô thường ngày gì cả. Một chuyện nữa, tại sao bọn họ lại tỏ ra sợ sệt đến như vậy? Dù anh có là đại thiếu gia của White gia - gia đình mà cô đang sống, cũng không thể khiến họ sợ như đang đối diện với tử thần. Huống hồ chỉ anh chỉ là một cậu nhóc 8 tuổi, đáng đáp hai bên tựa hồ một trời một vực.

Henry hừ nhẹ. Nghe tiếng không bằng lòng của anh, họ sợ đến đứng tim. “Được rồi. Do tiểu thư chưa ra ngoài bao giờ, cũng vì sự đề cao cảnh giác với người lạ của các anh, nhưng vì sự vội vàng không tra rõ đầu đuôi, các anh vẫn phải chịu án phạt, đó là...” Anh nhắc điện thoại gọi cho một người.

Ngay sau đó liền có một kẻ chạy đến, không đúng, chính xác là có một cậu nhóc con chạy đến. Hắn dường như cũng bằng tuổi với anh, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu với hàng mi cong vút chẳng khác gì con gái. Nhưng lại toát ra vẻ nghiêm nghị, xen lẫn sự bình thản. Thoạt nhìn cũng nhận ra, hắn ta là một người vô cùng có tư chất.

“...cậu đem hai kẻ này ra ngoài, sai người đếm mỗi kẻ 20 cái. Sau đó điều họ sang khu khác, tôi không muốn một lần nào nhìn thấy họ nữa cả.”

Bọn chúng nghe thấy vậy liền hốt hải nói. “Đội ơn cậu đã lượng thứ.”

Có lắm không?

Cherry nhìn hai kẻ đang mừng húm nói lời đa tạ với anh mà sững sờ kinh ngạc. 20 cú đấm chẳng khác nào lấy luôn mạng người. Vậy mà bọn họ hết miệng nói lời đội ơn.

Cơ mà, văn tự hoa ngữ có chút gì đó cung kính, truyền thống, không thường được dùng trong lời nói ngoại trừ những người “sến sến”. Tuy nhiên ở đây hầu như ai cũng như thế cả, có lẽ gia tộc White vẫn còn bị ảnh hưởng bởi truyền thống xưa, hoặc, “lão chủ nhà” thích tạo khác biệt.

“Ồi dào, bọn họ dám đắc tội với White thiếu gia sao?” Cái cậu nhóc lúc nãy khoái chí cười lớn, vẻ nghiêm nghị mới đó đã hoàn toàn biến mất. Nhận thấy ánh mắt sát khí từ anh, hắn cười xí xoá. “Biết rồi, tôi đi ngay đây.”

Khi chuẩn bị đi ngang qua Cherry, hắn nhận thấy cô bé này rất lạ, liền tò mò đứng lại hỏi. Vừa đúng lúc cô cũng đang nhìn hắn.

“Cô bé này là ai thế hả Henry thiếu gia?” Có lẽ trong cái dinh thự này, ngoài cha Hen và Cher ra thì chỉ có mỗi hắn là dám gọi tên anh. Dường như hắn cũng chẳng xem trọng chuyện này là bao. Muốn gọi thì gọi, gọi cũng không chết. Henry cũng không xử tội hắn vì mấy chuyện vặt vãnh như thế này. Thậm chí đã bao lần hắn làm cho anh tức giận, nhưng anh không thể nào xử hắn cho được. Có lẽ nó bắt nguồn từ sự nhiệt tình và nhanh nhẹn trong giao tiếp của hắn.

“Là Cherry, tiểu thư White gia.” Hen không chần chừ mà giải đáp ngay.

“Ồi, gia tộc họ White mọc đâu ra một vị tiểu thư thế?” Hắn bĩu môi nhìn Hen, lời nói pha lẫn sự chế giễu tốt độ. Nhưng anh không lấy đó làm tức giận, chỉ lẳng lặng quay sang Cherry mà giới thiệu.

“Cậu ta là Keith.” Anh lờm Keith đang cười là giả. “Em thích xem cậu ta là người ở nhờ nhà chúng ta, hay người giúp việc đều được.”

“Dà, tôi là tên hầu cận số một trong cái nhà này đó. Là Tổng quản Số 1, đỉnh của đỉnh.” Hắn vênh môi nhún nhún, sau đó liền cao giọng. “Cậu đừng tưởng có thể nhờ vả được tôi là lên mặt. Hừ...tôi không dễ để người khác sai khiến đâu. Hai tên này tôi giao lại quyền xử lý cho cậu.”

Sau một hồi khá bần thần trước cách xử tội với đám gia nhân của anh, Cher cũng đã quay về với thực tại. Trông gương mặt rúm ró khó chịu từ phía Hen, cô mím môi cố nhịn cười, nhưng vì không ngăn nổi liền phát ra tiếng cười ha hả. “Anh Keith nói hay quá!”

Nhận được tiếng khen, Keith liền vênh mặt dương dương tự đắc. “Haha, cô bé này dễ thương thật đi!” Hắn gio tay nheo má cô. Bất gặp ra-đa Hen lập tức có biểu hiện, Keith chỉ cười cười, sau đó lại ôm chầm, rồi kéo tay cô đi. “Đi, chúng mình đi chơi, mặc kệ cậu ta.”

Vậy là đã có bạn. Nếu Henry không ở đây, vẫn sẽ có người trò chuyện, đi chơi cùng Cherry. Cher mừng như vừa vớ được vàng, ánh mắt sáng long lanh như chiếc đèn pha. Cô thông dong cùng Keith bỏ đi trước, hoàn toàn để Hen lại một mình.

Henry khẽ nhủ mày, đáng về thâm trầm lạnh lùng đến đáng sợ. Hai kẻ quỳ đó lập tức trở thành mục tiêu để anh trút giận.

“Mau đi theo ta.” Anh không nhìn vào chúng, mà nhìn vào hai kẻ đang dần khuất bóng phía xa. Bọn họ nghe được lệnh không nói gì, chỉ liên tục gật đầu như gà mổ thóc. Chúng biết, chắc chắn kết cục của mình đã thăm, nay sẽ còn thăm hơn.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Chương Ngoại Truyện: Part 1.2

Henry đã từng nói với cô, luật lệ của White gia vô cùng quy củ và phép tắc, nếu phạm phải bất cứ lỗi lầm nào, dù to hay nhỏ cũng phải được trừng trị nghiêm khắc. Tội quá nhẹ may ra còn giữ được mạng, tội nhẹ coi như khó sống sót, còn cụ thể như có ý định phản bội White gia, bán tin tức ra ngoài liền bị khép vào tội nặng. Lúc này họ muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Nghe có vẻ đậm nét phong kiến.

Cherry nghe nói vậy, một con ớn lạnh ập tới. Nhưng rất nhanh, cô bé trở lại với dáng vẻ bình thường. Không hiểu tại sao, việc giết chóc trong nhà họ White này, cô không hoàn toàn cảm thấy sợ, mặc dù cô chỉ mới là đứa trẻ ba tuổi. Coi như từ giờ, Cher cố gắng giữ ý tứ, không phạm phải sai lầm nào là được.

Hôm nay Cher cùng Hen đi chơi. Việc rời khỏi nhà của một vị tiểu thư mà không xin phép không có trong luật lệ của White gia nên cô rất tự tung tự tác. Nhưng chẳng rõ từ lúc nào, cô bé đã lạc mất anh.

Tuy vậy, Cher lại tỏ ra vô cùng bình thản, chậm rãi dò xét lối đi mà ban đầu cả hai đã đi qua. Chỉ là do lúc nãy đi nhiều nơi quá, cô có cảm giác khá mệt mỏi.

Đây là một con ngõ hẹp. Hai bên đều có những căn nhà dựng bằng gỗ lụp xụp cũ kỹ. Thoáng nhìn qua cũng biết là khu ổ chuột của thành phố New York. Dù có là ban ngày thì ánh sáng cũng không thể lọt đến nơi này. Cô lững thững bước đi, ánh mắt đảo qua đảo lại khắp bốn phương tám hướng, gương mặt chỉ len lỏi một vài tia sợ hãi, người ngoài nhìn vào cũng khó mà nhận ra.

Bỗng nhiên tiếng kêu cứu của phụ nữ vang lên một cách thảm thiết. Cher quay lại nhìn, bất gặp từ chỗ đứng cách cô không xa có một người phụ nữ đang một nhọc chạy về đằng này. Phía sau là một người thanh niên trẻ, mái tóc vàng tây ôm trọn gương mặt sáng sủa của anh ta, khiến chẳng ai có thể ngờ rằng, anh ta là một kẻ lưu manh.

Nếu Cher nhìn không lầm, trên tay hắn ta có cầm theo một thứ ánh bạc sắc lạnh và nhọn hoắt. Một con dao? Chẳng lẽ người đó đang muốn hạ sát người đàn bà này? Nhưng vì lý do gì mới được chứ? Cho dù Cher không thuộc dạng người thích lo chuyện bao đồng - đối với cô bé, việc không liên quan đến mình thì không nên xen vào, nó như một thói quen với cô vậy. Nhưng trước mặt Cher đây, người phụ nữ đó đang gặp nguy hiểm, nếu không làm gì, chẳng phải là quá vô tình hay sao?

Cô thấy người phụ nữ đã bị bắt kịp và bị kẻ đó đè xuống, hẳn giương con dao chuẩn bị kết thúc mạng sống của bà ta. Trong khoảnh khắc ấy, một hình ảnh mờ mờ nào đó lướt vụt qua trong đầu, cố gắng thế nào cũng không thể hình dung rõ. Giết một người phụ nữ bằng dao găm, và một nhát chuẩn bị đâm vào tim? Có điều gì mà lại khiến cô bé bản thân đến như thế...

Cherry không ngần ngại đứng đó nữa, mà lập tức lượm một hòn đá nhỏ rồi ném vào tên đó. Viên đá vô tri như nghe theo lời chủ nhân, xé gió lao thẳng về sau gáy của hắn ta. Nhưng sức lực của một bé gái ba tuổi không đủ khiến hắn ngất đi, mà chỉ làm cho hắn nổi điên. Hắn quay phắt về phía này, ánh mắt trừng trừng như muốn đem Cher toàn bộ nuốt trọn.

Cô ực nước miếng, nhận ra mình đã vừa làm một hành vi vô cùng ghê tởm nhất thế giới, đó là chọc cho kẻ thù nổi điên trong khi bản thân chưa kịp phòng bị. Thấy hắn ta chậm rãi di chuyển về phía mình, Cô lùi ra sau vài bước theo phản xạ, tia nhìn dần trở nên hoảng loạn.

Người phụ nữ thấy hắn không còn chú ý đến mình, bà ta liền dùng chút sức lực còn lại để bỏ chạy. Nhưng chưa kịp nhੌm người đứng dậy, bà ta đã bị hắn phát giác, và đập cho một cú thật mạnh vào ngực. Người phụ nữ choáng váng, cơ hồ không còn chút sức nào nữa liền ngất lịm đi.

Hắn lại tiếp tục tiến về phía Cherry. Nghĩ đến việc bản thân sắp phải chầu Diêm Vương, Cô lại rùng rùng mình, không dám tưởng tượng tiếp. Cô không thể nào chết trong khi mới sống được ba năm trên đời như vậy.

Păng!

Phát súng như muốn chọc thủng cả màng nhĩ. Đến khi Cher định thần lại, đã thấy tên đó đổ gục xuống, ngay mi tâm - nơi giữa hai lông mày - có một viên đạn găm sâu, máu tươi từ đó rỉ ra.

Hắn đã chết bất đắc kỳ tử.

“Em có sao không?” Cả người Henry toát ra hàn khí lạnh lẽo, nhưng anh vẫn mở miệng hỏi thăm cô bé một câu. Thấy Henry, cô vui mừng ôm chầm lấy anh. Cảm giác được thoát khỏi cái chết khiến cô vui vẻ hơn cả.

“Em sợ quá.” Miệng nói sợ, ấy vậy mà gương mặt Cherry vẫn tươi tỉnh như thường. Thậm chí cái xác nằm bất động ở gần cô như thế kia, cô vẫn không lấy một chút nào là sợ hãi. Hen khẽ cười cười khi nhận ra bản lĩnh của cô, nếu là một đứa trẻ khác, kiểu gì cũng khóc bù lu bù loa, không biết trời trăng gì luôn ấy chứ. “Anh là người đã bắn hắn ta sao?”

Cherry đã buông anh ra, con mắt cứ ngó đảo dác xung quanh. Không bắt gặp người nào khác ngoài anh, cô có hơi ngạc nhiên một chút, nhưng đa phần vẫn là sự kính phục không thể nói thành lời. Có ai lại ngờ được, một thằng nhóc tám tuổi có thể cầm súng, không chút nao núng đã bắn chết người đối diện bằng một phát như anh cơ chứ!

“Bắn súng không khó.” Hen mỉm cười nhìn cô. Ánh nhìn sát khí ban nãy dần được thay thế bằng sự ôn nhu trìu mến. “Anh chỉ cần một ngày đã có thể bắn trúng hồng tâm, ba ngày thì dần thành thực hơn một chút. Và 4 năm sau, anh không bao giờ sợ bắn trật nữa.”

“Anh tập từ lúc 4 tuổi hả?” Cher không tỏ ra kinh ngạc lắm. Vì cô biết anh cô là người xuất chúng, cô chỉ muốn khẳng định rõ hơn thôi.

“Ừm.” Anh gật đầu, rồi cất lời giải thích. “Tuổi tác không quan trọng, nếu em thích, ngay bây giờ, anh có thể sai người luyện tập cùng em.” Henry hỏi vậy là vì có mục đích, nếu cô bé không muốn, sau này, không phải anh thì lão cha cũng sẽ bắt cô luyện tập. Còn nếu đồng ý, anh cũng sẽ không nản lại lâu. Càng bắt đầu đào tạo sớm, cơ hội sống sót của cô sau này sẽ càng được nâng cao.

Nghe anh cho ý kiến, mắt cô long lanh như sao. Không cần nghĩ ngợi nhiều, cô gật đầu cái rụp.

Anh thoáng chớp mắt ngạc nhiên, việc này không phải đơn giản để bé con 3 tuổi có thể đồng ý. Thiết nghĩ, chắc vì đầu óc còn khá non nớt nên cô chưa thể thấu đáo, chỉ cảm thấy thích thì liền chấp thuận. Nhưng lý do vì sao con bé lại có thể thích cầm súng bắn người thì anh không tài nào lý giải nổi.

“Được thôi. Em sẽ gặp khá nhiều khó khăn. Nếu không chịu đựng được, em có thể từ bỏ.” Từ bỏ của anh, có nghĩa là đòi thêm vài năm sau, đợi Cher lớn hơn chút nữa rồi mới tính đến chuyện tập lại.

“Em không từ bỏ đâu.” Cherry trẻ môi, nói như lời anh thì chẳng phải xem thường cô quá hay sao? Không rõ vì lý do gì, cô bé lại muốn học bắn súng. Bắn súng không phải là để đi giết người, bắn súng là để tự bảo vệ bản thân. Trong lòng cô đã ngầm mặc định như vậy. Nếu cô sử dụng thành thạo ống kim loại có tính sát thương như súng, người phụ nữ đó sẽ không nguy hiểm đến mức này, nói trắng ra là... cô đã có thể bảo vệ cho *người phụ nữ đó*.

“Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập.”

Tiếng xe cảnh sát hú inh ỏi từ đâu vọng tới. Nhất định là có ai đó đã báo cho cảnh sát. Cũng tại anh quá vội vàng, không cân nhắc kịp thời, thấy Cherry gặp nguy hiểm liền xông ra, mà quên mất khẩu súng trên tay anh vẫn chưa được gắn ống giảm thanh. Tiếng súng vang vọng như thế, không làm kinh động đến người dân nơi này cũng là một chuyện lạ lùng. Hen tự thấy mình ngớ ngẩn hết sức, đường đường là con của đại boss có một trụ sở sản xuất vũ khí lớn nhất thế giới, ấy thế mà bản thân lại cầm theo một cây súng “ròm” như thế này.

Nhưng dù sao thì Hen cũng chỉ mới 8 tuổi. Biết bản thân luôn có thể gặp nguy hiểm nên cầm súng (cho dù là súng ròm) theo mình để phòng bị đã là một kỉ tích.

Hen dùng khăn lau lau khẩu súng, rồi quăng thẳng vào mặt cái xác. Sau đó móc chiếc điện thoại từ trong túi ra.

“Cử một người thẳng đến vị trí 40c 23’ về phía Bắc đến xử lí giúp tôi một việc.” Nhìn vào chiếc đồng hồ đo kinh vĩ độ cùng một số chức năng khác trên tay, Hen nói vào điện thoại. “Tôi cho anh 5’.”

Nhìn thấy những chiếc xe cảnh sát đã áp sát, cơ thể Hen toát ra một vẻ lạnh lùng khó tả. Chẳng ai có thể nghĩ một cậu nhóc vắt mũi chưa sạch lại có thể toát ra khí chất ung dung như thế.

Trái với anh, Cherry cảm thấy lo lắng và hồi hộp như muốn khóc tới nơi. Anh đã giết người, theo luật pháp thì tội không hề nhẹ. Cô nắm chặt tay anh, mím môi để cố gắng không lộ vẻ lo lắng ra ngoài.

Như nắm bắt được suy nghĩ của cô, Henry mỉm cười trấn tĩnh. “Những việc này về sau em sẽ bắt gặp thường xuyên. Không có gì đáng để sợ cả.”

Cher không nói gì, chỉ gật nhẹ mái đầu. Cô thật sự không mấy sợ hãi, nhưng chẳng qua vì chưa bắt gặp cảnh ngộ này bao giờ, nên cô rơi vào tính thể lạ lẫm, phản ứng chưa được xử lí rõ ràng như thế thôi.

Bọn cảnh sát lập tức đứng xếp vòng quanh hai người đang nằm và hai nhóc con đang đứng. Bọn họ sững sờ kinh ngạc, không hiểu lý do vì sao mà hai đứa trẻ này lại có mặt ở nơi đây.

“Hai bé con, tại sao hai em lại ở đây?” Một nhân viên cảnh sát người Mỹ tiến lại gần hai đứa trẻ vẫn đang nắm chặt lấy tay nhau, mỉm cười thân thiện. Số khác thì đến dò xét hiện trường, nơi có một người phụ nữ nằm bất động, hơi thở vẫn còn, và một cái xác đang trở nên lạnh dần.

“Ahuhuhuhu~~!” Cherry lập tức lấy tiếng khóc của mình thay thế cho câu trả lời với bọn họ. Đã là con nít thì rất giỏi khóc với làm nũng, huống hồ cô này giờ cũng chuẩn bị rớt nước mắt rồi. Henry cũng bắt đầu nhăn mặt, người ngoài nghĩ rằng anh sợ hãi vì không biết điều gì đã xảy ra, nhưng thực chất thì anh lại đang thể hiện cảm xúc khi nhìn thấy Cherry khóc như thế.

“Đừng sợ.” Chị cảnh sát ấy lại tiếp tục cười mỉm. “Các em đã được an toàn rồi. Hãy kể chị nghe, các em là ai? Và đã nhìn thấy được những gì?”

Cả hai vẫn im thin thít mà không hó hé bất cứ thứ gì. Người ngoài cho rằng bọn nó đã quá sợ hãi, vẫn chưa thể hoàn hồn, đến nỗi không mở miệng được. Hoặc vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nhà các em ở đâu, để chị dẫn về?” Cô ta thở hắt ra bất lực. Mọi móc lời khai từ những đứa bé lóc chóc vài ba tuổi như thế này chỉ tỏ vô ích. Thôi thì để chúng đoàn tụ với gia đình vẫn hơn. Dù sao việc điều tra này không nên để trẻ con tham gia, đã không được gì, lại còn ảnh hưởng đến ý thức sau này của lũ trẻ.

Thời gian 5’ sắp hết, Henry và Cherry đều đứng lặng chờ đợi.

“Đưa về đồn tìm thông tin.” Ngay khi tiếng ra lệnh của người phụ nữ vang lên, tiếng xe Mustang của Ford từ đâu chạy tới. Một người đàn ông mặc vest từ trong xe bước ra, gương mặt vô cùng nghiêm nghị. Đứng với tác phong của White gia, còn 2s nữa mới hết thời gian 5’. Dù không cần đúng thời gian tuyệt đối, nhưng việc họ đến sớm 2s xem ra vẫn có cái lợi.

Trong thế giới của Henry, việc căn chuẩn thời gian luôn phải đặt lên hàng đầu. Không phải từng giờ, từng phút, mà là từng giây, độ chính xác bắt buộc phải tuyệt đối. Chậm một giây, hoặc nhanh hơn một giây đều có thể lấy đi mạng sống của bất kì ai. Nói thì dễ, làm thì rất khó. Nhưng cậu bé mang tên Henry ấy đã làm được, tất cả mọi khác đều do anh nhắm tính trong đầu mà không cần đồng hồ, cũng không bị ảnh hưởng đến việc khác. Nó như một thói quen hay một phản xạ đối với anh.

Tất cả cũng đều do Nathan đào tạo. Nhớ lúc một hai tuổi, lão cha đã ép anh phải nhìn đồng hồ, ghi nhớ con số và khoảng cách từng giây, từng khác trên đó. Không phải nhìn một chút là thôi, mà cứ 15' nghiền ngẫm với cái đồng hồ, anh sẽ có 10s đảo mắt đi nơi khác để tránh ảnh hưởng đến thể lực thị giác. Không phải ngày một ngày hai, mà là cả nhiều tháng trời. Không được đi đâu, chỉ ngồi trong phòng, cơm cũng sẽ có người đưa đến tận nơi, thậm chí là đút cho ăn. Chỉ cần rời mắt khỏi chiếc đồng hồ quá thời gian quy định, Henry sẽ bị trừng phạt một cách thích đáng. Bài học của lão đại boss là, khái niệm thời gian là thứ quan trọng nhất cần có để hoàn thành mục tiêu của con người. Và một khi đã học được bài học về thời gian, cơ may sinh tồn sẽ được nâng cao một cách rõ rệt.

Quay trở lại vấn đề chính. Người đàn ông sau khi bước xuống xe đã hiểu nhanh cục diện của vấn đề. Ông ta đến bên cạnh chủ nhân của mình, không gặp người chào, để họ không thể nghi ngờ về gia thế của Henry và cô gái bé nhỏ này.

Cherry thấy người của mình, lập tức chạy đến ôm ngang chân ông, khóc nức nở. “Cháu rất sợ...” Hành động và lời nói của Cherry khiến người đàn ông có chút nhũn mảy.

Henry chỉ thể suy nghĩ đánh giá, rằng cô diễn sâu thật đó!

Sau, ông ta quay người về đám cảnh sát, lịch sự nói. “Tôi là người giám hộ của hai đứa trẻ, không may đi lạc vào đây. Cũng may là đã tìm ra.” Ông ta nhanh chóng liếc mắt đến cái xác, về mặt ra chiều kinh ngạc xen lẫn lo sợ. “Không biết đã có chuyện gì đã xảy ra?”

“Chúng tôi cũng đang điều tra đây.” Thủ lĩnh của đám cảnh sát là một người đàn ông cũng ngoài 40, ông ta nhún vai. “Hai đứa trẻ này đi lạc vào đây, nhìn thấy cảnh này nên tui nó sợ quá, không nói được gì.” Ông ta hắng giọng. “Được rồi, từ nay ông phải canh người cho cẩn thận. Nhưng dù gì lũ trẻ cũng là nhân chứng sống tại hiện trường, ông có thể cho tui xin tên tuổi và địa chỉ của chúng không?”

“Việc này...”

Thấy người giám hộ nọ không có ý định trả lời tiếp, vị cảnh sát cười nhẹ. “Cũng không loại trừ khả năng lũ trẻ đã... có hành vi tự vệ. Không ai lường trước được, đúng chứ?”

“Đúng vậy.” Ông ta cười. “Đây là White tiểu thư và White thiếu gia, thế hệ sau của gia tộc họ White. Nếu ngài còn thắc mắc về địa chỉ thì vui lòng liên hệ với cấp trên của ngài, có lẽ ông ta sẽ biết.”

Người đàn ông cười đầy ảm ý và dẫn lối mời hai đứa trẻ bước lên xe, hoàn toàn không đem theo gương mặt ngơ ngác của họ đi cùng.

“Một lũ ngu xuẩn.” Sau khi đã trèo lên xe, Henry cười một cách châm biếm, ngón tay cái lướt nhanh qua các đầu ngón tay còn lại.

Thấy cả thân thể Cherry tựa hẳn về chiếc cửa sổ bên kia, anh dang tay ôm trọn cô, để cô tựa vào lòng mình và ngủ một cách ngon lành. Có vẻ như cô đã rất mệt vì tàn cuộc ban sáng lẫn khi này.

Người đàn ông ngồi hàng ghế lái chỉ liếc nhìn bọn họ hai giây, rồi lại thản nhiên như rằng bản thân ông ta chẳng vừa thấy gì cả.

.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chương Ngoại Truyện: Part 1.3

Bài luyện tập mà anh vừa hứa sẽ dạy đó, sáng hôm sau ngay lập tức đi vào thực hiện.

Cầm sơ đồ trong tay, Cherry vội chạy đến phòng tập bắn. Hôm nay cô bé ngủ quên mất, nhớ đến lời dặn của người anh nuôi khiến cô không tránh khỏi rùng mình: “Em tuyệt đối phải đến đúng giờ, tính từng giây, nếu không sẽ bị phạt.” Vì vậy mà cô cố tăng tốc hơn nữa.

Đến nơi, cô tựa tường thở hồng hộc. Nhìn ánh mắt kiên nghị của Henry, con sợ hãi từ đâu ập tới khiến sống lưng cô lạnh toát.

“Em đã trễ 27s.” Hen chấp tay ra phía sau, quay lưng lại với cô. Nói bằng giọng trách mắng, cũng như là lời ra lệnh cho thuộc hạ. “Tương ứng với 27 giây. Lôi ra ngoài!”

Cherry tròn mắt kinh ngạc với lời nói của Hen. Một người anh luôn quan tâm chăm sóc cho cô, tại sao lại có thể buông một câu lạnh lùng đến vậy? 27 giây, thân hình bé nhỏ của Cher nào có thể chịu nổi! Chắc chắn là anh chỉ muốn cảnh cáo dọa dẫm Cher thôi, là cảnh cáo dọa dẫm thôi...

Suy nghĩ đó của Cher lập tức tan biến, có một người đã lao đến và mạnh bạo lôi cô ra ngoài. Cô sợ đến độ liú luôn cả lưỡi, không thể nói một lời nào cho đành hoàng. “Hen...Hen...anh muốn đánh em sao?”

“Anh đã nói với em những gì, chắc em còn nhớ.” Đó là Cher phải đến-đúng-giờ. Và cô đã không đến đúng giờ theo yêu cầu của anh.

“Nhưng...A!” Một cây gậy đầu tiên thẳng vào mông Cher mà đánh, làm cô đau giật nảy người. Nếu để ý đến, cây gậy này không phải là gậy của gia tộc White dùng theo gia pháp, mà đơn thuần chỉ là một khúc gỗ lượn nhọt ở đâu đó. Sức lực cũng chỉ dùng rất ít. – Đó là hình phạt dành cho trẻ con, nhưng như thế cũng đủ khiến cho Cher cảm thấy đau đớn vô cùng.

Đến gậy thứ 2,3,4 đánh vào Cher, cô đau mà nước mắt chảy ròng ròng trên khuôn mặt phúng phính. Thiết nghĩ thì làm sao một đứa trẻ ba tuổi có thể chịu đau đớn được như vậy?

Nhưng đã không hề có một lời cầu xin nào được thốt lên, bởi vì cô đang giận. Đây cũng là lần đầu tiên cô giận anh.

Thấy Cher khóc, Hen cảm thấy có một mớ cảm xúc chua xót trong lòng. Anh cũng muốn nói thôi, nhưng không thể. đành quay mặt đi nơi khác mà cảm nhận từng tiếng gậy thô va đập vào cơ thể con người, cùng những tiếng rên la dần nhỏ bé, đứt quãng. Đến gậy thứ 15, Cher đã cắn chặt môi đến mức bật máu. Phần dưới cơ thể cô giờ đây còn lại cảm giác vừa chai sạn vừa bỏng rát như đang bị thiêu đốt.

Gậy thứ hai mươi bảy kết thúc, Cherry muốn lịm ngay tay tại chỗ. Nhưng cô vẫn cố mở mắt to nhìn khuôn mặt lạnh băng của anh. Cuối cùng, cô đã không ngất.

Vì anh biết Cher có sức khỏe khá tốt, nên Hen mới quyết định ra tay với cô mà không sợ xảy ra bất trắc. “Em có thể bỏ cuộc.” Anh lãnh đạm tuyên bố.

“...Em sẽ không bỏ cuộc.” Cherry lê lét từng bước đến trước mặt Hen. Cô cắn chặt môi, và đưa đôi mắt ướt đẫm nước của mình nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp mà hùng hực tia tức giận đó, anh bất giác cau mày. Không phải Cher quyết tâm học gì cho cam, đơn thuần chỉ là, cô đang cố gắng làm ngược ý của anh để thể hiện thái độ. Nhìn Cher vậy thôi, chứ thật ra cô là một đứa trẻ bướng bỉnh cực.

Xem ra lần này... anh phải mệt mỏi rồi.

“Tốt. Vậy thì bắt đầu.” Hen nắm tay cô dẫn về phía trước, liền bị gạt phắt ra. Anh lờ mờ cô rồi thản nhiên bước một mình, để cô lững thững theo sau.

“Bài luyện tập đầu tiên của em là ráp súng.” Anh đưa trước mặt cô một khẩu súng được tháo rời rạc thành từng bộ phận. Nào là nòng súng, khoá nòng, bệ cầm, bộ phận cò, đẩy ngược,... Toàn những thứ mà cô chưa bao giờ biết đến. “Cho em 3’, thời gian bắt đầu được tính.”

Cô ngó nghiêng, thắc mắc, “Nhưng phải ráp thế nào?”

“Em còn 2’56s.”

Không nhận được câu trả lời thích đáng, Cher không khâm phục giậm bịch bịch chân xuống đất, cử động mạnh vô tình động trúng vết thương khiến cô hơi nhăn mặt. Nhưng Henry vẫn không nể tình nghĩa, tiếp tục đứng nhăm thời gian.

Sau năm phút mò mẫm, cuối cùng cô cũng đã biết cái nào ráp trước, cái nào sau, cái nào ráp kèm với cái nào. Việc lắp ráp súng này thoạt nhìn tưởng dễ, nhưng thực hành rồi mới cảm thấy khó nhằn vô cùng, nhất là đối với một người chưa từng tiếp xúc với nó ngoài đời thật và không hề được chỉ dẫn cách như cô. 5’ là nhanh rồi. Thật ra người lớn dù biết được cách lắp ráp từ trước, nhưng những lần đầu thực hiện cũng phải mất 2’ là ít.

“Vượt quá thời hạn quy định. Ráp lại.” Hen ra lệnh cho Cher, đồng thời hất cằm cho một tên thuộc hạ đứng gần đó thay cho câu lệnh tháo súng. “Bây giờ là 1’30s, thời gian bắt đầu được tính.”

Hen ra đề quả thật là vô cùng khắc nghiệt. Nhưng dường như Cherry không màng quan tâm lắm đến nó. Lần này Cher rút kinh nghiệm, không dám hỏi nhiều hay chần chừ làm tốn thời gian. Vì đã thao tác một lần rồi, nên lần thứ hai cô thực hiện vô cùng nhanh.

“58”. Rất tốt.” Henry gật gù, giọng nói và cường điệu của anh nhấn nhá chẳng khác gì các bậc tiền bối. Nhưng cũng phải, anh đang là tiền bối của cô đấy thôi. “Bây giờ thì kết hợp tháo lắp súng. 2’, bắt đầu”

Việc tháo súng chỉ cần ngược lại cái lối đi cũ là xong. Lần này, cô đã thực hiện được trong vòng 1’22”...

“Được. Tháo lắp súng. 30s”

Cher hơi khựng người, Hen làm như cô là cái máy vậy. Rút ngắn cũng phải phù hợp, không thể từ ba phút nhảy xuống cái thùng còn ba mươi giây thế được!

Cher đã thực hiện trong 1’01s

“Anh cần em tăng tốc, hiểu chứ?” Hen cau mày không hài lòng. Cher cũng cảm thấy trong người vô cùng khó chịu, không riêng gì vết thương phần mông kia. Bây giờ cô đã không nói lời nào, vậy mà anh cứ thần nhiên xem như chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh xem cô là cái gì chứ?

“Anh không thể nói là làm được ngay.” Cher gân gổ biện lý.

“Thực hiện lại.” Mặt của anh tối đi vài phần.

Cô không nói gì, tay vẫn tiếp tục thao tác. 1’37”...

1’54”... 2’10”... 4’51...”

Biết được Cher đang cố tình chống đối mình, Hen vẫn tỏ ra nghiêm nghị. Một tiếng trôi qua, Cher mỗi một ngời bệt xuống đất, hai bàn tay tấy đỏ cả lên, cô cố gắng nhẹ nhàng nhất để không động đến vết thương. Cher đang đau, còn bất đứng hoàn như thế thì làm sao cô chịu cho nổi.

“Đứng dậy.” Hen trầm giọng. Vẫn không thấy cái cục thịt nhỏ xíu trên đất động dậy, anh hững hờ quay người bước. “Cho đến khi hoàn thành, em sẽ được ra ngoài.”

Đùa ày chứ??? Cher đang trong tình trạng vật vờ như thế này, đứng còn không xong, huống chi là phải liên tục lặp đi lặp lại một động tác. Bụng thì kêu ùng ục vì đói. Tay cô lại sưng húp cả rồi, anh phải hiểu bàn tay như thế này thì công suất làm việc không được cao. Làm thế chẳng khác nào giết người cả.

Cher bậm môi liếc nhìn cái bóng dáng dần khuất sau cánh cửa. Đợi mọi người đi hết, cô mới dang tay sải chân nằm bệt xuống nền đất thành hình chữ đại. Cô chán ghét nhìn vào chiếc camera giám sát trên cao. Thì ra Henry lại nghiêm khắc như vậy trong việc dạy dỗ người khác. Nhưng với ai cũng được, tại sao ngay cả cô cũng phải đối xử hà khắc như thế này? Cô không cam tâm.

Cher không biết rằng, một khi đã lọt vào tay lão cha, cô sẽ không còn bất gặp những buổi dạy dỗ *nhẹ nhàng* như thế này nữa.

“White thiếu gia, nếu như tiểu thư xảy ra chuyện thì...”

“Sẽ không có chuyện gì đâu.” Hen vẫn nhìn vào màn hình hiển thị buồng tập bắn súng, nơi mà có một cơ thể nhỏ bé đang nằm sõng soài trên nền gạch. Anh biết Cher rất bản lĩnh, cô sẽ chẳng làm sao cả. Khổ sở trong lúc luyện tập cũng là chuyện thường, anh đã cảnh báo với cô từ trước rồi. “Chẳng qua là con bé cứng đầu ày đang muốn chống đối tôi.”

“Vâng.” Quản gia Kyuuma trầm lắc đầu.

Henry khề thờ dài, chẳng khác gì người lớn thật. Cherry cương, anh sẽ cương hơn thế. Dù anh muốn cưng người em gái xa lạ này như trứng mỏng, nhưng càng nuông chiều càng không tốt.

“Đến giờ tập kiếm của thiếu gia rồi.” Quản gia Kyuuma cất giọng nhắc nhở.

“Tôi biết.” Henry tiếc nuối nhìn vào màn hình, độ chừng hai giây sau, anh quay người bỏ đi. Cuối tuần này nhất định cha sẽ về kiểm tra thực lực cùng sự tiến bộ của anh. Nếu như không ra gì, anh sẽ rất thê thảm.

Bỏ qua bữa trưa, Cherry ngủ một giấc đến chiều. Cô vờn vai một cái mà cảm thấy cả cơ thể vô cùng đau nhức. Nghĩ đến cái bụng đáng thương vì không có thứ gì lấp đầy suốt từ sáng đến giờ, cùng với bộ dạng tàn tạ này nữa, Cher đột nhiên minh mẫn và có động lực hẳn. Cô nhắc khẩu súng lên và từ từ tháo nó, sau đó lắp ráp lại một cách nhanh chóng nhất.

Và chưa đầy 30s sau, cô đã thành công.

Cánh cửa tự động mở ra như được điều khiển từ xa bởi ai đó. Mi mắt Cherry sụp xuống chưa từng thấy nên cô siêu vội bước ra ngoài. Cảm giác mệt mỏi bắt đầu xâm chiếm, khiến toàn bộ cơ thể cô lờ lững hoạt động, tay chân bủn rủn, run lên từng đợt. Ngay cả đứng cũng không vững. Cạn kiệt sức lực rồi. Cher ngời bệt xuống cánh cửa ngay đó và thở dốc.

“Bác... bé cháu...” Cher mếu máo nhìn người đàn ông tầm 40 trước mặt, hai tay giơ lên cao như kiểu muốn được bế đi. Quản gia Kyuuma không nói gì. Nhìn đôi mắt long lánh hạt lệ ẩn chứa sự chờ đợi ày một hồi, người đàn ông cũng cúi xuống nhắc bổng cô lên cao.

“Ahuhuhu-” Cher bấu víu lấy cái cổ của quản gia Kyuuma mà oà khóc. “Anh Henry vô cùng ác độc! Chỉ bác mới tốt với cháu!”

Kyuuma là quản gia ở đây, đồng thời cũng được tiến cử làm người bảo hộ, chăm sóc cho Cherry. Ông đã đứng ở màn hình giám sát trong suốt khoảng thời gian từ khi rời khỏi phòng luyện tập cùng Hen.

“Đừng khóc nữa.” Ông mỉm cười hiền hậu, vỗ vỗ nhẹ lên lưng Cher và bước chậm rãi về một phía. “Thiếu gia làm thế chỉ vì muốn tốt cho tiểu thư.”

“Như thế mà tốt sao?” Cherry bậm môi, cắn vào cổ của quản gia Kyuuma. Tuy thế, ông vẫn không hề có biểu hiện đau đớn, chỉ để yên cho Cher hả giận. “Henry chết bầm! Aaaa~~~~ !!!” Cảm thấy chưa đủ, cô lại tiếp tục cắn, cắn thật mạnh. Hàm răng sắc lẹm như được mài của cô khiến cổ của ông ứa chút máu. Dù có đau, nhưng quản gia Kyuuma vẫn không hề hó hé một lời.

“Em thêm thịt người đến thế sao?”

Cảm nhận được vị tanh tanh, Cher ngược lên và nhìn ông với đôi mắt hối tội. Định cất miệng xin lỗi, ấy vậy mà giọng nói đáng ghét của ai kia vang lên khiến cô quên bồng mất điều này. Cô quay mặt 180 độ nhìn nụ cười bốn cột ấy trong cảm giận.

“Phải, phải, phải. Em muốn ăn thịt anh đây.”

Henry hơi sững người nhìn Cher, sau lại cười phá lên. “Anh biết em sẽ không bao giờ ăn được anh, haha.” Hen mỉm cười bí hiểm rồi lại nói tiếp. “Nhưng sau này anh lại có thể ăn em, một cách ngon lành.”

Cher hừ nhẹ, lườm như chĩa mũi giáo về phía Hen. Ý gì chứ? Thật là muốn cô tức chết đi được mà.

“Bác! Đi về nhà mình thôi~~~!!”

Cherry gần như đã hết lên. Quản gia Kyuuma chỉ biết đường “ừ” chiều theo ý cô, mỉm cười nhẹ. Dù có là thiên tài, nhưng bọn họ vẫn chỉ là hai đứa trẻ hồn nhiên, thể hiện cảm xúc không biết chừng mực. Chẳng rõ sau này, khi lớn lên, tội nhỏ sẽ trở thành những con người với tính cách như thế nào nữa...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương Ngoại Truyện: Part 1.4

Tối đó, Henry một mình băng qua khu rừng nhỏ trong đại dinh thự để đến nơi mà em gái nuôi của anh đang ở. Đứng trước cửa phòng, thấy Cher đang ngủ say sưa, hai mày đôi khi co lại. Hen khẽ cười, ngay cả trong mơ mà còn mang vẻ mặt tức giận cau có đến như vậy, thử hỏi khi tỉnh lại thì sẽ ra sao? Lần này không chừng cô có ác cảm với anh luôn ấy chứ.

Henry trèo tốt lên giường, ôm chặt lấy Cher từ phía sau, khiến cô hơi giật quạ. Được một lúc, Hen vô tình động vào vết thương trên người cô. Cô ưm a đau đón một tiếng rồi mới quay lại, mặt mày nhìn cái kẻ đang ôm cứng ngực mình. Sau đó vòng tay ôm lấy anh mà ngủ tiếp.

Hen hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cứ để im như vậy. Lần này thì ôm cô từ phía trước, anh không sợ động vào vết thương nữa.

Được chừng 3, 4s sau, Cher choàng mở mắt. Đạp thẳng một chân vào bụng Hen làm cho anh lăn bịch xuống đất như quả mít rụng. Anh đau đón nhăn mặt vì sự tiếp xúc quá “hoàn trắng”, Cherry cũng đau không kém, phần vết thương như muốn rách ra luôn vậy.

“Ahuhu~ đau quá!” Cô đau đến ứa nước mắt.

Henry quên hẳn cái đau “nhỏ xíu xiu” của mình, đứng dậy và hiên ngang lật úp cơ thể cô xuống, vạch quần xem vết thương cho cô. Vì Cher không kịp phản ứng, nên đành nằm im trong cơn phần uất.

“Em chưa bôi thuốc sao?” Anh cau mày nhìn vết thương tấy đỏ, thâm tím, vài nơi lại điểm vết máu bầm.

“Đừng quan tâm, đồ giả nhân giả nghĩa!”

Như câu nói vừa rồi chẳng hề chui vào lỗ tai Henry, anh gọi điện ra lệnh. “Quản gia Kyuuma! Thuốc!”

Hen không phải đợi lâu, mọi thứ đã dâng đến trước mặt. Lý do cũng bởi vì quản gia Kyuuma sớm biết sẽ cần dùng đến khi cô nói theo Henry luyện tập, nên ông đã chuẩn bị từ trước.

Cũng là trong khi chờ thuốc đến, anh đã nhanh chân tiến về hộp sơ cứu trong căn phòng. Sau khi rửa xong vết thương, anh lấy thuốc mà quản gia đã đưa cho mình lúc nãy, nhẹ nhàng bôi vào. Động tác tỉ mỉ như vậy khiến cô khá dễ chịu, song trong lòng vẫn cảm thấy ảm ức tốt cùng.

“Anh đừng vừa đắp vừa xoa như thế.”

“...” Anh im lặng một lúc, rồi cũng mở miệng nói tiếp. “Vì bắt buộc phải đắp em, nếu không xoa thì em mãi mãi sẽ ghét anh mất.”

“Tại sao lại là ‘bắt buộc’?” Cher không hiểu hỏi lại, giọng nói vẫn đầy vẻ dỗi hờn. Hen đánh mắt cô đều là do anh cả, làm gì có ai bắt buộc anh đâu cơ chứ?

“Anh không thể thao túng em.” Thấy Cher muốn nói gì đó nhưng lại không thông, môi chỉ mấp máy rồi lại thôi, Hen nói tiếp. “Nếu không làm vậy, nhất định em sẽ có nhiều nhược điểm, sau này muốn sửa chữa cũng chẳng thể nào.”

“Nhưng em chỉ chậm vài giây, anh cũng không cần phải chi li như thế!” Cher vẫn cứng đầu. Mặt anh bỗng chốc tối sầm, sự thay đổi kì lạ này khiến cô hiểu kỳ, và cả run sợ. Không phải là cô chưa từng nhìn thấy được sự đáng sợ của anh.

“Ngông cuồng. Em nên nhớ kĩ, *chậm một giây là đi luôn một mạng*. Nếu cố tình phớt lờ, em hãy xác định thăm cảnh sau này mà em có thể gặp phải.”

Nhìn thấy nộ khí đang toả ra ngùn ngụt từ người anh, cô bất giác run lên một đợt. Nghe anh nói, nửa chữ cô cũng chẳng thể đem ra bắt bẻ. Cổ tình cái bướng là không khôn ngoan. Vì đuối lý nên Cher đành bĩu môi, rồi áp mặt xuống gối mà nuốt ngược nước mắt vào trong, để anh muốn làm gì thì làm.

“Anh xin lỗi...” Rất lâu sau, Henry mới cất tiếng, giọng dịu dàng như ru. “...Nhưng nếu em tiếp tục tái phạm, sự việc ngày hôm nay sẽ lặp lại.”

Cher ngược về mặt cau có lên nhìn Hen. Người con trai này, có biết xin lỗi không thế? Lời xin lỗi mang tính chất đe dọa như vậy thì làm sao mà cô có thể chấp nhận cho xong?

“Anh đem cất cái về sau đi, nghe thật ngứa lỗ tai mà...A~” Lời vừa dứt, Henry lập tức phát vào mông cô nhóc - nơi bị thương - một cái, lực tuy không mạnh nhưng cũng đủ khiến cô giật nảy người vì đau điếng. Chẳng rõ là anh đang muốn cứu Cher hay muốn giết cô nữa!

“Lời thô thiển của em mới đáng để cất đi.” Lời nói của Hen không mang chút gì là nạt nộ, ngược lại, trong đó ẩn chứa sự tươi cười. “Mau hứa với anh, những việc này sẽ không tái diễn nữa.” ‘Những việc này’ của anh chính là cái lý do khiến mông cô sưng tấy đến như vậy.

“Nếu em không hứa?”

“Anh sẽ thả em vào sâu trong rừng phía Nam để ma đến bắt.”

“Ahahaha~” Cô cười phá lên, quên bém đi con đau. “Anh vẫn còn tin trên thế giới này có ma sao? Đồ ngốc. Khu rừng phía Nam em cũng không sợ, mọi ngõ ngách trong dinh thự to lớn này, em đều thuộc lòng rồi.”

“Haha,” Bị mắng ngốc, Henry không những không tức giận mà còn cảm thấy vui vui. Vì đơn giản, Cher đã mỉm cười trở lại rồi. “Vậy thì anh sẽ tổng em đến rừng Amazon, đến lúc đó, xem em tìm đường về bằng cách nào.”

“Rừng Amazon, là ở...” Chiêm nghiệm một lúc để cố gắng nhớ cái tên cánh rừng này, hình như cô đã từng đọc qua ở đâu đó. Chợt nhớ ra, cô liền cau có. “Hừ, anh dám...!”

“Em nghĩ anh không dám?” Hen nhướn một bên lông mày đầy khiêu khích, ngón tay cái khẽ lướt qua đầu các ngón tay còn lại. Dĩ nhiên là anh dám, nhưng chẳng qua là anh không yên tâm lắm khi để cô ở lại một mình trong khu rừng quái quỷ gần đây lại phát hiện vài bộ tộc lạ.

Cher nhìn vào mắt anh để xác thực. Dù có ý trêu chọc, nhưng cô lại chẳng thể tìm ra điểm sơ hở nào để kết luận là anh đang đùa cợt. Cô mỉm môi. Có lẽ cô nên nghe lời anh thì hơn, như anh nói, như bác quản gia Kyuuma nói, tất cả đều muốn tốt cho cô mà thôi.

“Anh, em đói bụng.” Cher nhắm mắt mè nheo. Sáng vì ngủ quên, chưa kịp ăn gì đã phóng vọt qua phòng tập. Trưa lại bị bỏ đói ở cái nơi ấy, chiều vì quá mệt mỏi nên đánh một giấc, và bị phá giữa chừng bởi cái ôm của ai đó ban nãy. Vì thế mà có thể kết luận: Từ tối hôm qua đến giờ, cô chưa bỏ một cái gì vào bụng cả.

Hen “ừ” một tiếng, rồi hất hàm cho quản gia Kyuuma đứng một góc trong phòng. Bác như hiểu mệnh lệnh, liền cúi đầu chào anh và bước trở ra.

Cho đến khi một gia nhân theo lời của bác quản gia đem thức ăn tới, Cher đã ngủ gáy khò khò, say đến nỗi chẳng biết trời đất gì cả.

...

Sáng

Lần này Cher rút kinh nghiệm, đến sớm hơn hẳn nửa tiếng. Tất nhiên là cô không quên dặn người làm món ăn sáng đem đến phòng tập để bổ sung năng lượng cho cả ngày hôm qua. Thuốc Hen bôi quả thật vô cùng công hiệu, chỉ sau một đêm, cô không còn cảm giác quá ê nhức nữa.

Mới 5h30', trời tờ mờ sáng, Cher mắt tròn mắt dẹt nhìn đám gia nhân đã tắt bật chuẩn bị cho một ngày mới. Nghĩ cũng thấy tội nghiệp cho lũ người đó, hằng ngày Cher toàn ngủ đến 8,9 giờ. Đã lỡ mất bao nhiêu tiếng so với đám người này như vậy, ấy thế mà Henry lại không lên tiếng, chứng tỏ tội ngủ dậy trễ không đáng phạt. Xem ra quy củ của White gia vẫn còn khe hở.

E hèm. Thật ra thì ngủ dậy muộn thường bị đánh 20 roi mây rồi mới bắt đầu làm việc khác. Đầu dễ gì việc không cảm đoán mà đám gia nhân họ lại răm rắp làm theo, không mắc lỗi lầm nào kia chứ! Chẳng qua vì cô là tiểu thư nhà họ White nên được anh ân xá đó thôi.

Cherry nhai nhóp nhép miếng bánh. Thấy Hen đến, cô vẫn dừng dừng xem như không, ăn nốt miếng bánh còn lại, và định bụng sẽ ăn thêm vài miếng nữa. Thoáng thấy thái độ của Cherry, Hen cau mày.

“Bỏ bánh xuống. Nếu em muốn thì hãy đến đại sảnh ăn của White gia. Không nên tùy tiện như vậy.” Anh vẫy tay ra lệnh cho đám người phía sau. “Vứt đi.”

Thấy sự lạnh nhạt trong lời nói của anh, cô ôm khư khư túi bánh. Cher quả thật cảm thấy khó hiểu, anh mới dễ thương trở lại vào tối hôm qua, giờ đã hết

dễ thương rồi.

“Em không cho phép. Các người tránh ra!” Cô bỏ cả hai ba cái bánh vào miệng. “Em bị bỏ đói từ tối hôm kia đến giờ, anh muốn giết em hay sao mà cướp đi cả miếng ăn của em?! Hừ.”

“Cherry. Nó làm ô nhiễm phòng tập, sản sinh vi khuẩn, không tốt cho sức khỏe.” Henry nghiêm giọng. “Tập luyện trong điều kiện khắc nghiệt sẽ làm tăng sức dẻo dai cho em.”

Cher cầm nín, trong một giây buông thông tay, bọn người kia đã nhanh chóng đoạt lấy túi bánh từ tay cô. Không thể chống cự, cô đành chịu đựng trong uất ức.

Cô cầm cây súng trong tay, chưa được sự chỉ dẫn của Hen hay bất kì ai thì cô đã nhận được mệnh lệnh “Bắn đi.”

“Bắn thế nào ạ?” Cher biết câu hỏi của mình sẽ không có lời đáp trả, nhưng cô không cam tâm. Dạy dỗ mà cứ để học trò phải mò mẫm như thế này, thà cô tự học còn hơn.

Cher vẫn đứng im lặng chờ câu trả lời. Anh đáng ghét cũng phải có chừng mực, nếu cứ như thế này mãi, không chừng anh lại rơi vào cái hố đen trong lòng cô, trở thành người mà cô căm ghét nhất mắt.

“Lắp đạn, cầm súng, mở khoá nòng, nhắm vào hồng tâm, bóp cò.” Vòn vẹn chỉ có thế, không bổ sung thêm một lời nào nữa cả. Hen nói mà như không nói, thà câm lặng, Cher còn không bực mình đến như vậy.

Cher cầm súng bắn đại. Phát đầu chẳng hề trúng vào điểm nào trên tấm bia cả. Phát thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng chung số phận. Hen đứng ngay cạnh cô, khẽ nhủ nhủ đôi mày.

“Hey! Mọi người đang ở đây sao?” Nghe giọng lạnh lạnh cùng với cái bóng thoăn thoắt của tên nào đó từ phía cửa, sẵn trong người bực bội, Cher chìa thẳng súng về đằng ấy, không nương tình bắn thẳng một phát.

Keith vừa mới từ cửa bước vào, đang tíu tít chuẩn bị đứng xem màn luyện tập của cô em gái mới kết nghĩa. Chẳng ai ngờ lại có một phát đạn nhắm thẳng vào hắn. Nếu không phản xạ nhanh, không, chính xác là nếu không gặp may, có lẽ giờ này, hắn cũng chẳng còn đứng được nữa.

“Keith a~ ahuhuhu~” Cherry vút súng xuống đất, chạy đến ôm chầm, và úp mặt vào tên Keith vẫn còn đang cứng người vì vừa thoát chết trong gang tấc.

Sở dĩ Cher chỉ gọi hắn là “Keith” thay vì “anh Keith” như Henry, cũng bởi vì nhìn mặt hắn ta dễ thương và đáng yêu cùng cực, mặc cho hắn lớn hơn cô những 5 tuổi. Cher chẳng muốn xem một người trông trẻ con như vậy làm anh một chút nào.

“Em đang có ý?” Henry thở ra nhẹ nhẹ, gương mặt không hề tỏ ra tức giận, song lại sắc bén vô cùng.

Cô quắc mắt lườm anh, khẽ hừ một tiếng. Trái với Hen và Cher, Keith chung ra bộ mặt ngây ngô của mình, hắn ta chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Hừm, khá lắm. Em cứ như vậy đi, cho đến khi bắn trúng hồng tâm, em sẽ không được ra ngoài.” Hen quay người bước đi, theo sau anh là hai, ba người nữa. Anh cũng nhận thấy được rằng, không lý nào có chuyện cô chẳng hề bắn trúng tấm bia, đến khi thấy cái bóng thoăn thoắt bay vào phòng lại giương súng nhắm một phát trúng ngay như thế. “Em cần phải tĩnh tâm, thử suy nghĩ và hình ảnh duy nhất trong đầu em chỉ là cái hồng tâm kia.” Trước khi khuất bóng, anh lãnh đạm nói với cô.

Sau khi bọn họ đã đi, Cher ngồi bệt xuống đất, gương mặt ỉu xiu. Keith cũng ngồi theo cô, nói bằng giọng giễu cợt. “Chọc giận đại ca Henry rồi hả?”

“Hừ. Chính anh ấy chọc giận em thì có.”

“Haha~” Hắn cười phá lên, đáy mắt pha lẫn sự vui thích. “Henry đánh người là chuyện thường, cả tôi cũng bị hắn ta trừng phạt không dưới một lần. Hình như hôm qua em cũng vừa được thỉnh giáo.” Keith len lén liếc Cher, dĩ nhiên là khuôn mặt cô vẫn một màu uất ức, muốn giấu cũng chẳng thể nào giấu cho được.

“Không phải hôm qua, hôm nay nữa, và cả ngày mai, ngày mốt, ngày sau, em sẽ mãi mãi bị hành hạ như thế này thôi. Em ghét anh ấy! Vô cùng cực~!”

“Ây~ Cậu ta mà nghe được, thế nào cũng rất đau lòng cho xem.”

“Hừ. Anh ta làm em đau lòng trước, như thế rất xứng đáng.” Rồi Cherry đứng bật dậy, hét ầm ầm vào cái camera. “Henry, Henry! Nghe em nói gì không?? Em ghét anh! Ghét anh! Vô cùng ghét anh!”

Ngay cả Keith còn phải day day thái dương, lạng người nhìn cô. Hắn thì không nói làm gì, nhưng hắn vẫn không hiểu, người lạnh lùng trầm tính như Henry nhìn ra điểm gì vừa mất ở Cher, lại có thể chịu đựng được tính cách của cô. Thậm chí còn đối xử cực kì ân sủng mà chưa từng có một người nào được như vậy.

Hình như hắn vẫn còn chút gì đó gọi là coi thường Cherry rồi.

“Dạy em cách bắn súng đi~” Cher quay sang nhìn Keith, đôi mắt long lanh ngấn chút lệ, giọng nói cố tình kéo dài làm nũng.

“Rất tiếc. Anh không biết cái này.” Keith nhún vai. Đương nhiên hắn sẽ học, nhưng không phải bây giờ. Không biết mà lên mặt dạy người khác, như thế không được hay cho lắm.

“Sao? Anh bằng tuổi anh Henry, anh Henry bắn giỏi thế kia mà!”

“Hừ” Keith bậm môi lườm cô. “So sánh quái gì thế hả? Cậu ta học rồi, anh chưa học, hiểu chứ?”

“Vậy có nghĩa là anh lười biếng rồi.”

Bị nói trúng tim đen, Keith cứng họng. Hắn luôn nghĩ, mình chẳng phải như đương kim thiếu gia của gia tộc nhà họ White, không cần phải tiếp xúc với mấy cái giết chóc này sớm để làm gì. Đó là lý do biện minh cho sự lười biếng của hắn.

“Chẳng phải em cũng đang lười biếng đó sao?” Keith khích bác.

Không chịu được cảnh bị người khác khiêu khích, cô đứng dậy, phui phui đất quần rồi cầm súng ngang tầm mắt.

Pằng

Viên đạn đã ghim thẳng vào hồng tâm của tấm bia.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chương Ngoại Truyện: Part 1.5

..

Trong khi Cherry nhón miệng cười vui thích, thì Keith bên cạnh đã ngoác mồm đầy kinh ngạc. Hắn còn tưởng mình hoa mắt nên liên tục lấy tay dụi dụi. “Có thật là lần đầu tập bắn của em không???”

“Dĩ nhiên.” Cher ngheh mặt tự đắc. Cô bắn tiếp thêm vài phát. Phát nào phát đó đều trúng vào hồng tâm cả. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã lập kỷ lục làm người tập súng nhanh thành thực nhất thế giới rồi. Nhớ lần trước, khi ở trong một khu ổ chuột của thành phố, cô từng ném thẳng một hòn đá vào đúng vị trí nhắm - tức sau ót - của tên lưu manh xấu số có ý định hại người phụ nữ. Đáng lẽ cô phải nhận ra cái tài nhắm chuẩn xác của mình từ lúc ấy mới phải.

“Đó là tư chất bẩm sinh của em.” Henry từ lúc nào đã bước vào trong phòng, khuôn mặt không một chút gì mang ý khen ngợi cô. Chỉ cái câu nói kia là chấp nhận lọt vào lỗ tai được.

Henry đã nhận ra điều này ngay từ lúc cô giương súng bắn Keith rồi cơ.

“Di chuyển tấm bia ra xa.” Anh ra lệnh. Sau đó, tấm bia được di chuyển xa hơn cả vài chục mét nữa.

Lần này thì cô đã bắn trật.

“Đừng quá chủ quan.” Giọng trẻ con đến đâu thì qua tay Hen đều biến thành giọng của ông cụ non cả.

Cherry bất đắc dĩ gật đầu. Vừa rồi là cô quá tự kiêu tự mãn dẫn đến sơ xuất. Lần này nhất định sẽ không như thế nữa. Cher nắm khẩu súng bằng hai tay, nhắm chặt một mắt để độ chính xác cao hơn.

“Không được nhắm một mắt.”

Cher không mấy phục, nhưng vẫn làm theo. Đương nhiên, lần này cô không còn tái phạm sai sót nào.

“Haha~ Bé Cherry hay quá nha!” Keith dõi theo cô suốt từ nãy đến giờ bỗng dưng vỗ tay lộ bộ, tiếng cười thể hiện sự vui thích.

“Di động tấm bia.” Sau mệnh lệnh của anh, tấm bia di chuyển trên đường băng theo tốc độ chạy của một con người, lúc gần lúc xa, lúc sang trái rồi lại sang phải, đôi khi lại thẳng kít bất chợt. Đây là bài tập ở mức độ khó mà một người bình thường nhanh nhất là vài tháng mới có thể tập đến. Cher khẽ nhăn mặt, vật thể đứng im còn chấp nhận được, đằng này cứ mãi di chuyển, làm sao cô xác định được hướng đi cho xong.

Bắt gặp nét lưỡng lự trên khuôn mặt cô, Henry liền hắng giọng. “Không phải lúc nào kẻ thù cũng đứng yên một chỗ cho em bắn họ.”

Cher cúi đầu nghe theo. Bắn một viên đạn, nhưng lại bị trượt ra ngoài một chút. Rút kinh nghiệm, cô trừ hao một khoảng xa hơn ở viên đạn thứ hai, để vừa bắt kịp với hồng tâm tấm bia. Nhưng vừa nhả đạn, lập tức tấm bia kia khựng lại, và di chuyển theo một đường băng khác, thành ra cô lại tiếp tục trượt.

Quả thật chẳng hề giản đơn một chút nào.

Mấu chốt của vấn đề này chính là căn chuẩn thời gian, xác định được đường đi nước bước. Nếu lòng bài luyện tập súng cùng bài luyện tập về thời gian và độ nhạy cảm, hiệu quả đương nhiên sẽ tăng lên gấp bội. Nhưng hiện tại, ngoại trừ cái tư chất bẩm sinh kia thì cô chẳng có thứ gì cả.

Không, không đúng. Tư chất bẩm sinh của cô chính là năng lực nhắm vào trúng mục tiêu – tức bao gồm tất cả kĩ năng trên!

Păng một viên, một chút nữa thôi đã trúng hồng tâm.

“Phải! Phải đó! Có lên Cherrr aaa~~~~!” Keith luôn miệng cổ vũ Cherry, khiến cô không kiềm nổi nụ cười vui vẻ. Henry thấy thế liền hắng giọng. “Cậu la cái gì? Cher nó vẫn còn chưa thành công.”

“Hừm... Cậu mở to mắt ra mà xem.” Hắn cúi kính chỉ vào cái đồng hồ điện tử. “Chưa được nửa tiếng đồng hồ nhá! Chưa được nửa tiếng mà đứa bé ba tuổi Cher đã rút ngắn được khoảng cách so với mấy cô chú niệt mài luyện tập cả vài năm trời nhá!” Hừ một tiếng, hắn lại nói tiếp. “Phá vỡ kỉ lục học súng của cậu nữa kia, tôi nhớ không lầm, cậu ba ngày mới bắn được như Cher nửa tiếng.”

“Chẳng phải tôi nói Cher có tư chất bẩm sinh hay sao?” Tông giọng Hen vẫn chẳng hề thay đổi. “So với tư-chất-bẩm-sinh, như thế vẫn chưa đạt yêu cầu.”

Keith cảm nín, không biết nói thế nào cho phải. Hắn ta liền xám ngoét mặt mày lui về một góc, quyết định im lặng nhìn Cher tiếp tục bắn. Không ngờ rằng, trong khi hắn nói chuyện với Henry, cô đã nhắm trúng cái tâm tròn nhỏ xíu từ lúc nào rồi.

“Ôi~ Cher, Cherry yêu quý. Em giỏi quá!” Hắn sung sướng còn hơn cô, sau liền dẫu môi liếc nhìn Henry với đôi mắt khinh đời. “Thấy Cher của tôi chưa!? bây giờ thì đã đạt yêu cầu rồi nhá.”

Anh phóng tia lửa điện nhìn Keith, sức mạnh khủng khiếp khiến cơ miệng hắn hơi tê tê. Thôi nhìn hắn, anh tiến đến bên cạnh Cher. “Cher ngoan~ em giỏi lắm. Anh có thưởng cho em, ngay bây giờ, nếu em chịu nhớ cho anh một câu.” Một tay đặt tay lên vai, một tay vuốt tóc cô, lời nói vạn phần sùng nịnh. Cher nhìn anh bằng đôi mắt xanh biếc, lay lay, nghiêng đầu thắc mắc. Không để cô chờ đợi quá lâu, anh nói tiếp lời còn lại. “Em phải nhớ rằng, em là của anh. Mãi mãi vẫn là của anh.”

Ngớ người một hồi, Keith mới hiểu ra vấn đề và bật cười thành tiếng. Con người trước mặt hắn đây chiếm hữu thật đấy! Chẳng rõ là Cher có hiểu không, nhưng nhìn mặt ngây ngây ngô ngô của cô là biết không hiểu gì rồi.

“Sao ạ?” Đúng như hắn dự đoán.

Hắn chỉ vừa mới nói một chút, lập tức bị ánh mắt sát khí đe dọa, lại còn nhận được lời tuyên chiến thách thức ngấm ngầm nữa chứ. Thật ra, hắn thấy thích Cherry, một cách bình thường thôi. Đầu có giống như tên thiếu gia nhà họ White kia. Hắn than thở thầm trong bụng rằng, là một thiên tài, không chỉ mỗi chỉ số IQ, mà còn cả EQ cũng cao ngất ngưỡng - mới vài tuổi đầu mà cũng đã phát triển về mặt tư tưởng tình cảm rồi.

Keith nháy nháy mắt giễu cợt ngầm ra hiệu: ‘Cher của ngài, không có chuyện tôi lại không dám chạm vào đâu!’ Henry như đã hiểu phần nào đó, hắn không nói gì, chỉ thì thầm nhỏ nhẹ với Cherry.

“Nhớ vậy thôi là được.” Henry hôn chụt lên má Cher, xong xuôi đầu đó lại kéo cô ra ngoài. “Đi, quà cho em”

Cảm thấy con người trước mặt cứ thay đổi như chong chóng, lúc nhu lúc cương, Cher chẳng biết đường đâu mà lần. Ấy vậy nhưng, cô vẫn ngoan ngoãn đi theo anh.

Qua một căn phòng nguy trang ở bên ngoài, họ tiến vào căn phòng kín nằm sâu bên trong, lại đặt chân đến một nơi mà cô cảm giác như bước chân đang thấp dần đi. Rồi rồi, đây là một căn phòng dưới lòng đất, dài không kể xiết, như một cái hành lang không có điểm cuối vậy. Có người canh gác cảnh mật, có cả hệ thống camera giám sát hoạt động hết công suất, cùng với những cái bẫy được gài sẵn mà Cher chưa có cơ hội tiếp xúc. Khắp nơi đều có ánh đèn sáng trưng, chẳng khác gì khu triển lãm. Chỉ không giống một điều, những thứ được trưng bày trong tủ kính kia là đủ các loại vũ khí, từ thô sơ cho đến tiên tiến nhất.

Cherry ngó dáo dác lung tung, trong lòng ngầm tán thưởng bọn họ lại có một công trình vũ khí đồ sộ đến như vậy. Mà mỗi loại chỉ có một đại diện chứ không nhiều. Chắc rằng đây là bộ sưu tập toàn bộ vũ khí có mặt trên thế giới, từ thời nguyên thủy cho đến hiện đại.

“Mau dẫn ta đến xem loại vũ khí số 1 và 4.” Nhận được mệnh lệnh của Hen, bọn người kia tức tốc chuẩn bị.

Vũ khí được đánh số theo mức độ quan trọng cần trong chiến đấu. Nhưng trong phòng triển lãm này, các số thứ tự ấy không được sắp xếp nằm gần nhau, mà theo một phương thức thống nhất. Như số 1 - súng, số 4 - phi tiêu, cả hai đều có phương thức đứng từ xa, không cần dùng nhiều lực sẽ được trưng bày sát cạnh nhau.

“Em thấy cái nào ưng ý, nó sẽ trở thành của em.” Sở dĩ Henry chọn hai loại này, bởi vì tài nhắm bắn của Cher gần như đã đạt tới giới hạn tuyệt đỉnh. Trong khi đó, dù cô có giỏi về kỹ thuật cận chiến, nhưng sức lực của con gái không đủ cũng sẽ gây nguy hiểm, nhất là anh không an tâm khi cho Cherry đứng khoảng cách gần như vậy so với đối phương.

Dừng trước một tủ kính, Cher nhìn chăm chăm vào một chiếc phi tiêu hình bông tuyết năm cánh, các đầu vô cùng sắc nhọn, ánh kim loại sáng loáng càng làm tôn lên vẻ đẹp của nó. Cher thích thú nhảy cẫng lên, vòng lấy tay Henry mà vô tình quên mất thái độ của mình đối với anh trước đó. “A Henry! Em thích cái này. Nó đẹp quá!”

“Cái này sao~?” Anh hơi nhăn mặt. Không kể đến việc bất tiện khi mang theo, vì anh có thể sai người chế tạo một thiết bị chuyên dụng dành cho phi tiêu. Nhưng loại này chẳng dễ gì để mà điều khiển, đường bay cũng chậm hơn rất nhiều so với đường đạn, đối phương nếu là người khá nhanh nhẹn cũng có thể đủ thời gian để kịp tránh né, hướng chỉ là người có đẳng cấp. Nếu đấu với tay xạ thủ, không chừng cô sẽ bị thiệt thòi.

Nhưng khi cô thích thật, anh cũng sẽ không phản bác gì. “Anh mong rằng nó sẽ sớm trở thành vật bất ly thân của em”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương Ngoại Truyện: Part 1.6

Nghe tiếng bước chân chạy rầm rập ngoài nhà, Cherry lần qua lần lại trên chiếc giường một hồi rồi cũng lấy gối ném ra ngoài cửa phòng, hét lên chửi bới, sau đó lại ngã người nằm xuống, coi như không.

“Tiểu thư, hôm nay chủ nhân trở về, mọi người mới khăn trương như vậy. Nếu như tiểu thư không phiền... thì hãy tỉnh dậy, rồi ra ngoài cùng đại thiếu gia và mọi người đón chào chủ nhân.” Cher nghe mà thầm oán trách. Không riêng gì việc lão cha nuôi của cô trở về, mà còn cả việc đám gia nhân trong nhà lúc nào cũng dùng ngữ điệu vô cùng hoa mỹ, nghe thôi đã thấy ngứa tai rồi.

“Em biết rồi~” Cherry nói nhỏ, rồi im lặng hẳn. Còn quá sớm để Cher có thể thức dậy. Xem như cô viếng thăm lão cha sau, việc trước mắt là phải ngủ đủ giấc đã.

“Nhưng thiếu gia đã căn dặn, nếu tiểu thư không bước ra ngoài, thiếu gia sẽ...” Tên gia nhân ấy có vẻ hơi lúng túng. Cảm thấy cô ta đã dừng lại mà không có ý định nói tiếp, Cher định ngẩng đầu lên. Nhưng chưa kịp thì vòng tay của ai đó đã siết chặt lấy cô bé.

Cherry chẳng thèm mở mắt cũng đoán được đó là ai. Không còn tiếng động nữa, xem ra bọn người kia đã rút lui hết ra ngoài để thiếu gia toàn quyền xử lý rồi.

“Cher, em thật là lười nhác nha.” Henry nhướn người lên và cắn nhẹ vào cổ Cher. Cô vẫn nằm im không động đậy, cứ như rằng việc này đã vô cùng quen thuộc với cô từ lâu. “Ngày cả anh cũng không quan tâm, không những lười nhác mà còn vô tình vô nghĩa.” Anh nói với giọng điệu tủi tủi.

“Em thích ngủ hơn thích anh.” Cher lười biếng mở miệng. Mắt cứ nhắm tịt lại, nên không rõ được gương mặt ai kia dần chuyển sang một sắc đen sì sì như quả cà tím thối.

“Hừ. Đã thích ngủ như vậy, sau này anh sẽ làm em không còn thời gian để ngủ nữa.” Chỉ nói thích ngủ hơn mình, thế mà anh đã “ghen với ngủ” lồng lộn cả lên rồi.

“Đại ca ca, huynh định sẽ làm gì sư muội của huynh thế?”

“Sau này em sẽ biết.” Henry cắn mạnh vào cổ Cher, khiến cô bật lên tiếng rên khe khẽ. Được một lúc thì đầu lại vào đấy. Anh lắc đầu ngán ngẫm thầm than, đối với một đứa trẻ ương bướng như thế này thì cần phải có cách để trừng trị. Nhưng phải trừng trị như thế nào bây giờ? Đánh cô ư? Anh không thể. Phải chi bé con nhanh lớn chút xíu, anh có thể dùng biện pháp người lớn để cưỡng chế cô rồi.

Chẳng ai nghĩ được rằng trong đầu cậu nhóc 8 tuổi đã sớm có những suy nghĩ lung tung. :))

Henry bế Cher lên, cô vẫn như một con mèo con nằm cuộn tròn trong tay anh. Đối với anh, Cherry chỉ là một cục thịt nhỏ xíuuu~ nặng vài cân, không đáng để anh phải bận tâm. Vì thế mà anh nhẹ nhàng bế cô ra khỏi chiếc giường êm ái, tiến thẳng vào phòng tắm. Giúp cô vệ sinh cá nhân một hồi mới trở ra. Lúc này, từ xa đã nghe rõ mồn một tiếng động cơ xe.

Nếu không nhanh chân, chắc chắn anh sẽ bị phạt.

Về phần cục thịt kia, thấy cô hơi bê bối, anh chỉ cất giọng hỏi thúc. “Cha về rồi. Em mau mau xuống nhà, không thì hình phạt sẽ nặng đấy!”

“Anh đi trước, em sẽ theo ngay sau.”

Cherry đương nhiên cần phải đứng tiếp đón lão cha ở đại sảnh cùng anh, nhưng thiết nghĩ cô nhỏ quá, có thể bỏ qua thủ tục rườm rà này mà nghênh đón lão cha từ bên trong cũng được. Nghĩ rồi, anh liền đi trước, tư thế nghiêm nhiên vẫn ung dung, tự tại, không một chút gì gọi là vội vàng.

“Cha.”

Nhìn thấy đứa con trai duy nhất của mình sau một khoảng thời gian ngắn không trở lại dinh thự, hấn không lấy gì làm háo hức. Há hức? Từ này không có trong từ điển của lão đại boss Nathan hấn.

Nathan - là một con người vô cùng tài hoa với khuôn mặt yêu mị, vương giả, phong độ ngút trời. Hấn chính là mơ ước của biết bao cô gái trên thế giới này, bọn họ mặc kệ việc hấn đã có con mà tiếp tục lên mộng hảo huyền. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở hai từ “ảo tưởng”, vì chẳng ai có thể chạm vào hấn mà toàn mạng được lâu dài cả...

“Đi đường mệt rồi, cha hãy về phòng nghỉ ngơi.”

“...” Hấn liếc nhìn đứa con trai, miệng cười cười đầy ẩn ý. “Con biết việc đầu tiên ta muốn làm là gì không?”

“Con biết.” Trong đáy mắt anh đã dấy lên tia hoang mang phức tạp.

“Tốt.” Hấn cười lớn. “Triệu tập tất cả.”

“Vâng.” Henry gật đầu, đảo mắt ra hiệu cho một tên thuộc hạ đứng cách đó không xa. Tên thuộc hạ hiểu ra nhanh chóng, liền đi ra ngoài thực thi mệnh lệnh.

“Lệnh triệu tập tất cả!” Những con người đứng xếp hai hàng đón chào vị lão đại boss trở về tức tốc tiến vào trong đại sảnh. Đếm sơ qua cũng khoảng vài chục người, chủ yếu là các vị tiền bối già nua, có kẻ bằng tuổi hấn, có kẻ còn trẻ măng - độ chừng hai mươi mấy tuổi. Nhưng những đứa nhóc lắt nhắt như Henry thì chỉ mình Keith có sự cho phép của anh mới vào trong được.

Tiếng xì xào bàn tán lập tức im bật sau cái hắng giọng của ông chủ. Hấn vẫn ung dung ngồi im trên chiếc ghế cao nhất chờ đợi ai đó, bọn người phía dưới khó hiểu, nhưng cũng không dám hó hé lời nào, chỉ cùng hấn lặng im chờ đợi. Henry thì mặt tối sầm, một sự lo lắng dần hiện rõ ra. Không thể kiên nhẫn được nữa, anh đành cất tiếng nói.

“Cha, con sẽ vào trong...”

“Con im lặng!” Sau câu nói của hấn, anh liền im bật, đầu hơi cúi xuống.

Một lúc sau, con nhóc kia cũng xuất đầu lộ diện. Cherry bước đến từ phía xa xa, trên người là một bộ váy màu hồng dễ thương, bên vai trái của áo còn đính một con gấu nhỏ xinh xinh. Chiếc nơ to đùng của băng đô màu trắng được cài tươm tất trên đầu. Tất cả đều làm cô toát lên một vẻ tiểu thư uy quyền, song buồn bình. Nhưng... chỉ riêng cái khuôn mặt ngái ngủ kia thôi đã phá bỏ hình tượng uy quyền, chỉ còn lại một vẻ đáng yêu vô bờ bến.

Cherry tiến đến bên cạnh Nathan, cất giọng nhỏ nhỏ xiu. “Lão cha, cha về rồi.”

Cô dùng chút sức đu lên người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế vàng ròng 100%, quàng tay lên cổ và tựa đầu vào ngực hấn. Nhìn vào thì cứ tưởng cô vì nhớ hấn quá nên định làm nũng, nhưng thật sự... cô đang mượn cơ thể hấn làm cái giường cho riêng mình mà ngủ một cách ngon lành.

Bọn người bên dưới sững sốt tốt độ. Một cô nhóc từ đâu chạy tới, lại dám thân nhiên ôm lấy hấn. Điều lạ lùng hơn nữa là, hấn không có trạng thái nổi giận gì cả, chỉ hơi cười cười và nhẹ nhàng vuốt đầu cô như vuốt lông mèo.

“Con gái yêu quý của ta, cho đến giờ con vẫn còn muốn ngủ sao?”

“Ừm...” Cher khẽ ngo ngoáy cái đầu. “Con buồn ngủ, nhưng anh Henry cứ bắt con phải dậy, cha mau mau xử anh ấy.”

“Con muốn ta xử thế nào đây?”

Nghe đến câu nói này, Cherry chợt ngóc đầu dậy. Cô bỗng nhiên tỉnh ngủ hấn, vì đã có một luồng ớn lạnh ập tới sống lưng, khởi nguồn từ giọng nói và câu nói kia. Cô quay sang nhìn Henry, thấy anh vẫn bình thân, nhưng hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm, thoáng nhìn sẽ không nhận ra biểu hiện lạ lùng này.

Cher lại nhớ có lần trước, lão cha đến thăm vết thương của cô, cô chỉ nói Henry có tội gì đó, liền bị hấn đem ra ngoài đánh 50 gậy. Ấy à, nếu cô không rút kinh nghiệm từ lần đó thì giờ này, có phải cô đã hại anh rồi không!

“Cher không muốn nữa.” Cherry ngược lên nhìn hấn với đôi mắt sáng long lanh như pha lê, cái đầu khẽ lắc qua lắc lại. “Anh Henry chỉ là muốn tốt cho con...”

“Vậy thì con hãy mau ngủ đi.” Nathan hơi nâng người cô lên, đồng thời cúi xuống và cắn nhẹ vào môi cô. Nhẹ đến nỗi cô không đau, cũng không có cảm giác gì, chỉ im lặng nhìn hấn chăm chăm bằng đôi mắt sáng xanh biếc. Khung cảnh quý dị như thế này thật khiến người khác chẳng thể nghĩ đây là hai

cha con.

Nathan cười cười một hồi rồi cũng đi thẳng vào vấn đề chính. “Để tránh làm mất thêm thời giờ, nhân lúc mọi người đang có mặt ở đây, ta có chuyện muốn tuyên bố.” Nói rồi hắn xoay mặt cô xuống phía dưới. “Đây chính là con gái yêu quý của ta - White Cherry. Từ này về sau sẽ giữ chức tiểu thư của gia tộc họ White. Kẻ chống đối nó, cũng như chống đối với ta. Kết cục như thế nào thì bản thân mỗi người cũng tự khắc hiểu rõ.”

Tiếng ồn ào không quá lớn nhưng đủ vang vọng. Mọi người đang xầm xì bàn tán vì một vị tiểu thư bỗng dưng từ trên trời rơi xuống.

“Con rơi sao...” Câu nói này vốn không được nói to, nhưng nó đã vô tình lọt vào tai Nathan. Hắn cười quỷ quyệt bước đến trước mặt kẻ đó, trên tay vẫn bế Cherry. Kẻ đó đỏ mặt hốt lùi lại từng chút, từng chút một. Chưa ai kịp nghĩ đến hắn sẽ làm gì tiếp theo thì, “Crắc”, chiếc cổ của người kia đã bị bẻ ngoẹo sang một bên, cả cơ thể liền đổ âm xuống đất.

Mọi người cả kinh không dám tiến lại gần. Thật đúng cái miệng làm hại cái thân, câu nói kia phát ngôn ra, Nathan không cho người đào mộ mà ba đòi nhà hắn ta lên quả thật đã là rất nhẹ nhàng. Con rơi? Ngay cả Henry cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng nếu nghĩ kỹ, chuyện này cũng không phải là không hợp lý...

Nhưng Henry sẽ không tin, cũng không dám tin, nếu điều đó là sự thật...

Cherry trên tay hắn tròn mắt hoảng sợ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết một cách thảm thương trong khoảng cách gần như vậy.

“Cha, sao cha...”

“Im lặng.” Liếc nhìn vẻ mặt hốt hoảng cùng ánh mắt long lanh nước của Cherry, hắn trầm giọng nói. Chẳng qua là hắn đang muốn rửa não cô một cách hoàn toàn, bằng những hình ảnh, hoàn cảnh như vậy.

Cherry nín thính, đảo mắt nhìn cái con người-đã-không-còn-là-người nằm dưới đất. Rồi gục đầu vào vai hắn, không dám nhìn nữa. Bỗng nhiên trong cô có một linh cảm trời dậy mãnh liệt, rằng thế giới sau này của cô sẽ không thể nào tươi đẹp cho nổi, khi chung quanh nhuốm một mùi máu tanh nồng, hương vị chạy thẳng tới tận óc.

...

----END EXTRA 1----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương Ngoại Truyện: Part 2.1

12 năm sau.

Trong căn phòng yên ắng, người con trai thân hình hoàn mỹ ngồi ngay bàn trà, tay xoay xoay chiếc ly nhỏ, mắt ngắm nhìn những đường nét được trạm chỗ tinh xảo trên nó. Nhưng thực chất, đầu anh đang nghĩ tới cái tit của một trang tin tức vừa đưa ra: “Tân Chúa tể - Nữ hoàng bóng đêm, cặp bài trùng đáng sợ nhất thế giới”

Cánh cửa bật mở, cô gái nhỏ nhẩn lao ào vào trong. Cô đứng trước mặt người con trai, ánh mắt vô cùng khẩn trương. “Anh Henry, đi, em có nơi này hay lắm.”

“Cher, em không cần phải vội.” Henry nhú nhú đôi lông mày nhìn dáng vẻ hấp tấp vội vã của người con gái trước mặt.

Cherry nay đã là thiếu nữ 16, gương mặt xinh đẹp chẳng khác nào thiên thần. Đôi mắt buồn, xanh biếc và sáng long lanh, lại mang chút gì đó hồn nhiên, đáng yêu cùng cực. Cô không còn là bé con năm nào nữa, cả cơ thể đều có chiều hướng phát triển lên, nhưng riêng chiều cao mấy năm nay chỉ ở mức một mét năm chín, sáu mươi, dường như không cao hơn được nữa. Nếu như không có bài tập đeo bao cát hoặc vật thật nặng vào chân, hay chạy mấy chục vòng dưới bãi biển trong khi chân đeo giày leo núi, có lẽ cô cũng cao hơn được nhiều rồi.

Không sao, lùn cũng có cái đáng yêu riêng của nó.

“Em đâu có vội.” Cherry bĩu môi nhìn kẻ trước mặt. “Nhưng tầm giờ này đi mới vui, cũng là để em học hỏi thêm kinh nghiệm nữa.”

“Em muốn đi đâu?” Anh chép miệng ngán ngẩm. Cherry hoành tẩu giang hồ gần cả hai năm nay rồi, học hỏi kinh nghiệm có còn là lý do hợp lý nữa không? Em gái anh chỉ giỏi ngụy biện đủ điều.

“Phố đèn đỏ.”

“Nơi ấy nguy hiểm lắm.”

“Chẳng lẽ...” Cherry cười nửa miệng, nhìn anh khiêu khích. “...anh sợ rồi sao? Thôi vậy, em đi một mình.”

“Được rồi.” Henry lạnh lùng nhìn, miệng khề hừ nhẹ. Cuối cùng cũng chịu quy thuận theo lời cô. Không phải anh sợ hãi gì. Anh biết Cherry rất bản lĩnh, chỉ là anh đang lo thừa vì sợ người ta sẽ chuốc thuốc cô mà làm chuyện đồi bại mất tính người nào đó thôi.

Đúng vậy, rõ ràng là anh đang lo thừa, Cher của anh nếu không ngại được mùi nguy hiểm, có lẽ những năm qua, cô đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Buổi tối mùa hè mang theo phong vị ngọt ngào, thỉnh thoảng lại có một vài con gió mát tạt qua, nhưng cái ngọt ngào kia dường như vẫn không vui đi được phần nào.

Phố đèn đỏ - nơi mua bán mại dâm, nơi tập trung những thành phần cặn bã của xã hội. Những con người nơi này chẳng khác gì loài cú, ngủ ngày để dành sức lực hoạt động về đêm. Họ mặc sức phá phách, thác loạn. Mới 9 giờ tối, từ xa đã nghe dồn dập tiếng nhạc đinh tai, lũ người kia điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc.

Nhưng không phải nơi nào cũng như vậy. Nơi cần náo nhiệt thì vô cùng náo nhiệt, nơi cần vắng vẻ thì tự khắc im ắng lạ thường.

Cherry nắm chặt lòng bàn tay anh, cứ thế tiến thẳng về phía trước. Cô không vội, nhưng thật sự trong lòng đã cảm thấy háo hức vô cùng rồi. Không phải lần đầu cô biết đến sự tồn tại của nơi này, cũng không phải là cô không biết thành phần cấu tạo nơi này như thế nào. Nhưng là lần đầu tiên cô đặt chân vào đây, nên lòng không tránh khỏi hưng phấn.

Được đoạn, Cherry khựng người không dám nhúc nhích, tròn mắt nhìn cảnh tượng mình vừa thấy. Trước mắt cô đó là tình cảnh hai người, một nam một nữ, trên người không có bất kì mảnh vải nào, đang đứng tựa vào một góc khuất tối và giao cấu. Cũng vì nghe những tiếng thờ, tiếng rên cuồng loạn mà Cherry có thể nhận ra nhanh chóng.

Cherry biết phố đèn đỏ là vậy, nhưng khi nhìn thấy lại không thể nào tránh khỏi xấu hổ. Chỉ vài giây sau, cô quay lưng về phía bọn họ, cũng là quay mặt về phía Henry, mắt hướng xuống đất, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, tiết tấu hơi thở dường như đã nhanh hơn, hai hàng mi chớp chớp cố gắng rũ bỏ những tư tưởng ô nhiễm liên tục chạy xẹt xẹt trong đầu mình.

“Chẳng phải em muốn đến đây là xem những cảnh tượng này sao?” Thấu hiểu mọi cảm xúc trong cô hiện tại, anh thoáng mỉm cười giễu cợt.

“Em...” Đúng ý định ban đầu của Cherry là thế, nhưng cô chẳng thể ngờ được thực tế lại... khiến con người ta có cảm giác cơ thể đang ngày một nóng lên như thế này.

Hai con người một nam một nữ kia chìm đắm vào khoái cảm của riêng họ, chẳng hề để ý đến tình cảnh xung quanh.

“Em đang nghĩ về hành động của hai người bọn họ...” Anh khẽ vuốt tóc cô, nụ cười vẫn giữ nguyên trên khuôn mặt. “...nhưng nhân vật chính lại là em và...anh?”

“Henry!” Cherry cảm thấy hai má mình nóng ran. Lại bị lời nói kia khiêu khích, cô chỉ muốn bước đi trước, bỏ anh lại đằng sau. Nhưng chưa kịp làm gì, anh đã kéo cô sát vào lòng mình, nâng cằm cô lên và hôn môi cuồng nhiệt.

Chẳng còn lạ lẫm gì hành động này của anh nữa, cứ mỗi lần hai người đứng gần nhau một chút, anh lại đè cô hôn tới tấp. Lúc đầu còn ngượng ngùng, về sau thì cô đã quen mất rồi. Nhưng không cách nào có thể bỏ được, nếu thiếu nụ hôn này của anh, cô lại cảm thấy trống trải cùng cực.

Tình cảm của hai người từ lâu đã không còn là tình cảm anh em nữa. Không cùng một dòng máu, không bị lão cha bá đạo ngăn cấm, mọi người có dị nghị đôi chút, nhưng dưới trướng của cả hai thì tất thảy đều xong xuôi êm ả. Vì thế mà họ cứ ngày một tiến tới, tình cảm càng lớn càng mặn nồng sâu sắc, có thể khiến bất kì ai trên thế gian này cũng đều phải ghen tỵ.

Anh buông Cherry ra, khoé môi nhếch lên một nụ cười quái đản. “Em muốn tới đây là để học hỏi kinh nghiệm này sao?” Anh hást mặt, ngược nhìn hai cái nhân ảnh lố lố kia. “Thì ra là vậy.”

“Không, không phải.” Cherry lác đầu cất lực, mặt đỏ bừng. “Henry, anh cũng biết mà, nơi này có nhiều loại người với hạng người, em chỉ muốn học hỏi kinh nghiệm chiến đấu thôi.”

Henry phì cười. Bỏ ngoài tai những lời giải thích mà anh thừa sức biết rõ kia, anh quàng tay qua cổ cô và bước đi tiếp. Ngón tay cái lướt nhanh qua các đầu ngón tay còn lại. Sống cùng Henry bao lâu, Cherry đã quá rõ hành động này của anh, nó cứ như một thói quen vậy, cứ mỗi lần anh cảm thấy vui, hay có chuyện gì đó không ngoài dự liệu của mình, anh đều làm như thế - quét ngón tay cái một lượt qua các đầu ngón tay khác.

“Bất cứ khi nào em muốn, anh có thể chỉ em, và...giúp em hoàn thành bài thực hành.” Lời nói của anh không dấu ý cười cười xấu xa. Nếu cô đồng ý thì quá tốt rồi, nếu không đồng ý, anh cũng sẽ có cách.

“Henry a~~~~~” Cherry ngân dài, cầu nhàu lời châm chọc của anh để che giấu sự xấu hổ, nhưng không thành công. Trong thấy thái độ vô cùng vô cùng đáng yêu này của cô, Henry cắn nhẹ vào rai tai khiến cô hơi co người lại. Rồi cả hai cùng tiến sâu vào trung tâm con phố đèn đỏ.

Những kẻ đàn bà mặc như không mặc xuất hiện ngày một nhiều, họ vẫy vẫy tay với hai anh em Ry, chính xác hơn là với anh. Cô đem ánh mắt chán ghét lườm bọn họ, nắm tay anh đi với vận tốc nhanh hơn bình thường. Vào trong một bar bất kỳ, cả hai đều ngửi được mùi vị lạ, nồng nồng từ bên trong. Cách bố trí ở đây chẳng khác ngoài thị trấn là bao, nhưng cái khác duy nhất là, những cặp đôi nơi này thoải mái tung hoành, đụng chạm, và làm việc ấy giữa thanh niên bạch nhật mà không mấy may một chút ngưng ngập nào. Có lẽ vì họ đã có thứ suy nghĩ, ở đây ai cũng như ai nên mới tự do như vậy.

Nhìn vào khung cảnh sắc vị ái tình này, bỗng nhiên cô cảm thấy trong người vô cùng khó chịu.

“Quả thật có rất nhiều thứ để em học hỏi.” Anh cười cười, ghé sát vào tai cô thì thầm. Anh mang hơi thở ấm áp đến cô, khiến cơ thể đã sẵn khó chịu nay càng khó chịu hơn.

Tiếng nhạc vẫn thoải mái xập xình. Phía trên kia, nữ DJ đang nhún nhảy điên cuồng theo điệu nhạc hỗn tạp. Cô đảo mắt nhìn một hồi, ngoài những cái hành động số sàng ấy thì chẳng còn gì thú vị nữa cả.

“Trong đây nóng quá, ra ngoài thôi.” Cherry cúi đầu xuống, gương mặt ửng đỏ như quả cà chua.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ kiều diễm bé theo một đứa con gái khoảng 3,4 tuổi tiến vào bên trong, làm thu hút sự chú ý của Cherry. Cô dừng hẳn người, ý định ra ngoài ban nãy đã bay biến đâu mất, thay vào đó là chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của bà ta.

Bà ta mặc bộ đồ sang trọng, tiến đến một người đàn ông đang ôm hôn người phụ nữ ăn mặc vô cùng lố lăng, trên mặt là sự tức giận cực hạn. Đứa con ngây ngô chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Thoáng nhìn, cô và Henry cũng có thể nhận ra, người đàn ông đó chính là chồng bà ta.

“Ba.” Đứng từ khoảng cách này, cô đủ nghe tiếng gọi khá to của nhóc con nhỏ xíu kia.

Người đàn ông dừng mọi động tác, ngẩng đầu lên nhìn hai kẻ trước mặt. Ông ta đứng dậy, mặt không chút gì hối lỗi khi đi vụng trộm và bị bắt quả tang. Điều này khiến người phụ nữ cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa, cảm lý nước gần đó và hét thẳng vào mặt ông ta.

Trước con mắt bao nhiêu người, ông ta lại bị bẽ mặt như vậy. Chẳng trách vì sao ông lại nổi sùng lên, lao đến người phụ nữ kia mà tát một cái.

Cô nhú mày xem tiếp diễn biến câu chuyện, nhưng Henry dường như không hề hứng thú với việc này. Anh kéo tay cô đi, liền nhận được cái lắc đầu từ phía cô.

“Khốn kiếp!” Bị tát đau, bà ta mạnh miệng chửi bới. “Ông đứng là loại cận bã, ô hợp! Không đáng để sống!”

Bị những tiếng quát tháo kia làm cho điên tiết, sẵn trong người đã có hơi men, không biết ông ta lấy từ đâu một con dao và đâm thẳng vào tim người phụ nữ. Bà không kịp phản ứng, chỉ tròn mắt, sửng sờ nhìn ông ta rồi từ từ gục xuống.

“Thịch...”

Máu chậm chậm trào ra từ miệng vết thương. Cả nơi đây bỗng chốc bị náo loạn, bọn người kia vì sợ hãi, lao đầu chạy thoát mà không kịp mặc đồ cho đàng hoàng.

Sau một hồi thoi thóp thở, bà ta đã chết. Đứa con gái nhỏ bé bên cạnh cố gắng lay mẹ mà khóc thét cùng cực. Thế nhưng người đàn ông kia vẫn chưa thể nhận thức ra hành vi của mình, hoặc bản chất lương tâm của ông ta ngay từ đầu đã là vậy.

“Thịch...”

Không hiểu sao, Cherry chợt cảm thấy đau đầu dữ dội. Một loạt hình ảnh chạy trong đầu, không rõ đầu đuôi, không được xếp thứ tự, cũng vô cùng mờ hồ như những mảnh ghép rời rạc. Cherry ôm đầu, người bỗng chốc hơi chao đảo. Cứ như rằng một hộp tủ khóa chốt trong đầu đang bị búa đập bung ra, nhưng vẫn còn bị mắc kẹt. Cô rất muốn nhớ cái gì đó, nhưng không thể.

Cũng có nhiều lần trước đây, Cherry đã gặp trường hợp này.

Henry đứng cạnh trông thấy sắc thái không bình thường của cô, anh ôm eo đỡ cô đứng vững. “Cher, em cảm thấy không khỏe sao?”

Người đàn ông kia vì bị sự ồn ào quấy nhiễu, ông ta chẳng chịu đựng nổi mà rút con dao ra khỏi ngực bà, toan tính giết chết đứa con gái của mình. Đó là một hành vi vô nhân đạo, mất hết tính người, đáng khinh bỉ trong giới loài người. Ông ta quả thật rất tàn bạo, vô cùng tàn bạo.

Không kịp trả lời câu hỏi của anh, Cherry đã lao đến phía trước, dùng chân đá bay con dao lên cao. Cô chụp lấy, rồi cứa cổ ông ta một vết dài, nhưng không sâu, chỉ đủ làm cho ông ta bất tỉnh nhân sự. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng 2 giây.

Bé con 3,4 tuổi ngồi bệt xuống đất gần đó lập tức oà khóc to hơn. Nó chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra cả, chỉ biết hai con người đã nuôi nấng nó đều chết cả rồi.

“Câm miệng!” Cherry gắt gỏng, đôi mắt long lên những vằn đỏ. Đầu cô vẫn còn đau như búa bổ. “Ông ta chưa chết! Hãy cố gắng luyện tập thật nhiều, để sau này tự tay em hãy báo thù cho mẹ của em!”

“Thịch...”

Báo thù ư?

Trong tiềm thức cô bỗng văng vẳng đâu đó tiếng báo thù. Cứ như cái tư tưởng ấy đã ngấm ngấm tồn tại trong cơ thể cô từ rất lâu, và ăn sâu vào trong máu thịt cô rồi vậy.

Nhóc con bị giật mình vì tiếng chửi bới nên càng khóc to hơn. Henry đứng bên cạnh, trầm mặc nhìn thái độ sừng cò bất chợt, cùng khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi bởi cơn đau của cô.

Anh lôi trong túi ra một chiếc điện thoại thông minh, nhìn vào tín hiệu báo động trên màn hình của nó.

“Cher, em cần phải rời khỏi nơi này. Cảnh sát sẽ có mặt trong 3’40” nữa.” Chẳng chờ câu trả lời của Cherry, anh đã kéo cô đi. Nhưng cô đã nhanh chóng giằng lại. Hành động lạ lùng ấy đã khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

“Cher...”

“Anh Henry, em...muốn mang cô bé này theo.”

“Tại sao...?”

“...Em không biết.” Cherry khò sở nói. Chẳng rõ trời xui đất khiến gì mà cô lại muốn mang theo nó cả. Nhưng nhìn đứa bé đáng thương kia, cô lại không nỡ để nó lại một mình với đám cảnh sát vô dụng. Sợ rằng đám cảnh sát ấy sẽ giáo huấn nó đủ điều. Và rồi, nó sẽ không thể *báo thù* cho người mẹ của nó nữa.

“Em nên nhớ...” Anh lạnh mặt. “White gia không phải là nơi vào ra tùy tiện. Đứa trẻ này sống ở đó, lại không tài cán gì, nhất định sẽ bị mọi người bỏn cọt và tẩy chay cho đến chết.”

“Em...” Đắn đo một lúc, cô cũng quyết định sẽ trả lời anh như thế nào. “...Em sẽ bảo vệ nó. Chống lại nó, tức chống lại mệnh lệnh của đương kim tiểu thư nhà họ White là em”

“Được rồi...” Đến bây giờ, Henry mới chịu hạ giọng. Anh tiến đến cạnh bé con lúc này đã ngưng khóc một chút, cho nó quàng tay qua cổ anh rồi bế nó lên bằng một tay. “Xin tuân lệnh tiểu thư.”

Thoắt một cái, cả ba đã rời khỏi con phố quái quỷ.

“Em không khỏe, có thể nói.” Tay còn lại, anh siết chặt lấy cái eo thanh mảnh của cô.

Cherry cắn cắn môi, không biết phải trả lời anh như thế nào. Sau cùng, cô mới chột quyết định nói nửa sự thật cho anh nghe. “Em chỉ hơi nhức đầu một chút.”

“Em cần kiểm tra tổng quát.” Giọng nói anh vang đều như một mệnh lệnh. Bởi lẽ, anh là một con người tinh tế, mọi sự đều không thể nào qua mắt được anh. Rõ ràng có điều gì đó mà cô đang cố gắng giấu không nói cho anh nghe. Càng giấu, anh càng moi. Người con gái này là Cherry, là Cher của anh. Không có điều gì mà cô có thể giấu anh được cả.

“Không cần, lập tức không cần.” Cô đem ánh mắt khẩn trương nhìn anh. Lần này cô nhất định không giấu anh nữa. “Em đau đầu, đau như muốn nổ tung vậy. Nhưng em dám đảm bảo rằng bản thân không sao cả. Em có thể thể.”

“Có những hình ảnh lạ mà quen nào đó liên tục ản hiện trong đầu em?”

“Ừm, phải.” Cherry gật gật đầu. Thấy anh thoáng nở một nụ cười mơ hồ, cơ mặt cô cũng có phần giãn ra. Chỉ là cô không hiểu bản chất của nụ cười kia là gì.

“Có thể đó là ký ức của em.”

Năm xưa, Nathan cha anh lượm nhặt cô từ đâu đó về. Một cô bé dễ thương và yếu đuối, trí nhớ lại không còn. Cha anh bắt chợt thu nhận cô, có lẽ là vì thấy được cái tài của cô. Nhưng những kẻ ở bên cạnh ông, chẳng ai và chẳng lúc nào là không gặp phải nguy hiểm cả. Mất trí nhớ lại còn là một tàn tích nặng nề. Từ đó mà anh có thể suy ra được, ký ức bị mất đi của cô không đẹp để gì cho cam. Chỉ mong là cô không thể nào nhớ lại được tuổi thơ dường như được xem là kinh hoàng kia. Hoặc giả dụ có nhớ lại được, cô cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tình cảm cha con của hai người, đặc biệt là tình yêu giữa cô và anh.

Anh chỉ mong có thể.

Cherry không trả lời, trong lòng bỗng dấy lên niềm cảm xúc phức tạp. Ký ức lấy lại được, liệu cuộc sống của cô có còn thú vị như hiện tại không...?

...

Chương 118: Chương Ngoại Truyện: Part 2.2

...

Nắng hơi chiếu vào buổi sớm, cái buổi được cho là ấm áp nhất trong ngày.

Tại nơi đó, trên chiếc giường trắng, hai con người đang ôm nhau ngủ một cách ngon lành. Họ sẽ cứ tiếp tục chìm vào giấc ngủ khi không có tiếng kẻ đánh thức.

“Tiểu thư, chủ nhân nói rằng, 30 phút nữa tiểu thư phải có mặt trong thư phòng của người, người có điều muốn nói.” Tiếng gia nhân đều đều trước cửa phòng, tuy âm lượng không to, nhưng đủ để đánh thức Cherry tỉnh dậy. Tuy vậy, quyết định sẽ thức dậy hay tiếp tục ngủ là nằm ở cô. Vì thế mà cô chỉ hơi cựa quậy một chút, sau đó thì đầu lại vào đây.

“Cher, đến giờ dậy rồi.” Henry khẽ thì thầm vào tai cô, lời gia nhân nói dĩ nhiên anh đều nghe hết cả.

“Ừm, những 30’ nữa cơ mà.” Mắt vẫn nhắm nghiền, cô nhả nhỏ đáp lời. Sau đó, cô càng ôm chặt và rúc sâu vào lòng anh hơn, thể hiện thái độ cương quyết không muốn dậy ngay bây giờ của mình. Đùa chứ, chăn ấm nệm êm, còn cả cái gấu bông thân nhiệt 370C bên cạnh níu giữ, mê hoặc như thế, đâu dễ gì có ai lại muốn thức, nhất là khi vào lúc sáng sớm như thế này.

“Nhưng em chỉ có chưa đầy 10’ để chuẩn bị.”

Cherry thầm oán trách, tại sao Nathan lại cho xây dựng dinh thự lớn như vậy!? Tuy nơi cô ở giáp ngay với chỗ lão cha, nhưng cũng phải mất hơn 20’ đi bộ. Quả thật là vô cùng tốn thời gian mà.

“5’ nữa thôi.” Cùng lắm thì chạy, hoặc đi xe.

“Ngoan nào Cher, em nên biết là anh đã phải cố gắng lắm mới có thể để em bình yên suốt đêm như vậy. Người bình thường sẽ không làm được như anh đâu.”

Cherry ngóc đầu dậy, mở hờ một bên mắt nhìn Henry. Lợi dụng cơ hội đó, anh hôn chóc vào môi cô rồi thầm cười hí hửng, sau đó cọ cọ mũi mình vào chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

“Nếu anh không ‘cố gắng’ được, em sẽ giết chết anh” Cherry nói với giọng nhỏ xíu xiu như chú mèo, rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Thời gian 5’ là quá ít, cô cần tận dụng tối đa.

Đôi mắt Henry thấp thoáng ý cười. Chi là anh nguyện theo ý Cherry, rằng cô muốn giữ gìn cho đến khi kết hôn. Nếu không, anh đã ăn cô sạch bách kể từ khi cả hai mới lớn rồi.

.

Trong thư phòng rộng rãi, Nathan - một người đàn ông trung niên gần 50 vẫn mang đậm nét lịch lãm, phong độ mà yêu mị, trên khuôn mặt không tồn tại bất kỳ vết nhăn nheo do năm tháng nào như mới chỉ ngoài 30 - hần đang ngồi trên chiếc ghế cảm thạch phủ một lớp da thú êm ái, nhắm nghiền đôi mắt, đầu hơi tựa về phía sau, để cơ thể ở trạng thái thanh thản nhất.

Cherry đứng trước mặt hần, không dám cất lời. Bỗng giọng nói êm ả của hần khiến cô khẽ giật mình. “Lại đây.”

“Xin lỗi, con không cố ý phá vỡ sự nghỉ ngơi của cha.”

“Lại đây.” Nathan mở mắt, đôi mày thoáng cau lại. Hần kiên nhẫn lặp lại câu nói lần thứ hai. Như rất biết điều, Cherry chậm rãi bước tới gần, liền bị sức mạnh của hần kéo sà vào lòng. “Con gái yêu, tại sao con không làm nũng với ta như thế này nữa?” Khoé miệng hần nhếch lên một nụ cười quý dị, khiến yêu tinh còn phải hờn ghen.

Cherry không trả lời, thay vào đó là hành động quàng tay bám lấy cổ và gục đầu lên ngực hần. Những hành động âu yếm gần gũi này, Cherry chỉ làm theo khi bản thân cho rằng đó là một mệnh lệnh. Ngoài mặt, cả hai có vẻ rất thân thiết. Nhưng ai biết được bên trong, bao nhiêu sóng gió đã nổi lên. Gia tộc họ White là thế, mọi người đều không có phút giây nào bình yên. Họ chỉ có thể đấu tranh, đấu tranh, đấu tranh đến cùng để giành được quyền lực tuyệt đối, ngay cả tình thân cũng có thể bán đứng.

Vì vậy, tình cảm giữa Cherry và Henry tồn tại được trong White gia có thể xem là một kỳ tích...

“Con sợ nó không còn hợp thời, và cha không còn thích nó nữa.”

“Con nhìn thấy điểm nào là ta không thích?” Hấn bật cười, vuốt ve tóc Cherry như đối với súng vật của riêng mình. Không để cô có cơ hội trả lời tiếp, hấn đã vào thẳng vấn đề chính. “Đêm nay, sẽ có một cuộc gặp mặt bí mật giữa con và người thừa kế trẻ tuổi của Brown tại Mexico. Mọi thứ đã sắp xếp ổn thoã, chỉ chờ lời đồng ý của con.”

Brown cũng là một tập đoàn kha khá lớn. Nhưng đối với White gia hấn, nó chẳng đáng là cái gì cả. Muốn đề bẹp hay khởi dựng nó, hấn đều nắm trong lòng bàn tay.

Cherry vẫn ngồi im như một pho tượng, giọng nói vang lên không có bất cứ một sắc thái biểu cảm nào. “Mọi thứ xin tùy cha quyết định.” Cô rúc mặt vào cổ hấn, mùi vị nam tính thoang thoảng còn đọng lại.

“Haha.” Hấn cười thành tiếng. “Con không muốn biết lý do vì sao mình phải đi à?”

“Không phải cha muốn con đi giết hấn ta ư?” Cherry ngóc đầu lên, cố gắng đọc suy nghĩ của hấn. Nhưng cha cô là ai chứ? Một cao thủ hiểm cò trong thiên hạ, che mắt người đời là chuyện vô cùng dễ dàng. Dẫu có đợi thêm chục năm nữa, chưa chắc gì cô đã có thể nhìn nhận rõ mọi suy nghĩ của hấn.

“Chỉ đúng tương đối.” Hấn áp môi mình vào cái má trắng nõn của cô, hít hà mùi hương anh đào quen thuộc. “Hấn ta nói muốn xem mặt con, nếu hấn đồng ý, sẽ cưới con làm vợ, con gái yêu quý của ta.” Lại một tràng cười khác kéo đến, pha lẫn chút khinh bỉ và thương hại.

“Một kẻ ngạo mạn.” Cherry khịt mũi hừ nhẹ. Cô tự dặn với lòng mình rằng, đêm nay nhất định cô sẽ cho kẻ đó nếm mùi địa ngục trần gian.

“Ồ, nếu con thấy được, ta sẽ tác thành giúp con.”

“Cha~” Đồ mặt. Cô rất muốn nói rằng: ‘Con đã có anh Henry rồi’, nhưng lại thôi. Tuy mối quan hệ của hai người có lẽ lâu cha cũng đã biết, và hấn không ngăn cấm. Nhưng nếu nói ra trực tiếp như thế này, cô không đủ can đảm. Không khéo làm ngọn lửa tức giận trong lòng hấn bùng cháy, lại quăng cô sang Châu Phi làm bạn với lũ lạc đà ngoài sa mạc Sahara thì khổ.

Hấn không nói gì, chỉ cười cười yêu mị. Sau lại hôn Cherry. Cô không phản kháng chống cự, cũng bởi vì đã quá quen thuộc mất rồi. Cứ như trong gia tộc họ White, mọi người đều dùng nụ hôn để kết thúc một cuộc hội thoại vậy. Cả Henry, cả Keith, và cả...Nathan hấn cũng thế.

Lý do đơn giản, vì Henry là người cô yêu. Còn Keith, hấn chỉ lạm dụng văn hoá phương Tây để ăn đậu hủ của cô thôi. Nhưng với ông, nó không đơn thuần chỉ là tình cảm cha con, cô có cảm giác như bản thân đang bị ông ta lợi dụng. Song cũng dễ yên, vì không dám trái lời lão đại boss đứng đầu thế giới này.

...

Dưới ánh trăng bạc nhuộm một màu lạnh lẽo, một cái bóng đen thoăn thoắt di chuyển trong màn đêm. “Nó” nhanh chóng đột nhập vào một toà biệt thự khá to với đủ loại ánh sáng, vượt qua những lớp rào cản đơn giản như chính chủ nhân ngôi nhà này đang có ý, “nó” đã tiến vào bên trong một căn phòng ngủ rộng rãi, mà tối om.

Phụp!

Ánh đèn trong phòng vụt sáng, để lộ một thân hình đen nhỏ nhắn đứng gần cánh cửa, và một cơ thể anh tuấn với chiếc khăn tắm hồ hững quần ngang eo. Người con trai cười nghênh đón. “Tác phong của White gia khi đi xem mắt là như thế này sao?”

Cơ thể mỹ miều với từng thớ thịt rắn chắc lộ rõ, từng đường nét được tôn vinh một cách hoàn toàn. Trông vô cùng quyến rũ mà ma mị. Dám chắc bọn sắc nữ bắt gặp được y, máu mũi của họ liên tục trào trào.

“Không phải. Anh là một người đặc biệt, vì thế tôi cần phải tiếp đãi anh một cách đặc biệt.” Cherry thôi nhìn cơ thể người đàn ông phía đối diện, sắc mặt có chút ửng hồng. Cô gỡ mũ áo cùng chiếc mặt nạ xuống. Dù lời nói kia mang nhiều phần khiêu khích, nhưng cô vẫn nở nụ cười hoà nhã. “Nhưng, hình như chúng ta đã gặp nhau rồi thì phải?”

Đây là lần đầu tiên Cherry hoạt động mà không có anh trai kiêm người yêu bên cạnh. Lại được anh dặn dò rằng, con người trước mắt đây không hề đơn giản. Y trẻ tuổi tài cao, mới chỉ thay cha gánh vác việc tập đoàn hơn nửa năm mà đã có những thành tích vô cùng xuất sắc. Về lâu dài, không khéo lại có chiếm được chỗ đứng trong thế lực bạch đạo. Một người lơ lửng, gian xảo như y rất đáng để đề phòng.

Biết là vậy, nhưng cô vẫn giữ được thể thượng phong của mình.

“Đúng vậy, Nữ hoàng bóng đêm quyến rũ.” Anh ta gật đầu, nhích từng bước lại gần cô. Trước đây, Cherry đã tình cờ gặp y trong lúc đang làm nhiệm vụ cho người cha cao quý. Nhưng vì y không lọt vào trong cái danh sách bảng đen mà cô đang nắm giữ, cô mới không động đến. “Xem như chúng ta thật có duyên. À~ Ta là Brown Peter, nhóc con, tên em là gì?”

“Nhóc con?” Hiện tại, trên mặt cô chỉ mang một vẻ lạnh lùng, xen lẫn chút nét đáng yêu thương ngày. Nhưng bên trong, nếu cô không thể kìm chế, coi như y chết không toàn thây.

“Em chưa trưởng thành, phải không?” Y nở nụ cười xấu xa. “Ta thì đã 29 rồi.”

“Ngài Brown, ngài có ý gì?” Tức muốn nổ đom đóm mắt, nhưng Cherry vẫn cố nở một nụ cười thân thiện. Phải, cô kém hấn ta những hơn một thập niên,

nhưng tuổi tác không nói lên được điều gì tất. Kẻ mạnh nắm quyền, người yếu bắt buộc phải phục tùng theo. Đạo lý này muôn đời ai cũng rõ. “Nếu ngài đang khinh rẻ trẻ vị thành niên như tôi, xin ngài hãy thay đổi suy nghĩ.”

“Ồ, không, không có chuyện đó.” Lúc này, y đã đứng trước mặt cô. So với dân Tây chính gốc, anh trai hay Keith, kẻ trộn lẫn giữa Tây và Đông như cô đích thực là một cây nấm lùn. “Ta chỉ đang nghĩ xem, cùng với nhóc con làm việc đó, như thế nào để thoát khỏi tội cường bức trẻ em.”

Tên này không những lươn lẹo, xảo trá như Henry nói, mà cần phải bổ sung thêm hai từ “dâm dục” để hình dung.

Chiều bài khiêu khích của kẻ địch, chính là bài luyện tập mà khó khăn lắm Cherry mới có thể vượt qua. Nhưng vượt qua vẫn là vượt qua, y khiêu khích cô, cô vẫn có thể chịu đựng. Nếu không không chế nổi bản thân mà làm điều nhu nhược, chỉ có thể vào con đường chết.

“Tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, chỉ e là chẳng thể thoả mãn được ngài Brown đây. Nhưng nếu như ngài không thể thao túng con dục vọng của bản thân, tôi có thể giúp ngài...” Cher nháy mắt tinh nghịch, cất lưng câu nói rồi lại bổ sung thêm “... tìm một đứa trẻ vị thành niên khác cũng xinh đẹp như tôi.”

Y khẽ lắc đầu cảm thán, cái khăn tắm quấn hông hững hờ như sắp sửa rớt tới nơi. “Con dục vọng của ta cũng là vì có em.” Khoé môi nhếch lên một nụ cười. “Không có kinh nghiệm, từ từ rồi cũng sẽ có.”

“Ngài không sợ tôi sẽ giết ngài sao?”

“Haha.” Y bật cười một tràng man dại. “Chui vào hang cọp, đòi giết vương cọp. Em nghĩ một mình em có thể?”

“Ngài Brown, ngài lại xem thường tôi rồi.” Dứt lời, Cherry cười khẩy và tiến hành áp sát. Sức ra đòn không phải là thể mạnh chủ lực của cô, gặp người vô cùng khoẻ dĩ nhiên vẫn sẽ chịu thua về khoản này. Nhưng sự nhạy bén tinh anh, sự nhanh nhẹn chớp nhoáng chính là thể mạnh siêu việt, đạt đến trình độ tuyệt mỹ. Riêng chỉ phần này, không cần đến sức mạnh, cô vẫn có thể thắng được hàng trăm người phối hợp nhau cùng tấn công.

Như đã nghĩ, cây súng loại tiên tiến nhất đã được nhắm thẳng vào mi tâm của y một cách nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng và đơn giản đến độ khiến Cherry phải nhíu mày khó hiểu.

“Ngài không tránh?”

“Vì sao ta phải tránh?” Anh ta khoanh tay, vẻ mặt ung dung đến lạ thường.

Đứng trước bờ vực của cái chết mà vẫn có thể bình thản như vậy, ngược lại, còn cười một nụ cười xảo quyết vô cùng, rõ ràng y không phải kẻ tầm thường. Không được, liệu rằng y đang có âm mưu nào đó mà cô chưa thể nghĩ ra chăng?

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Chương Ngoại Truyện: Part 2.3

..

Đề phòng là thượng sách, cô lùi về sau vài bước để đảm bảo khoảng cách an toàn nhất có thể. Nhưng thân hình dường như còn chưa kịp phản ứng, cánh tay mạnh mẽ kia đã nắm chặt lấy cổ tay Cherry. Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên. Là anh ta sao? Anh ta còn nhanh hơn cả cô? Không thể nào...

Không để những thứ suy nghĩ kia lấn át mất sự tập trung vốn có, cô giằng co với y. Sức lực cô có dư, nhưng không đủ để chiến thắng y. Chẳng rõ ai trong số hai người họ vô tình bóp trúng cò, một viên đạn phóng lên trần nhà. Tiếng bụp nho nhỏ do tiếp xúc được phát ra. Nơi trần nhà vững trãi ấy ban đầu chỉ có một lỗ nhỏ. Vài giây sau, lại có một tiếng bụp thứ hai - viên đạn tự động phát nổ như Natri bỏ vào nước, làm thủng một lỗ rộng hơn ban nãy, đường kính khoảng 6cm.

Sau một hồi giao tranh, anh ta đã hoàn toàn khống chế được cô. Bị y kìm chặt bằng bàn tay cứng cáp, cô uất ức không nói lên lời, cũng không thể hiện quá rõ trên gương mặt. Để cho địch thủ cướp được vũ khí trên tay mình, chính là điều ngu xuẩn nhất mà cô đã vi phạm.

Biết sao được, anh ta không đơn thuần chỉ như vẻ bề ngoài mà.

“Hành động nhanh gọn, rất khá, vũ khí vô cùng tiên tiến, quả là gia tộc họ White.” Cơ thể cả hai chỉ được ngăn cách bằng lớp áo choàng cùng áo phía trong của cô, lại có thêm hơi thở nóng ẩm phả vào tai mình, gương mặt cô không thể che dấu nổi sự tức giận cùng xấu hổ.

“...”

“Em vẫn chưa hết ngạc nhiên sao?” Y cười cười. “Em không thể đánh thắng ta là chuyện thường tình. Chỉ cha em mới đủ năng lực làm đối thủ của ta.”

“Còn anh Henry?” Cherry khẽ cắn môi. Lời nói vừa vượt ra khỏi miệng, cô mới cảm thấy hối hận khôn cùng. Nói thế thì có khác gì tán thành sự ngạo mạn của y đâu.

“Tên nhãi đó ta chưa thử, nhưng e là cũng không phải.” Y nở nụ cười nhàn nhạt. Trông cô bé nhỏ nhắn, lại toát ra khí chất phi phàm hơn người đang ngoan ngoãn đứng im trong lòng mình, y cảm thấy rất hài lòng.

Trong đầu bỗng loé lên một suy nghĩ, cô đảo đôi mắt thất thần nhìn y một hồi lâu, sau mới cất tiếng hỏi. “Anh là ai?” Cha cô có thể cử cô đến những nơi nguy hiểm, nhưng chắc chắn một điều rằng, hắn không thể nào chấp nhận việc hy sinh một quân bài đáng giá trong tay. Như vậy... lẽ nào lão cha không hề biết con người trước mặt đây vô cùng nguy hiểm mà để cô dễ dàng lọt thỏm đến như vậy? Mạng lưới White gia không thể nào sai sót thế được. Trừ phi... có thể lực nào đó thao túng phía sau, thế lực không kém White gia là bao mới có thể làm được việc này.

“Haha~ nghĩ ra rồi sao?” Khí thế bức bách uy hiếp đối phương của y nay càng trở nên ngạo nghễ. “Em đúng là một người con gái thông minh, rất xứng đáng làm phu nhân của BP này.”

Thì ra tập đoàn Brown sản xuất đá quý chỉ là cái vỏ mỏng để nguy trang cho thế lực vô cùng hùng mạnh. Tất thấy người đời, ngay cả lão đại boss của cả thế giới ngầm và nổi như cha cô cũng bị che mắt.

“Nếu muốn yên ổn, đừng chống cự.” Anh ta nhắc nhở Cherry lên, bế cô vào chính chiếc giường của y. Cô cũng biết điều nằm im. Dù đủ lực chống cự, nhưng cô cũng không muốn rước bất kì thương tích nào về mình. Và càng chống cự, cô chỉ tỏ càng làm tăng sự kích thích từ phía anh ta mà thôi.

“Ngài không sợ tôi sẽ đem chuyện này nói với White Nathan đại boss biết sao?” Biết được sự thật, nhưng cô không hề nao núng. Không biết y sẽ giờ trở nào nữa. Nhưng chắc chắn tính mạng của cô ngày hôm nay sẽ được bảo toàn. Dựa vào thái độ của y, cô cũng có thể đoán được rằng y không hề có ý muốn giết cô.

“Dựa vào đâu... em lại có thể chắc chắn mình có thể rời khỏi nơi này để thông báo cho lão ta?” Anh ta nhoen miệng cười, đứng cúi người xuống thật thấp để nhìn cô. Như muốn dán mặt mình vào mặt cô luôn vậy.

“Tôi không rõ... nhưng tôi dám chắc, ngài không hề muốn rước một cái xác chết làm vợ.” Cherry hờ hững nhìn y, kiêu ngạo cười quyền rũ. “Mặt khác, cha tôi có thể đã nhận ra bộ mặt thật của ngài từ trước đó, biết tôi sẽ không gặp nguy hiểm nên mới liều lĩnh gửi tôi tới đây - tôi tin suy nghĩ của ông ấy; Hoặc, cha tôi không biết, ngài che giấu được cha tôi như vậy, chứng tỏ cũng là một con người có thế lực mạnh đứng đầu bang phái nào đó. Vì thế mà tôi càng tin, ngài nhất định sẽ không giết người tùy tiện, huống chi là một nhân tài hiếm có trên thế giới như tôi.”

“Haha~” Hắn tỏ ra khâm phục suy luận sắc bén cùng độ tự kiêu bẩm sinh của đương kim tiểu thư nhà họ White này. “Đêm nay cùng ta động phòng, mai ta sẽ rước em về dinh, nhé, người vợ thông minh xinh đẹp?!”

Cherry cuối cùng cũng có thể rút ra được một kết luận - Những người đàn ông thông minh, ai cũng đều chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, biến thái hết cả. Cái tính chất ấy đặc sệt tựa như máu chảy trong cơ thể của bọn họ vậy.

“Ngài còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Sau khi ta trả lời, em cũng phải trả lời.” Hắn cười đầy ngụ ý. “Chuyện lão già ấy biết cũng là sớm muộn. Chuyện em nói cũng chỉ đẩy tình hình đấu đá tranh quyền đoạt tước nhanh hơn thôi. Em cũng biết đấy, một cánh rừng không thể tồn tại chuyện hai con hổ cùng xưng vương. Hy vọng em là một người cân nhắc trước khi quyết định nói ra.”

Cher cảm thấy lạnh toát sống lưng. Anh ta đang có mưu đồ lật đổ đại boss là cha cô để xưng vương trong thế giới ngầm, phá tan mọi uy quyền của người trong thế giới nổi. Là y đang ngầm tuyên chiến với Nathan thông qua cô sao? Đã thế, cô cần phải cứng nhắc thể hiện thái độ “hoà bình” của mình, không tự ý nhận lời tuyên chiến từ y.

Nhận thấy thần sắc hơi biến đổi của cô, y cảm thấy cực kì hưng phấn. “Giờ thì đến lượt em trả lời ta.”

“...Tôi còn chưa trưởng thành.” Quay trở về vấn đề mới phát sinh ban nãy, y bảo muốn rước cô về dinh, còn phải đợi ý kiến từ phía cô đã. Dĩ nhiên cô không thể nào đồng ý. Sớm muộn gì, y cũng sẽ trở thành kẻ thù của lão cha. Đó là còn chưa kể, trong lòng cô vốn dĩ đã có Henry, tâm tình tuyệt đối không thể nào bị nhuộm bẩn.

“Ý em nói về mặt thể chất sao?” Ý nhủ nhủ mày cười. Về luật pháp, tuy cô chưa đủ tuổi kết hôn, nhưng dưới tay y thì chuyện gì cũng làm được. “Tôi không bận tâm đâu.”

“...Về tất cả các khía cạnh.”

Được một lúc, y bỗng khựng người lại. Sắc mặt gần như dần biến đổi thành một màu trắng toát. Dưới ánh đèn vàng hoa lệ trong phòng, gương mặt y càng tăng thêm sức hút đến mãnh liệt. Tuy thần thái đã có hơi rung động, nhưng y vẫn nhoen miệng cười tán thưởng.

Em quả thật rất tinh ranh - chính là câu mà y muốn nói ra lúc này, nhưng vẫn là tạm thời, y chưa thể mở miệng nói được.

Cherry biết anh ta đã hoàn toàn mắc bẫy. Vì thế mà cô ung dung thư thả, nằm trong tay kẻ địch mà vẫn xem như không.

“Anh chạm vào tôi xem như đã trúng độc.” Cherry như một loài hoa độc. Cái chất độc trên người Cherry ấy chẳng thể nào làm gì cô được, vì chính cô đã điều chế ra nó, cũng như là cô đã có biện pháp phòng ngừa từ trước. “Loại độc tố này được định hình dưới dạng nước hoa, ngửi không thể nào phát hiện được. Trúng độc, xem như ngửi sẽ bị tê liệt hệ thần kinh trong nửa giờ. Đến lúc ấy, xem tôi có đủ khả năng giết ngải hay không.”

Em sẽ không giết ta.

Ánh mắt y vẫn có ý cười, cơ thể ngày càng yếu đi.

Làm như thế chẳng khác nào bứt dây động rừng. Suy nghĩ không thấu đáo một chút đều có thể dẫn đến việc sai ngàn dặm. Giết y, thị trường thế giới sẽ có biến động ít nhiều, gây trở ngại cho gia tộc nhà họ White. Đám người bên dưới như rắn mất đầu, phải mất khá nhiều thời gian để ổn định trở lại. Chưa kể đến khả năng bản thân sẽ bị lùng sục truy sát nhiều hơn. Sức cô tuy có mạnh, nhưng làm vậy chỉ tổ rước họa vào thân. Cô không ngu ngốc đến mức đó. Trở về cùng lão cha bàn kế lâu dài, chờ đợi thời cơ thích hợp, nhất định mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thoả.

Cô cũng sớm không có chủ ý muốn giết y. Chẳng qua là vì... căn bản, cô không muốn giết bất cứ ai khi không có sự bắt buộc. Bàn tay này đã nhuốm quá nhiều máu tanh rồi...

“Sau này có duyên, chúng ta sẽ gặp lại.” Lợi dụng cơ hội lúc y đang yếu dần, cô nhóm người dậy, đẩy y sang một bên. Câu nói này chỉ là câu xã giao thông thường. Cô chẳng hứng thú gì khi vào ‘một ngày nào đó’ lại được gặp y. Trong lòng thầm thờ phào nhẹ nhõm. Nếu không phải Cherry thông minh, chuẩn bị mọi thứ chu toàn từ trước, có lẽ giờ đây cũng bị tên biến thái ấy ăn sạch sẽ rồi.

“Có thời cơ, ta nhất định sẽ đến tìm em”

Một con rùng mình ập tới thân thể cô. BP vẫn có thể nói được? Xem ra cô cần phải về nghiên cứu kĩ hơn một chút về loại chất độc này. Lần sau khi anh ta đến tìm, nếu y thực sự muốn, e rằng cô không dễ dàng gì để thoát khỏi bàn tay y được.

“Nếu anh có thể tìm được hành tung của tôi.” Cherry tự trấn tĩnh bản thân bằng suy nghĩ này. White gia là gia tộc như thế nào cơ chứ? Muốn điều tra tung tích của một người có vị thế lớn như cô cũng là một vấn đề nan giải. Trừ khi có kẻ bán đứng, nhất định hành tung của cô sẽ không thể nào bị bại lộ.

“Ta tự có cách ép em ra mặt.” BP nằm vật ra giường, nhắm mắt thờ ơ. Miệng hơi nhếch lên nụ cười, hoàn toàn không hợp gu với sắc mặt trắng bệch kia. Cô trông con người trước mặt đây, chỉ có thể dùng hai từ ‘yêu dị’ để miêu tả.

Cô gắn lại chiếc mặt nạ bạch kim, trùm cái mũ quá cỡ gắn liền với chiếc áo choàng đen lên đầu và tiến về phía cánh cửa. Nhiều sóng cũng sắp đến hạn. Để những thiết bị máy móc gắn trong căn nhà này quét qua người cô liên rắc rối to. Vì vậy, cô cần phải khẩn trương rời khỏi đây, càng sớm càng tốt.

Cái bóng đen như lần đi, lần về vẫn thoăn thoắt, xuất quỷ nhập thần biến mất vào màn đêm u tối.

...

“Nhiệm vụ thành công!” Là từ ngữ đầu tiên mà mỗi lần sau khi trở về, Cherry đều trình lên Nathan. Lần này cũng vậy. Nhiệm vụ thành công, ý muốn nói đã giết được Brown Peter. Lão cha lúc ấy đã không nói gì, thâm trầm vài giây rồi mới cho phép cô rời đi.

Có lẽ, Nathan đã biết anh ta là kẻ đáng gờm từ trước. Đồng nghĩa với việc hán đoán được cô đã nói dối. Nhưng hán không ban bố việc xử tội cô, tức đã để im việc này. Đó chính là vấn đề khó hiểu nhất, cô có thể đoán ra, nhưng không thể lý giải nổi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Chương Ngoại Truyện: Part 2.4

Vài tuần sau, cái bảng đen mà hai anh em nhà Ry đang nắm giữ trong tay lại xuất hiện thêm một cái tên. Cái tên này lạ có, mà quen cũng có. Quen ở chỗ đó là một người phụ nữ đứng đầu một bang mafia mà họ từng nghe đến. Còn lạ, là vì họ chưa bao giờ gặp mặt bà ta trước đây.

Bà ta là một người phụ nữ Nhật. Xưa nay Nathan luôn có hứng thú với phụ nữ Nhật hơn cả, ngay cả mẹ Henry cũng là người Nhật. Trong lòng hai anh em nhà này thầm suy nghĩ, đó chắc chắn là gian tình của lão cha, nhưng không tiện nói ra. Nathan có thể phủ tay che trời, chẳng trách sao người phụ nữ này họ chưa gặp mặt trước đó. Nhưng bà ta đắc tội với hán, xem như bà ta sớm là người của Chúa.

Henry cảm thấy việc này vô cùng bình thường. Ngoài mẹ anh, ông còn qua lại với hàng tá người phụ nữ bên ngoài, trăng hoa phong tình khôn kể. Thân là con trai ruột, anh chẳng quan tâm đến việc này mấy. Nói trắng ra, anh không thể nào quản xuyên cha mình được, đành học cách chấp nhận. Dù gì người phụ nữ cuối cùng, người phụ nữ không bị lão cha giết chết chỉ có mỗi mẹ anh mà thôi.

Cherry lại không nghĩ được như anh. Không mang chung dòng máu với hắn, hắn quan hệ với ai thì mặc kệ, Henry của cô không buồn là được rồi. Nhưng giết cả người phụ nữ từng mặn nồng với mình, liệu có quá đáng? Nhờ đâu họ lại sinh con cho hắn, hắn cũng nỗ lực giết những đứa trẻ vô tội ấy ư? Tuy ngoài mặt cô không nói gì, nhưng từ sâu trong lòng đã có một sự chống đối và ác cảm vô hình, chờ ngày để trỗi dậy...

Bọn họ lại một lần nữa cùng nhau di chuyển thoăn thoắt, gang sơn của cả bóng đêm như chỉ có chứa tề là họ. Âm sát - loại phương thức đánh lén được xem là hèn hạ tiểu nhân nhất, nhưng với hai người bọn họ lại hoàn toàn khác biệt, khí thế sừng sững, uy nghi, lại lạnh lẽo như một chiến thần, tạo áp bức cho kẻ địch, khiến tinh thần đối phương giảm sút nghiêm trọng.

Mô hình tập kích nhanh chóng được giăng ra. Người con gái với cái áo choàng đen dài tới đầu gối lẳng lặng đứng ngay giữa đường. Người con trai lại không thấy tăm hơi đâu. Một lúc sau, hai chiếc ô tô ở phía sau họ tổng chiếc ô tô đi đầu - nơi có người cần bọn họ kết liễu mạng sống - xuất hiện.

Chiếc xe đầu thấy cái bóng đen chắn giữa đường, lại có ba cái phi tiêu hình bông tuyết xuyên kính phóng thẳng vào trong xe khiến một người bị thương, bọn họ cả kinh đạp thắng. Hét lên một tiếng “Nữ hoàng bóng đêm!”. Phải, Nữ hoàng bóng đêm uy chấn đại lục, vang danh bốn bề. Nay họ được gặp cô ta ở đây, e rằng đêm nay chính là đêm cuối cùng trong cuộc đời bọn họ.

Nhưng họ là dân mafia, nào có nghĩ đến ý định chạy trốn? Họ xuống xe, bao vây lấy cái thân hình nhỏ nhắn mà khát máu màu đen. Một lúc vẫn không thấy cô động đậy, trong số bọn họ, chẳng ai dám tiến lên tấn công.

“Tôi cần là mạng bà ta.” Cô chỉ thẳng ngón trỏ vào trong xe, môi hơi nhếch nhếch. “Không cần mạng rác rưởi nhà các người. Mau rút đi.”

Bị khí thế nặng mùi thuốc súng của cô đè ngợp, họ hơi rúng động. Tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng họ vẫn đứng im chỗ cũ, quyết bảo vệ chủ nhân cho đến hơi thở cuối cùng.

Chín người thân cận trước mặt cô đây họ tổng boss mafia của một bang, nhất định là những con người tinh anh nhất của bà ta. Nhưng tất cả cũng sẽ đều được xử lý gọn ghẽ dưới bàn tay cô. Biết chắc chắn rằng, họ thả hy sinh chứ không bán đứng chủ nhân, nhưng cô vẫn cố tình nói ra câu đó... để giảm nhẹ tội của mình hơn thôi - Là bọn họ tự đâm đầu vào chỗ chết, cô có lòng tốt mở đường mà họ vẫn không chịu quy hàng. Xem như cô không có ý giết chết những người vô tội... .

Hoặc, có thể lấy lý do rằng bọn họ cũng đã giết biết bao nhiêu người dưới trướng mình, xem như hôm nay là cô thay trời hành đạo đi... .

Cô khẽ cười nhạt. Trong khi chiến đấu, cô sẽ ruồng bỏ về yếu đuối đáng yêu của Cherry để thực sự trở thành một Nữ hoàng bóng đêm tài năng và hùng dũng. Vì thế, nụ cười trước những kẻ địch của cô sẽ nhuộm màu chết chóc nhiều hơn là mạng một vẻ tự nhiên hoạt bát.

Những tên to lớn kia lần lượt tiến về phía cô. Ba tên đầu tiên ngã gục xuống, nhờ đường phi tiêu nhanh như đường đạn găm trúng những chỗ hiểm trên thân thể. Một trong số tên còn lại bị cô xoay người tung cước đá mạnh vào hông. Tiếng rắc vang lên kinh người, có thể xác định cái xương sườn thứ 7 của hắn ta đã bị gãy làm đôi.

Đám người phía sau hơi bàng hoàng trong vài giây, rồi lại lao vào cô như con thiêu thân. Họ không chắc có thể đánh thắng Nữ hoàng bóng đêm tàn bạo khát máu này, nhưng họ có thể chiến đấu để bảo vệ chủ nhân của mình.

Lần này, bọn họ không sợ suất nữa. Dù sao cũng là những người tinh anh nhất được cái kẻ vẫn còn ngồi trong xe kia lựa chọn. Vì thế mà trận phi tiêu tiếp theo đều được họ nắm được sơ hở, né tránh thành công.

Tuy nhiên, Nữ hoàng bóng đêm không chỉ có mỗi một kiểu như vậy. Cô bật người nhảy lên không trung, một tay phóng phi tiêu, một tay hướng xuống, nắm lấy cái cổ gần nhất của một kẻ mà dùng sức bẻ gãy, còn cái chân trên không kia thì đá trực diện vào một người gần đó, mũi dao xoắn xoắn tựa như mũi khoan dưới đế giày đâm thẳng vào tim hắn ta. Những hành động này diễn ra nhanh như tia chớp dưới thân thủ của Nữ hoàng bóng đêm, cô chỉ mất vừa đúng 1s.

“Ta chính là Nữ hoàng bóng đêm.”

Chỉ còn hai kẻ đứng. Cô cộc cộc tiến lại gần bọn họ, miệng cười xảo trá nhằm đe dọa. Vì nghe thấy tiếng động, họ lập tức chạy về phía bên kia - nơi có một cái bóng đen cao to và một người phụ nữ ăn mặc kiêu diễm đang cùng nhau giao đấu. Cô khoanh tay đứng nhìn, để mặc cho bọn họ chạy về bảo vệ chủ nhân. Giờ chỉ còn phần của anh, cô hết phận sự rồi.

Tích tắc, một ý niệm thâm loé lên trong đầu cô. Có phải chẳng bà ta đã đối xử rất tốt với đám người này, nên họ mới liều lĩnh mạng sống của mình như vậy?

Chỉ là thoáng trong tích tắc, suy nghĩ ấy của cô không đủ lớn để cô ngưng việc kết liễu mạng sống bà ta lại được.

Hai kẻ ấy không lâu sau đó đều đổ rạp xuống đất. Nữ boss kia cũng có chút bản lĩnh, có thể cùng anh giao pha mấy trận. Nhưng so đo kiểu nào, bà ta cũng kém anh nhiều phần.

Ở tình hình hiện tại, bà ta đã bị anh đá thương vùng trán thủy, sức lực dần cạn kiệt. Bà dùng tay ôm ngực, cả người lấy chiếc xe làm điểm tựa, hơi thở có phần nặng nhọc đi, ánh mắt trong đêm tối như bao phủ một làn sương mỏng. Bà ta đã ngã mũ chờ chết rồi ư?

“Dành cho em xử lý.” Henry quay mặt nhìn cô, khẽ nháy mắt một cái.

Thấy Tân chứa tẻ bóng đêm đã “buông thông” mình. Bà hơi hột cười trong làn nước mắt. Khóc ư? Một nữ boss chinh chiến nhiều năm, khi đối diện với cái chết vẫn sẽ khóc như những người bình thường ư?

“Có lẽ các vị cũng đã biết, tôi có một đứa con gái... Xin các vị, đừng giết hại con tôi, nó hoàn toàn vô tội...”

Trong 1s, Cherry dường như đã chết lặng. Đây là tình mẫu tử sao? Trước khi chết, bà ta lại đi nghĩ cho số mạng đứa con gái bé bỏng nào đó của mình? Không nhầm lẫn gì được, nét mặt thống khổ đó là để dành cho con...

“Cha đứa nhỏ còn không?” Cô bắt giác mở miệng hỏi nhỏ.

Người đàn bà nhìn cô e dè, cuối cùng vẫn quyết định trả lời. “Chính là White Nathan, lão đại boss của toàn thế giới.”

Một tiếng lòng the thé khiến cơ thể cô run lên thành đợt. Nhẹ thôi, nhưng đủ để người tinh ý như Henry nhìn thấy.

Cha nó là Nathan, chắc chắn hẳn sẽ sai người truy cùng giết tận, không để đứa bé có cơ hội được sống. Bỗng nhiên, trong Cherry dấy lên một niềm thương cảm *mãnh liệt*, cô nghĩ đến số phận đứa nhỏ, mất mẹ, nó sẽ lăn lộn như thế nào trong xã hội này?

Cô từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh bao bọc chở che, dù cho có sự tồn tại của White phu nhân, nhưng cô biết rằng bà ấy chưa bao giờ xem cô là con. Giống như một đứa con ghẻ bị bỏ rơi vậy...

Cô đã từng khát khao cháy bỏng có một người mẹ ở bên cạnh mình, được gọi tiếng mẹ ni non mà thân thiết. Quãng thời gian dần lớn lên, cô không còn cảm thấy điều đó là cần thiết nữa. Nhưng bây giờ, ý nghĩ đó lại thêm một lần cháy tràn tâm trí cô...

Đột nhiên, Cherry lại cảm thấy đau đầu vô cớ. Henry nhìn xuyên qua lớp mặt nạ, thấy điểm bất thường trong ánh mắt cô, liền nhíu mày. Bà ta lợi dụng cơ hội đó, lập tức phản công đánh úp. Nhưng Cherry chẳng quan tâm đến bất kì điều gì xung quanh nữa cả, cô chỉ tập trung vào mớ hình người phụ nữ nào đó đang dần rõ nét trong đầu mình.

Một lúc sau, tiếng va chạm vang lên. Khi cô định thần lại, đã thấy người phụ nữ đó đã nằm sõng soài trên mặt đất, máu từ cổ chảy ra ròng rọc, ánh mắt vẫn chưa hề khép lại.

“*Nghĩ đi đâu thế? Một giây yếu lòng thôi cũng đủ biến ta thành kẻ bại trận...*” Trông thần sắc cô như thế kia, có lẽ đã bị câu nói của người phụ nữ gây cảm xúc mãnh liệt khiến cô phân tâm rồi. Mà một khi cô đã phân tâm, mọi hành động xung quanh, nhất định cô sẽ không còn nhạy bén nữa.

Henry khẽ lắc đầu, thực sự, khi bà ta nói đã có một đứa con của Nathan cha anh, anh cũng đã có chút xao động. Nhưng rất nhanh, tất cả đã biến mất, xem lời bà ta nói chẳng khác gì gió thoảng mây trôi.

“*Em xin lỗi... Em hứa sẽ không như thế nữa...*” Cherry chật vật, cố giữ cho đầu mình tỉnh táo nhất có thể. Người phụ nữ mơ hồ trong đầu cô ngày càng rõ nét, nhất định cô sẽ tìm lại hồi ức trước kia của mình nhanh thôi.

Thoáng chốc, cô dự cảm về một điều gì đó... thật đáng sợ sẽ xảy ra. Cô đang lo sợ...

“*Sau này em phải thật cứng rắn. Nên nhớ em là kẻ đi săn, bọn họ là con mồi, kẻ đi săn mà để vượt mất con mồi, lại để con mồi phản công, chúng tỏ kẻ đó thật bất tài...*”

“*Vâng. Em sẽ nhớ.*”

Cherry vâng dạ một hồi, Henry mới nhận ra được con run từ người cô mỗi lúc một nhiều. Đau xót nhưng không dám hỏi, anh nhắc bóng cô lên, bước đi thẩn thoát vào sâu trong bóng đêm, như thể về chính nơi mình đã được sinh ra.

****

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chương Ngoại Truyện: Part 2.5

Cherry ngồi lẳng lặng trong phòng, ánh mắt hướng xa xăm như tìm về nguồn ký ức. Bất giác, cô cười, một nụ cười vô cùng nhẹ nhàng mà nhuốm đầy tang thương, chua xót, trên hết là sự phẫn nộ vô hình.

Cherry đã định ninh rằng, chắc chắn cái hồi ức kia sẽ tìm về với bản thân. Và cô đã từng rất vui khi nghĩ đến điều đó. Nhưng khi nắm trong tay một phần rồi, cô mới bắt đầu lo lắng, sợ hãi. Cô không muốn nghĩ tiếp, càng không muốn nhớ lại. Hồi ức chỉ là của quá khứ, kết quả có hạnh phúc hay không đều

tùy thuộc vào hiện tại. Sống không có tuổi thơ, không có hồi ức, nhưng có người để thương nhớ như thế này, còn hơn là mất tất cả...

“Tiểu thư, chủ nhân muốn gặp cô.” Sau tiếng gõ cửa, và sự cho phép của cô, tên hầu cận đứng bên ngoài liền thưa bẩm.

Cherry ngồi quay lưng với tên thuộc hạ, cái tâm lưng mỏng manh của cô không hề nhúc nhích. Cô lại sắp sửa đối mặt với người cha mà cô đã từng kính
lấn sợ. Nhưng lúc này thì, ánh mắt cô đã lộ ra vẻ chán ghét vô bờ bến, chính cô cũng không thể nào phát hiện được.

“Lát nữa ta sẽ yết kiến ông.” Một lúc sau, cô mới cất giọng trầm thấp. Không nghe được tiếng bước chân, cô nhú mào quay đầu lại, thì thấy tên thuộc hạ
vẫn còn đứng nguyên vị trí cũ, đầu không hề ngẩng lên nhìn cô, nhưng thái độ của anh ta như muốn thay cho hành động ép cô phải đi ngay bây giờ.

“Được rồi.” Cô ngán ngẩm

Cô sắp sửa phải đối mặt với một con người... không phải, cô chưa biết y có thực sự là một con người hay không...

Lão ta... đã giết mẹ cô ?

Hình ảnh một người phụ nữ bị dao xuyên tim bởi một người đàn ông vẫn luôn tác động cô trong mấy ngày này. Mà kẻ ấy không ai xa lạ, chính là White
Nathan.

Dĩ nhiên, cô không dám tin, cũng chẳng dám khẳng định người phụ nữ trong chân dung tái hiện là người mẹ mình, nhưng đầu óc cô vô hình chung đã thừa
nhận hoàn toàn điều ấy. Tức, lão ta đích thị là kẻ đã giết mẹ cô.

Vì vậy mà ở lần gặp này, cô không đơn giản chỉ là cảm thấy khó xử.

Từ nơi cô ở cách chỗ Nathan không xa, chỉ cần đi bộ 2km là tới nơi. Nhưng bọn họ lại dẫn cô đến một nhà kho cũ kỹ, vườn tược ảm chứa mùi đất, mùi
bùn như lâu ngày rồi mà vẫn chưa có người đặt chân tới. Cô cảm thấy nghi ngờ, cẩn thận quan sát đánh giá một hồi. Nghĩ đến đám người này không thể
làm gì được Cherry là chắc chắn, nên cô cũng yên tâm nhiều phần. Chỉ là, không biết nơi này có gì hay ho mà lão cha lại muốn cô đến?

Đứng trước cánh cửa, Cherry lưỡng lự, cũng vì giọng nói bên trong đó khiến cô dừng bước.

“Còn Cherry?”

“...”

Đó là giọng trầm khàn của Nathan. Đã không có tiếng trả lời. Một lúc sau, người mở miệng vẫn là lão cha. “Cherry thì sao? Nếu ta bảo con chọn một
trong hai - quyền hành trong tay ta, và Cherry, con sẽ chọn thế nào?”

“...Con...” Giọng nói còn lại chính là của Henry, anh tỏ ra ngập ngừng, song cuối cùng vẫn đưa ra đáp án. “Dĩ nhiên cán cân sẽ nghiêng về bên quyền
lực...”

“Con không chọn Cherry?”

“Nếu chọn một, con không chọn Cherry.”

“Ta bảo con giết nó, đổi lại, ta giao con quyền lực, liệu con có đồng ý không?”

“Đương nhiên... là, đồng ý.”

Câu nói vừa được dứt lời, Cherry bỗng cảm thấy choáng váng cùng cực, như cây búa giáng một cú thật mạnh vào đầu, như trời sập đến nơi. Chấp nhận
hy sinh cô để đổi lấy quyền lực trong tay lão đại boss? Hy sinh cô...hy sinh người mà bản thân mình yêu nhất ư? Haha...không đâu, chắc chắn là cô
nghe lầm rồi.

“Ahahaha~” Tiếng cười ròn người của Nathan vang lên, hấn gật gù nhìn con trai mình. Sau khẽ quét mắt qua cánh cửa, tia gian xảo ngày một rõ ràng
trong hấn. “Vào đi.”

Cherry nhận lệnh, giật nảy mình. Nhưng rồi cô cũng chậm rãi đẩy cửa tiến vào, gương mặt lộ một vẻ đau đớn vô bờ. Cô nhìn Nathan, rồi dừng điểm nhìn
trên khuôn mặt anh, ánh mắt loé lên tia kinh ngạc và giận dữ đến đáng sợ. Nếu là người không có bản lĩnh, khi nhìn vào ánh mắt này cũng bị dọa cho hồn
bay phách lạc. “Anh, mau nói cho em nghe, những điều vừa rồi chỉ là dối trá.”

Lời nói nửa như ra lệnh, nửa như van nài truyền đến tai anh, khiến không khí thêm nhiều phần bi thương, chua xót.

Henry tròn mắt nhìn người con gái trước mặt. Ban đầu là sự ngạc nhiên tột độ, sau dần được thay thế bởi khó xử. Anh chuyển ánh mắt về phía Nathan
một lúc, đến khi quay lại nhìn cô, trong đáy mắt của anh lúc này đây lại chỉ lan tràn dần sự tĩnh lặng đến ngộp thở.

“Đó là sự thật. Anh muốn củng cố thế lực, cho dù phải giết em, anh cũng sẵn lòng.” Lời nói của anh dứt khoát như muốn bóp nghẹt trái tim kẻ đối diện.

Cherry chết sững, khoé mắt trái trào ra một hàng nước trong suốt như thủy tinh. Ánh mắt của anh nhìn cô bao giờ cũng chan chứa tình yêu thương,
nhưng sao giờ đây, nhìn vào ánh mắt đó, Cherry chợt cảm thấy như muôn trùng xa cách, như hai người đáng lẽ không nên thuộc về nhau.

“Không. Anh đang nói dối.” Cô khẽ nở một nụ cười ngạo nghễ mà vạ phần đau nhói.

“Tùy cách suy nghĩ của em...”

Hai hàng lệ trực trào, liên tục lăn trên gương mặt xinh đẹp của cô và rơi lã chã xuống nền nhà cũ kĩ. Cô không tin, hoặc không dám tin vào sự thật diễn ra trước mắt. Chỉ mong rằng đây là một giấc mơ, một cơn ác mộng nào đó, để đến khi cô thức dậy, mọi thứ sẽ bị cuốn phăng đi và trở về yên bình. Nhưng không, sự thật chính là cái đang diễn ra đây...

Tại sao cô lại nghe được những lời lẽ này từ chính miệng anh nói? Tại sao hết cơn sốc này đến cơn sốc khác liên tục tấn công cô trong những ngày gần đây? Hai sự đã kích lớn cộng lại, tạo thành một sự đã kích khổng lồ. Cô đâu phải thần thánh, lại có thể chịu đựng mà xem như không...

“Ông triệu tập tôi đến đây là để chứng kiến chuyện này, và nghe những lời nói này?” Cherry quay phắt lại nhìn Nathan với đôi mắt căm hờn không thể diễn tả thành lời.

“...Phải.” Im lặng một lúc, hần cũng cất tiếng nói, khẽ cười cười. “Con gái, là ta thấy hai đứa không hợp, nên tìm cách để hai đứa nhìn thấy bộ mặt thật của nhau. Chuyện có vượt qua được hay không là do hai đứa tự quyết định.”

Vượt qua ư? Hần phải bảo cô phải vượt qua chuyện không hề còn cơn này như thế nào đây? Cherry cười khan thành tiếng, pha lẫn là tiếng gào phẫn nộ trong làn nước mắt ướt đầm khuôn mặt. “Khốn kiếp! Ông không phải cha tôi, hết lần này đến lần khác cướp đi những thứ quan trọng của tôi! Ông liệu có phải con người không?!” Dù biết rõ mọi kế hoạch của hần, nhưng đau đớn nhất là, cô lại không thể nào thoát khỏi kết cục cuối cùng của cái bẫy đó.

“Cherry, em điên rồi.” Henry đứng bên cạnh, hơi cau mày nhìn thái độ của cô, nỗi đau đớn liên bị anh kìm nén và vút hết tận sâu trong đáy lòng. Ấy vậy mà, chúng vẫn liên tục khuấy động khiến trái tim anh đau nhói, chỉ là anh quá giỏi che dấu cảm xúc nên chẳng ai có thể nhìn ra.

“Anh câm miệng!” Cô cười thành tiếng. “Chính cha anh, kẻ mà anh luôn tôn thờ đã giết chết mẹ tôi, trước mặt tôi, đã thế còn nhận tôi về nuôi, suốt bao năm trời, lừa gạt, lợi dụng tôi. Giờ đây lại ly gián tôi và anh, khiến tình cảm dành cho anh mà tôi đang cố gắng chấp nhận trong mấy ngày này lập tức tan tành thành mây khói.” Cô đảo đôi mắt long lên những tia máu đỏ nhìn anh. “Cả anh. Suy nghĩ thật lòng của anh cũng đã ‘có công’ vô cùng to lớn ấy chứ! Thật không ngờ, người tôi yêu lại muốn giết tôi,... thật không ngờ... không ngờ... tôi lại ngu ngốc đến vậy.”

Henry lặng đi như tờ, chỉ có đôi mắt hết nhìn cô lại đến nhìn Nathan. Những lời lẽ mà cô nói là sự thật ư?...

“Nhớ lại rồi sao?” Hần vẫn thản nhiên, như rằng việc này đã được ông định liệu từ trước. “Còn một việc quan trọng mà con chưa đề cập đến... đó là, con chính là con gái ruột của ta.”

Cherry chết lặng. Như một tiếng sét đánh ngang tai, lời nói của hần lập tức chạy thẳng vào cơ quan thần kinh cùng trái tim cô. Não bộ khiến cô không thể nói được gì ngoài những tiếng ừ ớ không rõ nghĩa. Còn trái tim lại bị lời nói sắc bén như dao của hần đâm thủng cho hàng nghìn hàng vạn nhát. Cô chỉ vừa hồi phục một phần trí nhớ, chính cô cũng không hề rõ sự thật này. Là con gái ruột của ông, tức...cô cùng anh...loạn luân ư?

Henry cũng chẳng khác cô là bao. Tại nghe được chuyện Nathan đã giết mẹ ruột của cô, lại còn tin tức người yêu nhỏ bé này chính là em gái ruột của mình. Ông trời đang mang một tấn bi kịch đè lên đầu anh và cô đây sao?

“Cher...” Henry gọi khẽ, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ắng hẳn, cổ họng đắng ngắt như đã lâu chưa được uống nước.

“Rất tốt. Tôi là em gái của anh, lý do chính đáng để chúng ta kết thúc rồi chứ?” Cô cười. Duy chỉ lúc đau đớn nhất, người ta mới có thể bật lên tiếng cười sáng lại đậm nét cay đắng đến như vậy.

Không đợi tiếng trả lời của bất kì ai, Cherry đã vụt chạy đi thật nhanh. Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt họ một lần nào nữa...

Anh không biết phải nói gì với cô. Chẳng biết phải làm như thế nào để mối quan hệ trước kia của hai người có thể quay trở lại. Loạn luân, là hai từ đặt dấu chấm hết cho tình cảm sâu sắc suốt bao nhiêu năm nay của anh và cô sao?

Những tưởng có cơ hội giải thích, nhưng cuối cùng, mọi hy vọng cũng đều tan biến, như cơn gió không tên thoảng qua rồi biến mất...

Cherry chạy về phòng, đóng sầm cửa lại. Cô chẳng quan tâm chuyện gì sẽ xảy đến với mình tiếp theo, cái cô cần quan tâm hiện giờ chính là sự khống chế cảm xúc của bản thân. Cô đã không kìm được cơn tức giận lẫn đau đớn, chỉ muốn đập phá bất kể là thứ gì đó...

Người mà cô tôn sùng kính trọng bấy lâu nay, chính là kẻ thù muôn kiếp mà cô luôn dặn lòng sẽ sớm trả oán. Kẻ mà cô yêu thương nhất lại phủ phàng nói lời giết cô để chiếm lấy vị thế, trong khi hai người đã từng thề non hẹn biển, dù là có chuyện gì cũng quyết cùng cố gắng vượt qua khó khăn. Và bây giờ, kẻ ấy lại chính là người anh trai ruột có chung một dòng huyết mạch với bản thân cô. Cú sốc đầu tiên chưa liền sẹo, vài ngày sau lại nhận được cú sốc thứ hai, rồi vài phút sau cú sốc thứ ba xuất hiện. Đầu óc ai có thể một lần chịu cuộc tổng đã kích lớn như thế? Tuyệt. Chưa bao giờ cô cảm thấy không thể điều khiển được suy nghĩ của mình như thế này...

Tiếng vỡ choang choang chất chứa vang lên trong căn phòng màu trắng. Từ cốc nước, bình hoa trên bàn, quần áo trong tủ, khung tranh, hình ảnh trên tường cho đến chiếc đèn ngủ, điện thoại... tất thảy đều bị phá hủy dưới bàn tay cô. Trong phút chốc, căn phòng trở thành một đồng hồ loạn như mặt trận ngoài tiền tuyến. Cảm thấy chưa đủ, cô cầm cây gậy bóng chày, đập choang những thứ gì bằng kiếng, thủy tinh... Từng mảnh vỡ cửa vào mặt, găm vào thân thể, máu chảy ròng ròng xuống nền đá hoa cương cũng không hề hấn gì. Vết thương nhỏ bé này, bình thường chẳng đáng so với cô, nay lại càng không có tí trọng lượng nào.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Xin cô mau bình tĩnh! Người đâu~!?!”

Tên gia nô nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hoảng hốt hô gào. Liền bị ánh mắt chết chóc của cô chiếu tướng.

“Câm miệng! Mau rút ra ngoài! Khốn kiếp!” Gương mặt nhem nhuốc, pha lẫn giữa lệ và huyết, hốc mắt đỏ au như nhuộm máu, trông như một kẻ dị hợm vừa thoát khỏi địa ngục chui ra. Nó khiến tên gia nô ấy giật mình kinh sợ. Nhưng hắn vẫn không chịu ra ngoài mà đứng trước cửa phòng can ngăn.

“Tiểu thư...”

Pằng!

Chưa dứt câu, tiếng súng đã vang vọng trong không gian. Tên gia nô bị trúng đạn liền ngã nhào xuống đất, không kịp nghĩ mình vừa bị làm sao đã hoàn toàn tắt thở. Ngay sau đó, hai ba người chạy tới, cũng chung số phận như kẻ nằm dưới đất kia.

“Mau rút! Rút hết cho ta!” Cherry phẫn nộ gào lên như con mãnh thú bị thương. Kẻ gần gũi với cô nhất lại có suy nghĩ giết cô, giết cô...Haha. Xem như cô điên rồi đi.

Bóng tối nhanh chóng bao trùm khắp cả khu biệt thự, khắp cả đại bản doanh. Một đêm không trăng, không sao, chỉ có bóng một người con gái nhỏ nhẩn ngòi bó gối trong căn phòng tối tăm lạnh lẽo, không chút ánh sáng nào.

Lại có thêm bóng một người con trai thoát tục, đắm chiều lẳng lẳng mở cửa phòng, nhẹ nhàng lướt qua vài cái xác chết chẳng ai dám thu gom để đi vào bên trong.

Pằng! Đường đạn của Nữ hoàng bóng đêm không hề đơn giản, muốn phá giải nó cũng là cả một vấn đề. Nhưng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nên đối với người con trai ấy, hắn không hề gặp quá nhiều khó khăn đã có thể né tránh.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương Ngoại Truyện: Part 2.6

Đám gia nhân trong nhà vừa chiều này bị dọa cho hồn vía thẳng thiên, bây giờ chẳng kẻ nào dám tiến vào phòng hầu hạ, yêu cầu cô ăn cơm, tắm rửa sạch sẽ. Cũng chẳng kẻ nào dám bước qua phòng cô, sợ Nữ hoàng của họ nghe thấy tiếng bước chân, một viên đạn rồi sẽ chui tọt qua cánh cửa mà găm thẳng vào tim họ. Họ đã chạy đi báo tình hình cho chủ nhân cùng thiếu gia, nhưng lại không có bất cứ động tĩnh nào từ phía bên ấy, họ càng cảm thấy sợ hãi hơn bội phần. Cũng may vẫn còn một người mà họ có thể tin tưởng được.

Phát hiện kẻ đó có thể né tránh đường đạn của mình, cũng là nhận ra được bóng dáng hắn ta, Cherry liền buông thông cây súng xuống, chẳng vì cái bóng đen đang dần tiến lại mà ngược nhìn. Cô đã quá mệt nhọc, đôi mắt mờ như vì khóc quá lâu, hiện tại, cô không còn sức lực để tâm đến con người này nữa.

“Bé Cher, Nữ hoàng của tôi...”

“...”

“Người em lạnh lắm...”

Kính cửa sổ vỡ tan tành, gió ngoài kia không cần sức cũng tự động lọt qua, thổi bung mọi thứ bên trong, nhưng lại không thể nào thổi bung được những phiền muộn đang chất chứa trong lòng người con gái.

Hắn cúi xuống, ôm cô vào lòng một cách nhẹ khê nhất để tránh làm cô bị đau. Cô không chống trả, chỉ lẳng lẳng tựa đầu vào cơ thể kia, ánh mắt như cả thế giới này chẳng còn tồn tại.

“Anh đến đây làm gì? Nếu là để khuyên nhủ tôi thì mau rút.” Giọng nói du dương khàn đục, nhỏ xíu lại mang nhiều phần ngữ khí nặng nề. Nhưng hắn không bận tâm, chỉ vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô, hành động ân cần, đến độ hắn chưa bao giờ nghĩ đến là có một ngày, mình lại dịu dàng như thế.

Keith từ trước đến nay, luôn ý có sức lực toàn dè cô ra bắt nạt. Cherry cũng không vừa, vì thế mà cả hai bên đã xảy ra những trận chiến vô cùng “cam go”. Nhờ vậy, những hành động uỷ mị dịu dàng này, hắn chưa bao giờ áp dụng với cô trước đó. Cũng thật lạ, hắn xem cô là cái gì chứ?...

“Tôi đã biết chuyện rồi...” Mặc cho lời đe dọa của Cherry, hắn vẫn mở miệng nói.

“Là anh ta nói cho anh biết?”

“...” Keith khẽ lườm người con gái đang ngược đời mắt còn đọng chút lệ lên nhìn mình. “Em nghĩ Henry cậu ta dễ dàng nói cho tôi biết như thế sao? Là tôi tự nhìn nhận ra.” Hắn thâm trầm một lúc, lại tiếp tục mở miệng. “Trong suốt bao nhiêu năm trời bên cạnh, đây là lần đầu tiên tôi thấy được ánh mắt buồn thảm mà bất lực, tuyệt vọng này của cậu ta...”

“...”

“Henry yêu em là thật lòng. Có thể vì bất đắc dĩ nên mới khiến em tổn thương, em cũng không cần phải...”

“Câm miệng. Nếu anh tiếp tục nói, tôi sẽ giết chết anh!” Cherry không nương từ đập hắn xuống đất, cái nhìn lạnh sắc đến tận xương tủy.

Bị Cherry đập, hắn trưng vẻ mặt thống khổ rồi đứng dậy. “Em là người thông minh. Không đến lượt tôi nói, chắc chắn rồi em cũng sẽ hiểu.”

Hiểu ư? Hiểu của hắn tức là làm sao đây? Bảo cô quên đi cái chết của mẹ, quên đi cội nguồn và huyết mạch đang mạnh mẽ chảy tràn trong cơ thể của bản thân, coi mọi chuyện như chưa từng xảy ra? Nếu là như vậy thì... cô không thể.

“Nếu em muốn... trả thù, tôi sẽ lựa chọn cách ủng hộ em. Đến lúc đó, tôi nguyện được phục tùng cho em.” Trước khi bước ra ngoài, hắn nói nốt một câu. Lời nói này nửa phần đã là lừa gạt, nhưng sắc mặt của hắn lại vô cùng nghiêm túc. Điều này khiến Sakura khá lưu tâm. Trả thù? Tại sao hắn lại ủng hộ cô? Hay vì... chính bản thân hắn cùng gia đình cũng đã từng trải giống cô?

Trả thù ư... Dĩ nhiên rồi, đó là ước nguyện của mẹ mà suốt bao nhiêu năm qua cô vẫn chưa thể nào thực hiện.

Cứ thế, Cherry chìm vào giấc ngủ, với con ác mộng to lớn cùng hai chữ “trả thù” không thể nào bay biến khỏi đầu cô.

.

Trong căn phòng vạn phần tan hoang, những cái xác chết nằm la liệt trước đó nay đã bốc mùi hôi thối nồng nặc - đủ gây cảm giác buồn nôn cho bất kỳ ai. Ấy vậy mà Cherry vẫn ở trong tư thế nửa ngồi nửa nằm trên chiếc giường như thế, rất lâu. Sắc mặt cô ngày càng trở nên tái nhợt, đôi mắt xuất hiện cuồn cuộn thâm. Một thiếu nữ xinh đẹp giờ đây chẳng khác gì so với những người mắc bệnh nặng, sắp đến lúc từ giã cõi đời. Có vẻ như, sức chịu đựng của cô ngày càng cạn kiệt.

Ngoài kia, mọi người vẫn hoạt động bình thường dưới mệnh lệnh của lão đại boss. Không còn ai cả gan vào “thăm” cô nữa. Không gian yên tĩnh này, quả thật là thứ mà cô cần nhất.

Nhưng tại sao càng yên tĩnh, cô càng cảm thấy lòng nặng nề thêm?

Trước đây, Cherry luôn kính nể cha mình, mà cũng có nhiều ác cảm đối với hắn. Dù chỉ là con ác cảm vô hình, nhưng đủ khiến cô cảm thấy sợ hãi và tạo với hắn một khoảng cách nhất định. Giờ thì cô đã hiểu tại sao mình lại như thế. Cũng vì tận sâu trong tiềm thức của cô, cho dù mất trí nhớ, hắn vẫn là một tà ma không tình người.

Thế nhưng Henry thì sao? Anh luôn đối xử với cô rất tốt, rất rất tốt là đằng khác. Tuy có nhiều lúc vẫn bị anh dụng hình, cô có giận, nhưng rồi sau đó cũng hiểu được: À, thì ra là anh muốn tốt cho mình.

Cô cũng biết, đối với kẻ khác, anh vô cùng trầm mặc lạnh lùng, thậm chí là tàn nhẫn. Sự quan tâm, ân cần, dịu dàng này anh chỉ dành riêng cho cô mà thôi.

Đơn giản có thể, cô yêu anh lúc nào không rõ, chỉ biết đến lúc nhận ra thì tình cảm này đã vô cùng sâu đậm, mặc cho cả hai vẫn còn chưa trưởng thành.

Chê cô là đứa trẻ nhỏ ngông cuồng, không hiểu chuyện chỉ biết đòi học yêu sớm ư? Cô sẽ quăng vào mặt kẻ đó rằng: tôi đủ thông minh để hiểu được chừng mực tình cảm của mình, đỡ hơn biết bao nhiêu kẻ trưởng thành mà ngu ngốc, mù quáng. Đã có thời cô tự tin lắm, tự tin bản thân có tình yêu đẹp vượt ngàn đại dương. Nhưng giờ thì cô mới hiểu... thiên tài là cô, cũng có lúc vấp ngã trong đau đớn như thế này...

Cô đã khóc rất nhiều, nhưng hiện tại, những giọt nước mắt kia đã nguội lạnh hanh khô. Cô không đủ sức để khóc, cũng như không muốn khóc nữa. Rồi lệ làm gì để thiên hạ cảm thấy mình thật yếu đuối mà che miệng cười chê, hay là thương hại? Tất cả những điều ấy cô đều không muốn, cách duy nhất là... khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn nữa.

Cô muốn hoàn thiện bản thân, theo chiều hướng mạnh mẽ.

Thực chất, từ khi nghe anh bảo có thể giết mình để đòi lấy quyền uy, lòng cô đã sớm lạnh lẽo như băng tảng ngàn năm mất rồi...

.

Cho đến ngày thứ năm, sức lực hiện tại của Cherry đã xuống mức số 0. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm nhận được có ai đó vòng tay ôm chặt lấy cơ thể mình. Hơi ấm này vô cùng quen thuộc, cô muốn gần gũi một chút, cũng muốn đẩy ra xa một chút. Nhưng ở tình trạng hiện tại, cô chỉ có thể nằm im trong lòng con người ấy.

Cherry tỉnh lại vào một buổi sáng, trong chính căn phòng của mình. Mọi thứ đã thay đổi so với trước đó. Đã không còn ba cái xác hôi thối chắn trước cửa phòng, trên mặt đất chẳng vương một hạt bụi, kính cửa đã được sửa chữa cấp tốc từ khi nào. Có ai đó đã băng bó vết thương trên mặt, trên người cô một cách tỉ mỉ, chăm chút. Ông truyền nước biển vẫn còn được gắn ở cổ tay. Khung cảnh hoang tàn dạo bữa đã biến mất như chưa hề tồn tại.

Nhưng đó chưa phải là sự thay đổi lớn nhất, mà cái lớn nhất ấy xuất phát từ chính nội tâm cô...

“Bé Cher ngốc nghếch, em tỉnh lại rồi.”

Giọng nói đó là của Keith. Keith là người đầu tiên mà cô thấy sau khi tỉnh lại, xung quanh anh chẳng còn có ai khác...

“Tôi đã nằm như thế trong bao lâu?”

“Ba ngày.” Hấn vừa nói, vừa đi rót nước cho cô.

Cũng vì miệng đắng, nên cô nhanh chóng đón nhận cốc nước của hấn, uống một hơi khiến hấn phải ngạc nhiên.

“Tốt.” Cherry hạ cốc nước xuống, tông giọng lãnh cảm. Lời nói của cô còn kèm hành động rút mũi kim truyền nước biển ở cổ tay ra và đứng dậy. Khi đã rời khỏi chiếc giường của mình rồi, con choáng váng mới ồ ạt ập tới, thiếu điều là Cherry đã ngã xuống giường trở lại. “Tôi muốn đi du lịch.”

“Ồi Nữ hoàng của tôi~~~~” Hấn khóc không ra khóc, cười không ra cười. Hành động và câu nói của cô tuy chứng minh được bản thân đã khoẻ mạnh, nhưng thật sự quá ngông cuồng. “Em chỉ vừa mới tỉnh lại vài phút.”

“Vài phút cũng là tỉnh lại.” Cô cười khẩy. “Thế trạng tôi vốn tốt, chuyện nhỏ nhặt này sẽ chẳng là gì.”

“Em muốn đi đâu?”

“Du lịch.”

“Nhưng...” Hấn nhăn mặt khổ sở. Biết là khuyên cô vô ích, nhưng hấn vẫn chẳng thể nào khoanh tay đứng nhìn cô bỏ đi như thế được.

“Chúng ta vẫn còn cơ hội gặp nhau. Tôi không tìm anh, thì anh hãy tìm tôi.” Cô cười nhàn nhạt an ủi. “Thiên tài hacker như anh lại không thể có được tung tích của tôi, điều này có lẽ phải khiến tôi suy nghĩ lại cách nhìn của mình.”

“Cherrrrr ủa~~~a~”

“Nó muốn đi, cứ để nó đi.” Nathan từ đâu tiến vào, lời là nói với Keith, nhưng thực chất là lời đồng ý ngầm của hấn với cô. Hấn không quan trọng việc bị bại lộ, thậm chí là chẳng bận tâm đến nó. Bởi vì ông biết, cô không thể nào làm gì được ông cả. “Rồi cũng đến lúc, nó phải quay trở về.”

Keith trông có vẻ hơi lo lắng. Nhưng Cherry thì hoàn toàn ngược lại, cô héch mũi cười nhạt, khuôn mặt chỉ bộc lộ một sự chán ghét vô bờ bến. “Tôi nhất định sẽ báo thù.”

“Nếu con có bản lĩnh.” Nathan nhún vai, cười cười một cách thâm trầm mà ngạo nghễ. Nathan không sợ trời, không sợ đất, không sợ bất cứ thứ gì trên thế giới này. Hấn được sinh ra là để làm bá chủ của cả thế giới. Vì thế mà sự đe dọa của cô đối với hấn chỉ là một lời khiêu chiến nhằm chán và vô vị. Nếu cô thật sự chán sống, xem như chính tay hấn sẽ kết liễu mạng sống của cô. Đừng hỏi tại sao hấn vô tình. Bởi vì lòng hấn đã mục ruỗng từ khi mới chào đời, thứ tình cảm con người nào có biết đến!

“Cậu ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với con gái của mình.”

Keith tỏ ra lưỡng lự, nuối tiếc cùng lo lắng nhìn cô, sau đó một lúc, hấn mới tuân lệnh chủ nhân mà bước ra khỏi phòng. Nathan là một đại boss, vì thế mà mệnh lệnh của hấn phải được chấp hành tuyệt đối, nếu muốn sống.

Trong căn phòng trắng chỉ còn lại hai người. Một người đàn ông với gương mặt siêu hấp dẫn, lịch lãm chẳng khác gì so với kẻ chỉ mới 30, cùng một đứa con gái 16 nhỏ bé, nhưng xinh đẹp đáng yêu như thần tiên. Một người đang chìm vào nỗi đau đớn, còn một người thì ung dung tự tại với tinh thần cực kỳ thú vị. Cả hai như không cùng một thế giới, vướng mắc với nhau bởi sợi dây xích hận thù.

“Khi con 17 tuổi, ta sẽ tìm con.” Nathan đẩy Cherry xuống giường, từ từ trườn thân thể mình lên phủ kín thân cô. Hấn mang đến cho cô một nụ hôn mạnh mẽ mà táo bạo. Không. Nó không giống với hôn, nó giống với kiểu chiều trò đá lười của khách làng chơi với đám gái gọi.

Sau khi thưởng thức vị ngọt trên môi, hấn bá đạo di chuyển xuống xương quai xanh và cổ cô mà mút lấy mút để.

Cherry khẽ đỏ mặt hơi lạnh, giãy giụa một hồi, lại thấy không có kết quả khá hơn nên đành buông xuôi. Cô muốn đẩy hấn ra lắm chứ, nhưng tất cả sức lực đều bị hấn kìm hãm. Cô không cách nào có thể thoát ra khỏi bàn tay cứng rắn ấy được.

“Kính tởm.” Trong ánh mắt cô giờ đây chỉ tràn đầy sự căm phẫn khác cốt ghi tâm.

“Chẳng phải con nói ta không phải là cha con sao?” Hấn ngóc đầu dậy, cười cười. “Nếu không phải con, vậy con sẽ là tình nhân của ta. Nhé tình nhân bé nhỏ? À, còn nữa, con và ta, cũng như con với Henry thôi, đều là cùng một nhà cả.” Những phát ngôn của Nathan thật khiến cô buồn nôn.

Nhưng hắn không quan tâm câu trả lời của Cherry như thế nào, tiếp tục chuyên tâm vào công việc, tay trái từ từ lần mò xuống phía dưới, răng rút từng chiếc cúc áo pyjama. Sự va chạm này khiến cả cơ thể trắng nõn đang dần được hiện ra của cô như co quắp lại.

“Tôi với Henry, vẫn chưa...um...”

Lần đầu của cô lại thuộc về người đàn ông đáng sợ nhất thế giới như thế này sao?

“Con khiến ta cảm thấy thật hưng phấn.”

Nói tiếp câu từ vô liêm sỉ của Nathan là tiếng cánh cửa phòng bật mở. Kẻ đứng đó như khựng lại khi thấy tình cảnh ám muội này của hai người.

“Xin lỗi cha, con không nghĩ cha đang ở đây.” Anh vội cúi đầu, nhưng không có ý định sẽ quay trở ra. Đã sấm trong tay cái vai kẻ phá đám, anh quyết định phá đám tới cùng.

Anh đã được Keith thông báo tức tốc, nên mới có mặt ở đây, vào lúc này. Cũng may là anh có dự cảm không lành, và cả việc anh đã tới kịp. Chậm hơn một chút, e rằng cô đã bị xoi tái.

“Đến đúng lúc lắm.” Nathan khề hừ nhẹ, cụt hứng nhòm người dậy. “Cherry sẽ đi du lịch, con cũng nên nói lời từ biệt chứ nhỉ?”

Được giải vây trong phút chốc, đáng lẽ Cherry vui mừng mới phải. Nhưng không, để anh thấy tình cảnh này của mình, trong cô chỉ có duy nhất một sự tủi nhục to lớn. Cherry nhìn anh, ánh mắt sâu thẳm thẳm, không hề gọi lấy một tia cảm xúc. Ánh mắt của anh nhìn cô, nhìn chiếc áo ngực đang được phơi bày trước mắt lại vô cùng phức tạp, song cuối cùng anh chỉ buông một câu hờ hững.

“Em đi vui về.”

“Đĩ nhiên. *Chỉ cần rời khỏi nơi này, tôi lúc nào cũng đều vui về.*”

Sắc mặt của Henry bao phủ bởi một sự nặng nề khó diễn tả. Anh đã không mở miệng nói lời nào tiếp theo, vì anh cũng không biết phải trả lời Cherry ra sao. Nhưng lần đi này, anh không rõ lúc nào cô sẽ quay trở lại. Hoặc, khi cô trở lại thì ký ức về anh có khi bị lãng quên mất rồi. Anh không muốn để cô đi như thế.

“*Nơi này mãi mãi vẫn luôn có một người đợi em quay về.*”

Cảm giác khó thở nhanh chóng chèn ép nơi lồng ngực, nhưng bị cô giấu đi thật kỹ, đến mức bất kỳ ai đều có thứ suy nghĩ rằng cô chính là một con người vô tình đến như vậy.

“Hết phận sự các người rồi, mau ra ngoài đi.” Cô phất tay “đuổi” người mà chẳng cần xem xét vai vế. Nhưng bọn họ cũng chẳng thái độ gì, Nathan thì chỉ nói vài câu rồi đi ra, còn anh, suốt từ đầu đến cuối vẫn giữ một khuôn mặt với cái miệng cảm như hén, có kẻ dao bên cổ ép bức, e rằng anh cũng chẳng nói nên được một lời.

Cherry tìm một chiếc áo khác thay thế cái áo đã bị đại boss “găm nhám” mất mấy chiếc khuy. Sau đó, cô dặn quản gia Kyuuma chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ. Đêm nay, cô sẽ bắt đầu chuyến hành trình xuyên lục địa. Lần này, cô đi chính là để trốn tránh cái sự thực quá đỗi khủng khiếp ấy, cũng là có thêm thời gian tĩnh tâm suy nghĩ bố cục chiến lược vẹn toàn để đối phó với người cha gian ác. Cô biết, hắn đã nói, chắc chắn sẽ có cách để ép cô quay trở về. Với mạng lưới của White gia thì cả thế giới này chẳng khác gì là nhà của hắn, dù là đi bất kì đâu đều có thể tìm ra một cách dễ dàng. Vì thế mà cô không cần phải lo nhiều về địa điểm mình dừng chân nữa. Cô sẽ về thẳng đất nước mặt trời mọc xinh đẹp - quê hương của mẹ cô, cô muốn có nhiều kỷ niệm hơn với nơi ấy.

----END EXTRA 2----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 33.1 - Nỗi Lòng Yosuke

...

Tuyết ngoài trời vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, có lẽ cái lạnh này sẽ kéo dài đến tận tháng 2. Nhưng cho dù thế, tôi và tất cả mọi học sinh đều phải quay trở lại trường, vì thời gian nghỉ đã vượt quá quy định.

Nói vậy có nghĩa là, ngày hôm nay tôi sẽ chạm mặt với Sakura và Saito...

Tôi đứng bên ngoài hành lang, tay lật qua lật lại cuốn vở mà đầu óc đã chẳng để tâm vào nó từ khi nào. Cảnh tượng đêm hôm đó vẫn luôn hiện diện trong tâm trí của tôi, sống động, và rất thực. Biết là mỗi lần nhớ lại, tôi đều cảm thấy đau đớn đến nghẹt thở, nhưng cố gạt bỏ như thế nào đi nữa cũng không thành. Giá như, tôi chưa bao giờ chứng kiến cái khoảnh khắc đẹp đẽ ấy của hai người họ thì hay biết mấy...

Tôi đã từng nghĩ đến việc bản thân sẽ đi thổ lộ tình cảm của mình cho Sakura nghe. Dù kết quả nhận lại chắc chắn sẽ không được gì, tôi cũng chẳng hề trông chờ vào nó. Và cái tôi muốn chỉ là, cô có thể biết được tình cảm của tôi, để tôi không cảm thấy bản thân thật tồi vì yêu mà không dám nói, cũng là trút bỏ đi mọi gánh nặng trong tôi. Có lẽ sẽ gây một chút khó xử cho đôi bên, nhưng rồi mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy, tôi sẽ quên đi tình cảm của mình dành cho cô, để bắt đầu thứ tình bạn trong sáng. Chắc chắn cô sẽ hiểu.

Nhưng thiết nghĩ theo kiểu nào thì, tôi cảm thấy mình vẫn chưa đủ can đảm.

Trong lòng vốn dĩ đã chẳng yên, nay còn phải cố làm ra vẻ mặt bình thường nhất có thể, tôi càng cảm thấy khó chịu bội phần. Tuy thế, tôi vẫn luôn cố gắng để không ai thấy được sự lúng túng trong thâm tâm của mình, nhất là Sakura và Saito.

Bất gặp hai người họ đang bước ở dãy hành lang phía xa, tôi liền quay mặt đi vội theo hướng ngược lại mà không kịp suy nghĩ thêm điều gì. Tôi đang sợ phải chạm mặt với họ? Phải, tôi có thể thừa nhận điều đó. Mặc dù biết hành động của mình vậy là không đúng, nhưng tôi vẫn muốn thuận theo trái tim. Vì thế mà không phải chỉ một lần tôi muốn tránh cô khi có thể.

Bất chợt, tôi nhận ra bản thân mình thật hèn nhát.

Tôi thật hèn nhát...

Tiếng chuông vào lớp vang lên một hồi, đánh thức tôi khỏi những dòng suy nghĩ mông lung. Có cố tránh thế nào rồi cũng phải đụng mặt. Chi bằng, tôi xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, đến lúc ấy cô muốn nghĩ ngờ cũng không được. Tôi sẽ không còn hèn nhát nữa.

“Chào cậu, Sakura.” Tôi cười niềm nở bước đến bên cạnh cô.

“Vừa gặp vài ngày trước, làm như lâu lắm không gặp vậy.” Saito bên cạnh, bữu môi nhìn tôi và làm bầm. Tôi lườm hắn một cái, rồi cũng chẳng thèm so đo chấp nhất nữa.

“Nhanh thôi, vào lớp rồi đấy.” Tôi chạy lên phía trước một đoạn, rồi quay lại phía sau nhìn hai người bọn họ, vẫy vẫy tay. Thấy họ vẫn nhất định đi một cách chậm rãi vào lớp, tôi nhả mặt, đồng thời quay lại kéo Sakura đi. Như có một luồng điện xẹt ngang người, tôi nhanh chóng thức tỉnh và thả bàn tay cô ra.

Thấy hành động lạ của tôi, cô lập tức nhíu mày, ánh nhìn vô cùng đa nghi. “Cậu làm gì thế?”

“Ờ... ” Tôi mỉm môi cười gượng. Đây không phải là cảm giác ngại ngùng, mà là... cô đã có người yêu... Nắm tay cô lộ liễu như thế rõ ràng không hợp lý. Tôi... cần phải giữ ý tứ hơn nữa.

Cảm giác này khó chịu thật đấy, cứ như có rất nhiều con kiến đang bò trên cơ thể vậy.

Thay vì cất lời nói tiếp theo, Sakura lại sử dụng hành động - cô khoác tay tôi và tiến thẳng vào lớp. Tôi chớp mắt khó hiểu, Saito cũng kinh ngạc không kém. Từ trước đến giờ, người chủ động hơn với người kia vẫn là tôi. Lần này cô lại chủ động khoác tay tôi như thế, là vì sao?

“Có gì lạ lắm ư?” Sakura ngược đầu lên, quắc mắt nhìn tôi, ngữ khí lạnh lùng đến chết người. Tôi lắc đầu hai cái, nhưng khuôn mặt vẫn không hết ngạc nhiên. Có lẽ cô đã nhận ra, lại chẳng tỏ thái độ gì cả, khuôn mặt vẫn mãi một hình thái như thế.

Tôi khẽ liếc về hướng Saito, hắn vẫn đang nhìn tôi với đôi mắt thận trọng, thần sắc bình thường, nhưng lại mang cảm giác vô cùng xa cách.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chương 33.2

11h50am

Gió đông mang hương vị lạnh lẽo phủ kín vườn hoa anh đào mini nơi góc khuôn viên sau. Tuy vậy, vẫn có một số cây mạnh mẽ chống chọi cái giá rét, để nhú lên những mầm hoa hồng hồng nhỏ xíu lấp ló xen lẫn giữa đóm tuyết trắng ngần.

Tôi ung dung bưng khay thức ăn của mình tiến về lãnh địa. Đến khi thấy được cái dáng dấp nhỏ nhắn của Sakura từ phía xa, tôi mừng thầm trong lòng, đi đến bên cạnh cô mà quên hẳn đi lời tự hứa phải giữ khoảng cách với người con gái này.

Cách Sakura khoảng chục bước chân, tôi lập tức khựng lại như con rối chưa được lên cốt, trờ trông nhìn con người trước mặt, khuôn miệng như xảy ra phản ứng mà tự động há to. Khay thức ăn trên tay tôi thiếu điều nữa sẽ rơi xuống đất.

Sakura cô đang ngồi quỳ trên một tấm nệm nhỏ, tay chậm rãi đưa com vào miệng, nhai một cách khổ sở. Từng giọt nước long lanh trên mi mắt đỏ au lăn trên gò má, rơi rớt xuống cả khay thức ăn bên dưới. Sakura khóc?? Là cô đang khóc?? Nếu như cô không ngược lên nhìn tôi, tôi còn tưởng là thị lực của mình có vấn đề.

Sakura nhìn tôi chưa đầy hai giây liền cúi gầm đầu xuống.

“Sakura~” Tôi nhanh chóng chạy đến, quỳ bệt xuống bên cạnh. Vòng tay qua sau gáy như muốn ôm lấy chiếc cổ của Sakura, tôi nhẹ nhàng nâng cằm cô lên bằng cả hai tay từ hai phía. Cô không phản ứng, chỉ là không khóc nữa. Nhưng những giọt nước mắt chưa kịp hong khô kia chính là bằng chứng thuyết phục nhất chứng minh cô đã *khóc*.

Phải, Sakura đã khóc... Và đây là *lần đầu tiên* tôi thấy cô khóc.

“Đã có chuyện gì sao??” Vì chưa bao giờ bắt gặp, nên lần này tôi tỏ ra khá bối rối, xót xa. Sakura khóc, trong khi bản thân là một người vô cùng băng lãnh. Những vầng nước mắt của cô đã bị đóng băng từ lâu, không có cách nào hoá lỏng để chảy ra ngoài được. Nhưng tôi đã làm, cô đang khóc, chứng tỏ điều mà cô đã trải qua phải vô cùng lớn lao, đến tầng băng cô cũng không thể cầm được nước mắt...

Đôi khi, người ta khóc không phải vì yếu đuối, mà vì người ta đã phải mạnh mẽ trong một thời gian quá dài...

Sakura không trả lời, chỉ chậm rãi đặt khay thức ăn xuống. Sau dựa hẳn vào lòng tôi, nấc lên khe khẽ. Tôi ngồi im, làm một cái cột vững chắc cho cô tựa vào.

“Tim cậu đập nhanh thật đấy...” Pha lẫn trong giọng nói của cô là những tiếng nấc nghẹn ngào, khiến cho câu văn trở nên đứt quãng. “Đừng lo...tôi chẳng sao cả. Tôi cũng là con người...”

Sakura cũng là con người, nên cô vẫn có thể khóc? Đúng vậy, nhưng chuyện cô-có-thể-khóc và chuyện cô-khóc hoàn toàn khác nhau. Có lẽ đây là bộ mặt mềm yếu, cũng như bản chất thật trong tâm hồn của cô. Nhưng vì sao đến ngày hôm nay, nó lại được bộc lộ? Hay...lý do chính là nằm ở con người mang tên Henry đó?

Ừ, anh ta về nước, cả hai xảy ra chuyện, và cô khóc. Nước mắt của cô, suy cho cùng cũng chỉ là dành cho người con trai đó mà thôi...

Dù không thiết tha gì với việc trông thấy bộ dạng đáng thương này của Sakura, nhưng tôi vẫn ước rằng...giả như cô có thể rơi lệ vì tôi, dù chỉ một lần... Nếu như ngày kia tôi chết, liệu rằng cô sẽ khóc cho tôi không? Hay là chỉ dừng dừng và để lại một nụ cười lạnh lùng như đối với Moda Akemi dạo trước...?

“Tôi muốn hỏi cậu một chuyện...”

“...Được.”

“Nếu...thích một người con trai, nhưng không có cách nào để yêu và đến bên người đó...cậu nói xem, phải làm thế nào cho thoã?”

Có lẽ là cô đang muốn nói đến *người đó*...

Tại sao cô lại không đề cập đến người yêu của mình? Nếu trước đây là không tiện, hay không có dịp để nói, vậy thì bây giờ là vì lý do gì? Người cũng đã qua đây rồi, cô định im lặng với tôi đến bao giờ? Chẳng lẽ cô có ý định mãi mãi dấu tôi sao? Và...đầu tôi nhằm mục đích gì mới được chứ?!

Trong đầu tôi là một dấu chấm hỏi cực kì lớn với vô vàn câu hỏi nhỏ bao quanh. Nếu như không cố nín nhịn được, tôi sẽ tuôn ra một tràng, yêu cầu Sakura phải giải đáp tất.

“Không có cách để yêu?” Dư vị đáng đắng nơi vòm họng khiến tôi khó khăn lắm mới có thể cất nên lời đáp trả.

Sakura ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt xanh trong suốt và sáng như pha lê. “Bởi vì...” Cô chép miệng nói nhỏ. “...mạng sống của cô ta luôn trong trạng thái lơ lửng trôi về phương trời bất định, cậu ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm khi ở bên cô ta... cũng như cả hai kẻ đó sẽ chẳng thể nào hạnh phúc...”

Tôi nhướn đôi mày khó hiểu nhìn cô. Như thế nghĩa là gì nhỉ? Như đọc được suy nghĩ của tôi, cô liền cất tiếng. “Cậu không cần phải hiểu.” Nói rồi cô rúc sâu vào ngực tôi, dụi dụi như chú mèo con đang làm nũng. Hành động và ngữ khí lạnh lùng của cô dường như hoàn toàn trái ngược nhau. Tôi có hơi sững người trước hành động vốn dĩ chẳng phải là của cô này. “Tôi mượn cơ thể cậu một lát...”

Mượn ư? Ờ... tôi sẽ cho cô “mượn tạm” khi không có kẻ đó bên cạnh cô vậy... Tôi không nói không rằng, vòng tay ôm lấy đầu cô xem như lời đồng ý.

“Tớ...” Đây là cơ hội tốt nhất để tôi thổ lộ tình cảm đến cô. Nhưng chữ nghĩa dường như chưa kịp xuất đã bị tôi nuốt gọn vào trong bụng, chẳng thể nói

ra. “...um, không có gì.”

Tìm tôi đập nhanh như thế, có lẽ Sakura cũng đã nghe được. Cộng thêm lời nói áp úng của tôi nữa, nhất định cô sẽ nghi ngờ. Nhưng cô không nói gì, không ngược đầu lên thắc mắc nhìn tôi. Nghe tiếng cô thở đều đều trong lòng mình, tôi chớp mắt ngạc nhiên, rất nhanh sau đó lại khẽ cười thầm. Bữa trưa vẫn còn dang dở, nhưng cô ngủ rồi, lại còn ngủ trong lòng tôi nữa kia. Có lẽ cô bận suy nghĩ đến nhiều thứ nên mới trở nên mệt mỏi như vậy...

“Sakura, tớ...rất thích cậu...” Tôi ghé sát vào tai Sakura, khẽ thì thầm nên nỗi lòng chất chứa bấy lâu nay. Đáp lại tôi đương nhiên vẫn là tiếng thở đều đều của cô. Tôi chỉnh tư thế cho cô cảm thấy thoải mái hơn khi ngủ. Thậm chí còn không dám đụng đến thức ăn của mình, vì sợ cô sẽ thức giấc.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 33.3

Chiếc xe màu vàng phóng khỏi gara, vọt về phía trước, cần gạt liên tục đưa qua đưa lại, gạt bỏ những bông tuyết trắng toát. Tôi lái xe băng nhanh trên đường, chẳng mấy chốc đã đến nhà hàng Tune. Sờ đi tôi có mặt ở đây, vào lúc này, là vì nhận được cuộc gọi của Takeshi - tên quản lý nhà hàng của chúng tôi. Không hiểu anh ta gọi tôi nhằm mục đích gì, tôi gắng hỏi mãi cũng chỉ được một câu: “Tôi có thứ này muốn cho cậu chủ xem, đến nhanh, ngay lập tức, nếu không thì cậu chủ sẽ hối hận đấy!”

Vì không biết đó là việc gì nên tôi vô cùng tò mò. Nếu là việc không quan trọng, nhất định tôi phải xử tội Takeshi mới được.

Vừa đẩy cửa bước vào, Takeshi đã đi về phía tôi. Như rằng anh ta nãy giờ vẫn liên tục nhìn về phía cửa để canh tôi đến vậy.

“Này, sao cậu chủ đến trễ vậy? Một chút nữa là mất kịch hay.” Anh ta lèm bèm. “Cậu nhìn kia, đó chẳng phải là người con gái trước kia hay tới đây ăn tối cùng với cậu chủ sao?”

Tôi nhìn theo hướng tay Takeshi chỉ, đúng là Sakura. Và ghé đối diện với cô còn có một người con trai khác, có lẽ là Henry gì đó - người yêu cô. Trên bàn bày những món ăn đã được gọi lên của nhà hàng, mọi thứ vẫn còn nguyên, dường như bọn họ vẫn chưa hề động đũa. “Bạn gái của cậu lẳng nhăng thật đấy!”

“Nhiều chuyện.” Tôi bực mình, giọng mạnh một cú vào bụng Takeshi. Anh ta rú lên một tiếng rồi nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch, nhưng chẳng thể làm gì được tôi. Tôi chắc chắn đó là sự âm ức lớn nhất mà anh ta đang gặp phải.

“Tôi có công báo như vậy, cậu lại đi đánh tôi.” Hấn nheo mắt buồn bực. “Vậy cậu định xử lý thế nào đây?”

Tôi trông về hướng hai người họ một lần nữa. Như một làn sóng băng giá chảy tràn qua trái tim, cả thân thể tôi khẽ run lên. Hết lần này đến lần khác bắt gặp họ đi cùng nhau, tại sao tôi vẫn chưa thể bớt được cái cảm giác đau nhói ấy?

Như cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình, Sakura quay về phía tôi. Hai ánh mắt chạm nhau, nhưng trong đáy mắt hai người đã sớm có những cảm xúc riêng biệt mà ở khoảng cách xa thế này, chẳng ai trong hai bên có thể nhận ra được. Tất cả chỉ được miêu tả bằng hai từ: Phức tạp.

Người con trai bên cạnh Sakura cũng theo ánh mắt của cô mà nhìn về phía tôi. Anh hơi cau mày.

Tôi gượng nở một nụ cười thật tươi. Tôi đã rất muốn quay người bỏ đi, nhưng bị bắt gặp thế này rồi thì làm thế chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng, cho cô biết rằng bản thân tôi đang ghen tuông. Tôi chẳng có cái quyền được ghen ấy. Thôi thì cố gắng quên đi nỗi phiền muộn, niềm nở với họ và sau đó tạm biệt ngay. Như thế mới đúng là phép lịch sự tối thiểu, cô cũng khó mà nghi ngờ tôi cho được. “Chào cậu, Sakura. Thật là trùng hợp quá!”

“Chào Kuro~” Sakura nhỏ giọng.

“Sakura?” Lòng mày hơi dựng lên thắc mắc, anh ta hỏi.

“Sakura...là tên của em.” Thay lời tôi, cô nhanh chóng giải đáp.

“White Sakura? Sakura White? Tên nghe thú vị đấy.” White? Tại sao anh lại nói như vậy? Tôi thắc mắc, nhưng không dám mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn mặt cô dần trở nên đành lại, sắc sảo như muốn phóng tia giết người vào kẻ thương tâm ở phía đối diện. Nhưng may mắn thay, kẻ đối diện cô là Henry chứ không phải là tôi.

“Là Kobayashi Sakura. Tôi không mang họ White.” Sakura lãnh cảm trả lời. Đã không có tiếng đáp lại khiến không khí trở nên trầm mặc đi trong vài phút. Cảm nhận được luồng không khí như muốn đè ép người khác đến ngạt thở này, tôi liền cất giọng phá ngang.

“Chào anh, anh là...?”

“White Henry. Cậu có thể gọi tôi là Henry.” Ngữ khí anh ta tuy không lạnh lẽo như Sakura lúc dạo đầu mới làm quen, nhưng cũng vô cùng lãnh cảm “Còn cậu?”

“Em... là Yosuke Kuro... bạn của... Sakura.”

Anh đứng dậy và thịnh trọng đưa tay bắt lấy tay tôi.

Đến hôm nay, tôi mới có thể nhìn được Henry một cách rõ nét. Trước mặt tôi là một người con trai cao lớn hơn tôi rất nhiều, ước chừng hơn một mét chín, gương mặt không che dấu sự trưởng thành, khí chất phi thường uy nghi, từng đường nét trên khuôn mặt vô cùng sắc sảo, tựa như tượng tạc. Hàn khí toát ra từ con người đứng trước mặt tôi, dù không bằng Sakura, nhưng cũng vô cùng mãnh liệt. Tuy vậy, tôi lại không cảm thấy sợ, đơn giản vì Sakura tôi còn không sợ, huống chi là người này.

Nhưng ngoại trừ lần gặp trên phố đêm Noel, dường như tôi đã gặp anh ở đâu đó nữa rồi thì phải...

Thấy anh ta nhướn mày tỏ vẻ không hài lòng, tôi ngay lập tức nhớ ra, nắm lấy bàn tay anh mà bắt, sau đó khẽ cười trừ về hành động khá vô lễ của mình. Bỗng dưng tôi cảm thấy có một luồng sức mạnh khủng khiếp đang bóp chặt tay mình. Dù tỏ ra bình thản, nhưng thực tâm tôi lại cảm thấy đau đớn khôn tả.

Dường như Sakura đã nhận ra điều bất bình thường, cô khẽ gọi anh. “Anh Henry...”

Anh liếc nhìn về phía Sakura. Sau thả lỏng bàn tay của tôi ra. Thật bề mặt quá! Nhưng tôi cũng phải công nhận rằng, sức lực của người này quả thật rất lớn, anh nắm chặt như muốn bóp nát luôn bàn tay của tôi vậy.

“Đã đến rồi thì cùng ngồi ăn chứ nhỉ?” Henry không cười, khuôn mặt của anh ta chẳng có ý gì là niềm nở mời mọc người khác một tí nào. Thật giống với Saito, tại sao đối với Sakura, anh có một thái độ, với tôi, anh lại có thái độ khác? Vì anh ghét tôi ư? Không thể nào, không ai lại đi ghét người trước mặt khi mới trôi qua vài phút gặp gỡ ngắn ngủi như thế được.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 33.4

Tôi liếc nhìn Sakura, cô gật đầu, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Không còn cách nào khác, tôi đành ngồi ở đó... làm kỉ hà cản mũi của hai người.

Thực sự không muốn thế, nhưng là do phép lịch sự nên tôi đành đồng ý.

Tôi ngồi chiếc ghế trống bên cạnh cô. Thấy sắc mặt của hai kẻ ngồi đây hơi lạ, tôi lập tức nhận ra sự hờ hênh của mình. Đáng lẽ... hai người họ phải ngồi gần nhau mới phải.

“Anh... có thể đổi chỗ với em.” Tôi lúng túng gãi đầu. Nhận được cái lườm mắt của Sakura, tôi càng trở nên lúng túng.

“Cậu ngồi yên đó.” Cô bá đạo ra lệnh.

Anh không nói gì, chậm rãi nhai một miếng bò bít tết được xiên qua nữa. Thấy tôi vẫn còn ngồi im, chán chừ một hồi vẫn không động đũa, anh ngẩng đầu lên hỏi.

“Sao cậu không ăn?”

Tôi chưa kịp nói gì, Sakura bên cạnh đã nhanh miệng hơn tôi. Cô không phải đáp lời anh, mà là kêu phục vụ - cụ thể là quản lí Takeshi này giờ vẫn đứng xem tình cảnh của tôi mà anh ta xem là màn kịch hay. “Bảo ông đầu bếp Hondo gì gì ấy làm cho cậu chủ các anh một phần thức ăn, những món giống như trên bàn. Được rồi, nhanh đi, tôi cho các anh 10 phút.” Không cần nhìn xem trạng thái của Takeshi đang nhăn nhó như khi cần phải ốt, cô đã quay lại và từ tốn húp một muỗng súp.

“Tại sao?” Anh nhìn tôi với đôi mắt khó hiểu, sau đó nhanh chóng quay sang Sakura tìm một lời giải đáp.

“Cậu ấy chỉ ăn được thức ăn của đầu bếp gì ấy hiện tại đang phụ trách ở nhà hàng này, và cả ở nhà cậu ấy.” Lý do này chỉ đúng một phần. Lý do chính

hơn ấy là, tôi không muốn ăn.

“Ra vậy.” Anh tỏ ra khá dửng dưng với cái căn bệnh kỳ lạ này của tôi. Nếu là người bình thường, họ sẽ nhăn mặt với cái tên bệnh nghe siêu dị và siêu lạ ấy. Nhưng với hai người trước mặt tôi thì... .

“Cher, tên Keith đó có bắt nạt em không?”

“Không.”

Hai người vẫn vừa ăn vừa nói, hoàn toàn không để tâm đến bầu không khí không quá tĩnh lặng từ bốn phía xung quanh.

“Nếu có, anh sẽ không để yên chuyện này đâu.” Giọng nói của anh vẫn bình thường, nhưng ý nghĩa lại mang vẻ thách thức cùng đầy sự cảnh cáo.

“Em định làm gì sắp tới?”

“Anh không cần phải hỏi, vì chắc chắn anh cũng đã biết.”

Anh khẽ thở dài, khuôn mặt dường như vô cùng mệt mỏi.

Bọn họ đã bỏ tôi, xem tôi như không khí, như chẳng hề tồn tại. Tôi cảm thấy bản thân bị tách biệt ra với tất cả mọi người, ngồi lặng một mình nghe không khác gì đứa trẻ tự kỉ. Tôi không thể chen vào giữa bọn họ, chỉ có thể đứng ngoài, nhìn, nghe, và ném mùi vị bị tách biệt.

“Em có muốn quay về New York không?”

Khá bàng hoàng với câu hỏi của anh, tôi nín thở chờ đợi câu trả lời sẽ được phát ra từ phía Sakura. Cô ngưng động tác một giây rồi nói nhỏ, mặt vẫn không hề ngước lên. “Em không muốn.”

“Anh biết em sẽ trả lời thế.” Anh nở nụ cười hiền từ, vẻ chột chích đáng sợ ban nãy dường như đã bay biến đâu mất. Quay về bên cô, anh sẽ trở thành một con người dịu dàng. “Nhưng anh muốn em cùng anh quay về.”

Tôi mím môi lo lắng, nếu như Sakura bị ép buộc phải trở về nước, đồng nghĩa với việc cả hai chúng tôi sẽ ít có cơ hội gặp nhau, hoặc không còn cơ hội để gặp nhau nữa. Lúc ấy tôi phải làm sao? Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, nghĩ đến rồi mới thấy bản thân vô cùng bất an, lo lắng. Tôi thật sự không muốn phải rời xa cô ấy một chút nào.

“...Em không quan tâm” Sakura cất giọng đều đều, nhưng đầy dư vị lạnh nhạt. Hoá ra đối với người yêu của mình, cô vẫn có thể thốt lên ba chữ ‘không quan tâm’.

“Cher, em bướng bỉnh thật đấy!” Giọng nói của anh hoàn toàn không pha lẫn sự tức giận hay hàm ý trách mắng, nó chỉ đơn giản là một lời nhắc nhở, một lời nhận xét.

Sakura bướng bỉnh, điều này tôi không phủ nhận. Cô luôn luôn giữ vững lập trường, không quan tâm ý kiến của bất kì ai trái ngược với suy nghĩ của mình, hành xử chỉ dựa vào bản thân, khó ai có thể lay chuyển hay khuyên bảo. Đó không hoàn toàn là xấu, bởi vì dường như mọi thứ suy nghĩ, hành động của cô đều được cô cân nhắc thật kỹ lưỡng trước khi thực hiện.

Lần này Sakura đã cự tuyệt ước nguyện của Henry, đó là cùng anh trở về New York. Không biết vì lý do gì, cô lại đáp chắc nịch như thế, cứ như... mảnh đất ấy đã gọi lên cho cô rất nhiều nỗi tang thương mà cô không muốn nhớ đến.

“Anh đang cố gắng ‘hoàn thành nhiệm vụ’ đưa em về nơi ấy sao?” Một lúc lâu sau, Sakura cất giọng giễu cợt. Cô nhìn anh cười nhạt, mắt ánh lên tia lạnh lẽo như tận vùng Bắc Cực xa xôi. Dù không hiểu lắm ý nghĩa sâu xa của câu nói ấy, nhưng nhìn chung thì hai người trước mặt tôi đều tỏ ra không vui.

“Anh không có ý đó...” Trông anh có vẻ như đang rất khó chịu mà cố gắng đè nén. “Anh chỉ muốn ở bên cạnh em...”

Tôi hơi cúi đầu xuống, cắn chặt môi. Tại sao tôi lại ngồi ở đây, nghe câu chuyện chàng chàng thiếp thiếp, anh anh em em của họ, để rồi bị xem như một hòn đá nằm bất động bên đường? Tuy 10’ vẫn chưa trôi qua, nhưng tôi đã sắp không chịu đựng nổi nữa. Ấy vậy mà dường như có một lực vô hình nào đó đang cố tình cản bước chân tôi, khiến tôi muốn cũng không thể đứng dậy ngay được.

“Em sẽ không cho phép anh toại nguyện.” Gạt bỏ đi lời giải thích của anh, xem như mình chưa nghe thấy gì, Sakura nhếch môi cười khẩy.

“Cher.” Chỉ một từ, một chữ dứt khoát, mang theo luồng khí lạnh lẽo, anh đã chứng minh được bản thân mình đang tức giận. Ánh mắt anh cũng thể hiện được điều ấy, nó long lên nhưng tia giận dữ, và cả bi thương.

Không khí trong bàn ăn giờ đây đã xuống tới âm độ, không có cách nào tăng lên. Lòng tôi có chút bối rối, không biết nên làm thế nào cho phải. Thấy Takeshi từ phía xa lại gần - anh ta đích thân bưng thức ăn lên cho tôi, tôi vội vàng đứng dậy và nói lời tạm biệt với hai người bọn họ - trước khi Takeshi kịp đến.

“Tớ nhớ ra là mình còn có việc phải về trước. Hai người ở lại ăn tối vui vẻ.” Tôi mỉm cười không mấy thật lòng. Không kịp đối diện với ánh mắt của Sakura, tôi đã quay người bỏ đi. Trong lòng như trùng xuống, dẫn tôi bước chân cũng nặng nề theo. Tôi có linh cảm rằng, mình đang dần mất đi một thứ gì đó, rất quan trọng...

...

----END CHAP 33----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 34.1: Tổ Tình

Cái lạnh giá của tuyết trời đã sớm bị lãng quên vì sự náo nức nhiệt tình của học sinh. Cũng phải, sắp tới lễ hội Bunkasai rồi còn gì!

Hội Bunkasai là một ngày lễ lớn đối với học sinh chúng tôi. Đây là dịp để mọi người cùng giao lưu, tìm hiểu lẫn nhau, rút ngắn khoảng cách giữa những người bạn bè trong trường, có thể là ngoài trường nữa. Vì thế mà tất cả câu lạc bộ đều đang cấp tốc tiến hành chuẩn bị, đăng kí, trang hoàng lại mọi thứ, và cả luyện tập các bài trình diễn.

Tôi ngồi một chỗ trên bậc tam cấp, chống cằm nhìn ngắm đoàn người đang tất bật di chuyển trong khuôn viên. Do không gia nhập vào bất cứ một câu lạc bộ ở trường, hay nói cách khác, tôi muốn tham gia cũng chỉ là khách. Cũng đã có rất nhiều câu lạc bộ thịnh trọng viết thư mời, do không có hứng thú nên tôi đã từ chối hết thảy. Vì thế, tôi không cần động tay đến những việc như thế này, trừ những khi có người nào đó nhờ giúp đỡ. Nhưng xem ra chẳng ai mở lời nhờ trợ giúp, họ đều chào với tôi, sau lại lướt qua và chăm chú vào công việc của mình.

Đôi lúc, tôi lại chỉ tro dẫn lối đám người kia. Và lâu lâu, tôi lại cất vài tiếng thở dài thê lương, buồn thảm.

Tâm trạng tôi vốn dĩ không tốt, nên cho dù là trong không khí tung bùng, hân hoan của những ngày trước khi tổ chức hội, tôi vẫn tỏ ra hờ hững như không.

Sakura có lẽ sẽ không hứng thú với mấy trò này. Giả dụ cô có tham gia thì cũng không phải cùng tôi, mà là cùng con người mang tên Henry ấy... Như vậy, tôi chẳng còn biết đi cùng ai vào ngày ấy nữa. Một mình ư?

Không!

Một ý tưởng bỗng loé lên trong đầu tôi. Rất nhanh, nhưng rất có trọng lượng, khiến tôi phải cân nhắc. Nghĩ kĩ lại thì tôi nhất định phải mời Sakura đi bằng được. Nhân cơ hội này, tôi sẽ...thổ lộ hết với cô, xem như trút bỏ một gánh nặng đè nén trong lòng bấy lâu. Quyết định này có lẽ không tồi cho lắm.

Cứ nghĩ đến việc sẽ nói cho Sakura biết tất cả, tâm trạng tôi hồi hộp mãi không thôi. Không chỉ có vậy, nó xen lẫn còn là sự lo lắng mơ hồ.

Lo lắng gì chứ? Câu trả lời cuối cùng của cô, tôi đã biết trước rồi kia mà...Tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, lời từ chối của cô nhất định không còn là chuyện quá đáng sợ nữa.

Khung cảnh đã bớt âm ảm so với trước đó nhiều phần. Cũng do tuyết ngót, nắng nhân nhật chiếu, cùng với dòng người liên tục di chuyển qua lại để tân trang mọi thứ. Cứ như thế này, tôi lại háo hức mùa xuân - mùa mà tôi yêu nhất trong năm, vì sự ấm áp tinh khiết của nó, cũng là mùa loài anh đào đua nhau nở rộ.

Và là mùa tôi được sinh ra nữa!

Tôi đứng dậy phui phui, sau đó đi đến thang máy, thẳng vào phòng học 2A, nơi mà có lẽ cô đang ngồi đó. Tôi biết Sakura không tham gia bất cứ hoạt động nào trong trường cả, cũng giống như tôi, bởi thế mà cô và tôi vô cùng nhàn rỗi trong khoảng thời gian này.

“Sakura~” Tôi bẹo má Sakura, khiến con người đang gục đầu xuống bàn mà ngủ kia phải lim dim mở mắt. Sakura ngóc đầu dậy nhìn tôi, gương mặt ngái ngủ trông vô cùng đáng yêu. “Hôm tổ chức lễ hội, cậu đi cùng với tớ được chứ?” Không ngần ngại, tôi đi thẳng vào vấn đề chính. Tuy sẽ gặp một chút khó khăn, nhưng tôi quyết sẽ không bỏ cuộc.

“Được thôi.” Sakura trầm trầm giọng trả lời liền mạch ngay sau đó, không cần suy nghĩ hay cân nhắc gì về lời mời của tôi. Chính điều này khiến tôi cảm thấy khá ngạc nhiên.

“Tớ cứ nghĩ là cậu sẽ không thích...”

“Tôi là một học sinh, tham gia ngày lễ học đường cũng là chuyện đương nhiên thôi.” Sakura nhún vai.

“Vậy còn...cậu chấp nhận đi với tớ sao? Nhà trường cũng có bán vé cho những người ngoài trường...” Càng về sau tôi càng nói nhỏ. Tôi chỉ muốn nhắc, hoặc gợi ý, rằng cô có thể dẫn người yêu đến trường cũng được, không nhất thiết phải đi cùng tôi.

Nhận thấy ả ý trong lời nói của tôi, Sakura buồn bực nhìn, gương mặt mệt mỏi vì vừa ngủ dậy ban này đã hoàn toàn biến mất. “Tôi không muốn nhắc lại lần hai đâu.”

“Vây...vây tớ sẽ qua nhà đón cậu.” Bị ánh mắt sắc lẹm lườm nguyệt cho giật bắn mình, tôi gật gật.

“...” Sakura im lặng cúi đầu một lúc, sau khẽ ngước mặt lên nhìn tôi, nói với giọng điệu đồng dạng. “Tôi không muốn bản thân phải chạy đi tìm cậu khi cậu bị lạc đường.”

Tôi chớp mắt vài cái. Cảm thấy không thể nói lại được gì, tôi đành ậm ừ cho qua. Với lại tôi chợt nhớ ra rằng đến nhà Sakura lúc này dường như...không thích hợp cho lắm.

Nhưng tôi vẫn thấy khá không hợp lý. Cứ tạm chấp nhận là cô có thể đến nơi ồn ào và đông người như thế này đi, nhưng đi với bạn trai vui hơn nhiều mà, tại sao cô lại không chọn cách nào đó từ chối lời mời của tôi nhỉ? Thật chẳng rõ cô đang nghĩ gì nữa.

Dẫu sao thì điều tôi mong cũng sớm hoàn thành, một cách dễ dàng nhất. Không cần phải mất công năn nỉ ỉ ôi, không cần suy nghĩ mọi biện pháp để ép cô đi. Như thế thì quá tốt rồi còn gì nữa!

Nhưng nếu...Sakura không phải chỉ đến một mình thì sao? Chỉ cần nhiều hơn hai người cùng đi với nhau như thế thì nhất định là tôi không có cơ hội để thổ lộ với cô rồi.

“Đừng nói là...cậu có dẫn thêm ai nữa nhé?” Vì thắc mắc nên tôi mới cất lời hỏi. Nhưng khi hỏi ra rồi, tôi mới cảm thấy bản thân mình thật hớ hênh. Cô đi cùng ai là quyền của cô, tôi dựa vào quyền gì để mà can thiệp đây?

“Cũng không sao, nếu cậu muốn...hoặc cậu không muốn...ừ, là vậy đấy...” Tôi gãi đầu, khẽ cười hi hi để gỡ gạc cho những câu từ vô cùng rời rạc, chẳng có ý nghĩa gì. Có vẻ tôi càng nói càng làm trò cười cho Sakura. Nhưng cô chỉ im lặng, nhếch miệng cười nhạt tước.

Mãi cho đến khi bước đến trước cửa lớp, cô mới cất giọng nhỏ. “Cậu nghĩ...tôi sẽ dẫn theo ai?”

Một câu nói nghe như gió thoảng mây trôi, vô cùng mơ hồ, lại khiến lòng tôi mấy phần nặng trĩu. Tuy lời đáp của Sakura chưa thực sự đi vào trọng tâm, nhưng đó là lời đáp rất tài tình, làm cho tôi chẳng thể nào nhìn nhận được bất cứ tâm tư tình cảm nào của cô.

Quan trọng nhất là cô vẫn chưa cho tôi một đáp án cụ thể...

Lo gì chứ!...Dù có người khác đi cùng, mày cũng sẽ nói được mà, phải không Kuro?!...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 34.2

...

...

Không khí sáng thoang thoang mùi dịu nhẹ của đất trời, thiên nhiên cây cỏ dường như đang có một sự lột xác ngoạn mục. Đã không còn lớp tuyết dày cộm phủ khắp hiên hè mái nhà con đường ngõ phố, không còn cái bầu trời xám ngoét với những cơn mưa trắng lất phất rơi, cũng không còn cảnh đường phố thiếu vắng bóng người nữa. Tháng hai rồi, đến lúc phải chào tạm biệt mùa đông thôi!

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đá nhỏ gần trường để đợi Sakura, cũng bởi vì chúng tôi đã hẹn nhau ở đây từ trước. Tôi đan chéo hai tay và đặt trên đùi, lòng hiện giờ chỉ có cảm giác hồi hộp bồn khoăn mãi không thôi, vì thế mà tôi đã đến sớm hẹn những nửa tiếng. Biết Sakura là người rất trọng thời gian, cô không đến sớm, cũng chẳng đến muộn, nên nhất định tôi phải chờ đúng nửa tiếng rồi.

Trong suốt quãng thời gian chờ đợi, số học sinh đến ngày một đông, không chỉ có học sinh trong trường mà còn ở các trường khác, cùng phụ huynh học sinh, hay những cặp tình nhân nữa. Nói chung, bất kì ai có vẻ đều được vào trường cả.

Nhưng tôi nghĩ lý do để mọi người cùng kéo nhau đến một phần là do vẻ đẹp thiên phú, vô cùng có sức hút các nữ sinh của Yosuke Kuro tôi.

“Hoàng tử mặt trời phải không nhỉ?” Loáng thoáng nghe được tiếng nữ sinh trên vỉa hè cách mình không xa, tôi nhìn về phía họ, vẫy nhẹ bàn tay, miệng

cười mỉm

“Phải rồi, phải rồi!” Đường như bọn họ đang muốn chạy lại phía tôi. Có nhiều lúc, tôi đã nghĩ rằng lực hút của mình còn lớn hơn cả lực hút của trái đất nữa kia.

Thấy bóng dáng người con gái đang đứng trước mặt, tôi chẳng cần suy nghĩ nhiều, nắm bàn tay của người đó, cười thật tươi. Bọn họ phía gần ấy liền khựng bước như chết sững. Sau đó là buồn thiu thiu, quay mặt bỏ đi.

Tôi liếc về phía bọn họ mà cười khúc khích. Lý do chính của tôi là muốn “đuổi” họ đi thôi, còn lý do phụ thì, chẳng là gì cả.

“Cậu chủ...” Thấy sự bất ngờ cùng gương mặt đang dần đỏ lựng của chị, tôi nhanh chóng thả tay ra, lè lưỡi và khi cười.

“Xin lỗi chị nhé, chị Tamamoko~”

Chị chính là Tamamoko Ichiru, người giúp việc vừa mới vào làm cho nhà tôi cách đây không lâu. Cũng đã có mấy lần tôi nói chuyện với chị, đa phần đều là những lời chòng ghẹo cả. Khó trách vì sao mỗi lần gặp tôi, chị lại hay ra về e thẹn đến thế.

Tưởng tượng nếu đó là Sakura thì thế nào nhỉ? Ôi, có lẽ tôi sẽ đập đầu vào tường mà tự sát mất.

“Vâng, thưa cậu chủ...”

“Chị cũng đi dự hội sao? Một mình à?” Tôi liếc nhìn một lượt khi chị đã gỡ bỏ cái tạp dề. Cũng khá xinh đẹp.

“...Vâng, cậu cũng đi một mình ư?”

“Không, tôi đi cùng bạn... ừm...” Tôi cúi xuống liếc nhìn đồng hồ, còn 30s nữa là đến giờ hẹn. Không cần ngóc đầu lên, tôi cũng cất giọng chắc nịch. “Cô ấy đã đến kia rồi...”

Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng bên kia đường, đúng là Sakura đã xuất hiện. Cô ấy đang nhìn tôi, một cách trực diện, khiến tôi khó tránh khỏi việc đổ mồ hôi lạnh.

Chị Tamamoko nhìn theo ánh mắt tôi, phát hiện thân hình người con gái đó, miệng chị khẽ cong lên một nụ cười phức tạp. “Quả là tiểu thư danh giá...”

Tôi đứng dậy, bước lên một bước và mỉm cười với Sakura. Đồng thời cũng muốn giải thích với chị Tamamoko rằng cô chẳng phải tiểu thư danh giá, cô chỉ là một người con gái lai gián dị như bao người mà thôi. Nhưng Sakura lúc này đây đã đến gần, tôi không nên mở miệng nói nhiều nữa.

“Kuro~” Sakura mở miệng chào tôi, nhưng mắt lại liên tục liếc nhìn người con gái lạ này. Nhanh nhẩu, tôi giới thiệu chị với cô. “Đây là Tamamoko Ichiru, chị giúp việc nhà tớ.” Hết nhìn Sakura, tôi đảo mắt nhìn chị. “Còn đây là Kobayashi Sakura, ... ‘bạn’... của em”

“Chào Kobayashi tiểu thư. Có lẽ, tôi đã gặp tiểu thư trong trí tưởng tượng của mình, cậu chủ đã kể rất nhiều về tiểu thư cho tôi nghe. Tôi rất vinh dự khi được làm quen với cô, tiểu thư Kobayashi...”

Sakura im lặng nhìn chị một lúc. Cô lại sắp sửa đẩy chị vào tình cảnh khó xử như đối với tôi dạo đầu đây mà.

“Cậu thân thiết với người ở thật đấy!” Sakura chuyển ánh mắt đến tôi, với cái nhú mày khá thắc mắc, không thoải mái và cả... dò xét. “Vậy thì tại sao vài tháng trước, cậu không nhờ chị ta đưa com cho cậu ấy?”

Tôi khẽ rung mi, đứng ngẩn người. Phải mất một lúc để suy nghĩ, tôi mới chợt hiểu ra vấn đề. Đúng là vài tháng trước, không, chính xác là hơn-nửa-năm-trước, trong bữa ăn trưa với cô, tôi đã nói rằng bác quản gia bận việc đột xuất nên không đưa com cho tôi được, mà tôi lại ngại nhờ những gia nhân khác giúp đỡ. Hoá ra là đã nửa năm hơn rồi mà cô vẫn còn nhớ ư?! Đầu óc của cô còn được dùng để nhớ những vấn đề vô cùng nhỏ nhặt như thế này sao?

“Chị Tamamoko chỉ vừa mới đến làm được một, hai tháng thôi.”

Ngay sau lời giải đáp của tôi, cô khẽ “ồ” lên một tiếng ngân dài. Hai hàng mày vênh lên pha lẫn chút thích thú, như vừa ngộ ra được một việc gì sâu xa lắm vậy.

“Hoá ra là người mới...” Sakura nhếch môi cười lạnh. Tôi nhất thời không hiểu được toàn bộ ý nghĩa câu nói của cô, chỉ thoáng thoáng mùi vị của giấm chua, của sự ganh tỵ. Hờ~ là ai đang ganh tỵ ai ở đây thế? Làm gì có ai? Xem ra tôi nhầm lẫn rồi...

Trái với gương mặt lạnh lùng của Sakura, chị Tamamoko chỉ cúi đầu không dám mở lời.

“Lời chị nói cũng thật mạch lạc, hoa mỹ. Thiếu chút nữa là có thể so sánh chị với đám *gia nhân* trước kia của tôi mất rồi.” Sakura nhún vai dừng dừng, sau lãnh cảm nhìn tôi. “Đi thôi.”

“Chị Tamamoko, tạm biệt nhé.” Bị Sakura kéo đi, tôi ngoái đầu lại nhìn chị giúp việc để gửi lời tạm biệt. Chị nhìn xuống đất, hai bàn tay dường như hơi giật giật, một hồi sau, tôi mới thấy được chị ngóc đầu lên mỉm cười với mình. “Cậu chủ đi thong thả.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ người giúp việc hay e thẹn như chị bị người đáng sợ và lạnh lùng chẳng khác gì băng tảng ngàn năm là cô đem cho dọa tái

xanh mặt mày rồi.

Tôi mỉm cười tự đắc, cũng thật nể bản thân mình. Trước kia chẳng có ai dám lại gần Sakura nửa mét vì tử khí toả ra xung quanh người cô. Dĩ nhiên là trừ tôi. Tôi đã đến bên cạnh cô, yêu cầu kết bạn, để rồi yêu cô lúc nào không hay.

Để yêu được một tảng băng sống, nào có phải chuyện dễ! Đó là còn chưa tính đến chuyện được yêu nữa kia...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 34.3

“Cẩn thận đấy.” Sakura bất chợt la lên, khiến tôi khẽ giật mình. Phút chốc, cô kéo giật người tôi trở lại. Theo phản xạ, tôi ôm trọn luôn thân thể cô, suýt chút nữa là đã hôn luôn rồi.

Uỳnh!

Tôi ngoái đầu nhìn, liền bắt gặp được cảnh một người con gái bị ngã nhào, toàn bộ gương mặt đều đem đi lật úp xuống đất.

“Quá sơ suất, một sinh vật lớn như vậy đang tiến hành áp sát thân thể mình, cậu cũng không thể nhận ra được sao?” Sakura đẩy tôi ra, lườm một cái rồi thối.

“Hơ~ Đồng người như thế này mà... làm sao tớ để ý được.” Tôi cười trừ, sau đó cúi người nhìn cô gái lúc này đã trở dậy. “Bạn thật bất cẩn.”

“Hoàng...hoàng tử, tôi xin lỗi...huhu~” Cô gái ngồi ôm mặt khóc rung rức, phần son có lẽ sẽ trở nên lem luốc nhanh thôi. Chẳng hiểu là do cô ta đang thể hiện sự hối lỗi chân thành của mình, hay là cảm động vì cuối cùng cũng có cơ hội gặp tôi nữa.

Nhắc đến tôi mới chợt nhớ ra, hôm nay Sakura có trang điểm nhẹ. Tôi quay lại nhìn cô chăm chăm, miệng cười toe toét, quên hẳn việc kéo người con gái trước mặt đứng dậy.

“Sakura, cậu cũng biết trang điểm nữa sao?”

Người con gái kia gỡ bàn tay trên khuôn mặt mình ra, chớp mắt nhìn tôi vài cái. Tôi cứ ngỡ là cô ta sẽ cảm thấy bị xúc phạm khi tôi không quan tâm đến mình. Đầu thế ngờ được rằng, cô ta lại mở miệng nói: “Vâng. Nhưng sao Hoàng tử biết em tên là Sakura?” Sau đó liền đứng bật dậy, túm vội lấy cánh tay tôi. “A! Chẳng lẽ Hoàng tử luôn ngấm ngấm theo dõi em đó ư? Hoàng tử đã để ý em từ lâu rồi phải không?!”

Tôi chớp chớp mắt liên hồi nhìn cái “sinh vật lạ” từ phương nào đến đang bầu vuu cánh tay của mình. Xem ra tôi đã gặp phải kẻ ảo tưởng lại hay khoa trương mất rồi.

Sakura vuốt cằm, nhướn một bên lông mày nhìn tôi cùng cái con người kia. Sau khi bắt gặp ánh mắt của tôi dừng lại trên gương mặt mình, cô liền nhún vai hờ hững. Sakura bỏ đi trước được một đoạn, tôi mới thoát khỏi cái con người mang tên “Sakura” chẳng phải là cô đó.

Lễ hội được tổ chức, ngôi trường đã không còn vẻ trang nghiêm thường nhật nữa. Giờ đây mọi thứ đều trở nên tươi vui, tưng bừng, nhộn nhịp. Các gian hàng ẩm thực, lưu niệm sẽ được bày bán từ đầu buổi đến cuối buổi do các nhóm lớp tổ chức đăng kí, xen kẽ sẽ là các tiết mục văn nghệ như kịch, hát, múa...bởi các câu lạc bộ năng khiếu trong trường chuẩn bị. Thức ăn được phục vụ ở những lớp học và phòng tập thể dục, được trang trí giống như các nhà hàng và các quán cà phê tạm thời. Và được đón chờ nhiều nhất, chính là các hoạt động vui chơi có thưởng.

Ở những nơi kia, bất cứ ai đều tỏ ra nô nức là thế. Còn ở nơi đây, Sakura vẫn tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm, không xem trọng những thú vui ấy, cũng không lấy gì làm chán ghét. Thỉnh thoảng, tôi chỉ trò gởi ý cô cùng tham gia vào một cái gì đó, mua món đồ hay thức ăn thức uống gì đó, cô đều gật đầu nghe theo. Nhưng tất cả đều do tôi chủ động mở lời, nếu không e rằng cả hai sẽ đi cạnh nhau mà cứ im im như khúc gỗ đến cuối buổi mất.

Xế trưa, trời không còn lạnh nhiều nữa, nhiệt độ đã tăng lên một chút. Tuy nhiên, vài độ C tăng ấy vẫn chưa thể so sánh được với cái nóng hừng hực phát ra từ trong mỗi con người đi dự hội, bao gồm cả tôi, có thể là trừ Sakura ra.

Lễ hội kéo dài cho đến tận tối. Tiết mục quan trọng nhất vào buổi tối, ngoài hát múa ra còn có màn khiêu vũ. Khiến mọi người vô cùng vô cùng phấn khích.

Trên người tôi và cô là những bộ đồ phong nhẹ, căn bản không thích hợp để khiêu vũ. Nhưng không vì thế mà tôi chịu bỏ qua cơ hội quan trọng này, tôi kéo tay Sakura đến phòng hoá trang, chọn một chiếc váy màu trắng trông bắt mắt nhất, sau đó đưa cho cô mặc. Cô không có lấy một lời từ chối, bèn nhận chiếc váy từ tay tôi. Còn tôi, tôi lại nhanh chóng tìm một bộ vest hợp gu, rồi khoác lên người.

Sau khi đã thay xong bộ đồ, Sakura bước ra ngoài. Tôi vốn dĩ đã đứng đó đợi một lúc, thấp thoáng trông thấy bóng dáng thanh mảnh liền không chớp mắt mà nhìn cô chăm chăm. “Trông cậu xinh đẹp thật.” Vừa mang về trưởng thành, lộng lẫy, kiều sa, vừa mang theo chút tính khí trẻ con nhỏ bé thường ngày. Sự kết hợp này xem ra vô cùng hoàn mỹ. Đó là còn chưa kể, cô không quá khoa trương son phấn, nội chi bờ môi đỏ mọng, khuôn mặt trắng nõn nà, đôi mắt xanh cô-ban tinh khiết thôi cũng đủ khiến cho con người ta điên đảo mất rồi.

“Chỉ là xinh đẹp?”

Khoé miệng tôi co giật vài cái. Người con gái này bất kể khi nào cũng vậy, chỉ có một lời khen thì nhất định cô sẽ không chấp nhận mà muốn được khen nhiều hơn nữa. Có đứa con gái nào không biết khiêm tốn một chút như cô không? Lại còn, theo tôi được biết thì con gái khi được con trai khen, trong lòng họ sẽ sượng ròn, hạnh phúc, ngoài mặt có chút e thẹn, ngượng ngùng. Nhìn lại cô gái trước mặt tôi mà nói, một cảm xúc thông thường cũng chẳng hề tồn tại. Tôi cười khổ.

“Không những xinh đẹp, mà còn dễ thương, đáng yêu, như tiên nữ hạ giới!” Câu nói này nửa là chòng ghẹo, nửa là sự thật.

Ở hội trường, những cặp đôi nam nữ đã được dàn ra để cùng nhau khiêu vũ theo điệu nhạc. Trông gương mặt vui vẻ của mỗi người, tôi càng trở nên hưng phấn hơn.

“Chúng ta cũng bắt đầu đi!” Tôi quay qua nhìn cô, cười cười hóm hỉnh, sau nắm tay cô đến một vị trí, cùng nhau thực hiện những bước nhảy đơn giản.

Đối với tôi, khiêu vũ không phải là quá khó. Tuy chỉ mới học cách đây không lâu, nhưng tôi đã có thể thành thực được một vài động tác. Với Sakura thì tôi không biết cô đã bắt đầu học khiêu vũ từ khi nào, chỉ biết rằng những động tác mà cô thực hiện vô cùng nh nhàng nhuyễn.

“Cái gì cũng biết, thật là phục cậu quá.” Tôi ghé sát vào tai cô, thì thầm khe khẽ.

Sakura chỉ cười thay cho câu trả lời đáng lẽ ra phải có.

Vốn là đang cùng nhau khiêu vũ, nhưng vì cảm thấy không khí phía dưới quá ngột ngạt, nên chúng tôi tìm cách tách đám đông, để leo lên sân thượng hóng mát.

Tôi và Sakura cùng đứng trên sân thượng của khu hiệu bộ, trên tay mỗi người là một chai nước giải khát mà tôi vừa mua khi nãy. Từ đây nhìn xuống, đám người lúc nhúc chen lấn phía dưới ánh đèn hiện rõ mồn một trong mắt chúng tôi.

“Cậu cảm thấy thế nào, Sakura?” Sau một hồi im ắng, tôi quyết định là người mở lời trước,

“Có lẽ là vui.”

“Chắc chứ?” Tôi nheo nheo mắt nhìn cô. Bốn chữ ‘có lẽ là vui’ được cô nói ra chẳng may một chút cảm xúc gì gọi là vui vẻ cả.

Sakura khoanh tròn tay, đặt trên lan can, quay lại nhìn tôi độ chừng hai giây rồi mở miệng đáp. “Chắc.”

Ừ, có lẽ niềm vui của Sakura thường không được thể hiện qua nụ cười. Được rồi, lúc này đây... Lúc này đây chính là cơ hội để tôi nói ra nỗi niềm cất giấu bấy lâu. Tôi hít một hơi sâu. “T...”

“Này Kuro, đằng kia dường như đang có trò gì đó.” Sakura chỉ vào một đám đông vây kín. “Chúng ta cùng xuống đó xem thử.”

Tôi nửa cười nửa không nhìn vào hướng Sakura chỉ, rồi lại nhìn vào cô. Có cần đứng lúc như vậy không? Chữ “tớ” tôi còn chưa kịp nói hoàn chỉnh nữa.

“Được thôi.” Tôi khẽ gật đầu. Đi theo phía sau lưng Sakura, lòng tôi dậy lên một nỗi mơ hồ khó hiểu, sau đó chuyển dần thành sự quyết tâm và độc đoán. Cơ hội không có nhiều, tôi nhất định sẽ không để nó vuột mất.

“Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Sakura hơi khựng một nhịp bước chân, nhưng sau đó cô vẫn đi thẳng. “Nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Tớ...” Đây chính là cơ hội. Tôi không được hoa mỹ, tình tế hay dạt dào cảm xúc thơ văn như những con người khác, vì thế mà tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính. Dù có hơi khô, nhưng nhất định cô sẽ hiểu.

Sakura bước vào trong thang máy, quay mặt đối diện với tôi. Gương mặt ấy vẫn băng lãnh như thường ngày, nhưng đó chính là nét quyến rũ nhất mà tôi cảm nhận được từ cô. Tôi bước vào bên trong. Sau khi chờ cô bấm nút điều chỉnh bên góc, tôi cất giọng nhỏ nhỏ. “Tớ thích cậu.”

Tôi khẽ thở ra một hơi. Nói ra rồi, việc đầu tiên là tôi cảm thấy ngượng, nhưng lòng lại nhẹ hẫ đi, như một gánh nặng về tình cảm đã được trút bớt theo ba chữ thổ lộ ấy.

Sakura, cậu đã hiểu lòng tớ rồi chứ?

...

----END CHAP 34----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Từ Chối Thẳng Thừng

...

“Tớ thích cậu.”

Sakura chỉ nhìn tôi mà không cất một lời nào. Ẩn sâu trong đôi mắt sáng trong như ánh pha lê kia là những tia phức tạp khó hình dung. Một hồi sau, cô nhếch môi cười nhàn nhạt.

Ngay lập tức, thang máy bỗng đứng khựng lại khiến cả hai hơi mất thế thăng bằng mà nghiêng ngả. Sau khi đã đứng vững, tôi ấn nút xuống, lên, hay mở cửa, thang máy đều không hoạt động. Nói cách khác, chúng tôi đang lơ lửng giữa không trung.

“Bị kẹt rồi.” Tôi thở ra bất lực. Trong khi đó, Sakura chỉ lạnh băng nhìn bốn xung quanh, và dùng ánh mắt lại trên chiếc camera góc trên.

“Đành nhờ người vậy.” Cô chép miệng cảm thán.

Nhờ người, việc này tôi cũng nghĩ đến đầu tiên. Nhưng khi móc điện thoại ra rồi, tôi mới gặp một vấn đề nan giải. “Không có tín hiệu.”

Nghe thông báo lạ lùng của tôi, Sakura cũng lôi điện thoại trong túi ra dò xét. Kết quả vẫn là không có tín hiệu. Cô nhíu nháu đôi mày đậm chiều suy nghĩ. Chính điều này khiến tôi cũng cảm thấy vô lý. Sóng điện thoại trong trường phủ khắp, không thể nào lại xảy ra chuyện này được.

“Bị nhiễu rồi.” Ngay khi kết luận của cô được đưa ra, đã có tiếng cười ha hả của ai đó vang vọng khắp buồng thang máy. Nó khiến tôi giật mình, nhìn cô ngây ngốc, tỏ vẻ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Hahaha~ cuối cùng cũng gặp được con rồi, con gái yêu của ta.” Giọng nói đó là của một người đàn ông trưởng thành, phát ra từ chiếc loa phát thanh của trường, được gắn gần chiếc camera trong thang máy. “Ồ~ người con trai bên cạnh con quả thật rất khôi ngô đấy, con có mắt nhìn thật.”

Trong lúc tôi đang ngăn người ra vì thắc mắc, Sakura chỉ cất lên tiếng cười khan. “Ông cuối cùng cũng mò sang đây rồi sao? Tôi cứ ngỡ là bản thân mình bị lãng quên từ khi nào rồi kia~ Có lẽ tôi nên đội ân ông vì ông đã nhớ đến tôi chăng?”

“Haha, cha nhớ con là đạo lý thường tình. Hà tất chi con phải nói những lời khó nghe như vậy?”

“Sakura~” Tôi cao giọng hỏi cô. Cái tôi khó hiểu nhất chính là... ‘cha’?, chẳng phải ba mẹ cô ấy đều mất cả rồi sao? “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào vậy?”

Sakura đảo mắt nhìn vào sự thắc mắc lớn hiện rõ trên khuôn mặt tôi, im lặng một lúc mới cất lời. “...Tôi... sẽ giải thích cho cậu sau.”

Nghe Sakura nói vậy, tôi cũng im lặng. Việc trước mắt là lắng nghe đoạn hội thoại của hai người để tìm hiểu cụ thể hơn, hay để đoán ra sự thật gì đó mà tôi chưa hề biết đến.

Sakura thôi nhìn tôi. “Có lẽ ông đã quá khoa trương rồi đấy.” Sakura chách lưỡi nghiêng đầu, trong khi mắt thì liên tục đảo đi đảo lại, giống với việc đang tìm một thứ gì đó quanh đây.

“Đơn giản chỉ là màn chào hỏi của ta dành cho con. Chẳng có gì đáng để gọi là khoa trương cả.” Giọng nói của hắn ta pha lẫn sự thích thú vô hạn. “À~ đã lâu rồi không nhìn thấy con gái yêu, con thực rất xinh đẹp, ta rất thích.”

Sakura hừ nhẹ, bỏ qua những lời châm chọc khiếm nhã của hắn ta, cất tiếng hỏi. “Ông đang ở trong trường?” Đồng thời, Sakura quỳ xuống, nhìn gì đó vào phía sau quần tôi một cách chăm chú, điều này khiến tôi cảm giác không được tự nhiên cho lắm. Tôi có ý định quay người lại, liền bị cô gắt “Đứng im!”.

“Ồ, không không, ta không cần phải đích thân đến tận nơi ấy. Dù là ở bất kỳ nơi nào, ta đều có thể quan sát con cả thôi.” Giọng hắn ta cười cười, nghe thôi cũng cảm thấy sợ hãi. “Tạm biệt nhé con gái yêu của ta. Du lịch xong, ta sẽ tới tìm con đấy.”

Không gian đã im ắng trở lại, giọng nói khàn khàn đầy khí uy toát ra kia đã hoàn toàn biến mất. Lúc này, Sakura đứng dậy, trên tay cô là một chiếc máy nhỏ xíu như mẫu kim loại vụn.

“Đây là thiết bị thu mini, hoạt động theo tính năng của một chiếc máy nghe lén. Nhờ có nó, ông ta mới có thể nghe thấy chúng ta nói những gì.” Sakura

giải đáp. Tôi à lên một tiếng vỗ lè. Hoá ra vì có máy thu nên trong thang máy kín mít này, hẳn ta lại có thể nghe rõ lời chúng tôi để mà đối đáp. Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra từ đầu chứ nhỉ? Cái loa với cái camera kia của trường làm gì thu được giọng nói đâu!

Nhưng có lẽ vì lời thổ lộ cùng bất ngờ ập đến với cái người tự xưng cha của Sakura ấy khiến tôi không thể tinh ý nghĩ đến vấn đề này nữa.

“Cậu đã từng tiếp xúc với những ai?” Vừa di chuyển, cô vừa hỏi tôi.

“Tôi không nhớ.” Tôi chần chừ suy nghĩ một lúc. Vì trong hội có vô vàn người, những kẻ mà tôi tiếp xúc không hề ít. Nhớ hết mặt mũi cùng tên họ là cả một vấn đề. “À! Có khi nào là cô gái tên... ừm... Sakura đúng trùng tớ không? Cô ta nhìn có vẻ khả nghi.” Có thể cô ta là cái kẻ đã gắn cái thiết bị kia lên người tôi chăng?

“Không loại trừ ai, nhưng nhìn chung thì có lẽ cô ta không phải.”

Thang máy đã chuyển động trở lại, nhưng chúng tôi không còn có ý định trở xuống. Thay vào đó, tôi cùng cô nhanh chóng đến phòng thiết bị, nơi đang đặt hệ thống giám sát. Có thể chúng tôi sẽ tìm được manh mối nào đó về cái kẻ bí ẩn cố tình đặt máy nghe lén vào người tôi mà tôi không hề hay biết.

Bất thành linh, Sakura bỗng dừng bước. Kẻ theo sau là tôi, vì không kịp thắng nên đâm sầm vào cô, khiến cô phải nhích chân lên một bước để giữ thăng bằng cho cơ thể.

“Sao thế Sakura?”

Sakura quay lưng nhìn gương mặt khó hiểu của tôi, cười như không cười. “Không cần đến phòng thiết bị nữa...”

“Cậu biết ai là thủ phạm rồi ư? Đó là...?”

“...Không.” Mất một lúc, Sakura mới trả lời câu hỏi của tôi. “Tôi không biết, tôi cũng không cần phải biết nữa.”

“Ừ, vậy thì cậu hãy...”

“Cậu đang muốn tôi giải đáp thắc mắc cho cậu? Người đàn ông đó là ai? Vì sao lại xuất hiện trong tình huống khác người này? Vì sao ông ta lại xưng là cha tôi, trong khi tôi nói cha mình đã chết? Vì sao thái độ của tôi và ‘cha’ lại lạnh nhạt và xa cách với nhau?”

“Ừ.” Tôi gật đầu. Kì thực, câu hỏi trong đầu tôi giờ đây còn nhiều hơn như thế. “Quan trọng hơn nữa...tớ thích cậu, và cậu chưa trả lời tớ.”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chương 35.2

Sakura chỉ lặng lẽ đứng im như một bức tượng, ánh mắt thâm trầm nhìn mông lung nơi nào đó. Độ chừng mười giây sau, khi nhận ra tôi vẫn đang chờ đợi, Sakura khe khẽ mở lời, nhưng cô chẳng hề đi vào vấn đề mà tôi đang quan tâm đến nhất.

“Ông ta đã từng là cha tôi, và tôi rất ghét ông ta.” Một lời giải thích ngắn gọn, nhưng đủ để yôi có thể hiểu mọi thứ một cách tương đối. Sakura ghét hẳn ta, vì thế mà cô đã không muốn nhận đó là cha mình. Dẫu ai có hỏi - bao gồm cả tôi - thì cô cũng chỉ trả lời một câu ‘cha tôi chết rồi’ như thế.

“Tại sao cậu lại ghét ông ấy?” Dù gì thì đó cũng là cha cô.

“Đây là chuyện của riêng tôi, tôi không muốn nói.”

Tôi hơi cười. Ý nghĩa của nụ cười ấy là một sự chua xót không thể diễn tả hết thành lời.

Đứa nhỏ này sẽ không kể hay hó hé bất cứ một lời nào về cuộc đời mình đối với những người nó xem là quan trọng. Bởi vì nó sợ phải cuốn họ vào vòng xoáy nghiệt ngã đó. Nhưng một khi cháu đã thấu hiểu con người Sakura, cháu cũng sẽ rõ mọi thứ xung quanh nó.

Sakura đúng thật đã không nói theo lời của bác quản gia Kyuuma. Nhưng... liệu có phải vì Sakura xem trọng tôi nên mới không nói ra, hay là... vì cô không xem tôi là gì nên chẳng muốn người ngoài biết đến tâm sự của bản thân?

Và cả... *Một khi cháu đã thấu hiểu con người Sakura, cháu cũng sẽ rõ mọi thứ xung quanh nó.* Xem ra, tôi vẫn chưa thấu hiểu cô rồi... Tôi không biết gì, ngay cả xuất thân, gia đình gồm cha mẹ và người anh trai trong bức ảnh kia của cô, tôi cũng không biết...

Mãi chìm vào trong suy nghĩ của bản thân, tôi đã không nhận ra rằng, Sakura đã cứ nhìn tôi như thế rất lâu. Bất chợt, cô cất giọng, âm giọng thâm trầm, dịu dàng đến mê hoặc lòng người, nhưng lại không kém phần sắc bén, như một lưỡi dao được mài giữa nhiều thế kỉ. “Và...xin lỗi, tôi không thích cậu.”

Tôi lặng thinh nhìn Sakura, tôi đã nhìn cô ấy không tự chủ. Cuối cùng thì, cái điều mà tôi định liệu từ trước cũng đã xảy đến. Tôi không thích cậu, phải rồi, chính câu trả lời này, chính câu trả lời mà tôi đã phải dày công chuẩn bị tư tưởng, tâm lý để lòng trở nên thư thả nhất. Nhưng rồi sao? Lòng tôi vẫn đau như cắt. Nghe được từ “xin lỗi”, mọi hy vọng mong manh của tôi lập tức tan biến thành khói bụi, từ “tôi” thốt lên, tôi đã cảm thấy sự xa cách lạnh nhạt của cô ấy, tiếp đến từ “không thích”, trái tim tôi đã quặn quai nhói đau lên từng hồi, và từ “cậu” kết thúc câu, tôi lại lo sợ rằng, tình bạn mà tôi đã cố dày công xây dựng trong thời gian qua rồi cũng sẽ kết thúc.

Một tiếng từ chối, dù nhẹ nhàng lờn lẹo đến đâu cũng sẽ khiến kẻ như tôi tổn thương vô cùng, thương tổn ấy sẽ chẳng dễ gì có thể phai nhạt, huống chi là một lời từ chối thẳng thừng. Chuẩn bị tâm lý thì đã là gì chứ? Tôi có phải một khúc gỗ đầu mà lại không cảm thấy đau nhói trong tim?

Tôi còn cứ nghĩ rằng, chuẩn bị tâm lý từ trước sẽ không đau nữa. Không ngờ, nghe bằng chính đôi tai mình như vậy, tôi mới cảm giác tường tận được như thế nào gọi là đau đớn.

Bỗng dưng, tôi cảm thấy hối hận khôn cùng khi quyết định nói ra sự thật cho Sakura biết. Không chỉ vì tâm trạng khi tôi bị cô từ chối, mà còn là tình bạn giữa tôi và cô nữa.

Tại sao tôi lại không nghĩ đến việc, khi tôi quyết định nói ra, cả hai sẽ không còn được như trước?

Giờ đây, tôi mới có thể phát hiện ra một sự thật, rằng kẻ ngu ngốc không ở đâu xa, chính ngay đây, và chính bản thân tôi đây. Tôi là một kẻ ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc. Mọi thứ mà tôi chỉ có thể làm ở hiện tại, đó chính là im lặng lắng nghe tiếng lòng đang gào gào đau đớn của bản thân. Còn mọi thứ xung quanh Sakura, tôi...hoàn toàn bất lực.

Chẳng trách được, chính tôi là kẻ nhu nhược. Đòi thay đổi Sakura, đòi đem Sakura trước kia trở về với cô sao? Thật nực cười.

Sakura chậm rãi tiến lên một bước, ngược lên nhìn đôi mắt, và cái mũi đã đỏ lên của tôi với khoảng cách gần. Cho đến giờ phút này đây, tôi vẫn không hề thấy một biểu hiện nào trên gương mặt Sakura, ngoài sự bình thản như không. Ừ, cũng phải, kẻ máu lạnh là cô nhất định sẽ không để tâm đến cảm xúc của tôi đâu.

Trong một thoáng, Sakura đã nấp máy môi, định nói điều gì đó, nhưng lại thôi. Rồi cô quay lưng lại với tôi, đi được hai bước, cô mới cất giọng. “Kẻ lúc này, tốt nhất cậu nên tránh xa thật xa. Nếu không, ngay cả tôi cũng không thể tưởng tượng được hậu quả.”

Sakura bỏ đi, nhưng tôi không có ý định đuổi theo cô ấy. Dãy lâu không bật đèn, vì thế mà nhân ảnh kia ngày một chìm khuất trong cái màu đen của bóng đêm.

Trái với không khí nhộn nhịp ồn ào của lễ hội bên ngoài, hay với không khí ảm áp của những màn khiêu vũ trong hội trường, đây lâu này vô cùng tĩnh mịch, sâu lắng, khiến tâm tư tôi càng thêm khuấy động những nỗi buồn mênh liệt. Tôi đã đứng như thế một lúc...

Thật lâu...

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chương 35.3

...

Ngày hôm sau đến trường, cô với tôi vẫn là thái độ ban đầu, không chút thay đổi, không tìm cơ hội xa lánh.

Ngày tiếp theo, cô vẫn không hề tạo khoảng cách với tôi.

Ngày kế tiếp, cũng vậy. Cứ như rằng, tôi đã chưa bao giờ mở miệng thốt ra 3 chữ kia.

Tôi tuy mừng, nhưng cũng hụt hẫng. Thậm chí là, hụt hẫng còn nhiều hơn cả thế.

Lững thững bước dọc theo công viên, lòng tôi nhẹ hẫng. Đã là quá trễ để công viên có thể còn người như tôi vào. Ừ, yên tĩnh vắng lặng vậy cũng tốt. Chỉ có điều, tôi lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Chỉ là, tôi đang suy nghĩ đến lời từ chối thẳng thừng của Sakura. Đã vài ngày từ khi mà lời từ chối ấy được thốt ra, nhưng bất kể khi nào, nó cũng khiến tôi phải nghĩ đến. Cũng may là Sakura đối với tôi vẫn như lúc trước, không né tránh hay tạo không khí căng thẳng gì nhiều. Xem như đó là niềm an ủi duy nhất cho tôi.

Đây chỉ là một biến cố tâm lý nhỏ thôi, đối với người luôn vui vẻ như tôi, chắc chắn sẽ thật nhanh để vượt qua... Tôi đang tự an ủi bản thân.

Đang trong cơn suy nghĩ miên man, bất thành linh, một tốp áo đen khoảng 7,8 người từ đâu tiến đến, đứng bao vây xung quanh tôi. Tôi sững sờ kinh ngạc, cố lục lại trí nhớ, xem bản thân đã làm gì đắc tội với bọn người này từ trước đó. Nhưng kết quả đáp lại là không có gì cả. Vậy thì lý do gì chứ? Hay họ lại muốn trấn lột tôi?

“Chạy mau đi!” Nghe được giọng nói quen thuộc của ai đó, tôi theo phản xạ quay đầu lại. Càng trở nên kinh ngạc hơn khi nhìn thấy Sakura đứng bên ngoài vòng vây, đang chạy nhanh về phía này.

Sakura bảo tôi chạy ư? Bị bao vây như thế này thì tôi có thể chạy theo đường nào đây. Huống chi, cô vẫn còn đang đứng đó, tôi không thể để cô gặp nguy hiểm được.

Sakura bắt giác cau mày, sau khi đã cân nhắc thật kỹ, cô tung người lên cao, đập thẳng vào mặt hai kẻ gần nhất để phá vòng vây. Nhanh chóng, cô đã đứng bên cạnh tôi.

Tôi há ngớ miệng, như không thể tin vào mắt mình. Hình ảnh Sakura bị Shirin đánh tàn tạ, và hình ảnh Sakura trong đêm gần nhất ngồi một chỗ với gương mặt sợ hãi khi bị lũ yêu râu xanh chạm vào người lần lượt hiện lên trong tâm trí tôi. Sakura ở hiện tại, với Sakura khi ấy tựa như hai con người khác. Mặc dù về mặt cô vẫn băng lãnh như thường, nhưng sự yếu đuối cùng với sự không thể tự bảo vệ thân thể mình của cô bay biến đi đâu rồi? Sakura cô có võ sao?

“Cậu...”

“Đừng hỏi nhiều.” Trước ánh nhìn đầy kinh ngạc của tôi, Sakura buông ra ba từ lạnh căm. Mắt cô như một lưỡi dao sắc bén, quét một loạt những vị khách không mời mà đến ở trước mặt.

Tôi rất muốn hỏi. Tại sao trước giờ Sakura vẫn luôn tỏ ra mình yếu đuối, không dùng võ chống trả chị Shirin hay những tên dân tộc kia? Và, tại sao cô ấy lại có mặt ở đây, vào lúc này? Tôi rất muốn hỏi, rất rất muốn hỏi.

“Cô gái nhỏ nhắn nguy hiểm đã xuất hiện. Không vũ khí. Điều động thêm 30 người.” Một tên nói đồng dạng vào bộ đàm khiến tôi trố mắt ra ngạc nhiên. “Cô gái nhỏ nhắn nguy hiểm” là Sakura? Cả 30 người nữa sẽ xuất hiện? 7 người trước mặt chúng tôi đây vẫn chưa đủ hay sao?

“Tấn công đi, Kuro!” Sakura lãnh cảm ra lệnh, hai tay cùng hai chân đã ở sẵn tư thế thủ.

Nghe theo Sakura, tôi nhanh chóng gạt qua mọi khúc mắc, cả cơ thể cũng bắt đầu ở trạng thái sẵn sàng nghênh chiến. Dù không rõ bọn người này có ý đồ gì, nhưng đều có mục đích không tốt lành cả.

Sau khi đã giao pha một lượt, tôi vừa đánh trả vừa hướng ánh mắt nhìn đến Sakura. Thân thủ của cô nhanh không thể tả nổi, cứ như ngọn gió vi vu vút xẹt qua vậy. Trên tay lại không có bất cứ vật dụng gì - tức chiến đấu bằng tay không, vậy mà tiếng kêu la oai oái từ phía bên kia vẫn cứ vang lên, đôi khi còn là tiếng xương gãy rắc rắc. Sức mạnh của Sakura thật sự rất kinh người, một sức mạnh mà những cô gái khác không thể nào có được. Đem so sánh với bọn đàn ông cường tráng, có lẽ Sakura cũng không kém bao nhiêu, thậm chí là hơn.

Tại sao cô lại không hề nói cho tôi biết việc này? Nhất định sau hôm nay, tôi phải hỏi cô cho ra lẽ mới được.

Sakura đánh trả từng người, tìm cách tiếp cận tôi. Khi đã đến gần tôi rồi, cô mở miệng với giọng đồng dạng và vội vàng. “Mục tiêu của bọn họ là cậu, mau tìm cơ hội thoát thân!” Hạ tiếp một kẻ áo đen to lớn, cô lại bổ sung thêm vào lời nói của mình khi đã chợt hiểu ra ý của tôi. “Tôi không sao.”

Đùa chứ? Tôi làm sao có thể thoát thân một mình và bỏ mặc Sakura ở nơi này được! Ý đã rõ, tôi sẽ ở lại cùng cô giải quyết đám người này.

Chẳng bao lâu sau, một tốp có lẽ là 30 người nữa kéo đến. Tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng nghiêng răng treo treo của Sakura. Những người đứng trước mặt chúng tôi đây đều là những người trong nghề cả. Lực lưỡng, tinh anh là những ưu thế vốn có của họ. So với đám du côn ở con hẻm số 13 kia thì bọn người này khó trị hơn gấp bội lần. Trong khi tôi và Sakura đơn giản chỉ là “oắt con” trung học với một chút tài năng. Hai đầu ba mươi bảy, cân gánh quả là nghiêng toàn bộ về một phía.

“Khốn kiếp!” Vì không nhìn được lòng, Sakura bất thành linh thốt lên tiếng chửi thề đầy tức giận. “Mau chạy đi Kuro! Bọn họ không dám làm gì tôi đâu!”

Tôi đã không hiểu chuyện gì đang xảy ra, và vì thế mà câu từ Sakura nói, tôi đều không thể nghe theo. Chính nam nhi trong tôi không cho phép bản thân có thể bỏ chạy, khi mà Sakura đang còn đứng ở nơi này chiến đấu. Để con gái bảo vệ mình như thế, liệu còn đáng mặt con trai không? Nói cách khác, tôi không thể rời khỏi khi cô vẫn còn lưu lại nơi này được.

“Yosuke Kuro! Lời tôi là một mệnh lệnh! Yêu cầu cậu phải thực hiện ngay lập tức - Mau rời khỏi nơi này!” Sakura gần như đã hét lên....

Chương 133: Chương 35.4

“Nhưng cậu không có quyền gì để ra mệnh lệnh cho tôi!” Cuối cùng thì tôi cũng có thể mở miệng đáp trả lời Sakura, với giọng nói cứng nhắc đầy cương quyết.

Sakura hơi dừng động tác, quay mặt và nhìn thẳng vào mắt tôi. Đương nhiên, cô vẫn không cho bất kì ai nhân cơ hội để tấn công. Bất giác, khoé môi của cô khẽ cong lên một đường hoàn mỹ.

“Cậu thật sự rất ngốc.”

Pằng!

Thậm chí còn chưa kịp phản ứng với lời nhận xét khiếm nhã kia của Sakura, tiếng đạn vang lên trong không gian khiến tôi giật bắn mình cả kinh, thần sắc hoàn toàn không ổn định. Bọn họ có súng? Bọn họ là những ai mà lại ngang nhiên dùng súng nơi này?

Một cách tài tình, Sakura đã né tránh được đường đạn ấy. Khi nghe tiếng đạn, không những tôi sửng ngờ, mà cả đám người kia cũng dừng lại đôi chút xem tiếng súng phát ra từ đâu.

Sau khi đã định thần lại, tôi trông thấy Sakura đang từng bước chậm rãi tiến về một kẻ, khoé miệng nhếch lên nụ cười từ thần. “Chủ nhân của các người đã dặn dò thật kĩ, rằng các người không được đem theo vũ khí, ấy thế mà vẫn có kẻ sợ chết nhưng lại không nghe theo lời ông ta.”

“Sao cô biết chủ nhân của chúng tôi căn dặn không được đem theo vũ khí?” Kẻ đó đưa ánh nhìn nghi hoặc về phía Sakura.

“Bởi vì...” Cô lại tiếp tục nhếch mép, chạy về phía kẻ đó với tốc độ thậm chí còn nhanh hơn đạn bắn. “Ông ta đã lường trước được sẽ có cảnh này!” Vừa nói, Sakura vừa tung người lên cao, tay phải vịn lấy vai hắn làm đà, tay trái giật lấy cây súng, đồng thời gối phải nhắm vào ngực hắn mà lên. Sức lực và vận tốc vô cùng lớn, vì thế mà kẻ đó đã nhanh chóng ngã khụy xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Sakura liếc nhìn về gương mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên của tôi, trên tay vẫn là cây súng vừa mới đoạt được, ánh mắt ẩn chứa một điều lưỡng lự. Sau cùng, Sakura cũng cầm súng lên, nhắm vào bọn người kia mà bắn.

Pằng! Pằng! Pằng

Nhưng dường như chủ đích của cô chỉ là để kiểm bước chạy của bọn họ, vì thế mà những viên đạn đều trúng vào chân.

Điều quan trọng là, Sakura đã từng là người tôi xếp vào dạng ‘liều yếu đào tơ’, nay lại có thể sử dụng thuần thục súng - một loại vũ khí chẳng mấy ai được sử dụng. Nó đã vượt quá sức tưởng tượng của Kuro tôi rồi!

Cạch! Đó là tiếng súng đã hết đạn.

Sakura mang về mặt khá bức dọc, ném cây súng lên cao, rồi dùng chân đá ngang nó thẳng vào đầu một tên, khiến hắn hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, máu trên trán từ từ chảy ra.

Tôi cố nuốt ực một ngụm nước bọt.

“Thật tiếc!” Tên lúc nãy bị Sakura huých vào ngực lên tiếng. “Tôi đã nhả gần hết đạn, bên trong chỉ còn lại vài viên phòng hờ thôi.”

Hiện tại vẫn còn mười mấy kẻ đang đứng, mà sức lực của tôi và cô dường như không đủ, lại chẳng vũ khí nào có thể sử dụng được trong tình cảnh này. Cơ hồ, tôi và cô gần như đã thua trận.

“Điều động thêm 30 người, không được đem theo vũ khí.”

30 người nữa? Bọn họ có cần làm quá như vậy không? Chỉ bắt 2 nhóc con lại cần tới 67 người? 67 người, một con số vô cùng khủng khiếp rồi. Ất hẳn thể lực đằng sau bọn chúng phải rất rất lớn. Tôi toát mồ hôi lạnh, thầm than cho số phận thảm hại của mình, đừng đâu không đừng lại đừng trúng bọn xã hội đen. E là, những tổ chức xã hội đen nhỏ đã chưa thể có một lực lượng lớn như thế này nữa.

Lâm vào tình thế bức bách, Sakura cất giọng lạnh thục giục. “Kuro! Nếu cậu không mau chạy đi, e rằng sau này, tôi sẽ không bao giờ có thể gặp lại cậu!”

Tuy tay chân vẫn đang cố gắng ra đòn, nhưng lòng tôi hiện tại đã bàng hoàng khôn cùng. Không bao giờ có thể gặp lại? Tôi nhìn Sakura, ánh mắt cương nghị và nghiêm túc ấy đã minh chứng cho tôi thấy, lời cô ấy nói hoàn toàn là đúng sự thật, không mảy may một chút phóng đại nào.

Nhưng...nhưng...bỏ Sakura lại một mình sao?

Như thấu hiểu tâm can tôi, Sakura cất giọng. “Tôi đã nói, bọn họ sẽ không dám động đến sợi tóc của tôi đâu. Nhưng cậu thì khác. Nếu cậu không đi mau, tôi sẽ tuyệt giao với cậu, ngay-bây-giờ!”

Àm một tiếng, tôi nghe thấy sét đánh ngang tai. Tuyệt giao?

“Nếu cậu thoát, ngày mai chúng ta sẽ lại gặp nhau, tôi sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho cậu. Tôi... có thể hứa bằng chính danh dự của mình”. Sakura mỉm cười trấn tĩnh, tiếp theo lại thêm vào một câu. “Cậu có *tin tưởng* tôi không, Kuro?”

“Ờ... tin tưởng cậu.” Nói rồi tôi vụt chạy thật nhanh, phía sau là một toán người có ý định đuổi theo, nhưng nhanh chóng bị Sakura chặn lại. Phải rồi, tôi đã luôn đặt niềm tin vào Sakura, dù có đôi lúc phải thất vọng, nhưng tôi vẫn ngoan cố tin tưởng. Sakura đã hứa, nhất định ngày mai chúng tôi sẽ lại gặp mặt nhau, và Sakura vẫn lạnh lạnh như thường.

Sakura vẫn còn đang nợ tôi một lời giải thích. Vì thế, ngày mai nhất định tôi phải được nghe lời giải thích của cô.

Sau khi đã chạy đến một ngách nhỏ, tôi dừng lại, chống tay vào tường mà thở dốc. Dường như bọn họ đã hoàn toàn bị Sakura ngăn đường rồi.

Người con gái này, quả thật rất bản lĩnh, mà cũng rất...bí ẩn. Thế nhưng từ trước đó, tôi chỉ nghĩ rằng cô đơn giản chỉ là một bông hoa hồng xinh đẹp, lạnh lùng, một tảng băng trôi nơi Bắc Cực mà thôi. Hừ, Sakura quả thật đã che giấu tôi cái gì đó trong một thời gian dài, nhờ thế mà ranh giới giữa tôi và cô được thiết lập. Ngày mai khi Sakura đã nói rõ tất cả mọi chuyện cho tôi nghe, hy vọng cái ranh giới giữa chúng tôi không còn nữa.

Tôi khẽ bóp trán, thở ra một hơi ảo não. Hy vọng để làm gì chứ? Sakura cũng đã có người trong mộng rồi. nếu ranh giới bị xóa đi thì cô có thể về bên cạnh tôi được sao?

Bộp!

Tôi bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, mọi thứ đều tối om như mực, phần sau gáy đau nhức dữ dội, như vừa bị một lực nào đó thật mạnh đánh vào. Trước khi bất tỉnh, tôi cố gắng quay về phía sau, loáng thoáng thấy được gương mặt của kẻ đó.

“Saito Su...ichi...”

...

----END CHAP 35----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Chương 36.1: Thật Thật Giả Giả

Gió thổi lồng lộng trên ngọn núi cao ngất, thổi bung mái tóc của người con gái mắt xanh biếc trong. Chiếc đầm trắng trên người cô cũng vì thế mà phát phơ bay.

Cô mỗi lúc một tiến gần tôi, từng bước, từng bước chậm rãi. Rồi bỗng dưng cô ôm tôi, nhưng bước chân vẫn cứ thế mà tiến tới, ép tôi phải cùng lùi lại.

“Sakura. Đứng!” Phía dưới kia là mặt biển mênh mông với từng con sóng to nhỏ ồ ạt đập vào bờ. Nếu tiếp tục, e rằng cả hai chúng tôi sẽ rơi xuống phía dưới mặt.

Nhẹ nhàng buông tôi ra, cô nhìn sâu vào đáy mắt tôi, khẽ mỉm cười. Ánh mắt cô trong vắt, tĩnh lặng tựa như nước hồ thu, không chất chứa bất cứ phiền muộn nào bên trong, đẹp đến mê người.

“Yosuke Kuro, vĩnh biệt...” Lời vừa dứt, cô đã ấn mạnh bàn tay nhỏ bé vào vai phải tôi. Mắt thế nhắm bưng, cả người tôi đều rơi xuống phía dưới.

Tôi nhớ rằng mình đã hét rất to, với khuôn mặt hoảng loạn và tuyệt vọng. Phía trên cao, Sakura vẫn nhìn tôi, nét nhìn chẳng hề dao động. Làn nước lạnh lẽo tấp thẳng vào mặt, chảy tràn vào mũi, vào tai. Xung quanh chỉ là những tiếng ừ ù cạc cạc, tôi không tài nào nghe được. Sau đó... tôi chẳng thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì nữa.

...

“Chịu tình rồi?”

Mở mắt ra, cái mà tôi nhìn thấy đầu tiên là gương mặt baby của Saito Suichi. Nhưng vẻ trẻ con của hắn đã hoàn toàn bị rũ bỏ nơi nào, thay vào đó là sự nghiêm túc hiếm gặp.

Cả cơ thể tôi bỗng chốc cảm nhận được cơn lạnh buốt. Thoáng thấy xô nước mà Saito vẫn đang cầm, và cả cơ thể từ trên xuống dưới cùng ướt nhẹp nước của tôi. Tôi cũng đã hiểu ra: Thì ra tôi vẫn còn sống, thì ra lúc này chỉ là một cơn ác mộng.

Chuyển ánh mắt khắp một lượt căn phòng, tôi vẫn không biết mình đang ở đâu. Vì đây là một căn phòng kín, không gian khá hẹp, nhưng xung quanh không có bất kì vật dụng nào, một trong bốn bức tường được làm bằng kính sẫm màu, nhìn ra lại chẳng thể thấy thứ gì bên ngoài. Trong phòng ngoài hắn thì còn có hai ba người mặc áo đen, nom đờ tợn đứng bên cạnh.

“Saito Suichi, tôi không hiểu.” Lúc này đây, tôi mới có thể ý thức được bản thân mình đang được treo trên cái giá hình chữ thập. Nhưng cơ thể vẫn còn lạnh lẽo.

Tôi vẫn còn nhớ rằng, trước khi ngất, tôi đang đứng ở một con ngõ hẹp trốn tránh bọn người không rõ danh tính, Sakura thì vẫn ở lại với bọn chúng. Nhưng rồi tôi đã bị... Saito Suichi đánh ngất. Và giờ thì được đem vào đây.

Hắn đang muốn làm gì?

“Sakura sẽ giải thích tất cả cho cậu.” Hắn đưa tay lên miệng, ho khan một tiếng.

Ừ, Sakura vẫn còn nợ tôi một lời giải thích.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Saito nhướn mày nhìn tôi, đôi mắt ẩn chứa sự khó hiểu, nhưng hắn vẫn giải đáp. “Đã hai giờ sáng.”

Hai giờ sáng, vậy là đã qua ngày. Trong khi đó, Sakura đã hứa với tôi rằng sẽ cho tôi một lời giải thích vào ngày hôm nay.

Tôi khẽ khép hờ đôi mắt. A~ Tôi thật tò mò, tôi thật muốn biết chuyện gì đang xảy ra, tôi muốn nghe lời giải thích rõ ràng từ phía cô. Tôi điên mất thôi!

“Tôi đã cảnh cáo với cậu đừng đến gần Sakura từ trước rồi, là cậu không nghe theo...” Hắn khịt khịt mũi, hờ hững liếc tôi một cái. Rồi lại nhìn đi đâu đó vào bức tường kính sẫm màu ngay trước mặt. “...bây giờ thì cậu phải nhận lấy hậu quả. Dụng cụ thú vị đều không đem theo, thôi thì chọn cách ‘thủ công’ vậy.” Hắn hất mặt ra hiệu cho những kẻ còn lại trong phòng. “Bắt đầu đi.”

Ngay sau đó, tất cả những người trong phòng - trừ Saito Suichi - đều hằm hằm tiến về phía tôi. Rồi bỗng một trong số ấy tung cước, đá thụp vào bụng tôi một cú trời giáng. Tiếp theo là loạt chuỗi như thế tiếp tục diễn ra. Tiếng thùm thụp đâm đá liên tục vang lên trong căn phòng kín.

Bọn chúng đang xem tôi là một bao cát.

“Oc...” Ngưng máu tươi bỗng chốc trào lên miệng, chảy tràn qua khoé môi, vô cùng tanh nồng. Nơi bụng bỗng có cảm giác quằn quại khôn nguôi, trật tự lục phủ ngũ tạng gần như bị đảo lộn. Cứ như rằng, thứ gì đó trong bụng tôi đã vỡ vụn rồi vậy.

Nhưng tôi vẫn cố cắn chặt răng chịu đựng, chỉ cho phép bản thân đôi lúc có thể phát ra tiếng rên khe khẽ. Vì đơn giản, tôi-không-hiểu, sự ngạc nhiên xen lẫn mù tịt mọi thứ đã lấn át hoàn toàn đầu óc trong tôi hiện tại.

“Cậu định làm gì, Saito Suichi? Sakura sẽ không bao giờ làm như vậy với tôi...ư...”

Hắn chỉ nhướn một bên mày, trông vô cùng thích thú, dường như không có ý định sẽ trả lời câu hỏi của tôi.

Tiếng thùm thụp cứ thế vang lên đầy kích thích. Saito đứng khoanh tay nơi góc phòng theo dõi màn vui. Một lúc lâu sau, hắn bỗng cất tiếng đáp trả. “Cậu làm rồi...chính chủ nhân đã ra lệnh cho tôi.”

Tôi tròn mắt nhìn hắn, miệng cứng đờ, đến nỗi chữ phát ra đều vô cùng khó khăn. “Chủ...nhân?”

Hắn vẫn không có ý định trả lời vội, gương mặt vẫn luôn tỏ ra lơ đãng. Sau đó, hắn trầm giọng ra lệnh. “Thật chán quá đi, đổi qua món khác.”

Bọn họ vâng dạ. Một kẻ trong số ấy rút từ đâu ra sợi roi và lăm le tiến về phía tôi. Rất nhanh, ngọn roi đầu tiên roi trên thân thể khiến tôi đau rát cùng cực, máu từ miệng vết quất dần dần rướm ra, in trên mảnh áo sơ mi trắng bản nay đã bị rách thành đường. Tiếp tục là ngọn roi thứ hai, ba, tư... giáng xuống.

Tiếng roi vun vút xé toạt không khí, xé toạt cơ thể tôi cứ thế vang lên. Tôi oằn người lại, gồng mình chống chịu cơn đau. Tôi đau đến độ mất hồn, mọi thứ xung quanh đều quay mòng mòng, chẳng thể nhìn thấy rõ. So với vết thương lần trước tôi gặp phải, lần này đau đớn và âm ỉ hơn gấp bội lần!

“Cậu thắc mắc về vị chủ nhân tôn kính của tôi ư?” Cuối cùng thì hắn cũng đã trả lời. “Phải, đó là White Cherry, cũng chính là người bạn mang tên Kobayashi Sakura của cậu.”

Tôi trần mắt nhìn hắn, để lộ sự kinh ngạc tột độ trên gương mặt. Sakura là chủ nhân của Saito? Và Sakura là người sai Saito dụng hình tôi ư?

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chương 36.2

“Dừng lại.” Saito lãnh cảm ra lệnh, trước khi ngọn roi tiếp theo tiếp tục giáng xuống.

Tôi thở dốc. Lúc này đây chiếc áo trắng của tôi đã nhuộm một màu máu đỏ hon hồng và rách bươm, ngang dọc cơ thể đã đầy rẫy những vết rách, cả ở ngực, ở bụng, ở tay, ở chân.

“Cho cậu thử 1 phút.” Rồi hắn đảo mắt nhìn những kẻ kia. “Trong thời gian đó, các người hãy đi chuẩn bị muối. À, cả ớt nữa. Tốt nhất là đảm nhuyễn thành muối ớt.”

“Cậu...” Tôi biết Saito đang có ý định làm gì tiếp theo. Vì thế mà tinh thần tôi vốn dĩ không còn đủ tỉnh táo, nay càng trở nên hoảng loạn thêm.

“Sẽ rất thú vị đấy.” Hắn cười khẩy.

“...Mục đích của cậu...là gì cơ chứ?”

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ đang làm theo mệnh lệnh Sakura mà thôi.”

Sakura có thể khiến tôi ra nông nổi này sao? Không đời nào! Tôi ra sức lắc đầu gạt lự.

“Có vẻ như cậu không tin cho lắm?” Hắn chách lưỡi, ra vẻ xót thương. “Tội nghiệp thật đấy, cậu trai ngốc nghếch.”

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, những kẻ lúc nãy trở lại với một chiếc xô trên tay. Nhìn vào thứ muối trắng trộn lẫn với ớt đỏ đỏ bên trong, cơ thể tôi không rét mà run. Tôi nhắm mắt, cố xua đuổi những cảnh tượng tiếp theo ra khỏi đầu.

Nhưng việc gì đến rồi cũng sẽ đến.

“‘Chăm sóc’ từng vết thương một cho cậu ta, nhớ ‘chăm sóc’ thật kỹ lưỡng.”

“AAA~~” Tôi đã hét rất to, đến độ lạc luôn cả giọng. Từng mảng da thịt trên cơ thể bị rách toạt khi nãy nay đều đạt đến tận cùng của sự bỏng rát. Nhưng như vậy vẫn chẳng hề ảnh hưởng đến động tác của bọn người này, họ vẫn tiếp tục dùng tay quét qua một lượt cơ thể tôi với “chất sát trùng cay nóng” ấy.

Cảm thấy cổ họng cũng đã bỏng rát không kém, tôi chỉ dừng lại ở những tiếng rên ư ử nhỏ xíu. Đầu hơi gục, khuôn mặt mờ hồ nhể nhại, nhỏ tong tong xuống dưới nền gạch ô đỏ màu máu.

“Cậu ngất rồi à? Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi mà~”

“...” Tôi lim dim mắt, tuy có nghe thấy lời hắn nói, nhưng tôi không thèm đáp trả. Cũng là vì tôi chẳng còn hơi sức đâu để trả lời hắn nữa.

Bỗng nhiên, trong số ấy có một kẻ đặt tay lên đùi quần của tôi, bắt đầu xoa nắn. Tôi giật bản mình, ra sức vùng vẫy để bàn tay bản thủ kia rời ra cơ thể tôi. Nhưng tất cả đều vô tác dụng. Chết tiệt! Tại sao tôi lại có thể bị hạ nhục như thế này? Nếu thoát ra khỏi đây, nhất định tôi sẽ băm hắn ta thành trăm ngàn mảnh.

Bịch!

Ngay tức thì, Saito tung cước đá thẳng vào tên đó khiến hắn lăn lông lốc qua một bên như quả banh. Tôi cố mở to mắt ra để nhìn cái nhú mày không hài lòng từ phía hắn.

“Thật bản mắt.” Không chỉ có thế, lời nói của Saito còn kèm động tác giương súng bóp cò.

Pằng!

Tôi chết từng khi nhìn thấy viên đạn trúng vào mí mắt kẻ kia. Hắn đã chết, nhưng mắt vẫn còn tròn tròn, miệng há hốc kinh hoàng. Bọn người còn lại bàng hoàng không kém gì tôi, họ dừng tay, đứng bất động một chỗ, khiến tôi trong phút chốc thoát khỏi được màn tra tấn dã man, nhưng những vết thương cùng sự đau đớn vẫn còn nguyên đó, không cách nào quên đi được.

Vẫn trong trạng thái hỗn loạn, tôi đảo mắt nhìn Saito. Tại sao hắn lại có thể hành xử với gương mặt thản nhiên như không thể được? Đó là một mạng người, và giết người tức là đã trở thành kẻ phạm tội. “Saito... Su... ichi... cậu là ai?”

“Tôi là thuộc hạ của White Cherry chủ nhân.”

Câu trả lời của Saito thật khiến tôi không bằng lòng một tẹo nào. Nó giống trả lời suông vậy. “VẬY... Sakura là ai...?”

Hắn nhún vai dừng dung, trả lời một cách lầy lẹ. “Sakura là chủ nhân của tôi.”

“...” Tôi là uất ức không thể nói nên lời.

Chẳng rõ thời gian đã trôi qua được bao lâu, tôi chỉ biết rằng, cứ sau mỗi lần bản thân bị đánh thức bởi những xô nước lạnh buốt là một lần tra tấn. Bọn họ đã dùng những phương pháp mà tôi xem là kinh khủng nhất, vượt sức chịu đựng của người bình thường như tôi. Đau nhức, bỏng rát, quần quai là tất cả những gì tôi cảm thấy được ở hiện tại.

Tôi mệt mỏi mở hờ đôi mắt, mọi thứ trong căn phòng trắng ma quái lại một lần nữa hiện lên. Yên lặng tĩnh mịch như thế này, tôi đã còn tưởng rằng, bản thân đang trên đường đi về thế giới bên kia. Liệu có đáng mừng không khi tôi biết mình vẫn còn sống?

Trước mặt tôi, cái bóng đen bất động dần dần hiện rõ. Tôi cố gắng mở mắt để nhìn vào đôi mắt xanh ẩn sau chiếc mặt nạ của “nó”.

“Nữ... hoàng bóng đêm...”

Cộc cộc từng bước, cô ta dừng lại khi đã đứng trước mặt tôi. Dưới ánh sáng trắng của đèn điện, tôi giương tròn đôi mắt kính ngạc của mình, trân trân nhìn vào cô ta - con người dường như vô cùng quen thuộc, lại mang mấy phần xa lạ ngay trước mắt.

Không ngờ, lúc tôi mê sảng nhất cũng là lúc mà tôi tỉnh táo và sáng suốt nhất.

“Nhận ra tôi là ai chứ?”

“...Sakura... tớ... thật ngốc.” Tôi gục đầu xuống, miệng cười cười như kẻ say rượu. Tôi cười cho sự ngu ngốc của bản thân, bấy lâu nay đều không thể nhận ra một sự thật dù nó liên tục tái diễn trước mắt. Sakura chính là Nữ hoàng bóng đêm, cái điều mà tôi đã từng nghi ngờ, và đã từng sợ nhất cuối cùng cũng đã đến. “Thì ra... những điều Saito Suichi nói đều là sự thật...”

“Nữ hoàng bóng đêm” gỡ chiếc mặt nạ màu bạch kim, để lộ một gương mặt thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, nhưng lại lạnh lùng, xa cách. “...Đúng vậy, chính tôi đã khiến cậu ra nông nổi này...” Cô quét ánh mắt một loạt lên thân thể với các vết thương đang dần lở loét, tẩy đỏ cùng bết máu của tôi, sau đó dừng lại ở ngón tay, nơi đã bị rút hết những chiếc móng, cô nhếch môi cười khẩy. “Sao, Kuro? Cậu cảm thấy tuyệt chứ?”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Sakura im lặng một lúc, không rõ vì cô khá ngạc nhiên trước câu hỏi không ăn khớp vấn đề của tôi, hay là vì lý do gì khác. Sau cùng, cô vẫn mở miệng trả lời. “gần 10 giờ đêm”

“Đã bao lâu rồi nhỉ?”

Đối với tôi ở hiện tại, một tiếng như cả một thế kỉ. Từng phút từng giây đều chậm rãi trôi qua. Bởi vì từng phút từng giây ấy, tôi đã phải chịu những cơn đau do bị hành hạ thể xác chẳng khác nào địa ngục trần gian.

“...Cậu đã vào đây chưa đầy một ngày.” Lời nói cô vẫn băng lãnh như thế.

Một ngày. Mới một ngày mà tôi đã không chịu đựng nổi. Vậy nếu cả đời này không thể thoát khỏi nơi này, tôi sẽ trở nên ra sao đây?

“Quả thật...cậu rất giữ đúng lời hứa.” Tôi nửa cười nửa không, “chúng ta... đã được gặp lại nhau... vào ngày hôm nay...và cậu vẫn hết sức lạnh lặn... Vậy còn, lời giải thích?” Bộ mặt tôi lúc này đã dần chuyển thành sự phẫn nộ vô hồi kết, tôi dụng chút sức lực còn lại để mà gào lên. “GIẢI THÍCH ĐI, SAKURA!”

Sakura đắm đắm nhìn tôi thật lâu. Tôi cũng nhìn đáp trả ánh mắt phức tạp ấy, chờ đợi một câu trả lời từ phía cô, chính là lời giải thích mà tôi luôn mong ngóng, luôn khao khát có thể nghe để hiểu. Hiểu vì sao bản thân lại trở thành như thế này, và cả mối quan hệ giữa tôi với cô, chẳng phải trước đó đang rất tốt đẹp đó sao?

Phải, tôi đã trông chờ được nhận một đáp án đến phát điên rồi. Con người ta không thể có sự nhẫn nhục chịu đựng việc bị đánh đập tra tấn mà không biết lý do lâu hơn nữa đâu.

Sakura bóp cằm tôi, móng tay cô cắm sâu vào hai bên má. Cô cất điệu cười giễu cợt. “Cậu không thông minh lên một chút được hay sao? Tôi chính là vì rất ghét cậu, thằng con trai suốt ngày lẻo đẻo bám sau tôi như một con chó luôn ngoe nguẩy cái đuôi của mình... Vốn dĩ định giết cậu ngay từ đầu.

Nhưng... Kuro à, cậu thật sự khiến tôi cảm thấy thú vị, giữ cậu lại để mua vui cho bản thân, như những lúc thế này... không phải tuyệt hơn sao?”

Trong khoảnh khắc ấy, tôi đã chết lặng, trợn ngược mắt để nhìn trân trân vào người con gái trước mặt. Là Sakura, Sakura mà tôi quen biết đó sao? Không, đây là một người con gái khác, mang gương mặt của Sakura, nhưng linh hồn hoàn toàn không phải. Sakura mà tôi quen biết là một người lạnh lùng, băng lãnh, và sẽ không bao giờ lắng nghe tôi bằng những lời lẽ như thế này đâu...

“À~ Cậu thắc mắc vì sao đêm qua tôi lại muốn giải thoát cho cậu?” Sakura hơi *siết sợi dây chuyển* hình mặt trời trên cổ tôi, kéo tôi sát lại gương mặt đầy sự khinh miệt của cô. “Đơn giản chỉ là trò chơi mèo vờn chuột nho nhỏ, nhưng rất vui. Xây dựng lòng tin nơi cậu, để rồi tôi có thể đập đổ nó, tra tấn tinh thần cậu. Phải rồi, chính gương mặt đau khổ này! Aha~” Sakura bật lên tiếng cười khúc khích đầy thích thú. Trong khi đó, tôi chẳng thể mở miệng cất nổi một lời. Vốn dĩ ngay từ đầu, Sakura đã kéo tôi vào trò chơi tra tấn tinh thần của cô rồi sao?

“...Cảm xúc đối với tôi trước giờ của cậu...”

“Hoàn toàn là giả dối.” Sakura bỏ sung nốt câu nói của tôi, ưỡn ngực và thở ra một hơi mạnh.

Cho đến giờ phút này đây, tôi mới có thể hiểu thấu xuyên suốt câu nói của bác quản gia Kyuuma trước kia.

Người Sakura đã ghét...thì sống cũng không phải là chuyện dễ dàng gì cả. Người đó...nhất định sẽ mong được chết, trước khi con bé sử dụng bộ óc của mình để hành hạ người đó cả về thể xác lẫn tinh thần, cả trong quá khứ lẫn hiện tại.

Thì ra là vậy...

“...Ừ, một kiểu vờn đùa tình cảm hoàn mỹ,” Tôi cụp mí xuống, che dấu đi trong ánh mắt là một sự tuyệt vọng vô bờ bến, và nở một nụ cười yếu ớt. “So với màn tra tấn thể xác, màn tra tấn tinh thần này... còn đau đớn hơn gấp bội... Tôi thực sự rất đau...cậu hoàn toàn thành công rồi đây, Sakura à...”

“...”

“Hôm nay...là sinh nhật tôi, cậu biết chứ? ...Món quà mà cậu dành tặng tôi độc đáo thật đấy...” Độc đáo đến độ, e rằng suốt cuộc đời này, tôi cũng không thể nào quên được.

Sakura khoanh tay im lặng, sau đó một lúc khá lâu cũng mở miệng cất lời. “Ồ, rất độc đáo...” Ngưng đoạn, cô lại tiếp tục nói. “Trò chơi đáng lẽ vẫn chưa kết thúc, nhưng vì câu nói ‘tôi thích cậu’ của cậu...” Cô vung tay đập tôi một cú thật mạnh, máu trong miệng chưa kịp khô lại một lần nữa trào ra. “Con chó lẻo đẻo sau tôi như cậu lại có quyền gì để mà thích tôi?”

“Trước đó... tôi yêu cậu... không đơn thuần chỉ là thích...” Một giọt nước từ khoé mí chậm rãi lăn bên gò má trái của tôi, kéo theo dịch huyết sẫm đỏ dính dính trên gương mặt cùng rơi xuống. “...Nhưng giờ đây, tôi ghét cậu... Không...phải nói là hận mới đúng... Tôi hận cậu, Sakura.”

“...” Sakura quay mặt đi, nhìn vào một điểm bất định trong không gian. “Ồ...cậu nên ghét và hận tôi, đến tận xương tủy. Nếu thoát khỏi đây, hãy đến tìm tôi khi cậu liệu rằng bản thân có thể báo thù được. Còn không thì vĩnh-vĩnh-đừng-xuất-hiện-trước-mắt-tôi, lúc ấy tôi sẽ không buông tha cho cậu đâu!”

Hai giọt lệ tiếp cùng tràn khoé mí rồi song song rơi xuống. Tôi khép hờ đôi mắt, ngăn chặn nguồn cảm xúc mãnh liệt đang cuộn cuộn như sóng trào bão cuốn tận sâu trong thâm tâm. Tôi thật sự rất đau, chân, tay, mặt, ngực, bụng, và cả tim của tôi đều đau, nỗi đau không cách nào có thể xoa dịu được.

Sakura bước đi, và bỗng dừng lại khi đã đến trước cửa phòng. Cô cất giọng lạnh cảm. “Nhưng e rằng, kẻ-yếu-đuối-và-nhu-nhược như cậu, đến bản thân còn bảo vệ không xong thì đừng nên nghĩ đến việc bảo vệ người mà mình yêu thương nhất...huống chi là nuôi ý định báo thù tôi. Cậu có thể trở thành một con người *mạnh mẽ và thông minh hơn* ư? Sợ rằng vài kiếp nữa vẫn chưa thể nào.”

“Cậu sai rồi...Tôi chẳng có mối thù gì để tìm cậu trả...Nếu thoát khỏi đây, vĩnh viễn tôi sẽ không đi tìm cậu. Cũng vì...tôi ghét cậu, không muốn nhìn thấy mặt cậu một lần nào nữa. Và...”

...tôi sẽ trở thành con người mạnh mẽ...”

Tôi nhu nhược và yếu đuối? Đúng vậy. Tôi không thể bảo vệ bản thân, không thể bảo vệ người con gái mình yêu thương nhất? Phải, tôi hoàn toàn thừa nhận. Những lời lẽ sinh ra đã là công tử của gia đình quyền quý, hay một học sinh trung học chưa suy nghĩ chín chắn, hoặc người con gái tôi yêu nhất vốn dĩ đã rất bản lĩnh đến độ không cần sự bảo vệ của tôi, đều là những lời biện hộ không hề có giá trị. Biện hộ để làm gì...trong khi sự thật vẫn mãi là sự thật?

Nếu tôi không yêu cô, nếu tôi không luôn bám theo cô yêu cầu được kết bạn, nếu vị trí chỗ ngồi của cô không phải là ngay bên cạnh tôi, nếu ngay từ đầu...tôi chưa từng gặp cô, hoặc nếu tôi mạnh mẽ hơn một chút, thì sự việc có thể sẽ theo chiều hướng khác, tôi cũng sẽ không phải chịu sự đau đớn lớn lao như thế này. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở chữ “nếu”, “nếu” không phải là sự thật, và “nếu” không thể thay khác được sự thật đang tái diễn trước mắt.

Tôi cần phải thay đổi. Không phải vì bị lời nói kia *khêu khích*, cũng không phải vì muốn chứng minh hay thể hiện bản thân, mà thực tâm tôi đã nhận ra được nhược điểm to lớn của mình, cấp bách lúc này là cần phải thay đổi.

Tôi,

sẽ thay đổi.

...

----END CHAP 36----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Sakura Focus

[Kobayashi Sakura's focus]

Một màn đêm hoang vu, cô tịch, nhấn chìm mọi thứ vào trong khúc dạ trầm uất, bức tranh thủy mặc nơi đây, cũng không hề có một chút ngoại lệ.

Trăng tròn vàng vạc rơi xuống hồ, phản chiếu thứ ánh sáng huyền ảo lên gương mặt người con gái đang đứng lặng, thả hồn vào cây anh đào uốn cong thân mình cạnh hồ nước. Lơ lửng trên mặt hồ không gợn sóng là từng cánh hoa mềm mại như những con thuyền bé tí hìn, không trôi, không cựa quậy.

Hoa anh đào đã nở rồi. Hoa nở nhiều thật đấy ! Nhưng... dù nhiều và đẹp đến đâu, tất cả cũng đều bị chìm khuất trong cái tối tăm lạnh lẽo. Liệu còn có bông hoa nào có thể phát sáng giữa chốn u tối, thoát khỏi sự thao túng của bóng đêm...?

Tong...

Mặt hồ yên ả bỗng chốc gợn lên những gợn sóng tròn, khê khàng lan rộng, rồi cũng khê khàng biến mất.

Tong...

Gương mặt xinh xắn vốn dĩ đã nguội lạnh từ lâu của cô gái, nay lại cu rư mang những giọt nước mặn chát, lăn dài trên đôi gò má xinh đẹp, rồi cùng hoà mình vào dòng nước hồ lạnh lẽo. Ngờ như những giọt nước mắt ấy sẽ mãi mãi hoá đá, nhưng vì chút hồng trần mà nó một lần nữa tan chảy... Yêu đuối thật, Kobayashi Sakura à...

Tại sao cô lại phải khóc? Chẳng phải cô đã quên đi định nghĩa khóc là gì từ lâu rồi sao? Căn dặn bản thân không được phép khóc, nhưng, cô lại không thể ngăn cản được những giọt nước mắt cứ lặng lẽ trực trào.

***

Dừng chân trước căn phòng nhỏ, Nathan nhìn xuyên qua màn kính để thấu tường tận sự việc bên trong. Hắn hơi bóp chán, khuôn mặt xinh đẹp ra chiều nghĩ ngợi. “Bất tỉnh rồi à? Tiếc thật, chúng ta vừa bỏ lỡ mất cảnh hay.” Hắn tắc lưỡi, ánh mắt chằm chọc nhìn người con gái ngay bên cạnh. “Nên trách tiểu tử White Keith hành sự vội vàng, hay trách con gái yêu của ta đến chậm trễ đây?”

Trước sự bồn chột của Nathan, cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt băng lãnh, nhưng ẩn sâu trong đôi đồng tử đã mang nhiều phản rúng động. “Ông đang làm gì?”

Đấu với 67 người, sẽ là chuyện thường, với điều kiện cô có bất kể vũ khí gì trong tay. Sức mạnh không thuộc sở trường của cô, liên tục dùng lực của cơ thể để đánh nhóm sát thủ số lượng lớn và điêu luyện như vậy khiến cô gặp một chút khó khăn. Nhưng chẳng hề gì, chỉ cần muốn động đến Kuro, có là vài trăm người, cô đều sẵn sàng. Chỉ tiếc là không thể một đập đập chết bọn chúng, một cú đâm đập phỏ bọn chúng trước mặt cậu được...

Cánh cửa phòng trong bật mở, Saito bước ra ngoài. Hắn cúi đầu chào Nathan, sau đó khê liếc nhìn Sakura một cách hờ hững, rồi bỏ qua ánh mắt nhuộm màu tức giận của cô mà lướt đi qua, xem như kẻ xa lạ.

“Dùng ‘nó’,” Hắn chỉ tay vào bên trong căn phòng “để trao đổi sự chọn lựa về bên cạnh ta của con.”

“Về bên ông để tiếp tục bị biến thành cỗ máy giết người, sống lại trong những tháng ngày địa ngục? Ông hài hước thật.” Sakura cười khẩy, nhìn Nathan với con mắt đầy sự khinh miệt.

“Con có thể thôi nói những lời nặng nề đó với ta?” Nathan nhẹ nhàng ôm lấy Sakura từ phía sau, gương mặt yêu mị theo ánh mắt cô mà hướng vào trong căn phòng tanh tưởi mùi máu. Bên tai cô, hắn thì thầm những lời khe khẽ, phả ra hơi nóng ấm. Hai bàn tay cùng sờ soạng lên vùng ngực của cô. “Đơn giản vì ta nhớ con, nhớ cái hương vị đặc trưng của con mà thôi.”

Sakura hơi co người né tránh sự đụng chạm bất ngờ này, cố giữ chặt hai bàn tay kia, không cho phép nó làm loạn. Mắt cô vẫn dăm dăm nhìn vào bên trong, nơi có một cậu con trai máu me đầy người, đang lịm đi vì những màn tra tấn tàn nhẫn.

“Sao? Con không muốn cậu nhóc trông thấy mình trong tình cảnh này à?” Hân cười cười. “Yên tâm đi, nhìn từ bên trong sẽ không thấy bất cứ thứ gì bên ngoài đâu.”

Sakura cất giọng trầm ổn “Ông nghĩ cậu ta là gì của tôi lại khiến tôi có thể chịu sự uy hiếp của ông cơ chứ?”

“Haha, con gái bé bỏng của ta! Ta vẫn luôn luôn dõi theo con trong gần một năm qua, ngay cả khi con đi tắm.” Về sau là Nathan chỉ muốn trêu tức cô mà thôi. Trông thấy cô liếc mình với ánh nhìn chết chóc, Nathan cười lên một tiếng vui thích. “Đừng nói là thằng nhóc này, bất cứ ai đã tiếp xúc với con, ta đều có thể liệt kê.”

Cũng đơn giản vì, hành tung của Sakura luôn ở trạng thái công khai. Cô không muốn giấu giếm, lẩn trốn mãi. Nhưng dù là như thế nào, hân vẫn đều nắm gọn vị trí của cô trong lòng bàn tay mình, nếu hân chịu hướng mắt tới. Thậm chí việc hân tìm ra cô trong phạm vi cả trái đất này còn đơn giản hơn việc người ta tìm ra đứa trẻ đi lông bông trong một ngôi biệt thự.

“Vậy ông đã thấy được những gì, giữa tôi và cậu ta?” Sakura vẫn cứng cỏi trả lời. “Thân mật quá mức bình thường? Và như thế đủ để chứng minh được cậu ta có giá trị gì đó đối với tôi?”

“Chắc, đúng là không chứng minh được gì.” Hân thở ra một hơi cảm thán. “Có lẽ đã bắt nhầm người, thôi thì giết đi, cho cậu ta bớt đau đớn vậy.”

“...Dù tôi có đồng ý, ông cũng sẽ giết cậu ta ngay sau đó mà thôi.”

Trước khi ra lệnh, Nathan đã cười lên thành tiếng, khoát tay ra hiệu một tên mặc vest đen này giờ vẫn đứng gần đó. “Mau truyền lệnh vào bên trong.”

Hân ta bỗng gấp đầu nhận mệnh lệnh rồi bắt đầu bước. Nhưng khi vừa đến cửa, Sakura đã giơ cao chân trái kề sát mặt hân, trong khi cô vẫn còn đang bị Nathan ôm chặt. “Tiến một bước nữa, đầu người sẽ lìa khỏi cổ.”

Tên đó tỏ ra lúng túng, nửa muốn bước vào, vì sợ trái lệnh chủ nhân, nửa lại không, vì sợ cho sự an nguy của chính bản thân mình.

“Ồ~ Con gái yêu của ta, phản ứng này là gì vậy?”

“...” Cô vẫn đứng ở tư thế ấy, không có ý định hạ chân xuống, cũng không có ý định sẽ mở miệng trả lời.

Hân quay sang nhìn kẻ đó với gương mặt nghiêm nghị, nhưng trong ánh mắt đã pha lẫn chút ý cười mà hân ta không thể nào nhận ra. “Ta không muốn nhắc lại lần hai đâu.”

Ngay lúc Sakura chuẩn bị ra đòn, Nathan đã luồn tay qua khe hẹp giữa hai chân, bóp chặt vào phần đùi trong bên chân đang giơ cao của cô, khiến cô giật bắn mình mà trật đi một động tác.

Tư thế hiện tại của hai người vô cùng ám muội.

“Còn đứng đó?” Tên áo vest đen sau khi thoát khỏi tay tử thần vẫn chưa kịp định thần lại, đã bị Nathan tiếp tục dọa cho sợ chết khiếp bằng ánh mắt đầy sát khí. Hân không dám nhiều lời, đẩy cửa bước vào phòng ngay lập tức.

Bàn tay kia vẫn giữ chặt lấy đùi Sakura, khiến cô không tài nào có thể tung đòn hay hạ chân xuống được. Chưa dừng lại ở đó, hân dùng tay còn lại của mình, vuốt ve từ phần đùi non vào nơi nhạy cảm nhất của cô. Cô cắn chặt môi, cố dùng sức đẩy cánh tay hân rời khỏi người mình, thốt lên giọng khàn khàn nhỏ xíu. “Đừng...”

“Biểu hiện bị kích thích của con thật khiến ta cảm thấy hưng phấn.” Hân hơi tựa cằm vào vai cô, gương mặt không thể nào quý quý hơn.

“Tôi...đồng ý, trở về bên cạnh ông.” Câu nói này của cô được phát ra với vẻ mặt không khâm phục thấy rõ.

“Haha, giả như con biết điều từ sớm.” Nathan cười một tràng đầy thoải mái. “Mau sửa lại mệnh lệnh, tạm thời giữ mạng sống cho cậu nhóc.” Hân nâng cằm cô lên cao để giáp mặt với mình, cắn mạnh vào môi cô và bắt đầu một nụ hôn cuồng nhiệt. Cũng như mọi lần, cô không chống trả, hoặc không có cách nào có thể chống trả.

...

***

Dù trời không gió, một cánh hoa anh đào từ trên cành cao vẫn khẽ đáp nhẹ vào vai cô. Nơi tiếp xúc rất chênh vênh, ngỡ như rằng cánh hoa sẽ rơi xuống mặt đất ngay sau đó. Nhưng không, nó vẫn đậu im, cũng do con người vốn dĩ đã đứng bất động tự lúc nào.

Chỉ là cô đang quá chú tâm vào nỗi đau khổ ray rứt trong lòng mình.

Từ lâu trong thâm tâm, cô đã nhận ra rằng, bản thân đã yêu cậu.

Không phải duy nhất mình cậu mới là kẻ chịu sự tổn thương, chính cô đây đã không khác gì. Cậu đau, thì cô cũng đau, cả hai cùng đau, những nỗi đau ấy chẳng ai trong hai bên có thể thấu hiểu cho đối phương được.

Cậu đau, là vì nỗi đau thể xác, quan trọng hơn cả là về tinh thần, cậu đau vì lời lăng mạ của cô, cả sự lừa gạt, chán ghét của cô - người con gái mà cậu yêu thương nhất. Và vì... “món quà độc đáo” mà cô dành cho cậu nhân ngày sinh nhật. Nỗi đau khắc sâu vào tim, đến nỗi người con trai như cậu có thể thốt lên chữ hận với cô, và có thể rơi nước mắt.

Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu khóc.

Người con trai ấy vốn dĩ rất hoà đồng, luôn tươi cười, đến độ cô đã quên rằng cậu ta cũng biết khóc. Cho đến hôm nay, thấy được giọt lệ trong veo trên gương mặt cậu, cô đã chẳng thể nhìn lâu vào nó để ngăn chặn nguồn cảm xúc trong lòng mình.

Cậu cũng không biết, giọt nước ấm nóng từ khoé mắt của cô cũng đã in chìm vào nền gạch trắng muốt nơi cánh cửa căn phòng ấy.

Ừ, cô cũng đau. Cô đau, là vì nỗi đau khi bị mất đi quyền được quyết định, vì chẳng còn con đường nào khác, ngoài cách chọn để cậu phải hận mình đến tận xương tủy, để chuyện này nhanh chóng kết thúc. Cô không muốn cậu mãi vướng vào một kẻ chỉ tràn ngập hận thù, tàn nhẫn và ác độc, không muốn để tâm hồn thánh thiện, trong sáng như cậu bị nhuốm bẩn bởi sự nhơ nhuốc của mình, và không muốn kéo cậu cùng xuống địa ngục với bản thân.

Cuộc đời của cô ở hiện tại chỉ là những tháng ngày bế tắc, trôi dạt như con gió, đi đến bất định, mạng sống luôn ở trạng thái cheo leo chênh vênh.

Như thế thì liệu có gì sai khi quyết định đuổi cậu đi?

Xưa nay, Sakura cô một khi đã quyết là sẽ làm, một khi đã làm thì sẽ không hối hận. Nhưng tại sao khi nhìn vào gương mặt đó, cô lại nghi ngờ về quyết định chọn lựa tránh xa cậu của bản thân?

Và cô cũng đau vì bản thân đã quên mất rằng, hôm nay là sinh nhật Kuro. Xem cô đã làm những gì cho cậu ngoài “món quà độc đáo” ấy? Nghĩ đến cái đêm ở nhà cậu, cùng cậu đón sinh nhật, cô lại cảm thấy mình quá vô tâm.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ cảm thấy bế tắc đến như vậy.

Ùm!

Trăng in hằn trên mặt nước khi nãy đã nhanh chóng vỡ toang, rồi biến mất. Nước hồ cuộn lên những con sóng mãnh liệt, nhưng nó lại không thể mãnh liệt bằng con sóng tận sâu trong trái tim cô. Cô gieo mình xuống dòng nước để cảm nhận được hết cái lạnh lẽo, để những giọt nước mắt của bản thân không cách nào có thể tuôn ra nữa, và để nước mon trơn da thịt, mà gột rửa hết những tội lỗi cô đã gây ra cho những người mình xem là quan trọng nhất...

“cher!” Tiếng gọi lớn của ai đó khi qua vách nước dày bao phủ lấy thân thể cô, chỉ còn là tiếng gọi lòng nhỏ xíu, vang vọng. Nó không thể vực cô dậy, vì nó có là gì so với tiếng gào thét của tội lỗi đang mạnh mẽ cào cấu tâm hồn cô.

“...Cher, em định làm gì?”

Nghe được giọng nói mang nhiều phần thúc giục, lo lắng của ai đó, Sakura mệt mỏi mở mắt, và chớp nhẹ nó khi trông thấy gương mặt đang bê bết nước của anh, cùng cái cách anh ôm cô vào lòng như ôm một đứa trẻ. “Anh... tại sao anh lại ở đây?”

“Cher ngốc, đừng hỏi vậy.” Henry lấy tay chỉnh lại những sợi mái bết lấy gương mặt cô, cất giọng thâm trầm mà dịu dàng. “Em ở đâu, anh ở đó. Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

“...”

“Đã quá nửa đêm, là cơ quan nào của em không bình thường, lại khiến em đi nhảy xuống hồ nước ấy?” Tuy nước hồ không sâu, chỉ đến ngang ngực người ngồi, nhưng rất lạnh, điều này khiến anh lo phát sốt.

“Em... chỉ muốn hái trăng.”

“...”

Trên mặt hồ dao động khẽ, những mảnh vỡ hình chiếu mặt trăng đã dần dần ghép nối lại với nhau và trở về đúng với hình dạng ban đầu của nó.

“...Nhưng em không thể chạm vào nó được. Em thật sự rất bất tài, cố gắng chạm vào những thứ mình thích, chúng đều vỡ tan. Anh xem, ánh trăng kia, nó đã tròn trịa trở lại khi em không chạm vào nữa...” Ngưng một đoạn, cô lại nói tiếp, kèm theo là một nụ cười nhạt. “Sẽ tốt hơn khi em không chạm vào nó. Đồng nghĩa với việc, em chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm nó mà thôi...”

Từ trong khoé mi của cô trực trào một thứ chất lỏng trong suốt, nhẹ nhàng lăn trên gương mặt bầu bĩnh.

“Cher, em... khóc ư?” Anh ngỡ ngàng nhìn cô.

“...”

“Anh cứ nghĩ em đã thay đổi, không ngờ em vẫn mít ướt như ngày nào.” Anh cười khê, nhưng ánh mắt đã không còn bao hàm ý cười nữa.

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng. Không chịu nổi sự im lặng này, anh hơi siết thân thể bé nhỏ trong lòng mình, không rời mắt khỏi khuôn mặt nhìn nghiêng của cô mà thốt lên khe khẽ. “Em...thích cậu nhóc đó thật sao?”

“...” Cô ngước lên nhìn anh với đôi mắt ngẩn lẹ, dưới ánh trăng huyền ảo, mắt cô càng sáng long lanh hơn bao giờ hết.

“Anh hiểu rồi...” Anh khê gật gật đầu, mỉm cười chua chát mà nghe có thứ gì đó đang vỡ vụn tận đáy lòng. Từng mảnh vụn ấy nhọn hoắc, như lưỡi dao mạnh mẽ cào xé âm ỉ trái tim anh.

Rướm máu rồi...máu sẽ cứ tiếp tục rỉ ra như thế cho đến khi nó chết hẳn.

“Henry...em...”

“Anh không sao.” Cô ngậm nỗi đau trong lòng một mình, anh mỉm cười trấn an cô. So với nỗi đau mà cô đang gánh chịu ở hiện tại, thậm chí nỗi đau ấy của anh còn to lớn hơn rất nhiều. Bấy nhiêu năm yêu cô sâu đậm, làm sao anh có thể tránh nỗi khổ sự đau đớn xót xa?

Cũng bấy nhiêu năm cô yêu anh, vậy mà giờ đây cô đã hoàn toàn cất anh vào một góc nhỏ trong trái tim, thay thế vị trí của anh là một đứa con trai nhỏ tuổi khác. Có phải cô quá vô tâm hay không?

Cher, em đã hoàn toàn thay đổi rồi. Em đã lạnh lùng, ích kỷ, tàn độc hơn xưa, trở thành kẻ máu lạnh độc tài. Em đã không thể quên đi quá khứ vì thù hận, nhưng lại quên đi tình cảm với anh trong một thời gian ngắn. Và chẳng ai có thể bảo đảm rằng tình cảm của em với một người nào đó tồn tại được lâu, cậu nhóc ấy cũng vậy, những kẻ sau này cũng vậy. Để rồi cứ thế, em sẽ dần đánh quên tâm tư tình cảm của mình, đến một ngày, em sẽ không còn rung động với bất kì thứ gì trên thế gian này nữa.

Cher, anh không muốn em trở thành một White Nathan thứ hai, chỉ biết sự tồn tại và mục đích của bản thân, không biết thứ gì gọi là tình cảm. Dù những sự thực đang diễn ra trước mắt có chứng minh em yếu đuối, nhưng nó lại chính là dấu hiệu cho sự thay đổi lớn trong cách suy nghĩ của em. Anh phải làm sao đây? Giúp em duy trì tình cảm cậu nhóc đến hết chặng đường, hay... đem tình cảm dành cho anh của em lúc trước về lại với em?

“Dù thế nào...anh cũng sẽ không buông tay em đâu...”

“Ngay cả khi em giết chết người cha mà anh tôn kính?”

Gương mặt anh có một sự thoáng thốt nhỏ, nhanh chóng sau đó liền trở về với vẻ vốn có của mình. “Em sẽ không thể giết được hẳn.”

“Anh xem thường em sao?” Dù đang khóc, nhưng cô vẫn cố ngăn cho tiếng nấc ảnh hưởng đến lời nói của mình.

“Không.” Anh đáp ngay lập tức. “Anh chỉ đang đề cao lão cha, em biết đấy, hẳn là người anh rất ‘tôn kính’ mà.” Rồi anh khê mỉm chi, trêu mến nhìn cô. “Nếu em thật sự hành động, anh tuyệt đối sẽ không giúp đỡ, nhưng nể tình nghĩa, anh có thể sẽ không can ngăn, nhắm một mắt mà băng qua.”

Không đợi cô trả lời, anh đứng dậy, bế theo cô cùng tiến vào trong căn nhà gỗ lồi kiến trúc Nhật không hề nhỏ ngay gần đó. “Trời lạnh lắm, ta đều ướt cả, đi thay đồ nào.”

Đáy mắt anh vẫn luôn luôn thường trực tia nhìn yêu chiều cô rất nhiều. Và ngay cả người cha tôn kính, anh cũng có thể vì cô mà băng qua xem như không hay biết gì - đây đâu phải chuyện thường, anh là con trai của hắn, cũng là cánh tay trái đắc lực. Thế nhưng cô vẫn không thể hiểu, vì sao khi đó anh lại có thể từ bỏ cô để chọn quyền lực ngự trị. Nếu chọn quyền lực, đáng lẽ ra anh phải giúp lão cha trừng trị cô mới đúng.

Cô vẫn nhìn anh chăm chăm, sau cùng vì không kìm nổi mà đã thốt lên hai từ khe khẽ. “Tại sao...?”

Người tình ý như anh, chỉ cần thoáng nghe đã hiểu ý cô muốn nói là gì qua câu từ đơn giản đó. Vừa bước đi, anh vừa trả lời “Trước mặt hắn, anh chỉ có thể trả lời theo ý hắn. Nhưng trước mặt em, anh có thể trả lời...vì cả hai.”

Cô tròn mắt nhìn anh, vừa lộ lên tia vui mừng, vừa chất chứa nỗi sợ hãi lẫn đau xót. Thì ra tất cả đều được sắp đặt cả, ngay từ đầu, cô chỉ là một quân cờ mặc cho người chơi lợi dụng điều khiển mà thôi. “Đã tâm của anh thật sự rất lớn. Em không biết có nên đem sự nguy hiểm của hai người ra so sánh lại không nữa.”

Anh nhoen miệng cười, nụ cười vẫn ôn nhu như ban nãy. “Xưa nay anh đều thế, là do em không nhận ra.”

Phải, cô đã không nhận ra, vì anh che giấu quá kĩ.

[End Sakura's focus]

...

----END CHAP 37----

Chương 137: Mạnh Mẽ

Sau khi trải qua cơn ác mộng mang tên Sakura, tôi đã giật mình tỉnh dậy.

Tỉnh dậy trong căn phòng màu trắng, vào một buổi sáng nắng nhẹ, tôi cảm thấy lòng hân hoan khó diễn tả thành lời. Cũng vì đây là bệnh viện, đồng nghĩa bằng cách nào đó, tôi đã thoát khỏi căn phòng tra tấn đáng sợ kia. Nhưng, khi tất cả ý thức cùng kéo về, nỗi hân hoan của tôi trong phút chốc tan biến thành mây khói, thay vào đó là nỗi đau đớn khôn nguôi.

Đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tôi thử ngườì, ánh mắt nhìn mông lung vào một điểm trên trần nhà. Điều đáng sợ ấy đã không đơn thuần chỉ là cơn ác mộng, mà nó thật sự diễn ra, trong cuộc sống của tôi.

“A, Kuro, cuối cùng cơn cũng đã tỉnh!” Trước khi giọng mẹ Yosuke vọng ra với sự mừng rỡ, tôi đã kịp nghe thấy tiếng vận khoá cửa phòng. Có lẽ là bà quay trở lại khi vừa đi đâu đó.

Bà lao đến bên giường, ôm chầm lấy tôi, không quên đến những giọt nước mắt xúc động. “Con cảm thấy ổn cả chứ?”

“Đỡ hơn nhiều rồi ạ.” Tôi đau đặng vì sự tiếp xúc quá nhanh và mạnh. Sau một lúc cơ mặt rúm ró, tôi mới để ý thấy con người theo sau bà vào phòng lúc này. Miệng tôi khô khốc, đắng ngắt, khiến lời nói thốt ra vô cùng khó khăn. “Ba Yosuke.”

Ông gạt đầu, gương mặt mọi khi rất cương nghị nay lại nhìn tôi vẻ trù mến.

“Con đã hôn mê trong bao lâu?”

“Vừa tròn một tuần.” Mẹ thả tôi ra, giọng nói có phần khản trương. “Con đã khiến mọi người lo lắng lắm đấy!”

“Mau kể ba nghe, là con đã gây thù chuốc oán với ai mà trở thành nông nỗi này.”

Tôi đảo mắt nhìn một loạt dải băng trắng trên người mình, trông chẳng khác nào xác ướp Ai Cập thời cổ đại. Vẫn có thể sống được sau khi trải qua màn tra tấn dã man như vậy, xem ra đó là một kì tích trên cả kì tích rồi.

Đang không biết phải trả lời ba Yosuke thế nào, mẹ Yosuke đứng thẳng dậy, thêm vào một câu đùa theo, khiến tôi càng trở nên cảm thấy khó nói. “Con mau nói, cả sự việc lần trước nữa.”

Vụ lần trước, ba tôi cũng đã biết, nhưng kết quả điều tra lại không thu được thành quả gì. Có lẽ lần này đã khiến ông lo sốt vó. Không khéo họ lại nghĩ người con trai gương mẫu như tôi ăn chơi trác táng, nghiện hút chích, lêu lổng nên vướng phải xã hội đen thì lại khổ thân tôi. “Có thể con đã vô tình gây ra hiểu lầm nào đó với bọn người lạ mặt này mà con không hề biết.” Tôi băng quơ trả lời. Thiết nghĩ theo chiều hướng nào, tôi cũng không hề nói ra sự tồn tại của Sakura cho họ nghe được. Một mặt, vì sự an nguy của cả gia đình tôi, mặt khác, là vì... tôi vẫn chưa có cách nào có thể thắng thần tổ giấc tên cô.

Mẹ tôi ra khỏi phòng xin phép một cuộc điện thoại. Trong phòng, ba luôn yêu cầu tôi nhớ xem đặc điểm nhận dạng của bọn chúng. Nhưng với câu hỏi nào của ông, tôi cũng chỉ đều lắc đầu.

Ông khẽ khép hờ đôi mắt ra chiều bất lực. “Được rồi.”

Với thể lực Yosuke nhà tôi, điều tra một người quả thật rất dễ. Nhưng khi đối tượng là Sakura - Nữ hoàng bóng đêm, tội phạm được cả thế giới truy lùng như cô, mạng lưới nhà Yosuke bị đâm thủng một cách vô cùng dễ dàng. Đó cũng là nguyên nhân mà ông cảm thấy bất lực như vậy.

Sau khi mẹ tôi trở vào phòng không lâu, chị Shirin cũng chạy đến. Vừa đến cửa, chị đã hét tên Kuro tôi và ôm chầm lấy tôi. “Kuro! Thật may! Em vẫn chưa chết!”

Lần này, tôi đã không thể nhịn được mà khẽ a lên. Do cái ôm của chị quá mạnh đối với cơ thể đang được quán băng của tôi. Tôi vừa bực mình, vừa đau đớn, vừa cảm thấy buồn cười. “Chị Shirin, chẳng lẽ chị muốn em chết như thế sao?”

Shirin lắc đầu cắt lực, khoé mắt vẫn còn ngân ngẩn lệ. “Dĩ nhiên không rồi. Kuro nói cái gì vậy!?”

“Em chưa chết được. Nhưng sắp bị chị hành hạ cho chết rồi đây.”

Nhanh chóng, chị buông tôi ra, xin lỗi rồi rút. Tôi cười cười cho qua. Trông thấy thái độ khá lên của tôi, không khí xung quanh mọi người cũng đã giảm bớt được nhiều phần nặng nề.

“Làm thế nào mà con...có thể thoát ra khỏi đó ?”

Mẹ tôi lau lau nước mắt, nhanh chóng đáp lời. “Là chúng ta đã giải thoát cho con.”

“Dễ dàng như vậy sao?” Tôi giơng người dậy, tựa lưng vào thành giường phía sau, nhướn một bên mày đầy thắc mắc. Có thể dễ dàng cứu tôi như vậy, không rõ là do bên tôi mạnh, hay bên cô canh mật khá lỏng lẻo nữa.

“Điều này đương nhiên thôi.” Bà nhún vai. “Trên chiếc dây chuyền hình mặt trời mà mẹ tặng con nhân dịp sinh nhật 16 tuổi, có gắn một con chip định vị mà. Chỉ tiếc là quá trễ, lúc chúng ta đến thì người con đã...đầy máu me mất rồi.” Vì xúc động nên bà lại tiếp tục khóc.

Tôi ngẩn người, chớp mắt hai cái. Theo trí nhớ của tôi thì... cái con chip ấy đã được tôi gỡ ra và gắn vào chiếc xe thân yêu khoảng thời gian trước, chưa dịp nào gắn lại. Chẳng lẽ xe của tôi đậu ở bên ngoài nơi tôi bị tra tấn? Không thể nào. Vậy thì, trên mặt dây chuyền của tôi có hai con chip ? Không khả quan. Có thể là do tôi nhớ không kĩ, hoặc ai đó đã thay tôi gắn nó vào mặt dây chuyền lại thôi.

Và cả, việc xâm nhập vào nơi ấy để giải cứu tôi là cả một quá trình nữa. Thật sự là dễ dàng như vậy sao?

Nhìn vào nước mắt của mẹ, tôi lại cảm thấy mình thật yếu đuối. Để ba mẹ phải lo lắng như một đứa trẻ thế kia. Lại nhớ đến những lời lẽ lăng nhục, xúc phạm của cô, lòng tôi một lần nữa dâng lên niềm cảm xúc mạnh mẽ.

Sakura là Nữ hoàng bóng đêm. Cô ghét tôi. Tôi ghét cô. Và tôi cần phải thay đổi. - Đó là những gì tôi rút ra được sau khi trở về từ địa ngục. “Ba Yosuke,” Tôi nhìn vào mắt ông, ép ông cũng phải nhìn mình. “con muốn trở thành một con người *mạnh mẽ*...”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 38.2

Khoảng thời gian này, xem như tôi đều ăn học ngủ nghỉ chung với bệnh viện cả. Như thế này mãi khiến tôi có cảm giác mình đang dần gắn liền với bệnh viện. Thứ suy nghĩ ấy cứ bay bổng mãi trong đầu, tôi khẽ rung mình một chập.

Đã có rất nhiều người đến hỏi han, nhưng họ bị cha mẹ tôi nói khéo, nhằm không cho phép vào thăm bệnh. Cũng phải, đáng về đáng sợ này của tôi mà bị đem ra ngoài, có lẽ tôi sẽ độn thổ mất. Một điều nữa, gia đình tôi cũng không muốn làm lớn chuyện. Một khi đã đến tai cảnh sát rồi, e rằng bên thiệt thòi là chúng tôi, chứ không phải là ai kia.

Vì thế mà tôi càng trở nên cô đơn hơn cả.

Tôi ngồi trên chiếc giường trắng, chân xếp tròn. Trên tay là cuốn sách giáo khoa bộ môn Nghiên cứu xã hội. Đã hơn một tháng không đến trường, tôi không thể để chậm tiến độ học tập của mình với những bạn bè đồng trang lứa được.

Ba tôi cũng đã nói: “Con cần phải tăng cường học hai môn Nghiên cứu xã hội và Kinh tế gia đình. Trước tiên là phải tìm cách bước chân ra ngoài xã hội đã.” Chỉ cần nghe bấy nhiêu đó thôi, tôi đã tức tức tăng cường học hai môn này. Thậm chí là nhờ người mua hộ sách giáo khoa lớp 12, một số sách giải, phụ đề, các sách chuyên môn,... nữa.

Cộc! cộc!

Cửa phòng vang lên tiếng người gõ, tôi hạ cuốn sách giáo khoa xuống, nhìn chăm chăm về phía cửa. Một lúc vẫn không thấy có kẻ nào bước vào, tôi bất giác cau mày. Thật lạ lắm, đây là bệnh viện, lại cũng có người cầu nệ chuyện gõ cửa với cho phép nữa sao? Nhờ may bệnh nhân không có khả năng nói, hẳn ta định đứng ngoài cửa đợi cho đến khi bệnh nhân chấp nhận chắc? Tuy vậy, tôi vẫn mở miệng nói: “Vào đi.”

Đợi mãi vẫn không thấy cánh cửa nhúc nhích, tôi càng thêm nhũn mày thắc mắc. Ngó nghiêng ngó dọc một hồi, tôi cũng quyết định bước ra mở cửa. Tôi đã có thể đi lại được sau hơn một tháng nằm viện, tuy vẫn còn có đôi chút khó khăn.

Đứng trước cửa phòng, tôi chẳng thấy ai đang đứng ngoài cửa như trong suy nghĩ của mình trước đó. Tôi đảo mắt nhìn khắp xung quanh, một hành lang dài dang dẵng, khá vắng người qua lại, tất cả đều không có gì khả nghi.

Chợt thấy một bó hoa ở dưới chân mình, tôi cúi người xuống rồi nhặt nó lên. Đó là một bó hoa sứ trắng được bao bọc, sắp xếp một cách cầu thả.

Trước khi có ý định trở vào phòng, tôi đưa mắt nhìn khắp dãy hành lang lần cuối. Thấy một người phụ nữ đã đứng tuổi ngồi ở hàng ghế chờ gần đó, tôi

cung kính hỏi thăm “Bác ơi, bác có thấy ai đặt bó hoa này trước cửa phòng của cháu không ạ?”

Người phụ nữ đứng tuổi ấy liếc nhìn bó hoa trên tay tôi, khẽ lắc đầu. “Bác không để ý. Nhưng chẳng phải hoa này dùng để cúng người chết hay sao? Thăm bệnh bằng loại hoa này thì kì cục quá nhỉ?”

Tôi còn chưa kịp nói gì, người con gái bên cạnh người phụ nữ chợt lên tiếng. “Có, tôi có thấy. Một người con trai, trông không giống người Nhật cho lắm. Anh ta rất cao. Ừm...cao hơn cả Hoàng tử nữa. Anh ta rất đẹp trai...có thể là ngang ngửa Hoàng tử chăng? Nhưng...ôi, Hoàng tử! Tại sao anh lại ở trong bệnh viện?? Tại sao không thấy ai bảo gì hết vậy??”

Tôi nhếch môi cười đáp trả. “Chỉ là bị bệnh thôi. Mà...cảm ơn nhé.”

Sau khi đã quay người, tôi liền tắt đi nụ cười, vừa bước vừa suy nghĩ. Người con trai mang dòng máu lai, rất đẹp và cao hơn tôi. Tôi chỉ quen biết duy nhất với một người như vậy. Đó là White Henry. Nhưng tại sao anh ta lại gửi thư này đến cho tôi? Đích thân anh ta ư? Và tại sao anh ta lại lựa đúng thời điểm có người ngoài hành lang mà không phải lúc vắng vẻ để thực hiện công việc này chứ? Làm như thế, chẳng khác nào anh tự vạch trần mình cả, vì tôi chỉ cần hỏi họ là đã rõ. Cứ như...anh đang cố ý để cho tôi biết vậy.

Henry là người yêu của Cherry - Nữ hoàng bóng đêm, vì thế mà tôi đoán rằng anh ta chính là Tân chúa tể bóng đêm. Tân Chúa tể bóng đêm gửi hoa sứ trắng đến cho tôi, liệu có phải là điều tốt lành không đây!? Trong lòng tôi bỗng dấy lên một nỗi hoang mang và lo sợ khó diễn tả thành lời.

Tôi trở lại phòng. Xoay xoay bó hoa trên tay một hồi, tôi cũng quyết định ném thẳng nó vào sọt rác.

Sau đó không lâu, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa. Mặc cho cơ thể chưa hoàn toàn lành lặn, tôi lao ào ra ngoài. Đáp lại, tôi chỉ nhìn thấy được vẻ bất ngờ trên gương mặt của ba Yosuke.

“Ba Yosuke.”

Ba tôi tích cực ở trong nước hơn trong mấy ngày này. Có lẽ là vì chuyện của tôi.

“Kuro, có việc gì mà con lại vội vã đến vậy?”

Tôi quay người bước vào trong, cố tỏ ra điềm nhiên nhất có thể. “Con chỉ đang đợi chị Shirin thôi, chị ấy hứa là hôm nay sẽ mua pizza đến cho con ăn.” Tôi cười khi.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chương 38.3

...

Ba liếc nhìn tôi nghi hoặc, có vẻ như ông đang thắc mắc rằng, từ khi nào mà tôi lại phàm ăn đến như thế. Nhưng cho đến khi nào tôi nói ra, nghi ngờ của ông chỉ là vu vơ mà thôi.

“Con đang học những loại sách này ư?” Thoáng thấy những quyển sách được bày tràn lan trên giường, ông cất giọng trầm ổn.

“Vâng.” Tôi gật đầu mà trong lòng cảm thấy ngờ ngợ với ánh nhìn sắc lẹm của ông. Sao thế nhỉ? Chính ba tôi là người bày ra cho tôi mà?!

“Con nên nhớ, sách vở chỉ là lý thuyết. Điều ba muốn nhắc nhở con chính là kinh nghiệm từ thực tế cuộc sống. Con cần phải thực hành ngay trong xã hội này. Nếu chỉ học sách không thôi thì chưa đủ.”

Tôi tiếp tục gật gật đầu ra chiều hiểu. “Đợi khi xuất viện, con sẽ đi thực hành.” Tôi cười híp mắt nhìn ông.

Một tiếng thở dài khe khẽ được cất lên. Ông nhắm hờ mắt tỏ vẻ thất vọng. Tôi chẳng rõ là mình vừa làm gì sai, mà ông lại có thái độ như thế nữa. “Con trai ngốc.”

Tôi bặm môi, nụ cười trên miệng chợt biến mất. Ngay cả ông cũng nói tôi ngốc, như vậy là ý gì cơ chứ!

Trông thấy sự ám ức hiện rõ trên gương mặt tôi, ông hắng giọng một tiếng, nói gỡ gạc, cũng xem như là nói thẳng. “Con thực sự không ngốc, rất có tư chất là đằng khác. Nhưng cái tư chất ấy thường không được bộc lộ ra. Lúc nào cần con thông minh, con sẽ cực kì thông minh, còn bình thường thì...”

Ông lấp lửng câu nói. Lần này thì đến lượt tôi thở dài. Có lẽ ông nói đúng, nếu tôi không ngốc, có lẽ bây giờ tôi không cần phải học trở thành một con người mạnh mẽ như thế này. -_-

Ông nhanh chóng đi vào vấn đề khác ngay sau đó. “Để con yên tâm hơn. Ta sẽ nói cho con biết về những sự thật mà ta vừa điều tra được.”

Tôi im lặng nghe ông nói, trong lòng bỗng cảm thấy khá hồi hộp, thấp thỏm. Liệu có khi nào ông đã biết được thân thế Cherry, hay Sakura chăng?

“Người đã tra tấn con là Nữ hoàng bóng đêm, ả ta ba năm trước đã *công khai* trở thành một cỗ máy giết người.” Ông liếc nhìn biểu hiện trên gương mặt tôi, dường như ông đang muốn kiểm chứng xem phản ứng của tôi là như thế nào khi nghe tin này.

Đương nhiên là tôi đã nhảy dựng như vừa nói trúng tim đen. “Sao ba có thể điều tra được?”

“Đừng xem thường ba. Tuy có hơi khó khăn một chút, nhưng ba vẫn có thể.” Ngưng một đoạn rồi ông lại bổ sung tiếp. “Tuy nhiên, con có thể yên tâm. ả ta sắp bị khai trừ vì tội phản bội tổ chức.”

“Khai trừ????” Tôi chết trân nhìn vào ông một cách không tự chủ. Đứng sau Sakura và Henry còn là một thế lực khác nữa hay sao? Ngẫm kĩ thì cũng có lý, đơn giản thì “Nữ hoàng bóng đêm” hay “Tân chúa tể bóng đêm” chỉ là những cái biệt danh do người ta đặt mà thôi. Muốn “làm càn”, cần phải có thế lực chống đỡ.

Nhưng...khai trừ là thế nào??

“Ừ. Dưới sự truy lùng gắt gao của tổ chức, của các cục điều tra, và của những kẻ thù khác từ bên ngoài, chắc chắn ả ta chỉ còn con đường chết.”

Chết ư ? Có nghĩa là...Sakura đang gặp nguy hiểm ?

“Ba Yosuke, ba lấy ở đâu tin này vậy??”

“...Chỉ là một số thủ tục không chân chính cho lắm” Ông hơi ậm ừ “con cũng không cần phải bận tâm.”

Tôi hơi nghi ngờ trước thông tin này của ông. Nếu Sakura đang gặp nguy hiểm, không lý nào cô không biết, mà ông lại biết cho được. Nhưng có khi... Sakura đã biết trước rồi cũng nên.

“Sa...Nữ hoàng bóng đêm sẽ chết thật sao?” Tôi cất giọng khe khẽ hỏi ông, cũng là hỏi với chính mình.

“Con không hiểu sao? ả ta chỉ có thể sống dưới sự bao bọc chở che của tổ chức. Và bây giờ thì, chẳng còn gì có thể cứu được ả cả.”

Tôi hiểu, nhưng trong một thoáng, tôi vẫn chưa thể ngờ được cái sự thật này. Tuy tôi ghét cô, nhưng tôi đã không nghĩ đến một ngày... rồi cô sẽ phải chết.

Dẫu vậy...thì có sao? Kẻ đã hành hạ tôi ra nông nổi này, kẻ đã bốn cột, đã lừa dối tôi trong suốt một khoảng thời gian dài, hậu quả ấy thật sự rất xứng đáng. Tôi nên vui mừng mới phải.

Tôi khẽ nhoen miệng cười, mà trong lòng chợt cảm thấy sáo rỗng.

...

[Sakura & Keith 's focus]

Trong căn nhà gỗ nhỏ, khắp nơi đều toả ra một mùi ẩm mốc, bụi bặm, như lâu ngày đã bị bỏ hoang. Nó khiến con người ta cảm thấy khó chịu, mà cụ thể là làm cho Sakura phải ho lên hai tiếng.

“Đã mò đến đây rồi sao?”

Thấy người con trai vừa phát ra giọng nói ngồi nơi chiếc bàn gỗ đã gần mục hết, tay múa thoăn thoắt trên bàn phím máy tính, cô khẽ nhún mày tức giận.

“Nơi này quả thật vẫn là nơi không an toàn.”

Câu nói thứ hai của hắn vang lên, cô mới chịu cất giọng nói, lời không phải là để đáp trả, mà là để truy vấn. “Tại sao ?”

“Em đang muốn hỏi về vấn đề gì?” Miệng hắn ta khẽ nhếch lên nụ cười xảo quyệt.

Hai bàn tay Sakura được cuộn chặt lại, nổi lên là các đường gân xanh. Cô chống chế sự giận dữ đang cuộn trong lòng mà kiên nhẫn lặp lại câu hỏi một lần nữa. “Anh lại làm trái ý tôi rồi, liệu có phải là anh muốn phản bội tôi không?”

Saito lúc này mới liếc mắt về phía Sakura, sau đó là đẩy ghế ra và đứng bật dậy, quay người đối diện với cô. “Phản bội ư ? Thật là oan uổng mà~” Mắt hắn long lanh, lộ rõ vẻ ảm ức. Trông thấy bộ mặt này của hắn, cô bỗng dưng cảm thấy lạnh hết cả sống lưng. Rồi hắn nói tiếp, khuôn mặt bỗng chốc chuyển biến sang một trạng thái khác. “Tôi làm tất cả cũng vì em. Tôi khuyên em, nên gạt bỏ cảm xúc của bản thân mà đối diện với sự thật, dù ghét và

hận lão ta tới đâu, em cũng phải nên ý thức được rằng, trở về bên cạnh lão ta chính là phương án cuối cùng, cũng là phương án hữu dụng nhất.”

Cô biết, nhưng... “không nhất thiết là phải lôi người ngoài vào.” Tất nhiên, người ngoài mà cô muốn ám chỉ chính là Kuro. Khi nhìn thấy cậu chịu tội nhục như vậy, cô làm sao có thể cam lòng.

“...Nếu em tự đứng trở về, hay vì một lý do khác, lão ta chắc chắn sẽ nghi ngờ.” Hấn tặc lưỡi, đặt một tay lên vai cô, lắc đầu cảm thán. “Em xem, em lại bị tình cảm chi phối nữa rồi. Cứ như vậy, mãi mãi em đừng mong có thể giết được lão.”

Hấn muốn Sakura quay trở lại, tiếp cận với ông rồi tìm ra kẻ hồ đồ chọn sách lược đối phó. Và...hắn cũng muốn bản thân có thể nhìn thấy được nỗi quẫn quai đau đớn của cậu trai kia. Có thể hơi ác độc một chút, nhưng đó mới chính là tính cách, bản chất của hắn.

Sakura im lặng một hồi, rồi cũng nhếch nửa miệng cười. “Anh nghĩ là như vậy thật sao?” Không thể giết được lão vì không đủ *mạnh mẽ*, tất cả mọi người đều nghĩ cô như vậy...

Nụ cười trên môi Saito bỗng dừng đông lại. Hấn định mở miệng nói gì đó, nhưng lại ngậm vào để tiếp tục suy nghĩ. Rốt cuộc là hắn đã chọn cách im lặng để trả lời. Cũng thật lạ, một người miệng lưỡi trơn lẹo như Saito lại không biết trả lời thế nào trước câu hỏi này của cô.

Có tiếng thông báo nhỏ phía sau lưng, cả hai cùng phóng mắt nhìn vào nó. Tiếng động ấy phát ra từ máy tính của Saito.

Trong khi Sakura còn đang đứng nhìn, hắn đã nhanh chân tiến đến, toan tính gấp máy tính lại. Nhưng chưa kịp hành động, cô đã dùng tay can ngăn hắn. “Đó là gì?”

Trên màn hình, một nền màu đen với các dòng chữ màu lục, màu trắng và màu đỏ đan xen. Thoạt nhìn thì chẳng ai hiểu gì cả, nhưng nó lại ẩn chứa ý nghĩa gì đó mà chỉ Saito mới biết. Hấn đang có ý định muốn giấu cô.

Saito thờ dãi một hồi, thả tay khỏi chiếc máy tính của mình, để cho cô tùy sức khám phá.

“Tôi không muốn nhắc lại lần hai đâu.”

“Vâng~” Hấn chép miệng cảm thán, ngân dài. “Báo cáo Nữ hoàng, có ai đó đã gửi một nguồn thông tin đến nhà họ Yosuke...”

Sakura không quan tâm đến sự ép buộc và bốn cột pha trong lời nói của hắn, cái chính mà cô cần quan tâm là một chuyện khác. Cô thâm trầm một lát, sau cũng cất giọng lạnh cảm. “Là ai? Nội dung?”

“Tôi không biết.”

Ngay sau câu trả lời ‘tôi không biết’ được thốt lên, cô lập tức quay phắt lại nhìn hắn, gương mặt băng lãnh không mang sắc thái tình cảm nào. Trông thấy thái độ của cô, hắn không rét mà run, nhưng cũng cất giọng giải thích. “Tôi không cách nào bẻ khoá được.”

“Anh muốn đùa giỡn với tôi?” Sakura khoanh tay, nhướn một bên mày nhìn hắn thách thức. “Trên thế giới này cũng có thứ mà anh không thể xâm nhập vào được ư?”

“Aiz, Nữ hoàng của tôi, là em đề cao tôi quá rồi đó.”

Sakura trừng mắt nhìn hắn ra chiều nghiêm túc. “Tôi cần đọc nội dung ấy, anh muốn làm sao thì tùy. Đây là lệnh.”

“Tôi không...”

Păng!

Saito chưa kịp hoàn thành xong câu nói, phát súng kia đã rơi thẳng vào chân hắn, khiến hắn đau đớn hơi khụy xuống.

Sakura đứng im lìm, tay vẫn chưa hạ súng, gương mặt toả đầy từ khí kèm phần nộ. Cô muốn cảnh báo với hắn rằng, nếu hắn còn có ý định chống đối nữa, nhất định cô sẽ không nương tay.

“Sakura, em...”

“Anh nên câm miệng lại và nghe theo lời tôi.”

Với cái chân đau, hắn khó nhọc tiến về ghế ngồi, cẩn thận đặt tay lên bàn phím. Máu từ nơi đạn găm vào vẫn cứ thế tuôn ra, ướt đầm cả một mảng. Nhưng hắn vẫn cố ngăn không cho máu của mình vương vãi một giọt nào ra nhà. Trước khi tuân theo lời Sakura tiến hành phân giải thông tin, hắn có liếc về phía cô một lúc, không lấy một lời nào.

...

Chương 140: Chương 38.4

Trong căn phòng thiếu ánh sáng và đầy bụi bặm, tiếng cạch cạch của bàn phím cứ thể vang lên. Âm thanh này như có một ma lực, khiến cho lòng con người đang đứng vô cùng sốt ruột.

Một khoảng thời gian rất ngắn sau đó, Saito tròn mắt nhìn vào màn hình.

Đồng thời, Sakura nghe thấy tiếng báo động từ chiếc điện thoại mà mình mang theo. Cô liếc vào màn hình của nó, khẽ thở mạnh, thốt lên tiếng chửi thề đầy căm giận. “Shit!”

Có thể thấy được, Saito đã *vô tình* để lại vết chân trên bức tường lửa của cảnh sát mới khiến cơ sự đi vào chiều bế tắc. Saito hoãn tất cả mọi kết nối. Rồi hắn nhanh chóng được Sakura nắm cánh tay và đỡ đứng vững. Nhìn thấy vẻ tức giận hiện diện không rõ ràng trên gương mặt cô, hắn thầm cười.

Sau đó cả hai cùng chạy như bay thoát khỏi căn nhà gỗ. Nhưng vì hắn bị thương ở chân nên sức chạy giảm đáng kể.

“Anh đang nhàn rồi chứ? Đến đón em, 35o60’. Phải, 1’30s nhé, nếu có thể thì 1’.” Sakura nói vào điện thoại. Có thể đoán ngay lập tức, Henry là người đang giữ máy đầu dây bên kia.

Tiếng hú inh ỏi của xe cảnh sát cơ động ngày một gần, rồi lướt sượt qua hai người bọn họ. Bọn họ lúc này đều mang một vẻ mặt gian tà không thể hình dung nổi.

“Đoán xem nào,” Saito cười cười. “Tất cả bao vây lấy ngôi nhà, trong tay đều thủ sẵn cây súng, một người đập cửa rồi cả bọn xông vào bên trong.”

Sakura tiếp lời “Tất cả những gì họ thấy là...”

“Một căn phòng trống không. Bỗng một kẻ trong số đó thốt lên: Hai thanh niên, một nam một nữ lúc này chúng ta đi ngang qua thật khả nghi...” Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười trên gương mặt. “Họ quay lại truy lùng tìm kiếm, nhưng hai thanh niên lúc này đã mất dạng.”

“Sai rồi,” Sakura khoanh tay, lãnh đạm chỉnh lời hắn nói. “Ngoài căn phòng trống không, bọn chúng sẽ còn phát hiện ra máu của anh.”

“Máu của tôi, không một giọt nào rơi trên nền đất cả.”

“Vô lý. Phát đạn đó là thật, máu chảy nhiều như vậy, lại không vương vãi đi sao?”

“Tôi là dân chuyên nghiệp mà.” Hắn nháy mắt cười đều giả. “Muốn máu rơi xuống sàn hay không, tôi đều có thể điều khiển.”

“Có nghĩa là anh cố ý để máu không rơi xuống sàn?... Ồ~” Lần này thì đến lượt Sakura cười nửa miệng. “Hoá ra là anh đã biết trước việc cảnh sát sẽ mò đến...?” Hay nói cách khác, là hoá ra anh đã cố tình gọi cảnh sát đến đây.

“...” Hắn cầm nín, nhất thời không biết nói gì.

Ngay lúc này, một chiếc xe BMW đen bóng thẳng kết trước mặt họ. Sakura đánh mặt bước vào xe, để lại Saito khập khiễng lùi thui theo sau.

Henry nhú mày nhìn họ, nhìn vết thương đang chảy máu trên chân của Saito, nhưng cũng im lặng không nói gì.

Nghe thấy tiếng còi hú của những chiếc xe cơ động phía xa, cả ba cùng đảo mắt nhìn nhau. Sakura là người mở lời đầu tiên. “Phiền anh rồi, Henry.”

“Đã lâu không rèn, tay lái anh không cứng lắm.” Henry lạnh lùng nhìn về đám xe phía xa. Sau đó đạp chân ga và phóng đi thẳng. “Cóm cũng như lửa, đùa giỡn với chúng, đến một ngày sẽ bỏng nặng đấy.”

“Phải, nếu bỏng quá nặng, nhất định sẽ tử vong.” Sakura khoanh tay lại tiếp lời anh, ánh mắt không lấy một tia cảm xúc.

Saito lấy tay bịt miệng vết thương, trán thấm ra một chút mồ hôi. Hắn cười khổ, quả thật không có gì có thể qua mắt Sakura. Cô đã suy nghĩ đúng, rằng hắn cố tình làm như vậy, cố tình sờ gáy cảnh sát để tự giải vây cho mình. Đơn giản vì, hắn không muốn cho cô biết rằng hắn đã rõ nội dung của nguồn thông tin ấy: rằng Sakura sắp bị khai trừ, và cả ai là người đã truyền tin *giả* đến nhà Yosuke nữa.

Chiếc xe lạng lách trên khắp các con đường, tốc độ tăng đến mức đáng kể, tiếng thắng kít cứ thể mà vang vọng tại các ngõ cụt. Ra tới đường lớn - mặt đường đã bằng phẳng, rộng, và thoải mái hơn nhiều - Henry bắt đầu tăng tốc. Tốc độ được tăng lên mức 180km/h.

Liếc nhìn thấy đám xe cơ động bám sát nút phía sau, Sakura cất giọng đầy trách móc. “Ày, Hen, tại sao anh lại lái chậm đến thế?”

Đáp lại cô là một cái nhún vai. “Đừng trách anh, con đường ngập xe cộ, tông trúng bọn họ là lớn chuyện đấy.”

“Tông trúng họ ư? Trừ khi là anh cố ý.”

“Em muốn lái thử không?” Henry nhoen miệng cười. Liếc nhìn qua kính chiếu hậu, anh thấy cô đang ngồi chống cằm bên kính cửa, mắt hướng ra ngoài nhìn cảnh con đường đang lướt vù vù về phía sau.

“Không hứng thú.” Cô lãnh đạm trả lời. Tài lái xe của cô không tệ, nhưng chẳng thể nào so sánh được với Henry. Và lại giờ đây, đúng như cô nói, không hứng thú. Cũng chính vì phiền muộn và thắc mắc trong lòng chưa được thoả mãn.

“Mượn cơ thể em một chút nhé?” Saito hỏi cho có lệ là vậy. Không đợi cái gật đầu đồng ý của cô, hắn đã nằm xuống, không kiêng kỵ gì liền gối đầu lên đùi cô. Với số lượng máu đang bơm rút ra cơ thể hắn, và với lực ly tâm lớn như thế này, hắn bỗng cảm thấy hơi chóng mặt một chút.

“Tôi vẫn còn chưa xử tội anh.” Sakura hồ hững liếc mắt xuống gương mặt nhìn nghiêng của hắn, lửa giận trong lòng vẫn chưa thể nào hạ bớt cho được.

“Thôi nào Nữ hoàng của tôi~ Dù em không tường tận, nhưng vẫn có thể đoán ra nội dung ấy là tốt hay xấu, và...nguồn gốc của nó mà~” Keith hơi liếc lên hàng ghế phía trước, ánh mắt dấy lên tia thú vị cùng bốn cột. Sau đó, hắn lấy tay sờ sờ đùi Sakura. “Đùi của em êm và mềm quá!” Và ngược lên nhìn cô, không quên nở nụ cười hí hì lấy lòng.

Có tiếng hắng giọng phía bên trên, thoang thoang còn là mùi giấm chua loại hảo hạng. Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười trên gương mặt, còn Sakura đứng đung xem như không.

“Trông anh thật chẳng khác gì so với sủng vật của tôi.” Cô nhếch miệng cười.

“Ai dà, Nữ hoàng của tôi, tôi mong như thế còn không được nữa là”

“...” Cô là không thể mở miệng nói tiếp một lời nào.

“Ngồi chắc vào.” Henry tiếp tục tăng tốc đến chỉ số 200km/h. Xe của anh bắt đầu lách qua các kẽ hở của những chiếc xe con khác một cách tài tình, dù là kẽ hở chật hẹp đến đâu. Bên ngoài, cảnh vật lao như điên về phía sau, cô và hắn ngồi bên trong cũng chẳng yên ổn gì. Một chút nữa thôi là đầu cô đã đập vào cửa kính, và Saito lăn ra khỏi hàng ghế mất rồi.

...

----END CHAP 38----

Aut: Vừa mới up hình nv, mọi người vô giới thiệu xem thử nhe ==))

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Chương 39.1: Cứu Rồi, Hy Sinh

...

“Ái~ Một nước thôi. Chị chơi ăn gian vừa phải.”

“Đâu có đâu, Kuro nhìn sao vậy, chị đi đúng có một nước thôi mà~” Shirin nết trong veo nhìn tôi, làm tôi khó tránh khỏi thờ dài.

Nhưn người lên phía trước, chị búng vào chiếc tai đã tẩy đồ của tôi một cái thật đau. Tôi vì không nhìn được nên xuýt xoa lên một tiếng “a”.

Ở trong bệnh viện mãi, tôi nảy sinh chán chường, chán một cách khủng khiếp. Cũng may là vẫn còn Shirin, ngày ngày đều đến thăm tôi, cùng tôi bày ra những trò tiêu khiển như thế này, dù cho rất hiếm có dịp tôi thắng được chị.

“Ồ trường có gì vui không?” Tôi cất giọng hỏi, trong khi còn đang nhai nhồm nhoàm miếng bánh gato mà Shirin vừa mới lấy từ chỗ của bác Hondo.

“A. Phải rồi.” Chị búng tay cái chóc. “Chủ nhật tuần sau có tổ chức leo núi. Chị có đăng kí cho Kuro rồi.”

“Huh?” Tôi méo miệng, chớp mắt liên hoàn nhìn chị. “Leo núi?”

“Ừ.” Chị gật mạnh đầu. “Có làm sao? Kuro chẳng phải đã hoàn toàn khoẻ rồi à?”

Phải, tôi đã hoàn-toàn-khoẻ, các vết thương đã gần lành lặn trở lại và không còn cảm giác đau nữa. Tôi cũng có ý định xuất viện từ lâu, nhưng pama lại bảo tôi nán lại vài ngày để kiểm tra. Nghe theo họ nán lại, để rồi họ bỏ mặc tôi bay đi đây đi đó bận công tác. Vì một lòng tin tưởng họ nên cho đến bây giờ, tôi vẫn còn ngồi đây như thế này đây. “Người mới khoẻ lại thôi, chị lại bắt em leo núi...nhờ đâu em mệt mà chết thì bắt đền chị nhé!”

“Không có đâu!” Chị khẽ sát tôi, gương mặt bầm lại như quả cà tím thối. “Chưa đi mà đã nói xui xẻo, em mau rút lại lời!”

“Haha~” Tôi giơ hai tay lên đầu hàng, cười híp mí.

Chưa kịp nói thêm bất cứ lời nào, tiếng cách mở cửa phòng bỗng dung vang lên. Cánh cửa được mở rộng, một gương mặt trung niên dần dần hiện ra.

“Bác quản gia Kyuuma...?” Tôi tròn mắt nhìn vào người đàn ông trước mặt.

“Chào cháu, Yosuke-sama.” Bác nhìn tôi cười đôn hậu. Sau khi gửi lời chào đến tôi, bác hướng mắt nhìn đến con người đang ngồi bên cạnh tôi. “Chào tiểu thư.”

Sự xuất hiện bất ngờ của bác Kyuuma - quản gia của Sakura tại nơi đây khiến tôi vẫn chưa thể thoát khỏi sự sợ hãi. Trong lúc ngồi im như pho tượng, Shirin đã khẽ lay tôi. “Kuro, người quen của em hả?”

“Tiểu thư không nhận ra tôi sao?” Bác khẽ cười.

Shirin chớp chớp nhìn bác vài cái, sau tròn mắt thốt lên một tiếng. “A, là quản gia của con nhỏ Kobayashi!” Có lẽ vì Shirin đã có một thời gian làm “gia nhân” không công trong nhà Sakura, chẳng mấy khó khăn để chị nhận ra được bác. Ngay sau đó, chị lập tức thay đổi thái độ, lời nói không còn lễ phép nữa mà tỏ ra ương ngạnh hơn. “Ông tới đây làm gì? À, định thay mặt cô chủ đến thăm Kuro sao?” Chị nghiêng răng kèn kẹt, cuộn tay thành nắm đấm. “Con nhỏ xác lảo đảo, bạn của em ư? Vậy mà lại đi cử quản gia đến thăm như thế này. Chị nói rồi, em hãy tránh xa nó ra.”

Tôi chớp hai cái nhìn chị, rồi cũng hướng mắt xuống, khuôn mặt vẻ buồn xo như nhà có đám tang. “Đúng là em nên nghe lời chị ngay từ đầu...”

Shirin lúc nào cũng thành kiến với Sakura, như rằng chị có dự cảm xấu về cô, còn hết lần này đến lần khác khuyên tôi tránh xa cô. Nếu tôi nghe lời chị ngay từ đầu, có lẽ ngày hôm nay, tôi sẽ không có mặt trong bệnh viện...

Quản gia Kyuuma khẽ thở dài một hơi, cất giọng buồn rầu giải thích. “Không phải như cô cậu nghĩ, tiểu thư nhà chúng tôi...” Lưỡng lự một hồi, bác quyết định đổi đề tài. “Yosuke-sama, bác có chuyện muốn nói với cháu.”

Tôi liếc nhìn Shirin ngay bên cạnh. Chị lại đang nhìn bác quản gia, thái độ găm ghè như cún con canh cổng. “Kuro, đừng. Bọn họ không có dụng ý tốt.”

Trông thấy sự chân thành toả ra từ đáy mắt bác, tôi cảm thấy khó xử. Sakura cùng tôi đã chẳng còn liên hệ gì nữa, việc bác đến tìm tôi như vậy quả thật không hay. Nhưng, tôi rất tò mò cũng vì lý do này, chẳng lẽ giữa tôi và cô còn chuyện khúc mắc gì nữa sao? Nếu vẫn còn khúc mắc, xem như lần này tôi sẽ giải quyết nốt một thế.

“Em đi leo núi cùng chị là được chứ gì.” Tôi cao giọng.

Shirin bên cạnh tôi ngay lập tức thay đổi 180°, chị mắt long lanh nhìn tôi, để lộ một vẻ hân hoan vô bờ bến. “Là Kuro hứa rồi đó nhé!”

.

Sau khi đã giải quyết xong vấn đề Shirin, tôi khẽ thở một hơi. “Ồ đây ngọt ngào thật, ra hoa viên bác nhé?” Tôi mỉm cười. Cho dù tôi ghét Sakura, cũng không đồng nghĩa với việc quản gia nhà cô, tôi cũng ghét.

Ráng chiều rực cháy nền ngọn lửa hung vàng. Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua các kẽ thông, vẽ lên trên nền đất những hình thù mờ mờ kì lạ.

Không khí đã im lặng như vậy rất lâu. Vì nghĩ rằng bác quản gia không có ý định mở lời trước, cũng là cảm thấy bức bối khó chịu trong người, tôi quyết định cất giọng trầm nhỏ. “Bác tới tìm cháu là việc liên quan đến Sakura?”

“Đúng vậy.” Bác không do dự cất lời.

“Nếu là như thế, cháu không có gì để nói.”

“Nhưng, Yosuke. Cháu nghe bác nói hết đã.” Giọng của bác Kyuuma rất buồn rầu. Không hiểu vì sao, lòng tôi lại dâng lên một chút chua xót.

“Vâng?”

“Sakura sắp bước vào đường cùng rồi,” Quản gia Kyuuma khàn khàn. “Cháu nhớ bác đã từng nói rằng, tiểu thư muốn trả thù một người mà vẫn chưa có cơ hội chứ?” Đợi cái gật đầu của tôi, bác lại nói tiếp. “Bây giờ, nó đã lên kế hoạch trả thù kẻ đó, nhưng... Yosuke à, đó là quyết định sai lầm, nó chưa đủ mạnh, và nó chắc chắn sẽ...chết.”

Trong một tích tắc, tôi đã hé miệng, đôi đồng tử co lại vì sự thật bàng hoàng này. Rất nhanh sau đó, tôi cười khẽ. “Vậy thì đã sao? Bác muốn nói với cháu để làm gì?”

Dù rằng cảm nhận được sự ca xách trong câu nói của tôi, nhưng bác vẫn kiên nhẫn tiếp tục mở miệng. “Bác có một thỉnh cầu, xin cháu hãy khuyên nó đừng tiếp tục đâm đầu vào chỗ chết nữa. Hiện tại, chỉ có cháu mới khuyên giải được nó mà thôi.”

“Im đi.” Tôi gần.

Nhận thấy sự vô lễ của mình, tôi thu nét mặt bức dọc lại, hờ hững cất giọng xin lỗi bác. Về phần quản gia Kyuuma, bác đã rất kinh ngạc, không thể mở miệng nói tiếp thêm một lời nào.

“Cháu và Kobayashi Sakura... à không, phải là Nữ hoàng bóng đêm mới đúng... Cháu và cô ấy chẳng còn gì liên quan. Cô ấy sống hay chết, cháu đều không quan tâm.” Tôi cúi người một góc 450. “Xin lỗi, cháu không thể giúp được bác. Chào bác, quản gia Kyuuma.”

Tôi ngoảnh mặt bước đi, để lại là gương mặt ngờ nghệch của quản gia Kyuuma. Độ chừng mười bước, loáng thoáng tôi nghe thấy tiếng bác vọng ra. “Dù tiểu thư đã làm gì cháu, nếu nghĩ thoáng hơn một chút, cháu sẽ nhận ra, tất cả những điều mà nó làm đều muốn tốt cho cháu cả.”

Trong một giây, tôi đã khựng người lại. Có lẽ bác đã trông chờ và hy vọng, nhưng không may, tôi đã dập tắt sự hy vọng ấy của bác... bằng cách bước thẳng trên con đường lát gạch đầy những lá cây và bụi bặm.

Vì tôi ư? Nực cười..

Bác vẫn chưa có ý định bỏ cuộc. “Yosuke Kuro, cháu là đồ thất hứa!”

Một chiếc lá trên cành cao, khẽ khàng xoay xoay mấy vòng, rồi e lệ đáp xuống đất.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 39.2

..

Thời gian trôi qua, tôi mới biết là bản thân đã suy nghĩ rất nhiều về lời nói của quản gia Kyuuma. Nghĩ về kẻ mà cô muốn báo thù là ai, tại sao cô sẽ chết, và lý do mà bác quản gia yêu cầu tôi giúp cô ấy. Có khi... bác không biết những gì Sakura đã gây cho tôi thật.

Dù tiểu thư đã làm gì cháu, nếu nghĩ thoáng hơn một chút, cháu sẽ thấy, tất cả những điều mà nó làm đều muốn tốt cho cháu cả.

Tôi không rõ rằng bác có nghĩ kĩ trước khi nói ra câu này không. Dù Sakura đã làm gì tôi thì cô ấy cũng đều muốn tốt cho tôi cả sao? Tốt ở chỗ nào cơ chứ? Đem cơ thể tôi tra tấn như thế này gọi là muốn tốt cho tôi sao?

Sakura đã ghét đến mức muốn bóp nát tôi, sự thật rõ ràng trước mắt như vậy, quản gia Kyuuma lại nhờ tôi đi giải cứu cô, trong khi bản thân tôi chẳng có gì như thế ư?

Yosuke, cháu là đồ thất hứa.

Tôi đã hứa với bác, rằng sẽ đem Sakura trước kia trở lại với cô. Nhưng ngay cả Sakura trước kia là như thế nào, tôi cũng chẳng rõ, và tôi cũng không biết nó có khác gì so với Sakura ở hiện tại - hay tất cả chỉ đều do quản gia Kyuuma nhìn nhận từ một góc, như thế thì, thiết nghĩ làm sao tôi có thể khiến Sakura không còn lạnh lùng hung tàn nữa? Đó là còn chưa kể, hiện tại giờ đây, chuyện tôi và cô gặp nhau cũng là một vấn đề.

Tóm lại, việc vì tôi mà lớp băng của cô tan chảy là một chuyện bất khả thi. Và Sakura sống hay chết đều không can dự gì đến tôi.

Tạm gác lại chuyện này, hôm nay tôi và Shirin sẽ cùng nhau leo núi với đoàn trưởng. Dĩ nhiên sức khoẻ tôi chỉ mới bình phục trở lại không lâu, lại vừa xuất viện cách đây 3 hôm, leo núi quả là một cực hình.

Vốn dĩ hai chúng tôi cùng đi theo đoàn, lại không hiểu vì mãi mê ham chơi hay vì lý do gì khác, chúng tôi đã để lạc mất. Dẫu vậy, chúng tôi không phải những đứa trẻ vì lạc mẹ mà khóc la ồm tỏi, tách đoàn leo núi đã chẳng là chuyện trọng đại gì.

Dừng chân ở một trạm nghỉ, chị Shirin xoa xoa cái bụng mốc meo, luôn miệng bảo đói. Tôi cũng cảm thấy đói, cũng may là bác Hondo chu toàn, có chuẩn bị đầy đủ món ngon cho tôi.

Shirin lục tìm thức ăn trong balo của tôi - vì chị đã không đem theo gì. Nhưng trong lúc tìm kiếm, có vẻ như chị không thể giữ im lặng được. “Oa~ Kuro, em mang nhiều đồ quá.” Rồi chị lôi ra ba cái lọ nhỏ. “Những cái này là gì?”

“Thuốc đau bụng, thuốc cầm, thuốc hạ sốt.”

“Vậy còn cái này?”

“Êi!~” Tôi vẩy tay loạn xạ, mặt đỏ như cà chua. “Shirin, cái đó là quần trong của em..”

Và rồi chị lại tiếp tục lục lọi tìm tôi.

Vẫn còn cảm thấy hơi xấu hổ, tôi đảo mắt đi nơi khác, không ngờ lại bắt gặp cảnh mà mình không mong muốn.

Cách tôi độ chừng chục bước chân, Sakura và Henry mặc bộ đồ leo núi, đang đứng mua nước giải khát. Dù là bộ đồ không đẹp thế gì như vậy, nhưng hào quang toả ra xung quanh người họ vẫn không bị lu mờ. Tôi lặng thinh nhìn họ một lúc, con sóng trong lòng lại dần dần dâng lên. Chạm mắt với tôi đầu tiên là Henry, anh liếc nhìn về phía này, gương mặt vẫn vô cùng lãnh cảm.

“Trước đó anh vẫn thắc mắc, không rõ vì sao lão cha lại cử chúng ta đến đây bàn chuyện làm ăn. Giờ thì...anh cũng đã hiểu được một phần.” Vừa nhìn chăm chăm vào tôi, Henry vừa nói với Sakura. Vì khoảng cách không xa nên tôi có thể nghe rất rõ.

Sakura nhìn Henry, sau đó theo ánh mắt anh để tìm đến tôi. Thấy tôi rồi, trên mặt cô chẳng hề biểu lộ một sắc cảm nào ngoài hai chữ lạnh băng.

Trước khi leo núi, tôi đã quay trở lại trường Harrod và hay tin Sakura đã rút học bạ kể từ sau khi lễ hội Bunkasai kết thúc không lâu. Saito Suichi - tên “thuộc hạ” của cô cũng không ngoại lệ - vì hẳn luôn theo cô. Lúc ấy, tôi có hơi chần động một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã tỏ ra hững hờ, đem chuyện ấy không thèm để mắt đến.

“Kuro, em nghe chị nói không? Cái này là gì vậy?”

Lời nói của chị Shirin kéo tôi lại thế giới hiện thực. Tôi quay lại, ngẩng đầu nhìn chị một lát, sau đó mới cười khi giải thích. “À, đó là thuốc kìm hãm độc tố của các loài rắn. Rất công hiệu đó.”

Đồng thời, ở phía bên kia, tôi thoáng nghe thấy tông giọng trầm thấp, du dương của Sakura. “Họ đang nóng lòng chờ chúng ta. Đi thôi.”

“Cũng có loại thuốc này nữa sao?” Dường như chị Shirin đã không biết, hay không hề để ý gì đến sự tồn tại của hai người bọn họ. Như vậy cũng thật tốt.

“Phải, ông nội Yosuke cho em đó, mà chẳng khi nào dùng đến nó cả.” Tôi cười, nhưng trong lòng đã sớm không thể cười tươi được như thế.

Sau khi kết thúc bữa ăn, chúng tôi tiếp tục men theo con đường mòn lên trên núi. Trông thấy một thác nước phía xa, chị vẩy tay tôi tới tấp.

“Kuro, chụp hình cho chị nhé?”

“Ừ.” Tôi gạt đầu một cái, nhận lấy từ Shirin chiếc máy ảnh. Theo chị đến vị trí thuận tiện, đẹp mắt nhất để chụp một pô hình, tôi giờ máy ảnh lên cao và bắt đầu chụp.

“Em cầm ngược rồi kìa?” Chị nhắc nhở tôi với ánh mắt kì lạ.

Sau khi đã ngộ ra, tôi cười trừ, đồng thời chỉnh lại cách cầm cho phù hợp, trong lòng lại khẽ thở ra một hơi.

Shirin đứng trên một phiến đá, tay giờ hình chữ V chiến thắng, miệng cười ngoác tự nhiên. Phía sau là khung cảnh thác nước trắng xoá. Người đẹp, cảnh đẹp như vậy, chắc chắn bức ảnh cũng sẽ rất đẹp.

“Oái!” Nhưng không ngờ, có ai đó chạy sượt qua chị ngay lúc tôi định bấm tách, phiến đá ẩm ướt phản tác dụng khi giữ thăng bằng cho Shirin. Thành quả của sự việc là, tôi đã chụp được tư thế khi chị đang chuẩn bị bắt ếch.

Ùm!

Nước văng tung toé lên gương mặt mếu máo của Shirin, vì tôi đứng gần đó nên cũng hưởng sái không ít.

“Chết giẫm!” Chị rủa. Cái kẻ kia đụng người, không xin lỗi đã chạy thẳng một mạch. Giờ nhìn lại chỉ thấy cái bóng phía xa xa. Tôi tự thắc mắc trong lòng, không biết người đó đi đâu mà vội thế nhỉ?

Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Shirin ở hiện tại, và cả trong bức ảnh, tôi bật lên tiếng cười sáng khoái. Chị tức giận, đập tay vào nước đánh đập, hồi sau chị đưa tay lên miệng và “suyt” một cái.

“Kuro có nghe thấy gì không?”

Tôi ngưng cười, nghiêng đầu nhìn gương mặt nghiêm trọng của Shirin. Những tưởng chị pha trò, không ngờ chính tai tôi lại nghe được âm thanh mà chị đã

nói.

Tiếng bước chân rầm rầm, tiếng người la hét thúc giục vội vã, vang vọng hơn cả là tiếng súng. Tôi cứng đờ người. Rất nhanh sau đó, tôi kéo Shirin đứng dậy rồi chạy đến giữa thác - nơi có một người đang hốt hải chạy qua.

“Đã có chuyện gì vậy?”

“Chạy mau! Bọn họ có súng...”

Pằng! Pằng! Pằng!

“Á!” Shirin la lên thất thanh.

Cũng là ngay lúc ấy, trên mặt tôi cảm nhận được chất lỏng tanh đặc và ấm nóng, nó chắc chắn không phải là nước suối. Tôi trở mắt, trờ trông nhìn con người mới vài giây trước vừa nói chuyện với mình, nay lại đổ rầm xuống, màu đỏ của máu trên cơ thể anh ta pha lẫn với màu nước trong xanh, tạo thành sắc hồng hồng rợn người.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Chương 39.3

Dù có chút sợ hãi, tôi vẫn cúi người xuống kiểm tra. Cảm nhận hơi thở anh ta đã không còn, tôi đành tỏ ra bất lực.

Tôi ngó về phía cánh rừng. Tiếng súng kia vẫn còn tồn tại, âm thanh cho biết có lẽ vị trí của đám người náo loạn ấy đang rất gần đây. Nếu tôi không nhanh chân, e rằng kết cục sẽ giống con người đang nửa mình ngâm trong nước này. Không kịp phỏng đoán đến nguyên nhân nổ súng, tôi nhanh chóng hối thúc Shirin. “Shirin! Chạy mau thôi!”

Shirin dường như không nghe thấy lời tôi, chị đang trân trân nhìn vào cái xác chết và liên tục lùi lại phía sau. “Shirin! Phía sau nguy hiểm lắm!” Tôi sốt ruột. Chúng tôi đã chạy đến giữa thác, nước chảy xiết dần, tuy độ nguy hiểm chưa cao, nhưng đã không còn ai dám tiến đến. Và nếu chị cứ tiếp tục lùi, không khéo sẽ rơi vào vòng xoáy nước.

“Chị Shirin! Em xin chị đấy, đừng lùi nữa!” Tôi dần trở nên phát hoảng, nhìn chị với ánh mắt khẩn thiết. Tôi có thể cảm giác được rằng nước dưới chân mình đã bắt đầu cuộn lên những con sóng, tạo một lực đẩy về phía trước.

Dù cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng tôi vẫn liều lĩnh băng lên, kéo tay chị Shirin trở lại. Không may bước trượt chỗ sâu hơn, vì hụt chân nên chị đã ngã nhào và bị bồm trong nước.

Bây giờ, có muốn quay trở lại cũng là một vấn đề nan giải.

Bị lực nước đẩy lên phía trước, bước đi của tôi cũng trở nên nhanh hơn, nhưng cũng vì lẽ đó mà Shirin ngày càng trôi xa tôi hơn.

Trong một khắc, tôi đã lưỡng lự, dù khoảng thời gian rất ngắn nhưng tôi vẫn có thể nhận ra sự tồn tại của nó. Tôi lưỡng lự trong việc cố giải thoát Shirin khỏi nơi đây, trong khi tính mạng chị chỉ như sợi chỉ treo ngang ngọn nến? Nếu đổi lại là Sakura, liệu tôi có chần chừ lưỡng lự như thế này không? Hay chưa kịp suy nghĩ đã xông đến, hoặc bỏ mặc?

Không, trong tình huống này, tôi không thể nghĩ về cô, Sakura không liên quan gì đến tôi cả.

“Kuro, giúp chị với!”

“Shirin, bình tĩnh lại đây, nắm lấy tay em!” Thuận đà, tôi cố gắng bước nhanh hơn. Shirin là chị của tôi, cũng quan trọng với tôi. Đây không phải là thấy chết thì cứu, mà là có thể đánh đổi mạng sống của mình để cứu chị.

Tôi lại vô tình ngáng lên vết xe đổ của Shirin, bước tới chỗ sâu hơn ban nãy, không may lại hụt chân, cả người tôi liền bị nhấn chìm trong sự giận dữ của nước.

Bây giờ thì vận tốc bơi của người đã hoàn toàn bị bỏ xa bởi vận tốc của nước. Chỉ trong phút chốc nữa thôi, tôi cùng chị Shirin sẽ rơi vào vòng xoáy. Trong đầu tôi rạo rực mơ hồ giữa sự sống và cái chết, tuy đối mặt với nó không chỉ một lần, tôi vẫn cảm thấy sợ hãi. Nhưng tôi không hề nhụt chí mà tiếp tục tiến lên.

Một chút nữa, tôi đã nắm lấy được bàn tay Shirin. Nhưng rồi chị vụt đi mất, trước con mắt ngỡ ngàng của tôi. Ngay sau đó, chính tôi cũng đã không thể kháng cự được sức nước, cả người tôi cùng theo lực rơi thẳng xuống phía dưới thác.

Mở mắt, thứ tôi nhìn thấy đầu tiên chính là cảnh bầu trời xanh trong, bên cạnh là tiếng suối chảy róc rách.

Tôi thoáng cảm thấy mừng rỡ khi biết mình vẫn còn sống. Rơi xuống từ độ cao như thế, lại còn chìm sâu trong vòng xoáy và bị cuốn phăng đi, không chết vì đuối nước cũng chết vì đập đầu vào mấy hòn đá lớn. Xem ra tôi ăn ở quá tốt, được trời nung tình phù hộ.

Nhưng buồn thay, tôi đã không thấy chị Shirin đâu cả. Không những không thấy chị, mà còn là không thấy một ai. Trong lòng tôi hoang mang hiện rõ, Shirin mà có mệnh hệ gì thì nhất định ba Hanazuki và mẹ Hanazuki sẽ không tha cho tôi, ba Yosuke và mẹ Yosuke cũng không tha cho tôi. Hơn thế nữa, lương tâm tôi sẽ vô cùng vô cùng cắn rứt.

Nhưng hiện tại, thứ tôi cần nhất là sự bình tĩnh. Tôi hít mạnh rồi thở ra một hơi, sau đó đứng thẳng dậy. Với bộ đồ ướt sũng vì chưa kịp hong khô, tôi dọc theo con suối đi xuống, mắt liên tục ngó dáo dác hai bên bờ. Loại trừ ý nghĩ Shirin còn kẹt dưới nước thì nhất định chị chỉ bị tạt ở đâu đó giống tôi quanh đây thôi.

Trông thấy chiếc balo của mình nằm lơ lửng trên mặt đất cách chỗ lúc này không xa, tôi nhặt lên như một phản xạ vốn có mà chẳng thêm chút cảm xúc nào. Trong đó chỉ có những thứ linh tinh, mệnh giá lớn nhất cũng là chiếc điện thoại. Tuy được bọc một lớp bảo vệ không thấm nước, điện thoại không hư, nhưng trong rừng không có sóng, nó hiển nhiên vô tác dụng. Quan trọng hơn nữa là, balo không phải Shirin.

Đến đoạn suối rẽ làm đôi, tôi khựng bước, ánh mắt tỏ vẻ bẽ tắc hy hữu. Có hai lối đi, nhưng tôi lại chỉ có một và không thể phân thân được. Quyết định cuối cùng là tôi chọn lối mà mình đang đứng, đỡ phải mất công lội suối băng sang bên kia.

Nếu không thấy Shirin, tôi sẽ quay trở lại. Cho dù khó khăn đến mấy, tôi cũng phải tìm ra chị.

Không hiểu vì sao... đang từ bờ suối, vị trí của tôi đã chuyển sang rừng. Tôi cứ thế tiến lên phía trước thăm dò con suối ban nãy, lại cảm thấy bước chân mình dần được nâng cao.

Có vẻ như... tôi đang đi lên núi.

Tôi khẽ lắc đầu buồn rầu, Shirin không thể trôi ngược lên núi được. Nhờ đó mà tôi quay đầu lại, và cũng nhờ đó mà càng ngày tôi càng sâu vào trong rừng hơn.

Tôi thờ dãi bất lực. Cái vẻ lúi húi nhếch nhác của tôi là minh chứng thuyết phục nhất cho việc tôi vẫn chưa thể nào thoát khỏi cái vỏ bọc của cha mẹ. Đột nhiên tôi lại cảm thấy ân hận và khao khát bản thân mình có được sự tự lập biết bao!?

Pằng!

Viên đạn sượt trước mắt tôi nhanh như chớp, thân cây bên cạnh xuất hiện một lỗ hổng. Tôi chớp chớp mắt kinh hoàng, chân đã hoàn toàn chôn xuống đất.

Theo bản năng của con người trước sự nguy hiểm, tôi quay phắt đầu theo hướng phát ra tiếng động. Càng thấy kinh hoàng hơn nữa khi nhận ra hai cái bóng ấy là của Sakura...à không, Cherry và Henry.

Trong tích tắc, đầu tôi đã loé lên suy nghĩ, tên họ thật có vẻ, như hai anh em vậy, nhưng suy nghĩ đó cũng trong tích tắc đã hoàn toàn bị dập tắt.

Henry tay vẫn chưa hạ súng xuống, Sakura đứng phía sau anh. Cả hai người họ cùng nhìn tôi một lát, sau tỏ ra thờ ơ, bỏ đi xem như người dưng. Tôi hơi ngập ngừng đôi chút, cuối cùng vẫn quyết định đi theo họ, lý do duy nhất là vì tôi lợi dụng đường đi của họ để tìm lối ra cho mình.

“Cậu định theo chúng tôi?” Chất giọng đầy dư vị lạnh lùng xa cách của Henry vang lên, đánh thức sự lo sợ trong tôi hiện tại.

“...” Suy nghĩ một lúc, tôi vẫn chưa thể ra được câu đáp trả. Nếu nói tôi đang bị lạc thì thật nhục nhã quá.

“Cậu đang bị lạc?”

“...” Quả thật là anh ta rất nhạy bén.

Anh hừ một tiếng, quay người đi mà không hề nói gì nữa.

Sakura dừng chân trước tán cây đại, đứng lặng đi một lúc. Ở vị trí đằng sau như thế này, tôi không thể nào thấy được gương mặt cùng cảm xúc của cô, nhưng tôi có thể nhận diện được... sự nguy hiểm xung quanh cô.

Thấy một con rắn rơi tự do từ trên cành cao xuống phía dưới, ngay chỗ Sakura đang đứng, tôi không cần suy nghĩ, lập tức lao đến và đẩy cô ngã nhào ra đất.

Ánh mắt Sakura phảng phất sự thoáng thốt và bối rối. Nhanh chóng, cô có ý định đẩy tôi ra. Tôi vẫn kìm chặt, không dám thả mạnh. “Đừng nhúc nhích.”

Cảm nhận được sự tồn tại của con vật góm giếc kia đang bò trườn trên cơ thể mình, sống lưng tôi lạnh toát. Đó là một con rắn màu xanh lá, nổi bật trên lưng là các mảng đỏ.

“Ừm...” Tôi hơi nhăn mặt vì sự đau nhói bất chợt ở chân. Cũng may sau đó, con rắn kia đã hoàn toàn bị Henry bóp nát đầu.

Sakura đẩy tôi sang một bên, nhanh chóng đứng dậy và nắm lấy bàn tay của anh ta. “Henry, anh...”

“Anh bị nó cắn rồi.” Cơ miệng Henry hơi cong lên một nụ cười khế. trông thấy nụ cười ân cần mà anh dành cho cô, tôi mới bắt đầu sự tỉnh.

Tôi vừa mới cứu cái người mà đáng lẽ ra tôi phải vô cùng hận đó sao?

Thì ra đây chính là điểm khác biệt giữa vị trí của Sakura và Shirin trong lòng tôi. Đối với chị, tôi có thể tỏ ra chán chừ lưỡng lự, ấy vậy mà đối với Sakura, tôi thậm chí không cần phải suy nghĩ đã có thể đánh đổi sinh mạng của mình để cứu cô.

Thì ra tôi đã yêu cô như vậy.

Nhưng lúc này nói ra việc đó thì đâu còn ý nghĩa gì nữa nhỉ...?

“Trông thấy em nằm dưới cậu ta, anh đã hơi tức giận nên thành ra thế này đây.” Giọng nói của anh pha lẫn giữa sự khiển trách và hờn dỗi.

Ở khoảng cách này, tôi có thể thấy được vết thương kia đã bắt đầu tấy đỏ, bầm tím và rỉ chút máu, đương nhiên Sakura cũng thấy. “Em xin lỗi, là do em không tốt, do em không tính ý nhận ra nguy hiểm đang đến gần.” Nói ra câu đó, khuôn mặt cô vẫn giữ một trạng thái không cảm xúc, mặc cho lời nói ấy đậm chất thành khẩn, lo lắng.

Anh gõ gõ lên đầu cô. “Cher ngốc. Em lại vì *cảm xúc mãnh liệt* nào để phân tâm?” Chỉ cần nghe cách anh xưng hô gần gũi ôn nhu với cô, tôi cũng thấy được trong đó chứa đựng dạt dào tình cảm yêu thương.

“...”

“Anh thấy khó thở quá, cảm giác này thật tệ.”

Tôi đây cũng đang cảm thấy rất khó thở.

“Đừng nói nữa, cứ tiếp tục nói, anh sẽ chết đấy.” Sakura làm mặt nghiêm trọng. Lời cô nói không phải là phóng đại, bởi vì loài rắn ấy có chứa độc tố, không sớm giải độc, người bị cắn nhất định sẽ mất mạng.

Sự lo lắng hiện rõ mồn một trên gương mặt Sakura kia đã trở thành món vũ khí lợi hại nhất khiến trái tim tôi tổn thương vô cùng.

Sakura quay phắt lại phía tôi. “Kuro, cậu bảo cậu có đem thuốc kìm hãm độc các loại rắn, cậu có thể cho tôi không?”

Trong ý niệm sâu xa, tôi đã mong Sakura có thể quan tâm đến mình một chút, nhưng tất cả chỉ là viễn vông... Nếu không vì lọ thuốc kia, nhất định cô sẽ không thèm nhìn mặt tôi một cái.

Đến giờ phút hiện tại, tôi vẫn ước được quan tâm từ phía cô, xem ra trên thế giới này không còn ai ngu ngốc hơn tôi nữa.

“...Tôi chỉ có một.”

“Một thôi cũng đủ.”

Vốn dĩ tôi định nói rằng: ‘Sakura, là cậu đang cầu xin tôi cứu mạng anh ấy, cầu xin một người mà cậu đã xem như món đồ chơi, phá tanh bành rồi vứt đi như thế ư?’, ‘Cậu có nghĩ cảm giác của tôi bây giờ không?’ Hay, ‘dựa vào gì mà tôi phải đưa cho cậu?’ Và, ‘tôi cũng cần đến nó...’, nhưng tất cả những lời lẽ ấy đều bị tôi câm lặng nuốt trọn.

“Tôi cần gấp, cậu mau lấy lọ thuốc ra đây!” Lời nói cô mơ hồ chứa sự khó xử, nhưng cũng rất dứt khoát. Có lẽ là cô lo sợ tôi sẽ không chấp nhận khiến tính mạng Henry bị đe dọa, rằng cô sẽ mất đi người mình yêu thương nhất.

“Tôi không muốn...” Tôi nhỏ giọng. Bỗng dưng, tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự ích kỷ của bản thân. Nếu cứu anh ta, tôi sẽ trở thành người đáng thương nhất, tôi không hề muốn như thế. Nhưng Henry là người mà Sakura yêu sâu đậm, nếu anh ấy chết, có lẽ cô sẽ đau buồn lắm...

Henry nhìn tôi với ánh mắt phức tạp, phức tạp nhất từ trước đến nay tôi từng gặp.

Sakura tiến tới, xốc cổ áo tôi và cười giễu. “Cậu nghĩ là tôi không thể lấy từ cậu ư?”

Hơi thở tôi như đông cứng, ánh mắt vẫn nhìn cô với tia cảm xúc nào đó chưa rõ. Tôi lặng đi, không phải vì bị lời nói kia đe dọa hay vì sự đau đớn thể xác. Tôi lặng đi, vì sự nhức nhối khôn cùng trong tâm can.

Chính tôi đây...cũng bị rắn độc cắn mà...Là cô không nhận ra, hay là cô cố gạt mạng sống của tôi qua một bên để cứu anh ta?

Lý do thứ hai có lẽ đúng hơn cả.

Chưa bao giờ, tôi lại xem thường mạng sống của mình như ngày hôm nay. Tôi lặng im nhìn Sakura lục lọi trong chiếc balo của mình, không ra tay ngăn cản, cũng chẳng cố dành giật lại. Chỉ là tôi không đủ nhẫn tâm để làm việc đó.

Xem ra đây là lần cuối tôi có thể ngu ngốc, thể thì ngu ngốc cho trót lọt vậy. Được ghi nhận làm sự hy sinh ngu ngốc nhất hành tinh, coi như tôi cũng cảm thấy vinh hạnh đôi chút.

Sakura nhanh nhẹn lấy từ trong balo của tôi ra một lọ thuốc. Lọ thuốc ấy chẳng rõ ông Yosuke lấy từ đâu ra, trên thị trường không hề bán. Bên trong lọ chỉ có một viên thuốc, với tác dụng ngăn chặn và đẩy lùi độc tố di chuyển về phía tim trong một thời gian. Đương nhiên thời gian ấy dư giả để chúng tôi thoát ra khỏi đây và tìm đến bệnh viện. Chẳng rõ là có nên tin cậy ông nội của mình hay không, cho dù thể thì trong trường hợp này, tôi có hay không tin cũng đều như nhau.

Lúc Henry nuốt viên thuốc ấy, cũng là lúc tôi cảm thấy như có ai đó đang cố tình bịt kín van thở, ngăn sự hô hấp của tôi lại. Gương mặt trắng bệch và nhiều mồ hôi, mạch đập yếu ớt dội đến tận tai, vết thương nơi chân dần trở nên uơn ứot và bông rât nhiều hơn.

Cuối cùng thì, tôi cũng gục xuống.

Sakura ngẩng đầu nhìn tôi, thần sắc không rõ ràng, “Kuro... cậu làm sao vậy?”

“Giờ... mới nhận ra sao...?” Không, lời nói của tôi đáng lẽ phải được chỉnh lại: “Cậu cũng chịu quan tâm tôi rồi sao?”, như thế mới thật trùng khớp với ngữ cảnh.

Sakura lướt nhìn dọc thân thể và dừng lại ở chân tôi. Cô xé toạc ống quần đen thấp thoáng màu máu chìm, phải rất tinh mắt mới có thể nhận ra. “Cậu cũng...” Ánh mắt cô loé lên tia kính sợ, nhanh lắm, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy. Chỉ không rõ ràng, tại sao cô lại dùng ánh mắt ấy với tôi.

“...” Tôi không trả lời, vì đau lòng hay vì vết thương làm cho hô hấp không ổn định đều đúng.

“Cậu ta bắt đầu suy hô hấp rồi.” Henry khoanh tay, lãnh cảm nhìn tôi.

“Cậu hết thuốc chữa rồi sao?!” Sakura khẩn trương quàng tay ôm lấy đầu tôi, cũng là lần đầu tiên, tôi thấy được sự khẩn trương hiện rõ trên gương mặt cô như vậy. “Tại sao cậu không nói cho tôi biết? Tại sao cậu lại cứ im im như thế? Và tại sao lại chấp nhận đưa lọ thuốc kia cho tôi?”

“Nói cho cậu nghe... để làm gì...?”

“...” Sakura đờ người nhìn tôi, ánh mắt tròn tròn xanh biết đã hơi ửng đỏ.

Tôi nhắm mắt, biết là kết quả dẫu sao cũng chỉ có vậy. Sakura dù biết vẫn sẽ giật lấy lọ thuốc, chấp nhận hy sinh tôi để cứu mạng cho Henry. Có khi cô còn vui mừng và hành động mau lẹ, đơn giản vì tôi là kẻ mà cô vô cùng căm ghét.

“Nếu tôi biết...” Cô hơi ngập ngừng, “...nếu tôi biết, nhất định tôi sẽ cứu cậu.”

“Cứu?” Tôi có nghe lầm không? Cô còn muốn giết tôi không được nữa kia mà?...

“Phải, đúng vậy. Tôi sẽ cứu cậu.” Sakura đáp chắc nịch, hơi thở dần trở nên nặng nề, sự hoảng loạn hiếm hoi thấp thoáng hiện lên trong đáy mắt.

Tôi hơi cười. Giết, rồi lại cứu sống, sau đó tiếp tục muốn giết, cô đang xem tôi là một món đồ chơi không hơn không kém - gỡ banh ra, rồi lắp lại và tiếp tục gỡ banh ra ?

“Cậu đừng cử động, ráng chịu đựng một lát, nhất định tôi sẽ cứu cậu.” Sakura ôm tôi, giọng hơi nghẹn ngào. Câu sau là dành để nói cho anh. “Henry, trực thăng đã đến chưa? Tại sao lại lâu như vậy?”

Đáp lại cô, Henry im lặng không trả lời.

“Vừa ấm vừa xoa... thì được ích lợi gì chứ?...Cậu đang cố khiến tôi mù lòa... rồi lại một lần nữa rơi vào trò chơi của cậu sao...?” Tôi nhắm mắt, cố ổn định lại nhịp thở.

“...” Sakura không trả lời vội.

Bỗng một giọt nước từ trên trời rơi xuống đuôi mắt tôi. Nó ấm nóng lắm, nó không đơn thuần chỉ là giọt mưa. Tôi mở mắt, thất thần với những gì mình nhìn thấy. Tôi đã trông thấy...gương mặt ửng đỏ cùng đôi mắt long lanh ngân ngấn lệ của cô, dưới tán rừng rộng lớn, hiếm lắm mới có chỗ cho ánh nắng vàng nhạt xuyên qua.

Là cô đang khóc sao?

Hay là vì tôi đã cứu cô nên cô cảm động mà khóc?

Điên rồ, cái giả thiết mà tôi đặt ra hoàn toàn phi lý.

Tôi đã từng mong, dù ý nghĩ có hơi lạ lùng, đó là cô sẽ một lần khóc vì tôi. Lại không ngờ được những giọt nước mắt ấy của cô có tính xót thương cao như vậy, khiến bản thân tôi phải đi đến tận cùng của sự đau đớn.

“Tôi yêu cậu...” Giọng thì thảo.

Tiếp nhận đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc của tôi xong, cô lại cất giọng nói. “Trò chơi là giả, tình yêu là thật. Cậu có thể không tin... nhưng tôi yêu cậu...”

Nhói, ở ngay vị trí tim, không biết là do kịch độc đã lan truyền đến, hay vì những lời lẽ có mơ tôi cũng không gặp kia nữa.

“Vì thế, cậu nhất định phải sống. Yosuke Kuro, *nếu không có sự đồng ý của tôi, cậu vĩnh viễn cũng không được phép rời xa tôi.*” Sakura cứng cỏi tuyên bố, nước mắt trên gương mặt cô bắt đầu rơi lã chã, mỗi lúc một nhiều.

“...” Tôi có thể nhận ra rằng, bản thân đang dần dần trôi dạt vào trong tiềm thức mộng lung.

“Nếu cậu không thể thờ nữa, tôi sẽ giúp cậu...” Cảm nhận cuối cùng của tôi chính là sự ấm áp lan toả từ đôi môi mềm mọng của cô, cùng những luồng khí mãnh liệt tràn vào hai lá phổi.

Nắng vẫn chiếu, chim vẫn hót, xa kia là tiếng suối chảy róc rách, thiên nhiên mang sắc yên bình, vậy mà khung cảnh con người giờ đây chỉ hiện hữu một màu ảm đạm thê lương.

...

----END CHAP 39----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Giải Đáp Thắc Mắc, Hoá Giải Hiểu Lầm

“Tôi yêu cậu...”

“Lần chia ly này có thể là mãi mãi... Cậu nhất định phải sống tốt đấy.”

“Vĩnh biệt Kuro...”

Tôi mở choàng mắt thoát khỏi giấc mộng, mồ hôi vã ra như tắm. Nhận thức đầu tiên mà tôi có thể có được, đó là tôi biết mình đang nằm trong bệnh viện.

“Kuro, cuối cùng con cũng đã tỉnh.”

“Sakura đâu?” Tôi lo sợ nhìn mẹ Yosuke, vội vàng mở miệng. Thậm chí khi tôi đã tỉnh dậy rồi, giọng nói kia vẫn mồn một bay bổng tứ tung trong đầu óc.

“Shirin ở phòng bên... Sh... Shakura?” Mẹ chớp chớp vài cái nhìn tôi như để khẳng định lại.

Tôi thử ngườì một lúc, từ nhìn mẹ, tôi chuyển ánh mắt vào trong không khí. Phải rồi, trước đó tôi đã bị rấn cắn, sau được đưa vào đây, không ngờ tính mạng vẫn được bảo toàn. Nhưng... Sakura đâu? Đáng lẽ cô phải ở bên cạnh tôi mới đúng...

À không, lý do gì mà cô phải ở bên cạnh tôi nhỉ?

Lại không đúng, Sakura đã nói...

“Aisssh!!” Tôi nhăn mặt thở hắt một hơi, lấy tay gõ cốc cốc vào trán.

“Kuro-chan!” Bà nắm lấy tay tôi, với ý định ngăn lại động tác mà bà xem như đang tự hành hạ bản thân ấy, tia nhìn ẩn chứa sự lo lắng. “Con mới tỉnh lại, đừng suy nghĩ nhiều để đầu óc được nghỉ ngơi.”

Chẳng rõ vì sao hiện giờ tâm trí tôi chỉ văng vẳng tiếng của Sakura, còn lại hoàn toàn trống rỗng. Nó khiến tôi rất bức xúc khó chịu, rất muốn thẳng tay đập vỡ một thứ gì đó ngay bây giờ. Tôi cố gắng tĩnh tâm để suy nghĩ lại mọi thứ, và để lòng dần dịu đi.

Bà đưa đến trước mặt tôi một cốc nước. “Uống chút nước đi.” Bà hiểu rõ, mỗi lần sau khi tỉnh lại, bất cứ ai cũng đều cảm thấy cổ họng vô cùng đắng,

cấp thiết là cần phải uống một ngụm nước. Hoặc bà rút ra được kinh nghiệm từ những lần thăm viện tôi trước đó chăng?

“Con xem, con đang gặp phải đại nạn rồi. Từ đầu đến giờ vào đây không biết bao nhiêu lần. Vừa xuất viện lại phải trở vào.” Thấy tôi bình tĩnh lại một chút, bà cất giọng ôn nhu, dịu dàng, nhưng không kém phần quan tâm lo lắng. “Mẹ đang dự tính thuê một phòng dưỡng bệnh cho con để tránh mất công vào ra.” Ánh mắt bà lộ rõ ý cười đùa.

Tôi cũng cười, nhưng là cười gượng. Sự thật là bản thân tôi đang dần gắn liền với bệnh viện mất rồi.

“Vừa rồi con có nhắc đến Sakura, là cô bạn gái của con đó sao? Phải nhỉ,” bà trung ra bộ mặt đăm chiêu “tại sao lâu rồi mẹ không thấy cô bé?”

Nghe câu nói này của bà, lòng tôi vừa nhẹ nhõm được một lát lại trùng xuống nhiều phần.

“Mẹ kể cho con nghe, tại sao con lại vào được đây?” Tôi hơi nhích cái chân được băng bó cẩn thận lên cao một chút, chuyển tư thế cho đỡ mỏi nhất.

“Mẹ được báo, sự việc thế nào cũng không rõ. Đến khi tôi đây thì đã thấy con cấp cứu thành công rồi.”

Có lẽ Sakura chính là người đã báo cho mẹ tôi biết. Nhưng vì lý do gì cô lại không xuất hiện ở đây?

Trong lòng tôi bỗng dấy lên một nỗi sợ hãi khó hình dung. Tôi rất sợ khi nghĩ đến... tất cả chỉ là một giấc mơ từ sau khi Henry nuốt viên thuốc ấy. Có khi, nọc độc của loại rắn lục này khiến cho con người rơi vào trạng thái mê sảng và ảo giác cũng nên.

Chỉ có hai giả thiết, một là tôi đã mê man đến độ sảng, hai là Sakura có nói những lời đó thật. Nói thật ư? Sakura nói không ghét tôi, nói yêu tôi, và cô còn muốn cứu tôi, những điều đó là thật ư? Khó tin lắm, trên đời có nhiều cái khó tin cũng không bằng cái khó tin này. Như thế thì giả thiết thứ nhất - tất cả cảnh tượng ấy đều do một tay tôi dựng lên trong giấc mơ đúng hơn cả.

Nhưng giọt nước mắt rơi xuống mặt tôi lúc ấy *ấm* lắm, mọi thứ... cũng giống hiện thực lắm. So với giấc mộng thì cảm giác thật hơn rất nhiều.

Tôi chỉ hy vọng đó không phải là mơ.

Vậy còn Henry? Henry chẳng phải rất được Sakura yêu sao?

Thế thì nó là mơ rồi...

“Tôi yêu cậu...”

“Làn chia ly này có thể là mãi mãi...Cậu nhất định phải sống tốt đây.”

“Vĩnh biệt Kuro...”

Tôi cảm thấy đầu óc mình muốn nổ tung, thần trí lại chuẩn bị rơi vào khủng hoảng, mọi thứ bên trong dường như đang được đấu tranh điên cuồng. Cũng vì con ác mộng với những lời nói văng vẳng trong đầu ban nãy khiến tôi không rõ đâu là mơ, đâu là thực nữa.

“Kuro, con làm sao vậy?” Mẹ tôi cất giọng xót xa.

Tôi lấy tay day day hai bên thái dương, gương mặt vẫn chưa thể nào giãn ra tự nhiên cho được. “Con nhức đầu quá.”

“Chắc là tác dụng của ợ, con cố gắng ngủ thêm một chút nữa thì sẽ khoẻ lại thôi.”

Tôi gật nhẹ đầu, nhưng không có ý định ngủ ngay theo lời bà nói. “Mẹ nói chị Shirin ở phòng bên cạnh? Chị ấy ổn cả chứ?”

“Ừ, con bé bị gãy chân, chống gậy chậm trễ cũng chỉ một tháng.” Ngưng đoạn, bà lại cất lời tò vò hơi mệt nhọc. “Đến bây giờ con mới để ý đến chị con sao?”

Tôi nghiêng đầu nhìn bà, khuôn mặt hơi tư lự. Đúng là bây giờ tôi mới chợt nhớ đến sự tồn tại của Shirin. Tôi tự nhắc nhở với mình rằng bản thân đã vô tâm với chị rồi... Cũng may chị vẫn còn sống sót và trở về.

Hướng mắt nhìn ra phía cửa sổ, tôi trông thấy cảnh chiều muộn với ánh sáng mờ đục nơi chân trời. Chẳng rõ vì sao, tôi lại có dự cảm rằng... lần sau, ngay cả bệnh viện tôi cũng không còn có cơ hội để vào nữa...

Tôi lững thững đi thăm bệnh Shirin vào sáng hôm sau. Phòng bệnh của chị nằm ngay bên cạnh nên cũng không bất tiện cho lắm. Chị đang nằm trên giường, mắt nhắm chú vào chiếc điện thoại trên tay. Khi cánh cửa phòng bật mở, chị đã đảo mắt về phía này nhìn tôi, và tỏ ra mừng rỡ ngay sau đó.

“Kuro, em đã khoẻ lại rồi sao?”

Nói chị xấu tính, hay cau có giận dữ, thích bắt nạt người khác thì hoàn toàn đúng, nhưng chị rất quan tâm đến người khác, chẳng qua là Shirin vẫn chưa rõ tính cách đó của chị thôi.

“Cũng gần gần vậy.” Tôi gật đầu, thành thật trả lời.

Trông thần sắc chị Shirin so với người bệnh đã tốt hơn khá nhiều. Duy chỉ có chân đau khiến chị nằm xuống ngồi lên cũng khó khăn, huống chi là qua thăm bệnh tôi. Điều này tôi không trách được chị.

Tôi tìm đến một cái ghế bên cạnh Shirin và ngồi vào, gương mặt ra chiều nghiêm túc vô cùng. Khiến nụ cười trên môi Shirin tự động tắt ngúm, chị dè dặt nhìn tôi. “Sao thế?”

“Em chỉ muốn hỏi chị, từ sau khi chị lạc khỏi em, đã xảy ra những chuyện gì?”

Đối với tôi, chuyện Shirin bị dòng nước cuốn trôi, và tôi thì không thể nào cứu được chị là một chuyện trọng đại. Nó liên quan đến tính mạng con người, vì thế mà đòi hỏi tôi phải có một cái nhìn thật sự nghiêm túc về vấn đề này.

“Ừm...” Shirin bắt đầu hồi tưởng lại vụ việc. “Chị bị rơi xuống thác nước phía dưới, chân đập vào hòn đá, rất đau.” Kèm theo đó là biểu cảm nhăn nhó hẳn rõ trên gương mặt chị. “Rồi chị dạt vào gần bờ không lâu sau đó.”

May hơn ấy là chân đập vào đá, chứ không phải đầu đập vào đá. Nếu không thì e rằng ngày hôm nay chị không còn ngồi đây nữa. Tôi im lặng lắng nghe tiếp câu chuyện của chị.

“...Chị lết đến chỗ thoáng để phơi nắng một lúc, cũng là để chờ Kuro đến tìm. Chẳng ngờ lại rơi vào một hố bẫy của người dân địa phương. Là bẫy thú rừng nên cũng không cao lắm, nhưng chân gãy không leo được nên chị ngồi đó khóc. Cuối cùng thì có một người con trai đến giúp chị.”

“Người con trai?”

“Ừ.” Chị gật đầu, ánh mắt loé lên tia vui sướng. Cũng đúng, thoát khỏi cái chết thì ai mà chẳng vui sướng.

“Thế kẻ đó bây giờ ở đâu?”

Thay thế sự tươi cười của Shirin ngay sau đó là bộ mặt ỉu xiu. Chị buồn bã lắc đầu. “Chỉ biết mặt, còn lại đều không biết. Người ta đã bỏ đi từ lúc nào rồi.”

Bỗng có người bước vào, sau khi cánh cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cùng tiếng mở. Tôi tròn mắt nhìn vào người mà mình không ngờ tới nhất.

“Anh...?”

“A~ Tào tháo đến rồi!”

Tôi quay phắt lại nhìn Shirin, ánh mắt để lộ rõ sự nghi hoặc. “Chị nói là anh ta đã cứu chị?”

“Đúng vậy.” Chị cười híp mí.

Henry khép cánh cửa phòng. Sau khi quay người đối diện với chúng tôi, anh quét ánh mắt đến Shirin, và dừng lại ở tôi ngay sau đó, tia nhìn vô cùng băng lạnh, thấu đến tận tâm can. Có một điều mà tôi luôn thắc mắc, đó là ánh mắt ôn nhu đối với Sakura thật sự tồn tại ư?

“Rất cảm ơn anh về vụ việc lần trước!” Shirin là người đầu tiên mở lời, giọng nói thấy rõ sự phấn khích.

Henry hờ hững đem ánh mắt hướng về phía Shirin đang cố nhom người dậy trên giường bệnh, miệng không cất lên một lời nào.

Tôi đỡ Shirin, giúp chị ngồi dậy, nhưng tâm tình hoàn toàn vẫn chưa thể nào ổn định lại cho xong, cũng vì sự xuất hiện quá đột ngột của Henry. Trong lòng tôi thậm chí lo lắng cho Shirin, và gào thét điên cuồng: Shirin, chị nhất định không được dây dưa với con người nguy hiểm này!

Shirin thấy anh ta không trả lời, ánh mắt có hơi thất vọng. Thật may mắn là cơn tức giận của chị chưa bộc phát, nếu không thì mọi sự nhất định sẽ đều hồng bét. “Anh tên gì nhỉ?”

“...White Henry.” Một lúc lâu sau, tôi và Shirin cứ ngỡ anh không trả lời thì đột nhiên anh lại cất giọng.

“Henry... ừm.” Shirin ghi nhớ, sau đó liền nói. “Anh đã cứu tôi, anh xem tôi nên báo đáp anh như thế nào cho phải?”

“Không cần. Tôi đều là chịu sự uỷ thác của người khác, nếu không tôi cũng không rảnh rỗi đến độ phải cứu cô.” Henry lãnh cảm tạt gáo nước lạnh vào mặt Shirin.

Shirin há miệng ngơ ngác như đứa trẻ thiếu năng. Sợ rằng chị sẽ nổi sùng, tôi cười ha ha nói. “Shirin à, là anh ấy chỉ nói đùa thôi.”

Henry im lặng nhìn tôi. Cũng may rằng anh ta không tiếp tục phân trần đến cùng.

Trong lòng tôi dấy lên một câu hỏi: Ai đã uỷ thác anh cứu chị Shirin? Chẳng lẽ là Sakura sao? Việc này tôi cũng đã nghĩ đến ngay từ đầu rồi, người như anh theo tôi đoán thì nhất định sẽ không tự rước phiền phức về mình. Huống chi lúc ấy anh đang còn bị thương vì rắn cắn, và đang còn ở bên cạnh Sakura cùng tôi nữa.

Nhưng, Sakura lại nhờ anh đi cứu một kẻ mà cô căm ghét như Shirin thì thật đáng để nghi ngờ.

Henry thẳng vào vấn đề chính. “Ngày hôm nay tôi đến là để tìm cậu.”

Tôi chớp mắt hai cái nhìn anh, trong lòng đang thầm đặt câu hỏi vì sao thì bị Shirin lay một cái. “Kuro biết anh ấy sao?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Vây...” Shirin nhú nhú mày nhìn gương mặt đẹp như tượng tạc ở trước mặt. “Không phải anh đến để thăm tôi sao?”

“Xin lỗi đã làm tiểu thư thất vọng. Kì thực tôi không có thời gian cùng hứng thú tiểu thư.” Anh gật đầu một cái theo phép lịch sự, khuôn mặt không ẩn chứa thêm một chút tình cảm nào. So với Sakura thì chẳng khác nhau là bao.

“Vây... vậy sao anh lại đứng trong phòng tôi?” Bị người con trai trước mặt phủ phàng như thế, Shirin bắt đầu trở nên lấp bắp.

Tôi ôm trán, sự việc bắt đầu gay go rồi. Chỉ mong rằng Henry sẽ không châm ngòi thêm nữa. Nhưng dường như anh cố tình phớt lờ đi sự biểu tình trong hành động của tôi.

“Tôi đã nói, cốt là để tìm người. Tiểu thư cũng không cần đem ánh mắt vạn sùng nhìn tôi như thế.” Đáy mắt anh hiện rõ tia nhìn chán ghét.

“Dà, cái anh kia!” Shirin bực mình gắt gỏng, cũng có một phần là tích tụ từ cái câu ‘tôi không rảnh rồi đến độ đi cứu cô’ trước đó của Henry. Chị vội đại một ly nước bên cạnh mà ném thẳng vào người anh.

Tôi điếng người, Henry đã chọc trúng vào cơ quan tức giận được giấu đầy trong người Shirin mất rồi. Nhưng nếu Shirin cũng chọc vào cơ quan chết chóc của anh, không chừng đến mạng sống của chị cũng khó bảo toàn.

May thay anh một tay bắt được, trong cốc lại không có nước. Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Không nghĩ được rằng tiểu thư lại có thái độ đối với người khác là như thế.” Anh cong miệng cười, nhưng nụ cười của anh hoàn toàn không chứa sự tươi vui, mà ẩn ẩn chỉ có mùi thuốc súng, khiến đôi phượng đỏ mề hôi lạnh.

“Shirin thường không thế đâu, chắc vừa tỉnh lại nên tinh thần chị không ổn định.” Tôi cười trừ, gỡ gạc cho Shirin chừng nào hay chừng ấy. Sau đó, tôi quay lại trừng trừng nhìn Shirin, với ý định cảnh báo chị không được phép đắc tội với con người này.

Nhận thấy ánh mắt đáng sợ cùng nộ khí xung quanh người tôi, chị long lanh nhìn, khẽ rùng mình một chập, quên bồng luôn sự tức giận nhất thời.

“Xin lỗi...tôi không cố ý~” Chị lủi rủ trong cuống họng.

Tôi nháy mắt với Shirin, trong lòng được giải phóng một chút sự nặng nề, Shirin như thế mới giống một đứa con gái ngoan.

Anh đặt cốc nước xuống bàn, hừ nhẹ một tiếng. Sau đó thì quay người bước ra khỏi phòng, trước khi đi, anh không quên mở miệng nói. “Cuộc gặp gỡ này, tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Dù không muốn gặp người con trai trước mặt đây, nhưng tôi cũng chậm chạp đi theo phía sau anh tìm một nơi thoáng người. Lý do là vì tôi cũng có một số câu hỏi cần được giải đáp từ anh.

Choang!

Tôi thề là mình vừa không nghe thấy tiếng đổ vỡ nào phát ra từ trong phòng Shirin sau khi đã đóng cánh cửa, và cái lọ cắm hoa trên bàn vẫn còn lành lặn. Henry đi trước tôi cũng tỏ ra không quan tâm, như thế lại trở thành một việc tốt.

Đứng trước hoa viên, tôi thầm cười tự giễu chính mình. So với tuần trước, mọi thứ ở đây chẳng khác là bao, ngoài vai vế nói chuyện với tôi đã từ bác quản gia mà đổi thành Henry thôi.

Chân còn khá nhức nhối nên tôi không muốn phải đứng một tẹo nào. Tôi phui phui bụi bẩn ở một chiếc ghế gần đó rồi ngồi lên. Henry không ngồi cùng tôi. Dẫu vậy, tôi vẫn không bận tâm đến việc này lắm.

Vì không kiềm được uẩn khúc trong lòng, tôi ngay lập tức vào vấn đề chính. “Anh, tôi có rất nhiều thắc mắc, hy vọng anh có thể giải đáp giúp.” Bỏ vào trong giọng nói tôi là một chút thành khẩn.

Đáp lại, Henry nhìn tôi với ánh mắt thâm sâu, rồi từ từ anh cũng mở miệng. “Nếu là trong phạm vi của tôi, và nếu là khi tôi muốn trả lời.”

Đối mặt với Henry, khi đoán biết được thân phận của anh, tôi một chút sợ hãi cũng không có. Có lẽ vì tôi dần quen con người của anh thông qua Sakura mất rồi.

Sau khi đã rõ nên bắt đầu từ câu hỏi nào, tôi cất lời. “Ngày hôm đó, sau khi tôi ngã xuống, những chuyện mà tôi thấy đều là thật chứ?” Tôi muốn khẳng định lại mọi thứ, nhất là câu nói ‘tôi yêu cậu’ phát ra từ miệng Sakura. Nhưng tôi không thể tùy tiện đem câu ‘Sakura đã nói yêu tôi là thật chứ?’ để nói với anh, vì nếu đó chỉ là một giấc mơ, chắc chắn tôi sẽ bị anh cười cợt.

“Tôi không rõ ‘chuyện cậu thấy’ ở đây là chuyện gì, làm sao tôi có thể trả lời đó là thật hay không?”

Tôi bất đắc dĩ phải nói thẳng ra. “Sakura nói. . . yêu tôi ?”

Anh nghiêng đầu, ánh nhìn lạnh nhạt hướng đến tôi. Một hồi lâu sau anh cũng cất giọng vừa đủ nghe. “Phải.”

Thoáng chút ngỡ ngàng, tôi bất động một lúc. Trong lòng vừa mừng vừa cảm thấy nhói. Đối với nghịch cảnh hiện tại và những chuyện đã xảy ra, cảm xúc của tôi như vậy là lẽ đương nhiên thôi.

“Thế... còn anh thì sao?”

“...Tôi... yêu em ấy.” Chỉ một câu nói của anh đã có thể bao hàm tất cả ý nghĩa.

Tôi ngược đôi mắt rúng động lên nhìn Henry. Nói như anh, có nghĩa là mối quan hệ giữa hai người này vẫn chưa đến mức tình yêu trai gái, và anh đang yêu đơn phương Sakura sao?

“Nhưng rõ ràng hai người rất thân mật...” Tôi lẩm bẩm, trong lòng sinh ghen tuông thấy rõ. Chẳng ngờ đâu những lời kia đáng lẽ chỉ cho một mình tôi nghe lại lọt được vào lỗ tai Henry.

“Vậy cậu thấy, giữa Cher với Keith có chỗ nào là không thân mật?”

Tôi cứng họng. Quả thật là giữa tên Saito Suichi với Sakura có nhiều phần thân thiết hơn. Chẳng qua khi nghe Saito nói, tôi mặc định anh là người yêu Sakura nên cảm thấy... đau lòng khi cô gần gũi với anh dù chỉ là một chút.

“Thế thì tại sao Sakura lại hành hạ tôi?”

“Tốt hơn hết là cậu nên tự tìm lời giải.” Henry không nhanh không chậm đáp.

Dù trong lòng rất khúc mắc, nhưng có lẽ Henry nói đúng. Điều này chính tôi lý giải thì sẽ hay hơn.

Tất cả những điều mà nó làm đều muốn tốt cho cháu cả...

Trong đầu tôi bỗng dưng loé lên một suy nghĩ, chính tôi cũng cảm thấy thất thần và chần chừ khi nghĩ đến nó. “Liệu... có khi nào Sakura vì sợ tôi gặp nguy hiểm khi ở bên cạnh mình... nên đành dùng ‘biện pháp mạnh’ để ép tôi suốt đời phải rời xa cô ấy không?” Mỗi tôi mấp máy lên những từ ngữ nhỏ xíu. Trong lòng trào dâng một cô chua xót âm ỉ.

Henry liếc nhìn tôi, không có ý định trả lời.

Không cần anh giải đáp, tôi cũng có thể khẳng định suy nghĩ của mình. “Cô ấy thật... ích kỷ.” Tranh giành hết tất cả những nỗi đau to lớn, chỉ chừa lại cho tôi một sự tổn thương nhất thời, và ném tôi đi thật xa... như thế thật sự rất ích kỷ rồi.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy yêu cô hơn lúc này đây...

Nhưng, “Tại sao thời gian trước đây, Sakura muốn giết tôi?” Ở con ngõ kia, Nữ hoàng bóng đêm là cô đã giương súng thẳng vào tim tôi. Dường như khi đó, cô muốn giết tôi, lại có chút do dự. Hay là, cô bị người khác ép buộc...?

“Có lẽ, khi đó, em ấy không muốn vướng phải rắc rối với cậu.” Henry không có mặt ở đây vào lúc đó, không biết những chuyện gì đã xảy ra, nên anh bắt đầu suy đoán. Nhưng suy đoán của anh chưa chắc là không đúng. Cô đã từng nói, cô không thích kết bạn vì không muốn rước rắc rối về người kia mà.

Dẫu sao, tôi cũng phải gắng hỏi cô thật kỹ tất cả mọi chuyện sau khi gặp mặt.

“Vậy còn... bó hoa sứ trắng? Anh gửi tôi thứ đó vì lý do gì?” Tôi nhú nhú hai hàng lông mày.

“Chính là để cậu suy nghĩ. Tôi từ chối trả lời.”

Cái nhú mày của tôi càng thêm đậm.

“Lý do anh đến tìm tôi?”

“Là để trả lời những khúc mắc *ên* được giải đáp của cậu.”

Tôi bán tín bán nghi nhìn Henry. Lời nói của anh đồng nghĩa với việc, anh tới đây là để “giảng hoà” cho tôi và Sakura, để tôi không hiểu lầm tình cảm của cô dành cho mình nữa. Mặt khác, Sakura là người anh rất yêu. Đối với anh thì những việc này chỉ có hại chứ không hề có lợi. Henry anh ta mà cũng tốt được như thế sao?

“Nếu cậu nghĩ tôi là con người tốt thì cậu nhầm lẫn to rồi đấy.” Như thấu tường tận suy nghĩ của tôi, anh nhún miệng cười nhàn nhạt.

Tôi cũng nghĩ vậy, trông Henry từ trong ra ngoài đều toát ra một nguồn khí lạnh băng từ cội chết thổi về, chỉ cần một cái liếc nhìn của anh cũng có thể khiến đối phương vạn phần khiếp sợ, chẳng ai có thể nghĩ anh là một con người tốt được nữa cả.

Tuy nhiên, so với Sakura dạo đầu mới quen biết tôi, ánh mắt anh vẫn còn phần nào đó mềm mỏng, có lẽ phần đó là anh dành cho người mình yêu thương nhất.

“Tôi có thể tìm Sakura ở đâu?”

Lãnh đạm nhìn tôi một hồi, anh cất lời. “Vô ích thôi.”

Trong khi tôi còn đang tỏ ra thắc mắc trước lời nói này, anh đã cất giọng trầm trầm bổ sung tiếp. “Tìm hay không, kết quả đều như nhau. Cậu vẫn không thể làm được gì, Cherry vẫn sẽ chết, và tôi vẫn sẽ là người ở bên cạnh em ấy cho đến giây phút cuối cùng.” Anh dứt tay vào túi quần, chuyển ánh mắt băng lãnh đến tôi. “Em ấy và cậu chắc chắn sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa.”

Tôi chết lặng tiếp nhận lời anh. Tại sao lời anh nói lại chắc chắn và không bao gồm bất kể tia cảm xúc nào như vậy?

“Vì sao tôi lại nói chắc nịch như thế?” Anh hơi cường điệu, thay tôi thốt lên câu hỏi mà anh đọc được trên gương mặt tôi. “Bởi vì... trong khi đang đứng giữa hàng ngàn nanh vuốt chực chờ tấn công, Cherry lại đi đánh vào chính kẻ đang bảo vệ mình... dù thực tâm kẻ đó không muốn bảo vệ em ấy mà chỉ vì mục đích riêng bản thân, nhưng hành động của em ấy quả thực rất ngu ngốc.”

“...”

“Theo cậu nghĩ thì sẽ như thế nào? Dù Cherry có thành công hay không, em ấy chẳng phải đều rơi vào đường cùng? Nếu không giết được kẻ đó, em ấy sẽ bị kẻ đó giết chết. Nếu giết được kẻ đó, sẽ chẳng còn ai có thể cứu em ấy ra khỏi đám nanh vuốt ấy nữa...” Ngờ khi của anh vẫn lãnh đạm như thế.

Tôi cảm thấy anh nói đúng tuy không rõ đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng nổi tức giận vẫn thoang thoáng hiện lên trên gương mặt tôi. “Vậy anh thì sao? Tại sao anh lại không bảo vệ cô ấy? Đáng lẽ dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng phải dốc sức đem cô ấy thoát khỏi cái chết chứ?” Lời anh nói chẳng khác gì tỏ ý buông xuôi rồi vậy.

Anh cười như không cười. “...Trong thế giới của tôi, chém giết nhau vốn dĩ là chuyện thường. Nay họ giết người, mai bị người giết. Mạng sống đã sớm bị xếp về phía sau. Cherry chết hay không chẳng là chuyện quá trọng đại, cũng là em ấy đã chọn con đường đó, *tôi* khuyên ngăn thế nào cũng đều vô dụng. Tốt hơn hết là để em ấy được toại nguyện.”

Ngay sau khi nghe những lời lẽ này, tôi phẫn nộ nhìn anh. Nếu không không chế được, tôi đã đâm Henry một cú thật đau rồi. “Anh như thế mà cũng gọi là yêu sao?”

Về mặt Henry thoáng chút ngạc nhiên, rất nhanh sau đó, anh trở về với vẻ bình thản của mình. Nhưng anh không hề trả lời câu hỏi của tôi, điều này khiến tôi bức càng thêm bức. “Tôi không sống trong thế giới của các người, dĩ nhiên không thể hiểu được cách suy nghĩ của các người. Nhưng... nếu là người tôi yêu, tôi nhất định sẽ *bảo vệ tới cùng*, dù có thể hiện ra bản chất gốc gác ghê tởm nhất. Tôi cũng sẽ không hề mở miệng là nói những điều gàn dở như ‘cô ấy sẽ chết’, ‘cô ấy nhất định sẽ chết’!” Cuối cùng, tôi cũng có thể kết thúc một tràng lời nói của mình.

Anh nhếch miệng cười nhạt. “Tôi không nghĩ rằng cậu sẽ bảo-vệ-người-cậu-yêu-tới-cùng được.”

Câu nói này của Henry như trực tiếp giáng một đòn nặng nề vào suy nghĩ của tôi. Tôi nhũn nhũn mảy, suy nghĩ một hồi lại không biết phải chọn câu trả lời như thế nào, tôi đành im lặng.

Ánh nhìn không hài lòng của Henry lập tức chiếu thẳng lên người tôi. Anh đắm chiêu một lúc, rất nhanh sau đó, bước chân của anh khẽ động đậy. Có vẻ như cảm thấy đã không còn chuyện gì để nói với tôi, anh quay người và nhẹ nhàng bước đi.

Độ chừng dăm bước chân, anh dừng lại. “*Cherry nhờ tôi gửi lời vĩnh biệt đến cậu.*” rồi anh bước đi tiếp.

Tôi cảm thấy mọi thứ vừa đổ ập xuống, trời đất lẫn lộn khiến mắt tôi hoa mãi không thôi. Ngay cả Sakura cũng chắc chắn rằng bản thân sẽ ra đi ư? Điều này đồng nghĩa với việc...tôi sẽ mất đi cô? Tại sao chứ? Đây không phải là trò chơi, tại sao thái độ của mọi người lại dừng đứng xem nhẹ nó đến như thế?

“*Lần chia ly này có thể là mãi mãi...Cậu nhất định phải sống tốt đấy.*”

“*Vĩnh biệt Kuro...*”

Giấc mơ của tôi...

“Khoan đã.”

Nghe tiếng gọi của tôi, anh lập tức dừng bước, hai bàn tay rút ra khỏi túi quần, *ngón tay cái khẽ lướt nhanh qua lần lượt các đầu ngón tay còn lại.*

“Tôi vẫn muốn biết tung tích của cô ấy.”

Tôi đã từng hứa với Sakura, cũng là hứa với bản thân rằng, tôi vĩnh viễn cũng không đi tìm cô ấy nữa. Nhưng lời hứa cũng phải tùy thuộc vào tình cảnh. Trong tình cảnh ấy, tôi đã vô cùng ghét Sakura khi cô đối xử với tôi như vậy. Còn ở hiện tại, khi đã hiểu ra chuyện thì tôi đương nhiên không ghét cô, ngược lại, càng yêu cô nhiều hơn, sâu đậm hơn bao giờ hết.

“Ngu ngốc.” Anh quay người lại, mặt đối mặt với tôi.

Tôi cắn môi dưới, hạ mình cầu xin. “Anh hãy giúp tôi, làm thế nào để có thể tìm được Sakura?”

“Sẽ rất nguy hiểm, cậu vẫn đồng ý?”

Ngay tức thì, tôi gạt mạnh đầu tỏ vẻ cương quyết.

“Được.” Anh cũng gạt đầu chấp thuận, miệng hơi nhếch lên, một cách quý quyết.

Dù cho người đời có bảo tôi nhu nhược và kém cỏi, tôi vẫn muốn bảo vệ cái mình thích, bảo vệ người con gái mình yêu. Có lẽ chuyến đi này không hề đơn giản, nhưng tôi nhất định không hối hận.

Bất luận thế nào, tôi cũng không hối hận.

Tôi ngần ra một lúc, cảm thấy não mình như vừa được thông. Thì ra học trở thành một con người mạnh mẽ là như vậy. Ba Yosuke muốn dạy tôi bước ra ngoài xã hội, chính là con đường mà tôi đang sắp sửa thực hiện đây.

...

----END CHAP 40----

Aut: Ba hôm nữa thi học kỳ rồi, ai đó chúc mình thi tốt đi :(^^

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Cái Vị Đặc Trưng Ấy

Phố Tokyo náo nhiệt hun đúc không khí buổi tối tháng 3 trở nên ấm áp hơn.

Tôi đã xuất viện, vết thương nơi chân lành lặn trở lại, độc tố trong người hoàn toàn được đẩy ra hết. Vì thế mà giờ đây, tôi mới có được cảm giác tự do như thế này.

Thong dong ngoài con phố một lúc, tâm tình tôi nghiêm nhiên vẫn không chuyển biến khá lên. Tôi nghĩ rất nhiều việc, rất nhiều hướng giải quyết với những vấn đề đang xảy ra trước mắt. Giờ đây tôi mới có thể nhận ra rằng, khi ở một mình, tôi lại có thể nghĩ nhiều đến như thế.

Kì thi cuối cùng của năm 11 sẽ diễn ra vào vài ngày nữa, nhưng thực tâm chuyện này chẳng ảnh hưởng đến chút lo lắng nào của tôi. Mà là vì, sau khi kì thi ấy kết thúc, tôi sẽ đi tìm Sakura. Hiện tại, tôi vẫn còn đang trên đà chuẩn bị cho chuyến đi, dĩ nhiên vẫn phải nhờ vào Henry, anh ta cũng đồng ý giúp đỡ tôi rồi.

Có một điều mà tôi luôn do dự, kì thực thì... tôi không nghĩ rằng Henry sẽ dễ dàng chịu giúp tôi như vậy. Tuy chẳng thể hiểu rõ tính cách của anh ta, nhưng trực giác tôi luôn mách bảo anh ta không đáng tin. Thậm chí còn không đáng tin hơn cả Saito Suichi, hay là Keith ấy. Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của anh, tôi khó có thể mò mẫm tìm Sakura hết cả trái đất này. Chỉ bằng gạt đầu nhận lời, nếu anh thật sự không có dụng ý tốt thì... tôi sẽ tính chuyện này sau. Trước mắt vẫn cứ giữ thái độ cực kì cảnh giác với anh đã.

Tôi ngồi xuống một thành bồn cây trên vỉa hè. Cái “ghế ngồi” ấy có vẻ như còn khá ẩm ướt vì sương rơi nên rất lạnh.

Ngồi đó không lâu, tôi chợt thấy một đôi chân lướt qua trước mặt mình. Khi tôi ngóc đầu dậy, nhân ảnh kia đã đi được một đoạn. Tôi ngần người nhìn theo dáng đi đó, đôi mắt tròn xoe, đôi môi hơi hé. “Sakura...?”

Chẳng thể nghĩ thêm bất cứ thứ gì, tôi lập tức đuổi theo. Nhưng chưa kịp đứng trước mặt “cô ấy” để tôi có thể khẳng định đó là Sakura thật hay không, “cô ấy” đã tập nhanh vào một quán bar. Đương nhiên, tôi vào cùng cô ngay sau đó.

Bar này bảo lưu âm thanh rất tốt, không hó hé ra bên ngoài bất kể tiếng động gì. Khi vào trong rồi, tôi mới có thể cảm nhận tiếng nhạc ấy định tai đến mức độ nào. Tuy không phải là lần đầu tiên bước vào đây, tôi vẫn chẳng cảm thấy nơi này quen thuộc thậm chí là một chút.

Tôi chỉ theo sau “cô ấy” có một đoạn thôi, vậy mà chớp mắt đã không thấy đâu nữa cả. Tôi ngó đồng ngó tây tìm kiếm, nhưng nhân ảnh kia hoàn toàn biến mất, xung quanh chỉ có những con người lạ lẫm ra sức thắc loạn, náo nhiệt vô cùng.

Tôi nhếch miệng cười giấu bản thân, có lẽ vì quá nhớ nhung Sakura nên tôi trở nên quáng gà, nhìn đâu đâu cũng là cô cả. Tôi thực đáng thương mà.

Khẽ lướt mắt thêm một vòng nữa, tôi thăm nhận xét nơi này không tệ, có lẽ sẽ ít nhiều thay đổi tâm trạng của tôi. Đã vào đây rồi cũng không nên trở ra làm gì sớm. Vì thế tôi hướng thẳng đến quầy lễ tân, gương mặt tỏ ra bình thản, không vì tiếng nhạc xập xình kia mà khó chịu.

“Một chai Maraschino.” Giữa những âm thanh hỗn tạp này, tôi bắt buộc phải nói với giọng khá to để người pha chế rượu kia có thể nghe thấy.

Bởi vì ngày mai là chủ nhật, tôi mới có thể cho phép bản thân tự do uống rượu như vậy.

Sau khi nhận cái gạt đầu của anh ta một lúc, tôi được đưa đến tay là một chai Maraschino đã được khai ra theo đúng yêu cầu. Rót chất lỏng trong suốt ấy quá nửa chiếc ly thủy tinh, tôi chăm chú nhìn vào biểu hiện khác lạ của người pha chế rượu. Anh ta mặc bộ gilet chỉnh tề, gương mặt có chút bối rối, cũng có chút lạnh lùng khi nhìn tôi.

Mặc kệ thái độ của người này, tôi ngửa cổ nốc một hơi toàn bộ phần rượu trong ly. Mùi vị anh đào vẫn còn ứ đọng trong cổ họng tôi, vừa ngọt vừa chất đến lạ thường.

Ly rượu mùi anh đào này lại khiến tôi nhớ đến cô mất rồi...

Cũng không hẳn, sở dĩ vì tôi nhớ cô trước nên mới gọi uống Maraschino...

A~ Tôi bỗng thêm khát được gặp cô, được ôm hôn cô ở trong lòng quá đi. Nghĩ thế, tôi lại tiếp tục rót đầy ly rượu, uống tiếp một hơi. Hết ly này, lại đến ly khác, tốc độ của tôi ngày một nhanh dần.

Đối với tôi, tôi chẳng có lý do nào để buồn cả. Biết được Sakura tồn tại thứ gọi là tình cảm với mình, có khi tình cảm ấy thật sâu đậm, đáng lẽ tôi phải vui lên mới đúng. Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy sầu não và cả... lo sợ đến như vậy!? Chẳng lẽ tôi đang cố tiếp nhận, Sakura cùng tôi vĩnh viễn không thể nào gặp nhau được nữa như trong giấc mơ, như lời Henry, và như lời cô nói sao?

Mặc dù rất sợ hãi, nhưng tôi vẫn cố trấn an bản thân rằng, không sớm thì muộn, nhất định sẽ có một ngày tôi gặp lại được cô. Chuyến đi này cũng không phải là chuyến đi vào địa ngục.

Và cả, khi nhận ra Sakura thật sự nói yêu tôi, tôi có lẽ đã xác định ra chính con đường mà mình cần đi rồi.

Hãy cứ thử nghĩ, nếu như ngày hôm đó chúng tôi không gặp nhau, tôi không bị rần rốc cắn, có lẽ sự thật sẽ mãi mãi bị chôn vùi, chúng tôi chắc chắn sẽ không bao giờ giao nhau nữa. Nạn này xảy ra, xem như cũng là một chuyện tốt. Tôi cười khẽ, nét trầm tư phiền muộn hoàn toàn để ở ngoài khuôn mặt.

Một ly rượu không màu vị anh đào lại tiếp tục tràn qua môi tôi.

“Anh bạn này, chỉ một mình thôi sao?” Đó là giọng nói của một cô gái, ăn mặc bộ váy tùy hứng màu cam chói. Cô ta cầm một chiếc ly trống không đứng trước mặt tôi, ra dáng yểu điệu mà cũng thật sành sỏi, sắc súa mùi vị phong tình.

Tôi chỉ nhếch miệng cười một cái, dáng vẻ đậm chất kiêu kì của một gã công tử đào hoa. Nhưng lúc này đây, đầu óc tôi đã bắt đầu quay cuồng, trong người bỗng toát ra một nguồn khí nóng bách bực.

Cô ta cầm lấy chai rượu của tôi, toan tính rót rượu vào ly của mình. Nhưng thậm chí, chưa kịp rơi vào ly một giọt rượu nào, chai rượu của tôi trong tay cô ta bỗng chốc bể nát. Tạo nên một tiếng “choang” không hề nhỏ, chất lỏng trong suốt còn lại lan tràn trên bàn.

“A!” Người phụ nữ hoảng hốt đứng bật dậy. Bọn người gần đó phóng ánh mắt lạ lẫm dò xét đến cô ta, đến tôi, và đến chai rượu đã sớm “quy thiên”.

Chưa kịp tìm hiểu rõ sự tình, vì sao chai rượu kia lại có thể trong tay cô chân dài mà vỡ choang như vậy, mắt tôi lúc này đã nhoe đi, không hiểu vì đèn trong này quá mập mờ, vì tôi đã uống quá nhiều, hay vì lý do gì khác...?

Cảm giác khó chịu ngày một tăng lên, toàn thân đều trở nên nóng bức, như muốn thiêu đốt tâm can tôi vậy. Khi tôi nhận ra được sự bất bình thường từ phía dưới cơ thể thì mọi việc dường như đã muộn.

Nhìn người phụ nữ lảng lơ trước mặt, tôi cố gắng lắm mới có thể kiềm chế được ý định vồ lấy cô ta. Cả cơ thể dường như đã run lên bần bật. Xem ra... tôi khắp không thể chịu đựng nổi cảnh bức bối này nữa rồi.

Tôi chạy thật nhanh về hướng phòng vệ sinh, liên tục xóc nước vào mặt ngay sau đó. Nhưng cảm giác hư ảo ấy vẫn không thể nào dập tắt cho xong.

Ai là kẻ chủ mưu?

Đáp án có thể là có ai đó đã không thể cưỡng lại vẻ bề ngoài của tôi, muốn cùng tôi xuân tình dạt dào một đêm đầy mê. Hay là mặc kệ nhỉ? Tôi cũng đâu mất mát gì?

Tôi tự tát vào má mình, nếu như thế thì làm sao tôi có thể tránh khỏi cảm giác tội lỗi đối với Sakura đây? Không được, tôi phải cầm cự cho đến khi...

không thể cầm cự nổi nữa.

Tôi nhìn mình trong chính tấm gương, nhưng do ánh nhìn đã mờ dần nên tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt bản thân lúc này như thế nào. Tôi tiếp tục vốc nước vào mặt, lại nhìn lên gương, hình chiếu trong gương kia vẫn là một hình thù mờ nhạt trong ánh mắt tôi, đôi khi lại nhân đôi, nhân ba lên. Cho dù lắc đầu mấy cái, trạng thái của tôi vẫn chưa thể tốt lên được.

Có thể giải thích, thị lực kém, đầu óc hoa như vậy vì tôi đã uống quá nhiều chất cồn. Còn cả cơ thể nóng bức như vậy vì thuốc kích thích trong chất cồn đó.

Hai loại kích thích cùng gặp nhau chính là khiến tôi khó chịu đến cực điểm!

Trong gương bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một nhân ảnh nhỏ nhắn. Nhân ảnh ấy khoác trên người bộ y phục đen, mái tóc được giấu kĩ trong chiếc mũ lưỡi trai cũng đen nốt. Một nửa gương mặt bị che khuất, khiến tôi bằng mọi cách vẫn không thể nhìn thấy được cô ta là ai, huống chi tôi lại trong tình trạng hoa mắt đến đường đi đi còn không rõ như thế này.

Ày, có gì đó không đúng, tôi cố gắng thu xếp lại trật tự suy nghĩ trong đầu óc mơ hồ của mình, tìm hiểu cái không đúng của tôi là gì. Ngần người vài giây, tôi mới nhận ra, đó là... tại sao WC nam lại xuất hiện con gái? Lại xuất hiện không đúng lúc như vậy?

“Ra ngoài đi!” Tôi cất giọng khàn đục, không hướng mắt nhìn đến cái kẻ đó nữa.

Cô ta không nói gì, nhẹ nhàng nắm lấy tay và kéo tôi đi. Cái chạm ấy như truyền ra một luồng điện chạy khắp, khiến toàn thân tôi tê dại, kéo theo là dục vọng chinh phục, tôi không thể kiềm chế mà run lên. Chính lúc này, tôi hoàn toàn bị dục vọng kia đánh cho gục ngã.

Tôi nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn ấy, lôi mạnh về phía mình. Một cách nhanh chóng nhất, tôi ép cô ta tựa hẳn vào thành bồn rửa mặt, bàn tay không kiêng nể gì mà siết chặt thân hình nhỏ bé, đôi môi thô bạo chiếm giữ lấy đôi môi anh đào của đối phương, trực tiếp ngấu nghiến như thưởng thức một món ăn vô cùng hấp dẫn.

Cô ta... cũng rất nhiệt tình hưởng ứng, vòng hai tay qua cổ mà tiếp nhận nụ hôn của tôi.

Được một lúc như thế, cô ta ra sức đẩy tôi ra, hướng mắt nhìn về người con trai vừa mới bước vào phòng vệ sinh, rồi lại cúi đầu xuống. Dù lúc ấy mắt tôi đã dúm lại, không thể nhìn rõ được mặt kẻ kia, nhưng ước chừng thì có vẻ kẻ kia đã đem ánh nhìn kinh ngạc nhìn tôi và người con gái này.

Tôi lại vì đầu óc mê sảng nên không nghĩ nhiều được như vậy, tiếp tục ôm cô ta mà hôn môi, hôn cổ cuồng nhiệt.

Đó là chút ý thức cuối cùng của tôi. À không, từ khi ôm người con gái kia, tôi đã không còn ý thức rồi.

Tỉnh dậy vào chiều hôm sau, tôi cảm thấy vô cùng cực choáng váng. Bóp chán vài cái, tôi mới có thể nhận ra là mình đang không ở nhà. So với căn phòng của tôi, căn phòng này tiện nghi có kém hơn nhiều phần. Vậy nơi này là ở đâu?

Chuyện đêm qua sớm đã bị tôi quên đi hơn một nửa. Dù cố gắng thế nào, tôi cũng không thể nhớ ra bản thân làm sao lại ở trong căn phòng này. Đây là nhà trọ bên trong quán bar? Có thể lắm.

Vạch mắt chẩn lên, liếc nhìn cơ thể khoả thân của mình, tôi lại bóp chán thêm vài cái nữa. Tôi đã gây ra một lỗi lầm lớn với Sakura rồi, nhờ khi biết chuyện tôi đi một đêm với người con gái khác, cô ấy sẽ đâm ra ghét tôi mất. Trước kia là ghét giả, sắp tới sẽ là ghét thật, đã ghét thật thì tôi tỏ ý hối lỗi cỡ nào chẩn chẩn cũng vô dụng.

Trong lòng tôi lo lắng thấy rõ, trước khi đi tìm Sakura tại sao lại xảy ra chuyện cơ chứ? Tôi không rõ nên giải quyết mọi chuyện như thế nào cho thật thoả đáng.

Tôi nhú nhú mày hướng đến chỗ trống bên cạnh. Lạnh tanh, chứng tỏ người đi đã lâu. Có lẽ vì tôi quá say, cộng thêm tác dụng phụ của chất kích thích nên mới ngủ liền mạch tới chiều lại không hay biết gì như vậy. May mắn là, cô ta không phải người con gái vì vẻ đẹp trai của tôi mà ở lại đeo bám.

Cũng có khi, cô ta chính là người không cưỡng lại vẻ đẹp của tôi, nên muốn “cưỡng bức” tôi một đêm chẳng?

Trong tiềm thức của tôi, ngoài cái bóng đen thui nhỏ nhắn, trên đầu đội nón lưỡi trai đen, tôi chẳng thể nhớ bất cứ thứ gì về cô ta nữa cả. Sau này nếu có gặp lại, tôi cũng không thể nào nhận ra.

Tôi nhướn người với lấy chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường. Quả không sai, chiếc máy đã tràn ngập những cuộc gọi cùng những tin nhắn từ mẹ Yosuke. Tôi thăm thán, qua đêm bên ngoài lại không báo với ai một tiếng, có lẽ bà rất lo lắng. Đã lo lắng, chắc chắn bà sẽ trách móc.

Tôi ấn nút gọi, dù biết là sẽ nhận những lời lẽ không tốt đẹp gì từ phía mẹ, nhưng tôi bắt buộc phải làm như thế, để khiến bà an tâm đôi chút.

Chuông đổ không lâu, đầu bên kia đã có người bắt máy. “Yosuke Kuro, mẹ nghe quản gia nói đêm qua con không về nhà...?” Giọng bà tuy không mang ý nạt nộ, nhưng cường điệu nhấn nhá mang hàm ý khiển trách thấy rõ. Đặc biệt, cái từ “Yosuke Kuro” kia đã mạnh mẽ vạch trần sự tức giận của bà, đơn giản vì, mọi khi bà không gọi thẳng tên họ tôi như thế.

“Vâng...” Tôi cười lấy lòng, “...cũng đâu phải lần đầu con qua đêm bên ngoài, mẹ không cần phải...”

“Nhưng là lần đầu ngủ bên ngoài mà không thông báo ai cả!” Sự tức giận chính thức được bộc phát. Mẹ Yosuke bình thường rất hiền lành, đôn hậu, đương nhiên con tức giận của bà chắc chắn sẽ không giống người.

“Con xin lỗi~ lần sau nhất định sẽ không tái phạm.” Tôi nheo mắt cảm thán.

Ở bên này, tôi có thể cảm nhận đầu dây bên kia đã dịu xuống một chút, khí nóng không còn lan toả nhiều đến chiếc điện thoại mà tôi đang cầm nữa.

Tôi thở ra khe khẽ, lập tức bị câu hỏi bên kia của bà làm cho nghẹn họng. “Vậy con ngủ ở đâu? Với ai?”

Ở phòng trọ trong quán bar, với một nữ nhân lạ mặt khác? Tôi lắc lắc đầu, chẳng thể nào tưởng tượng ra kết cục của mình sau khi nói ra sự thật ấy.

“Con ngủ ở nhà bạn...” Nói dối! Đích thị là nói dối! Nhưng tôi chẳng còn cách nào khác nên buộc phải làm vậy, nếu không, tôi nhất định sẽ bị phạt.

“Con trai, con cũng có bạn sao?”

“...”

Quả thật là mẹ rất hiểu tôi, biết rõ tôi chẳng có mấy đứa bạn. Dẫu cho có thì cũng chỉ ở mức độ bình thường, không thân thiết đến mức về nhà ngủ chung như vậy. Lần này thì lời nói dối của tôi đã lộ ra khe hở mất rồi.

“Kuro?”

“Sakura...” Tôi khe khẽ thốt vào điện thoại. Đến lúc định thần nhận ra bản thân vừa vô ý nói gì, thì đã không kịp nữa rồi. Tôi hốt hoảng, đầu óc bắt đầu hỗn loạn.

“...” Sự im lặng của mẹ Yosuke càng khiến tôi lạnh toát sống lưng. Nếu như bà hiểu lầm thành ý gì đó, có thể là bà sẽ đem tôi băm ra cũng nên.

“Bọn con...” Ngay lúc tôi định lên tiếng giải thích, đột nhiên bên kia truyền đến một tiếng cười đùa cợt. “Là con bé đó à? Từ tối hôm qua đến bây giờ luôn sao? Haha, mẹ không ngờ là Kuro lại không biết kiềm chế đến như vậy. Được rồi, hai đứa vui về nhé!”

Tôi ngoác mồm, cảm như muốn rớt xuống đất tới nơi. “A không, mẹ Yosuke, chờ chút...” Tôi ra sức gào vào điện thoại, kết quả nhận lại là một âm thanh ngắt máy bẽ bàng.

Không nhầm lẫn gì nữa, bà đã hiểu lầm tôi với Sakura rồi. Nhưng... thái độ của bà đã hoàn toàn vượt xa suy nghĩ của tôi. Bà không nổi giận, mà còn châm chọc ư? Con trai bà đã làm chuyện đó cơ mà? Tôi ôm đầu thăm cảm thán với người mẹ quái đản này.

Cũng có khi, ấn tượng của Sakura đối với bà vô cùng tốt đẹp.

Nhưng như vậy thật là thuận lợi cho tôi, tôi phải thăm cảm ơn cách hành xử của mẹ mình mới đúng. Để bà hiểu lầm một chút về mối quan hệ giữa tôi và cô... cũng không sao.

Nhìn thấy giọt máu nhiều trên tấm ga giường trắng tinh mà nhàu nhĩ, tâm trạng tôi vốn dĩ không tốt, nay lại càng thêm trầm xuống. Những giọt máu nhỏ kia đã thắng tay giáng một đòn vô cùng nhức nhối vào tâm trí tôi.

Tôi đã hại một đời con gái mất rồi!

Tôi hít vào một hơi thật sâu, rồi thở mạnh, cũng là thở ra cái sự nặng nề trong lòng. Nhưng vô ích, một tấm trình tiết đã bị tôi huỷ hoại, tâm trạng tôi làm sao có thể khá lên? Giờ thì, tôi đã có thể hiểu được tình cảnh của những kẻ đàn ông trắng hoa khi quan hệ với gái, sau đó lại nhận ra bọn họ “vẫn còn” là như thế nào rồi.

Vốn đã cảm thấy tội lỗi với Sakura, nay tội lỗi lại càng chồng chất tội lỗi. Tôi úp mặt lên gối, cố nuốt ngược nước mắt vào bên trong, sau lại ra sức đập đầu vào gối mấy cái. Lập tức cảm thấy có điều gì đó bất thường, tôi ngừng động tác, rồi lại chuyển thành động tác dụi dụi một bên má lên chiếc gối êm ái.

Chẳng rõ tại sao trong lòng tôi lại cảm thấy thư thái một chút, có lẽ, vì đâu đó vẫn thoảng thoảng mùi anh đào đặc trưng của ai kia?

Là mùi anh đào! Phong vị này như viên kẹo the, trực tiếp khiến tôi “thông mũi mát họng”, cơn đau đầu buồn bã liền được xoa dịu đi chút đỉnh. Trong lòng tôi dâng lên một niềm hy vọng nhỏ nhoi, tôi hy vọng rằng bản thân sẽ không nhầm lẫn.

Lại nghĩ tới “con người kia” không có lý do gì để làm như vậy, tôi vừa vui vẻ một lúc đã nhanh chóng trầm mặc hẳn. Có thể là tôi đã ảo tưởng về Sakura một lần nữa...

Những tưởng tôi sẽ canh cánh chuyện này trong lòng mãi không thôi, nhưng thật ra, hai ngày hôm sau - ngay thời điểm kì thi cuối năm diễn ra, tôi đã hoàn toàn xếp chuyện cái đêm ở bar vào một góc. Cũng bởi vì người con gái kia không hề đến tìm tôi ăn vạ, và tôi luôn miệng nhấn nhủ với bản thân rằng: Là con trai đang trong độ tuổi sung sức, bạn gái lại không có ở đây, cùng nữ nhân khác trải qua một đêm có lẽ chẳng sao. (— —)

Thật tình thì tôi cũng đã nhận ra được “chút chút” lưu manh của mình qua cái lời tự nhủ nhủ kia.

Cái chính là, tôi “không có thời gian” để suy nghĩ đến nó, niềm suy tư của tôi hiện tại chỉ tập trung lên chuyến đi tìm Sakura mà thôi.

Ba ngày thi kết thúc, tuy không làm bài ở trong phong độ tốt nhất, nhưng tôi cũng đã hoàn thành một cách xuất sắc bài thi của mình.

Không do dự thêm phút giây nào nữa, một ngày sau thi, tôi đã tức tốc chuẩn bị hành lý. Xách vali đứng trước sảnh đi ở sân bay, tôi ngoảnh mặt nhìn lại phía sau lần cuối. Tôi có cảm giác rằng...bản thân sẽ không thể nhìn thấy nơi này một lần nào nữa.

Mặc dù vậy, tôi không hề hối hận với quyết định của mình. Mục đích chính của chuyến đi này là tìm kiếm, khuyên bảo và bảo vệ Sakura.

Chẳng qua là, để cha mẹ ở lại một mình như vậy, tôi có chút không cam lòng.

Khi xin phép, tôi đã nói lý do là tự thưởng cho bản thân một chuyến du lịch vòng quanh thế giới, xả stress cuối năm học. Ba mẹ tôi đã gật đầu thuận theo, nhưng kì thực họ không hề biết con trai họ đi theo lộ trình gì cả.

Nhắc đến mới nhớ, lộ trình của tôi đều là do Henry sắp đặt. Tôi chỉ biết nơi đầu tiên tôi cần đến là bán đảo Alaska. Nơi này với New York tuy đều thuộc địa phận của Mỹ, nhưng chẳng hề gần nhau chút nào. Sakura thật sẽ ở đây sao?

Bất chợt, điện thoại trong túi tôi rung lên. Tôi liền áp nó vào tai ngay sau đó.

“Kuro a~, đi du lịch sao lại không nói chị gì cả vậy?” Chưa kịp cất giọng, tôi đã nghe được giọng nói phát ra ý trách móc từ phía Shirin.

Tôi cười khẽ. Chính tôi cũng đã quên mất phải nói với Shirin một tiếng. “Em xin lỗi.”

“Chị cũng muốn đi.” Ở bên kia, Shirin vô cùng khản trương.

“Trễ rồi.” Tôi ngược nhìn đồng hồ. Lý do này chỉ là nguy biện, lý do chính hơn cả, là tôi không phải đi du lịch như chị nghĩ.

“Ừ, lần sau vậy.” Không cần nhìn, tôi cũng có thể thấy được khuôn mặt ra chiều tiếc nuối của chị. “À, Kuro lần này đứng nhất bảng nữa rồi nhé.”

Tôi cũng sớm biết thế. Sakura đã rút học bạ ra khỏi trường, kẻ thiên tài ấy đi rồi, không còn đối thủ cạnh tranh, dĩ nhiên tôi lại trở về với thứ hạng của mình. Lại nghĩ đến, bọn người trong câu lạc bộ antifan của Sakura trong trường mất đi chính chủ, cảm thấy những hoạt động trong nhóm chỉ là dư thừa nên đã sớm hạ băng rôn xuống mà tan rã. Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được liền vọt ra miệng một nụ cười.

Nghe thấy giọng nói trong trẻo của nữ phát thanh viên, tôi biết đã đến giờ rồi. Vì thế, tôi vừa gửi lời từ biệt vào máy, vừa tiến về phía sân bay. “Em đi đây, chị ở lại vui vẻ,... nhớ sống cho thật tốt đấy!”

“O~ sao Kuro nói giống như là đi luôn không trở về vậy?”

Giọng điệu thấp thỏm của Shirin đã nói cho tôi biết mình vừa thật vô ý. Tôi híp mí cười khi vào máy. “Đương nhiên là phải trở về rồi~” Lời nói này cũng chính là lời tự trấn an của bản thân tôi.

“Nhớ mua quà cho chị nhé!”

Vâng dạ một hồi, tôi cúp máy và thiết lập chế độ máy bay. Sau khi đứng trên chuyến xe tiến đến vị trí cất cánh, tôi cuối cùng cũng đã xuất phát.

Bán đảo Alaska, liệu nơi cách xa một nửa bán cầu ấy sẽ có điều gì thú vị đang chờ tôi?

...

----END CHAP 41----

Aut: Web này đọc trong điện thoại không thấy rõ mấy chữ in nghiêng cho lắm, mọi người để ý những chữ in nghiêng với hàm ý của nó nha, từ đầu đến cuối truyện luôn. :)

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: du Lịch

Anchorage, bán đảo Alaska, Hoa Kỳ.

Sau gần một ngày ngồi trên máy bay, tôi tức tốc tìm ngay khách sạn để nghỉ ngơi. Cũng vì múi giờ hai nơi quá chênh lệch, tôi là kiệt sức không còn gì để nói. Vừa bước vào trong phòng, tôi không suy nghĩ gì liền ngã lưng xuống chiếc giường êm ái, mắt nhắm lại tận hưởng.

Sau đó, tôi trực tiếp đi vào một giấc ngủ sâu.

Giấc ngủ của tôi kéo dài cho tới 11 giờ đêm. Cũng vì con đói bụng ào ạt kéo tới, không thể nào ngủ thêm nữa, tôi đành thức dậy gọi suất ăn khuya. Trong khi chờ đợi thức ăn, tôi đi tắm rửa, vệ sinh cá nhân sạch sẽ.

Vừa được một lúc, phía cửa đã có tiếng gọi cửa cộc cộc vang lên. Tôi nhú nhú mày lạ lắm. Nhanh vậy đã có thức ăn rồi sao?

Tôi xả hết bọt sữa tắm trên thân thể, quần đại một chiếc khăn tắm ngang hông và nhanh chóng thẳng hướng cánh cửa mà tiến. Qua mắt mèo trên cửa, tôi thấy được một bóng dáng đen, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai, trên tay là một hộp bia các tông. Con gái hay con trai, tôi cũng không cách nào phân biệt. Nhưng nhìn người này rất thấp, cộng thêm dáng người nhỏ bé, chắc là con gái.

Hắn đứng đây chờ tôi được một lúc rồi, kiên nhẫn đến vậy, tôi không nên phụ người ta làm gì. Và cũng là không nghĩ thấy mùi nguy hiểm trên con người này, tôi chậm rãi mở cửa.

Hiện tại, tôi có dịp nhìn thấy được làn da trắng nõn hấp hê dưới chiếc mũ lưỡi trai, cộng thêm đôi gò má hơi ửng đỏ của hắn khi trông thấy con trai bán khoai thân. Tôi chắc chắn một trăm phần trăm, người trước mặt là con gái.

Có gì bộ ngực lại “phẳng lì” đến vậy? Cái trang thành nam nhân sao? A~ cô gái này thật thú vị.

Cô ta không để tôi mở miệng, lập tức đẩy chiếc hộp kia đến trước ngực tôi. Tôi theo phản xạ đỡ lấy nó.

Hai bàn tay cô gái lúc này đã trống trải, cô giơ tay lên múa múa trong không trung. Bấy giờ, tôi mới biết là cô gái này bị câm. Cũng may, trước đây tôi đã được học qua ngôn ngữ ký hiệu. Hiện tại có thể dịch ra hàm ý của cô gái là: Có người nhờ tôi gửi cái này cho anh.

“Của ai cơ?” Dĩ nhiên là tôi dùng thứ Anh ngữ để giao tiếp.

Cô ấy lại tiếp tục múa tay: Tôi không biết.

“Không rõ xuất xứ?” Tôi nhú nhú mày. “Tôi làm sao có thể mở nó ra, chẳng may trong đó là bom thì làm sao đây?”

Cô ta ngược lên nhìn tôi, đôi mắt đeo lens vàng nâu có phản hơi giả, khuôn mặt thanh tú, có thể chấp nhận thuộc vào dạng xinh xắn. Đương nhiên là so với Sakura, cái gì cũng không bằng. Cô ta cứ thế nhìn tôi một lúc, sau nở một nụ cười nửa miệng. Nụ cười ấy lập tức khiến hình tượng xinh xắn đáng yêu trong mắt tôi lúc này đều bay biến hết cả, xung quanh chỉ còn lại tia nguy hiểm.

Tôi ngây dại, mắt không thể rời khỏi khuôn miệng kia. Nụ cười ấy, có gì đó rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc!

“Đó là chuyện của anh, không phải của tôi.” là ý nghĩa của động tác mà cô đang diễn tả.

Dứt hành động, cô gái xoay người bỏ đi. Được một đoạn thì bị tôi gọi lại, cô ta dừng bước chân.

“Chúng ta trước đây có phải đã gặp nhau?” Nụ cười nửa miệng ấy, rõ ràng là tôi đã bắt gặp trên môi ai rồi.

Cô ta không xoay người lại, ký hiệu tay đều được diễn tả ở một bên vai: “Nhầm lẫn rồi.” Sau đó, cô ta chụp lấy chiếc nón áo khoác lên đầu, nhẹ nhàng bước thẳng.

Tôi quay trở vào trong phòng, trên tay vẫn là hộp các tông đáng nghi hoặc. Liệu tôi mở nó ra, có khi nào bùm một tiếng, tôi sẽ banh xác luôn không? Con ớn lạnh từ đầu bỗng dưng ập tới, tôi lắc đầu một cái. Quyết định vì sự an toàn của bản thân, tôi không thể tùy tiện mở nó ra.

Thức ăn khuya được đem đến không lâu sau đó. Tuy con đói vẫn còn rạo rức trong người, nhưng khi nhìn mớ đồ ăn ấy, tôi lập tức không có thiện cảm.

Tôi dùng hai bàn tay, vuốt khuôn mặt mình dọc từ trên xuống dưới. Kì thực, đây là lần đầu tiên trong suốt 18 năm tồn tại, tôi đi du lịch xa một mình. Vì vậy mà tôi đã quên khuấy đi một vấn đề vô cùng quan trọng. Ấy là...không có ai nấu cho tôi ăn cả!

Chưa bao giờ tôi cảm thấy hận cái căn bệnh quái quỷ này của mình như vậy!

Tôi dĩ nhiên phải tự nấu tự ăn, dù gì, tôi cũng đã trải qua một khoá luyện tập trong một khoảng thời gian. Nhưng trước mắt, phòng khách sạn này không có phòng bếp, muốn ăn đều phải đi gọi. Chẳng lẽ...cả đêm này tôi sẽ phải nhịn đói sao?

Điện thoại của tôi bất chợt rung lên.

“Con trai, đã ngủ hay còn thức? Đói thì lấy thức ăn mẹ đã nhét vào trong vali. Không đem theo Hondo Tanaka-san, xem như những ngày sau, con hãy tự xoay xở.” Là tin nhắn của mẹ Yosuke.

Cứu tinh xuất hiện, tôi cảm động mãi không thôi. Sau khi đáp trả bởi dòng tin “cảm ơn mẹ”, tôi lập tức tìm đến vali. Bên trong hiển nhiên có sự xuất hiện của vài hộp thức ăn.

Tôi vừa nhai nhóp nhép miếng bánh gato, vừa nhìn chăm chăm vào chiếc hộp bí ẩn. Suy cho cùng, không có người nào ghét tôi đến độ gửi quà bom hăm hại tôi ở chốn này. Có thể đơn thuần chỉ là những món đồ gì đó, đều là do tôi hoá lên cả mà thôi.

Cũng vì sự tò mò, tôi tiến đến gần chiếc hộp đặt trên giường. Nhìn vào nó một lúc trước khi mở ra. Tôi chậm chạp và nhẹ nhàng nhất có thể, nếu bên trong không chứa bom mà chứa thứ nguy hiểm khác, tôi còn bảo toàn được tính mạng.

Tôi từng nhìn vào trong hộp. Quả thật không phải bom, nhưng là... đồ nguy hiểm.

Thứ mà tôi cầm lên đầu tiên là một khẩu súng ngắn, có cấu trúc phức tạp hơn các loại súng mà tôi từng thấy rất nhiều. Chẳng rõ là nó có tính năng gì khác, tôi thật sự muốn thử. Nhưng có lẽ thứ trong khách sạn không an toàn một chút nào, tôi đành dẹp đi ý nghĩ ấy.

Không chỉ súng, bên trong còn có dao găm, bom khói, bom sáng, một chiếc áo, một chiếc mắt kính, một chiếc giày, một sợi dây,... Chiếc dao găm kia được bao bọc trong một lớp vỏ chắc chắn, trên chính giữa lưỡi dao có khắc một đóa anh đào, phù dọc theo từng đường nét thanh mảnh là một lớp màu hồng, trông vô cùng tinh xảo.

Còn chiếc áo này? Hình dạng chẳng khác gì áo ba lỗ, chỉ là dày hơn một chút, màu đen. Chất liệu vải cũng vô cùng lạ, vừa nhẹ vừa dai vừa cứng. Xoay xoay cái áo một hồi, tôi liếc nhìn đến con dao găm bên cạnh. Độ chùng vải giấy suy nghĩ, tôi vớ nhanh con dao và rạch một góc vô cùng nhỏ trên chiếc áo. Kết quả là... nó đã bị rách.

Ban đầu, tôi còn nghĩ nó là áo chống đạn, nhưng vẫn có thể bị dao rạch rách, có lẽ là không phải rồi.

Nhưng nhìn chung, thẩm mỹ của cái áo không tệ, tôi đem cái áo ấy mặc lên người. Giải quyết xong vấn đề khúc mắc về áo, tôi lại đảo mắt tinh ý quan sát đôi giày. Trong lòng tôi thầm tán thưởng cái người gửi tới món đồ này. Ấy là giày, cụ thể hơn là giày trượt patanh. Với tốc độ cùng kỹ thuật trượt của tôi, đương nhiên đôi giày này khiến tôi có nhiều lợi thế hơn so với người chạy bình thường.

Sợi dây kia thì sao? Tôi cầm sợi dây, soi soi, ném ném lên không trung một hồi vẫn không thấy có gì đặc biệt, nó chỉ dài ngang chiều cao của tôi. Hay là dùng để quất người như roi nhỉ? Tôi thử quất vào tay, dĩ nhiên là rất đau, nhưng chưa thể nào so sánh được với roi.

Nhưng... sợi dây này co giãn được! Nó như dây thun vậy, có thể tùy tiện giãn ra dễ dàng.

Động não lúc lâu, tôi cũng quyết định đứng dậy. Tôi buộc sợi dây vào khoá cửa, rồi kéo giãn nó và luồn qua cửa tủ, tiếp tục kéo giãn, vòng một vòng vào chân giường, tay cầm tủ lạnh, cánh cửa phòng tắm, bắc lên đèn chùm, khiến chiếc đèn hơi chao đảo một chút, lại thêm một vòng qua chân giường khác. Tôi dụng sức và dừng lại khi cảm thấy không thể bằng sức của mình kéo giãn thêm được nữa.

Tôi đem ánh mắt hài lòng lướt quanh căn phòng được giăng hỗn độn chỉ bởi một sợi dây, tưởng tượng nên thảm cảnh sau đó, tôi cười cười yêu dị. Hai bàn tay vẫn giữ chặt sợi dây bỗng dưng buông thõng.

Rầm! Rầm! Rầm! Uỳnh!

rầm!

Tôi đã ngây ngốc đứng lạng một chỗ, miệng hơi hé ra, mắt đảo qua đảo lại đường đi của sợi dây. Sợi dây ấy co lại, đi đến đâu, đồ vật đổ ngã đến đó. Cánh cửa phòng tắm cùng cửa tủ đều bung ra khỏi bản lề, cửa tủ lạnh cũng chung số phận, kéo theo cái tủ lạnh kia đổ rầm xuống. Chiếc giường bị xô dịch một đoạn không hề nhỏ. Riêng chiếc cửa chính của căn phòng - nơi trực tiếp chịu ảnh hưởng của sức co dây, không chỉ chệch bản lề, mà còn trực tiếp văng ra, dính vào cửa phòng bên cạnh và ngã “uỳnh” xuống.

“Hơ hơ~”

Uỳnh!

Chiếc đèn chùm trên cao lúc này chỉ là lung lay, hiện tại đã đổ ầm xuống nền gạch lát đá, khiến nền gạch kia bị bể vỡ, mảnh gạch vụn bắn toé tứ tung. Nguồn ánh sáng chính của căn phòng nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại là những đốm đèn con. Cũng may là tôi lường trước việc này nên đứng xa chỗ ấy ra một đoạn, không thì gây ông đập lưng ông rồi.

Tôi vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nuốt ực nước miếng nhìn đám tàn tích trước mặt. Lúc đầu cũng có nghĩ đến, nhưng không nghĩ thảm cảnh sẽ “đồ sộ” như vậy. Quả là một sức mạnh khủng khiếp đi.

“Có chuyện gì vậy???”

“...”

Đêm ấy, sau khi đèn xong mọi thứ, tôi trực tiếp bị “tổng cổ” khỏi khách sạn. (____~)

Sớm biết là độ co giãn của sợi dây kia có sức công phá lớn như vậy, tôi nhất định sẽ không thử nghiệm. Ban đầu tôi còn nghĩ cùng lắm thì đèn chùm sẽ rơi xuống, mấy cánh cửa kia biến dạng một chút mà thôi~.

[Aut: Không biết ngoài đời có sợi dây nào như thế này không, vì đây chỉ là sản phẩm tưởng tượng của mình thôi. Mình nghĩ tập gần cuối cần đến nó, nên

mới cho thêm vào :]]

Dẫu sao, tôi vẫn chưa thể thích nghi được mùi giờ ở đây, đồng hồ sinh học chưa thể thay đổi, cả đêm này chắc chắn tôi sẽ không cảm thấy buồn ngủ. Vì thế, việc tìm khách sạn cứ tính sau, trước hết, tôi phải đi thông dong hít thở không khí cái đã.

Nghĩ là làm, tôi gắn đôi giày patanh vào chân, lượn lượn vài vòng trên con đường yên ắng tịch mịch. Ai chẳng rõ, trước cơn bão là một bầu trời trong xanh yên ắng, trời càng trong, cơn bão sau đó càng mạnh mẽ. Dự cảm trong tôi không lúc nào có thể nguôi ngoai . .

Những vật dụng kia có thể là Henry đã đưa đến. Sự có mặt của chúng càng chứng minh rằng, nguy hiểm như lời cảnh báo của anh nhất định vẫn đang chờ đợi tôi, không sớm thì muộn.

Đối với những thứ ấy, tôi luôn có một sự lo sợ nhất thời...

.

0 giờ đêm, muốn tìm kiếm một bóng người ngoài đường lúc này cũng thật khó, không gian bốn bề yên bình cô tịch. Chỉ riêng tôi chiếm hữu một bầu trời tự do như vậy, thật chẳng còn gì có thể thoải mái hơn.

Tôi tự tiện nằm xuống một chiếc ghế ngoài đường, gối đầu lên hai tay, một chân vắt lên đầu gối của chân kia. Trong tư thế ung dung nhàn hạ, tôi ngửa cổ lên nhìn ngắm bầu trời đêm. Bầu trời hôm nay không trăng, nhưng rất nhiều sao, lung linh huyền ảo vô cùng. Suong đêm nhẹ nhàng rơi xuống, phả ra hơi lạnh lạnh, khiến tâm trạng vốn dĩ nặng nề của tôi ít nhiều trở nên thư thái.

Thấy một ngôi sao sáng xẹt qua, tôi chớp chớp mắt. Thứ kia là sao đổi ngôi ư? Sống trên đời, tôi cũng từng nghe người ta tương truyền rằng, những điều ước được cầu nguyện dưới sao băng đều sẽ trở thành hiện thực. Tuy cảm thấy lời ấy không đáng để tin tưởng, kia chỉ là thiên thể bốc cháy khi va chạm với khí quyển mà thôi, nhưng tôi vẫn cứ thử giả bộ tin vào tâm linh, dù sao cũng không mất mát thứ gì. Vì thế mà khi thấy ba ngôi sao xẹt chiếu sáng tiếp, tôi nhắm mắt lại nguyện cầu, tư thế vẫn giữ nguyên vị trí cũ.

Tôi đã ước rằng: Tôi và Sakura có thể gặp lại nhau, có thể yêu nhau. Sau này có thể cưới nhau, sinh con nối dõi dòng họ nhà Yosuke, sống hạnh phúc với nhau,...À, tình cảm mà tôi dành cho Sakura, cũng như Sakura dành cho tôi không lúc nào phai nhạt. Còn nữa, mọi người còn phải thật khỏe mạnh, đưa con trong tương lai phải thông minh xuất chúng hơn cha mẹ nó,... Vì ước nhiều quá, tôi chẳng rõ được ba ngôi sao kia đã bay biến về phương trời nào.

Trước khi mở mắt, tôi bỗng bật cười khanh khách. Mọi chuyện cứ tiến triển như điều ước kia, chắc chắn tôi sẽ trở thành người hạnh phúc nhất thế giới.

Vì muốn chìm đắm trong tưởng tượng của mình, tôi quyết định không mở mắt ra nữa. Bởi lý do đó nên tôi ngủ lúc nào không hay. Đến khi tỉnh lại thì thấy trời đã hừng hửng sáng. Đương nhiên là tôi không tự dung mà tỉnh như vậy.

“Cậu trai này, bị đuổi khỏi nhà sao?”

Tôi mở mắt trước khi chớp chớp mấy cái nhìn người con gái trước mặt. Cô ta niềm nở với tôi, nhưng lời nói cùng ngữ điệu kia, tôi cực kì không cảm thấy thích. Đuổi khỏi nhà? Trông bộ dạng tôi cũng đâu thể thảm đến cỡ đó!

“À, không phải...”

Cô ta mỉm cười, gật gật đầu, mái tóc vàng vì thế mà lắc lư theo. “Cậu là người phương Đông sao? Phương Đông tại sao lại có người đẹp trai như vậy? Ngay cả lúc ngủ cũng vô cùng đẹp. Tôi có thể cùng cậu chụp một pô ảnh không?”

Khoé môi tôi giật giật, sau cũng nặn ra một nụ cười. Cô gái này thật sự rất thẳng thắn, khiến tôi không có lý do gì mà từ chối cho xong. Tôi gơ tay ra dấu ok. Sau đó cùng cô gái làm kiểu tạo dáng trước máy chụp hình.

“Thật là đẹp!” Cô gái tấm tắc khen ngợi khi xem lại bức ảnh. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay sang nhìn tôi. “Cậu trai, nếu không có nhà, hay là về nhà tôi? Tôi có thể tiếp đãi nồng hậu với cậu.”

Tôi cứng đờ người, trân trân nhìn cô gái. Mới đó mà đã mời về nhà rồi sao? “Như vậy...được chứ?”

“Ừm.” Cô nhún vai. “Nhà tôi rất rộng, mẹ tôi rất mến khách, bà sẽ nấu món ngon cho cậu thưởng thức. Cậu trai xinh đẹp này, cùng tôi về nhà đi.”

Như thế này...có khác gì gà gặm đầu cơ chứ?

Tôi đưa ánh mắt dò xét lẫn hoài nghi nhìn cô gái. Người này cùng tôi chỉ mới gặp mặt nhau vài phút, làm sao có thể an tâm về nhà cô cho được? Nhớ đâu, đây chỉ là một cái bẫy?

“Cảm ơn vì thành ý. Nhưng tôi còn có việc phải...” Chưa kịp dứt lời, tôi đã thấy cô gái đã cầm điện thoại và nói chuyện với ai ở bên trong. Tôi sững sờ, cố kiềm nén cảm xúc đang từ từ bộc phát.

Rõ ràng là chưa hỏi qua ý kiến của tôi, cô gái đã gọi thông báo. “Mom! Chuẩn bị thức ăn đi ạ. Hôm nay chúng ta có khách. Phải, một người rất đẹp trai.”

Tạm gạt qua mọi rủi ro cùng tình huống xấu nhất, tôi không mấy tự nguyện đi theo cô.

Nghĩ kĩ thì, tôi đã tốn một khoản không nhỏ để đèn bù vật liệu trong khách sạn, nào là cửa chính, cửa phòng tắm, tủ lạnh, nền gạch, đèn chùm, so với dự tính ban đầu - chỉ cần đèn cái đèn chùm thôi - quả thật là tốn thất lớn hơn khá nhiều. Tôi lại không chỉ đi “du lịch” nơi đây. Cần phải tiết kiệm một cách triệt để mới được.

Sớm biết như thế, tôi sẽ không bày ra cái trò kia. -_-

Nếu về nhà cô gái này, tôi sẽ tiết kiệm được một khoản đi khách sạn, nhân tiện, tôi có thể nhờ cô tìm giúp Sakura. Nghĩ như thế, tôi cảm thấy bản thân không còn quá gượng ép nữa.

Trên đường về nhà cô gái, cô đã tự giới thiệu mình là Wynne, du học sinh Brazil. Buổi sáng này vì đang đi tập thể dục, lại bất gặp tôi đang nằm thư thả trên ghế nên muốn bắt chuyện. Tôi cũng giới thiệu mình với Wynne. Nghe tôi nói bản thân đến đây là muốn tìm người, cô gái liền tỏ ra phấn khích.

“Oh~ Là người trong mộng của cậu sao?”

Tôi gật đầu, miệng cười tủm tỉm “Cô ấy rất xinh đẹp, rất nổi tiếng..”

“Người nổi tiếng? Ca sĩ? Diễn viên?”

Tôi liếc nhìn trạng thái kích động của cô gái, miệng vẫn nở nụ cười. Tôi đang nghĩ rằng, nếu nói ra Sakura nổi tiếng vì là một sát thủ giết người không chớp mắt, tự là Nữ hoàng bóng đêm vang danh khắp thế giới, nhất định cô gái này sẽ bị tôi đem ra dọa cho ngất xỉu.

Không rõ vì sao, Sakura là kẻ sát nhân, tôi lại cảm thấy tự hào? Đầu óc của tôi dần vì cô ấy mà trở nên mụ mị mất rồi.

Chẳng mấy chốc, tôi cùng người bạn mới quen đã đứng trước một căn nhà to lớn, so với biệt thự của tôi, ngôi nhà này chỉ hơn chứ không kém. Có vẻ như cô gái này cũng thuộc vào loại khá giả, thế thì có thể khả năng giúp ích tôi trong việc tìm kiếm Sakura càng được nâng cao. Trong lòng tôi như mở thêm nhiều tia hy vọng, có lẽ tôi đã đúng khi quyết định ở trọ nhà Wynne.

Vừa bước vào bên trong, mẹ Wynne đã dang tay chào đón tôi. Hai người này thật giống nhau, từ ngoại hình cho đến sự nhiệt tình, sự hiếu khách, một nét lo lắng khi cho người lạ vào đến cửa cũng không hề xuất hiện. Quả thật khiến tôi ngưỡng mộ mãi không thôi.

Khi tôi nói, bản thân có thể ở trọ một vài ngày, tiền nong nhất định sẽ trả đủ. Bác gái lập tức xua xua tay. “Không cần khách sáo! Cậu là bạn con gái tôi, nhân lúc khó khăn thì giúp đỡ một chút, chỉ thế thôi.”

Câu nói ấy của bác khiến tôi vừa cảm động, lại vừa cảm thấy khó xử. Tôi và Wynne chỉ mới quen nhau chưa đầy một ngày, từ khi nào biến thành thân thiết đến như vậy?

Nói thì nói thế, cho đến khi rời khỏi đây, tôi dĩ nhiên vẫn phải mua gì đó thay phí cho mẹ Wynne mới xong chuyện. Không khéo tôi sẽ biến thành một kẻ ăn vạ mất.

.

Hai ngày ở trong ngôi nhà xa lạ, tôi có cảm giác không thoải mái cho lắm, cho dù ngôi nhà rất tiện nghi. Nhưng dầu sao tôi cũng phải chấp nhận, có chỗ ở đã tốt lắm rồi.

Sao tôi cảm thấy bản thân thật giống với... dân tệ nạn.

Buổi tối ở đây, sương rơi thật nhiều. Tôi hé mắt nhìn ra cửa sổ, tựa hồ như nhìn xa vạn dặm để tìm kiếm bóng hình ai kia. Nhưng tiếc là tôi không có được năng lực như thế...

Tôi thở dài một hơi và nằm ườn xuống giường.

Trong hai ngày này, tôi đã tìm nhiều cách để liên lạc với Sakura hay Henry, tất cả đều không thành công. Điều này khiến tôi vô cùng sốt ruột. Sakura có thể không nói tới, nhưng ngay cả Henry - người đồng ý giúp đỡ tôi lúc này đã bật vô âm tín. Chẳng lẽ anh muốn tôi lục tung cái tiểu bang to lớn này để tìm một người sao?

Cộc cộc

Ngay sau tiếng gõ cửa, Wynne bước vào trong phòng. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống giường và nhìn tôi với ánh mắt buồn rầu. “Yosuke Kuro, tôi đã đi hỏi rồi. Không có ai tên Kobayashi Sakura vừa mới nhập cảnh sang đây cả.”

“White Cherry thì sao?” Tôi ngồi bật dậy để đối diện mặt với cô. Đáp lại tôi là một cái lắc đầu mệt mỏi.

Thất vọng lẫn khó hiểu đang tràn ngập trong đầu óc tôi hiện tại. Sakura không ở đây, thế tại sao tôi lại xuất hiện ở đây? Đối với tôi, tôi có thể gặp được Sakura sớm được chừng nào hay chừng ấy, lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu thật là một điều cấm kỵ. Nếu Henry đang có tình cùng tôi chơi trò mèo vờn chuột, tôi nhất định sẽ không bỏ qua, dù cho anh ta có là Tân chúa tể bóng đêm máu lạnh vô tình đi chăng nữa.

Tôi vuốt trán, cái miệng cổ cong lên một nụ cười. “Đã vất vả nhiều rồi. Cảm ơn Wynne nhé.”

“Cậu trai xinh đẹp này, không cần phải khách sáo như vậy, chỉ là tiện tay thôi.” Wynne bật cười khúc khích. Cô không phải là người xuất chúng gì, nhưng khi cô cười để lộ lúm đồng tiền, trông cũng khá đáng yêu.

“Wynne này, cậu tốt bụng và nhiệt tình như vậy, nhất định sẽ sớm kiếm được người yêu tốt.” Tôi ha hả cười.

Sau khi nghe được lời trêu chọc này, Wynne đâm vào ngực tôi một cái, khuôn mặt vì thẹn thùng mà đỏ lên. Trông thấy gương mặt này, tôi lại liên tưởng đến Sakura. Nếu Sakura dùng hành động e lệ ngại ngùng như vậy đứng trước mặt tôi, liệu rằng tôi sẽ cắn trúng lưỡi mà chết không? Tôi lắc lắc đầu, đem dáng dấp tiêu bạch thô gán ghép cho khuôn mặt băng lãnh của Sakura, quả thật là một thảm họa!

Nghĩ cũng lạ, những chuyện liên quan đến Sakura, tôi liền liên tưởng đến cô. Những chuyện không liên quan đến Sakura, tôi vẫn cố gắng liên tưởng đến cô cho kì được. Đây chính là tư tưởng trong truyền thuyết sao?

Tôi miễn cưỡng cười nhẹ. Xét về phương diện độ tuổi ăn chơi 18 mà nói, tôi đã quá tương tư, quá chung thủy với một người rồi.

“Wynne, có lẽ ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Cậu định đi đâu?” Wynne nhăn mặt, lập tức đáp trả.

Ừ phải, tôi sẽ đi đâu?

Đi đâu về đâu cũng được, miễn là bản thân không chỉ ngồi im một chỗ, mong chờ Sakura sẽ tự động xuất hiện trước mặt mình. Tôi muốn làm một cái gì đó lớn lao, cao cả, xứng đáng với danh hiệu con người mạnh mẽ kiên cường, tôi không muốn cụp đuôi một góc, chờ kỳ tích xuất hiện với bản thân. Tôi sẽ đi...

“New York.” Tôi hít một hơi sâu và thở ra nhẹ nhàng.

“Sớm biết như vậy, nhất định tôi sẽ không nói cho cậu biết.” Wynne trề môi, thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

Tôi không đáp lại, chỉ cười nhẹ và đứng dậy, tiến về phía tủ để chuẩn bị thu dọn hành lý. Vì ngày mai đi sớm, lúc này đây còn đang rảnh rỗi, tôi phải cực kì tranh thủ. Trông thấy tôi “nói thật làm thật”, Wynne có chút thoáng thất. “Cậu định đi thật sao?”

“Ừ.”

Tôi mở chiếc vali, sắp xếp mọi thứ một cách trật tự và ngăn nắp, riêng những món đồ nguy hiểm kia đều đã được tôi cất giữ vào một thứ khác. Bởi vì máy bay cấm đem theo những thứ này, không khéo vừa đến cổng kiểm soát lại bị cảnh sát bắt chợt còng tay, nên tôi bắt buộc vận chuyển chúng bằng con đường ngầm khác.

“Nhanh quá.” Wynne thờ dài. “Chúng ta liệu còn có thể gặp nhau không?”

“Đương nhiên rồi.” Tôi cong miệng vẽ lên một nụ cười bán nguyệt. “Chẳng phải đã trao đổi số điện thoại cùng email rồi sao? Có thời gian, hãy đến Nhật Bản tìm tôi.”

Wynne trầm ngâm một lúc rồi cũng gật đầu. “Nhất định.”

.

[White Henry's focus]

Henry ngồi trên chiếc ghế lớn trong phòng làm việc riêng của anh, cầm tựa lên hai mu bàn tay đang đan chéo đặt ở trên bàn, ánh mắt băng lãnh chiếu thẳng đến kẻ đối diện.

“Nói.”

Con người mặc vest đen trước mặt anh tỏ vẻ biết điều. “White thiếu gia, vĩ độ 59011’ Nam, *quả thật* có kẻ đang muốn điều tra về tung tích của White tiểu thư.”

“Nữ chủ nhân của các người bị dò la tung tích, nói xem, nên xử trí thế nào cho phải?” Nụ cười dần nở rộ trên khuôn mặt lãnh cảm. Gọi là cười, nhưng thực chất ấy là điểm báo cho mọi sự chết chóc.

“Thưa, vô luận đối phương là ai, trừ khử tất cả, không cho bất kì kẻ nào có cơ hội trốn thoát.”

“Nếu vẫn có kẻ trốn thoát được?” Anh nhướn một bên mày, tư thế vẫn không thay đổi.

Anh ta liếc nhìn đến khuôn mặt của Henry, kiên quyết đáp. “Sẽ không có chuyện đó xảy ra.”

“Anh có thật sự hiểu được ý tứ trong lời nói của tôi?”

Trông thấy khí lạnh toả ra từ chàng trai trẻ tuổi trước mặt, kẻ mặt vest đen kính hải trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn lãnh đạm như thường. Anh ta toát ra dáng dấp của một con người khẳng khái mà trung thành, điềm nhiên nói. “Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, xin tùy chủ từ định đoạt.”

Nụ cười trên môi anh càng trở nên đậm hơn, nổi bật trên gương mặt lạnh như băng khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy vô cùng quý quyết. “Chuyện nhỏ nhặt này đừng làm phiền đến White tiểu thư. Đợi sau khi xử lí gọn ghẽ, chỉ cần báo lại cho em ấy kết quả đạt được...”

...

[End Henry's focus]

.

Quảng thời gian mà vạn vật đã đi vào cuộc nghỉ ngơi, tôi lại mở mắt thao láo nhìn trần nhà, muốn ngủ một lúc thôi cũng thật khó. Chẳng hiểu sao lòng tôi nặng trĩu cảm giác rằng, tôi đang bị dắt mũi, tất cả những điều, những hành động mà tôi đang làm như đều nằm trong định liệu của ai đó, tôi chỉ là một con rối để mặc họ điều khiển...

Tôi rất không thích cảm giác mất đi vị thế làm chủ như vậy.

Nhưng...tôi không cần phải lo lắng đến nó, bởi vì suy nghĩ và quyết định đều do tôi chọn, cái kia chỉ là cảm giác nhất thời. Dẫu cho tôi có nằm trong kế hoạch của ai đó thật, tôi sẽ vẫn có thể tự làm chủ được quyết định của bản thân, không chịu sự ảnh hưởng của những kẻ khác. Đây là con đường tôi đi, con đường tôi lựa chọn, tôi nhất định sẽ không để người khác giật dây...

“AA!”

Tiếng thét chói tai từ bên ngoài vọng vào khiến tôi giật mình bừng tỉnh. Tôi choàng người dậy, lao nhanh ra cửa và thẳng đến phòng khách. Tại đây, tôi trở mắt phát hiện một cảnh tượng kinh hoàng.

Nằm bất động trong vũng máu là Wynne và mẹ của cô, Wynne nằm đè ngang lên cơ thể mẹ mình, tóc tai rũ rượi che mất gương mặt. Tôi không chần chừ đến gần kiểm tra trong nỗi sợ hãi tột độ. Kết quả là...cả hai bọn họ đã không còn hơi thở.

Tôi cả kinh lùi về phía sau vài bước, mắt không thể rời hai thi thể ở ngay phía trước. Chuyện gì đang diễn ra?

“Còn một kẻ.”

Phát hiện tiếng động lạ, tôi lập tức tập trung ánh nhìn về hướng ấy, bất gặp lẫn vào trong bóng đêm là khoảng 4 người mặt bộ y phục màu đen. Không cần suy nghĩ nhiều, tôi có thể nhận ra ngay đối phương không phải là bạn.

Păng!

...

----END CHAP 42----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Ném Đá Dầu Tay

Păng!

Vẫn còn trong cơn hoảng loạn, phản xạ của tôi không tốt cho lắm. Tôi quay người chạy đi, lập tức bị một phát đạn bắn trúng lưng. Nhưng mà...tôi đã không bị thương, cũng không cảm thấy mấy đau đớn.

Đây thật sự là áo chống đạn ư? Thế thì tại sao...nó lại có thể bị cắt rách?

Chỉ có một câu trả lời thích hợp, ấy là con dao kia sắc bén đến độ giải quyết luôn được áo chống đạn.

May mắn thay, tôi có mặc theo áo chống đạn trước khi đi ngủ. Viên đạn kia trúng người chỉ gây ra một áp lực nhỏ đến lưng, toàn bộ sức va chạm đã được cái áo lan khắp, giảm bớt hầu hết sự đau đớn có thể gặp phải. Quả thật là một cái áo tốt!

“Là áo chống đạn. Không thể nào!” Nhân lúc đối phương đang trong vài giây thất thần, tôi đã chạy vào trong phòng và khoá chốt. Bọn họ đuổi theo liền bị tôi nhốt ở bên ngoài.

Tiếng thuyneh thuyneh đá vào cánh cửa cứ thế vang lên, tôi đứng tựa cửa cũng có thể cảm nhận được một nguồn lực lớn. Cố gắng ổn định lại nhịp thở, tôi nhanh chóng kéo chiếc bàn gần đó, chắn ngang cửa, ngăn mọi lối đi.

Thay thế tiếng đập cửa là tiếng đạn pằng pằng, phát hiện vị trí khoá cửa đã có vài cái lỗ, tôi đổ mồ hôi lạnh.

Cánh cửa chỉ có thể trụ được trong thời gian ngắn. Dù chẳng rõ bọn họ là ai, nhưng chắc chắn ý định của bọn họ là muốn lấy mạng tôi, tôi dĩ nhiên sẽ không ngồi yên ở đây chờ họ bỏ đi với cái sách lược tạm thời này.

Tôi vớ tay lấy hành lý đã chuẩn bị sẵn từ trước, mở toang cửa sổ và nhảy ra ngoài. Trước khi leo tường tẩu thoát, tôi đã ném hành lý qua hàng rào. Cuối cùng, tôi chạy thẳng đến con đường chính gần ngay đó, vẫy vẫy taxi và trèo tót lên xe. Tất cả sự việc chỉ diễn ra chưa đến 30s, kể từ khi phát hiện có kẻ đột nhập cho đến hiện tại.

Sau khi đã rời bỏ ngôi nhà kia được một đoạn, tôi quay lưng về phía sau để đầu tóm cục diện trước mắt. Bọn người ấy đã đuổi đến cổng, rồi nhanh nhay leo lên một chiếc xe và da diết đuổi theo tôi.

“Tài xế, làm ơn lái nhanh hơn một chút.”

Tài xế không nói gì, nhưng vẫn tăng tốc theo yêu cầu của tôi, vận tốc đạt quá giới hạn cho phép của một chiếc taxi đi trên đường. Dù có hơi lắc lư, nhưng nếu anh tài xế này không khiến tôi bị tông xe mà có thể cất được bọn người kia, có nhanh hơn chút nữa cũng chẳng sao.

“Bị truy sát?” Đó là giọng của tài xế.

Tuy vẫn đang trong tâm trạng hồi hộp thấp thỏm như ngồi trên đống lửa, tôi cố đảo mắt đến vị trí tài xế. Có lẽ vì thấy được đám người xã hội đen đuổi theo phía sau, anh ta tò mò buộc miệng hỏi một câu.

Tôi “ừ” một tiếng. Cuộc truy đuổi chưa kết thúc, nhưng tâm tình của tôi lúc này đã dần bình ổn trở lại. Khi nhận ra có điều bất thường, tôi cau mày trầm ngâm, tay về về cầm

Điều phi lý ở đây không chỉ có một. Ấy là: Sau khi bước lên taxi, dường như tôi chưa hề nói là bản thân sẽ đi đâu, nhưng anh ta vẫn tự động lái; Và tại sao... 2h sáng cũng có dịch vụ taxi làm việc? Tôi nuốt ực nước miếng, trong lòng bỗng không rét mà run.

“Tài xế này, dừng ở đây được rồi.”

“Tại sao?” Qua gương chiếu hậu, anh ta nhìn gương mặt lo lắng xen lẫn hoài nghi của tôi, miệng cười cười. “Chẳng phải cậu đang chạy trốn đám người kia, nếu dừng lại, không chừng cậu sẽ chết không toàn thây?”

“Anh là ai?”

“Là tài xế taxi, vô tình bắt gặp cậu đang gặp nguy hiểm nên ra tay tương trợ.”

“Không đúng!” Thăm thẳm tôi vang lên một hồi chuông cảnh báo nguy hiểm. Tôi nhìn chằm chằm vào người tài xế này, ánh mắt cảnh giác cực độ, và tay thì chậm rãi lần mò vào trong chiếc túi. “Anh thật sự là ai?”

Trước khi tôi nhận được câu trả lời từ miệng người tài xế, một nòng súng đã được đặt vào thái dương tôi. Bấy giờ tôi mới để ý đến sự tồn tại của một kẻ khác ngồi ở hàng ghế trước. Gương mặt của anh ta cùng anh tài xế giống nhau như hai giọt nước, có thể đoán ra được đây là một cặp song sinh. “Ngồi im.”

Tôi lập tức ngoan ngoãn ngồi im. Nếu có biện pháp chống đối, không chừng gã vào đầu tôi là một viên kẹo đồng lạnh lạnh ngay sau đó.

“Thông minh thật.” Anh tài xế mà tôi xem là giả mạo mở miệng nói. “Mới chừng ấy đã đánh hơi được mùi nguy hiểm. Đúng thật là tâm phúc của chủ nhân.” Anh ta cười cảm thán.

Nếu là trong trường hợp bình thường, tôi sẽ mừng rỡ vì được khen. Nhưng trong trường hợp này, miệng tôi như đã được đông cứng lại, muốn cong lên để tạo một nụ cười cũng vô cùng khó khăn.

“Chủ nhân? Chủ nhân của các anh là Sakura?”

“Sakura?” Anh ta nhún nhún vai, tay vẫn mượt mà điều khiển vô lăng. “Lần đầu tiên tôi được nghe đến cái tên này.”

Tôi nhíu mày, trông anh ta có vẻ không giống với việc đang nói dối. Nhưng ngoài Sakura thì còn có ai khác nữa? Đang trong hồi suy tư, anh tài xế bỗng lãnh đạm cất giọng với kẻ ngồi bên cạnh mình. “Bọn này dai như đĩa, xử lí nhanh gọn đi!”

Con người thâm trầm kia liếc tôi một cái, rồi hừ nhẹ và chui tọt đầu qua cửa kính, gương súng nhắm thẳng vào hai chiếc xe phía sau.

Đây là cơ hội để thoát khỏi cả hai người này cùng đám người kia. Tôi tìm đến khẩu súng trong túi, toan tính dùng nó để uy hiếp tài xế, nhưng còn chưa

kịp hành động, đã bị giọng nói của anh ta làm cho giật mình. “Đừng chống đối. Cậu nhất định sẽ chịu thiệt thòi.”

Điều anh ta nói không hẳn là sai, nếu tôi đe dọa người này, anh ta ngược lại không làm theo tôi, tôi cũng không thể một phát bắn chết anh ta được. Bởi vì quan trọng nhất ấy chính là, tôi chưa bao giờ giết người cả, tôi cũng không có cái lá gan lớn như thế.

Vì sợ phải giết người nên tôi không thể làm chủ được tình thế, khiến tôi không thể nào thoát khỏi hình bóng một con người yếu đuối. Hay là... đi giết người để trở nên mạnh mẽ nhỉ? [@@@ muốn mạnh mẽ đến độ thần kinh không ổn định luôn rồi sao? Chắc, hảo đáng thương a~]

Bộp một tiếng, chiếc xe bám đuôi đầu tiên đã bị lũng một bánh xe, mất thế thăng bằng mà chao đảo trên con đường rộng rãi. Chiếc xe thứ hai đang trên đà chạy nhanh, bất ngờ bị chắn đường nên đâm sầm vào chiếc xe thứ nhất, gây ra một cuộc đụng độ không hề nhỏ.

Loại bỏ được đám xã hội đen, tôi vẫn chưa thể nhẹ nhõm được. Bởi vì trước mặt tôi còn hai con người cũng thuộc vào dạng cao tay, bằng sức lực của một mình tôi, chẳng rõ có thể thắng được họ hay không, nhưng hiện tại thì tôi đang chiếm thế bị động, xem như gặp phải một loại nguy hiểm khác. Thật là, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Anh bạn cầm súng đã yên vị trở lại, tiếp tục chĩa súng vào đầu tôi. Thế là tôi đã mất đi một thời cơ tốt.

Qua gương chiếu hậu, anh tài xế xem xét phân tích trạng thái trên mặt tôi. “Hai người kia đã chết, nhưng xem ra cậu vẫn rất bình tĩnh.”

Đương nhiên cái bình tĩnh mà anh ta nhắc đến chỉ là vẻ bề ngoài. Nghĩ đến Wynne cùng mẹ của cô ấy, họ đã tiếp đón tôi nồng hậu, còn giúp đỡ tôi rất nhiều. Chưa kịp trả ơn gì thì họ đã chết thảm, cũng chính vì tôi đã liên lụy đến họ.

Tôi chắc chắn, ai đó đang cố tình truy sát tôi, và Wynne cùng mẹ của cô ấy chẳng may vướng vào vụ này.

Sống mãi tôi cay cay, cõi lòng nhuộm một màu xót xa trong tội lỗi. Ai nói tôi chưa từng giết người? Vừa mới lúc này thôi, dù chỉ là gián tiếp, nhưng tôi đã thật sự giết chết hai mạng người. Vốn dĩ họ đang sống trong những tháng ngày bình yên. Rồi ngày nọ, tôi như một tử thần đến nhà họ, dương thẳng lưỡi hái để cướp đoạt mạng sống của họ.

Tôi đã gián tiếp giết người...

...Bắt đầu từ đây, sắc màu tăm tối xuất hiện và dần nhen nhóm trong tâm hồn tôi, một tâm hồn đã từng thánh thiện trong sáng...

“Anh nói xem, tôi phải như thế nào đây?”

Anh ta cười như không cười. “Mặc kệ họ.”

Mặc kệ ư? Tôi không thể. Tôi không phải là con người máu lạnh, đối với kẻ đã giúp đỡ mình lại vô tình vô nghĩa như thế, huống hồ chỉ, chính tôi đã khiến họ chết oan.

Nhất định, tôi sẽ quay lại nơi ấy, chỉ ít cũng phải nhận xác và hỏa thiêu bọn họ một cách thoả đáng. Như vậy, tôi mới có thể nhẹ lòng được đôi chút.

Việc trước mắt là tôi có thể thoát khỏi tay đám người này không đã.

“Bọn họ cũng đã được huấn luyện nghiêm khắc. Thoát khỏi tay bọn họ, xem ra cậu cũng có chút bản lĩnh.” Anh ta gạt gù, giờ ngón cái về phía tôi.

Lại nghĩ đến, nếu không có áo chống đạn mà Henry gửi cho, tôi sẽ vì trúng đạn mà ngã xuống, bọn áo đen kia tiếp tục bắn thêm vài phát nữa khiến người tôi lũng những mây lỗ, kết cục cuối cùng cũng giống như Wynne và mẹ của cô. Dừng suy nghĩ này lại ở đây, tôi rùng rùng mình.

“Nhưng cậu có thể sẽ chết dưới tay chúng tôi.”

“...”

“Không cần xin tha mạng?”

Hạ mình cầu xin ịch? Chẳng hạn như khóc lóc, quỳ gối, đập đầu? Đó là một việc làm mà tôi cho là nhục nhã nhất. Nếu tôi không có khả năng thoát khỏi tay bọn người này, tôi cũng không thể cầu xin họ.

“Không.” Tôi trầm trầm giọng đáp, mang đậm vẻ quả quyết.

“Cũng không sợ?”

Có thể giải thích rằng, suốt từ nãy đến giờ, tôi đã lo sợ rất nhiều rồi, vì thế mà sự lo sợ kia hiện chỉ còn tồn tại trong lòng, không tồn tại ngoài mặt nữa. Vì thế mà anh ta không thể nhìn thấy được sự hoảng sợ trong tôi hiện tại.

Sợ hãi cũng là một nhược điểm to lớn, biến ta thành kẻ đáng bị đối phương xem thường. Nếu giấu được nỗi sợ hãi được thì cứ việc giấu. Nhờ đó, tôi khẽ lắc đầu.

“A? Thật bản lĩnh.”

Bằng qua lời khen của hắn, tôi quay trở về với vấn đề ban nãy. “Chủ nhân của các anh là ai?”

“Cậu không nhất thiết phải biết.”

“Vậy các anh là ai?”

“Cậu cũng không cần thiết phải biết.”

Tôi cảm thấy khó chịu trong người. Một câu trả lời lặp lại những hai lần, không lần nào là tôi vừa lòng cả. “Tại sao lại muốn giết tôi?”

Anh “tài xế giả mạo” không hề đáp trả. Cái con người đang chìa súng vào tôi thì khó phải nói, nếu như không có hai chữ “ngồi im” được phát ra từ miệng anh ta lúc đầu, tôi còn tưởng rằng anh ta bị khuyết tật về khả năng nói.

Tuy nhiên, việc tự độc thoại như thế này, trước kia tôi đã được một tay Sakura “huấn luyện”, mãi rồi cũng quen. “Không phải chứ? Muốn giết tôi, lại cứu tôi từ đám người kia, không lập tức nhả đạn mà còn cùng tôi nói chuyện. Là vì sao?”

“Đoán thử xem” Anh tài xế nhún vai.

“Cứu tôi. Một là, vì chủ nhân các người muốn tự tay kết liễu mạng sống của tôi. Hai là, chủ nhân các người muốn cứu tôi, các người chỉ là đang đe dọa thử lòng. Tôi nghĩ điều thứ hai đúng, cũng do anh đã nói tôi là người thân cận của chủ nhân các anh. Một người không thể đi giết người mình xem là thân thiết được.” Điều tôi thắc mắc là, ngoài Sakura ra, còn ai thân thiết với tôi đến như vậy cơ chứ?

Chiếc xe đã lăn bánh chậm lại, vì thế mà tài xế giả mạo kia có thể buông thông hai tay khỏi vô lăng, vỗ bộp bộp tán thưởng tôi. “Không tệ.”

Đồng thời, anh bạn còn lại cũng đã thu súng về. Được giải phóng, tôi thở phào, cái cảm giác có một viên đạn chực chờ găm vào đầu thật quá khó chịu.

“Các anh có biết vì sao tôi bị truy sát không?”

“Cái này phải hỏi cậu. Làm sao chúng tôi biết được?!” Anh ta không nhanh không chậm trả lời, tay rút từ trong hộp xe ra một điều thuốc lá, đưa lên kề miệng ngậm, và châm lửa từ một chiếc hộp quẹt. Khói toả lên, tuy cửa kính đã được hạ xuống nhưng khói thuốc vẫn ám vào trong xe một mùi vô cùng khó chịu. Thấy tôi ho lên sặc sụa hai ba tiếng, anh ta nhanh chóng hiểu ra vấn đề và vút điều thuốc ra khỏi cửa xe.

Tôi nhún mày. “Anh này, sao lại xả rác như thế? Nhặt lên rồi quăng vào thùng rác.” Hành động của anh ta đang góp phần khiến tôi đánh đồng người Mỹ không biết giữ gìn vệ sinh môi trường là gì đây.

Anh ta liếc tôi một cái, tuy không nói gì nhưng cũng xuống xe làm theo lời tôi. Một cảm giác chinh phục và sai khiến dần hiện hữu trong tâm trí, tôi như nở rộ trong lòng.

Quay trở lại vấn đề chính. Ban đầu, tôi xác định đi tìm Sakura là sẽ bị bủa vây bởi những mối nguy hiểm đáng lo ngại. Nhưng tôi chỉ nghĩ, nguy hiểm ấy xảy ra khi cô đi trả thù kẻ mà cô ghét, đại loại như sẽ bùng nổ một cuộc chiến đẫm máu giữa hai bên, tôi vì không ngăn được Sakura nên tham gia cùng cô,... sẽ có cảnh giết chóc như phim bom tấn. Chẳng ngờ được, tôi lại bị truy sát khi đang trong chuyến hành trình đi tìm cô.

Sợ rằng, tôi chưa kịp tìm thấy Sakura thì đã chết mất xác.

Có lẽ kẻ đuổi giết tôi đã nghĩ rằng, tôi là một mối lo ngại khi có ý định tìm kiếm tung tích Nữ hoàng bóng đêm - nữ chủ nhân của họ. Cũng bởi lẽ đó mà bọn họ ra tay tàn độc như vậy.

“Chủ nhân các người không phải Sakura thật ư?” Thêm một lần nữa, tôi nghi hoặc dò xét anh tài xế. Tôi đang suy tính đến chuyện, nếu bọn người đuổi giết tôi nằm trong tổ chức của Sakura, hai người cứu tôi này nhất định sẽ không thuộc trong tổ chức đó nữa. Vậy thì là ai???

Đáp lại tôi là một cái nhún vai với thái độ vô cùng dửng dưng.

Người tài xế giả mạo này đã nói, Sakura là cái *tên* mà anh ta được nghe lần đầu. Cái tên...?

“Vậy... chủ nhân các người là White Cherry?” Tôi quên mất việc, Kobayashi Sakura chỉ là cái danh cô đặt khi sang Nhật, những người này chưa bao giờ nghe tới cũng là lẽ đương nhiên.

Anh ta đã khựng người trong một giây, người anh em song sinh thâm trầm của anh ta cũng không khác gì. Nhưng qua đến giây sau, thần sắc của họ lại trở về bình thường.

“Chủ nhân không thích tiết lộ thân phận mình. Nhưng nếu...”

“Câm miệng lại!” Đột nhiên, người anh em song sinh của anh tài xế cất giọng nạt nộ, khiến cả tôi và anh ta đều giật bắn mình.

“Thái độ này...” Tôi mỉm cười, lòng thầm cảm ơn anh bạn tài xế nói nhiều đã cho tôi manh mối để đoán ra. “...nghĩa là tôi đã đoán trúng?”

Anh bạn thâm trầm liếc xéo tôi, hừ mạnh một tiếng rõ ràng, sau đó lại chuyển ánh mắt đến anh tài xế, tiếp tục mắng. “Đều là tại mày, cái gì mà tâm phúc với tâm phúc. Bớt một cái miệng không sống nổi sao?? Chỉ giao có việc im miệng và tiếp cận, bây giờ đã đổ bể một nửa. Nếu chủ nhân tra cứu chuyện này, mày phải trả lời như thế nào đây?”

Không ngờ người thâm trầm như anh ta lại mở miệng nói một câu dài đến như vậy.

Phàm là hai anh em, nhưng một người hay cười, nói nhiều vô kể, một người thâm trầm, muốn nghe và ghi nhớ giọng nói cũng không xong. Nếu hai khuôn mặt kia không giống nhau, tôi sẽ chẳng bao giờ nghĩ họ có cùng máu mủ.

Anh tài xế sau khi bị quát nạt không thể nào trung ra nổi một nụ cười, anh nhìn tôi, khuôn mặt bị gượng ép làm cho vằn vẹo méo mó. “Tôi không biết tên của chủ nhân, nhưng nghe đến cái họ này thì chắc Cherry là tên của nàng thật.”

Quả thật Sakura đã cử người đến giúp tôi, đồng nghĩa với việc cô biết tôi hiện giờ đang ở nơi này. Có gì cô lại không chịu gặp mặt tôi? Sakura ~?

“Sak... chủ nhân của các người hiện tại đang ở đâu?”

Anh “tài xế nói nhiều” lắc đầu. “Không biết. Không ai trong chúng tôi có thể điều tra, cũng không ai *dám* điều tra hành tung của nàng. Một việc này, mong cậu hãy xem như không biết chủ nhân chúng tôi là ai...” Câu sau, anh ta đã pha trong thanh âm một chút sự khẩn cầu.

Tôi miễn cưỡng gật gật chấp thuận.

Ngay cả bọn họ cũng không biết Sakura đang ở đâu, xem ra, tôi lại phải quay về bước đầu tiên, trông chờ vào Henry thôi.

“Dù sao cũng... cảm ơn các anh vì đã cứu tôi. Ân tình này về sau tôi sẽ báo đáp. Hiện tại, các anh cho tôi xuống xe đã.”

“Xuống xe? Cậu định ngủ ở đâu?”

“...”

“Chỉ bằng ngủ trên xe, dù không thoải mái lắm, nhưng chúng tôi sẽ canh chừng và bảo vệ cho cậu. Nếu như cậu có biến, chúng tôi cũng có kết cục không mấy đẹp đẽ gì.”

Suy nghĩ một lúc, tôi cũng quyết định gật đầu. Nói trắng ra thì, sau khi thoát khỏi cái chết trong gang tấc, tôi đã được mở mang và cảnh tỉnh đầu óc hơn rất nhiều. Hiện tại, đâu đâu với tôi cũng đều là sự nguy hiểm. Nói không chừng, tôi sẽ bị vấy bắt ngay khi vừa mới đặt chân xuống xe.

Xe chuyển động chậm chậm rồi dừng hẳn lại. Chúng tôi bây giờ đang tấp vào một bãi đỗ xe, quanh cảnh u tối lạ lẫm vô cùng. Là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nơi đây, có lẽ chúng tôi đã đi một quãng đường khá xa rồi.

Ở cạnh hai người này, tôi vẫn luôn trong tư thế phòng bị. Những lời nói của bọn họ không chừng chỉ là một màn kịch được dựng lên, nhằm đưa tôi vào tròng chẳng hạn. Tuy vậy, có lẽ lựa chọn bên cạnh họ vẫn là biện pháp tốt nhất, cũng vì bọn họ chưa hoặc không thể hạ thủ với tôi tại thời điểm này. Nếu muốn, họ sẽ ra tay từ lâu chứ không rảnh rỗi đến độ lãng phí thời gian suốt từ nãy đến giờ.

Tôi ngã lưng xuống ghế. Trải qua một đêm đầy rẫy chuyện kích thích như thế, tôi gần như kiệt sức. “Phiền các anh, đặt hộ tôi một vé đi New York vào ngày mai, càng sớm càng tốt. Rất cảm kích.”

Bọn họ đảo mắt nhìn nhau, nhất thời không mở miệng nói gì. Mãi một lúc sau, khi mà tôi đã nhắm mắt bình tâm, giọng của anh tài xế nói nhiều vang lên. “Nhất thiết phải là New York sao?”

“Làm sao?” Tôi háp hé đôi mắt. “Chẳng phải New York là nơi nữ chủ nhân của các anh sinh ra? Tôi đến đó tìm cô ấy liệu có gì sai?”

Anh tài xế nói nhiều lắc lắc cái đầu, mà gương mặt qua kính chiếu hậu kia tỏ vẻ nhún nhường. “Dám truy tìm nàng, xem ra lá gan cậu cũng thật lớn. Lại một điều, nàng ngược lại không giết cậu, lại muốn chúng tôi bảo vệ cho cậu. Hình tượng nữ chủ nhân lãnh khốc, tàn bạo trong mắt tôi có chút lung lay. Hoặc do, nàng đối với cậu thực không tầm thường.” Nhận được ánh nhìn cảnh cáo từ anh bạn thâm trầm, anh tài xế nói nhiều lập tức biết điều ngậm miệng lại.

Nàng đối với cậu thực không tầm thường - Chính cái lúc câu nói này truyền đến tai, trong lòng tôi dâng lên một cổ ngọt ngào, mà cũng đắng đắng, như thanh kẹo socola tinh khiết. Tôi cùng cô là thật lòng, có gì lại phải chịu cảnh mỗi người một nơi?

Vì không chịu được cái “số phận” này, tôi phải làm một việc gì đó to lớn hơn. Dù là như thế nào, tôi cũng phải nhanh chóng tìm ra Sakura. Sau khi giải quyết mọi ân oán khúc mắc, tôi nhất định sẽ đem Sakura nắm chặt trong tay, chôn chặt vào trong tim, mãi mãi không cho cô có cơ hội tùy ý vùng vẫy ở bên ngoài nữa.

Trầm mặc một lúc lâu, khoé môi tôi cũng cong cong, vẽ lên nụ cười ngẩn ngơ.

Ba giờ sáng, tôi tranh thủ chợp mắt được một lúc. Vì sự cảnh giác cứ lơ đãng quẩn quanh trong tâm trí, giấc ngủ của tôi không được sâu cho lắm.

Lúc tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Anh tài xế nói nhiều đang gục đầu xuống, có vẻ như đã ngủ thiếp đi được một lúc lâu. Bằng chứng là tôi gọi khẽ lần đầu, anh ta không nhúc nhích. Đến lần thứ hai mới vươn vai, ngáp dài một cái và nhìn tôi với gương mặt ngái ngủ vô bờ bến.

Tôi bật cười. Cũng vì bất kì ai khi nhắc đến sát thủ, họ đều sẽ nghĩ sát thủ là kẻ khát máu, coi mạng người như rom rã, mà quên mất họ cũng chỉ xuất phát từ những con người bình thường. Đám sát thủ này tuy đã bị tẩy não từ lâu, nhưng trong họ vẫn tồn tại những nét giống với bao người khác. Như bây giờ chẳng hạn, nhìn chàng trai trước mắt này, tôi chẳng thể nghĩ được đó là một sát nhân có khuôn mặt hờ hững khi đi cướp đoạt mạng sống kẻ khác.

Hay...như Sakura vậy. Tôi đã bị cô che đậy sự thật suốt một quãng thời gian. Trước đây, tôi khi nào cũng nghĩ cô mạnh mẽ, song vẫn yếu đuối, trẻ con, cô độc vô cùng, khiến bất cứ nam nhân nào nhìn vào cũng muốn ôm trong lòng mà bảo vệ chở che. Dù ngày này qua tháng nọ, cô dần thể hiện được cốt cách cùng bản lĩnh vượt trội của mình, nhưng tôi vẫn không thể ngờ Sakura là một sát thủ, lại còn là vô địch của sát thủ, kẻ mà cả thế giới đang lùng sục tìm kiếm.

Nhưng, tôi sẽ không lấy cớ đó rời xa Sakura, dẫu cho cô là ai, xuất thân không bình thường đến cỡ nào, tôi cũng đều hướng trái tim mình đến cô.

“Anh em song sinh của anh đâu rồi nhỉ?” Lúc này tôi mới ngộ ra, anh bạn thâm trầm kia đã không còn trong xe nữa. Cũng vì anh ta quá thâm trầm, thâm trầm đến độ mờ mờ ảo ảo, như hoà vào trong không khí, khiến tôi không thể lập tức nhận ra anh ta đang đi hay ở.

“Đặt vé máy bay giúp cậu rồi.”

Tôi gật gật đầu, buộc miệng nói “cảm ơn.”

Ngoài kia, con người đã rộn rạo tất bật với một ngày làm việc mới, nhịp sống vẫn chậm rãi trôi qua, yên bình, thường nhật, làm cho tôi dần quên mất đi mọi sự nguy hiểm, và cả bản chất tàn khốc khi màn đêm buông xuống - thời điểm kẻ thống trị máu lạnh lại một lần nữa lên ngôi.

Nhưng càng nhìn đến bóng dáng những con người đang đi lại trên đường, tôi càng nhìn rõ được một sự thật khác. Xoáy sâu vào sự thật ấy, tôi nhận ra thế giới này không như vẻ bề ngoài của nó - yên bình, vui vẻ, mà phía sau còn là những thế lực tiềm ẩn, như con sóng ngầm đập vào vách đá, dần dần, từ từ, lại dai dẳng, mãnh liệt.

Tôi mở cửa bước xuống xe, động tác chậm rãi mà dứt khoát. Liền ngay sau đó, trước mặt tôi là một vật thể từ chiếc ghế tài xế trong xe phóng ra. “Cậu định đi đâu?”

Tôi nhìn anh ta một lúc, ánh mắt thận trọng từng li từng tí. Sau cùng, tôi nở một nụ cười hoà nhã. “Kiểm nơi có thể vệ sinh thân thể. Mới sáng ra, tôi mà không tắm thì cảm thấy trong người khó chịu lắm.”

Anh ta không chút nghi hoặc, gật đầu và để tôi chậm chậm rời đi.

Câu mà tôi nói ra chỉ mới là một nửa. Bởi vì nếu anh tài xế nói nhiều này nghe được về sau, nhất định anh ta sẽ không cho tôi rời đi nửa bước.

Vệ sinh thân thể tự nhiên là điều cần thiết. Nhưng sau đó, tôi không trở về xe cùng bọn người này ngay, mà ý định của tôi là phải... tìm về căn nhà của Wynne, hoàn thành nốt thủ tục cuối cùng mà tôi cho là cần thiết đối với người đã khuất.

Tuy tôi với Wynne không thân quen, cùng lắm chỉ là bạn xã giao thông thường. Nhưng cô ấy không những đã giúp đỡ tôi chẳng cần báo đáp, mà còn chết đi vì tôi, cả mẹ cô cũng thế. Về chôn cất giúp họ, dĩ nhiên vẫn chưa thể nào gỡ được tội lỗi tôi đã gây ra cho họ. Nhưng nếu không làm vậy, lương tâm tôi nhất định sẽ cắn rứt không yên.

Có thể bọn người kia chưa rời đi, vẫn còn rà soát vị trí của tôi, dù lường trước việc này, nhưng tôi vẫn không thay đổi quyết định. Tôi như vậy nghĩa là sắp sửa trở thành một con người biết giữ vững lập trường, hay bảo thủ nhỉ?

Bước xuống từ chiếc taxi vừa bắt được, tôi đảo mắt một vòng quanh vị trí ngôi nhà. Im thin thít, cố lắng tai nghe đến đâu cũng không lấy một tiếng động. Hiện tại là thời điểm ban ngày, không phải ban đêm, yên ắng như vậy tức có điều bất ổn.

Nên hay không nên vào bên trong?

“Bác tài này, bác nghĩ xem, tôi có nên vào trong ngôi nhà này không?”

Người tài xế kia nhìn tôi với ánh mắt kì dị, ngờ ngợ ngần ngừ được một lúc vẫn không biết mở miệng nói câu gì. Có lẽ ông ta không hiểu hết ý nghĩa trong lời nói của tôi.

Tôi cười khỏ. Hỏi bác tài xế? Tôi là đang bị gì vậy chứ?

“Bác này, đợi cháu ở đây. Khi nào nghe thấy tiếng súng, bác nổ máy khởi động, thấy cháu đã đạp võ kính bay vào trong xe, bác lái đi ngay nhé!” Tôi tỉnh quá nháy nháy mắt.

Không ngoài dự đoán, ông ta hải kinh nhìn tôi, ánh mắt siêu siêu kì dị hơn rất nhiều lần lúc nãy. Sau khi xoay người bước, tôi liền nghe tiếng động cơ, một giây sau, chiếc xe đã phóng mất dạng.

Tôi khanh khách cười thành tiếng. Quả thật, người ta đã bị tôi đem ra dọa chết khiếp rồi. Đương nhiên, tôi nói như vậy là vì đã quyết định bước vào bên trong, lại không muốn liên lụy thêm người nào khác.

Dường như càng lớn, tôi càng trở nên liều lĩnh. Nhưng máu liều xem chừng cũng không phải là điều xấu.

Từ trong phía tay áo, tôi có giấu một khẩu súng. Tuy không rành rọt về khoản này, nhưng cầm súng vẫn tốt hơn là tay không. Tôi không thể tùy tiện giao mạng sống của mình cho kẻ khác nắm giữ được.

Tôi chậm rãi đẩy cổng bước vào, không dám phát ra tiếng động, bước chân có nhiều phần nhẹ nhàng, dạng như sợ đất sẽ đau. Những hành vi này trong tình cảnh thường sẽ được xếp vào loại hành vi bất chính, lén lút khả nghi, còn ở tình cảnh hiện giờ, đó chỉ là một loại cẩn thận cùng tự vệ.

Cửa không khoá, tôi khẽ kháng mở ra, con mắt căng hết cỡ len lén liếc nhìn tứ phía. Trống trong tim tôi bỗng nhiên đập bình bình, mồ hôi từ trên trán nhiều xuống gương mặt vạn phần căng thẳng. Nếu có kẻ bất thành linh xông ra, hay có kẻ từ phía sau tiến tới, liệu tôi có thể phản xạ nhanh chóng được hay không? Đây chính là điều mà tôi lo lắng nhất.

...

----END CHAP 43----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Giết Người

...

Tôi đã thuận lợi tiến vào bên trong.

Gian phòng to lớn một lần nữa tái hiện trước mắt, tĩnh lặng như tờ là những điều tôi có thể cảm nhận ở hiện tại.

Đứng ở phòng khách, tôi nhanh chóng hướng ánh nhìn về phía hai thi thể ngày hôm qua vốn dĩ vẫn còn ở đó, nhưng hôm nay, hoàn toàn sạch bóng, không có thi thể nào, không có vết máu, cũng không có dấu hiệu ấu dả xô xát. Bọn chúng sau khi bỏ đi đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thật có tác phong của những lão luyện lâu năm trên chiến trường.

Lại nghĩ đến Tân chúa tể và Nữ hoàng bóng đêm, tôi cảm thấy đối lập đến độ không thể giải đáp nổi. Tại sao bọn người này, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, liền đem mọi thứ dọn dẹp không để lại vết tích, còn hai kẻ kia thì hành sự bất cần đời, không thêm xử lý gì cả, để mặc cho các cục điều tra dòm ngó, dè chừng. Chẳng lẽ họ đang muốn ra oai? Hay là, đây là sự khác biệt giữa những sát thủ chuyên nghiệp bình thường cùng những bậc thiên tài sát thủ? Hiện thực duy nhất ta có thể thấy được, rằng họ không sợ bất kì luật pháp của quốc gia nào.

Tôi cũng có thể đoán, cho dù hai người này bị truy nã đến đâu, nếu có bị bắt, nhất định thế lực đằng sau họ sẽ thao túng toàn bộ cục diện, đối trắng thay đen để giải thoát cho họ.

Tôi cúi người xuống, sờ sờ nền nhà không một hạt bụi. Sự việc trôi qua quá nhanh, khiến tâm trí tôi rối loạn, rất khó khăn để bắt kịp được với thực tế.

Chẳng rõ, Wynne và mẹ cô ấy đang ở nơi đâu, rơi vào tay họ, nhất định sẽ không thể nào nhận được kết cục tốt, có khi thân thể cũng không còn toàn vẹn. Nghĩ đến đây, đầu óc tôi nặng trĩu đến cực hạn.

Cùng lúc ấy, điện thoại của tôi chợt vang lên một âm báo. Lý do vì có một mail được gửi đến dưới dạng tin nhắn rác. Nhưng khi đọc đến nội dung bên trong, tôi mới phát hiện đó không phải. Và tôi càng khẳng định hơn nữa, tin nhắn kia là của Henry gửi đến: “*Sakura đang ở Italia.*” Nội dung đơn giản chỉ có thế.

Lần trước, Henry cũng liên lạc với tôi dưới dạng tin nhắn rác. Không hiểu vì sao anh phải chọn cách phức tạp như vậy, tôi chỉ biết một điều, rằng dạng này sẽ tự động biến mất sau khoảng thời gian ngắn. Bằng chứng là tin nhắn trước đó của tôi đã tự hủy. Giống như lần trước kia, có người báo tôi bị đạn bắn ở con hẻm nhỏ cho mẹ Yosuke biết bằng một mẫu tin nhắn, sau cùng, bà không thể tìm lại tin nhắn ấy nữa.

Lục lại suy nghĩ, tôi mới chợt nhận ra rằng, lần ấy, người thông báo cho mẹ đến tìm tôi chắc chắn là Sakura. Nhưng tại sao lúc đó, cô ấy lại muốn hạ thủ với tôi? Hay là...có người muốn cô ấy phải làm như vậy?

Nhớ lại dáng vẻ khi đó, cô hành động hoàn toàn không dứt khoát, nhắm súng vào tim tôi, lại dùng ánh mắt lấp lánh như pha lê nhìn tôi hồi lâu, sau đó lại cứu tôi khỏi viên đạn bạc bay ra từ trong bóng đêm, cuối cùng là bỏ mặc.

Tôi chợt tỉnh ngộ. Khóc? Phải, lúc đó dường như cô đã khóc! Phải chăng...lần đó chính là lần đầu tiên tôi chứng kiến cô khóc, chứ không phải lúc ở trong Lãnh địa mặt trời?

Sakura đã khóc, vậy có nghĩa là cô đã thích tôi từ lúc ấy?? Lại còn, cái bóng đen đứng trong bóng đêm suýt nữa bắn trúng tim tôi là ai? Tôi đã bị đuổi giết kể từ lúc đó rồi sao? Càng nghĩ, tôi càng thấy rối rắm.

Tạm gạt bỏ vấn đề này ra khỏi đầu, tôi quay trở lại vấn đề có tính cấp thiết nhất ở thời điểm hiện tại. Sakura đang ở Ý, đồng nghĩa với việc tôi phải đi đến đó một phen.

Không thể chậm trễ, tôi phải lập tức kêu hai anh em song sinh kia đặt lại vé máy bay mới được. Về phần mẹ con nhà Wynne, có lẽ... tôi trịnh trọng xin lỗi họ một lần nữa. Không phải tôi không muốn làm gì đó cho họ, mà là vì thể lực tôi quá nhỏ bé, chẳng thể lục tìm thi thể họ trở về bằng sức của mình.

Giống lúc vào đây, tôi cẩn trọng như đang bước trên không trung mà đi ra ngoài. Nhưng khi vừa mở cửa, tôi giật bản mình nhìn vào những kẻ mặt áo đen thui đang đứng thành tượng chắn trước mặt.

Tôi lùi từng bước về phía bên trong, đám sát thủ chậm chậm từng bước tiến tới. Có vẻ như, trông thấy sự sợ hãi tái hiện trên gương mặt con mồi, bọn họ cảm thấy rất hứng thú nên không động thủ ngay lập tức.

Tuy có chán động, nhưng chỉ được vài giây. Vài giây sau, ánh mắt tôi đã nhuộm hận ý sâu sắc, chính bọn họ đã giết chết mẹ con Wynne. Tôi không thể không đem hận ý kia áp trả lên những kẻ này.

Bọn họ tuy đông, những 4 người, còn thuộc vào giới sát thủ hành tẩu giang hồ nhiều năm, vô cùng dày dặn kinh nghiệm như lời của anh tài xế nói nhiều đã nói. Huống hồ chỉ họ còn có súng. Mặc dù trên tay tôi cũng là súng, nhưng cứ nghĩ đến việc chính tôi sẽ bắn vào bọn họ, tôi lại cảm thấy sợ hãi. Phạm vi của tôi chỉ dừng lại ở mức độ đánh người, không dám vượt đến giết người. Cẩn bản, tôi không đủ can đảm để làm cái việc tày trời đó. Vì cây súng trong tay tôi không gặp đúng chủ nhân, nó bất đắc dĩ trở nên vô dụng, khiến tôi cũng ở thế yếu hơn hẳn đối phương.

Nhưng dù là thế nào, tôi vẫn nhất định không chịu thua thiệt, nhất định sống mái với bọn chúng, một sống hai chết, dù gì thì tôi cũng không còn con đường nào khác.

Chẳng rõ từ lúc nào, tôi lại liều mạng đến như vậy. Đứng trước nguy hiểm cùng chết chóc vẫn có thể làm ra một bộ mặt ngoan cường, không mấy may tia sợ sệt, mặc dù trong lòng thực sự vẫn cảm thấy sợ.

Không chần chừ thêm nữa, tôi lập tức nhào đến đập người đứng đầu trong đám bọn họ một cú vào mặt. Có thể khiến cho sát thủ như họ chậm mất một nhịp bắn súng, xem ra thân thủ của tôi cũng không phải là dạng thường.

Bọn họ có lẽ đã hơi sững sờ một lúc, nhưng tác phong của sát thủ là không biểu lộ ra ngoài mặt mọi cảm xúc, và không để cảm xúc ngạc nhiên không chế mình quá lâu, như Sakura vậy. Nhờ đó mà bọn họ không đùa bỡn thêm nữa, lập tức giương súng nhắm thẳng vào tôi, động tác vô cùng nhanh nhạy, làm cho tôi không thể nào nhìn nhận được, đã có một viên đạn được bắn ra, và rơi thẳng xuống ngực tôi.

Sau khi có một áp lực bị giảm xuống tôi thiếu ập đến, tôi vẫn bình an vô sự. Bọn họ lại tiếp tục lần nữa sững người, vội thốt lên. “Là áo chống đạn 13 ly.” Sau đó, anh ta hướng ánh nhìn đến cây súng mà mình đang nắm giữ. Nhìn thái độ của bọn họ, tôi đoán đây là một tốp khác, chẳng phải tốp đêm qua, nếu không thì đáng lẽ ra họ đã biết tôi có mặc áo chống đạn ngay từ đầu rồi.

Điều khó hiểu là, tại sao bọn họ lại thể hiện ra mặt cái vẻ đó. Dù cái áo này tốt thật, phải nói là vô cùng tốt, nhưng không nhất thiết ngạc nhiên đến vậy.

Nhưng thời gian bọn họ ngạc nhiên rất ngắn, khiến tôi không kịp mượn thời cơ ấy mà tấn công, ngược lại, tôi còn bị đá một cú vào bụng khi đang trên đà lao đến, lực giáng xuống quá mạnh, đủ để tôi lăn một vòng dưới sàn nhà. Nhưng tôi cảm thấy không mấy đau đớn.

Bọn họ cũng không hề quan tâm, hỏi tôi một vài điều thủ tục như: ‘Cậu là ai? Vì sao lại muốn điều tra tung tích chủ nhân?’ Hay ‘những thứ này cậu lấy từ đâu ra?’, một vài câu khác tương tự thế. Mà trực tiếp ra đòn.

Tuy nhiên, đối thủ đang xem thường tôi chỉ là một cậu nhóc không biết điều, mặc cho tôi chậm rãi đứng dậy. Chờ tôi đứng dậy xong, họ lại một cú đập thẳng vào vị trí ban nãy khiến tôi ngã lăn thêm một vòng, công việc giương dậy càng trở nên khó khăn hơn.

Tôi cắn chặt môi, cơn phẫn uất trong lòng ngày một tăng. Đám sát thủ này vì xem thường nên cố tình giễu cợt tôi? Tuyệt. Tôi nhất định phải cho họ thấy, không nhanh gọn xử tôi mà liên tục đùa bỡn là một quyết định vô cùng sai lầm.

Tôi thêm một lần giương dậy. Một khi chưa đứng thẳng người, bọn họ sẽ chưa tung chân đá tôi. Lợi dụng điều này, tôi chỉ vừa hơi khom lưng, đã lập tức giương súng lên, nhắm thẳng vào đầu kẻ đầu tiên.

Dù không gắn ống giảm thanh rồi, nhưng đã chẳng có một tiếng đạn nào vang lên ngoại trừ tiếng bụp giòn giã va chạm xác thịt. Mà người kia đã gục xuống, mặt vẫn mở to.

Như một trận gió lạnh tạt qua, cả cơ thể tôi run rẩy, bàn tay cầm súng như không thể nào nắm chặt khẩu súng nữa. Ánh mắt tròn tròn dữ tợn kia chiếu thẳng vào tôi, thật quá đáng sợ.

Khi thấy một khẩu súng khác chỉ vừa nhắm vào đầu mình, theo bản năng sinh tồn, tôi nhanh chóng lăn sang một bên, tránh khỏi phát đạn trong gang tấc.

Những ánh mắt kia nhìn tôi, đã không còn mang vẻ xem thường nữa. Một cậu nhóc có thể làm trật nhịp bắn của họ, có thể tránh được đường đạn của họ trong gang tấc, lại còn dám bắn người của họ bằng một khẩu súng hiện đại, có thể họ đang xem tôi như một dạng nhân tài, không được huấn luyện vẫn

có chút bản lĩnh.

Họ không biết rằng, phát súng kia bắn ra đã khiến tôi suy sụp đến mức độ nào. Phát súng ấy có ý nghĩa như một lời tuyên thệ rằng, bàn tay tôi đã chính thức vấy máu...

Một tên trong số ấy kiểm tra hơi thở đồng đội đang nằm trên mặt đất. Vào cái khoảnh khắc hần lắc đầu ra hiệu cho kẻ đang đứng, tôi biết rằng...bản thân tôi đã thật, sự, giết, người!

Tôi ngây ngốc nhìn theo nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mình từ tay kẻ áo đen. Nhận ra tôi không thể đem ra đùa cợt, bọn họ hành động càng trở nên quyết liệt. Ngay lúc tôi nghĩ mình sẽ chết, một phát súng từ góc độ nào đó đã vọt đến nhanh hơn, khiến kẻ chĩa súng vào tôi liền ngã xuống.

Khi định thần trở lại, tôi đã thấy hai kẻ còn lại cũng chung số phận. Tuy họ là sát thủ, có thể nhận diện nguy hiểm đang đến gần, nhưng hai anh em song sinh ấy cao tay hơn rất nhiều, không để lộ dấu vết nào cho bọn họ nhận thấy. Vì thế mà cho đến lúc chết, bốn người họ vẫn không biết vì sao mình chết.

Tôi nhìn vào bốn thi thể trước mặt không chớp mắt, miệng hơi hé, vòm họng đông cứng như nhiều năm chưa được uống nước, tư thế vẫn ngồi bất động tại chỗ.

“Này! Cậu Yosuke Kuro!” Anh tài xế nói nhiều khuyu chân xuống trước mặt tôi, lay lay tôi tỉnh dậy.

Tôi chớp mắt nhìn anh ta, cơ miệng cứng ngắc vẫn chưa thể hoạt động trở lại. “Tôi...giết người rồi.”

“Là lần đầu giết người?” Anh ta nhăn tít cái trán lại, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin nổi. Người anh em thâm trầm đứng ngay cửa cũng nhưn mảy mặt ngạc nhiên.

Vô thức, tôi gật đầu. Tâm trạng trong lòng tôi giờ đây vô cùng tồi tệ, một cảm xúc mãnh liệt nào đó đang bùng trào trong tôi, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả bất cứ loại tình cảm nào của con người. Tôi không thể kìm chế được những ảnh hưởng từ nó đem lại với bản thân. Không thể...

...Nó chính là chất xúc tác, thổi bùng lên ngọn lửa tẩm tói nơi thâm tâm...

Lần đầu giết người, con người ta thường sợ ba thứ: một là sự thật, hai là lương tâm, và ba là luật pháp. Ba loại sợ hãi ấy, hiện tại trong tôi đều hội tụ đủ. Bây giờ, tôi đã có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của Shirin trước kia, khi chị nghĩ rằng bản thân đã giết chết Moda Akemi.

“Một học sinh trung học chưa bao giờ giết người, vậy mà tôi qua vẫn có thể thoát khỏi đám sát thủ này từ trong nhà, lại còn cùng nhau giao chiến với bọn họ...” Hần đảo mắt nhìn đến vết đá đỏ trên mặt một thi thể. “...dù không biết là cậu vô tình hay cố ý. Nhưng đối với cao thủ này, vô tình là không thể rồi. Cậu có bị trúng đạn không?” Hần ngó ngang ngó dọc khắp cơ thể tôi, không thấy thương tích ngoài da, hần thở phào. Sau lại thay đổi ánh mắt. “Đánh được đối phương mà không bị ăn đạn, a~ xem ra cậu thật lợi hại. Ngoại trừ cái thái độ thờ ơ này ra, cậu như đám sát thủ trong nghề vậy. Thật quá khó tin, có lẽ tôi nên thay đổi cách nhìn về cậu một chút.”

“Thật ra, tôi mặc áo chống đạn.”

“...”

Tuy là mặc áo chống đạn, nhưng lúc đánh tên kia, quả thật là tôi đã không cho hần kịp trở tay mà bắn ra phát đạn nào, tức là tôi nhanh hơn cả sát thủ cao tay. Điểm này thì có lẽ anh tài xế nói nhiều đã nói đúng.

“Không sao là tốt rồi.” Anh ta trừng mắt. “Sau này không được tùy tiện hành động một mình. Cậu mà có làm sao, chúng tôi cũng toi đời theo luôn đấy!”

Sau khi có người cùng nói chuyện, tinh thần tôi đã hồi phục đôi chút. “Tôi vẫn thích tùy tiện hành động, anh có thể ngăn lại được sao?”

Anh ta cầm nín. Rất nhanh đã đổi được đề tài. “Có vẻ như, cậu đã bình tĩnh chấp nhận hiện thực rồi thì phải?”

“...” Chưa hề. Và tôi nghĩ sau một vài ngày nữa, tâm trạng mình vẫn chưa thể nào khá lên.

“Thật ra chẳng ai có thể vượt qua lần đầu giết chóc của mình một cách dễ dàng. Tôi cũng đã từng sợ, mặc dù đã được huấn luyện và tiếp xúc nhiều lần trước khi ấy. Nhưng qua ngày hôm sau sẽ chẳng sao nữa. Cậu cũng không cần phải đặt điều suy nghĩ. Giết người chẳng là chuyện trọng đại gì, đơn giản chỉ là tiền họ về thế giới bên kia nhanh hơn thôi. Cứ giết người một thời gian, cậu nhất định sẽ quen. Cái bãi này, tôi sẽ dọn dẹp giùm cậu. Cậu đừng phải lo lắng gì hết.”

Thật đáng để ù tai hoa mắt chóng mặt. ‘Cứ giết người một thời gian’??? Cũng may anh này hành nghề sát thủ, chứ không phải tâm lý học. Nếu không thì, có lẽ bệnh tình của bệnh nhân anh ta sẽ ngày càng nặng thêm mất.

Về phần tôi, một sát thủ như anh ta nhiệm vụ chỉ là bảo vệ tôi, nhưng vì tôi mà cố gắng an ủi như vậy thật là một việc cảm động rồi. Là người trong giới hắc đạo, sớm quen với mùi máu tanh tàn bạo, ấy vậy mà tính cách anh ta cũng thật tốt, không hề giống như sát thủ chân chính một chút nào.

“Ồ, cảm ơn.” Tôi gượng dậy, cơ mặt hơi co rúm vì cái đau ban nãy. Tuy cơn hoảng loạn vẫn chưa kết thúc, nhưng tôi không thể tiếp tục phô bày tính yếu đuối của mình ra ngoài như thế.

Nhận ra điểm bất thường, anh ta vạch hai lớp áo của tôi lên xem. Kết quả là mức thương tổn chưa đáng, không hề có dấu vết tím bầm. “Không sao rồi.

Cái nào này của cậu làm từ Dyneema - Chất dẻo tổng hợp Polythen, và..." Anh ta gãi đầu như đang cố lục lại trí nhớ, sau cùng đành buông xuôi. "Tóm lại là nó...và một vài chất khác! (Aut: Cái đoạn nỳ, aut không nhớ => đổ tội cho anh nói nhiều không nhớ -_- =))) Chính tôi không rõ công thức cụ thể, vì cái áo này rất hiếm. Nhưng tôi biết, Dyneema là dạng sợi cứng nhất hành tinh, hơn thép 15 lần, đặc điểm nữa là nhẹ hơn nước. Khi có lực tác dụng, cái áo sẽ làm nhiệm vụ lan truyền lực đó đến khắp áo, để giảm sức lực đối phương tác động lên cơ thể mình." Hắn gật gù giải thích. "Vừa chống đạn, vừa chống lực. Có cái áo này, xem như tôi yên tâm một phần. Nhưng... nó rất khan hiếm, trên thế giới chỉ có vài cái, chủ nhân tôi đã đưa cho cậu?"

Tôi tạm thời không biết rõ những thứ kia là ai đưa cho mình nữa. Một là Henry, hai là cô. Trong hai người này, ai cũng đều có khả năng cả. "Không biết."

Anh ta dè chừng nhìn tôi, cảm thấy không tiếp tục nói thêm được gì, đành chuyển qua một chủ đề khác. "Nơi này không ở lại được lâu, chúng ta đi thôi."

Tôi gật đầu. Chẳng mấy chốc đã chui vào trong chiếc xe đã chờ sẵn từ trước. Giờ thì anh tài xế nói nhiều không còn làm tài xế nữa, mà con người thâm trầm đã vào thay. Vì vậy, tôi chẳng biết phải xưng hô thế nào cho phải.

"Các anh tên là gì nhỉ?"

"Không quan trọng cái tên."

Tạm quên đi nỗi sợ hãi ban nãy, tôi hăm hực nhìn bọn họ. Được rồi, đã có lòng "tốt" hỏi tên mà không được đáp trả, đã vậy, tôi sẽ gọi luôn là "anh Nói nhiều" và "anh Thâm trầm".

"Anh Thâm trầm này, đến sân bay đi. Anh đã đặt vé giúp tôi rồi chứ?"

Anh ta nhú nhú mày nhìn tôi, có lẽ bởi vì cái từ "thâm trầm" thêm vào sau. Anh ta chưa kịp đáp trả điều gì, anh Nói nhiều từ hàng ghế trước đã giơ tay đưa tôi một vài tờ giấy.

Tôi nhìn lên để kiểm tra. Đó đích thực là vé máy bay, nhưng địa chỉ đến lại là... "Nhật Bản?"

Anh Nói nhiều nhào người về phía sau, cố nhìn vào hàng chữ trong tờ giấy, tỏ vẻ ngạc nhiên. "Không phải New York ư?"

"Xin lỗi, tôi đã không kiểm tra kĩ." Anh Thâm trầm có nhìn tôi một chút, nét mặt vẫn mang mãi một kiêu. Anh Nói nhiều áy náy chêm vào một câu. "Đã rồi thì thôi... Có khi chủ nhân đang ở Nhật Bản, về đó tìm nàng cũng được."

Tôi lờ mờ hai kẻ này khiến sống lưng bọn họ lạnh toát. Gì chứ, bọn họ đang muốn vâng theo lời Sakura đuổi tôi về nhà đây mà. Đặt vé máy bay nhưng không thêm kiểm tra lại ư? Bọn họ đang nghĩ tôi là trẻ lên ba rồi.

Có lẽ, Sakura không gặp mặt tôi, muốn đuổi tôi về, là vì cô sợ tôi sẽ đến khuyên nhủ, thuyết phục khiến cô có thể từ bỏ ý định, để rồi gặp phải nguy hiểm bất trắc. Cô không muốn liên lụy đến tôi, như tôi không muốn liên lụy đến Wynne, bác tài xế và những kẻ khác. Nhưng chắc cô cũng đã biết, tôi không phải dạng dễ dàng bỏ cuộc. Nếu cô trốn, tôi sẽ tìm, dù là ở chân trời góc bể nào, tôi cũng sẽ tìm ra được thôi.

"Không đi New York nữa." Bọn họ nghe được liền mừng húm. Tôi cười hời hợt, tiếp tục hoàn thành câu nói. "Nhưng cũng phải đặt lại vé máy bay, tôi muốn đi Ý." Có vẻ như, ở hiện tại, tôi chẳng khác gì chủ nhân của họ.

Bọn họ im lặng, nỗi thất vọng dần hiện lên trong đáy mắt. Bất quá, bọn họ không hề có ý định chống đối, chịu làm theo lời tôi như vâng lệnh chủ nhân của mình vậy.

...

Trải qua nhiều giờ đồng hồ *chiến đấu mãnh liệt trong tư tưởng*, tôi đã hạ cánh xuống sân bay Ý. Vừa rời khỏi sân bay, tôi liền tìm đến khách sạn gần nhất. Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, tôi tranh thủ nghỉ ngơi một lúc, cố gắng gạt bỏ nỗi ám ảnh về cái chết mà tôi đã gây ra.

Hai anh em song sinh kia không đi cùng tôi, tôi cũng không quan tâm lắm họ làm cách nào có thể đến được đây, hoặc là họ có đi hay không. Tôi cũng chẳng để lại địa chỉ của mình, nếu bọn họ muốn theo bảo vệ, tự khắc sẽ tìm ra được tôi mà không cần địa chỉ.

Lại nghĩ đến, nước Ý là nơi trú ngụ của tổ chức Mafia khét tiếng nhất thế giới, nơi đây bao gồm các băng đảng lớn nhỏ hợp nhất thành một thể thống nhất, số lượng nhiều vô kể, khiến bất cứ nước nào nghe danh cũng phải khiếp sợ. Lần này, Sakura ở đây không biết là vì nguyên nhân gì.

Nhưng tôi có thể chắc chắn, ngày nào tôi còn ở lại đây, ngày ấy tôi vẫn còn gặp nguy hiểm.

Nghỉ ngơi trong khách sạn không lâu, có ai đó đã ở ngoài gõ cửa, khiến tôi hoài nghi hồi lâu. Lường lự một hồi, tôi cũng bước đến cửa phòng. Cũng như lần trước, một nhân ảnh áo đen đang ôm một chiếc hộp bìa các tông, chỉ khác một điều, lần này tôi có thể nhận định là nam, không phải nữ.

Tôi mở cửa, anh ta liền đưa cho tôi một chiếc hộp, giọng nói không pha thêm chút sắc thái nào. "*Chủ nhân* đã nhờ tôi đưa cái này cho cậu."

Lần trước, người con gái kia đã dùng ngôn ngữ kí hiệu để nói "*có người* đưa cái này cho cậu". Lần này, người con trai lại nói khác. Tôi có thể khẳng định, hai lần là hai "*chủ nhân*" khác nhau.

Tôi nhanh tay nhận lấy chiếc hộp, nhanh chóng cảm ơn người con trai trước mặt. Khuôn mặt anh ta giống như con người "*Thâm trầm*", không hề thay đổi

bộ mặt.

Tôi đóng cửa lại, vào trong phòng và nhanh chóng kiểm tra những thứ bên trong chiếc hộp. Bên trong là một bộ trang phục, cùng một bộ đàm. Ngay sau đó, một tin nhắn rác được chuyển tới điện thoại tôi. “Tôi không thích cậu tìm kiếm Cherry, nên không muốn nói cho cậu biết tung tích của em ấy. Hãy tự bằng sức mình tìm kiếm. Tôi chỉ có thể dẫn lối cho cậu, đột nhập vào đội quân White gia, cậu sẽ dễ dàng nhận được những tin tức cần thiết, cùng cách tiếp cận.”

Henry đang gợi ý cho tôi. Những thứ này cũng là để cài trang thành một sát thủ trong nhóm hắc đạo. Nhưng chuyện trà trộn vào một tổ chức quả thật khó lường đến hậu quả. Cái cách này thật sự quá mạo hiểm. Không chừng, tôi sẽ như tấm bia, bị lũng lạc trên người bằng những phát đạn. Chuyện này không đơn thuần chỉ là một trò chơi, tôi phải cân nhắc thật kỹ lưỡng trước khi quyết định bước đi tiếp theo.

...

----END CHAP 44----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Cuộc Truy Đuổi Ở Ý

Ngồi nửa ngày suy nghĩ, tôi cuối cùng cũng có thể cho ra phương án tốt nhất. Đó là, nghe theo sự chỉ dẫn của Henry.

Mặc cho những cam go có thể gặp phải, tôi vẫn muốn thử một phen. Thứ tôi cần, ấy là tung tích của Sakura. Nếu không chọn cách tiếp cận vào tay chân bên dưới cô, muốn tìm cô là chuyện vô cùng hy hữu. Phương án này đã là tốt nhất rồi.

Thiết nghĩ thì, có Henry - Tân chúa tể bóng đêm giúp đỡ, tính mạng tôi vẫn sẽ được bảo toàn.

Tuy vậy, trong lòng tôi lại sinh ra một cảm giác bất an khó hiểu. Loại cảm giác này khiến tôi lưỡng lự, và tự cho rằng quyết định ấy là không khôn ngoan. Tôi nhận thấy một lỗ hổng nào đó ở bước đi tiếp theo của mình...

Liệu có khi nào, lúc tôi bước thêm một bước, cả người sẽ rơi vào cái lỗ hổng ấy không?

Tôi cảm bộ đàm lên tay, vô tình bật trúng nút nào đó. Lập tức phía bên kia truyền đến một giọng nói. “1202, nghe rõ, trả lời!”

Theo phản xạ không điều kiện của con người, khi nghe âm thanh kia phát ra, tôi hoảng hồn buông lỏng tay, khiến bộ đàm rơi xuống tầm nệm. Mà giọng nói ấy vẫn cứ lặp đi lặp lại một câu từ.

Tôi luống cuống tay chân, hoạt động đầu óc với tần suất nhanh nhất có thể. Có lẽ tôi đã không còn con đường nào khác ngoài việc đáp lại. “Tôi không sao.” Đây ắt hẳn là câu trả lời thích hợp nhất. Bởi vì tôi không rõ 1202 kia bị mất liên lạc từ khi nào, chỉ biết đã được một khoảng thời gian, việc đầu tiên mà những người họ nghĩ đến, là 1202 đã gặp biến cố gì đó. Nếu tôi không trấn an họ, nhất định sẽ bị nghi ngờ.

“Đã có chuyện gì?”

“...Tôi đánh rơi bộ đàm...”

“1202. Nhận lệnh, 20’ nữa, tập trung tại khu X.” Ngữ khí điềm nhiên lãnh đạm, ra vẻ uy của một bậc cấp trên.

“...Và...rồ.”

Bộ đàm đã ngắt, tôi liền thở phào ra một hơi. Lúc này, khi nghe được giọng điệu cùng thái độ xa lạ của người đó, một chút nữa là tôi đã rút luôn ra ngoài.

Vậy là, tôi đã dứt khoát lựa chọn con đường nguy hiểm kia, đã đến nước này rồi, tôi có muốn đổi cũng không thể đổi được. Tôi tự trấn an bản thân bằng thứ suy nghĩ: Nhất định sẽ không sao đâu, nhất định sẽ tìm ra Sakura sớm thôi. Sau khi con lo lắng vì sự tự trấn an mà vui đi được một chút, tôi liền dò tìm bản đồ vị trí nơi này.

Nhận được thông tin khu X cách nơi tôi ở những 20km, tôi hốt hoảng cuống quýt. Thời gian chỉ còn 18’, mà tôi chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì cả. Không chần chừ thêm nữa, tôi thay nhanh chiếc quần Henry gửi tới, rồi cầm chiếc áo cùng cái bộ đàm kia chạy bay biến ra ngoài. Vừa ngồi trong một chiếc taxi mới bắt, tôi vừa xỏ vội chiếc áo vào, khiến ánh mắt tài xế taxi ném lên người tôi vô cùng lạ lẫm.

Cũng vì luôn miệng hỏi thúc tài xế chạy thật nhanh, tôi mới có thể không đến trễ. Khi thấy khoảng dưới chục người đang xếp hàng thẳng tắp, quy củ

chẳng khác gì quân đội, tôi nhanh chóng trở về vị trí của mình.

Bắt gặp những ánh mắt sắc lẹm đang chòng chọc nhìn về phía này, tôi rùng rùng mình, sống lưng lạnh toát, trong lòng nom nớp lo sợ về những chuyện không hay. Chẳng lẽ, họ đã phát hiện ra điều gì rồi sao?

Bỗng một người đứng tách khỏi hàng, mang khuôn mặt nghiêm nghị tiến về phía tôi. Tôi có thể khẳng định anh ta là thủ lĩnh của đám người này. Mỗi bước chân tiến lại của anh ta, là một lần tim tôi đập thêm nhanh.

Trong khi tôi đang nghĩ cách nào để có thể chạy trốn khỏi đây mà vẫn bảo toàn được mạng sống, người nọ đã lên tiếng, “Cậu đã đến trễ nửa phút.”

Tôi thoáng ngẩn ngơ nhìn anh ta, bỗng nghĩ đến nơi này không thích hợp với bộ mặt ấy, tôi liền cất nó đi, thay vào đó là sự lạnh lùng “giả tạo”. “Nhưng kim đồng hồ vẫn chưa chuyển sang phút khác...A~”

Chưa kịp kết thúc câu nói, tôi đã nhận được một cú đấm vào bụng. Cú đấm này trực tiếp đem tôi khụy gối xuống, khuôn mặt rúm ró như quả chuối sây. Ấy vậy mà cái con người kia chỉ hờ hững liếc tôi một chút, sau nghiêm túc cất giọng, “Cậu này, nhiệm vụ của cậu là đưa một vài thứ cho boss Maestro. Chỉ một mình cậu.”

Tôi đứng dậy, cố gắng không tạo ra sơ hở cho bọn người này có thể nhìn thấu, cũng là kiềm chế cơn ầm ứ với cú đấm vừa mới nãy.

“Rõ!” Kì thực, trong lòng tôi chẳng muốn đảm nhiệm cái nhiệm vụ rồi hơi ấy một tí nào, nhưng vì việc lớn, tôi đành phải chịu khổ một chút vậy.

Tôi đi theo người thủ lĩnh kia để nhận lấy một cái túi. Anh ta căn dặn tôi, nếu chưa muốn chết thì không được phép mở nó ra. Tôi thật rất tò mò về món đồ bên trong, nhưng nếu vì sự tò mò ấy mà khiến tôi mất mạng, tôi cũng chịu.

Cầm túi đồ khả nghi trên tay, tôi lần theo địa chỉ đã được hướng dẫn từ trước để đi đến chỗ ở của boss Maestro gì gì ấy. Lần này, vì đảm bảo tốc độ nếu có những pha rượt đuổi, tôi mang chiếc giày patanh vào chân, và bắt đầu trượt trượt.

Cũng vì...căn bệnh mù đường quái gở, cho nên lúc tôi tìm thấy vị trí trong bản đồ cũng là lúc trời đã chuyển sang sắc hồng chạng vạng. Bầu trời phương Tây về chiều, quả thực có lạ lắm so với bầu trời phương Đông.

Đứng trước một toà nhà, tôi hít một hơi sâu, rồi cẩn trọng bước vào bên trong. Nơi của boss - dù chỉ là một boss của băng mafia nhỏ - cũng vô cùng hiểm nguy đối với dân đen như tôi. Tôi tự hứa với lòng rằng, đưa đồ xong sẽ lập tức rời khỏi đây, không nán nã lại lâu để tránh các mối hiểm hoạ khôn lường.

Tầng 1, tầng 2 của toà nhà chỉ là những kho chứa hàng cũ kĩ. Nhưng ở tầng 2, có hai tên cao to lực lưỡng, khuôn mặt dữ tợn phối với kính mắt đen, dữ tợn càng thêm dữ tợn. Bọn họ đang đứng khoanh tay chắn lối lên ở vị trí cầu thang, trông thấy tôi, bọn họ vẫn đứng đưng xem như không.

Tôi đánh ực nước miếng, khí thế dao đầu của tôi đã không có, cho đến khi gặp hai người này, cái khí thế ấy đã xuống tới mức âm. Tuy vậy, đã đến đây rồi, tôi cũng không nên quay về công cốc để nhóm người kia sinh nghi. Do dự tại chỗ một hồi, tôi cũng quyết định bước tiếp lối cầu thang, cố gắng xem như hai cái cây to lớn ấy không hề tồn tại trong mắt.

“Cậu nhóc này, đến làm chỗ rồi, nơi này không phải ai cũng tùy tiện vào được. Mau ra chỗ khác chơi!” Một trong hai tên ấy giơ tay lên, chắn ngang đường đi của tôi, giọng nói pha lẫn chút miệt thị. Nhận thấy đôi giày patanh trên chân tôi, ánh nhìn của họ càng sâu sắc sự xem thường.

Tôi chau mày khó chịu. Tuy tôi còn khá trẻ, nhưng cũng đã trưởng thành, bọn họ không thể dùng giọng điệu nạt nộ với trẻ con để đi nói với tôi được. “Tôi là người của White gia, muốn gặp boss Maestro để đưa một số món đồ. Có phải boss của các anh đang ở bên trên?”

“Người của White gia? Ahaha.” Cả hai cùng cười lớn. Một kẻ trong số ấy khinh khinh, ra vẻ người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ. “White gia là nơi cung phụng cậu ảm cô chiều, cùng những đứa trẻ ngông cuồng chẳng? Cậu nhóc vất mũi chưa sạch này, cậu nên trở về nhà, nơi này không phải nhà trẻ!”

Cổ nín nịn nổi tức giận chực trào vào sâu trong đáy lòng, tôi nở một nụ cười lạnh. Chính nụ cười này đã khiến vẻ trẻ con của một cậu trai 18 trong tôi bay biến đi mất, khiến hai kẻ trước mặt có hơi đông cứng nụ cười khinh thường.

“À? Các anh không biết White gia? Ồ, cũng phải, lũ tép riu như các anh làm gì quan tâm đến gia tộc quyền lực nhất thế giới ngầm này!” Tôi then quá hoá giận, nói ra những lời khá khoa trương. Quyền lực nhất thế giới? Chính tôi cũng không biết điều này có thật hay không. Trước mắt cứ phải dọa cho họ sợ, tôi mới có thể hả dạ. “Tôi muốn gặp boss của các người!”

“Mày đang muốn tìm đường đến chỗ chết ư? Được, chúng tao sẽ cho mày toại nguyện.” Dứt câu, một tên trong số họ bỏ nhào về phía tôi. Dĩ nhiên, tôi không đứng yên để bọn họ đánh trúng. Lách người sang một bên thành công, tôi sờ sờ mũi, cười nhạt.

Chẳng hiểu vì sao, khi đối diện với nguy hiểm này, tôi vẫn có thể bình chân như vại. Có phải hay không vì trước đó đã gặp nguy hiểm lớn hơn, nên quen nhón mắt rồi?

Tên kia vì không đánh trúng được tôi, sự tự ái trong lòng dâng cao. Hấn mang vẻ mặt tức giận điên cuồng lao về phía này. Tôi nhếch miệng, tung chân lên một chút khiến hắn ngã đập mặt xuống đất.

Bọn họ có thể tinh anh, kinh nghiệm, khát máu, nhưng tôi dù gì cũng là Lục đẳng huyền đai. Nếu là đấu tay đôi cùng tay không, tôi không sợ bản thân mình chịu thiệt. Đây cũng chẳng phải lần đầu tôi đứng trên chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu tích lũy từ trước đó ít nhiều đều giúp ích cho tôi.

Tên còn lại tức giận không kém khi thấy đồng bọn của mình đã ngã. Nhưng hắn không lập tức vỗ tới ngay, chỉ hạ mắt kính đen xuống, rồi đứng khoanh tay tại chỗ, chậm rãi dò xét một cậu nhóc từ phương nào rơi xuống là tôi.

“Cậu thật sự là người của gia tộc White?”

Sau hai giây suy nghĩ, tôi cũng thận trọng gật đầu.

“Gia tộc White là cái thứ gì?” Tên nằm trên mặt đất cũng đã lồm cồm bò dậy. Để thể hiện thái độ phỉ báng, hắn nói như muốn phun nước miếng đến kẻ đối diện.

“Nếu không muốn chết thì câm mồm lại.” Tên đứng khoanh tay trầm giọng, ném ánh mắt cảnh báo đến tên vừa bị tôi đánh. “Nếu chú ngu học đến độ không biết về White gia, nên ôn sách vở học lại lịch sử của hắc đạo.” Nói đoạn, anh ta một lần nữa đảo mắt đến tôi. “Nhanh nhạy như vậy, thật không hổ danh là người của White gia.”

Tôi hơi nghiêng đầu, ánh mắt ẩn chứa những tia nhìn ngạc nhiên. Dòng họ của Sakura thật sự mạnh như vậy sao? Ngẫm cũng đúng. Có thể lực chống lưng, thảo nào đám Tân chúa tể - Nữ hoàng bóng đêm lại ngang ngược, lộng hành đến thế. Những bài báo, tin tức, hay những công bố truy lùng họ cho cả thế giới biết là vậy, nhưng thật ra, chẳng ai dám hành động cả, dù tìm ra dấu vết, cũng im im, dù có phát hiện ra chân tướng, cũng câm lặng. Bởi vì như tôi dự đoán ban đầu, thế lực kia vô cùng lớn, có thể thao túng toàn bộ cục diện. Nói trắng ra, cái thế lực ấy chỉ đang dùng cô cùng Henry để giương nanh múa vuốt, để cả thế giới biết họ rất mạnh, và kính sợ họ. Nội chi cần sự có mặt của hai thành phần “bóng đêm” đặc biệt nguy hiểm ấy đã khiến cho trăm kẻ bạt vía mất hồn rồi, huống chi là thế lực đằng sau họ.

Bỗng chốc, tôi cảm thấy cái thế lực đang thao túng cô hèn hạ vô cùng. Dám đem cô làm một quân bài, hừ, thật đáng chết!

Âm giọng của gã đàn ông kia đã kéo tôi trở về thực tại. “Tôi lập tức chuyển lời đến chủ nhân, cậu đợi một lát.”

Tôi gật đầu. Ngay khi hắn vừa quay người bước, trên cầu thang đã xuất hiện một bóng người khác đang đi xuống. “Chủ nhân có lệnh, cho cậu ta vào.”

Tôi lèn kiếng gót, nhấc chân bước lên bậc cầu thang theo anh ta. Được một đoạn, giọng nói phía sau lưng đã dội đến tai tôi. “Ngu ngốc. Chủ nhân chúng ta vì được hợp tác với White nên mới trở nên giàu mạnh lên như vậy. Nói là hợp tác với White gia cũng hơi phóng đại, thực chất chỉ là với thuộc hạ của họ. Hôm nay, tiện thể dẫn cho người mới như mày, 2 kẻ nhất quyết không được động, một là White đại boss, hai là boss thần bí BP, nếu không, mày sẽ chết không rõ lý do mình chết.”

Tôi loáng thoáng nghe được từ “đại boss”, ý là nói đến ai nhà họ White đây? Loé một cái, tôi nhớ đến giọng của người đàn ông trong thang máy khi lễ hội Bunkasai diễn ra kia, chẳng lẽ... đại boss là cha của Sakura? Và, tại sao lại gọi là đại boss? Tức là, boss lớn á?

Ngay khi đi lên tầng 3, tôi cảm nhận được mùi vị của đám người hỗn nháo đang tụ họp. Thắc mắc được vài giây, tôi đã có ngay câu trả lời. Ở tầng 3 này, rất đông kẻ ô hợp tùm nập năm tụm bảy đánh bài chơi bạc. Tiếng la ó ầm ĩ, tiếng hét lớn khi ăn, hay tiếng chửi rủa khi thua, kết hợp với nhau tạo thành thứ tiếng ồn ào chẳng ra đâu vào đâu. Mà tất cả những người ở đây đều mặt mũi dữ tợn, không là kẻ nhà giàu, thì cũng là kẻ có máu mặt gì đó trong giang hồ, thậm chí có nhiều kẻ còn mang vết chém ngang dọc đáng sợ. Rõ là nơi này hoàn toàn không thích hợp với “trẻ con” như tôi.

Tiếp bước theo cái gã đàn ông ban nãy, tôi tiến vào bên trong căn phòng ấy. Vì phải tránh né những kẻ ham mê cờ bạc đang chen chúc, trong người tôi vô cùng bức bách khó chịu, chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi đây. Nếu không bởi tung tích của Sakura, còn lâu tôi mới chui vào cái xó xỉnh này.

Khó khăn vượt qua lũ người ô hợp kia, tôi đã đứng trước một căn phòng nằm tận bên trong. Gã đàn ông ấy rời đi, để lại tôi một mình đứng trước cửa với túi đồ khá nghi. Tôi hít mạnh một hơi, rồi đẩy cửa bước vào, hành động có phần ngập ngừng, cũng có phần dứt khoát.

Trên chiếc ghế giữa phòng, một người đàn ông đang hướng ánh nhìn dò dẫm về phía tôi. Hắn ta không đẹp không xấu, tuy nhiên, khuôn mặt vô cùng ngông cuồng, ngạo nghễ. Sakura cũng kiêu như vậy, nhưng của cô là ngông cuồng bản lĩnh, ngông cuồng đáng yêu, còn cái ngông trước mặt tôi đây tựa như không biết thế nào là trời cao đất dày, tự cho mình là con người tài hoa nhất vũ trụ, khiến kẻ đối diện tôi thực không thuận mắt.

Tuy vậy, tôi cũng không phô bày thái độ của mình cho kẻ kia thấy, chỉ chậm rãi tiến đến trước mặt hắn ta. “Tôi nhận lệnh đưa đến cái này cho anh.” Tôi nhẹ nhàng đặt xuống bàn, để đồ vật bên trong không bị thương tổn gì.

Anh ta cười cười, ra hiệu cho kẻ phía sau tiến lên mang đồ đi cất.

“Cậu này, tại sao lại đánh người của tôi?”

Hướng ánh nhìn đến khuôn mặt trơ tráo của hắn ta, cảm giác chán ghét trong tôi ngày một tăng. Tôi nhún vai, hờ hững đáp. “Là hắn ta tự xông vào tôi, tôi chỉ phòng vệ theo bản năng mà thôi.” Câu nói này cũng là suy nghĩ trong tôi hiện tại.

“Hắn nói, hắn nghĩ cậu là trẻ con. Chỉ muốn đuổi cậu đi, không ngờ cậu đánh lại.” Hắn ta neho neho mắt, thái độ khinh khỉnh ngày càng cao.

Tôi tức giận thở mạnh, chẳng nghĩ không những thuộc hạ trơ tráo, mà chủ nhân cũng trơ tráo nốt. Đúng là người cùng một rượt.

Nhưng chỉ vừa mới đây, trước khi tôi đi vào căn phòng này, hắn đã nhận được thông báo bên ngoài, thật là nhanh quá.

“Mà tại sao, lần này White gia lại cử trẻ con đi giao hàng cho chúng ta nhỉ?” Hắn ta ngưng lại một lát. Với câu nói của hắn, tôi cũng không rõ là tại sao,

cũng có thể do tôi ương bướng cãi lại lệnh của tên thủ lĩnh kia, hẳn ta mới hướng ống ngắm đến tôi, và ép tôi thi hành nhiệm vụ chẳng rõ là nhiệm vụ gì này.

Sau, boss Maestro tiếp tục bổ sung nốt câu nói. “Như vậy có nghĩa là, White gia đang xem thường chúng ta quá ư?” Trong đáy mắt đục đục ấy của hắn đã hắt lên những tia máu đỏ, dễ hiểu là, hắn đang cố kiềm chế sự tức giận.

Hắn tức giận, đồng nghĩa với việc phải tìm một thứ gì đó để trút giận. Nhận thức được bản thân sắp sửa bị mang ra làm lá bìa, tôi thầm cười khổ. Tôi có làm cái gì đâu cơ chứ! Muốn trách là phải trách tên thủ lĩnh kia.

“Có thể tôi còn nhỏ tuổi, nhưng tôi không phải trẻ con.” Tôi bắt đầu dĩ mồm miệng thanh minh. Chính cái từ “trẻ con” cũng đã phần nào chạm vào lòng tự trọng của tôi. Trước kia là “ngốc”, giờ là “trẻ con”, bộ trông tôi không giống người thông minh và trưởng thành như vậy sao? (Aut: Không lo khoản này~~ người cứ ngu ngu ngoài mặt vậy đi, thành phần ngầm ngầm, đầu tính cách như người mới thật sự là kẻ nguy hiểm a -_-)

“Ồ. Ra cậu là một dạng nhân tài.”

Phát hiện sự giễu cợt khinh khi trong đáy mắt hắn ta, tôi cười khan hai tiếng. “Ngài có biết, Nữ hoàng bóng đêm bao nhiêu tuổi chẳng?”

Quả không ngoài dự đoán, khi nhắc đến cái tên này, hắn ta lộ ra vẻ mặt kính sợ. Lợi dụng cái danh của Sakura một chút cũng thật quá trí lý, trước đó tôi chỉ không nghĩ rằng, sức uy của cô lại to lớn đến như thế. Chẳng trách tại sao, xung quanh người cô đều tản mát một loại sát khí cùng uy khí.

Hắn khề khề lắc đầu, chậm rãi quan sát biểu hiện trên gương mặt tôi.

“Thế, ngài năm nay bao nhiêu?”

“Dựa vào cái gì mà ta phải trả lời cậu?”

Bằng qua thái độ kiềm nén tức giận của hắn, tôi thể hiện màn suy đoán của mình. “Nhìn ngài... cũng ngoài 50, có thể nói là... Nữ hoàng bóng đêm bằng tuổi cháu gái ngài đấy!”

Ngay khi nghe độ tuổi thật vô cùng nhỏ của cô, hắn ta càng thêm cả kinh, ánh mắt dè dặt thêm nhiều tia kính sợ. Quả thật, chẳng ai có thể ngờ rằng, một con người nhỏ tuổi đến vậy lại có thể giết chóc vô địch. Đáng lẽ ra, ở độ tuổi teen này, Sakura phải ngồi trên trường học kiến thức, cùng chúng bạn đùa vui hồn nhiên, về nhà nấu cơm, rửa chén, giặt ủi phụ giúp gia đình. Ấy thế nhưng cô lại... Tôi không rõ bản thân nên có thái độ gì cho thân phận của cô nữa.

Ngay sau đó, hắn cười một tràng dài. “Haha. White gia nuôi thật nhiều người tuổi trẻ tài cao! Hay là, cùng người của ta thí một trận, thử tài thực lực của cậu cho chúng ta xem, để chứng minh cậu không phải là trẻ con đi?” Hắn nói câu ấy, nghĩa là xem lời trước của tôi chỉ là khoác lác rồi. Nhưng tôi cũng không ép hắn phải tin, vì dạo đầu, tôi cũng không thể chấp nhận Sakura là Nữ hoàng bóng đêm, và luôn biện hộ rằng cô còn quá nhỏ.

Tôi quệt mũi, hướng ánh mắt dè chừng đến hắn, sau đảo qua đảo lại nhìn bọn người khắp căn phòng này. Ba tên thuộc hạ, tất cả đều vô cùng lực lưỡng, lại còn việc có thể đứng bên cạnh, trực tiếp hộ vệ cho chủ nhân của họ, nhất định không phải là kẻ tầm thường.

Luận về sức lực, tôi chắc chắn không thể đọ lại với họ, tôi còn nhớ, lần cuối cùng đến trung tâm tập thể hình của mình là... hôm trước khi gặp bọn áo vest đen, và bị Saito Suichi đem về tra tấn, khoảng thời gian khá lâu, có lẽ cơ bắp của tôi đã “tiêu biến” rất nhiều. Tuy cân nặng vẫn bảy mươi ki lô, vẫn body chuẩn men như thường, và được biết bao cô gái hâm mộ, nhưng đám người trước mặt này chẳng khác gì võ sĩ nặng hơn trăm cân, khi tôi đứng với họ, sẽ dễ dàng nhận ra sự khác biệt lớn từ hai phía. Nhưng luận về chiều thức, chưa ai trong chúng tôi có thể đoán biết được.

Tôi nghĩ rằng, nếu chỉ cùng một trong ba người họ, tôi sẽ có cơ hội thắng. Còn nếu tất cả nhất tề xông ra, có lẽ, tôi đã cảm chắc phần thua. Nhưng không đánh không được, tôi không thể từ chối hoặc bỏ chạy, xem như tôi đã rơi vào đường cùng.

“Ngài định chọn ai để cùng tôi thí đây?”

Biết tôi đã đồng ý, hắn nở nụ cười, rồi hất đầu ra hiệu cho kẻ gần đó nhất, cũng là kẻ “nhỏ con” nhất trong ba kẻ. Trong lòng tôi dâng lên một cỗ buồn bực, hẳn rõ ràng là đang coi thường tôi.

... Cũng có chút thoả đáng, chưa chắc rằng tôi có thể thắng được kẻ trước mặt.

“Trước tiên, cậu nên gỡ bỏ đôi giày vương vãi kia ra đi.” Hắn nhú mày nhìn đến chân tôi. Tôi cũng nhìn xuống chân mình, thấy không có gì là vương vãi như trong lời hắn ta nói, tôi lắc đầu.

“Không cần.”

Căn phòng này đủ rộng cho một màn giao đấu. Tôi và cái kẻ ấy cùng ở sẵn tư thế thủ, thận trọng tỉ mỉ quan sát đối phương. Hắn nhích từng bước tiếp cận, tôi cũng không quá chi li chi tiết này, cứ để mặc hắn tiến đến gần.

Đến một khoảng cách nhất định, hắn trực tiếp ra đòn đấm. Dĩ nhiên tôi không ngu ngốc đến độ đứng im hưởng trọn cú đấm ấy, nhanh chóng cúi người xuống, tôi vung tay đánh trả, nhưng hắn lại đỡ được. Với sức lực kia, hắn nhẹ nhàng hất tôi ra. Tuy tôi không ngã, nhưng cũng là suýt chút nữa.

Tôi mím môi, trượt nhanh về phía hắn, tay cuộn chặt và giờ lên để chuẩn bị ra đòn tiếp theo. Nhưng tôi không có ý định đánh hắn bằng tay của mình, vì

biết chắc rằng, kiểu nào hắn cũng đỡ được. Tôi giờ tay để tạo thế giả mà thôi. Lợi dụng đà trượt của giày patanh, khi một lần nữa gần hắn, tôi bật người lên, sào một vòng, bánh giày trượt từ đầu xuống bụng, thành công để lại dọc trên khuôn mặt hắn hai vết bánh xe đỏ ửng.

Trông bộ dạng của hắn giờ đây vô cùng dị hợm, cuối cùng, vì không nhịn nổi, tôi bật cười ha ha. “Ahahaha!”

Nghe được tiếng cười trào phúng của đối thủ, cái kẻ kia tức nổ đom đóm mắt. Hắn mất bình tĩnh lao đến. Phải rồi, chính là thái độ mất bình tĩnh này. Con người ta, bình thường dù cao siêu đến đâu, rơi vào trường hợp mất bình tĩnh cũng sẽ trở thành kẻ điên. Hắn cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ là lợi thế cho tôi.

Ấy vậy mà, có lẽ tôi đã hơi nhầm lẫn. Rất nhanh, tôi nhận được một trái đấm lên vùng mặt, răng đập mạnh vào môi và nướu, khiến máu tươi rướm ra. Tôi lùi về phía sau, dùng tay xoa xoa má, ánh mắt lẫn thêm nhiều tia phòng bị.

Tên boss Maestro vẫn ung dung ngồi trên ghế, thư thả cầm điếu xì gà mà hút, gương mặt chẳng bao giờ bớt đi sự ngạo nghễ.

Sau khi nghĩ cách đánh nhanh thắng nhanh, tôi tiến lên, chân phải tung lên đá vào ngực đối phương, nhưng bị hắn giữ lại. Trong phút chốc gần gũi ấy, tôi bật người lên cao, dùng chân trái đá mạnh vào ngực hắn.

Hắn có chút luống cuống, nhưng vẫn kẹp chân phải của tôi thật chặt bằng hai tay. Tôi bực dọc trong người, thêm một lần vọt người lên không trung, rồi cả hai chân cùng tiếp tục rớt trên ngực hắn. Sau cùng, hắn cũng phải buông tôi ra, thân người lùi về sau một chút do sức lực ập tới.

Sức bật kết hợp với đà trượt khiến động tác của tôi vô cùng nhanh, cơ hồ chẳng thể thấy được tôi làm như thế nào để tên kia nhận một cái đập không hề nhẹ ở vùng ngực.

Aiz, thú thật là động tác lúc này vô cùng nguy hiểm. Nếu tôi không đủ sức này người lần nữa, nếu hắn ta vận gãy chân tôi, thì chẳng phải tôi đã trở thành người khuyết tật rồi sao? Cũng may... Tôi thờ phật, cả cơ thể thả lỏng được đôi chút.

“Dừng!” Tên boss Maestro bỗng hô lên, hắn cùng mọi người ở đây đều nhất thời cảm lạnh nhìn tôi, ánh mắt đã mang theo một tầng cảm xúc khác. “Bật người lên lần 1, không nói đến, nhưng lần 2, cậu không có khác nào nghĩ lấy nhịp thở, vẫn có thể tung người lên cao và tấn công người của ta bằng hai chân, sức lực đó, cậu lấy từ đâu ra?”

Tôi im lặng, vì cảm thấy không nhất thiết phải trả lời hắn câu hỏi này, hoặc, tôi không biết nên trả lời như thế nào. Sức lực lấy từ đâu ra? Dĩ nhiên là trong cơ thể tôi rồi!

Hắn ta vì biết tôi không đáp lại, sinh ra cảm giác bức rứt khó chịu trong người, nhưng hắn vẫn cười, chỉ là, nụ cười ấy chẳng hề khả ái một tẹo nào. “Trận đấu này, cậu thắng. Không hổ danh tuổi trẻ tài cao, trận đấu tiếp theo có thể cùng ta đánh nhau một trận không?”

“Tôi không hứng thú.” Chẳng bao lâu, tôi đã đáp. Sự thật là tôi đến đây để giao đồ, không phải để khiêu chiến. “Xin lỗi. Cáo từ.”

Xách balo lên vai, tôi xoay người bước. Nhưng khi vừa đến cửa phòng, hai tên cận vệ kia đã giờ tay ngăn đường tôi. Một cách bình thản nhất, tôi trừng mắt với bọn họ, rồi đảo mắt nhìn về mặt trời trên của vị boss kia.

“Lời mời của ta, cậu cũng có quyền để mà từ chối sao?”

Tôi chưa bao giờ gặp phải người không biết nói lý như vậy. Hắn ta đang muốn ép tôi, tôi nhờ thế mà vẫn còn bị vướng trong sự tình rắc rối này.

“Nếu đánh xong, ngài phải cho tôi đi.” Trước tiên tôi phải nghĩ ngay đến điều kiện có lợi cho mình.

“Để xem cậu có bản lĩnh để rời khỏi đây không đã!” Chưa dứt câu nói, thoát cái, hắn ta đã đứng trước mặt và thụi tôi một cú rất mạnh vào bụng. Tôi điếng người lùi về sau vài bước, bởi cái đánh bất ngờ, không báo trước này của hắn, nhưng hắn không cho tôi có cơ hội phản kháng lại, lập tức thêm một cái đập vào hông, một cái nữa vào chân. Ngay sau đó, tôi khụy xuống.

Chưa dừng lại ở đó, hắn dùng chân đạp lên má tôi, day day day nghiêng thấy rõ. Đầu óc tôi lúc này đã xay xầm choáng váng cùng cực, trời đất như đảo lộn quay cuồng. Tại sao hắn ta lại chơi trò đánh úp đó kia chứ?! Tôi thậm chí còn chưa chuẩn bị tinh thần nữa kia mà!

Cũng phải công nhận rằng, vị boss này ra tay quá nhanh, khiến tôi không kịp trở mình. Chủ nhân của một nhóm người có khác.

“Oát con! Dám đến địa bàn của ta nhiễu loạn, ngươi muốn chết rồi phải không?” Hắn ta hơi gầm.

Tôi nằm yên, không có ý định vực người dậy, miệng hơi nhếch nhếch cười cười. Là ai muốn tôi cùng so võ chứ? Tôi nào có cố ý làm loạn! Boss này, và cả bọn người kia, quả thật như tôi nghĩ ban đầu, tất cả đều không phải dùng lý để mà nói.

Hắn rời chân khỏi người tôi, đầu hơi cúi xuống. Sau đó, hắn siết lấy cả là vạt đang nằm trên cổ tôi, ép tôi phải cùng hắn kề mặt.

“Ngài không sợ White gia sẽ tìm đến trả thù ngài, nếu ngài giết tôi sao?” Tôi biết thừa hắn sẽ làm gì tiếp theo đối với mình. Tuy vậy, tôi vẫn không có quá nhiều cảm giác lo sợ.

“Hahaha.” Hắn cười gằn. “Ta có lý do. Bên cậu chắc cũng không quản những chuyện con con này đâu nhỉ?”

Tôi khẽ rung mình. Liên ngay sau đó, tôi ép mình động não để có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

Hắn đứng thẳng người, dùng đầu ra hiệu cho đám thuộc hạ của mình. Độ chừng mười giây sau, hắn đã nắm trong tay một khẩu súng. Tôi đổ mồ hôi lạnh. Nhân lúc hắn đang chú lo là, tôi gạt chân hắn với một lực đạo khá lớn, làm cho hắn suýt nữa đã ngã ảm ra đất.

----END CHAP 45----

Đôi lời: Rất có thể những ngày sắp tới aut sẽ bớt hiện hồn vì tập trung vô kì thi THPTQG nha, mong mọi người ném đá nhẹ tay nha, bớt thôi nha, không phải là mất tích luôn nha =)))

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Bản Lĩnh

Hắn ta tức giận, nhắm bắn vào tôi. Dĩ nhiên tôi đã lăn người sang một bên né tránh. Sau khi thấy tôi thành thực né được đường đạn của mình, hắn mở tròn đôi mắt kinh hoàng. Nhưng không hề sự ngạc nhiên chi phôi lâu, hắn đã trực tiếp tấn công tôi. Tôi chỉ có thể né đỡ những đòn ra, không cách nào lật ngược tình thế, trở thành kẻ chủ động cho được.

Sau cùng, vì không còn kiên nhẫn, hắn lại giơ súng bắn tôi. Nhưng trước đó, tôi kịp thả hai quả bom sáng, ánh sáng trắng chói loá khắp phòng, che mờ tầm mắt. Không chần chừ thêm phút giây nào nữa, tôi bán sống bán chết chạy ra khỏi cửa.

Đám người nhón nhào ngoài này dường như không biết bất cứ những chuyện gì đang xảy ra bên trong, vẫn ồn ào như thường. Tôi nhanh chóng len lỏi vào trong đám đông. Khi gần đến lối ra vào, tôi nhận ra những con người to lớn kia đang đứng nơi ấy. Phát giác bọn họ đang chỉ trỏ rồi tiến về phía này, tôi một lần nữa lên nhanh vào trong đám đông, trốn khỏi tầm kiểm soát của bọn họ.

Trong lúc nghĩ cách thoát khỏi, tôi lại phát hiện, phía bên này hai ba người, phía bên kia hai ba người, khắp tứ hướng đều có người tiến gần về nơi tôi đang đứng. Ngẩng đầu lên cao, tôi mới rõ rằng, chiếc camera đang cố tình bắn đúng tôi. Mà cũng vì ngẩng đầu lên cao...tôi mới nảy lên một suy nghĩ.

Bọn người ấy càng đến gần, tôi khẩn cấp thả một trái bom khói. Rất nhanh sau đó, khói bốc lên ngùn ngụt, chỉ trong thời gian ngắn, khắp nơi trong căn phòng đều mù mù trắng xoá, khiến cho những kẻ đang ham mê chơi bạc trong đây cũng phải ngộ ra và hoảng sợ. Tiếng hiệu báo cháy bỗng kêu lên âm thanh nhức óc, nước trên vòi liên ào ào trút xuống.

“Cháy! Cháy rồi! Mau rời khỏi đây!” Có những kẻ không cần suy nghĩ đã xô đẩy chạy nhanh về phía cửa thoát hiểm, có những kẻ thừa nước đục thả câu, vơ hết số tiền cược về mình rồi mới chạy đi. Cũng có những người vì tiền cược ấy mà đâm đá nhau. Khắp nơi đã trở thành một cái động bạo loạn vô cùng.

Riêng tôi, mặc cho thân người ướt nhem và luồng khói khó thở, tôi ung dung huyết sáo, thẳng hướng cửa mà đi. (Aut: huyết...huyết khói? =)))

Bất chợt, bàn tay ai đó nắm chặt bả vai, ngăn không cho tôi bước tiếp. Tôi vì bị giọng nói kia làm cho giật mình. “Không chỉ nhiều loạn địa bàn, giờ cậu còn hất đổ miếng ăn của ta. Nói xem, ta nên xử lí cậu thế nào đây?”

Chẳng thể nghĩ ngợi được gì thêm, tôi liền túm vội lấy một người gần đó, đẩy mạnh về phía hắn. Cánh tay của hắn hơi buông lỏng một chút, nhân cơ hội này, tôi vọt chạy thật nhanh. Trước khi rời vị boss ấy quá xa, tôi kịp nghe giọng gầm nhẹ của hắn trong thanh âm hỗn tạp xô bồ. “Đóng chặt cửa lại, không cho thêm một con kiến nào lọt ra ngoài.”

Tôi thảm than trong lòng. Lần này thì chết chắc rồi! Hắn có cần phải làm quá như thế không? Tôi chỉ...đuổi khách của hắn thôi mà! (+.+)

Chẳng bao lâu sau, khói đã vẩn đi nhiều, không khí chỉ còn lại một màu trắng trắng như sương. Mà khách làng chơi còn ở lại cũng đã bớt huyền ảo, tất cả đều xếp về một góc theo lệnh của tên boss ấy. Tôi cũng chui vào trong đám đông, cố gắng không lộ một sơ hở nào cho bọn họ có thể phát giác.

“Xin lỗi tất cả mọi người vì sự cố vừa rồi.” Là tên boss Maestro đang nói. “Cũng bởi vì có một kẻ đã cố ý gây sự. Kẻ ấy hiện tại đang lẫn trong đám đông...”

Tiếng xì xào ngày một to. Tôi đổ mồ hôi hột, cảm giác tên boss này sắp nói gì đó có thể ép tôi vào đường cùng. “Nếu mọi người chịu hợp tác cùng tôi tìm ra kẻ ấy, người đó sẽ được thưởng một số tiền mặt ngay tại chỗ.”

Tên thuộc hạ của hắn ta ôm chiếc vali màu đen, tiến lên phía trước một bước và mở nó. Bên trong, toàn bộ đều là tiền. Tiếng xì xào còn to hơn cả ban nãy, tôi có thể nhận ra, rất nhiều ánh mắt loé sáng như đèn pha khi nhìn chằm chằm vào cái vali kia. Biết mình sắp toi, tôi lên lên đi về phía cửa.

“Đặc điểm nhận dạng là...kẻ đó đang đi một đôi giày trượt!”

Tôi cứng đờ người, nhanh chóng liếc nhìn về phía chân mình. Ngay lúc ấy, những người bên cạnh đã để ý thấy tôi. “Có một kẻ!”

Tôi đảo mắt tứ phía. Thấy tên boss đang nhìn chằm chằm, tôi đánh ực nước miếng. Sau một hồi định thần, tôi gạt phăng những cánh tay đang bầu vịu lấy mình của các kẻ ăn chơi, như gió băng về phía cửa.

Lối thoát hiểm được chặn bởi hai gã đàn ông. Tôi với một kẻ công tử yếu đuối, trói gà không chặt, một cách bạo lực nhất, tôi quăng cậu ta về phía hay con cầu thang công kia. Hai kẻ đó chỉ bị tôi chặt mất một nhịp, tội nhất là vị công tử nọ, cậu ta sau đó còn bị hai bọn họ hất như món đồ xuống đất.

Khi đã thoát khỏi cửa, giọng nói choi chói “Đuổi theo!” từ bên trong phát ra. Tôi không hề quay đầu lại, tức tốc chạy về hướng cầu thang.

Nếu dùng giày patanh đi xuống, tốc độ dĩ nhiên sẽ chậm hơn người bình thường. Mất nửa giây tính toán, tôi vọt người lên cao, một chân trượt trên tay vịn cầu thang, chân còn lại tạo một góc 90 độ với thân người. Ngay tại khúc cua, cả người tôi rơi xuống, chân được giờ lên tùy ý trượt trên tường, tạo thành hình vòng theo cầu thang. Đồng thời, tôi với tay lấy một tấm ván đặt ngay góc, tùy tiện hất ầm xuống. Rồi tôi thu hai chân lại, cùng trượt trên tấm ván đó.

Bất kể khi nào cũng có tiếng rầm rầm đuổi theo phía sau. Nhưng ở hiện tại, âm thanh mà tôi nghe được chỉ là tiếng xé gió vi vu vi vu bên tai. Loại cảm giác tự do trên không trung này vô cùng kích thích - tôi chỉ cần hơi nghiêng người một chút, là sẽ sớm quy thiên với tổ tiên.

May mắn thay, hai kẻ canh giữ dưới tầng 2 đã đi đâu mất. Ở đoạn cầu thang tiếp theo, tôi tiếp tục trượt trên tay vịn cầu thang, đến khúc cua, tôi nhảy người lên cao, xoay một vòng, và đáp xuống ở nửa đoạn tay vịn còn lại. Ngay tại vị trí này, tôi mới ngộ ra hai kẻ ấy đã di chuyển xuống tầng 1. Tôi cười cười, cuối cùng, tôi dùng sức bay lên thật cao khi ở nơi gần tiếp đất, rồi bất chấp tất cả mà lao đến cái tên lão lêu lêu ban đầu đã tuyên chiến với tôi, dùng giày êm mượt trượt qua người hắn. Để lại tiếng kêu la thảm thiết, tôi nhanh chóng tẩu thoát ra bên ngoài.

Thật là trượt nhanh hơn chạy rất nhiều. Người am hiểu tôi có cái tài lẻ này, chỉ có thể là Sakura. Nó đồng nghĩa với việc, cô đã gửi cho tôi hộp đồ đầu tiên. Tôi biết cô rất lo lắng cho sự an toàn của tôi. Nhưng ai oán thay, cô lại không chịu gặp mặt tôi, để tôi phải lẩn lộn trong khó sở như vậy.

Tất cả đều là tại cô.

Sắp sửa rời khỏi con hẻm nơi đây, tôi lại bị chặn đầu bởi một người đàn ông - hẳn so với những kẻ cận vệ kia chẳng khác là bao. Tôi nhón chân thẳng kít, người theo quán tính chúi về phía trước một chút. Thấy đôi giày đã tuột giây, nếu không thắt lại, e là tôi sẽ bị chính đôi giày này làm cho chết lúc nào không hay.

Pằng!

Tôi cúi người xuống, thắt lại đôi giày một cách vội vàng. Khi ngẩng đầu lên, tôi đã thấy kẻ chặn đường tôi đã chết từ bao giờ, bằng một phát đạn được gắn vào mi tâm. Tôi quay người lại, hình ảnh đập vào mắt chính là tên boss Maestro đang giương một khẩu súng hướng về phía tôi, khói trên nòng vẫn còn bay bay.

Dường như khi nãy... tôi có nghe thấy tiếng đạn.

Khoé miệng tôi co rút, mắt chớp chớp mấy cái. A, vậy là tôi phải cảm ơn đôi giày của mình rồi, nếu không cúi người xuống kịp, e rằng viên đạn kia có lẽ đã găm vào đầu tôi, chứ không phải là người nọ.

Biết nán lại thêm là nguy hiểm, tôi chạy thật nhanh. Chẳng mấy chốc đã bỏ xa đám người bọn họ. Nhưng tiếng súng vẫn như đang nổ bên tai.

Tôi quay đầu xem xét tình hình, bỗng nhận thấy hơn phân nửa số người của phe địch đã ngã xuống. Nhất định là có người đã đến ứng cứu, tôi mừng thầm bởi suy nghĩ của mình.

“Cậu Yosuke Kuro, ở bên này!” Dự đoán đúng, tôi không quá bất ngờ khi thấy chiếc xe của anh Nói nhiều đang tiến đến.

Rời khỏi nơi quỷ dị ấy, nhịp thở của tôi mới bình ổn trở lại. Những trò giết chóc liên quan đến súng đạn như vậy còn trên cả cảm giác mạnh. Coi như tôi thêm một lần thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

“Chỉ vừa đến đây chưa đầy một ngày, cậu đã đi dây vào rắc rối. Được rồi, đừng pha trò cho chúng tôi khổ thêm nữa, xin cậu đấy~!”

Tôi trề môi, anh ta nói cứ như tôi chủ ý gây nên mọi chuyện thành như thế vậy.

Về đến khách sạn, tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế. Cảm nhận được mùi mồ hôi cùng mùi đất cát, máu me trên thân thể, tôi chẳng câu nệ việc có người mà chui tọt vào phòng tắm.

Tôi soi đi soi lại mình trên chiếc gương, khuôn mặt điển trai thường ngày điểm thêm vài vết bầm bầm tím tím, trông vô cùng khó coi. Tôi cau mày, rửa sạch trong miệng những kẻ đã tạo nên vết thương ấy. Nó không chỉ khiến tôi mất đi sức hút, mà còn biến tôi thành lưu manh côn đồ. Nếu lần sau có đánh nhau, tôi nhất định phải bảo họ đánh, đâm, đá ở ngực, bụng, chân tay, tuyệt đối không được thương tổn lên vùng mặt mới được.

Gột rửa không lâu trong phòng tắm, tôi quấn khăn quanh người và trở ra. Hiện tại, không chỉ có một mình anh Nói nhiều, mà còn có cả anh Thâm trầm xuất hiện trong căn phòng nữa.

Trông thấy tôi, anh Thâm trầm hừ mạnh một tiếng. “Mau cút về nhà cậu đi!”

Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại. Rồi tôi làm bộ mặt cợt nhả trên gương, ung dung bước về phía tủ đồ, lấy từ trong đó một bộ mới. “Không thích.”

“Cậu...!”

Tôi nhú mồm nhìn thái độ bức tức được thể hiện trên gương mặt anh ta. “Và lại, việc này có phải là tôi cố ý?” Đúng vậy, tôi đâu hề muốn chuyện ấy xảy ra. Hà có gì lại trách móc tôi như người vừa phạm phải trọng tội tày trời? Tôi cũng có lòng tự ái riêng của bản thân, người trách tôi, tôi đã kích lại người, có như thế, tôi mới chịu đựng được.

Nhưng chỉ mỗi Sakura là trường hợp ngoại lệ...

Con người thâm trầm không trả lời ngay, có thể vì bị anh Nói nhiều tranh mất quyền nói. “Cậu này, hãy kể lại chuyện gì đã xảy ra đi. Tại sao cậu lại bị bọn họ truy giết?”

Tôi chui vào phòng tắm thay đồ, hồ hững nói vọng ra. “Vì tôi đã đắc tội với bọn họ thôi.” Sau đó câu từ trở nên nhấn mạnh, quyết liệt hơn. “Hừ, bọn người này, dám làm gương mặt tôi trở thành như vậy, thật muốn tất cả bị bắt bỏ tù hết đi mà!”

“Cậu muốn tất cả bị bắt bỏ tù? Được thôi. Nhưng cậu hãy nói xem, cậu đã làm gì đắc tội với bọn họ?” Anh Nói nhiều vẫn kiên trì hỏi tôi tới cùng.

Tôi buồn bực, không có ý định trả lời. Chợt nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của anh Thâm trầm. “Và... tại sao lúc ấy cậu lại mặc phục trang White gia giống chúng tôi?”

Tôi hơi ngưng động tác. Suy nghĩ một hồi lâu mới quyết định cắt một tràng. “Cải trang, đột nhập, truy tìm tung tích chủ nhân của các anh. Bị sai giao đồ cho tên boss kia, bị hấn bắt nạt, đánh trả hấn, làm loạn địa bàn của hấn. Bị truy rượt. Sau đó, các anh cũng đã biết.”

Bước ra từ phòng tắm, tôi hướng ánh nhìn đến sắc thái hoảng hốt của cả hai người ngồi đây.

“Cậu điên rồi!” Anh Nói nhiều đi đến trước mặt tôi. “Cậu có biết, nếu bị phát hiện với thân phận nội gián, cậu sẽ sống không bằng chết không?”

“Sống không bằng chết... sống không bằng chết...hừ.” Tôi làm bầm, rồi cười nhạt. “Bản thân tôi cũng đã từng trải qua cảm giác sống không bằng chết. Có làm sao?”

“Nhưng...” Phát ra miệng được một chữ, hấn ta nhấn mặt không biết nên nói gì tiếp theo. “Cái gì cậu cũng làm. Phục cậu rồi.”

Tôi ưỡ oải ngã người lên giường, hai tay hai chân phóng tung đang rộng thành hình chữ đại. Tôi có thể cảm nhận, dường như trong suy nghĩ chính tôi đã có một sự thay đổi nào đó. Thay đổi, rất thay đổi, vô cùng thay đổi. Có lẽ là, do sự chuyển biến tư tưởng tâm sinh lý trong độ tuổi trưởng thành này chăng?

Cũng phải thôi, đến tuổi của tôi, ai mà chẳng trải qua sự thay đổi ít nhiều cơ chứ...

“Cậu muốn sao cũng được. Quan trọng là đừng liên lụy đến chúng tôi.”

Liên lụy? Dĩ nhiên tôi không muốn liên lụy đến bất kì ai khác. Mẹ con Wynne đã chết vì tôi, ấy là chuyện đã đi quá giới hạn của tôi rồi. Tình huống tương tự như thế không được phép lặp lại một lần nữa.

Tôi ngồi thẳng người dậy, hai chân xếp tròn, ánh mắt ần ần mùi nghiêm túc, và giọng nói vô cùng thịnh trọng. “Các anh này, hay là các anh đi đi, tôi không cần các anh phải bảo vệ gì cả đâu. Tự tôi đi tìm cô ấy cũng được rồi.”

Anh Nói nhiều bồng xua xua tay, vội vàng biện minh. “Cậu không cần đuổi. Tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Nhưng tôi nói thật.” Và tôi lại nhả ngoài người xuống giường, mắt đối diện với trần nhà. “Tôi có khả năng tự vệ, tôi cũng biết tự lượng sức mình.”

Hai kẻ ấy đảo mắt nhìn nhau, sau khi đã truyền xong “tín hiệu”, anh Nói nhiều thở dài. “Cậu thật khó hiểu.”

Tôi định mở miệng cãi lại. “Không cần anh phải hiểu.”, nhưng chợt thấy bản thân quá ương bướng với câu nói này, nên đành nuốt toàn bộ vào trong cuống họng.

Bọn họ không lâu sau đó cũng rời khỏi phòng của tôi.

Căn phòng lại được trả về vẻ yên tĩnh, tôi thần thờ, cảm thấy trước mắt đều là một màn bé tấc. Tôi nên bắt đầu từ đâu để tìm Sakura đây? Nếu liên hệ với bên cảnh sát để kiểm tra lượng người xuất, nhập cảnh nơi này, có lẽ tôi sẽ lại một lần nữa bị phát hiện, và bị truy giết như khi ở Alaska. Về phần bọn người gia tộc White, bọn họ lạnh còn hơn băng. Vừa mới sáng thôi, để dò la tin tức của cô, tôi đã có ý định làm le tiếp cận một người trong số họ, nhưng kết quả nhận về lại chẳng được gì.

Tôi ưỡ oải, nhất định là cách tiếp cận người của cô theo kiểu này không khả quan rồi.

Tôi kết thúc ngày hôm nay bằng một giấc ngủ. Vì trải qua một ngày đầy mệt mỏi, tôi ngủ rất ngon. Sáng hôm sau, khi đã tắm rửa, vệ sinh thân thể xong

xuôi, tôi khoác áo, xỏ giày patanh và bước ra ngoài, bắt đầu ngày mới của mình bằng việc lượn lờ trên các con phố, với hy vọng rằng... bản thân có thể chạm mặt cô ở một con đường nào đó trên đất nước Ý hình chiếc giày này.

...

[Henry's focus]

Henry đứng bên trong một toà nhà phủ kiếng, phóng mắt đi thật xa nơi thành phố bên dưới. Hai tay anh chấp về phía sau, gương mặt không che dấu sự thâm trầm phức tạp. Mọi khí chất biểu hiện trên người anh, không khi nào là mất đi cao quý, nho nhã của một bậc thượng lưu.

Nghe thấy tiếng cửa, anh vẫn lặng im, miệng hơi cong lên, ngón tay cái khẽ lướt dọc lên đầu các ngón tay còn lại - đó là một thói quen, mà mỗi khi trong suy nghĩ của anh xuất hiện một toan tính, hoặc sự vui thích bởi việc trước mắt nằm trong dự liệu của bản thân.

“Tôi có nghe nói... nội bộ White có kẻ xâm nhập?” Anh không nhìn đối phương, cũng biết rõ đối phương là người của mình mà anh vừa triệu tập.

“White thiếu gia? Ngài lấy tin tức này ở đâu?” Hấn ta sững sốt ngạc nhiên. Trông anh vẫn thản nhiên, rồi tự đối chiếu với mình, hấn cảm thấy bản thân đã hơi quá thể hiện thái độ.

“Nội bộ bên dưới, anh không điều tra kỹ lưỡng, để *con bọ* lọt vào. Anh lại có quyền hỏi tôi câu đó sao?” Henry quay người nhìn hấn, ngữ khí đã lạnh đến âm độ. Kẻ đối diện nhất định đang lạnh sống lưng, nhưng hấn vẫn cố bình thản nhất.

“Xin thứ lỗi. Tôi sẽ cho người điều tra. Nếu quả thật như lời ngài nói, tôi sẽ...” Hấn chưa kết thúc câu, Henry đã phẩy phẩy tay ra hiệu dừng lại.

“Không cần phải đem về để tránh gây phiền toái. Hãy xử lý tại chỗ.”

Hấn hơi ngạc nhiên, bởi vì cách cư xử hiền bất chợt của chủ tử. Không nán lại lâu, hấn khẩn trương nói “Rõ.”, rồi rời đi.

Anh nhếch môi cười, một lần nữa đứng ngắm nhìn thành phố. Ấy vậy mà trong nội tâm anh giờ đây, ngoài một kế hoạch chu toàn thì không còn gì khác.

Căn phòng chỉ im lặng như thế được một lúc, từ cửa lại truyền đến tiếng bước chân. Như có một lực tác dụng, anh nhanh chóng quay người lại, nhìn cánh cửa dần dần được mở ra.

“Cher...?”

“Lý do em đến đây ư?” Cô nghiêng nghiêng đầu, gương mặt lạnh tanh, lại có chiều kém linh. “Giống anh thôi.”

Henry đối với Sakura luôn có một loại cảm xúc đặc biệt. Cũng vì thế, không khí hiện tại không còn nhuộm màu thuốc súng như ban nãy nữa, thay vào đó là đậm đà phong vị ôn nhu, dịu dàng. Nó toát ra từ trong mắt anh - đôi mắt in rõ hình bóng của cô.

“Lão cha...”

“Suýt!” Cô nhẹ nhàng đưa ngón trỏ lên miệng, ngăn không cho anh hoàn thành câu nói. “Đừng nhắc đến ông ta.”

Henry nghe theo lời cô, không tiếp tục nói thêm nữa. Anh vốn dĩ đang định hỏi Nathan đang ở nơi nào mà có thể để cô tự do như vậy. Nhưng thiết nghĩ, câu hỏi này không hợp, cũng không cần thiết đề hỏi, có khi còn gây ra tác dụng ngược lại. Hấn ta và cô, đâu phải ở cùng một chỗ !?

Sakura chậm rãi tiến từng bước về phía bức tường kiếng. “Đã có chuyện gì sao ...?”

“Em vì sao lại hỏi vậy?” Anh nhú nhú mày.

“Em thấy... bước chân của kẻ vừa rời khỏi đây khá vội vàng, có lẽ là chuyện *quan trọng*?”

“À.” Anh bật cười, điềm nhiên giải thích. “Không có gì đâu. Chỉ là trong ta có nội gián. Việc còn con này, để anh giải quyết là được.”

“Đương nhiên là để anh giải quyết rồi.” Sakura khẽ cười, tay phe phẩy vài lọn tóc. “Nhưng mà, em thật muốn xem, rốt cuộc hấn ta là ai lại có thể to gan như vậy...”

Henry nhìn cô không rời mắt, một phần vì vẻ xinh đẹp khi nhìn nghiêng của cô, một phần cũng vì lời nói ẩn chứa hàm ý kia.

Cô hơi nhếch miệng, tiếp tục bổ sung lời thoại. “Dĩ nhiên, chuyện của anh, em không can dự. Chỉ là tò mò một chút mà thôi.”

“Em đã nói như vậy, nhất định anh sẽ dẫn em đi xem khi bắt được hấn.”

Anh làm sao không biết cô đang nghĩ gì, chỉ là không thể nào nói ra. Cô cũng tương tự vậy. Dường như bọn họ đã quá hiểu nhau, hiểu nhau đến độ không bỏ lỡ bất cứ cảm xúc nào của đối phương.

Chỉ là, bọn họ không thể nhận ra bản thân đã hiểu đối phương đến mức độ nào.

Cũng có một lần, cô không thể hiểu nổi anh. Đó là khi anh nói có thể bắt chấp mọi thứ, ngay cả cô để dành được quyền thế. Lần ấy cũng là lần đầu tiên, cô không hiểu anh có những suy nghĩ gì. Cô đã hận mình không thể đem anh ra mà nhập vào tâm can, đọc tường tận mọi suy nghĩ của anh lúc đó.

Nhưng, không phải cứ hiểu là lợi, cô luôn có cảm giác không an toàn khi có một người nằm trong bụng mình, thậm chí là, người đó còn hiểu mình sâu sắc hơn cả bản thân. Huống hồ chi, anh không phải con người có thứ suy nghĩ đơn giản. Nhờ đó, trong cô từ lâu đã sinh ra một lá chắn phòng ngự.

Sakura đột nhiên ngồi quỳ bệt xuống nền, hai tay chống lên đầu gối, khiến tâm tình Henry hơi thoáng thót. “Cher, bản!”

Cô cúi kinh cười như một đứa trẻ, nhưng ánh mắt hoàn toàn không phủ lên một chút ý cười. “Chẳng sao cả.”

“Em từ khi nào đã học được tính bừa bãi này của tên Keith kia rồi. Mau đứng dậy.” Anh chìa tay ra, với ý định đỡ cô đứng dậy. Kết quả nhận lại là cô chính thức lơ mình, tâm trạng anh như vừa rơi xuống một cái hố. “Nào, Cher, em nên nhớ mình là đương kim tiểu thư của gia tộc White lừng danh, không thể tùy tiện ngồi như vậy được.”

Sakura vênh vênh môi, cứng đầu không chịu nghe theo. Henry thấy thế chỉ có thể thở dài bất lực, sau cùng, anh cũng phải ngồi bên cạnh cô, một gối chống khuỷu tay, một gối chống đất, gương mặt ghé sát vào cô.

Sakura quay ngang, bắt gặp gương mặt đẹp như tượng tạc của anh, bất giác, cô ngả người về phía sau một chút, thái độ trở nên kiêu ngạo đi nhiều phần.

Henry hơi đành mặt lại, ngay sau đó đã trở về trạng thái ban đầu. Anh nhẹ nhàng hỏi. “Em...vẫn còn nhớ đến cậu nhóc kia?”

Cô không trả lời ngay, giữ cho không khí im ắng một hồi mới bắt đầu phát ra thanh âm trong vắt, nhỏ nhỏ đủ nghe. “Có lẽ... anh sẽ hình dung được nỗi nhớ của em với cậu ta.”

Nói câu này, cô cũng đã cân nhắc rất kỹ. Anh hình dung được, bởi vì anh cũng đã có một khoảng thời gian phải nhớ nhưng cô như vậy, thậm chí quãng thời gian ấy dài hơn rất nhiều, đau đớn, bức rứt và dằn vặt hơn rất nhiều.

Sakura biết anh trải qua những năm tháng trước kia quả không dễ dàng gì. Bởi lẽ anh vẫn còn yêu cô. Kể từ khi ấy, cô kì thực đã giận anh, nhưng chưa bao giờ cất lời trách anh dù chỉ là một tiếng. Thiết nghĩ lại, anh làm như vậy là đúng so với lý trí của một lý tưởng phi phạm. Đối lại là cô, e rằng cô cũng chẳng khác gì anh. Người đàn ông nào chẳng thế, họ chỉ luôn xếp phụ nữ đằng sau sự nghiệp. Bất quá, lúc ấy cô còn trẻ con, chưa suy nghĩ thấu đáo đã vội vàng rời bỏ.

Tuy khoảng thời gian chỉ một năm, nhưng cô thật sự đã trưởng thành. Đứng từ vị trí trưởng thành này, cô ngoái nhìn về phía sau, bỗng thấy mình đã vô cùng lỗi bịch khi khóc lóc gào thét thảm thiết trong căn nhà đó như vậy.

Nhưng cho dù thời gian có quay trở lại, cô cũng vẫn sẽ giữ nguyên hiện trạng mọi thứ. Vì nếu không...cô có lẽ sẽ chẳng bao giờ quen biết Kuro như ngày hôm nay...

Henry thở ra khe khẽ, nỗi phiền muộn ão não chất chứa dày đặc trong đáy mắt. “Biết là vậy, nhưng em vẫn cố tình hành hạ anh. Có phải hay không rằng em quá ác độc?”

Cô không trả lời, chỉ hơi gương gao nhếch nhếch đôi môi.

“Cậu ta là một con người...” Anh phóng tầm mắt đi xa cùng ý tứ thâm sâu. “...*đơn giản đến mức nguy hiểm...*” Anh dùng ngón út gãi gãi trán, mắt hướng xuống đất. Không đợi cô chấp vả hay hỏi han thêm, anh nói nhanh. “...Em có muốn gặp lại cậu nhóc?”

“Không...” Ngưng đoạn để nhìn một điểm bất định trong không khí, cô lại nói tiếp. “...Nhớ là đủ, không cần phải gặp.” Sự thật là cô nhớ vô cùng, nên cũng muốn gặp lại cậu vô cùng. Tuy rằng, cô chỉ vừa mới gặp cậu vài ngày trước đây ở bán đảo Alaska, nhưng nỗi nhớ của cô vẫn da diết khôn nguôi. Khi ấy, để tránh bị bại lộ, cô đã phải nhẫn nhịn lắm mới không lao đến ôm chầm lấy cậu. Cũng là khi ấy, để tránh bị bại lộ, cô đã phải cải trang, phủ mặt nạ da người. Sợ rằng cậu sẽ nhận ra được ánh mắt xanh biếc của mình, dù cực không thích nhưng cô vẫn chấp nhận đeo chiếc lens màu nâu vàng giả tạo kia. Tất cả chỉ là vì muốn gặp cậu, muốn đích thân đưa những món đồ mà cô đã lựa chọn để giúp cậu tránh khỏi phần nào nguy hiểm.

Nhưng chẳng ngờ đâu, che được thân thể, che được mắt, nhưng không che được nụ cười. Lần ấy, khi nhận ra đối phương đã phát hiện điều gì đó sau khi cô cười nụ cười nửa miệng, cô đứng hình, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, sợ nếu như cậu nhận ra, thì chẳng phải bản thân mình đã đẩy cậu vào vòng nguy hiểm nhanh hơn rồi sao?

Cho đến bây giờ, cô cũng vẫn cảm thấy sợ câu hỏi “Chúng ta trước đây có phải đã gặp nhau?” của cậu.

“Nếu không gặp, có khi nào một ngày nọ, em sẽ quên mất cậu nhóc ...?” ...*như em đã từng quên anh?* Về sau, anh rất muốn nói ra, nhưng không thể.

Tuy vậy, nụ cười pha lẫn sự giễu cợt trên miệng anh đã tố giác tất cả. Dù cô không muốn hiểu nội dung suy nghĩ của anh cũng chẳng được.

Đúng thật trong chuyện này, cô là kẻ đáng trách nhất. Chỉ không đầy một năm xa cách, cô đã có người mới mà bỏ người cũ - người cô đã đem lòng yêu từ nhỏ đến lớn. Nhưng cũng không thể nói cô nhanh thay lòng đổi dạ được. Chẳng qua là vì...bản chất của cô là một con người *mạnh mẽ*.

Phải, cô mạnh mẽ, và cô phát triển sự việc theo chiều hướng mạnh mẽ. Cô yêu, nhưng không lụy. Thay vì ở lại níu kéo cái tình không thể tồn tại kia, cô có thể rời đi, nhờ sự mạnh mẽ của mình mà tự xây dựng một cuộc sống mới.

Và có lẽ, cô đã làm đúng.

“Em nghĩ...mỗi con người khác nhau, sẽ có những cảm giác khác nhau, ...” Nghe Sakura nói đến đây, anh sa sầm mặt mày. Cô đương nhiên nhìn thái độ của anh, nhưng vẫn quyết định nói tiếp. “...*cả thời gian quên đi cũng khác nhau...*”

Henry cuộn chặt tay thành quyền, kìm nén hận ý ngập sâu trong mắt. Nhưng rồi bỗng dưng, anh nhìn thấy một vết tím tím trên cổ cô, cảm xúc giờ đây đã đổi thành sự bàng hoàng. Anh nâng cao chiếc cằm xinh đẹp kia, tông giọng không tránh khỏi chua xót. “Cher, vết bầm này...? Có phải lão cha...”

“Tuyệt đối không phải như anh nghĩ.” Kéo cao cổ áo, cô nói vội. Muốn giải thích, nhưng trông thấy gương mặt kia hình như không có ý tin lời mình, cô hơi luống cuống, không biết phải giải thích thế nào cho xong.

Đột nhiên, anh đem cô ôm chầm vào lòng, cái siết có chút mạnh, nhưng vẫn không làm cô đau.

Henry không nói gì, chỉ ôm cô một lúc như vậy. Cô biết anh đã hiểu lầm về Nathan, nhưng không phản kháng, để mặc cho anh ôm, cũng không bắt cứ một lời thanh minh nào. Cô chẳng có lý do gì để nói đỡ cho kẻ tà ma kia nữa cả.

Hồi lâu sau, Henry mới chậm rãi buông cô, ôn nhu nâng niu như nâng trứng mỏng. “Nếu như...anh có thể cùng em ngay từ đầu thì tốt biết mấy.” Câu nói tuy mang tính giễu cợt, nhưng sự giễu cợt ấy không hề tồn tại trên khuôn mặt, thay vào đó là sự đau buồn, se se.

Nhìn vào anh, cô thấy mình dường như đã quá tàn nhẫn với anh rồi.

Dấu vết kia không phải là do Nathan gây ra. Nhưng cô không thể nói thật. Anh sẽ nghĩ như thế nào, khi dấu vết cắn ấy là của một người khác - một người mà anh *chưa bao giờ* gặp, cũng là người anh không ngờ tới nhất...? [...]

...

[End Henry's focus]

----END CHAP 46----

Note: Truyện của mình có nhiều uẩn tình, sau này mọi người sẽ hiểu. Mọi người cứ từ từ mà đoán ha ==))

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Trong Thang Máy

Kết thúc ngày, tôi ủ rũ lết lết về chỗ ở. Trông bộ dạng tôi hiện tại chẳng còn một chút gì là sức sống.

Biết ngày hôm nay sẽ công cốc, nhưng tôi vẫn cố dốc sức. Để rồi, khi không có gì đáp lại nỗ lực của mình, tôi vô cùng thất vọng.

Sau khi tắm rửa, tôi đi xuống phía dưới, mượn bếp của khách sạn và bắt đầu nấu vài món đơn giản. Bữa ăn của tôi trên đường đi tìm cô đậm bạc hơn trước vạn lần, kết quả là tôi đã sụt mất vài cân. Tuy chẳng ảnh hưởng đến dáng vóc, nhưng việc này cũng khiến thần sắc tôi không còn hồng hào như trước đó nữa.

Tôi hếch mũi, thầm oán trách Sakura. Tôi dù sao cũng là công tử quyền quý, là Hoàng tử mặt trời của cả xứ sở Mặt trời mọc, bởi vì cô nên mới rơi vào tình cảnh “khốn đốn” như ngày hôm nay. Gặp được cô, tôi trăm ngàn lần nhất định phải đòi lại công bằng cho bản thân.

Cũng là gặp được cô, tôi sẽ hỏi tất tần tật những thắc mắc bấy lâu nay vẫn còn nằm im trong lòng. Tôi rất muốn biết, Sakura, cô đang làm gì?

Nhưng...cho đến khi nào thì tôi mới có thể gặp lại cô đây...?

Tôi mệt mỏi trở về phòng. Ngồi trên một chiếc ghế con được đặt trong phòng, tôi vừa bung đĩa thức ăn trên tay mà nhai nhóp nhép, vừa hướng ánh nhìn đến chiếc TV phía trước mặt.

“Khục khục!” Tôi ho lên sặc sụa, khi bắt gặp trong TV là một tin tức vô cùng hot. Tuy không hiểu tiếng Ý, nhưng dựa vào đoạn ghi hình kia, tôi có thể nhận ra tin tức ấy đang đề cập đến vấn đề gì. Một đám người đang phải đeo chiếc vòng số 8, nối đuôi nhau thành hàng, và tất cả cùng bị cảnh sát áp giải lên xe. Mà kẻ đi đầu, chính là tên boss Meastro - kẻ ngày hôm qua đã đánh tôi một cách bạo lực.

Tôi vuốt vuốt ngực, thăm tán thường mức độ làm việc của hai anh em song sinh ấy. Chỉ vừa mới đây thôi, khi tôi nói một câu trong lúc tức giận, bọn họ lập tức thi hành ngay.

Cũng tốt, đó là cái giá phải trả khi dám động đến tôi. Lòng tôi dâng lên một con đắc ý.

Bữa ăn tối kết thúc trong không gian im lặng, như thường lệ, tôi ra ngoài đi dạo. Dĩ nhiên, tôi chỉ sải bước quanh khách sạn, bán kính không quá 20 mét để tránh bị lạc.

Được chục phút, bỗng có một chiếc xe bốn bánh đứng chắn lấy lối đi của tôi. “Yosuke Kuro! Khẩn cấp đi theo chúng tôi!” Cửa xe lập tức bật mở. Tôi chưa kịp hiểu đầu đuôi gì, anh Nói nhiều đã kéo tay và ấn tôi vào hàng ghế phía sau.

“Đi đâu cơ?” Tôi ngây ngây người.

Sau khi đã lên xe, anh Thâm trầm nhanh chóng điều khiển vô lăng và rời đi. Anh Nói nhiều vội vã giải thích. “Mexico. Chúng tôi đã đặt vé cho cậu. Nữ chủ nhân đang chờ cậu ở đó, người bảo có chuyện muốn nói với cậu.”

Tôi nhìn họ, ánh mắt sắc lẹm vì nghi hoặc. Sở dĩ, tôi phải tìm Sakura bao lâu nay là bởi cô muốn né tránh tôi. Đùng một cái, Sakura muốn gặp tôi. Lý do gì mà cô lại thay đổi suy nghĩ nhanh như thế?

Ngay từ đầu, tôi đã không quá tin những kẻ trước mặt mình. Lòng người khó đoán, nhất là trong những lúc nan giải như thế này, tôi càng trở nên đề phòng.

“Nhưng tôi chưa nhận được thông báo gì về đất nước mà cô ấy đang đặt chân đến?” Henry còn chưa nói đến việc tôi rời khỏi nơi này. Nếu tôi đi, liệu có khi nào bản thân sẽ xa Sakura hơn một chút không?

“Cậu nhận thông báo từ đâu ra? Và lại, từ đầu đến giờ, khi nghe theo thông báo ấy, cậu đã được gặp chủ nhân tôi lần nào chưa?” Tôi nhú nhú mày suy ngẫm, những điều anh Nói nhiều đề cập đến cũng có lý. Anh ta thấy thái độ đăm chiêu của tôi, liền nói thêm. “Cậu đã bị phát hiện. Người của White còn vô cùng nhanh nhạy, nếu ở lại, không chừng chưa hết đêm nay, cậu đã biến thành mồi của bọn họ.”

“Bị phát hiện rồi á?” Từ lúc tôi theo lời Henry trà trộn vào đám người, tới nay chỉ hơn một ngày. Thời gian ngắn như vậy, tôi đã bị phát hiện. Không biết người của Sakura làm việc theo phương thức gì nữa. “Nhưng, chắc tôi không sao. Nếu Sakura biết việc này rồi, cô ấy sẽ không để tôi phải chết đâu.”

“Vì nàng không để cậu chết, nên mới muốn cậu nhanh chóng rời khỏi đây.” Lời của anh ta, chẳng khi nào là không gấp gáp.

“Đúng là như thế, nhưng cô hạ mệnh lệnh không làm tổn hại tôi xuống, không phải là nhanh hơn nhiều sao?” Nói câu này, không phải là tôi không muốn sớm gặp lại cô, chỉ đơn giản là tôi đang thắc mắc.

“Quyền của nàng không hề dính líu tới việc này. Tức là nàng không quản lý quân đội White gia, nội bộ có gián điệp, người ra lệnh điều tra hay dừng lại đều không phải là nàng.” Quân đội? Nhà cô nuôi cả một quân đội á? Có lẽ đúng vậy, lần trước họ điều động gần những 70 người - số lượng vô cùng lớn - để đến bắt tôi. Lúc ấy, tôi nghĩ toàn người ấy không đơn giản là một nhóm xã hội đen bình thường, chỉ là không ngờ, nhà họ White cô có riêng một quân đội. “...Mà người nắm quyền, được phép hạ mệnh lệnh rộng rãi xuống dưới chính là con trai của đại boss White, White thiếu gia.”

Con trai của đại boss White? Là anh trai của Sakura, cũng là người trong bức hình mà tôi bắt gặp khi đang dưỡng thương ở nhà cô đó hả?

Không đúng! Bỗng nhiên trong đầu tôi loé lên một suy nghĩ. Trong buổi ăn tối ở nhà hàng Tune hôm đó, Henry có giới thiệu mình là...white Henry??? Henry cùng họ với Sakura sao?

“Người cậu nhắc đến có phải...”

“Ừm. Tân chúa tể bóng đêm đấy.” Trong giọng nói của hắn còn xen lẫn nhiều sự tôn kính. “Không tính đại boss White, White thiếu gia chính là người quyền lực nhất nhà họ White.”

Tôi cứng lưỡi, miệng há hốc ngạc nhiên. White Henry...là anh trai của White Cherry! Vậy có nghĩa là... anh yêu em gái mình - một mối tình trái với luân thường đạo lý ư?

Ra là vậy...

Trong sự tình này, tôi có chút vui, vì bản thân cuối cùng đã nắm rõ lý do cô không thể đến với anh, nói cách khác, tôi không còn đối thủ, nhưng cũng có chút cay xót thay cho Henry, rõ ràng là anh rất yêu cô - vô luận là người lạnh lùng tàn độc, khi đứng trước mặt cô, anh sẽ trở thành kẻ dịu dàng, si tình nhất thế giới.

Henry là người trong bức hình mà Sakura hay nâng niu, thảo nào, lần đầu tiên giáp mặt, tôi lại thấy anh trông quen đến như thế...

Như vậy, chẳng lẽ Sakura vẫn còn yêu anh hay sao ...?

Đứa nhỏ này yêu anh của nó lắm...

Nghĩ đến đây, nội tâm tôi có đôi chút nhoi nhói, như bị ai đó bóp thắt. Cô vẫn chưa quên anh, điều đó là sự thật. Cũng đúng thôi, Saito từng nói họ đã yêu nhau từ nhỏ đến lớn, chỉ một năm không gặp mặt, kẻ máu lạnh đến đâu cũng không thể nào quên người cũ của mình được.

Trong đầu tôi lại nập thêm một ý nghĩ mới. Cú sốc tâm lý kia của cô, liệu có liên quan đến Henry hay không? Liệu có phải là sau khi biết Henry là anh trai của mình, cô đã vô cùng sốc hay không?

Thiết nghĩ, cũng có cơ sở lắm...

“Này! Cậu Yosuke Kuro!” Anh Nói nhiều khua khua tay trước mặt, khiến tôi sực tỉnh. “Trông cậu thật giống người mất hồn.” Anh ta hơi lờm lờm tôi, rồi tiếp tục với vấn đề mà anh đang nhắc tới. “Bởi vì vậy, cậu phải nhanh chóng rời khỏi đây. Nếu không, nữ chủ nhân của chúng tôi cũng không cách nào cứu cậu được đâu.”

“Khoan đã. Nói như các anh, White thiếu gia là người đã hạ mệnh lệnh truy tìm kẻ nội gián là tôi á???”

“Cũng có thể. Tôi không chắc. Có khi...cấp dưới vì sợ bị trách móc, họ tự giải quyết mà không cần truyền đến tai cậu ấy.” Anh nhún nhún vai. “Dù sao cũng chỉ là suy đoán của cá nhân tôi thôi.”

Tôi ngơ ngơ suy nghĩ. Có điều gì đó không đúng cho lắm, và... nước cờ mà tôi đi hình như *đôi chút* sai sót rồi...

“Các anh chắc chắn rằng khi qua đó, tôi sẽ gặp được Sakura không?”

“Ừ.” Anh ta chắc nịch gật đầu, để thỏa sự hoài nghi nơi tôi. “Sau khi đến đó, chỉ cần nghe theo chúng tôi an bài, nhất định cậu sẽ được gặp nàng.”

“Được. Nhưng để tôi về khách sạn lấy đồ đã.”

“...” Cả hai người họ cùng đảo mắt nhìn tôi, rồi đồng thanh. “Tại sao cậu không nói sớm!?”

“Chẳng phải chính các người đã tự tiện dẫn tôi lên xe, lại không nói tôi thu dọn hành lý gì đó ư?”

“Được rồi.” Anh Nói nhiều vừa thở dài, vừa khẩn trương hối thúc. “Nhanh nhanh lên. Chúng tôi đợi cậu ở bên ngoài.”

Tôi thuận tình gật đầu một cái, mang theo nét mặt của một con người trầm tư. Căn cứ vào độ hấp tấp của bọn họ, nhất định việc tôi bị phát hiện này là việc vô cùng to lớn và gây ra hậu quả khó lường. Tuy nhiên, mọi sự nguy hiểm đối với tôi hiện tại dường như đều giống nhau, không có gì quá đặc biệt, hay to tát.

Khi xe đã quay trở lại khách sạn, tôi một mình tiến vào bên trong. Sau đó, tôi thu dọn hành lý và một lần nữa trở ra. Cứ nghĩ đến việc sẽ được gặp lại Sakura sau cả tháng trời xa cách, tôi lại bồi hồi, bồn chồn mãi không thôi. Tôi tự suy nghĩ nếu nhìn thấy cô rồi, câu đầu tiên mà tôi nói sẽ là gì nhỉ?

Bất thành linh, một toán người áo đen khả nghi tiến về phía này. Tôi giật thót mình, lúi húi đi tìm góc khuất ẩn nấp. Vị trí ấy nằm gần thang máy, cũng là lúc thang máy *ding* một tiếng và mở cửa, tôi nhanh chóng băng nhanh vào bên trong. Cánh cửa đóng lại trước khi bọn người kia kịp phát hiện được điều bất thường từ tôi.

Bùm!

Di chuyển xuống tầng được một lúc, một tiếng bùm kinh thiên động địa bỗng phát ra, khiến cả thang máy lắc lư rung chuyển, rồi ào ào rơi tự do xuống phía dưới với tốc độ vô cùng nhanh. Tôi sửng sò, loạng choạng một giây mới bám được vào thành tường.

Thang máy khựng lại, tôi thở ra nhẹ nhõm, nhưng tim vẫn đập bình bình trong lồng ngực. Cảm giác lúc này còn đáng sợ hơn cả trò chơi nhảy dù từ trên máy bay xuống.

Có lẽ, bên ngoài kia là màn la hét hoảng loạn của tất cả những người có trong khách sạn. Nhưng ở trong này, ngoài không gian tĩnh mịch bốn bề, tôi không còn nghe thêm bất cứ tạp âm nào khác.

Bấy giờ, tôi mới nhớ đến sự cố mà mình đang gặp phải. Ấy là...thang máy không còn hoạt động nữa! Tôi ấn cạch cạch vào nút điều khiển mấy lần đều vô tác dụng, ánh đèn điện bên trong cũng đã tắt ngúm từ khi nào, hiện tại, bốn bức tường chung quanh tôi đã tối đen như mực.

Tôi đổ mồ hôi lạnh, cố gắng trấn tĩnh bản thân nhất có thể. Tinh thần đã ổn định lại, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là gọi điện thoại nhờ sự trợ giúp, mà ở đất nước này, người tôi quen và có thể cứu tôi hiện tại chỉ có hai anh em song sinh, ngặt một điều... tôi lại không hề có số của họ.

Tôi bóp trán hai ba cái, ép não bộ nhanh chóng tìm kiếm lối thoát. Tiếng bùm vang lên kia, so với tiếng bom thì hoàn toàn tương tự. Nếu tôi không mau chóng, có lẽ bản thân sẽ phải chôn vùi tại nơi này.

Nuôi hy vọng có thể tìm được vật gì đó hữu ích, tôi lục tìm trong túi đồ của mình. Những thứ Sakura đưa cho tôi có vẻ như chẳng hề phù hợp trong hoàn cảnh này, ngoại trừ con dao găm kia. Thiết nghĩ rằng, đồ vật cô đưa thường không phải những thứ tầm thường, tỷ như khẩu súng, áo chống đạn, hay sợi dây co giãn. Vì vậy, tôi lập tức rút dao khỏi chuôi mà không đắn đo gì nhiều, rồi dùng nó cho vào khe, với dụng ý cạy rời hai cánh cửa cabin.

Bỗng nhiên, từ vị trí cánh cửa đang được cạy, một mảng kim loại tựa như mảnh vỡ rơi xuống. Tôi đắm đắm nhìn vào con dao trên tay, chớp chớp mắt hai ba cái, khó tránh về ngạc nhiên. Có thể khiến kim loại mềm như bún, con dao này được làm bằng chất liệu gì mà cứng cáp và sắc bén đến như thế???

Cũng đúng...trong lần thử nghiệm đầu tiên, con dao này đã làm rách một vệt nhỏ nơi áo chống đạn kia mà!

Để kiểm chứng lại, tôi dùng sức ấn con dao vào cửa, rồi kéo xuống thành hình vòng cung, sự việc thực hiện còn dễ hơn cả tưởng tượng. Điều này khiến tôi liên tưởng đến, con dao trong tay mình là dao rọc giấy, mà cái cánh cửa kia chính là một tờ giấy.

Sợ rằng ra ngoài sẽ dễ bị toán người kia phát hiện, tôi quyết định đi bằng con đường trong hầm. Sau khi đã hoàn thành công việc đục khoét một lỗ hổng khá lớn trên cửa, tôi chui ra khỏi chiếc hộp cabin. Khe giữa khá hẹp, tôi gặp một chút khó khăn. Vì lúc hộp cabin dừng lơ lửng ở khoảng không, tôi bám chắc vào chiếc thang leo bằng sắt dính liền với thành tường trong hầm, men theo nó mà trèo xuống từng bước, từng bước một.

Bùm!

Thêm một tiếng bom nổ vang vọng trong không gian, từng mảnh vỡ từ phía trên cao lộp bộp rơi xuống. Tôi hoảng hốt, bước chân được hồi thúc lên tới tốc độ nhanh đáng kể. Đột nhiên, hộp thang máy lúc này - hiện tại đang ở trên đầu tôi - một lần nữa tuột xuống. Tôi xám xanh mặt mày, theo bản năng tồn tại, tôi gồng mình nắm chặt thanh sắt thang leo, và cố ép thật sát vào nó, sát không còn một kẽ hở. Trong giây phút này, đầu óc tôi hiện lên hình ảnh của cái chết khi bị hộp thang máy kia đè lên người.

“A!”

Thật may mắn là, tôi vẫn còn sống. Cỗ thang máy rơi ầm xuống, sượt qua người và chỉ làm bay một miếng thịt trên vai tôi. Tuy vô cùng đau nhức, nhưng trong giờ phút sinh tử ấy, tôi không dám kêu than quá nhiều, sống được đã kỳ tích lắm rồi.

Đảm bảo không còn hộp thang cabin nào phía trên có thể rơi trúng người mình nữa, tôi thở ra nhẹ nhẹ, vừa chậm, mà vừa vội di chuyển xuống. Nơi bà vai bị thang máy sượt qua, giờ đây đã đầm đìa máu chảy, khiến cả cánh tay của tôi hơi run run.

Tôi cắn môi đến mức bật máu, mặt mày có chút tái, mồ hôi vã ra như tắm nước mưa. Tôi đang lo sợ, nhưng cũng cố tự động viên tinh thần bản thân. Chỉ mới bước đến tuổi 18 không lâu, còn biết bao nhiêu chuyện chưa thử, tôi không thể bỏ mạng nơi đất khách này được.

Sau khi đặt chân lên nóc hộp thang cabin ban nãy đã rơi xuống, tôi một lần nữa chui vào khe hẹp. Nhân tiện lấy luôn một cái nhỏ nhất trong ba túi hành lý bỏ lại trong thang máy ban nãy. Vừa hay, cánh cửa thang máy ở tầng 1 vẫn còn hoạt động. Tôi tinh ý liếc mắt quan sát tám hướng xung quanh, thấy không còn người, tôi len lén chạy ra ngoài.

Bùm!

Một con rung chấn tiếp tục kéo đến, trần nhà đã có hiện tượng nứt nẻ, bụi gạch bay toán loạn khắp khách sạn rộng lớn. Nguy cơ bị chôn vùi trong đây, tôi bán sống bán chết chạy thật nhanh, nhanh còn hơn thành tích kỷ lục khi ở trường. Khi đã cận kề với cái ranh giới sinh tử rồi, năng lực phi thường của con người thường mới được bộc lộ.

Ở bên ngoài, vì sự nguy hiểm nên mọi người đã tản ra xa, cách toà nhà độ chừng trăm mét. Cảnh sát vẫn không thấy đâu. Dường như lúc này đây, chỉ còn mỗi tôi là đứng gần toà nhà như vậy.

Nhưng không phải, vừa thoát khỏi khách sạn một lúc, tôi đã bị một đám người vây kín. Không cần nói cũng biết bọn họ đối với tôi là bạn hay thù. Tôi dè chừng nhìn họ, chân khẽ lùi lại một bước.

“Nói xem. Tổ chức nào đã phái cậu đến?”

“Không có. Tôi không hề có dụng ý xấu.”

“Không muốn khai? Nhưng thôi, chủ nhân không truy cứu, đành để cậu chết nhẹ nhàng.” Bọn họ cười khinh khỉnh.

Đạo trước, không ai nói chuyện với tôi bằng thái độ xem thường như vậy, ngoại trừ Sakura. Giờ phút này tôi mới nhận ra rằng, duy nhất Sakura mới có thể khiến tôi không cảm thấy tức giận, buồn bực khi cô áp đặt thái độ xem thường lên mình.

Bọn họ có súng, nên dễ dàng bắn chết tôi bằng một phát. Tôi cũng có súng, nhưng không sử dụng thành thực, đấu với những người quen tay như họ thì chỉ nhận thua thiệt về mình. Nghĩ thế, tôi bèn nảy ra một suy nghĩ. “Các anh cũng thấy, tôi chỉ là “trẻ con”, chẳng hề mang theo vũ khí gì.” Tôi xoè hai bàn tay trống không của mình ra, nhún nhún vai. “Suy cho cùng, các anh chỉ-có-thể dùng súng để giết một đứa “nhãi ranh”, khi trên tay chẳng nhóc ấy không có vũ khí gì mà thôi.” Kèm theo lời nói của tôi là nụ cười khinh miệt. Bọn họ lúc này cười tôi như thế nào, tôi trả lại bọn họ gấp mười lần thế đó.

Đúng như dự đoán, bị khinh khi, tên đứng đầu nghiêng răng tức giận, ném phăng cây súng qua một bên. Những kẻ theo sau cũng làm động tác tương tự.

Tôi đặt balo xuống, hơi khom người về phía trước, chuẩn bị tư thế cho pha giao chiến, bàn tay quắp quắp ngụ ý khiêu khích họ tiến lên phía trước, mặt còn cõn cõn như một vị công tử kiêu ngạo. Tuy trạng thái đứng dưng ngoài mặt là vậy, nhưng tôi vẫn có thể lường được, đây không phải là một trò chơi, và tôi luôn cảnh giác đề phòng ở mức cao nhất.

Chỉ có một kẻ bước tới. Tôi chưa kịp hiểu sự tình gì, cả người đã tiếp đất một cách “oanh liệt”, chân trái đau nhói khôn tả, đầu óc choáng váng xay xầm. Quá nhanh! Nhưng có lẽ giây phút vừa rồi, tôi đã hơi sơ suất, thiết nghĩ thì độ nhanh của hắn ta, tôi có thể đối phó được. Tiếp ngay sau, hắn tập trung sức lực vào chân để đá thật mạnh vào người tôi, hết như hắn đang nghĩ có thể dùng cú đá ấy lập tức giết chết tôi. Tôi co người né tránh, rồi lăn sang một bên, ra đòn đáp trả bằng cú đập vào xương ống đồng trên chân hắn. Hắn vì đau điếng, toàn chân như tê dại liền ngã xuống đất.

Một cách nhanh nhất, tôi vực người dậy, đập đập vào bụng hắn như cách hắn đã áp dụng lên người tôi. Thấy hắn có ý định chống trả, tôi thêm một lần

đạp mạnh vào xương ống đồng, rồi đạp vào hai cánh tay của hắn. Tôi biết, tuy không có nhiều kỹ thuật cùng kinh nghiệm, nhưng những cú đánh thật-sự của tôi vô cùng mạnh mẽ, có thể một lần làm gãy xương đối thủ. Nghe tiếng xương răng rắc phía dưới, tôi nhếch nhếch miệng cười, trong lòng vô cùng hả hê.

Mà bọn người còn lại, sau khi nghe tiếng xương gãy cũng đồng loạt xông lên giải vây cho đồng đội. Tôi cố đạp hắn thêm một cú nữa, rồi mới chịu xoay người né tránh. Định bụng là sẽ đào tẩu ngay sau đó, nhưng tôi vừa nhấc chân được hai ba bước, bọn họ đã xếp thành vòng tròn bao vây tôi.

“Người của White gia định ý đông hiệp yếu ư?”

Bọn họ dường như không còn tiếp nhận lời khích bác của tôi nữa. Có lẽ là sau khi thấy tôi đánh người tàn bạo như vậy, họ chẳng thể xem thường. Lần này, cả đám nhất tề xông lên, chẳng lượng thứ bất cứ điều gì. Tôi chỉ cảm ơn họ bởi lý do, họ không ngay lập tức nhát súng mà bắn tôi một phát, đỡ phải rắc rối như vậy.

Trước một đám sát thủ nhanh nhạy như vậy, tôi chỉ có thể tránh, không có cơ hội ra đòn. Xem ra, sau chuyến đi này, tôi phải ra sức tập luyện nâng cao thể lực cùng kỹ thuật đánh nhau mới được. Nhưng, phải chờ xem tôi có vé để trở về không đã ~!?

Bỗng ngay khi tôi đang nghĩ cách thoát khỏi nơi này, có một tiếng nói từ góc nào đó vọng tới. “Dừng lại!”

Tất cả đều giật mình, ngừng động tác, hướng đôi mắt về nơi phát ra tiếng nói. Tôi đứng giữa đám người áo đen, thoáng liếc về nơi ấy, có thể nhận ra ngay con người này.

Là anh Thâm trầm!

Anh Thâm trầm thâm trầm tiến đến trước mặt tôi, ánh mắt phẳng lặng như hồ nước. Bất thành lời, anh ta tấn công tôi bằng cách bẻ ngoặt tay tôi về phía sau. Tôi thoáng thất ngạc nhiên, vì sự việc quá bất ngờ nên tôi không kịp phòng bị.

Tôi vùng vẫy chống đối, lập tức bị siết chặt hơn. A lên một tiếng, tôi cảm thấy, ánh mắt loé lên tia nhìn của một người bị phản bội.

Một kẻ trong số đám người kia tiến lên, giúp anh ta kẹp chặt hai tay tôi lại. Anh Thâm trầm thả tôi ra, uy thác cho kẻ ấy. “Tôi muốn gặp đội trưởng phụ trách nhiệm vụ này.”

“Là tôi.” Kẻ vừa trả lời là người mà ban nãy đã cất lời tra hỏi tôi đầu tiên. Hắn nhìn anh Thâm trầm, sắc mặt có pha xen sự cảnh giác.

Không để hắn ta thất vọng lâu, anh Thâm trầm mở miệng giới thiệu, đồng thời là động tác rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại, và giờ nó lên cho hắn xem “Tôi là 5454, người của Nữ hoàng bóng đêm”

Vừa nhìn thấy cái gì đó trên điện thoại, xác nhận đúng là người của mình, tên đội trưởng kia cất đi ánh mắt đề phòng, cúi đầu chào theo thông lệ, gương mặt không có ý niệm ngờ, nhưng cũng mang đôi chút nét kính cẩn, đủ cho thấy vị thế của Sakura trong quân đội không hề nhỏ.

Nghe được lời giới thiệu của anh Thâm trầm, tôi cảm thấy khá lạ lẫm. Anh vẫn nói mình là người của Nữ hoàng bóng đêm. Vậy tại sao... lại phản bội tôi?

----END CHAP 47----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Bữa Ăn Quý Tộc

...

“Theo lời của nàng. Kẻ nội gián này, nàng có biết. Giữ lại tính mạng cho cậu ta, và mạng về tra khảo. Không chừng nàng có thể tìm ra manh mối về tổ chức đứng sau.”

Câu nói này đã đem tất cả khúc mắc trong lòng tôi giải quyết ổn thỏa. Thì ra là dụng kế, có lẽ...tôi đã nghi oan cho anh em song sinh họ mất rồi.

“Nhưng White thiếu gia...”

“Lệnh này cũng đã thông qua White thiếu gia, cậu ấy đã gật đầu đồng ý. Các anh cũng phải biết, lệnh của tiểu thư cũng là lệnh của thiếu gia, từ xưa đến nay, chưa bao giờ thiếu gia không làm theo ý nàng cả. Nàng đã có lệnh như vậy, chẳng lẽ...các anh muốn chống đối?”

“Chúng tôi không có ý đó.” Câu hỏi hàm ý kia vừa dứt, tên đội trưởng háng giọng đáp.

“Tốt. Tên nội gián này để đích thân tôi áp giải. Nếu muốn, các anh có thể dẫn thêm một người đi cùng.”

Tên đội trưởng tuy ý hất hàm cho kẻ đang giữ chặt đôi tay đã bị còng của tôi. Tôi và đám người bọn họ cùng tiến về phía xe của anh Thâm trầm. Khi tôi đã ngồi vào bên trong, anh Thâm trầm vẫn còn đứng ở phía cửa xe trước, ánh mắt khẽ liếc đến toà nhà chỉ hơn đồng hồ nát. “Bên trong còn quả bom nào không?”

“Còn một quả.”

“Người đã bắt rồi, không cần phải châm ngòi nữa.”

“Nhưng đây là bom hẹn giờ.” Hắn nhìn đồng hồ. “50s nữa sẽ phát nổ.”

Anh Thâm trầm lặng thinh, nghĩ ngợi gì đó rồi mới nhào người vào trong hàng ghế lái.

Tôi cảm thấy anh Thâm trầm có gì đó khang khác với thường ngày.

Rồ ga đi được một đoạn, ở phía sau lưng tôi đã vô cùng chấn động.

Bùm!

Tiếng động rền vang cả bầu trời, khiến mọi người chứng kiến xung quanh bàng hoàng che mắt bịt miệng, sợ hãi có, tiếc thương cũng có. Tôi thì khác, ngoài hai cái vali quần áo bỏ lại thì chẳng còn gì nơi ấy để mà nuối tiếc nữa cả.

Tiếng rầm rầm sụp đổ vang lên, hiện tại, toà nhà đã chính thức biến thành một đồng phế tích hoang tàn, lửa lẫn khói bụi sáng chói, choáng ngợp cả không gian đêm tối mịt mùng.

Tôi chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái nhất, rồi yên vị một chỗ chờ đợi thời cơ tẩu thoát. Khổ nỗi, những chiếc xe bên cạnh vô cùng dai, anh Thâm trầm lái nhanh, bọn họ cũng tăng tốc, anh lái chậm lại, bọn họ cũng cho xe lấn bánh chậm dần.

Anh ta nhìn vào gương chiếu hậu, tìm đến ánh mắt của tôi, ngẫm ra hiệu. Tôi sau khi nhận được tín hiệu liền cụp mi xuống, hai chân tì vào hàng ghế phía trước, làm chỗ dựa vững trãi cho bản thân.

Anh Thâm trầm bắt chợt tăng tốc, tốc độ có nhìn hơn một chút so với hai chiếc xe kè sát ở hai bên. Bỗng chốc, anh Thâm trầm đột ngột rẽ phải - nơi có một con đường khác, điều này khiến chiếc xe bên cánh phải đang trên đà tăng tốc đuổi theo phải thẳng gấp, nếu không muốn đụng độ lớn cùng chiếc xe của anh Thâm trầm, bánh xe ma sát trên mặt đường, tạo nên một vệt những tia lửa sáng đỏ. Tuy nhiên, tránh được cuộc va chạm này, không có nghĩa là không gặp phải va chạm khác, chiếc xe phía sau vì quá bất ngờ, thẳng không kịp, đã đâm vào chiếc cánh phải. Còn chiếc cánh trái, đang đà chạy nhanh, chẳng nghĩ việc xe chúng tôi sẽ liều lĩnh rẽ đến một con đường khác, nên trực tiếp lao thẳng về phía trước, một lúc mới có thể dừng lại, đổi hướng đuổi theo chúng tôi. Nhưng cho tới khi ấy, chúng tôi đã đi được một đoạn xa rồi.

Cũng là ngay tại khúc cua ban nãy, lợi dụng mức quán tính khi anh Thâm trầm rẽ gấp, tức khi kẻ đi cùng tôi ngã về bên trái, tôi vì đã chuẩn bị tư thế từ trước nên không sao, bèn dùng hai khuỷu tay của mình thực mạnh vào sau gáy hắn, khiến hắn ngay lập tức ngất xỉu.

“Tự mở lấy.” Anh Thâm trầm thấy chìa khoá chiếc còng đến tôi. Tôi đồng thời giơ tay bắt lấy. Dùng răng cố định chìa khoá nhỏ, tôi không quá khó khăn tra nó vào ổ. Cạch một tiếng, chiếc chìa đã mở ra, bàn tay được giải thoát khỏi chiếc còng nặng nề vương vãi, cũng là người đã thoát ra từ nơi giết chóc kia, tôi cảm thấy nhẹ nhàng hẳn.

Sau khi mở khoá, việc đầu tiên tôi cần làm là mở cửa xe, mạnh bạo hất cái tên ngồi bên cạnh đi, cho hắn lăn lông lốc xuống đường. Xong việc, tôi phải phui tay, chỉnh chỉnh lại quần áo tóc tai cho thật gọn gàng. Anh Thâm trầm vẫn giữ ở tốc độ nhanh để đảm bảo đã thoát ra khỏi đám sát thủ.

“Anh Nói nhiều đâu rồi?” Đã chăm chú thân thể đâu vào đấy, tôi mở lời hỏi.

Anh Thâm trầm nhú nhú mày, rồi cũng cất giọng giải đáp. “Đã đi tìm cậu.”

“Ồ bên trong toà nhà đó ư?” Hình ảnh khách sạn trở thành đồng hồ nát dòn dập hiện lên trong đầu tôi. “Chúng ta có cần đợi anh ấy không?”

“Không cần, cậu không còn thời gian nữa.” Anh Thâm trầm lắc lắc. “Chúng tôi đã hẹn địa điểm từ trước.”

“Nhưng...nhờ may, cho đến khi toà nhà đó phát nổ, anh ấy vẫn chưa trở ra?”

Thật là muốn tát mình một cái, tôi vừa nói những lời xui xẻo gì thế này?! Định chỉnh lại câu từ, nhưng rồi tôi ngăn người ngay sau đó, khi thoáng thấy hai bàn tay cầm vô lăng kia khẽ run run... Hoặc, tôi đã quá đa cảm..

“...Không sao. Anh “Nói nhiều” của cậu rất đáng cấp, không dễ chết như thế đâu.”

Tôi một lần nữa nghĩ đến toà nhà chỉ hơn một đồng hồ nát, tư lự gật đầu, nỗi lòng có chút không thoải đáng. Nghĩ một hồi, tôi bật cười sảng. “Ừ. Haha! Chắc chắn là thế rồi! Anh Nói nhiều làm sao có thể gặp chuyện được!” Tôi vẫn cười, cho đến khi cảm thấy nụ cười ấy quá loãng, nhạt nhẽo và vô vị, tôi ngưng bật, đáy mắt lấp lánh ánh chua xót.

“Rời khỏi đất nước này thôi chứ nhĩ?”

Anh Thâm trầm không nói gì, trực tiếp gạt đầu.

Tuy tôi lo lắng cho sự an nguy của anh Nói nhiều, nhưng tạm thời, tôi không muốn đề cập đến vấn đề ấy.

Tôi phóng tầm nhìn ra ngoài cửa kính, ánh mắt ần ần tia nuối tiếc. Bốn quả bom, có thể phá hủy một toà khách sạn chọc trời như vậy, xem ra, bom của họ cũng không phải dạng thường gì. Họ càng lợi hại, tôi càng phải đề phòng, nếu không thì tính mạng này cũng khó mà giữ cho xong.

...

Rời khỏi đất nước hình chiếc giày xinh đẹp, tôi đặt chân đến vùng đất Mexico. Từ Bắc Mỹ, tôi bay sang Châu Âu, rồi từ Châu Âu, tôi một lần nữa nhảy về Bắc Mỹ - Chẳng rõ là, có kẻ nào đang cố tình chơi khăm tôi không nữa. Nếu địa điểm tiếp theo mà tôi đặt chân đến là Pháp, Đức, Anh, Áo, Thụy Điển, Phần Lan gì gì ấy, tôi nhất định sẽ tin đây là một trò chơi, hòng bốn cọt tính kiên nhẫn của tôi.

Năm ngày như ốc sên chậm chậm trôi qua. Trong năm ngày vừa rồi, nếu không tính hết phân nửa thời gian ngồi trên máy bay, thì tôi đã thám thính được nhiều vòng quanh khách sạn tôi ở, và cảm thấy không có gì đặc sắc.

Đến ngày thứ 7, hay là một tuần sau, anh Thâm trầm cuối cùng cũng đã xuất hiện trước cửa phòng khách sạn của tôi.

“Anh Nói nhiều đâu rồi?” Chuyện chi có sự xuất hiện của một mình anh Thâm trầm đã khiến tôi vô cùng đề tâm.

“...” Anh ta không đáp lại. Tôi cũng thờ người, cảm thấy cả cơ thể như vừa mất đi trọng lực. Anh ta chậm rãi đóng cửa phòng, quay người đối diện với tôi. “Không cách nào liên lạc được.”

“...Tôi...có phải đã liên lạc thêm một người...?” Hình ảnh cái chết thảm khốc của mẹ con Wynne lần lượt chảy tràn trong tâm trí tôi. Họ đã chết vì tôi, tất cả bọn họ... Tôi đích thực là một kẻ giết người gián tiếp...

Anh Thâm trầm đặt tay lên vai tôi. “Đúng vậy, là cậu đã liên lạc đến chúng tôi...Nhưng, chúng tôi chủ muốn bị cậu liên lạc đến, chúng tôi đã chọn con đường này, không trách cậu, cũng không hối hận.” Ngưng đoạn, anh ta lại bổ sung thêm. “Chết trong nhiệm vụ là cái chết vinh hạnh nhất, nhưng cũng là cái chết thường tình. Cậu cũng sẽ trải qua cảm giác người xung quanh mình lần lượt ra đi, rồi cậu cũng sẽ cảm thấy chuyện đối diện với cái chết không còn quá to tát nữa... Vì người dung như chúng tôi mà đau buồn, quả thực đã lãng phí tinh thần rồi.”

Tôi ngây người. Những điều anh Thâm trầm nói đến có lẽ...không sai. Chỉ là tôi không lập tức chấp nhận được sự thật. “Vẫn chưa chắc chắn là anh ấy đã chết mà, phải không?”

Anh ta không trả lời tôi ngay, nhìn tôi một lúc mới cất giọng lạnh lạnh. “Ừm”

Tôi khẽ cười, quay người bước vào bên trong. Anh ta cũng nổi gót theo sau. Dù lòng có hơi nặng, tôi vẫn quyết định gác chuyện này qua một bên, chờ ngày anh Nói nhiều trở về. Ngả người trên giường, tôi cất giọng hỏi. “Nói đi. Làm sao để tôi có thể gặp Sakura?”

Có lẽ anh thâm trầm đã hơi bất ngờ trước sự thay đổi sắc thái trong lời nói của tôi. Anh hơi do dự, rồi cũng đáp trả. “Sắp tới, nhà hàng Y sẽ có một buổi thiết đãi giữa các vị boss cấp cao, nữ chủ nhân cũng sẽ tham gia.”

“Ý anh là?”

Anh ta lôi trong túi ra một xấp giấy. “Đây là danh hiệu, tính cách và cách ứng xử của tổng giám đốc công ty khoáng thạch, hay là boss Jack. Cùng những người có mặt trong buổi hôm ấy.” Chờ tôi mở xấp giấy ra xem, anh ta tiếp tục nói. “Cậu chỉ cần giả dạng ông ta, tham gia vào buổi ăn uống, nhất định cậu sẽ gặp được nàng.”

“Sao cơ?” Tôi bật người dậy, ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Mọi vụ bê bối sau đó, chủ nhân của tôi sẽ hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ.”

“Liệu có nguy hiểm không?”

“...Có nguy hiểm” Anh ta thành thật nói.

Việc giả dạng thành một lão đại, tất nhiên sẽ gây ra hậu quả nếu bị phát hiện. Nhưng đây là cơ hội để tôi có thể gặp Sakura, tôi không nên, hay không thể bỏ qua một chút nào. Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tôi cũng có thể chắc nịch gạt đầu. “Được.”

“Khi đã gặp chủ nhân...” Anh ta hơi ngập ngừng. “...hy vọng cậu sẽ không hối hận.”

Tôi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn anh ta. Tại sao tôi lại phải hối hận?

“Không hối hận.”

Vài ngày trôi qua trong bồi hồi và sốt ruột, thời điểm gặp mặt Sakura cuối cùng cũng đã tới.

Trong khâu hoá trang, tôi đã liên tục hít thở mạnh để điều hoà nhịp thở. Cứ nghĩ đến việc gặp lại Sakura, lòng tôi mọi khi đã thấp thòm hồi hộp, hôm nay còn hồi hộp thấp thòm hơn gấp bội.

“Mở mắt ra đi.”

Tôi theo lời anh Thâm trầm, mở mắt ra. Chui vào phòng tắm ngay sau đó, tôi phát hiện trong gương hoàn toàn là một con người khác. Tôi đưa tay sờ lên mặt, khuôn mặt điển trai của tôi đã biến mất, mà thay vào đó là một khuôn mặt già nua, khoảng 40-50 tuổi, và những vết đồi mồi cùng tàn nhang lấm lấm, trông vô cùng kinh khủng.

“Anh Thâm trầm này, tôi chỉ muốn đập nát tấm gương ngay lập tức mà thôi.” Anh Thâm trầm cũng đã theo tôi, đứng khoanh tay tựa cửa, tôi liền chia sẻ sự bức rứt của mình đến anh ta.

“Ngữ khí của cậu cần điều chỉnh lại, hành vi, tác phong cũng nên khác đi.”

Tôi bất đắc dĩ gật gật.

Tiếp sau đó, bọn họ còn biến đôi tay của tôi thành một đôi tay đầy những vết đồi mồi đen đen nâu nâu. Cố gắng lắm, tôi mới không vùng vẫy thoát khỏi đám hoá trang mà anh Thâm trầm đưa tới.

Mọi thứ đã chuẩn bị đầu vào đấy, chúng tôi đồng thời rời khỏi căn phòng. Linh tính có điều gì đó không ổn, tôi hơi lắc đầu. Bảo anh Thâm trầm xuống trước, tôi quay trở lại phòng và tìm một mẫu giấy dán nhỏ, dán nơi tiếp xúc giữa mép cửa với khung cửa phía bên dưới, rồi mới rời đi.

Sau đó, anh Thâm trầm lái xe chở tôi đến nhà hàng Y. Địa điểm cách khách sạn tôi ở không xa, chỉ 15' là tới nơi. Thoáng nhìn qua cũng biết, nhà hàng mang phong cách Nhật Bản, với những nhân viên phục vụ cũng mặc phục trang kimono của Nhật. Những nhà hàng kiểu này ở Nhật Bản không thiếu. Nhưng ở đất nước Mexico cũng có, ắt hẳn rất công phu và đặc biệt.

Anh Thâm trầm dẫn tôi đến trước một cánh cửa kéo của người Nhật. “Tôi sẽ đứng ở gara đợi cậu. Mọi sự phía sau, tùy thuộc vào cách xử trí của cậu. Chúc may mắn.”

Cho đến khi anh Thâm trầm khuất sau dãy hành lang, tôi vẫn chưa thể bước vào phòng. Nhìn chằm chằm vào cánh cửa, tôi hít sâu mấy hơi. Liệu khi mở cánh cửa này ra, tôi sẽ nhìn thấy Sakura?

Xoạch!

Tôi kéo mạnh cánh cửa sang một bên. Bỗng nhận thấy, tất cả ánh mắt trong phòng đều nhìn đăm đăm vào mình, sống lưng tôi dâng lên một màn lạnh toát. Dường như tôi đã quá mạnh tay với cánh cửa phòng rồi...

Những người ngồi trong bàn đều thuộc vào bậc trung niên cả, bên cạnh là những cô hầu gái mặc kimono, ...vẫn không thấy Sakura đâu.

Hay là anh Thâm trầm lừa tôi??

“Ngài Jack, đã lâu không gặp.” Một người đàn ông đứng lên và chìa tay ra, tôi thịnh trọng đưa tay bắt lấy. Trong tập tài liệu anh Thâm trầm đưa, dường như người này là đại tá Gracia của Mexico.

“Đã lâu không gặp.” Việc cố giả giọng một người già thật quá khó khăn. Cũng may, người tôi giả dạng không già đến nỗi.

Ông ta giờ tay, mời tôi yên vị ở một vị trí. Tôi gật đầu và ngồi theo, gương mặt cố nặn ra một nụ cười để che giấu cảm xúc nôn nao. Có lẽ là, Sakura vẫn chưa tới.

Những người trong đây ngồi bệt xuống tấm nệm, xung quanh một chiếc bàn bằng gỗ, dài và lớn, nhưng thấp, họ dần dà hướng ánh nhìn đi nơi khác, nói chuyện, tán gẫu hay bàn luận với nhau, không còn chăm chú vào tôi như dạo đầu nữa. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ban nãy, khi họ nhìn, tôi còn tưởng tượng rằng miếng mặt nạ da người trên mặt tôi đã bong tróc ra rồi chứ! Thật khiến lòng tôi nóng như bị thiêu đốt mà.

Nhưng tại sao bọn họ chưa động đũa? Chẳng lẽ là vì chờ Sakura sao? Tôi khịt khịt mũi, những người ở đây đều quyền cao chức trọng, nói là chờ cô thì có vẻ hơi phi lý.

Ngồi chờ đợi theo bọn họ một lúc, cánh cửa phòng chợt mở ra. Sự xuất hiện của hai con người mới khiến tôi vô cùng bất ngờ, bất ngờ hơn cả là...cuối cùng, tôi cũng đã nhìn thấy được Sakura, vẻ đẹp của cô so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng mà...

Tôi rất khó chịu khi bên cạnh Sakura, người đang ôm lấy eo cô là một người đàn ông vô cùng trẻ tuổi, chỉ tầm nhìn hơn 30 một chút. Ông ta có khí chất ngút trời, là người đẹp trai, phong độ, có sức quyến rũ và hấp dẫn nhất mà tôi từng thấy. So với Henry, vẻ đẹp của ông ta hơn rất nhiều. Còn so với tôi, tôi không rõ có nên nói ông ta đẹp trai hơn mình không nữa. Nhưng chắc là, mười mấy năm sau, tôi sẽ hơn ông ta. (Aut: tự tin vừa thôi à =))

Một điều tôi đang thắc mắc, ấy là người đàn ông đó là ai? Tại sao lại thân mật đi cùng cô như vậy? Anh Thâm trầm từng nói, cô cùng đi với cha mình,

chẳng lẽ...người đàn ông đó...là cha cô sao?

“White đại boss, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Người đàn ông ấy gật đầu đáp lễ, sau đó, cả ông ta và Sakura cùng ngồi xuống, vị trí đầu bàn.

Bên cạnh tôi, một vài người buông lời nhận xét nhỏ, như chỉ để bản thân mình nghe thấy. “Ông ta lại thay đổi khẩu vị nữa sao?” Cũng vì vị trí tôi ngồi cách chỗ của Sakura và người đàn ông kia khá xa, nên việc họ nói xấu không bị người đàn ông ấy phát giác.

Tôi vẫn hướng ánh nhìn đến cô không rời mắt, muốn tìm một vài sự gò bó bất buộc của cô khi ở trong vòng tay của kẻ kia, nhưng không ra...

Bất chợt, một người đàn ông trung niên khác lên tiếng hỏi ông ta. “Ngài White, vị đây là...?” Ông ta hướng tay đến cô.

“À, là con gái yêu quý của ta.”

Tôi không thể không ngạc nhiên cho được, người đàn ông ấy thật sự là cha cô? Giọng nói này, đúng là trong thang máy lúc diễn ra lễ hội Bunkasai, tôi đã từng nghe qua. Thật khó hình dung khi vẻ bề ngoài của ông ta trẻ như vậy, cô với ông ta, nói là hai anh em thì giống hơn. Nếu nói ông ta ba mươi, so với độ tuổi 22 của Henry, vậy chẳng lẽ...ông ta đã làm bố từ năm tám tuổi sao?? Và, Sakura còn nói rất ghét cha mình, tại sao bây giờ lại âu yếm thân mật như vậy?

Tôi bạo dạn hỏi nhỏ người ngồi ngay bên cạnh, cùng là người ban đầu đã đứng ra chào hỏi tôi - đại tá Gracia. “White đại boss ông ta bao nhiêu tuổi vậy?”

“Sắp bước đến tuổi 50 tròn. Ngài Jack, chẳng phải sinh nhật lần thứ 49 của ông ấy, ngài cũng có đi sao?”

“Chẳng qua là nhìn ông ta quá trẻ, tôi quên mất.” Tôi đã cố gắng lắm mới có thể che giấu được vẻ kinh ngạc trong lời nói. Cha của Sakura, một vết nhăn trên khoé mắt cũng không tồn tại, làn da không trùng, không thô ráp, thật sự là 50?? Lớn tuổi hơn cái người mà tôi đang giả dạng luôn ư??

Rồi bỗng dưng, Sakura liếc mắt về phía này, tôi cũng ngừng lại. Ánh mắt xanh biếc ấy quá đẹp, quá long lanh, như hai viên minh châu toả hào quang giữa trời đêm. Ánh mắt ấy, đã lâu rồi tôi mới có dịp bắt gặp lại. Ấy vậy mà ngoài ánh mắt ẩn chứa những tia phức tạp kia, gương mặt cô chẳng hề có một trạng thái nào khác.

Rồi bỗng Sakura không nhìn tôi nữa, cô quàng tay qua cổ cái người mà người ta bảo là cha của cô, cất giọng làm nũng. “Lão cha, con đói rồi.”

Lần đầu tiên trong đời, tôi nhận ra được...Sakura cũng biết làm nũng.

White Nathan không nói gì, khoé miệng cong lên nụ cười yêu dị, ông ta cúi xuống, cắn vào bờ má trắng nõn của cô một cái, rồi ngược đầu lên hỏi. “Mọi người đã đến đông đủ cả rồi chứ?”

Tôi chớp chớp mắt liên hoàn, ông ta...vừa làm gì cô??

“Vẫn còn thiếu boss BP.”

Nathan hừ nhẹ. “Cậu ta thật sự muốn biến thành ‘boss Thần bí BP’ thật ư? Có khi, cậu ta đang hoá thân thành một nhân vật nào đó trong bản ăn này.” Nathan quét mắt một vòng quanh, ông ta có hơi chú ý đến tôi, khiến tôi vô cùng thấp thòm lo âu. Có phải tôi đã bị phát giác? “Được rồi, không cần chờ nữa.” Ông ta là người đầu tiên động đũa, nhưng người đầu tiên ăn lại là Sakura. Nói trắng ra, cô đang ngồi trong lòng ông, và để ông đút cho ăn như một cặp tình nhân thực sự.

Mọi người hướng ánh nhìn đến hai kẻ chẳng khác nào nhân vật chính ấy, ắt hẳn họ đều có thứ suy nghĩ giống tôi, rằng cô và Nathan chẳng hề giống hai cha con một tẹo nào.

Riêng tôi, tôi có thể nhìn thấu, trong lòng mình đang sinh ra một cỗ ghen tuông chồng chất. Tuy ông ta là cha Sakura, nhưng nếu ông ta không có dụng ý xấu, nhất định sẽ không diễn trò âu yếm với cô trước bàn dân thiên hạ như vậy.

Mọi người cũng bắt đầu ăn uống. Thức ăn đã được dâng lên một cách thịnh soạn, chủ yếu đều là sơn hào hải vị. Nhưng tôi không ăn được, cho dù không vướng phải căn bệnh kia, tôi cũng không thể ăn được với một nội tâm đang dậy sóng như thế này.

Vút! Một chiếc đĩa bay xẹt qua mặt tôi.

May mắn thay, tôi đã né được kịp thời. Nếu không, chiếc mặt nạ mà rách thì tôi coi như xong đời. Nhìn lại vị trí đã phóng ra chiếc đĩa, tôi thấy White Nathan nửa cười nửa không nhìn mình. “Ngài Jack, tại sao không động đũa, ngài chê món ăn ở nơi này sao?”

“Lập tức không phải.” Tôi chối vội. “Tôi sẽ ăn ngay bây giờ.”

Ông ta giễu cợt. “Vậy...có phải ngài không ăn vì bị con gái tôi hấp dẫn? Nếu ngài muốn, tôi sẽ cung cấp cho ngài thật nhiều nữ nhân, nhưng riêng con gái tôi, nhất quyết không được.”

“Không dám rồi.” Tôi cười, rồi cụp mi xuống. Có lẽ, do tôi đã nhìn cô không tự chủ suốt từ nãy đến giờ. Thật quá sơ hở, một chút nữa thôi thì tôi đã

không thể tìm đường về nhà rồi.

Đột nhiên, một người hạ đầu, ngập ngừng, kính sợ nhìn Nathan. “Ngày White, tôi mạn phép chia sẻ một điều.”

Nathan giờ tay kiểu mời ông ta nói tiếp.

“Tôi biết...cái chết của con trai tôi gần đây liên quan đến ngài. Nó trẻ người non dạ, không biết đã đắc tội gì mà ngài lại cho người giết nó.” Pha trong giọng nói ông ta là một chút uỷ khuất lẫn nước mắt.

Thay Nathan trả lời là Sakura. “Không có lừa, làm sao có khối? Muốn biết thực hư, ông có thể về nhà đảo mộ con mình, hỏi rõ ràng mọi chuyện. Nơi ăn uống như thế này lại nói chuyện giết chóc, quả rất không hợp.”

“Cô...” Bị kẻ kém hơn mình vài chục tuổi khiển trách, ông ta dường như rất tức. “Đây là cuộc nói chuyện của người lớn, người như cô không nên xen vào quấy rầy.”

“Người như tôi...?” Cô đông cứng nụ cười nhạt ban nãy trên gương mặt. Rất nhanh, cô vói lấy một chiếc đĩa, chẳng rõ cô dùng với lực đạo như thế nào, chiếc đĩa đã cắm vào bụng ông ta ngay sau đó mà không hề bị gãy. “Giết được con trai ông, tôi cũng sẽ giết được ông.” Cô rút chiếc đĩa, khiến máu từ bụng ông ta tuôn ra, ấy vậy mà cô vẫn có thể giữ cho tay mình thật sạch sẽ, và chiếc đĩa vẫn nguyên mẫu.

Mọi người, bao gồm cả tôi đều ngưng động tác cá nhân, biến sắc, nín thở nhìn vào cảnh tượng vừa rồi. Hành sự của cô thật quá tàn nhẫn.

“Đưa ông ta đến bệnh viện.” Nathan bất chợt chép miệng ra lệnh, giọng nói mang nhiều ý tứ hài lòng. “Bản tay con mất rồi.”

Ông ta lấy một chiếc khăn mùi xoa, lau lau tay cho cô, mặc dù bàn tay nhỏ nhỏ khéo léo của cô chẳng hề dính máu hay bụi bẩn gì cả. Hành động như vậy là cô ý xem thường người khác.

Những người trong bàn đã thay thế ánh mắt khinh thường đến cô bằng sự nể nang kính phục. Tôi cũng không ngoại lệ, đáng lẽ nhìn cô giết người, tôi phải tỏ ra khiếp đảm và ghê sợ, nhưng không, tôi ngược lại càng thêm hâm mộ cô. Đối với những kẻ xem thường mình, coi mình là trẻ con, tôi không thể ngay lập tức giết chết họ, nhưng Sakura thì đã làm được...

Tôi lắc đầu, ý nghĩ tiêu cực này không nên tồn tại trong tôi. Khi ngẩng đầu lên, tôi thấy cô đã chú mục đến mình từ khi nào. Ngay sau đó, giọng nói của một người đàn ông khác đã thu hút sự chú ý của chúng tôi. “Bản lĩnh. Không hổ danh là Nữ hoàng bóng đêm.”

Mọi người trong bàn liền xì xầm thảo luận, gương mặt họ hầu hết đều mang vẻ kinh ngạc, sắc thái hoàn toàn không ổn định. Bởi lẽ nhân vật Nữ hoàng bóng đêm là nhân vật ngầm, chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, ngày hôm nay được chứng kiến người thật bằng xương bằng thịt, bọn họ khó tránh khỏi bàng hoàng ngạc nhiên.

Sakura nhướn mày nhìn người đàn ông vừa phát ra tiếng nói. “Ngài biết tôi?”

Trong tập tài liệu anh Thẩm trầm đưa cho, người này là Thomas Peter, cũng như nhà tôi, thiết kế và kinh doanh các hãng điện tử.

“Ừ. Và em cũng biết tôi.” Hắn ta nhún vai đáp.

“A~” Ánh mắt Sakura loé lên một tia thú vị. “Chẳng ngờ được là ngày hôm nay, ngài cũng đến.”

“Haha, nể mặt cha em, dĩ nhiên là phải đến.” Ở con người này cũng tồn tại nét gì đó khác người, chẳng qua nó đang bị chèn ép, che lấp mất bởi một lớp vỏ bọc. Tôi đoán chắc rằng, Nathan đã phát hiện điều bất bình thường ở con người này qua ánh mắt sắc bén của ông ta.

“Ngài Thomas, ngài từ khi nào đã quen biết với con gái tôi vậy?”

Hắn ta vui vẻ nhìn cha cô. “Một lần vô tình bắt gặp được khuôn mặt trần của Nữ hoàng bóng đêm, may mắn không bị nàng giết chết.”

Nathan liếc mắt xuống, nhìn đứa con gái đang cuộn tròn trong lòng mình, dường như muốn tìm một lời giải thích. Cô biết điều hỏi ngược lại. “Lão cha có bao giờ đề nghị con hạ sát một người tên Thomas Peter?”

“Con gái ngốc. Người vô tội, có mặt ở hiện trường cũng trở thành kẻ có tội. Nhớ, lần sau không được phép bỏ sót bất cứ ai.”

“Con đã biết.”

Chứng kiến cảnh cha dạy chân lý cho con không hiếm. Nhưng với cặp cha con trước mặt, họ đã làm cho toàn bộ những người ngồi trong bàn ăn kinh hãi với cái “chân lý hùng hồn” như vậy. Chính tôi cũng rùng rùng mình, đây là cách mà người cha Nathan dạy Sakura sao?

“Vị này là Nữ hoàng bóng đêm?” Một lão khác lấy khăn lau mồ hôi trên trán, cười không mấy tự nhiên. “Nghe danh đã lâu, nay mới được chứng kiến tận mắt. Thật giống với lời đồn, không những tài giỏi, mà dung mạo cũng phi phàm như vậy. Quả thật là một người hiếm có trên thế giới.”

Nghe được lời khen ngợi, hay tiếng nịnh hót của người ta dành cho cô, bỗng dưng tôi cũng cảm thấy mát lòng thay ~!

“Quá khen rồi.” Sakura theo lễ giáo, cúi đầu đáp trả người đàn ông nọ, khuôn mặt không trộn thêm cảm xúc cứ như một cỗ máy. Sakura như vậy, trước

giờ tôi đã thấy rất nhiều lần. Sakura mà tôi cất công kiếm tìm đây rồi, ngay trước mắt tôi đây, nhưng sao... khó chạm tới quá.

Tôi cất suy tư vào sâu trong đáy mắt, tay vô thức cho một miếng sushi vào miệng, vị nhạt tuếch.

Tôi nhả chúng vào một chiếc khăn, rồi nói nhỏ với ông bạn bên cạnh, bản thân sẽ đi vệ sinh một lát và quay trở lại ngay. Sau đó, tôi đứng dậy, lướt qua cô rồi nhẹ nhàng đẩy cửa. Liệu cô có nhìn theo bóng dáng tôi không?

Vào trong nhà vệ sinh, sau khi đã súc miệng hai ba lần, tôi trở ra ngoài, chẳng dám nhìn gương lấy một cái. Vừa đi chậm chậm, tôi vừa nghĩ đến cách có thể gặp riêng Sakura. Nếu cơ hội lần này vụt mất, e rằng lần sau khó mà gặp lại. Nghĩ không ra, tôi bất lực gõ gõ đầu mấy cái.

Bỗng thấy một toán người mặc trang phục White gia đang xếp thành đội hình, tôi tò mò bước đến gần.

“Phía bên này có hai quả, cậu, cậu, cậu, và cậu chia nhau ra tháo. Phía bên này...” Tên đội trưởng liếc nhìn gì đó ở trong màn hình. “Cậu, cậu, tháo quả ở phòng máy chủ. Quả ấy 59s nữa sẽ phát nổ, hai cậu khẩn trương đi trước...”

“Cậu, cậu, đi điều tra tất cả những người ra vào nhà hàng, bắt hết những kẻ khả nghi về đây...”

“...”

“Rõ.”

“...”

Tôi gãi gãi đầu, bọn họ bảo tháo cái gì? Cái gì 59s? Cái gì phát nổ?

“Chuyện gì vậy?” Vì không nén được con tò mò, tôi lên tiếng hỏi.

Vừa nhìn thấy tôi, hắn ta đã nhận ra ngay. “Ngài Jack.” Hắn ái ngại nhìn tôi. “Đã làm ngài kinh sợ. Chỉ là chuyện phá bom con con.”

“Phá bom?”

“Phải.” Hắn hơi cười khi trông thấy tôi thoáng thốt, nhưng gương mặt vẫn giữ được nét kính trọng. “Bất kể trong buổi gặp mặt nào của White đại boss đều có sự cố, như việc có kẻ đặt bom quấy phá bữa ăn của các ngài. Nhưng ngài tránh hoang mang, những việc này không đáng để nhắc tới. Chúng tôi sẽ dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện trong một vài phút nữa.”

Không đáng để nhắc tới? Tôi chán kinh. Từ nhỏ đến giờ, tôi chỉ vừa tiếp xúc với chất liệu nguy hiểm ấy một lần duy nhất - tức tuần trước, lần ấy nó đã khiến tôi suýt mất mạng. Vậy mà bọn họ nói nó không đáng để nhắc tới?

Không quấy nhiễu họ làm việc thêm nữa, tôi gật gật đầu rồi né đường cho họ đi.

Trong lúc quay trở về bàn ăn, đột nhiên một bàn tay đã kéo mạnh tôi vào trong căn phòng tối ngay đó. Theo bản năng của con người, tôi hốt hoảng la lên, nhưng nhanh chóng bị con người bí ẩn ấy bịt chặt miệng.

Phụt!

Ánh đèn phòng phụt sáng, bàn tay chặn miệng tôi đã thả lỏng, tôi quay người lại, tròn mắt nhìn đến nhân ảnh phía đối diện.

“Sakura ~?”

“Ừ. Là tôi...”

----END CHAP 48----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Chỉ Là Lợi Dụng

Sakura~?”

“Ừ. Là tôi...”

Tôi lột chiếc mặt nạ vương vãi kia ra, nhìn cô cho thật kĩ một lần nữa. “Bắt được cậu rồi nhé.” Rồi tôi ôm cô thật chặt, như muốn đem cô hoà tan cùng thân thể mình. Cảm thấy chưa đủ, tôi hôn môi cô, một nụ hôn cuồng nhiệt, với bấy nhiêu cảm xúc của những ngày tháng vừa rồi tìm kiếm cô.

Được một lúc như vậy, tôi buông Sakura. Trông thấy gương mặt không nguôi lạnh của cô, tôi bỗng cảm thấy bất an vô cùng.

“Sakura?”

“Đã gặp, đã ôm, đã hôn... như thế đủ để cậu có thể về nước rồi chứ?”

Tôi ngây ngốc, tông giọng lạnh cảm, xa cách bất chợt của cô vô cùng khiến tôi bàng hoàng, thót mình. “Tớ không hiểu... Sakura, tớ đến là mang cậu về. Về cùng tớ đi.”

“...” Sakura lắc đầu, vùng mình thoát khỏi cái ôm lỏng lẻo của tôi. “Nhà tôi ở đây, còn có thể về đâu cùng cậu?”

“Nhưng...” Tôi lưỡng lự, quyết định im lặng để suy nghĩ những câu từ tiếp theo. Với tính cách của cô, chuyện tự động quay về cùng tôi sẽ là một chuyện bất khả thi. Có khi cô còn dùng chiêu lăng mạ, xúc phạm hoặc xa cách để đuổi tôi về. Nắm thóp được chiêu thức của cô, tôi có hơi thoả mãn mà cười thâm trong lòng. Để đối phó với cô, ép buộc tôi phải... mặt dày hơn một chút.

Sakura cũng là đang chờ câu trả lời, nhưng vì quá lâu không thấy tôi hồi đáp, cô quay người đi, định nói lời từ biệt gì đó liền bị tôi chặn ngang.

“Dừng lại.” Tôi kéo mạnh cô về phía mình. “Tớ chưa cho phép, cậu không được đi.”

Sakura dường như đã hơi ngạc nhiên với sự bá đạo đột xuất của tôi, nhưng cô không nói gì, chỉ lặng thinh nhìn.

“Chẳng phải... cậu nói cậu yêu tớ?”

“Ừ. Phải.” Không nhanh không chậm, cô đáp. “Nhưng đó chỉ là cảm xúc nhất thời, giờ thì hết rồi.”

“Nếu nói là hết...” Ngay lập tức, tôi trả lời. “Vậy tại sao còn cho người bảo vệ tớ?”

“Bởi vì cậu vẫn còn dùng được.” Sakura quay mặt đi, thanh âm nhỏ nhỏ đủ nghe, vậy mà có thể khiến tôi choáng váng cùng cực. Dùng được?

“Cậu đang lợi dụng tớ ư?” Tôi xoay người cô lại, cho đến khi mặt đối mặt. Nhất định là cô đã chuẩn bị những câu nói này từ mấy ngày trước, nên bây giờ trông cô mới có thể bình thản, vênh váo được như vậy.

“Ừ. Để đánh vào *sự lơ là* của lão ta...”

“Tức là...”

“Không bao lâu nữa, cậu sẽ hiểu.” Sakura khoanh tròn tay, nhìn mông lung vào đâu đó trong không khí. Bộ váy liền vàng chói mắt càng tôn lên sự kiêu diễm của cô. Có lẽ cô đang nghĩ tôi sẽ kinh ngạc, cảm thấy tổn thương, xúc phạm đến lòng tự tôn khi bị lợi dụng, hoặc tức giận, và sẽ sớm xách vali trở về mà không lời từ biệt. Nếu là trước kia, e rằng tôi cũng sẽ thực hành như vậy thật.

“‘Lão ta’, là cha của cậu? Cậu đang muốn trả thù cha mình?”

“...Phải.” Do dự một hồi, cô cũng cất giọng.

Trả thù cha mình, chẳng hiểu lý do vì sao nhưng kì thực tôi không thể ủng hộ việc này cho xong. Cha của cô, tuy hình ảnh của ông ta trong mắt tôi có hơi thấp một chút - vì sự thân mật của ông ta với Sakura ban nãy, nhưng dù sao ông cũng là người nuôi nấng cô từ nhỏ đến lớn, có xích mích cũng chẳng thể nói trả thù là trả thù được.

Vấn đề này tôi sẽ khuyên cô sau, vấn đề trước mắt là tìm cách để cô không còn đường cự tuyệt mình nữa.

“Cha cậu trông vẫn còn yên ổn...tức... cậu vẫn chưa thể ‘trả thù’?” Thật ra, tôi cũng không rõ lắm định nghĩa “trả thù” của cô với cha mình là như thế nào.

Sakura trầm ngâm suy nghĩ ý nghĩa câu hỏi của tôi, sau đó mới trả lời “...Ừm. Chưa đến lúc.”

“Tức...” Tôi tiếp tục. “...cậu chưa chính thức ‘dùng’ tớ?”

“...Ừm.”

Tôi nhìn vào đôi mắt xanh lay láy của cô, tay sờ sờ chớp mũi, miệng nhếch nhếch nụ cười quái lạ. Sakura nghiêng đầu nhìn tôi khó hiểu, tôi cũng nghiêng đầu đáp trả cái nhìn của cô, sau khẽ nhún vai một cái. “Tiếp theo, cậu định dùng tớ như thế nào... khi đã đuổi tớ về thành công?” Muốn lợi dụng, mà còn đuổi về, thật chẳng rõ là do cô quá sơ suất, hay do tôi quá thông minh để cô không thể lừa được nữa.

Có thể cô lợi dụng tôi là thật, nhưng tôi không vì thế mà dễ dàng ghét bỏ cô. Người cũng đã tìm bao lâu nay, chỉ một câu nói mà có thể trở về? Như vậy

là quá yếu đuối rồi.

Đúng như tôi nghĩ, cô hơi sững người. “Tôi...”

“Được rồi, cậu không cần phải giải thích.” Không để cô nói hết câu, tôi đã cắt ngang chẳng thương tiếc.

“Nhưng mà...”

“Ok ok. Tôi hiểu.” Tôi giờ tay xua xua.

Sakura bị hai lần chặn họng, buồn bực cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm. “Cậu hiểu gì chứ?”

Biết là Sakura nuốt không trôi con tức giận vừa rồi, tôi vội cười huề gỡ gạc. “Tôi hiểu Sakura thực tâm muốn bảo vệ tớ. Chỉ là tớ ngoan cố đi tìm cậu, vô tình nằm trong kế hoạch của cậu mà thôi.”

Sakura như không thể tin nhìn tôi, tuy cảm xúc của cô không quá nhiều điểm nhấn, nhưng cũng đủ để tôi thỏa mãn.

“Đã là lợi dụng, không quan trọng thời điểm, bất kể là lúc nào vẫn có thể lợi dụng.”

“Cậu đang cố chứng minh điều gì thế Sakura?” Người con gái này liên tục vòng vèo câu chuyện để lảng tránh tôi, thực không ngoan một chút nào.

“Sao?” Sakura ngây ngốc. Trông cô như vậy, tôi thật muốn véo má. Nhưng...khung cảnh hiện tại dường như không hợp cho lắm.

“Nếu cậu đang nghĩ có thể khiến tớ giận mà bỏ về, thì cậu hoàn toàn sai lầm rồi. Tớ có thể giận, cũng chỉ là nửa ngày.” Thật ra, kết hợp giữa tự kiêu, tự trọng, tự tôn của tôi thì chỉ giận nửa ngày là chuyện không tưởng. Sakura như thế nào dám lợi dụng tôi? Trong trường hợp khác, có thể tôi sẽ tức giận phát điên mất. “Hoặc, cậu nói tớ từ trước, tớ có thể cho cậu luôn bản thân mình, muốn dùng như thế nào thì dùng. Tớ là như vậy, cậu đừng hòng đuổi tớ về. Tớ sẽ ở đây cho đến khi cậu ngoan ngoãn một chút.”

Sakura khẽ rung mi, hướng ánh mắt xanh tròn tròn và trong vất đến tôi. Tôi nhướn cao đôi lông mày, thầm gửi thông điệp: ‘Là cậu đã xem thường tớ rồi.’

“Cậu bị quái gì vậy? Chuyện này không đem ra đùa được đâu.”

“Không bị gì cả. Tớ rất nghiêm túc.” Tôi ưỡn ưỡn căng bộ ngực.

Có lẽ mặt như thế này đã đủ độ dày. Cứ tiếp tục duy trì, Sakura nhất định sẽ không-thể-nói-thêm-được-gì nữa.

Sakura nhíu mi. “Cậu có biết là, người muốn giết chết cậu không chỉ có một, và cậu có biết mình đang rơi vào loại nguy hiểm nào hay không?”

“Vẫn là không quan tâm. Đã nguy hiểm, dù về hay ở lại cũng đều như nhau.” Tôi phẩy phẩy tay. “Được rồi được rồi, không đuổi tớ về được đâu, đừng nói đến vấn đề này nữa, nói về chuyện của cậu đi.”

“Chuyện của tôi?”

“Ừ.” Suy nghĩ một lúc, tôi hỏi nhỏ. “Theo tớ được biết, thì cậu sắp bị khai trừ vì tội phản bội tổ chức. Nhưng tớ thấy không giống vậy?”

“Khai trừ?” Sakura trầm ngâm một lát. “Cậu lấy tin này từ một *dữ tập ẩn danh*?”

Tôi không biết tình hình cụ thể. “Bằng cách nào đó, ba Yosuke đã có được, ông kể tớ nghe.”

“Tuyệt thật.” Sakura cười bí hiểm như vừa ngộ ra được một điều thú vị gì đó. “Nếu tôi đoán không lầm, thông tin ấy đã *góp một phần* khiến cậu đến đây tìm tôi.”

Chính xác là như vậy. Sau khi nghe tin Sakura có thể sẽ chết, tôi lo lắng cùng cực, nhưng lại cố phủ nhận đi, bởi lúc ấy tôi vẫn còn rất ghét cô. Nhưng sau khi Henry đến và giải đáp toàn bộ sự thật, hoá giải tất thảy mọi hiểu lầm của tôi và Sakura, tôi đã quyết định đi tìm cô ngay lập tức, tuy quyết định mau lẹ, nhưng sau cùng tôi cũng sẽ không hối hận.

“Quả nhiên là có tính toán.”

“Tớ không hiểu.” Nụ cười trong toan tính kia của cô dấy lên trong tôi một sự bức xúc nhỏ. “Mục đích của kẻ gửi thông tin cậu sẽ chết kèm theo lý do, là để tớ đi tìm cậu sao? Nhưng để làm gì chứ?”

“Đồ ngốc.” Sakura lườm tôi. “*Đẩy cậu vào nguy hiểm nhưng không làm bẩn tay mình, hay không để cho người-khác có thể có cơ hội buộc tội.*”

Tôi gật gù tán thành ý kiến này, nhưng đồng thời cũng phản bác. “Nhưng mà vẫn không đúng cho lắm, cái thông tin ấy vẫn chưa vọc được tớ. *Nếu không có Henry* đến nói tất cả sự thật về cậu, tớ ắt hẳn đã không đi tìm cậu, và cái kẻ-gửi-tin-ấy sẽ thất bại trong việc đẩy tớ vào... nguy hiểm.” Bất chợt trong đầu tôi loé lên một suy nghĩ trước khi hoàn thành câu nói. Sakura nửa cười nửa không nhìn tôi, truyền đến một thông điệp phức tạp nào đó qua ánh mắt.

Cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu cô muốn nói về vấn đề gì. Trong lòng tôi bỗng trở nên thận trọng hơn bao giờ hết.

“Vây, Henry bảo cậu sẽ chết. Bác quản gia Kyuuma bảo cậu đã tới đường cùng. Cả hai người họ đều bảo vì cậu không đủ mạnh. Chuyện này không là thật, đúng không?”

“Ừm. Hoàn toàn không phải.” Sakura dứt khoát. “Ai ai cũng đều nghĩ tôi không đủ mạnh, như thế lại hay. Có thể là tôi không đủ mạnh thật, nhưng nếu có sự trợ giúp từ một thế lực khác...tôi nhất định sẽ thắng.” Ngưng đoạn, Sakura lại nói tiếp. “Chỉ là... đến cuối cùng tôi có chết hay không, tùy thuộc vào vận mệnh của tôi mà thôi.”

“Nhưng có ai chịu cùng cố cho cậu thế lực ngoài cha cậu được chứ?” Tôi đặt hai bàn tay mình lên vai Sakura, lắc nhẹ, giọng trầm trầm nhưng phủ đầy sự lo lắng vội vã.

“Đừng vậy. Trên đời này không có ai cho không bất cứ thứ gì. Dĩ nhiên là phải trao đổi.” Sakura hướng tôi, cong miệng cười chân thật, nhưng lại có gì đó phức tạp, sâu xa. “Cậu yên tâm mà trở về, tôi sẽ cố gắng sống sót, vì cậu. Đến một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ quay lại đất nước xinh đẹp ấy, để tìm cậu.”

“Tớ muốn ở bên cạnh cậu.” Tôi không muốn tranh luận đến mâu thuẫn này nữa, vì thế tôi chuyển sang đề tài khác. “Ông ấy đã làm gì sai, phụ tử tương tàn như vậy liệu có đáng không?”

“Không đơn giản như cậu nghĩ. Ông ta đã...” Đột nhiên, Sakura liếc mắt về phía cửa phòng. Rất nhanh chóng sau đó, cô bất ngờ quàng tay bầu lấy cổ tôi. Vì sự việc quá đột ngột, tôi ngỡ người ngạc nhiên. “Xin lỗi...” Cô ghé sát tai tôi thì thầm. “Đến lúc tôi lợi dụng cậu rồi. Đừng sợ, sẽ ổn thôi.” Rồi cô hôn tôi. Tạm gác sự khó hiểu ẩn sau lời nói kia, tôi túm chặt eo và nhanh chóng hoà nhập cùng cô. Dư vang câu nói nhỏ nhẹ bên tai của cô vẫn còn bay bổng trong đầu tôi, kết hợp với nụ hôn thuần thực, nếm mại phi thường, khiến tôi say mê không dứt ra được.

Chẳng lâu sau, cánh cửa phòng bật mở. Sakura giống như có phản xạ tự nhiên, nhanh chóng đẩy tôi ra. Tôi cũng giật bản mình, trần trối nhìn vào đám người vừa bước vào phòng, cảm giác như đang đi vụng trộm thì bị bắt quả tang.

“Con gái yêu quý, con thật hư quá rồi. Đi lâu như vậy làm ta vô cùng sốt ruột, nhưng con lại ở đây cùng nam nhân khác vui vẻ. Con nói xem, ta phải xử con thế nào đây?” Giọng nói của White Nathan mang nhiều ý giễu cợt. “Ngài Jack, tôi đã nói tôi có thể cung cấp nữ nhân cho ngài, riêng con gái tôi, nó là của tôi, không tặng được, ngài vẫn chưa nghe rõ sao?”

Tôi đỏ mặt hời hợt, tấm mặt nạ da người với bộ mặt của “ngài Jack” kia đã bị vứt ở góc xó xỉnh nào rồi. Hiện tại chỉ còn lại bộ mặt siêu đẹp trai của Hoàng tử mặt trời Yosuke Kuro tôi mà thôi. Ấy vậy mà ông ta vẫn nhận ra. Chẳng lẽ... ông ta đã nhận ra tôi ngay từ đầu?

Người đàn ông U50 này phải nhận xét là rất xinh đẹp, vẻ đẹp tà mị mà yêu ma thường dùng đi hớp hồn bất cứ ai. Nhưng ông ta là đại boss, mang tính cách của một cường hào hắc đạo, quá bí ẩn, quá nguy hiểm, cộng thêm thái độ đối với Sakura, dù xinh đẹp tới đâu thì thang điểm của tôi dành cho ông ta cũng chỉ dừng ở mức âm.

“Lão cha, con chấp nhận chịu phạt.” Sakura ban đầu vẽ ra bộ mặt khá hốt hoảng, hiện tại đã đứng chắn trước tôi, giọng lạnh lùng. “Tất cả đều là trò đùa của con, không liên quan đến cậu ta. Đã phá rồi bữa ăn của lão cha, thực có lỗi rồi.”

Tuy Sakura không nói thẳng ra, nhưng nhìn màn ôm hôn nhau ban nãy, đám người này - mà dẫn đầu là White Nathan - chắc chắn đã lộ mọ đoán ra mối quan hệ giữa tôi và cô. Tôi có thể nhìn thấy, những người có xích mích với Nữ hoàng bóng đêm đang loé lên suy nghĩ, nếu không thể trả thù nữ sát thủ nhà họ White, chi bằng... đánh vào người thân cận của cô ta, tức tôi đây. Điều này có nghĩa là, hành động của cô ban nãy chẳng khác gì dâng tôi trước mặt họ. Vây... mục đích lợi dụng tôi của Sakura là gì? Như thế nào mới gọi là đánh vào “sự lơ là” của White Nathan?

Nathan chưa kịp nói gì, cái con người tên Thomas Peter kia bỗng chầm biếm nhìn tôi, nụ cười trên môi khá giả hoạt. “Nữ hoàng bóng đêm, sở thích của em là đây sao?” Không đợi cô trả lời, hắn nói tiếp. “Thật bất ngờ, khi mà một sát thủ nổi tiếng lạnh băng, tàn nhẫn lại có thể nhìn trúng cậu nhóc ranh mang một bụng hiền lành, ngây ngô. Tiếc là tôi không thể giống được như cậu ta.”

Tôi cau mày, rõ ràng là tôi cùng hắn chưa bao giờ gặp mặt trước đó, làm sao có thể biết tôi mang một bụng hiền lành? Chẳng lẽ hắn nhìn mặt mà bắt hình dong ư? Khả năng không giống như vậy lắm.

Sakura và cha cô cũng nhủ nhủ mi nhìn hắn. Sakura chắc chắn đang tức giận khi người khác nói về mình như vậy. Còn cha cô, có lẽ là đã phát hiện ra điều gì đó từ con người họ Thomas ấy, hoặc nhận thấy thấy điểm bất bình thường ở hắn ta, nhưng không đoán được.

“Đã làm sao? Tôi thích những người tâm địa hiền lành, không thích những kẻ mưu mô chước quỷ, xảo trá, thủ đoạn, tâm địa luôn mang tính chiếm hữu những thứ chẳng phải là của mình.” Nhìn thấy cái nheo mắt từ phía Thomas Peter, cô hạ dạ quay người nhìn White Nathan. “Lão cha, bữa ăn của người là con quấy nhiễu, nhưng người cũng không thể một lúc dẫn nhiều kẻ đến nơi này khiến con không còn chút thể diện. Lão cha, con như vậy người thấy vui lắm sao?”

“Haha. Dĩ nhiên là không vui rồi.” Nụ cười kia đã chính thức đem câu nói của ông ta trở thành câu nói mang tính không hề chân thật.

“Lão cha,” bỗng nhiên Sakura nắm lấy tay tôi. “Bữa ăn có thể tiếp tục mà không có con không? Con muốn ở cùng với cậu ta.” Nói rồi cô kéo tôi bước đi phía trước, lướt qua trước mặt đám người bọn họ. Nhưng còn chưa ngang qua White Nathan, cô đã bị ông ta ngăn lại.

“Bữa ăn có thể tiếp tục, nhưng còn tùy vào hứng của ta nữa.” Ông giơ tay lên chắn đường. Sakura lúc ấy không biết đã nghĩ gì, đã đánh trả dễ phá vỡ sự

ngăn cản trước mắt. Sau khi giao chiến tại chỗ, Sakura dường như lúc nào cũng ở trạng thái bị động. Bọn người bên cạnh tròn mắt theo dõi, Nữ hoàng bóng đêm của bọn họ đã tài năng siêu việt hơn người rồi, nay lại trở nên khá hèn trước mặt đại boss, chẳng rõ là người đàn ông trung niên với khuôn mặt trẻ tuổi này mạnh tới cái thể loại nào nữa.

Cuối cùng White Nathan nắm chặt cú đâm của Sakura, ghé gần vào mặt cô, nụ cười có chút quái dị. “Con gái yêu quý của ta, con phải luyện tập hơn nhiều rồi.”

Tôi cau mày không cam lòng, tiến đến phía trước mặt Sakura và chậm chậm gỡ bàn tay kia khỏi cú đâm của cô. “Anh...ông...à không, bác thật quá khó tính, tôi với Sakura lâu ngày không gặp, cũng chỉ nói chuyện một lúc mà thôi.” Tôi phải khá chật vật, bởi vì ông ta siết tay cô rất mạnh, sức lực rất lớn, như muốn bóp vỡ vụn xương của cô luôn vậy. Nhưng cuối cùng tôi cũng giải thoát cho tay cô thành công. Sakura có hơi ngạc nhiên về thái độ của tôi, muốn nói gì đó, sau cùng cô vẫn không lên tiếng.

White Nathan cười như không cười, nói khe khẽ đủ cho tôi và Sakura nghe. “Cậu có biết, cậu là kẻ đầu tiên từ trong tay ta có thể thoát chết không?” Rồi ông ta điều chỉnh tông giọng ở mức bình thường. “Con gái ta có thể cứu cậu một lần, nhưng lần thứ hai này... thì còn tùy thuộc vào bản lĩnh của cậu và nó nữa.” Bất thành lời, tôi bị ông ta bóp chặt cổ bằng một bàn tay, chặt đến nỗi tôi không thể nào thở nổi.

Tôi dần đỏ bừng mặt vì thiếu oxy, cổ họng nghẹt ắng và khô rát, hai bàn tay cố gắng gỡ lấy cánh tay đang muốn lấy đi tính mạng mình. White Nathan có hơi nhíu mày nhìn tôi, sau tăng cường sức lực, khiến gân xanh ông ta nổi lên, trông vô cùng hung bạo, mà tôi thì ngạt càng thêm ngạt.

“White đại boss!” Sakura bất chợt nắm chặt lấy cánh tay của ông ta. “Đã hứa với con, người sẽ không tổn hại cậu ta. Chẳng lẽ người là kẻ không biết giữ chữ tín?”

Thời điểm cái chết gần kề, tôi gồng mình quyết liệt chống trả, dù dường như trong phổi tôi chẳng còn chút không khí nào. Khoảng ba giây sau câu nói của Sakura, ông ta thả lỏng bàn tay. Tôi như người vừa từ cánh cửa địa ngục trở về, ho lên sặc sụa vài tiếng trước khi ném ánh mắt tức giận mà nhìn nhin đến ông ta.

“Ngờ là một đứa trẻ bỏ đi, không ngờ cũng khá như vậy.” White Nathan chuyển hướng nhìn từ tôi sang cô. “Con gái yêu, về khoản sức lực cùng sức chịu đựng, con vẫn kém cậu ta một phần. Làm sao đây? Ta thực không thích điều này một chút nào.”

“Chính vì vẫn còn thua kém, nên con rất cố gắng luyện tập...” Cô chòng chọc nhìn White Nathan, giọng nói đậm mùi sát khí. “...để không những mạnh hơn cậu ta, mà còn có thể đánh bại lão cha.”

“Haha.” Nathan khanh khách bật cười. “Có lý tưởng cao xa.”

Sakura không nói gì, chỉ nhếch mép cười rồi kéo tôi ra ngoài, trong khi tôi đã ổn định lại nhịp thở một lúc. Lúc đi ngang qua White Nathan, ông ta mở miệng nói với tôi. “Cậu đã hai lần thoát chết từ tay tôi.”

Tôi nặn ra một nụ cười điềm nhiên, xen lẫn chút thách thức. “Vậy cũng không có nghĩa là ‘quá tam ba bận’, nếu có lần thứ ba, tôi vẫn có thể thoát chết từ tay bác.” Đối diện với người đàn ông này, tôi cảm thấy rất bất an, nhưng không quá nhiều nỗi sợ hãi.

Bước ra khỏi căn phòng ấy, tôi nghe từ bên trong vọng ra tiếng cười sảng khoái của đại boss White Nathan.

Bây giờ thì tôi đã hiểu, ông ta vì sao được gọi là lão đại boss rồi.

Đến một góc khuất vắng người, Sakura đẩy mạnh tôi vào bờ tường. Cuộc va chạm không hề nhỏ nên gây ra một tiếng “ầm” khá lớn. Tôi nhắm mắt, nhưng Sakura vẫn không mấy quan tâm.

“Ai bảo cậu tiến lên phía trước, cậu có nghĩ rằng mình sẽ chết hay không?”

“Thưa Nữ hoàng bóng đêm, tớ vẫn chưa chết mà.” Tôi cười hi hi để đối đáp với con giận dỗi của cô. Sakura lúc này đã nhíu mày, nhìn tôi một lúc trước khi quay mặt nhìn vào trong không khí.

Tôi ngưng cười, ánh mắt chuyển sang sắc thái thịnh trọng. “Cậu đích thị là Nữ hoàng bóng đêm.” Nhưng cô đã dối lừa tôi một thời gian dài kể từ khi chúng tôi mới quen biết nhau ở trường cấp 3 Harrod. Tôi đã nghi ngờ cô không dưới một lần, mà lần nào cô cũng đánh lạc hướng suy nghĩ của tôi thành công cả. “Kẻ giả dạng cậu là ai? - khi cậu diễn vở kịch bị thương ở con ngõ đó?”

Sakura dùng ánh nhìn hồi tưởng lại một vụ việc xảy ra trong quá khứ, không quá chậm rãi để đáp, và lời nói chẳng mấy may một chút áy náy nào. “Keith.”

Khi ấy, tại một con ngõ nhỏ vào đêm đông, hình ảnh cô thất thần tro tro với cánh tay bị chảy máu đã khiến tôi chưa xót khôn nguôi. Khi ấy, cũng là lần đầu tiên tôi nhận ra được, Sakura cũng yếu đuối và biết sợ sệt như những cô gái bình thường khác. Cảm xúc của tôi đã vượt quá mức cho phép để có thể nhận ra đó chỉ là một vở diễn.

Đều là Sakura đánh vào lòng trắc ẩn của tôi, nghĩ lại mà cảm thấy tổn thương một chút.

“Tôi đã không muốn ai biết về thân phận của mình.”

Tạm chấp nhận với lý do của cô. “Vậy có phải cậu đã từng muốn bán tớ?” Những câu hỏi được tôi đặt ra từ trước kia bắt đầu tràn về như lũ.

“Ừ. Xin lỗi, tôi không thể làm khác.”

“À... Vì cậu sợ vương phải rắc rối với tớ.” Tôi gật đầu cảm thán, cái gật đầu giống với kiểu cười nhạo hơn là đã ngấm ra. Sakura đã từng dụ tôi bước ra khỏi nhà, và cũng ở một con hẻm vắng, cô giương súng nhắm thẳng vào tim tôi. Ánh mắt cô tuy xanh biếc và long lanh, thậm chí là ướt ướt bởi giọt nước mắt không thành, nhưng không đủ để bồi đắp lời thú nhận ‘đã từng muốn bắn tôi’ từ Sakura, đầu cho kẻ ra tay sau cùng không phải là cô.

Sakura nhìn theo tôi, ánh mắt ần ần những tia phức tạp, song cuối cùng cô vẫn chẳng hề mở miệng giải thích, hay làm gì đó cho tình hình bớt tồi tệ thêm.

“Đứng trong bóng tối và bắn tớ, là Saito Suichi?”

“Phải.” Cô nhanh chóng giải thích thêm, lần này, giọng điệu của cô đã mang thêm một chút nóng vội và không bình tĩnh. “Keith đã giúp tôi vì tôi không thể giết cậu được.”

Tôi nhìn không chớp mắt vào cô vài giây trước khi nhoen miệng cười một cái. “Không-thể-giết-cậu-được.”, và cả hành động không dứt khoát của cô khi đó vô cùng có tác dụng khiến lòng tôi nhẹ bằng hẳn. Cô không thể giết được tôi, hay nói cách khác, cô không muốn giết tôi - mặc dù tôi là mối đe dọa của cô về một khía cạnh nào đó, tức cô đã... có cảm giác với tôi từ khi ấy.

Một phát hiện tuyệt vời!

Tôi cười tủm tỉm, khiến Sakura ném ánh mắt xanh láy sự dò xét và nghi hoặc đến tôi. Tôi quay mặt đi, miệng vẫn không ngừng cười. “Ehèm~” Tôi háng háng giọng, nhanh chóng đánh trống lảng sang một chủ đề khác. “Cha cậu... thật kỳ quặc.”

“Ông ta còn trên cả kỳ quặc. Là người tuy hứng nhất thế giới mà tôi từng biết.” Cô nhún vai, nhưng thái độ không mấy dừng dung, thay vào đó là một sự quá quen thuộc và phần nào đó ghê tởm.

Thái độ của cô như vậy chứng tỏ tình cha con của họ chẳng hề tốt đẹp gì. Chỉ là tôi không biết, đã có những chuyện gì xảy ra khiến cô có thể dễ dàng thốt lên hai từ “báo thù” với cha đẻ của mình như vậy. “À mà, Thomas Peter, hán ta là ai? Thật khác thường.”

“Cậu cũng nhận ra?” Sakura nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh tia thú vị. “Hán ta chính là boss thần bí BP cải trang.”

Tôi cố lục lại trí nhớ, dường như tôi đã nghe đến cái tên này ở đâu đó rồi thì phải. “Thần bí?”

“Sờ dĩ là vì, hán ta chưa bao giờ chính thức xuất hiện trong thế giới ngầm, ngoài cái danh, người ta chẳng hề biết hán ta là ai, khi nào thì ở đâu, không có cách để liên lạc. Ngay cả White đại boss cũng chưa một lần gặp mặt. Hán ta... thần bí như một vong hồn vậy.”

“Đã là thần bí, tại sao cậu vẫn có thể nhận ra? Hình như mối quan hệ giữa cậu và hán ta không đơn giản chỉ là người dung?”

Cô thất kinh, đôi vai khẽ run run. Nhìn thấy biểu cảm không bình thường này của cô, tôi nhún đôi lông mày, lòng dâng lên một nỗi không yên khó hình dung. “Sao thế?”

Sakura khẽ lắc đầu, sắc thái nhìn chung đã dần ổn định lại.

“Cậu...có điều gì đang giấu tớ?”

“Không phải... chỉ là cậu chưa đến lúc phải biết.”

Sakura không những giấu tôi điều gì đó, mà cô còn cảm thấy sợ sệt khi nghĩ đến việc ấy. Cô ở hiện tại dường như không thể qua mắt được tôi nữa rồi.

“Không muốn nói, thì thôi vậy.” Tôi hơi cười, thật không thoải mái một chút nào khi Sakura có biểu hiện bất thường đến khó hiểu như thế.

Cô quay người đi, đối diện lưng với tôi. “Lợi dụng xong rồi, cậu về đi.”

“‘Cường hôn’ tớ và nói là lợi dụng xong rồi ư?” Dĩ nhiên tôi không thể tùy tiện để cô rời đi. Bắt cô xoay người lại nhìn mình, tôi liền bắt gặp được cái chớp mắt cùng đôi gò má thoáng chút ửng hồng lộ lên trong sự lúng túng nhẹ của cô. Chỉ là thoáng thôi, nhưng cũng đủ làm tim tôi nhộn nhịp.

“Thế nào là ‘cường hôn’...? Cậu cũng đã hưởng ứng rất...nhiệt tình còn gì?”

“Nhiệt tình~?” Tôi vượt dọc hai bên má Sakura, khe khẽ ngậm lấy cánh môi dưới của cô. Sau, đầu lưỡi của tôi nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh, rồi đến cái cổ trắng nõn. “Tớ sẽ cho cậu biết, như thế nào là nhiệt tình.” Tôi nhanh chóng kéo dây khoá phía sau lưng váy cô, khiến Sakura giật mình giữ tay tôi lại. “Đừng... ở đây là hành lang.”

“Thì đã sao?” Một góc khuất trong một dãy hành lang khuất, ngoại trừ người theo dõi chúng tôi thì chẳng còn ai đi vào nơi này. Vì thế, tôi vẫn tiếp tục những công việc cần làm cho một cuộc hoan ái không giường.

“Nhưng...um...Kuro, dừng lại đi.”

Bỏ ngoài tai những lời từ chối của Sakura, tôi từ từ vén cao tà váy cô lên, lấp ló dưới cánh váy là đôi đùi trắng mềm đang gắng gượng khép chặt lại với

nhau. Bàn tay tôi hoà sức xoa nắn cặp mông căng tròn.

Liếc mắt xuống phía dưới một chút, rồi tôi lại tiếp tục rê lưỡi đến trước vùng ngực của cô. Cảm nhận được tiếng thở gấp, cùng những con run nhẹ nhàng từ phía cơ thể đối phương, tôi thật sự cảm thấy hưng phấn.

Chiếc áo cúp ngực của cô đã bị tôi làm cho xộc xệch, không còn yên vị ở một vị trí như ban đầu nữa. Chiếc quần trong của cô cũng sắp sửa nhòe tôi mà rơi xuống. Nhưng bỗng nhiên, Sakura đột ngột dùng sức quyết liệt đẩy mạnh tôi ra và nhích ra xa tôi một vài bước, ép buộc tôi phải ngưng lại.

“Tôi... tôi xin lỗi. Nhưng mà... tôi không thích.” Sakura dùng hai tay giữ chặt chiếc váy của mình, ngăn không cho nó tuột xuống đất, miệng rồi rít như một đứa trẻ bị bắt lỗi. Sakura như vậy, vẫn là lần đầu tôi được nhìn thấy.

“Có phải là tớ đã khiến cho cậu sợ rồi phải không?” Tôi nhẹ giọng lo lắng hỏi. Sakura vẫn nhìn tôi với ánh mắt sáng trong, nhưng không trả lời. Tôi chậm rãi kéo cô vào lòng mình, rồi cẩn thận ôm, hành động như nâng niu quả trứng. “Nếu cậu chưa chuẩn bị, tớ có thể đợi.”

Cái cảm giác phải nhẫn nhịn như thế này thực tế không hề dễ chịu một chút nào. Nhưng vì Sakura, tôi sẽ “cố gắng”.

Sakura lặng thinh, dụi dụi vào trong ngực tôi, rồi mới vòng tay ôm lấy lưng tôi. “Phải nói như thế nào cậu mới hiểu hết được hiện thực?” Giọng cô hơi khàn, cũng là lúc này đây, tôi cảm nhận được có thứ gì đó âm ỉ, uồn ứ nơi lớp áo mỏng trên ngực mình.

Sakura, là cô đang khóc...!

Tôi khẽ đẩy cô, và hơi cúi xuống để có thể nhìn gương mặt pha trộn cảm xúc yếu đuối kia, nhưng tôi càng làm vậy, cô càng ôm chặt lấy tôi hơn, chủ ý của cô là không muốn tôi bắt gặp trực diện sự yếu đuối của mình. “Hiện thực là, dù có trả thù thành công hay không, tôi cũng không thể trở về bên cậu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... người ta không cho tôi sự tự do, tôi không có được sự tự do như cậu.”

“Vậy thì cậu đừng nghĩ đến việc trả thù nữa~!”

“Không được.” Cô buông tôi ra, vội gạt đi nước mắt còn sót trên gương mặt.

“Cậu không thể vì tớ hay sao?”

“Tôi không thể.” Sakura khôi phục về với dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày. “Tôi được sinh ra, là để giết chết lão ta.”

Bỗng, tôi lại cảm thấy tổn thương. Rõ ràng là rất yếu đuối, nhưng tại sao cô cứ phải tỏ ra mạnh mẽ? Cô quay người trở gót, không thèm đếm xỉa đến sự tổn thương bao phủ trong đáy mắt tôi.

“Cậu nói tớ phải làm sao đây?” Tôi bất đắc dĩ khấn khoản cầu xin cô đừng bỏ đi.

“Trở về, quên tôi đi, và tìm kiếm một đứa bạn gái, tốt nhất là xinh đẹp và thông minh hơn tôi.” Cô sai bước đi thẳng, lần này là bước thật.

“Sakura! Tớ vẫn sẽ tiếp tục tìm cậu!”

“...”

Tôi vẫn nhìn theo bước chân kia, cho đến khi bóng dáng cô mất hút. Đã vạch ra cho mình một lối đi, tôi không còn trở nên quá tiếc nuối khi cô dần biến mất như thế nữa, vì tôi biết, cô vẫn chưa thoát khỏi tầm tay tôi.

Tôi quay người theo hướng ngược lại, nghiêng đầu trầm suy nghĩ. Tìm một đứa bạn gái xinh đẹp và thông minh hơn cô ư? Mò kim dưới đáy biển đôi khi còn dễ hơn.

...

----END CHAP 49----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Boss Thần Bí Bp

- Tên ten~ Xin chào, tớ đã thi đại học xong rồi nha + bung xoã các kiểu, nên hôm nay mới có chap mới nha =)))))

- Cảm ơn đã ủng hộ tác giả :))

.....

..

Tôi tiến về bãi đỗ xe bên dưới tầng hầm, anh Thâm trầm đã chờ sẵn ở đó, trên tay là một điều thuốc lá mang phong cách thời thượng của những tay ăn chơi. Bất gặp nét kinh ngạc trên khuôn mặt anh ta, tôi không còn lấy gì làm lạ, nhanh chóng giải đáp. “Bị phát hiện rồi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Anh ta gạt đầu, dập tắt ngọn thuốc bằng cách di di mũi giày khi đã thả nó rơi tự do xuống đất. Bởi lẽ dường như anh ta vẫn còn nhớ đến câu nói của tôi, rằng tôi cực không thích mùi thuốc lá nồng nặc cứ lớn vồn xung quanh mình. “Nhưng tôi lại đã nghĩ rằng cậu sẽ suy sụp hơn bộ mặt này, khi nghe những lời nói từ chủ nhân tôi.”

Tôi nhú mồm, nhìn thấy anh ta tự động nhặt lại điều thuốc, tôi mới nhún vai không đáp. Muốn mọi chuyện theo ý mình, tốt nhất là không nên nóng vội, mà cứ từ từ chờ thời cơ. Tuy tôi không rõ tiếp theo nên liên lạc với Sakura như thế nào, nhưng trong tôi vẫn luôn tự tin với thứ suy nghĩ rằng, tôi vẫn sẽ còn có thể gặp lại cô, không phải là chia lìa vĩnh viễn.

Vì vậy, “bộ mặt này” mà anh Thâm trầm đề cập tới chính là bộ mặt thoải mái ung dung khi cuối cùng cũng đã gặp được cô sau bao ngày tìm kiếm.

Chỉ là, tôi vẫn còn vướng phải một vài khúc mắc...

“Anh Thâm trầm này,” Tôi chui vào trong xe, chờ anh ta ngồi vào ghế lái, tôi gọi gọi giọng uy thác. “Tôi có một yêu cầu.”

Anh ta im lặng, tương đương với việc lắng nghe câu nói tiếp theo của tôi. Tôi không chần chừ liền giải bày. “Tôi biết anh khá kiêu kì. Nhưng, anh có thể trả lời với tất cả câu hỏi tôi đặt ra từ này về sau không? Dựa trên toàn bộ vốn hiểu biết của anh về câu hỏi ấy?”

Anh Thâm trầm vẫn lái xe, không trả lời lấy một tiếng.

“Dĩ nhiên là, anh có quyền không trả lời một câu hỏi đi quá giới hạn của anh. Xem như, trong khi anh Nói nhiều không có ở đây, anh thay anh ấy... nói chuyện với tôi vậy?”

Tôi đã chẳng rõ việc đề cập đến vấn đề của anh Nói nhiều có ảnh hưởng gì đến anh ta không nữa. Nhưng khi nhìn đến thái độ thâm trầm sâu lắng kia, tôi có thể tưởng tượng ra một sự mất mát đầy đau thương.

Hoặc là tôi quá nhạy cảm.

“Được thôi.”

Hai chữ “được thôi” phát ra từ miệng anh ta khiến tôi có chút nhẹ nhõm. Ngay sau đó, tôi liền đi vào vấn đề chính. “Boss BP thần bí có mối quan hệ như thế nào với Sakura?”

Anh ta nhú mồm, có lẽ cảm thấy khó hiểu với lý do vì sao tôi lại đặt ra câu hỏi như vậy. “Không biết, chưa bao giờ nghe thấy chủ nhân nhắc tới.”

“Hắn ta là con người như thế nào?”

“Tư liệu về con người này trong thế giới ngầm... dường như không tồn tại. Tất cả thành tựu của hắn ta chỉ được truyền bằng miệng, hoặc một số ghi chép không rõ nguồn gốc. Có người nói rằng hoặc những lời đồn ấy là chính hắn ta tung tin, hoặc hắn ta không xuất chúng như lời đồn, chỉ hữu danh vô thực, hoặc trên đời này không có ai tên là boss thần bí BP, lời đồn chỉ là khiến các thế lực khác nao núng mà thôi. Nhưng, những người bị chết một cách bí ẩn vì bồi nhọ hắn ta không chỉ có một.” Cuối cùng, anh ta kết luận. “Nếu thật sự tồn tại boss BP, có lẽ hắn ta xứng đáng làm đối thủ của White đại boss.”

Tôi trầm ngâm nghiệm lại từng lời của anh Thâm trầm, rồi nghĩ đến lời nói của Sakura ban nãy. Hắn ta xứng đáng làm đối thủ của White đại boss ư?

“Chỉ hắn ta xứng đáng làm đối thủ của White đại boss?”

“Ừ.” Nhận được cái gật đầu của anh Thâm trầm từ hàng ghế trước, trong đầu tôi liền loé lên suy nghĩ.

Có thể là tôi không đủ mạnh thật, nhưng nếu có sự trợ giúp từ một thế lực khác... tôi nhất định sẽ thắng.

Chẳng lẽ, Sakura cô nhận sự trợ giúp từ tên BP ấy để trả thù cha mình sao? Chắc chắn là vậy rồi, ngoài đối thủ xứng tầm là hắn ta, cô chẳng thể nhờ vào ai nếu muốn đánh thắng cha mình. Nhưng...tại sao hắn ta lại có thể đồng ý với cô kia chứ?!

Trên đời này không có ai đồng ý xuống bất cứ thứ gì. Dĩ nhiên là phải trao đổi.

Sakura đã trao đổi gì với hắn? Bỗng dưng, lòng tôi hoang mang thấy rõ. Tôi muốn quay lại hỏi Sakura cho thật kĩ. “Anh Thâm trầm, cho tôi quay lại gặp Sakura lần nữa đi.”

“Tôi không tán thành.” Lập tức, anh Thâm trầm bày tỏ ý kiến phản đối của mình bằng giọng dứt khoát.

Chẳng mong câu trả lời hơn vậy là bao, tôi bĩu môi khó chịu. Sakura rút cuộc vẫn còn bí mật muốn giấu tôi, vì thế mà cô mới lảng đề tài để tránh việc tôi hỏi thêm. Có lẽ bí mật ấy không tốt đẹp gì, tôi không nên biết vẫn hơn. Nhưng... tôi thật sự muốn biết!

“Vậy anh nói xem, khi nào Sakura sẽ rời Mexico?”

“Một vài ngày nữa.”

“Còn... boss BP, khi nào hắn ta sẽ rời Mexico?” Thiết nghĩ chẳng ai có thể biết được con người này sẽ đi hay ở, tung tích được giấu nhem một cách kĩ lưỡng, hỏi anh Thâm trầm dường như không đúng cho lắm. “Ý tôi là đoán.”

“Chắc là hắn sẽ ở đây. Tôi đã từng nghe ở đâu đó rằng, hắn ta có một dinh thự ở Mexico, hay hắn là người Mexico.”

Điều này có nghĩa là, Sakura có thể phải ở lại đây để bàn kế hoạch trả thù White Nathan. Không đúng! Sakura muốn giết cha mình, đáng lý tôi phải ngăn cản lại, chứ không phải ngấm ngấm ủng hộ cô hay làm thành như thế.

“Tại sao Sakura lại ghét cha mình đến vậy?”

Anh Thâm trầm hơi lưỡng lự, nhìn gương chiếu hậu để tìm đến ánh mắt tôi. Sau đó, anh cũng trình bày suy nghĩ của mình, theo đúng lời hứa mà anh đã hứa với tôi trước đó. “Đã một số lần, tôi thấy White đại boss có một số hành vi không thực chính đáng với chủ nhân. Tôi cũng không rõ có phải là vì lý do này...”

“Không chính đáng?”

“Giống như là... ôm... hôn... sàm sỡ...”

“Cái gì???” Cảm giác hiện tại của tôi là vô cùng bùng nổ. “Cha của Sakura là con người như thế sao?”

“White đại boss là người tùy hứng, không thích ràng buộc bởi những luật lệ hay đạo lý. Ông ta muốn chứng minh cho mọi người thấy rằng, bản thân có thể thay đổi bất kì một luật lệ nào. Theo một chiều hướng khác, là chứng tỏ việc gì ông ta cũng có thể làm. Suy cho cùng đều mang tính chất ra oai.”
Trông thấy sắc mặt sạm ngợt của tôi, anh ta hơi dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói. “Một ví dụ điển hình như, ông ta chẳng màng luân thường đạo lý. Và chủ nhân ghét ông ta có thể vì lẽ đó.”

Vì lẽ đó, chưa đủ để cô ghét cha mình đến vậy. Thậm chí tôi còn cảm nhận được một nỗi hận thù khác khoải qua từng lời nói của cô khi nhắc về ông ta. Chắc chắn không chỉ đơn giản là thế.

Nghe Sakura và anh Thâm trầm kể, tôi đã phần nào hiểu được White đại boss. Nhưng dù sao đi nữa, ông ta vẫn là cha cô, cô không thể cứ như thế mà nhẫn tâm giết cha mình được.

Phải rồi, tôi phải ngăn cản cuộc chiến này xảy ra.

“Có cách nào ngăn cản Sakura thôi việc trả thù?”

“Thế trận đã giăng, không cách nào dừng lại được.”

“Vậy anh hãy cho tôi một chút manh mối về thế trận ấy được không?”

Anh Thâm trầm lạnh lùng nhìn tôi, ngay lập tức mở miệng đáp. “Cơ sự bảo mật, không được tiết lộ.”

Tôi nhăn trán, còn tưởng đâu rằng anh Thâm trầm đã trở thành người của mình - vì anh ta sẵn sàng cung cấp cho tôi rất nhiều tin tức, ấy vậy mà đến cuối cùng, anh ta vẫn là thuộc hạ trung thành của cô.

“Chỉ là một chút manh mối thôi mà~!”

“Chủ nhân bảo cậu rất thông minh, dù là manh mối nhỏ cũng có thể đoán ra tất cả.”

Tôi nhắm tịt mắt, ngả hẳn người về hàng ghế phía sau. “Khoan hãy về khách sạn, lái xe một vòng quanh thành phố này, tôi muốn chiêm ngưỡng nó.”

Trước khi mọi sự việc nặng nề kéo ập tới, tôi cần phải giải khuây đầu óc trước đã.

Những nỗi phiền muộn, đương nhiên vẫn còn tồn đọng trong tôi. Chẳng qua là tôi cố gắng gạt nó sang một bên, tiếp tục quãng hành trình trong thân phận là một Hoàng tử mặt trời Yosuke vô tư, nhàn nhai, điềm đạm và không nóng vội. Nếu tôi là một con người khác, có lẽ tôi đã sớm bỏ cuộc vì sức ép quá lớn từ lâu rồi.

Xe lăn bánh lướt quanh một vòng thành phố, dĩ nhiên chúng tôi chỉ băng qua những nơi tấp nập người người, nhộn nhịp huyên náo, chứ không phải những con ngõ vắng lặng, đìu hiu, và cô tịch. Thấy một cửa hàng lưu niệm, tôi ngụ ý cho anh Thâm trầm dừng lại, một mình vào trong và mua những thứ lặt vặt làm quà cho ba mẹ Yosuke, ba mẹ Hanazuki, và chị Shirin nữa. Đi lâu như vậy, cảm giác nhớ nhà trong tôi đột nhiên trở dậy mạnh mẽ.

Khi nào thì tôi sẽ trở về?

Câu hỏi này đặt ra, tôi cũng không cách nào có thể trả lời được. Thời điểm mà tôi trở về, là sau khi bắt cóc được cô về Nhật Bản, hay sau khi giải quyết mối thù của Sakura một cách êm xuôi?

Điều quan trọng là, liệu tôi còn có thể giữ Sakura bên mình, khi cô không nghe theo lời ngăn cản của tôi, vẫn một mực giết chết người cha mang cùng dòng máu?

Vẫn là phải chờ đến lúc ấy...

Trở về khách sạn cũng đã là nửa đêm, tôi mệt mỏi hướng thẳng lên phòng, trên một bên vai là túi balo to uỳnh đùng những thứ đồ linh tinh. Ngày hôm nay đã trải qua nhiều chuyện, điều trước mắt là tôi cần phải nghỉ ngơi.

Bước trong dãy hành lang không người, tôi nhú mồm lạ lẫm. Dường như không khí im ắng chưa bao giờ khiến tôi cảm thấy quen, càng im ắng, đầu óc tôi càng dễ sinh nghi về một vấn đề nào đó sắp xảy ra. Chậm chậm tiến về phòng của mình, tôi nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường. Ấy là mẫu giấy dán lấy khung và cánh cửa đã bị bong ra, tức, có ai đó đã mở cửa...

Tôi đứng bất động tại chỗ, rồi hướng ánh mắt lên. Trên trần nhà hành lang cách đó không xa có một máy camera, khả năng cao hơn là kẻ đột nhập sẽ không liệu lĩnh phục tôi ở cửa. Nghĩ vậy, tôi đẩy cửa bước vào.

Trước mắt tôi là một căn phòng tối với thứ ánh sáng mờ từ những ngọn đèn thành phố hắt qua ô cửa kính. Tôi không tiện tìm đến công tắc điện, vì nó cách tôi khá xa. Trong điều kiện như vậy, năng lực tôi có thể phát huy tối đa là tập trung lắng nghe những tiếng động lạ.

“Ra đây đi.”

Căn phòng vụt sáng, tôi hơi nheo mắt theo phản xạ.

“Cậu chủ Yosuke, đã lâu không gặp.”

Lần theo tiếng nói khá quen thuộc, tôi tìm thấy ngay nhân ảnh của một người con gái. “Chị Tamamoko Ichiru?” Chị ta vẫn chẳng khác trước kia là bao, điều duy nhất không giống là, bộ tạp dề chị hay mặc đã được thay thế bởi bộ da đen bó sát lấy cơ thể, mái tóc búi đôi thành kiểu xoả nữ tính.

“Cậu chủ vẫn còn nhận ra tôi, thật hân hạnh.”

Lướt dọc trong đầu những xúc cảm cùng trạng thái bất thường trước đây của chị, tôi khá đề nặng giọng nói của mình. “Là ai đã phái chị đến?”

Tamamoko ngạc nhiên nhìn tôi, sau chậm rãi tiến về phía bàn và rót một cốc nước, nhovn miệng cười. “Cậu chủ dường như rất mệt mỏi, uống một chút nước rồi hãy nói chuyện.” Chị ta giong cốc nước đến trước mặt tôi.

Tôi nhú mồm, hừ nhẹ. Chị ta dẫu môi, rút lại cốc nước về phía mình. “Sao vậy? Là tôi đã làm cho cậu chủ phật lòng rồi?” Rồi lại cười. “Thực xin lỗi... Mà thôi, cốc nước này, một chút nữa tôi sẽ cho cậu chủ uống.”

“Mục đích đến tìm tôi của chị là gì?”

Chị ta chép miệng, sau một hồi dài dòng lê thê cũng chịu đi vào vấn đề chính. “Lấy mạng của cậu, thưa cậu chủ.”

“Là lệnh của ai?”

“Keith chủ nhân, hay là Saito Suichi.” Chị ta tiến lên một bước, tôi đồng thời cũng lùi lại một bước, cố gắng kéo dài câu chuyện nhất có thể.

“Vì sao?”

Thì ra tên Saito Suichi chính là kẻ đã biến chị ta thành người giúp việc trong nhà tôi, moi móc tin tức, giám sát, theo dõi tôi. Thật quá quái, ấy vậy mà tôi chẳng thể nào nhận ra trong suốt một quãng thời gian.

“Chủ nhân nói rằng, cậu là mối đe dọa lớn nhất cho quyết định trả thù của White tiểu thư. Giết cậu rồi, tất cả mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.”

Tôi à lên một tiếng tỏ vẻ hiểu, lý do của tên Saito ấy cũng thật *chính đáng*. “Đúng là một con chó trung thành.” Tôi buộc miệng thốt lên lời khen đối với tình chủ tớ giữa Sakura và Saito.

“Chủ nhân quả thật rất trung thành,... tôi cũng vậy.”

Thấy chị ta bắt đầu chậm rãi giương súng lên cao, tôi vội gơ hai tay theo kiểu stop. “Chờ một chút.” Chị ta là con gái, tôi cần phải động não suy nghĩ, có cách nào giải quyết chị ta mà không đã động tới vũ lực hay không. “Chị này, trước khi chết, tôi có lời muốn trăng trối.”

Chị ta hơi nheo mắt nghi ngờ, tay cầm súng vẫn giữ nguyên tư thế. Tuy nhiên, trong đáy mắt chị ta vẫn không che giấu vẻ khinh miệt. Thật giống với tên Saito, chị ta cũng xem thường tôi.

Tôi ép ra một nụ cười gượng, nói nhỏ nhỏ. “Chị có thể giải đáp cho tôi một số thắc mắc được không? Tôi không muốn biến thành con ma chậm chạp sự tình nhân loại đâu.”

“Được thôi.” Chị ta nhún vai đồng ý.

“Kế hoạch trả thù của Sakura là như thế nào vậy?”

“Cậu chủ có biết, chuyện này mà truyền ra ngoài, tôi có trăm cái mạng cũng không thể nào gánh nổi?” Tamamoko thở ra một hơi. “Là cơ sự vô cùng bảo mật. Nhưng tiết lộ với người chết có lẽ không thành vấn đề.” Chị ta gật đầu, cái gật đầu này khiến tôi vô cùng nhẹ nhõm, mặc dù tự dung tôi lại bị xem như là “người chết”. “Ba ngày nữa, ở xưởng X và cảng Y, NewYork, sẽ xảy ra một cuộc chiến. Dưới sự trợ giúp của boss BP, White tiểu thư sẽ chủ động khiêu chiến người của White đại boss ở cả hai thế trận. Sự tình cụ thể, đến lúc đó mới biết được. Chúng tôi chỉ ở dưới nhận lệnh từ bên trên mà thôi.”

Quả nhiên suy luận của tôi không hề sai, người đứng phía sau và trợ giúp cho Sakura chính là tên boss BP ấy. Nhưng, ba ngày nữa?? Làm sao tôi có thể kịp chặn đứng kế hoạch ngông cuồng là giết chết cha mình của cô đây??

“Xưởng X và cảng Y, thế...lúc ấy Sakura sẽ ở đâu trong hai địa điểm này?”

Bỗng chị ta liếc tôi đầy nghi hoặc. Tôi giật thót mình, chẳng lẽ tôi đã phạm phải sai lầm gì đó ư? “Chỉ là...tôi rất hiếu kỳ.”

“White tiểu thư cùng boss BP ở công xưởng X, Keith thiếu gia chờ lệnh ở cảng Y, tôi được phân phó bên cạnh người để yểm trợ và nhận mệnh lệnh.”

Tôi vuốt cằm đắm chiêu, Sakura và tên boss kia ở cùng một chỗ sao?... “Thế còn Henry?”

“Henry? Ý cậu là White thiếu gia?”

“Ừ.” Tôi gật đầu. Phải rồi, mối quan hệ giữa Henry với bọn họ cũng thật phức tạp. Một bên là cha, một bên là em gái kiêm người mình yêu thương nhất, anh ta sẽ chọn ai? Quyết định của anh ta khiến cho tôi vô cùng tò mò.

“White thiếu gia không tham gia vào cuộc chiến lần này.”

“Vì anh ta không biết?”

“Không, anh ta biết. Nhưng vẫn băng qua.”

“Sao cơ? Đáng lý ra, anh ta phải ngăn cản hành động can rờ này của Sakura mới đúng chứ?”

“Cần rờ? Cậu đúng là kẻ không biết điều.” Chị ta không ưng thuận nhìn tôi, rồi cất giọng giải thích. “Trong ngoài White gia đều tường tận việc White thiếu gia nuông chiều White tiểu thư như thế nào, chỉ trừ những lần nghiêm khắc, mọi ý kiến của nàng đều được White thiếu gia chấp thuận. Đã có tin đồn bọn họ loạn luân, nhưng đã nhanh chóng bị dập tắt.” Nói lan man một hồi, chị ta cũng hắng giọng quay về chủ đề ban đầu. “Lần này cũng không phải ngoại lệ. Tuy sự việc có tính quy mô, nhưng White thiếu gia dù biết vẫn nhắm mắt làm thành, vì tôn trọng sự tự quyết của nàng.”

Ngẫm cũng đúng, thoáng thời cũng thấy Henry rất yêu cô. Tuy nhiên, tôi không nên nghĩ sự việc một cách phiến diện. “Có thể là vì mối quan hệ giữa anh ta và White đại boss không được tốt?”

“Không thể nào. Xưa nay cả hai bọn họ dường như rất hoà hợp và tốt đẹp. Tuy thiếu gia không được cha mình sủng bằng White tiểu thư, nhưng mà, trông họ giống cha con hơn...”

Tôi cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, thái độ úp úp mở mở cùng câu nói kia của chị ta đã khiến tôi khó chịu cùng cực. Henry và cha anh ta giống cha con, còn cô và đại boss thì không giống cha con sao?? Không giống cha con thì giống cái gì cơ chứ??

Thật không thể nghĩ, con người quyền rũ, xinh đẹp tà mị như thế lại có sở thích thân mật với con gái mình. Có khi nào... cô đã bị ông ta làm gì rồi không??

Tôi lắc đầu, thầm lẩm bầm “hồ dữ không ăn thịt con...”, để kiềm nén cơn tức giận bùng phát. Nhưng anh Thâm trầm đã nói ông ta thích phá bỏ những lệ thường, vậy có phải là, câu nói “hồ dữ không ăn thịt con” không có trọng lượng gì với ông ta sao?

“Không!” Tôi bất chợt hét lên, khiến kẻ đối diện giật mình.

Hiện tại, quyết định ngăn cản Sakura giết ông ta trong mắt tôi đã phần nào đó lung lay ... ! (_ _)

“Không gì cơ?”

“À...” Tôi gãi đầu, cười trừ. “Ý tôi là... thật không hay khi anh ta sủng nịnh em gái mình như thế.” Biết rằng Henry rất yêu cô, nuông chiều là lẽ thường tình, nhưng tôi thực cảm thấy không thoải mái, nhất là khi anh cứ để cho cô đắm đầu vào chốn nguy hiểm mà không ngăn cản hay không tham gia trợ giúp như vậy.

Nếu cô thắng, anh sẽ mất cha. Nhưng nếu White đại boss thắng, chẳng phải anh sẽ không còn cơ hội gặp lại cô? Thật chẳng rõ trong đầu óc những con người này đang nghĩ gì nữa.

“Cậu còn gì khúc mắc?”

“Còn một điều.” Bỗng dưng, tôi trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết. “Có lẽ chị cũng biết, tôi yêu Sakura, và cô ấy dường như cũng yêu tôi. Nhưng Henry cũng yêu cô ấy, à không... ý tôi là, anh ta cưng chiều cô ấy còn hơn cả bảo bối. Vậy chị nghĩ xem... anh ta liệu có thể giúp đỡ tôi đi tìm Sakura mà không cần điều kiện hay không...?”

Nhanh chóng, chị ta đáp. “Số lần tôi nhìn thấy được White thiếu gia không quá mười, và số lần giao tiếp với người dường như bằng không, ngay cả giọng nói như thế nào, tôi cũng không rõ, thiết nghĩ làm sao tôi có thể hiểu được tính cách của người đề trả lời cậu?” Chị ta hơi cường điệu chất giọng của mình. “Nhưng, White thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn, ngoài White thiếu thư, người đều giữ bộ mặt băng lãnh khi tiếp xúc với bất kì ai...” Điều này tôi đã được chứng thực. “...làm người không ưng ý thì chỉ có con đường chết. Thật bất khả thi nếu như White thiếu gia nhận lời giúp đỡ cậu không điều kiện. Vô cùng vô cùng bất khả thi.” Chị ta chốt câu cuối. “White thiếu gia chưa giết chết cậu vì đám quấy phá em gái của mình đã là trên cả kỳ tích rồi.”

Tamamoko nói hoàn toàn có cơ sở, và đó cũng là hướng mà tôi đang suy nghĩ đến. White Henry thật sự muốn giúp tôi, hay là giết tôi - với phương thức mượn gió bẻ măng?

Đối với con người như Henry, ngay từ đầu tôi đã không đặt quá nhiều tin tưởng. Nghe theo anh ta, đơn giản vì tôi bất đắc dĩ phải làm vậy. Và sau những chuyện đã xảy ra, tôi dường như không cần đến “sự giúp đỡ” của Tân chúa tể bóng đêm nữa. Tuy chưa rõ thực hư, nhưng bước tiếp theo, tôi sẽ dựa và chính phương hướng của mình.

Ba ngày nữa, công xưởng X...

“Hỏi xong rồi. Chị về nhắn với chủ nhân của chị rằng, có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau sau ba ngày nữa.”

Trước khi quay người toan tính bước vào phòng tắm để vệ sinh thân thể, tôi nhận được cái nhìn tit trán của Tamamoko. Tôi như vừa ngộ ra được điều gì, lấy tay vuốt vuốt tóc, cười ha ha nhìn chị ta. “Phải ha, bây giờ đến màn chị lấy mạng của tôi chứ nhỉ? Chắc, suýt nữa thì tôi quên khuấy đi mất.”

“Cậu...” Tamamoko nghiêng răng trêu trạo.

Chị ta cũng là sát thủ, người bên cạnh Saito Suichi, dĩ nhiên cũng thân thuộc với chuyện giết người, và dĩ nhiên trình độ cũng không ở dạng vừa. Nhưng đối phương chỉ có một, một sát thủ, tôi có thể xử lý. Dù vậy, chị ta vẫn là con gái, tôi không rành nên đánh con gái như thế nào cho phải, đây chính là vấn đề nan giải nhất mà tôi gặp phải ngay trước mắt.

Tamamoko một lần nữa giơ súng ngang tầm mắt, biết rằng chưa đến một giây nữa, sẽ có một viên đạn được bay ra, tôi vội vàng tung chân đá bay khẩu súng đi ngang. Chị ta trợn mắt nhìn tôi, rất nhanh tiến lại vị trí cây súng đang yên vị. Tôi đương nhiên không chịu đứng bất động, di chuyển cùng hướng với chị ta.

Trước khi chị ta nhặt được khẩu súng, tôi đã đá bay nó đi nơi khác. Bị phồng tay trên, chị ta tức giận ra chiều lên gối vào chỗ hiểm. Đoán được nước đường của chị, tôi hốt hoảng dùng tay đánh bật đầu gối chị ta, đồng thời đỡ lấy cái chỗ kia của mình. Thật nguy hiểm, một chút nữa thôi, tôi đã... không còn là con trai rồi!

Chị ta bị dội lực trở lại, có chút đứng không vững. Một lần nữa tiến về phía tôi, những tưởng chị ta sẽ đâm tôi một cái, chẳng ngờ được ngay sau đó...

Chát!

Thanh âm không mấy êm dịu kia dội lên. Tôi tròn mắt sờ vào một bên má của mình. Chị ta vừa tát tôi đấy ư?

“Tên khốn kiếp! Cậu nên đi chết đi!”

Phản ứng của chị ta chẳng khác nào một đứa con gái vừa bị tên biến thái sàm sỡ. Lục lọi trong kí ức, tôi vẫn chẳng thể nhớ mình đã làm gì khiến chị ta điên tiết như vậy. Chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, tôi đã bị tát thêm một cái bên má còn lại, một cùi chỏ và một cái đâm vào bụng. Nhưng dường như tôi vẫn chưa thể thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, ấy là tìm hiểu lý do vì sao chị ta lại có biểu hiện bất thường như vậy.

“Tôi đã làm gì chị sao?”

“Câm miệng!” Chẳng rõ từ lúc nào, chị ta đã nhặt được súng từ dưới đất. Tôi vội đưa hai tay lên đầu, chân hơi di nhích.

Có lẽ là khi nãy, lúc trả đòn lên gối của chị ta, tay tôi đã vô tình chạm phải chỗ-không-nên-đụng. Tôi làm bộ mặt vô tội, nhưng ánh mắt ánh lên chút ý cười.

“Chết đi!”

Pằng!

Tôi ngã úp xuống sàn ngay khi viên đạn vừa va chạm vào người. Một phát trúng tim, có lẽ chị ta thật sự muốn kết liễu mạng sống của tôi thật. Tôi lộ vẻ đau đớn nhìn chị ta, hai giây sau, tôi nhắm mắt và nằm bất động trên nền gạch.

Dường như chị ta đang chậm rãi tiến về phía này. Việc mà tôi cần phải nỗ lực thực hiện bây giờ chính là cố gắng nín thở. Nín thở vì hồi hộp, hoặc nín thở để chị ta không thể nhận ra rằng tôi vẫn chưa chết.

“Như đã hứa, tôi sẽ cho cậu uống chút nước.” Giọng điệu chị ta mang theo nét bông đùa.

Ào! Ngay khi tiếng động kia vang lên, đã có những giọt nước nhỏ bắn tung toé lên người tôi. Có thể đoán được rằng, chị ta đã cầm cốc nước ban này và đổ rải trên nền nhà.

Tôi mở bừng đôi mắt, thời cơ thích hợp đã đến, tôi dùng chân mình gạt chân Tamamoko. Chị ta vì quá bất ngờ nên đã ngã nhào xuống đất, cây súng văng ra một đoạn. Tôi nhanh chóng nhô người dậy và ngồi trên người chị ta, hai đùi dùng sức kẹp chặt hai tay của chị, còn hai tay của tôi thì tập trung lực bóp cổ chị ta.

“Chị tốt nhất nên rút về, tôi không muốn tổn hại đến chị đâu.”

Tamamoko trừng mắt nhìn tôi, xem ra chị ta không nghe tôi nói rồi. Câu nói kia của tôi là thật lòng, tôi không muốn làm tổn hại đến ai cả. Nhưng chị ta cứ nhất quyết đòi giết tôi, tôi nên làm gì? Đánh ngất và bỏ chị ta vào bao tải, sau đó quăng đại ở một nơi nào đó? Cách này cũng ổn, tôi bóp cổ với lực bao nhiêu thì chỉ khiến cho chị ta ngất thôi nhĩ?

Di chuyển sự chú ý về với con người đang ở phía dưới tôi, nhìn thấy mặt chị ta đỏ bừng, tôi vội thả lỏng một chút, cũng bởi sợ chị ta sẽ chết.

Bất thành linh, khi liếc mắt sang bên cạnh, tôi thấy một nòng súng đen ngòm đang chĩa về phía đầu mình. Chẳng ngờ từ khi nào, chị ta đã với lấy cây súng gần đó, đã lên nòng sẵn và chuẩn bị bắn tôi. Tôi giật mình cả kinh, cúi đầu xuống thấp để thoát khỏi tầm ngắm của chị ta trong phút chốc. Sau khi một phát đạn được bắn ra, tôi dùng tay gạt phăng cây súng kia, lại đau đớn nhận ra một bên tai của mình đã bị kẹp chặt trong hàm răng của chị.

“A~!” Tôi rối loạn vì cơn đau ập tới. Hàm răng chị ta sắc lẹm, như muốn đem tai của tôi cắt đôi ra. Chẳng biết nên làm gì, tôi tăng cường sức lực đôi tay, tăng đến mức cao nhất có thể.

Khoảng ba giây sau, hàm răng chị ta đã buông lỏng. Tôi nhanh chóng nhô người dậy, cũng là lúc này, tôi nhận ra, không chỉ hàm răng, mà cả cơ thể chị ta cũng đều buông lỏng.

Tôi chần động đứng bật dậy theo phản xạ. Ngoài việc chị ta đang mở tròn mắt nhìn tôi thì chẳng có triệu chứng gì chứng minh chị ta còn sống. Tôi thận trọng nhích từng bước về phía cơ thể ấy, cúi người xuống nghe nhịp tim, rồi đưa tay lên mũi. Ngay sau đó, tôi lùi ra xa nơi ấy một chút, khuôn mặt không giấu đi vẻ kinh sợ.

Chị ta, chết thật rồi.

...

----END CHAP 50----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155

PART 1: LÀ CHỊ ÉP TÔI.

Sau một hồi lâu thử người nhìn vào đôi bàn tay mình, tôi vội lục tìm điện thoại trong túi. “Anh Thâm trầm...tôi đang ở trong phòng mình.”

“Chuyện gì?”

Tôi thở mạnh, rồi ngồi tựa vào thành ghế sofa gần đó, nhắm hờ đôi mắt và kim giọng ở mức độ trấn tĩnh nhất có thể. “Tôi...có một cái xác trong phòng của tôi, phiền anh xử lí giúp.”

“Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Câm miệng lại và nhanh đến đây!”

“...” Anh Thâm trầm ở đầu dây bên kia không nói gì. Nhận ra sai sót trong hành vi của mình, tôi kim giọng xuống, “Tôi, vừa giết người.”

Anh Thâm trầm hiểu ra vấn đề, không nói gì đã cúp máy. Tôi vẫn áp điện thoại vào tai một lúc, động tác có phần chậm chạp hơn rất nhiều lần vì những thứ suy nghĩ lạ chèn ép trong tâm trí.

Ánh sáng bên ngoài thành phố với những thứ đèn lúc nhúc vẫn chảy tràn qua khung cửa kính, nhưng lại chui tọt vào điểm mù trong đôi mắt tôi. Tôi có nhìn mọi thứ, và những gì tôi nhìn thấy trong thời điểm hiện tại chỉ là... một cái xác chết, với một cảm giác tội lỗi.

Phải rất lâu sau, trước khi đi vào phòng tắm, tôi khẽ liếc mắt đến cái xác, nói lạnh lùng một câu... “Đều do chị ép tôi.” ...

5 phút là thời gian tôi tắm, còn 15 phút là thời gian tôi đứng trước gương, lau tóc, thoa sữa rửa mặt, kem dưỡng da, đánh răng, và nhìn sẫm soi hai vết bàn tay lằn mờ hai bên má, cùng cái tai có dấu răng cắn đến rướm máu. Những vết thương này đối với tôi rất nghiêm trọng, nhưng chẳng đã là gì khi đem so sánh với mạng người...

Tôi đã giết chị ta. Đáng lẽ ra, tôi không nên làm như vậy. Đáng lẽ ra, vẫn còn có cách giải quyết khác tốt hơn. Nhưng sự thực vẫn là tôi đã giết chị ta.

Ừ... Người đã chết không thể cứu sống trở lại được. Tốt nhất, tôi nên để chị ta yên nghỉ.

Bước ra từ phòng tắm, tôi thấy anh Thâm trầm đã đứng sẵn ở giữa phòng từ lúc nào. Còn cái xác thì đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

“Tôi đã cho người điều tra thân thể của kẻ muốn mưu sát cậu.” Anh Thâm trầm lập tức đi vào vấn đề chính.

“Không cần. Là Keith. Anh biết chứ?” Trong giọng điệu của tôi dường như không pha thêm chút nào gọi là sự sống. Tôi trèo lên giường, bật đèn ngủ và trùm chăn kín đầu.

“Keith... thiếu gia?” Anh ta có chút ngạc nhiên. “Là cấp trên của chúng tôi, cũng là người của Nữ hoàng bóng đêm. Tại sao anh ta lại...?” Suy nghĩ gì đó, anh ta tự trả lời. “Cũng đúng.”

“Cũng đúng? Nghĩa là gì? Anh hiểu hần ta?” Tôi hơi hé tấm chăn, nhìn con người vẫn đứng vị trí cũ.

“Keith thiếu gia là con người có tư tưởng sống vô cùng phóng túng, thường hay đi ngược với ý của chủ nhân, chẳng hạn như sự cố ngày hôm nay...”

Tôi nằm úp người, áp mặt vào gối rồi mở miệng nói, thanh âm có chút nghẹn lại khi bị cản bởi gối. “Anh thử nói xem, Sakura nếu biết được chuyện Keith đã làm, liệu cô ấy có vì tôi mà truy cứu hần ta không?”

“Tôi nghĩ là không.” Anh ta không cảm xúc đáp, chẳng may nghĩ đến việc sẽ làm tôi tổn thương khi nói ra câu đó. “Tôi chưa bao giờ thấy chủ nhân trực tiếp trừng phạt một ai, chứ đừng nói là Keith thiếu gia. Những lần làm trái ý, nàng không trách móc gì nhiều, bởi lẽ Keith thiếu gia vừa là thuộc hạ, vừa là bạn, vừa là anh trai kết nghĩa của nàng. Từ nhỏ, hai người cùng White thiếu gia đã sớm có mối thân mật. So với White thiếu gia, cậu ta cưng chiều cô em út của mình cũng không hề kém.”

“Anh trai kết nghĩa? Anh nói Keith... hần ta bao nhiêu tuổi?” Tôi ngẩng đầu lên, nhướn một bên mày hỏi anh ta.

“Nếu tôi nhớ không lầm, dường như Keith thiếu gia bằng tuổi Tân chúa tể bóng đêm.”

Chúa ơi. Tôi gào thét trong lòng, khoe miệng bắt đầu co rút như bị giật dây, điều tôi ngạc nhiên ở đây không phải là vì lý do hần ta khai giả tuổi, mà là...hần ta đã “già” như vậy á? Thậm chí là trông hần ta còn trẻ hơn tôi rất nhiều. Ngoại trừ cái dáng vóc, chẳng ai nhìn vào có thể nghĩ hần ta không phải tầm 14, 15 tuổi.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Tôi lắc lắc đầu. “Chỉ tại tôi thấy...anh ta trẻ quá.” Như tôi đã nói ban đầu. Nếu xếp trong một đội hình cả nam lẫn nữ bất kì (trừ tôi ra), hần ta sẽ đẹp nhất trong số nam, và dễ thương nhất trong số nữ. Bởi vẻ đáng yêu thể hiện qua đôi má phúng phính, làn da trắng mịn, mắt tròn với hàng mi cong cong. Nhưng rất tiếc, gương mặt ngây thơ này không thể nào đánh đồng với tính cách biến thái của hần.

“Ừ. Cậu ấy điển trai bẩm sinh, lại thêm gương mặt trưởng thành chậm, trông cậu ấy như thật sự nhỏ tuổi.”

“Trưởng thành chậm?”

“Tôi nghĩ vậy. Lần đầu tiên tôi gặp cậu ta là 7 năm trước, so với bây giờ, dường như gương mặt không hề khác đi, trong khi đó, nữ chủ nhân lớn lên đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Còn khi đem so sánh với vẻ ngoài lạnh lùng đĩnh đạc của White thiếu gia - người đồng tuổi với cậu ấy, trông họ chẳng khác gì hai anh em hơn kém nhau cả chục tuổi.” Nghĩ gì đó, anh ta lại nói tiếp. “Và, *White đại boss cũng như vậy*, ông ấy chẳng hề già đi sau nhiều năm”

White đại boss, con người năm mươi tuổi đó, thật đáng nể khi ông ta vẫn còn đẹp trai đến lạ thường như vậy. Và cả Keith nữa, tôi thề nếu tôi không “thăng”, tôi đã đem lòng yêu hần ta từ khi nào mất rồi.

“Ồ.”

Thiết nghĩ đến việc, Keith có ý định muốn giết tôi, nhưng nếu Sakura ngó lơ chuyện này và bỏ qua cho hần ta, tôi sẽ vô cùng ỷ khuất đến chết mất. Lúc ấy, tôi sẽ có cảm giác như rằng Sakura đang bênh vực cho tên Keith chứ không phải là tôi vậy. “Anh về đi.”

Trước khi rời khỏi phòng của tôi, anh ta đã bỏ lại một câu. “Tình yêu thật khó hiểu.”

Tôi hơi mở hé một bên mắt, đem lời nói của anh ta bỏ hoàn toàn ra ngoài lỗ tai. Nói chuyện tình yêu với con người như anh ta á? E rằng thời gian mà anh ta lĩnh hội được ý kiến của tôi sẽ tăng lên đến con số hàng trăm ngàn năm.

“Khoan đã. Tôi muốn bay qua New York vào ngày mai. Anh có thể cấp tốc chuẩn bị cho tôi một vé máy bay không?”

“Cậu định...”

“Vô cùng cảm ơn nếu như anh đồng ý giúp tôi và không mở miệng hỏi thêm một lời nào.” Tôi nhanh chóng cướp lấy lượt lời của anh Thâm trầm. Có thể là đã có một tiếng thở dài và một cái gật đầu được thể hiện ngay sau đó, trước khi anh ta hoàn toàn đi khỏi căn phòng của tôi.

...

Chẳng rõ là mơ hay thực, nhưng khi mở mắt tỉnh dậy, tôi lại nhìn thấy khuôn mặt của Saito Suichi đang ghé sát vào mình, cảnh tượng y hệt như khi ở nhà Sakura trước kia. Có lẽ do tôi đã nghĩ nhiều quá về hắn nên mới tái hiện lên hình ảnh trong quá khứ như thế này.

Nhưng bộ đồ khi này lại khác, hắn khoác thêm bên ngoài chiếc jacket đen, dây chuyền thông lọng xuống và tóc thì được vuốt ngược lên. Khi ý thức đã trở về với tôi, tôi tròn mắt giật bản mình, choàng tỉnh dậy, giờ tay lên thành động tác đấm, và đáng lẽ ra tôi đã đấm trúng gương mặt đáng yêu kia nếu như hắn không né nhanh.

“Cậu làm quái gì ở trong đây thế???” À không, phải sửa “cậu” lại thành “anh” mới đúng chứ nhỉ?

“Thăm cậu.” Hắn nhún vai, thảnh thơi trả lời. Sau đó liền chuyển qua nụ cười vô tội với ánh mắt thơ ngây. “Tôi chẳng ngờ là sau khi giết người, cậu vẫn có thể ngủ ngon lành như vậy.”

Biết là hắn đang đá đều mình, tôi nhú mồm đáp trả. “Thế anh nghĩ tôi sẽ như thế nào đây?”

Hắn lạ lẫm nhìn tôi một lát, sau cũng nhếch mép cười tự giễu. “Nghĩ rằng cậu sẽ ngồi bó gối, khóc bù lu bù loa suốt cả đêm...” Tôi trông giống với một đứa yếu đuối và mọt ướt như vậy sao? “Nhưng mà, tôi đã nhìn nhận sai ngay từ đầu, quả thật Sakura rất có con mắt nhìn người.”

“Sakura đã nói gì tôi?”

“Cô ấy nói, cậu không đơn giản như bề ngoài. Và bây giờ thì, tôi còn nhìn nhận cậu bằng một câu: cậu, *đơn giản đến mức nguy hiểm*.”

“Nguy hiểm ư? Haha, quá phóng đại rồi.”

Hắn ta nheo mắt, chăm chú nhìn tôi. Tôi ngưng nụ cười, hướng mắt lẫn nhiều tia phòng bị nhìn hắn.

“Chính những lúc như thế này, đã biến cậu thành kẻ không còn đơn giản nữa.”

Lúc như thế này...là lúc như thế nào?

“Tạm gác lại vấn đề này.” Hắn búng tay cái chóc và đổi đề tài. “Cô ta đã nói những gì với cậu?”

“Ý anh là chị giúp việc Tamamoko Ichiru?” Tôi đảo tròn hai mắt, lông mày hơi vênh cao, cắn môi dưới, kết hợp với một nụ cười thú vị. “Anh đến đây tìm tôi là vì việc này?”

“Tôi nói rồi, tôi chỉ vì thăm cậu nên mới đến đây thôi.” Cuộc thăm thú của anh ta giống như là ma quỷ vậy, không thông báo lấy một tiếng, không rõ cách nào chui vào được trong đây.

Kế tiếp, hắn ta bất động chờ câu trả lời của tôi. Tôi không cần giấu giếm, nói thẳng ra vấn đề. “Chị ta nói rất nhiều, rất nhiều...về kế hoạch của Sakura.” Tôi kéo chân cao hơn, chỉ lấp ló con mắt ra bên ngoài để nhìn hắn ta.

Hắn nhú mồm, thái độ tức giận dần phủ đầy gương mặt baby nồn nà. Thấy vậy, tôi tiếp tục bổ sung câu nói để thêm dầu vào lửa. “Ngày mốt, hình như ở công xưởng X và cảng Y sẽ có một cuộc chiến?”

“Vậy ư? Và cậu muốn tham gia?”

Tôi có hơi lưỡng lự. Nhưng sau khi nhìn vào sự giao hoạt của hắn ta, tôi đã chắc chắn vào câu trả lời của mình. “Phải.”

“Nó đích thực là một trò chơi,” Và bây giờ thì, nét mặt của hắn ta đã hoàn toàn thay thế bằng nét mặt của một tên playboy chính hiệu. Tôi khẽ rung mình khi nhìn vào nó. Hắn ta chồm lên giường, giáp sát mặt với tôi, chỉ còn khoảng 10cm nữa là đụng rồi. Tôi lạnh người ngã về phía sau một chút. Hắn ta bắt đầu thì thầm, “, nhưng một khi đã game over, thứ mà cậu cần trả là mạng sống của mình đấy, cậu bé ạ.”

Tôi nuốt ực nước miếng, trên người hiện chỉ mặc một chiếc quần lót nên khá hốt hoảng. Ai nói Saito hắn không biến thái cơ chứ??? Với con trai mà hắn có thể thể hiện hành động thân mật như vậy, thật đáng nghi ngờ về giới tính của hắn ta.

Có phải là hấn ta đang muốn quyến rũ tôi trước khi bất ngờ giết chết tôi không? “Anh định giết tôi để trả thù cho Tamamoko Ichiru?” Rất tiếc, tôi thật sự không có hứng thú với con trai, xem như công cuộc quyến rũ tôi của hấn ta đã hoàn toàn thất bại rồi.

“Thứ đàn bà nhiều chuyện ấy chết đi, chẳng có gì là phải hối tiếc.”

Xem ra không phải, có lẽ đó thật sự là sở thích gần gũi người quái gở của hấn.

“Tôi còn nghĩ là chúng ta sẽ đánh nhau, trong khi tôi còn chưa vệ sinh thân thể và thay quần áo cho gọn gàng lại.” Tôi lười nhác nở một nụ cười. Mối sáng bánh mắt, cơ miệng còn mồm, chưa thể cười tự nhiên cho được, huống hồ chỉ hấn vẫn đang kẻ sát rạt.

“Không phải bây giờ. Có thể hai ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau. Tạm biệt.” Hấn đứng thẳng người trở lại, lấy tay chỉnh chỉnh vạt áo, đầu hơi nghiêng qua một bên kèm theo nụ cười kiêu kì, như kiểu chào hỏi xã giao của các vị công tử khi đi cura gái. Kì thực thì lúc này đây, hấn ta vừa đáng yêu, vừa lẳng tút, ràng chắc chắn tôi sẽ “đổ” nếu như tôi là một nữ sinh trung học.

“Tôi chỉ đi tìm Sakura ở công xưởng X thôi.” Còn Saito phụ trách quản lí nơi cảng Y, tỉ lệ gặp nhau nhất định là rất thấp.

“Sứ giả mở đường là tôi, cư nhiên phải theo sát em ấy. Có làm sao, khi chỉ trái lệnh một chút?” Chút ít ý niệm nồng nàn thấp thoáng trong tông giọng trong trẻo như chưa từng trải qua độ tuổi dậy thì của Saito. Xuyên qua lời nói ấy, tôi có thể tìm ra một số minh chứng cho việc... hấn ta có yêu Sakura. Hấn nói sẽ bảo vệ cô, ngoài sự trung thành của một tên thuộc hạ, hấn bảo vệ cô còn vì hấn yêu cô. Dù thực sự không thích tình địch, nhưng tôi vẫn cảm thấy ngưỡng mộ tấm lòng sâu đậm mà chôn chặt của hấn, không giống như cách thể hiện tình yêu của Henry... “Nhưng, phải xem cậu có khả năng vượt qua tuyến phòng ngự thứ nhất không đã.”

Lại xem thường tôi rồi.

Trước khi Saito bỏ đi, tôi đã kịp nói. “Đáng lẽ anh phải giết tôi để bịt đầu mối về chuyện cơ mật chứ?”

Hấn ta đang đi liền dừng bước ngay sau câu hỏi của tôi phát ra. Hấn nhấn nhá giọng nói lên khá cao với ý tứ khúc mắc lẫn bồn đùa. “Cậu muốn tôi giết cậu đến thế sao?” Bước thêm hai ba bước, hấn ta tiếp tục cất giọng, “Tôi rất muốn giết cậu, nhưng có người còn muốn cậu chết hơn cả tôi, nghĩ kĩ rồi, tốt hơn là... nhường cho kẻ đó vậy.” Dù chỉ là tấm lưng, nhưng tôi dường như đã thấy được nụ cười của hấn ta ẩn hiện sau lời nói ấy.

Cho đến khi Saito rời đi, tôi vẫn chưa thể tin mục đích đến đây của hấn ta không phải là để giết mình.

Thật là một cuộc gặp gỡ kì quặc.

Chẳng bao lâu ngay sau đó, tôi trùm chăn và tiếp tục đánh một giấc nồng đến gần trưa.

Đúng như Keith nói, sau khi trải qua tấm thảm kịch kia, và trong khi chờ đợi tấm thảm kịch trước mắt, tôi như vậy đã là ngủ ngon vượt quá sức tưởng tượng rồi.

...

PART 2: CHUYẾN BAY ĐƯỢC SẮP XẾP.

10 giờ trưa, tôi lơ mơ mở mắt khi nhận được một hồi chuông phát ra từ cuộc gọi đường dài của chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường.

“Alo, tôi là Yosuke Kuro~” Tôi nói với giọng ngái ngủ vào trong điện thoại.

“Kuro. Là chị đây.” Không khó để nhận ra giọng nói của Shirin sau bao tuần xa cách. Cũng không phải là lần đầu chị gọi điện đến tôi kể từ khi tôi bắt đầu chuyến đi của bản thân. Lần trước là chị nấu cháo đường dài để kể về việc thi đại học của mình. Và bây giờ thì...?

“Có chuyện gì thế à?” Tôi lăn đi lăn lại hai vòng trên giường, sau đó bật thẳng người dậy, dụi mắt vài cái và bước vào phòng tắm, vừa đi vừa áp điện thoại vào tai để hội thoại cùng chị.

“Chị đậu rồi, Kuro. Sau này Kuro cũng thi trường chị sẽ theo học nhá? Thật là buồn chán khi không có em ở đây.” Chị thở một hơi vào trong điện thoại. “À mà, còn hơn một tuần nữa là bắt đầu năm học mới, em định khi nào mới trở về?”

Kể ra thì tôi cũng đã xa đất nước Nhật Bản lâu ngày quá rồi. Kỳ nghỉ hè 4 tuần sắp sửa kết thúc, cánh cửa trường trung học Harrod lại mở ra, và tôi lại trở thành một Hoàng tử mặt trời siêu hấp dẫn với những cặp mắt ngưỡng mộ vây quanh hằng ngày. Cuộc sống trước kia của tôi, thật đáng nhớ. Còn hiện tại thì tôi đang làm gì đây ...?

“Đến lúc nhập học, em sẽ trở về.”

Tôi có thể tự hứa với bản thân để càng thêm nỗ lực, ấy là một tuần nữa, tôi sẽ đem cô trở về cùng mình, thoát khỏi cuộc sống giết chóc nơi này và về đến xứ sở Hoa anh đào. Hy vọng cuộc chiến ngày mốt sẽ đặt dấu chấm hết cho những nguy hiểm mà tôi sẽ gặp phải.

“Kuro, kể chị nghe những chuyện trên chuyến hành trình thú vị của em đi.” Chuyến hành trình thú vị? Ồ, chắc rồi, nó rất thú vị.

“Chẳng phải chị cũng đã nghe rồi sao?”

“Chưa xong cơ mà, em kể tiếp theo ấy!”

“Ồm, chị muốn nghe thể loại truyện như thế nào? Chẳng hạn như... em đang làm gì?” Tôi nhìn vào trong gương, dùng ngón trỏ vuốt dọc mí mắt mình. Nghe được tiếng “ừ” khẳng định của chị, tôi ngoẹo đầu về một bên, kẹp điện thoại giữa cổ và tai, dùng hai tay mở từng khuy áo. “Em đang cởi áo, đến khuya thứ hai, vài giây nữa sẽ bắt đầu cởi quần.”

“Êi, Kuro! Em đang làm gì??”

Tôi không nhìn được, khùng khục bật lên tiếng cười vui thích. “Chị thử tưởng tượng xem.”

“Cái...cái gì mà tưởng tượng...? Kuro bảo chị tưởng tượng cái gì..??” Chị rõ ràng là đang lấp bắp. Tôi có thể thừa nhận rằng, chọc tức người khác theo kiểu như thế này vô cùng khiến tôi cao hứng, chẳng khác nào nó đã trở thành sở thích kì dị của tôi.

“Quần áo ngoài đã hoàn toàn được rũ bỏ, tiếp theo sẽ là quần tr...”

“Khoan đã! Chuyện chị muốn nghe không phải chuyện này!”

Chắc chắn khuôn mặt đầu dây bên kia đã đỏ lên theo cấp số mũ, tôi phá lên cười, nhưng chưa dừng lại ở đó, tôi tiếp tục trêu chọc chị. “Nhưng đây thật sự là tất cả những chuyện mà em đang làm.”

“Không...ý chị là em đang làm gì...À không, em đã làm gì...ừm...tức là em đã và sẽ ở những đâu, tức là... lịch trình, kế hoạch trong mấy ngày vừa qua, hiện tại, tương lai của em. Ừ, phải rồi, kế hoạch.” Chị dường như rất nhẹ nhõm khi tìm được từ “kế hoạch” thay thế cho cụm “em làm gì?” để hỏi tôi.

Ào, nguồn nước phả ra âm ẩm từ chiếc vòi hoa sen phía cao trút xuống, từ từ phủ ướt chảy tràn trên từng thớ thịt của tôi. Cảm nhận một làn nước ấm áp vào một buổi sáng không sớm cũng khiến tôi vô cùng thư thả. Tôi ngửa cổ, tay một lần nữa dành lại quyền giữ điện thoại. “Em đã thăm cảnh thành phố đêm của Mexico. Và trong ngày hôm nay, em sẽ đặt chân đến New York.”

“Thăm tượng Nữ thần tự do?”

Tôi nhún vai, cười vào trong điện thoại. “Cái đó em đi rồi, em đi nơi khác, thú vị hơn rất nhiều lần.”

“Vậy thì ở đâu?”

Tôi dùng một bên tay của mình để kì cọ cơ thể, miệng cười nhàn nhạt. “Một nơi với đầy đủ những loại trò chơi mạo hiểm.”

“New York cũng có nơi đó nữa sao?” Chị hứng thú cười khúc khích, bất gặp về ngay thơ không hiểu chuyện trong tiếng cười của chị, tôi cảm thấy mình là một đứa thất đức.

“Có lẽ vậy.” Tôi ngưng cười, nói dối gia đình lâu như thế mà tôi vẫn an toàn là bởi vì họ chưa nhận ra thôi, đến lúc họ biết rồi, tôi sẽ phải đối mặt như thế nào cho phải? Thật là, hết chuyện này lại đến chuyện kia, dường như chưa một lúc nào tôi được yên thân bởi đủ thứ sự việc xung quanh như thế này.

Mà hãy khoan, để xem tôi có thể trở về được không đã.

“Thôi, em cúp máy đây, sống hạnh phúc nhé, chị yêu.”

“Kuro thật lạ.” Chị bắt đầu thể hiện sự nghi hoặc của mình qua tông âm nhẹ nhàng mà thận trọng. Tôi chợt phá lên cười. “Haha, em cũng thấy bản thân rất lạ.”

“Áy mà...!” Vì sợ tôi cúp máy, chị vội reo lên. Chắc là chị đang định nói nốt câu gì đó.

“Sao thế ạ?”

Phía bên kia im lặng một đoạn, chỉ nghe được tiếng thở phì phò khá khó khăn của Shirin, có thể giải thích là vì Shirin đang cố hít vào thật sâu và thở ra thật mạnh để ổn định nhịp thở, còn nguyên nhân chỉ phải làm như vậy thì tôi cũng không rõ. “Kuro cho chị địa chỉ của mình, được không?”

Loại bỏ ngay trong đầu trường hợp Shirin đến đây tìm mình, tôi chẳng còn rõ chị hỏi địa chỉ để làm gì. Nhưng sự việc ấy cũng khiến tôi không mấy bận tâm, tôi đáp lại không lâu sau đó. “Em sẽ gửi ngay cho chị khi đến New York.”

Nhận được lời xác nhận của chị, tôi chính thức cúp máy. Rồi quăng điện thoại lên trên bệ, sau đó chui đầu thẳng vào trong cơn mưa nước từ chiếc vòi hoa sen.

Một lúc sau khi đã rời khỏi phòng tắm, chiếc điện thoại của tôi lại thêm lần nữa ngân lên, nhưng hồi chuông lại theo nhịp điệu khác. “Trong vòng 30’ nữa, cậu nên có mặt ở sân bay.”

Tôi ừ nhẹ, bắt tay vào công cuộc sắp xếp và chuẩn bị mọi thứ. New York, nhất định sẽ là địa điểm “du lịch” cuối cùng mà tôi ước mơ.

...

Cũng như mọi lần tôi đến đây, sân bay vẫn chẳng mang thứ gì khác, ngoài cái hơi thở lạnh lạnh của buổi trưa một ngày tháng tư vùng Bắc Mỹ, và sự vắng vẻ khá hợp lý đối với một sân bay nhỏ tại Mexico.

Anh Tâm trầm đến đưa tôi về máy bay, rồi rời đi ngay. Tôi trong lúc chờ đợi đã đeo headphone lên đầu và nghe nhạc.

Cuộc chờ đợi không diễn ra quá lâu, tôi sau đó đã được đưa đến đường băng. Tôi yên vị ở chiếc ghế ngồi của mình, Đột nhiên, trong lòng tôi lại nôn nao khó tả, cảm giác chỉ nhẹ hơn so với cảm giác say máy bay hay say tàu xe. Tiền sử của tôi chưa bao giờ bị say máy bay, có lẽ là do tinh thần của tôi hiện tại không được ổn định cho lắm.

Máy bay dần được nâng cao, rồi từ từ lặn nấp trong những đám mây trắng. Tôi đang đi đến NewYork, giống như đang tiến gần về phía cánh cửa của cái chết để kéo Sakura quay trở lại. Sự kiện tham gia vào cuộc chiến sinh tử lần này không phải chỉ là chuyện đơn giản, tôi ép buộc phải chuẩn bị tâm lý từ trước. Tâm lý về...có thể ai đó sẽ chết, tôi sẽ chết, hoặc, Sakura sẽ chết...

Tôi khoanh tay vịn lên hàng ghế trước, úp đầu lên đó, nhắm mắt lại để chuẩn bị cho một giấc ngủ kéo dài trong vòng vài chục phút. Cảm giác trong lòng vẫn chưa thể dịu bớt đi con bức bối, tôi tức mình vùng dậy, quyết định lôi chiếc điện thoại đã chuyển sang chế độ bay ra, làm một vài tấm hình tự sướng.

Tin tức thời sự nóng hổi dạo gần đây là có rất nhiều máy bay đang bay trên bầu trời thì bị mất tích. Nếu nhờ may có bị làm sao, họ không tìm ra tôi, chí ít cũng tìm được điện thoại của tôi. Và tôi chụp lại cũng là vì...để mà có di ảnh trước khi chết.

Tôi xem lại những tấm ảnh của mình. Chợt phát hiện ra...trong tấm hình nào cũng có một người con gái đang...tạo dáng tự sướng. Đáng lẽ ra những bức ảnh kia chỉ chụp một mình tôi, hiện tại đã trở thành chụp cả tôi và người con gái ngồi ở ghế bên cạnh tôi.

Một ý nghĩ xẹt lên trong đầu, tôi ngỡ ngàng quay đầu lại nhìn cô ta. Đó là một người con gái với gu thời trang thời thượng, chiếc mũ len trắng lụp xụp che đi một nửa mái tóc hoe vàng được uốn nhẹ phần đuôi, phối hợp với kính mắt màu đen tôn lên vẻ trang nhã, sành sỏi. Khoác trên người cô ta còn là chiếc áo len tay dài rộng thùng thình không quá phô trương cùng chiếc quần short da cũn cỡn màu đen sáng loáng. Chiếc túi xách, chiếc dây chuyền, chiếc đồng hồ,...tất cả phụ kiện đều như cùng hợp tác tôn lên phong cách số 1 của cô ta.

----END CHAP 51----

Tớ đoán là chương sau sẽ có cảnh nóng à =))))

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

Chào các bạn, tớ nói chút nhé :v Vì chap 52 có cảnh H vô cùng sắc nên không post công khai được, tớ sẽ dẫn link đến web wordpress. Để vào đọc được, mọi người cần phải có mật khẩu.<https://cherrylovesjelf.wordpress.com/2016/07/13/bang-tan-rua-jh-chuong-52-tren-may-bay/>

Ờ hờ, link trên này không chuyển được không copy được, các bạn liếc xuống chỗ bình luận nhá~~~ :/

Mật khẩu là chữ tiếng anh có 5 chữ cái, cách gọi khác của "nga quý" trong phim hoạt hình anime có nhân vật chính là Kaneki Ken :v quá dễ luôn =)))

bạn nào không biết câu trả lời thì hỏi tớ nhé, tớ sẽ nhiệt tình cung cấp mật khẩu à :))

Cảm ơn rất nhiều ^^

Sau tớ up luôn chap 53 luôn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Một Ngày Hạnh Phúc

Máy bay chỉ vừa hạ cánh, tôi đã tức tốc tìm ngay khách sạn, tiếp tục một chuyến “mây mưa” với cô cho đến tận chiều muộn - tất nhiên là bao gồm những lúc nghỉ giữa hiệp. Nhưng trước khi đó, cả hai chúng tôi dường như đã rất vất vả trong việc cố gắng cắt đuôi hai người áo vest đen dai như đĩa đói kia.

Sau lần xuất tình cuối cùng của tôi, cả cơ thể Sakura mềm nhũn như cọng bún, cô thả lỏng và ngã ngoài xuống dưới tấm nệm êm. Tôi cũng nằm xuống, kéo Sakura sát vào lòng mình, nhìn về mặt “không nghiêm túc” của cô một cách trêu mến.

Trên chiếc giường với tấm ga nhàu nhĩ, ngai ngái một mùi ám dục của thứ chất lỏng đục nhớp nháp đang dần khô, có hai cơ thể trần trụi dính chặt lấy nhau như sam. Chẳng qua là chúng tôi đang nghỉ ngơi lấy sức sau những trận giông bão.

Ngay khi trong đầu đã hình thành thêm một tư thế mới, tôi thủ thỉ. “Sakura...tớ nghĩ là mình vẫn có thể tiếp tục...”

Rất nhanh, Sakura đã dùng ngón trỏ của mình để đặt trước môi tôi. “Nhưng tôi thì không thể tiếp tục.” Sau đó là đi đến kết luận. “Cậu thậm chí còn đòi hỏi nhiều hơn cả Keith.”

Tôi nhủ mảy. Sakura nhất định đã không biết được tôi phải cố gắng thế nào để gạt cái tên biến thái với những vấn đề biến thái mà hắn đã làm với cô đâu. “Tại sao cậu cứ luôn nhắc về Keith?”

Sakura nhìn tôi bằng đôi mắt xanh biếc, lấp lánh những ý cười. Khoé môi cô khẽ nhếch lên thành nụ cười nửa miệng. “Anh ta rất xứng đáng để tôi nhắc đến, không đúng sao?”

“Hắn ta thì có gì tốt?” Cái nhủ mảy của tôi càng trở nên sâu sắc hơn. “Không đáng.” Và bất thành linh, tôi ngoạm vào xương đòn của cô một ngụm khiến cô bật lên tiếng cười thích thú, thanh quản cũng rung rung theo. “Anh ta rất tốt.”

“Chỉ tốt với một mình cậu thôi.”

“Anh ta thật sự không xấu đến nỗi nào.”

Trong lòng tôi dâng lên một trạng thái vô cùng khó chịu, buồn bực. Như thế nào mà trong một buổi tối mặn nồng của cả hai chúng tôi, cô lại luôn miệng nói đỡ cho một người con trai khác? Đó là còn chưa kể đến việc tên con trai đó đã định kết liễu mạng sống của tôi. “Sakura, cậu làm tớ giận rồi đấy.”

Sakura long lanh nhìn tôi một hồi, cắn cắn môi, rồi lại dụi dụi vào ngực tôi. Tôi khép hờ đôi mắt, ngăn cho mình không thể tiếp tục nhìn và thở mạnh.

“Cậu sẽ phải thay đổi cách suy nghĩ của mình khi biết được Keith đã trải qua những loại nỗi đau gì.” Sakura thì thào, lẫn trong giọng nói là một sự chua chát tiếc thương và cả một phần thù hận. “Anh ta bị White Nathan đem ra làm vật thí nghiệm.”

“Vật thí nghiệm?”

“Phải.” Sakura ngược đầu lên nhìn tôi. “Anh ta, và cả gia đình anh ta... tất cả đều bị tiêm bởi loại thuốc ngu ngốc mà White Nathan đã chế tạo ra.”

“Thuốc ư?”

...

Sương đêm lạnh lạnh ẩm ướt bao phủ không gian. Trên mái nhà, Sakura đang ngồi bó gối trầm ngâm, Keith cũng trầm ngâm bên cạnh cô, hai chân xoãi thẳng ra và hai tay chống về phía sau. Điểm nhìn của cô ở đâu, thì nơi ấy cũng là điểm nhìn của hắn.

Rồi đột nhiên, hắn hóm hỉnh cười, cất giọng phá tan sự im lặng. “Em không thắc mắc... vì sao tôi lại giúp em báo thù ư?”

Sakura dời ánh mắt đến nơi hắn. Cô đã nhìn hắn như vậy độ chừng năm giây, tia nhìn bao hàm ý nghĩ thắc mắc muốn được giải đáp. “Vì sao?” Cô cũng đã từng bị vấn đề này làm cho hiểu kì, nhưng lúc ấy đã không hỏi, vì cho rằng hắn sẽ không nói ra.

Hắn nhìn lên bầu trời đen kịt như sắp mưa. “Nathan là chúa tể của cả thế giới, không thể ngăn cản ông ta có những suy nghĩ táo bạo, hay là điên rồ.” Hắn cười khẩy, đặng ngắt. Sakura vẫn nhập tâm nghe, không bỏ sót bất kì chữ nào. “Vì những thứ công nghệ đã có đủ, ông ta muốn làm một thứ gì khác người. Và... ông ta đã nảy lên ý nghĩ về một công thức chế tạo thuốc chống lão hoá, kéo dài tuổi thọ...”

Có một mối liên hệ nào đó khiến cô bừng tỉnh. Cô tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hắn, chính xác hơn là nhìn vào từng góc cạnh trên khuôn mặt phúng phính đáng yêu không trưởng thành của hắn.

“Em đừng tỏ ra quá thông minh như vậy.” Hắn chế giễu nhìn cô. “Phải để tôi bắt đầu kể câu chuyện của mình đã.”

Cô cụp mi xuống, một lần nữa hướng mắt đến đêm đen trải dài đến vô tận.

“Năm ấy 4 tuổi, tôi được đưa vào White gia. Bọn họ bảo tôi, dụ dỗ tôi, bằng cách đưa kẹo và nói...” Hắn giơ tay ra, nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt, mỗi lời trích dẫn là một lời nhái tài tình theo giọng điệu của những kẻ đó. “...: ‘Cháu nhìn xem, những người này

trông thật già mụ và góm ghềnh” Hân ha hả cười. “...Lúc ấy, bọn họ đưa cho tôi những bức hình về những người già, da mặt nhăn nheo, vô cùng xấu xí. Tôi đã gât đầu tán thành, gât liên tục như thế này đây.” Hân nhìn cô, gât gât như gà mổ thóc.

“Sau đó?” Sakura dường như rất nhập tâm.

“Sau đó, bọn họ nói: ‘Tương lai cháu cũng sẽ giống như họ.’ Tôi đã ngây ngốc đứng một chỗ, với một chút vẻ sợ sệt và kinh tởm, bọn họ khẽ cười... ‘Cháu có muốn mình trẻ mãi không già không?’... Ngay sau câu hỏi ấy, tôi gât đầu ngay tắp lự... Bọn họ cười tôi, rồi bảo với tôi rằng họ có thể giúp tôi trẻ mãi không già.” Hân ngừng một đoạn, bàn chân hơi động đậy. “Họ đưa tôi vào một căn phòng kín đầy những máy móc thiết bị. Họ đặt tôi lên một chiếc giường trắng, rồi cắm một mũi tiêm và khua khua trước mặt tôi. Tôi đã rất sợ, muốn vùng vẫy thoát ra... Nhưng bọn họ đông lắm, bọn họ giữ chặt tôi, không cho tôi có cơ hội nhúc nhích.” Giọng hân đã trở nên cường điệu và kích động hơn. “Bọn họ bơm chất lỏng kia vào người tôi, rồi gắn đầy những loại máy đo đạc. Họ đo... họ đo... họ giữ tôi lại độ chừng một tháng để đo...”

...đến một ngày, họ reo lên: ‘thành công rồi!’” Hân lại nhìn vào lòng bàn tay của mình. “Và...họ đã giữ đúng lời hứa với tôi. Họ đã biến tôi thành một kẻ không-thể-nào-trẻ-hơn-được-nữa.”

“Anh ấy hân đã rất vui mừng?”

“Phải, khi ấy tôi đã rất phấn khích. Tôi đã luôn tỏ ra rất ngưỡng mộ, kính trọng White Nathan, kính trọng họ White mà hân đã gắn trong cái tên tôi nhiều năm trời sau đó.” White Keith ra đời cũng vì lẽ thế. “Nhưng rồi... sự khác biệt giữa tôi với bạn bè đồng trang lứa thực khiến tôi không thoải mái, đôi lúc lại có người nghĩ tôi nhỏ tuổi hơn họ - những người mà thậm chí nhỏ hơn tôi cả chục tuổi.”

“Cũng bởi anh có cái này, cái này...” Cô dùng tay chỉ vào đôi má bánh bao, cái lúm đồng tiền, sau đó miết nhẹ vào bông mắt của hân. “Cả đôi mắt tròn này nữa. Anh không cần loại thuốc kia cũng đã đáng yêu, trẻ con hơn người bình thường rồi.”

“Em đang khen tôi đó sao?” Keith bật cười, rồi chợt hân không cười nữa, khuôn mặt và ánh mắt giờ đây đã chuyển sang một màu tang thương, u ám. “Cho đến khi tình cờ đọc được di thư của mẹ trước khi bà chết vài ngày, tôi... đã hoàn toàn suy sụp...” Keith đưa tay vuốt dọc khuôn mặt mình từ trán đến cằm. “...bà ấy nói gia đình tôi - bao gồm bà, cha tôi, và anh trai tôi - tất cả đều bị White gia ép buộc làm chuột bạch thử thuốc. Chỉ vài tháng sau khi thử nghiệm thất bại, họ dần héo mòn, và chết. Họ đã chết trong đau đớn khi loại thuốc kia như một chất kịch độc, dần ăn hết tất cả sự sống của họ... Cũng là lúc ấy - năm 16 tuổi, tôi nhận ra được một điều... tôi-chỉ-là-một-vật-thí-nghiệm không hơn không kém!... Chẳng qua do mạng tôi lớn, lần thử nghiệm thành công...nếu không thì... tôi chắc chắn đã không thể sống qua bốn tuổi...” Hân ta cười buồn. “Em nghĩ xem, cảm giác lúc ấy của tôi đã như thế nào?”

“Kinh ngạc, đau khổ, tuyệt vọng, và...”

“sợ hãi... cùng cảm hận. Tôi đã ước rằng giá như có thể một phát đạn nã vào đầu ông ta ngay lúc đó - kẻ mà đã phá tan nát gia đình tôi bằng cách cướp đi mạng sống của họ lần lượt... Nhưng, tôi sợ, tôi không đủ can đảm để đứng trước mặt ông ta, chứ đừng nói là giết ông ta. Tôi rất sợ, sợ ông ta, và cả sợ sự vô dụng của bản thân. Tôi đã sống sung sướng, trong khi họ phải trả giá vì không được sung sướng như tôi. Tôi...” Hân như không biết dừng từ gì để diễn tả. “...rất bẽ tắc...rất bẽ tắc...”

“Anh có ghét, hoặc hận tôi không?”

“Tôi nghĩ là mình đã ghét em, rất ghét em, vì khi nhìn thấy mặt em là tôi lại nhớ đến những đau khổ mà gia đình tôi đã trải qua, bởi em mang họ White, được ông ta cưng chiều, ân sủng khác người.”

“Còn bây giờ thì sao?”

“Em nghĩ thế nào...?” Hân nhún vai, tự giải đáp. “Tôi không né tránh mà tiếp tục tiếp cận em. Tôi đã lợi dụng em để khai thác điểm yếu của White Nathan... Nhưng mà, cảm xúc của tôi đối với em là rất thực.” Hân nhìn vào mắt cô. “Và... nếu không có em, hay Henry, tôi sẽ rất, rất cô đơn. Tôi không chịu được.”

Sự yếu đuối bộc bạch rõ mồn một trên gương mặt đáng yêu. Đây là bộ mặt yếu đuối của hân, bộ mặt mà Sakura hiếm có dịp nhìn thấy. Sakura thay tia nhìn lạnh lùng của mình bằng một chút cảm thông, thấu hiểu. Cô giang hai tay ra, nhún vai. “Anh có muốn nhận một cái ôm từ tôi không?”

“Rất sẵn lòng, thưa Nữ hoàng.” Hân mỉm cười, ôm cô đáp trả. Cô vỗ nhẹ nhẹ vào lưng hân xem như thay cho lời an ủi. Được cô mở lòng như thế này, ngoài những xúc cảm khi gợi nhớ lại quá khứ, hân còn cảm thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc.

...

“Phải hình dung sự việc này như thế nào nhỉ? Thật kinh khủng” Tôi đặt tay lên eo Sakura, làm mặt nghiêm trọng. Thật không thể nghĩ người như Saito Suichi lại phải trải qua thảm kịch như thế. Có khi nào tính cách thất thường của hân ta là do tác dụng phụ của thuốc không nhỉ?

Lại nhắc đến White Nathan, ông ta là con người như thế sao? Đó là cha của Sakura? Một người đàn ông thiên tài, quyền rũ, bá đạo, tàn nhẫn, và thêm cả lập dị. Tôi có nên bảo vệ chủ kiến của bản thân là ngăn cô báo thù cha mình hay không?

Không. Dù ông ta có là con người như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể tán thành với cô. Bởi lẽ, báo thù chưa ắt đã có thể giải quyết được mọi ân oán một cách hoàn hảo.

Sakura nằm im không nói, dường như cô đang cảm nhận những suy nghĩ trong tôi về Saito Suichi qua ánh mắt.

“Saito Suichi... có lẽ hẳn thích cậu.”

“Ừ, Nhưng những hành động của Keith chứng tỏ anh ta thích đùa bỡn và làm tình với tôi hơn.” Thái độ hồ hững của Sakura cho thấy rằng cô đã ‘chai lỳ’ về vấn đề này - khi nhắc đến những lần thân mật với hắn ta. Con ghen của tôi chẳng có lý do gì để mà không bộc phát. “Có lần anh ta nói một câu bông đùa: Em có quá cô đơn cũng đừng yêu tôi, mối quan hệ với những người White gia thật sự rất phức tạp. Câu nói này đã khiến tôi tổn thương nghiêm trọng, vì kì thực lúc ấy, tôi có vài lần... nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện yêu đương với anh ta.” Kết hợp với mỗi câu trò chuyện của cô là một biểu cảm. Tôi cố dằn bản thân không nên đi sâu vào tình cảm trước kia giữa ba người: Henry, Sakura, và Saito Suichi, đây không phải thời điểm thích hợp, mặc cho sự tò mò ngày một to hơn. “Cứ như anh ta chỉ xem tôi là một vị-tiểu-thư-được-cung-chiêu-nhà-họ-White thôi vậy...”

“Nhưng về sau, cậu mới biết nguyên nhân là cha mình?” Tôi tiếp lời cô, Sakura liền gật đầu ngay sau đó.

“Và vì tính cách của anh ta nữa...” Cô định nói tiếp gì đó, nhưng rồi nghĩ lại, thôi không nói đoạn kể nữa. “Anh ta là con người giỏi chịu đựng nhất mà tôi từng thấy.”

Có lẽ từ “chịu đựng” của cô mang hai tầng ý nghĩa. Một là có thể chịu đựng khi cô đi cùng một anh chàng khác, hai là... như tôi đã nói ở trên máy bay, ngủ suốt cả đêm với một cô gái mà có thể nhìn nhận chịu đựng, không lột sạch quần áo của cô khi cô còn chưa chính thức đi vào giấc ngủ. “Quả thật là giỏi chịu đựng.”

Sakura kì thị nhìn tôi, đáp lại cô, tôi chỉ có thể cười khì. “Keith đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nhưng tôi chưa làm gì được cho anh ta. Lần báo thù này, là vì tôi, và cả vì anh ta.”

“Saito muốn báo thù là bởi lý do đó, thế còn cậu? Tại sao cậu nhất thiết phải giết ông ấy?”

“...” Sakura xoáy sâu vào trong đôi đồng tử của tôi, tạo cảm giác thẳng thừng đến ngộp thở. “Ông ta đã...”

Cộc cộc cộc!

Cắt ngang lời nói của Sakura là tiếng ai đó gõ cửa. Tôi nhô người dậy, chợt Sakura giữ cánh tay tôi và lắc đầu, khuôn mặt khá đờ nặng tăng tính cảnh giác.

Tôi nửa cười nửa không, gạt nhẹ cánh tay và hôn chóc vào môi cô, sau đó kéo chân đứng dậy rồi quần khăn quanh eo, che đi chỗ cần che.

“Nếu là bọn người của White thì đừng mở cửa.” Sakura hơi nhô người dậy nhìn theo tôi, nhẹ giọng nhắc nhở.

Tôi thận trọng gật đầu, rồi nhắm một con mắt nhìn qua mắt mèo được gắn trên cửa. Nhận ra sự xuất hiện của một con người chẳng thể nào ngờ tới trong tình cảnh này, tôi như không thể tin vào mắt mình.

“Là chị Shirin~!”

Sakura nhíu nhíu mi, bắt ngờ không kém tôi. “Tại sao chị ta lại xuất hiện ở đây?”

Tôi lắc đầu thay cho câu trả lời không biết. Việc Shirin bắt ngờ xuất hiện trước cửa phòng là một việc ngoài định liệu của tôi, cho dù tôi có từng nghĩ tới chị sẽ đến tìm mình khi chị hỏi địa chỉ.

Đặt trong hoàn cảnh này, tôi có nên mở cửa không nhỉ? Shirin ghét tôi qua lại với Sakura và không ít lần cảnh báo tôi nên rời xa cô. Nếu lần này bắt gặp chúng tôi đã quan hệ với nhau, chị sẽ nghĩ như thế nào?

Thôi thì sau khi mở cửa, tôi ngay lập tức nhảy ra ngoài rồi đóng cửa lại để Shirin không kịp nhìn thấy cô, như thế mới có thể mong yên ổn với chị.

Nhưng tính toán của tôi đã hoàn toàn sai. Khi tôi mở cửa, Shirin ngay lập tức nhảy cái póc và ôm chầm lấy tôi, cứ như chị đã bỏ qua bước xác nhận kẻ đối diện là ai trước khi ôm.

“Kuro! Thật là nhớ em quá!”

Tôi không biết nên nói gì làm gì khi đã để chị dễ dàng chui vào trong phòng, đành đứng im re. Rồi tôi bỗng cảm thấy cả cơ thể Shirin như đông cứng, nụ cười theo đó mà vụt tắt. Tôi buông chị ra, nhìn vào ánh mắt chị đang hướng chăm chăm đến Sakura trên chiếc giường với tấm ga nhàu nát.

Sakura nhún một bên mày đầy thú vị, nét mặt thản nhiên không tá nổi. Trong khi đó, mặt Shirin lại đỏ bừng sau khi trải qua giai đoạn ngỡ ngàng, như sắp khóc tới nơi.

“Shirin, chị làm thế nào mà...” “...đến đây nhanh như vậy?” - đó chính là toàn bộ câu hỏi của tôi, nhưng chưa kịp hỏi hết, Shirin đã lên tiếng chặn họng. “Kuro đã làm gì với nó vậy?” Cô hòng chị có chút ghen ắng lại.

“Em...” Tôi gãi đầu, bị bắt quả tang trong tình cảnh này thật đáng để ngượng ngập. Sakura không màng quan tâm, khép mắt để chuẩn bị cho một giấc ngủ ngắn, đồng thời mở miệng, để mặc cho tôi tự giải quyết vấn đề này một mình. “Tôi rất mệt, đến tối khuya nhớ đánh thức tôi dậy.”

“Cậu muốn...” Tôi ngậm miệng lại, ngăn cho mình không phun ra nốt những chữ cuối cùng: ‘đêm lại “tiếp tục” nữa sao?’, cũng vì sự có mặt của Shirin.

Sakura chẳng cần nhìn, cô chỉ nghe như thế là đã hiểu được ý tứ trong câu nói của tôi, lười biếng mở miệng giải thích. “Không...Chỉ là ăn khuya - tôi đã không bỏ bụng bất cứ thứ gì từ trưa đến giờ, và vệ sinh thân thể.”

Nếu là trong trường hợp chỉ có hai chúng tôi, tôi sẽ nói đi kèm nụ cười xấu xa: Tớ sẽ vệ sinh thân thể cho cậu.

Shirin đứng im đó, hai bàn tay nắm chặt khế run run, môi cùng mấp máy như không thể thốt ra chữ. Tôi biết, chị đang cố gắng kìm chế cơn tức giận của mình.

“Là em sai khi đã giấu chị. Em xin lỗi~” Tôi chắc chắn sẽ không vội nói ra mối quan hệ giữa tôi và Sakura cho chị hay, dẫu cho có thì tôi cũng vẫn sẽ không nói ra chúng tôi đã làm tình cùng nhau, bởi vì chị ghét Sakura.

Với tính cách của Shirin, dĩ nhiên việc tức giận là không thể tránh khỏi. Nhưng mà lần này, ngoài tức giận ra, chị còn để lộ một nét tổn thương khắc khoải trên gương mặt. Tôi có chút sững sờ đứng lặng. Shirin...làm sao thế? Tại sao Shirin lại tạo cho tôi cảm giác mình là một tội nhân thiên cổ vậy? Tôi có làm gì sai ư?

“Thì ra em không muốn cho chị đi cùng, là vì em đã đi với nó sao?”

“Ồ...không phải.” Tôi không muốn chị đi cùng cũng do sợ chị sẽ bị liên lụy và dẫn đến việc gặp nguy hiểm. Tôi nên giải thích như thế nào cho chị hiểu đây?

“Thật ồn ào.” Sakura gắt khi vẫn còn đang trong trạng thái nhắm mắt. “Mau cút hết ra ngoài.”

Shirin bất chợt quay phắt về phía cô, ánh mắt như muốn đem cô xé xác thành trăm ngàn mảnh. “Tại sao mày lại dụ dỗ Kuro? Tao muốn giết mày!” Nói rồi chị bước thẳng về phía cô. Đoán được bước tiếp theo của chị, tôi không chần chừ lao đến, nắm giữ cánh tay chị lại. “Shirin, cô ấy không dụ dỗ gì em, là em yêu cô ấy.”

Sakura mở hờ một bên mắt, cười khẩy một tiếng. Khuôn mặt này của cô chẳng khác gì đổ dầu vào trong ngọn lửa Shirin. Và nhất là khi trên cổ cô đầy những dấu hôn hồng hồng đỏ đỏ minh chứng cho một cuộc hoan ái nồng nàn, nó như cái tát thẳng vào mặt Shirin. Nước mắt chị bắt đầu trào ra. “Nhưng...nhưng Kuro không nhận ra sao? Là chị thích Kuro mà, là chị thích Kuro...! Kuro sao lại đối xử như thế với chị?!”

Tôi chần động đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt mở to thao láo. Chị thích tôi? Sakura đã từng nói chị thích tôi, đó là sự thật sao?

Shirin bỗng vùng vẫy khỏi cánh tay tôi, gạt đi nước mắt và chạy như bay ra cửa. Tôi thờ người một lúc, rồi cũng nghĩ đến việc phải đuổi theo chị. Tôi cấp tốc mặc một bộ đồ bất kì trong tủ với ngắn nhất. Trước khi rời khỏi phòng, tôi có để tâm đến Sakura, cô đang nhìn vào một khoảng trống lung lung nào đó trong không khí.

Lúc xuống tới đại sảnh cũng là lúc tôi mất dấu Shirin. Tôi xoay người tứ hướng, phóng ánh mắt đi thật xa để tìm nhân ảnh của chị trong những đám người da trắng da đen di chuyển ở xung quanh, nhưng không thấy. Shirin như thế nào lại nhanh đến như vậy?

Tôi nan giải bóp trán, sau rút chiếc điện thoại, vừa gọi cho Shirin vừa bước ra khỏi khách sạn. Và dĩ nhiên chị không bắt máy. “Shirin à, em Kuro đây. Em xin lỗi... vì em không biết. Chị đang ở đâu vậy? Chị có thể về và chúng ta bắt đầu nói chuyện một cách tử tế được không? Em rất lo cho chị. Em sẽ chờ điện thoại của chị.” Đó là nội dung hộp thư thoại mà tôi chuyển đến Shirin.

Đứng trước cửa khách sạn, tôi hướng mắt lên bầu trời dần mất hết đi tia sáng trong ngày. Đã có nơi chìm khuất trong màu đen u tối, và đèn đường, đèn ô tô, đèn các toà nhà đều sáng hết cả. Trời sắp tối rồi, Shirin liệu có thể đi đâu cơ chứ?

Chân tôi cứ bước về một hướng mà không rõ ràng mình đang đi đến nơi nào, chỉ biết chắc một điều là tôi đang đi tìm chị. Trong lòng tôi bỗng cuộn trào một sự bất an rất dễ hình dung. Tôi lo rằng chị có thể gặp nguy hiểm, bởi bọn chuyên ăn hiếp gái nhà lành ngoài đường, bọn cướp giật, lừa đảo, hoặc, bởi những người không rõ danh tính mà được xem là kẻ thù của tôi.

Bỗng điện thoại trong túi tôi vang lên một hồi chuông - hồi chuông dành cho những số điện thoại lạ. Vừa bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên một chất giọng du dương, lại có chút... vời vỉnh. “Tôi đói.”

Chủ nhân của giọng nói đó, chẳng ai khác ngoài Sakura. “Không ngủ nữa à?” Tôi thọc tay vào túi quần, hướng vào trong mớ vải với một nụ cười khế. Thật thích Sakura khi đang yêu, trông cô mới đáng yêu làm sao!

“Ngủ đủ rồi. Tôi muốn ăn.”

“Phải làm sao đây...? Tớ vẫn chưa tìm thấy Shirin...”

“...” Sakura im lặng một lúc trước khi đáp trả. “Chị ta có lẽ đang khóc ở một nơi nào đó. Tìm suốt đêm cũng vô ích.”

“Nhưng tớ sợ Shirin sẽ gặp phải chuyện gì đó~” Tôi nhăn mặt, Có lẽ Sakura nói đúng thật, nhưng những mối lo ngại vẫn cứ thế bủa vây tâm trí tôi.

“Dù có tìm ra, chưa chắc chị ta sẽ theo cậu trở về...Cậu sẽ giải thích ư? Rằng tôi và cậu chỉ là một trò đùa?”

“Cậu ghen sao?” Bằng phương thức nào đó, hũ giấm chua bị đổ từ bên kia đầu dây đã phát tán mùi đến đây. Tôi thích thú nhe răng cười.

“Hoàn toàn không.” Sakura hắng hắng giọng. “Trong 5’ nữa, nếu cậu không có mặt trong phòng thì tôi sẽ bỏ đi đấy.”

“Áy!”

Rụp một cái, cuộc gọi đã kết thúc. Tôi chán chường thở dài một hơi. Có lẽ Sakura vẫn ghét Shirin hết như chị ghét cô ấy. Lần này thì cô còn đe dọa tôi để ngăn không cho tôi đi tìm chị. Phải làm sao đây? Nếu trở về và tiếp tục vui vẻ bên cô, để mặc chị đang đau buồn ở một nơi nào đó, tôi nhất định sẽ mang tiếng vô tâm. Nhưng...bây giờ tôi có thể tìm chị ở đâu?

Chợt nhận ra tính chất vô nghĩa khi đi tìm chị một cách mù mờ như thế này, tôi khẽ lắc đầu, quyết định trở về khách sạn. Nhưng khi quay đầu lại, tôi méo miệng, hoa mắt nhìn đến con đường lạ lẫm với nhiều góc ngách ngã rẽ phía trước mặt.

Tôi... là đang ở nơi nào??

Một nỗi nhục nhã dâng tràn trong lòng tôi, nỗi nhục nhã mà bất cứ khi nào tôi không nhớ đường về đều xuất hiện. Tôi chậm chậm áp điện thoại vào tai, nói ngay sau khi đầu dây bên kia đã bắt máy. “Sakura...xin lỗi...tớ nghĩ là mình đã...”

“Lạc đường rồi sao?” Sakura phát ra tiếng cười cau kinh như một đứa trẻ. Tôi đỏ bừng mặt mảy, không biết nên chui vào cái lỗ nẻ nào cho xong. “Tôi đói không lết nổi khỏi giường rồi! Bắt taxi đi.”

“Nhưng... lúc đuổi theo Shirin, tớ không nghĩ đến việc ...đem theo tiền...” Càng về sau, âm lượng của tôi càng được điều chỉnh ở mức độ nhỏ dần. Tôi chỉ mong rằng Sakura có thể hiểu và... “cảm thông” cho tôi.

“Tên gốc nhà cậu. Tôi sẽ lo liệu, cậu cứ về đến khách sạn.”

Tôi cười gượng rồi cúp máy. Chưa bao giờ tôi thấy mình đần thối và ngu ngốc như vậy, lại còn là trước mặt bạn gái! Chẳng khác nào một anh chàng ngốc nghếch vớ được một cô nàng xinh đẹp tháo vát. Thật mất thể diện hết sức!

----END CHAP 53----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tâm Thư Sakura

Bắt taxi, tôi trở về khách sạn. Vừa bước xuống xe, đã có một người mặc bộ vest tiến đến, trực tiếp trả một số tiền mặt với trị giá khá lớn cho tài xế và không hề lấy lại tiền thừa. Sau đó anh ta quay lại nhìn tôi về kính trọng. “Cậu Yosuke, tiểu thư đang đợi cậu.”

Tôi gật đầu đáp trả anh ta, cùng với nụ cười chẳng hề tự nhiên. Cũng vì trong lòng tôi đang gất gao khóc thét, anh ta biết nỗi ô nhục này của tôi, bề mặt đến chết mất! Nếu anh ta cười trộm, nhất định tôi sẽ độn thổ cho xong chuyện.

Sau khi trở về phòng theo đúng thời gian quy định, tôi hôn chụt Sakura đã tinh tươm trong bộ quần áo mới thay, rồi nhào ngay vào phòng tắm. Giả như tôi ở bẩn một chút, thì tôi sẽ không dành những hai đến ba lần tắm trong một ngày mùa lạnh như vậy.

Sau khi đã tắm xong, tôi lau lau tóc và say đắm nhìn cô. Cô cũng dùng ánh mắt tương tự đối với tôi. “Sakura này, chờ tớ một lát nữa nhé. Tớ sẽ xuống nấu cho cậu ăn ngay bây giờ.” Tôi lại hôn cô, một hành động mà có lẽ tôi đã thật sự nghiện, thậm chí còn hơn cả ma túy.

Rồi tôi rời đi. Tôi đặt riêng một góc bếp cho riêng mình trong khách sạn, bắt đầu nhào nặn và nấu nướng những thứ món cho bữa tối. Chẳng rõ từ lúc nào cô đã đứng bên cạnh tôi. Khoác trên người cô là một chiếc áo len mỏng, khiến cô càng trở nên mỏng manh hơn.

“Để tôi giúp cậu.”

Cô nhiệt tình xắn tay áo, khiến tâm tình tôi như rớt bụp một cái xuống hố. Tôi luống cuống tay chân, hốt hải nói. “Được rồi! Để tớ nấu cho cậu ăn.” Tôi cố tươi tỉnh nhất có thể khi Sakura lừ mình đầy nghi hoặc. Lần trước ở nhà Sakura, tôi làm sao có thể quên cái hương vị như muốn giết chết người khác từ chiếc bánh kếp của cô. Tôi không muốn lại xuất hiện một chiếc Bánh Kếp Từ Thần thứ hai đâu, phải ngăn chặn cô trước khi “quá muộn” mới được.

“Tôi sẽ bỏ bớt muối lại.” Sakura với lấy một cái giá, bỏ thêm chút van nài vào trong lời nói, cho dù lời của cô có cộc lốc đến mức nào.

Cô năng nổ như vậy, thật khiến tôi nghi ngờ cô liệu có phải là Sakura mà chỉ vừa lúc nãy đã “được” tôi “yêu” cho nhiều trận không nữa. Tôi nhanh chóng mà nhẹ nhàng cướp lại cái giá từ tay cô. “Là tớ muốn nấu cho cậu, Nữ hoàng băng tằng a.”

Sakura nhìn tôi một lát trước khi quay người bỏ ra ngoài. Tôi thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn bởi những món ăn của tôi không bị cô gái kia phá nát.

Lúi húi trong bếp gần cả giờ đồng hồ, tôi và Sakura cùng ngồi ăn ở một vị trí không mấy đặc biệt trong nhà hàng khách sạn, nơi mà chúng tôi có thể vừa thưởng thức những món ăn cho chính tôi nấu, vừa có thể hoà nhập với sự huyền ảo của tiếng thực khách trong một không gian rộng.

Sakura nếm thử từng món, bao gồm một ít sushi, tempura (món chiên hải sản với rau), pizza Nhật, mỳ và một vài xiên que yakitori (gà nướng). Tôi chẳng mong hơn gì khi Sakura chỉ dừng lại ở chữ, “Cũng được đấy.”, vì tôi biết, Sakura sẽ không quá khen ai cho dù cô thực sự cảm thấy đáng được khen.

Tôi mỉm cười, rồi cũng bắt đầu ăn. Nhưng cách thể hiện của tôi chẳng thể nào tự nhiên, khi mà tâm lý cứ thấp thỏm chuyện của Hanazuki Shirin.

“Đang lo lắng cho Hanazuki?” Sakura vẫn tiếp tục ăn, đều giọng đến mức lãnh đạm, như không hề tỏ ra bất cứ cảm xúc nào khi nói về vấn đề ấy. Nhưng tôi biết những lúc Sakura không biểu cảm như thế này là những lúc cô cảm thấy không vui.

“Một chút.”

“Tôi đã bảo rồi, là chị ta thích cậu.”

Tay dầm dẫm một xiên que, tôi liếc mắt hướng lên Sakura, ánh nhìn có phần cảm thán. Tôi đã ở cùng với Shirin lâu như vậy lại không thể nhận ra. Nhưng chỉ cần vài tuần đầu khi học ở trường Harrod, Sakura đã có thể khẳng định một cách chắc như đinh đóng cột. Thật bội phục khả năng quan sát, suy đoán và đọc cảm xúc của Sakura. Nếu tôi cũng được như cô, có lẽ tôi đã vừa không gây đau buồn cho Shirin và để chị phải chạy đi như vậy.

Tôi bóc một miếng sushi rồi đưa đến trước mặt Sakura nhằm dứt cho cô ăn. Sakura có tỏ ra chán chừ, bởi lẽ miếng sushi quá khổ so với khuôn miệng của cô. Nhưng cô cuối cùng cũng há miệng đón nhận. Miếng sushi to khiến một bên má của cô phồng lên, dễ thương kinh khủng.

Trước kia, tôi cũng đã dứt cho Sakura ăn như thế này. Và hậu quả là tôi đã không thể nào tập trung được vào tiết học ngày hôm sau, vì những xúc cảm lạ kì với những hình ảnh ngọt ngào ấy cứ tràn vào đầu tôi mãi không dứt. Thật quá đổi ngọt ngào, cả lúc ấy và bây giờ.

Tôi dường như đang nhớ lại tất cả những kỉ niệm với cô khi ở trường Harrod...

“Sakura...” Đây ra trong đầu là một vấn đề khá cũ, nhưng đã khiến tôi tò mò trong suốt một khoảng thời gian. Muốn Sakura giải đáp mình, nên tôi nhìn vào mắt Sakura một cách trực diện và nghiêm túc. “Cái chết của Moda Akemi, cùng những cái chết của những thành viên trong câu lạc bộ của Shirin... là do ai làm vậy?”

Sakura dừng lại để nhìn tôi một lát, sau đó rót một cốc nước vào ly. Hình như cô đang thắc mắc vì sao tôi lại đột nhiên khơi gợi lại chuyện này, cũng chỉ là do tôi tự dưng nhớ tới khi trong đầu tua đi tua lại những khoảnh khắc trước kia khi ở trường Harrod mà thôi. “Cậu bảo sẽ không truy cứu đến nó nữa cơ mà?”

“Nhưng nếu cậu nói, tớ vẫn sẽ nghe.” Tôi chống cằm, nhìn cô theo cách một anh chàng đi tán tỉnh các cô gái. Sakura uống một ngụm nước, rồi bình thản nói ra tất cả.

“Moda Akemi là do Keith sát hại, vì anh ta cảm thấy nên giết chị ta khi tôi bị tát. Cách thức được xây dựng như những gì cậu suy luận. Anh ta tạo bằng chứng chữa mũi về phía tôi, để thử thách phản ứng và cách xử trí của tôi. Còn những người sau... là White Nathan, ông ta đi theo vết xe của Keith, nhằm đùa giỡn tôi - một cách chào hỏi của ông ta sau bao ngày không gặp.”

Những người bên cạnh cô, Saito, White Nathan, và cả Henry, tất cả bọn họ đều có những ý tưởng siêu lập dị mà tôi hay bất kì kẻ nào khác đều không có. Thử thách và chào hỏi? Bằng tính mạng con người ư?

“Thật may mắn khi Shirin được cứu kịp thời.” Lần ấy, Shirin cũng là nạn nhân. May mắn ở chỗ chị chưa thức dậy sau khi bị hít phải một lượng thuốc gây mê. Nếu không thì ngôi mộ của chị chắc giờ cũng đã bám rêu xanh.

Thoáng trông thấy cái cau mày nhẹ của Sakura khi tôi nhắc đến Shirin, tôi liền nhận ra bản thân đã để tâm đến chị quá nhiều. Tôi khẽ háng một tiếng, quay trở lại với miếng sushi trên tay.

Bất ngờ điện thoại cô reo một tiếng chuông. Tôi không nghĩ đây là chuông cuộc gọi thoại, vì nó chỉ bíp bíp một hồi như chiếc đồng hồ đeo tay thường hay kêu. Sakura nhìn vào màn hình, và chợt tái mặt đi ngay sau đó.

Có điều gì đang xảy ra ư?

Tôi chồm người qua phía Sakura để xem nó là gì. Nhưng nhanh chóng nhất, cô đã cắt điện thoại đi, và cũng nhanh chóng nhất, khuôn mặt cô đã trở về với điệu bộ bình thường của mình.

“White Nathan đến đây à?” Tôi bắt đầu mở ra tất cả màn suy đoán đang tồn tại trong đầu mình.

Sakura nhìn tôi, không nhanh không chậm đáp. “Ông ta sẽ không bao giờ đi đến những nơi như thế này. Nếu có, một đoàn tùy tùng khoảng chục người theo chân ông đã còn ít.”

Tôi ậm ừ. “Vậy thì ông ấy đã phát hiện cậu đang ở đây?”

“Còn tôi tệ hơn thế.” Sakura nhún vai. Nhìn vào cái nhún vai ấy, tôi còn tưởng chừng như chuyện này không đáng quan trọng, nếu như không có câu nói của cô.

“Không lẽ...cha cậu đã biết kế hoạch của cậu rồi sao?” Về mặt của tôi hiện tại là hoảng hốt với đôi mắt tròn xoe. Cô lại lắc đầu và tiếp tục bữa tối của mình. Sự bình thản toả ra từ con người cô khiến tôi thật chẳng thể nào tưởng tượng được mức độ tồi tệ của một vấn đề nào đó đang xảy ra.

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì?”

“Tôi nghĩ mình không thể nói ra.”

Tôi nhìn cô cùng ánh mắt phức tạp, hàm răng khẽ động đậy. Sakura như giáng một đòn khá nặng nề vào trong tâm tính của tôi khi thốt lên câu đó. Như thế nào lại không thể nói ra ngay cả với tôi? Cảm giác hiện tại của tôi chỉ là Sakura vẫn chưa đặt mình vào vị trí quan trọng nhất trong lòng cô. Điều này khiến tôi cảm thấy khá tủi thân và bất hạnh.

Sakura bỗng đặt tay mình lên bàn tay tôi, nhằm xoa dịu đi vệt buồn đang tồn tại trong lòng tôi. “Tôi...*không muốn phá hỏng bữa tối này cùng cậu.* Cậu có thể hiểu.”

Có thể phá hỏng bữa tối, nhất định là chuyện nghiêm trọng, “Tớ hiểu.” Nhưng về mặt tôi như muốn nói lên rằng: Tớ chẳng muốn hiểu gì cả.

Ánh mắt Sakura như bao phủ bởi một làn sương mỏng, khuất tất trong nó là một sự huyền bí và phức tạp với các vòng xoáy xanh đang chậm chậm chuyển động quanh đôi đồng tử. Ánh mắt ấy đang muốn nói lên điều gì? Vô thức, tôi đưa tay vuốt nhẹ đuôi mắt Sakura, cảm nhận được sự va chạm, tôi rút tay lại.

“Haha, quên mất là tay tớ chỉ toàn dầu mỡ.” Tôi cười phá bỏ không khí kì lạ dần bao phủ. Sakura cũng cười. Nhưng cả hai vẫn chưa thực sự cảm thấy thoải mái.

Nếu Sakura đang đọc suy nghĩ của tôi, thì chắc chắn cô đã biết tôi đang cố tìm một đề tài khác vui vẻ và hấp dẫn hơn. Rồi chợt trong đầu tôi loé lên một khúc mắc. Định mở miệng hỏi nhưng lại nhanh chóng ngậm lại. Tôi rất muốn biết cái đêm ở quán bar, người cùng tôi làm chuyện ấy có phải là cô hay không. Nhưng thiết nghĩ, khả năng chỉ là một con số rất nhỏ, cũng bởi Sakura không có lý do gì để chuốc thuốc mới có thể làm tình với tôi. Nếu thật sự nữ nhân đó không phải cô, vậy chẳng khác nào tôi đang tự vạch tội mình đã đi ngủ chung với gái trước mặt cô cả.

“Có chuyện gì sao?” Lần này đến lượt Sakura hỏi tôi.

“Định hỏi cậu một chuyện, nhưng thôi, tớ tự giải đáp luôn rồi.”

Trước cái nhún mày của cô, tôi chỉ nhún vai một cái. Tôi nhất thiết phải cho Sakura thấu hiểu cảm giác bị đối phương giấu giếm chuyện gì đó là như thế nào.

Sau khi trải qua những giây phút lãng mạn mà không kém phần kì cục trong bữa ăn tối, chúng tôi quay trở lại phòng, sau đó đánh răng cùng nhau. Sakura bước ra ngoài trước, còn tôi thì ở lại phòng tắm nhằm vệ sinh thân thể - mùi nhà bếp ám lên những vị thức ăn khiến người tôi bốc mùi vô cùng kinh khủng, tôi nghĩ là thế.

Trở ra từ phòng tắm, tôi nhìn thấy Sakura đang nằm một cách không hề trật tự trên chiếc giường đã được thay ga và ngủ từ lúc nào. Có lẽ cô thật sự cảm thấy mệt mỏi. Tôi bẽ cô nằm đúng vị trí của mình, chỉnh tư thế cho thoải mái nhất, sau đó là nằm bên cạnh cô. Tôi nhẹ nhàng ôm cô để tránh việc sẽ đánh thức cô dậy, nhưng cái ôm cũng khá siết, cũng bởi tôi rất sợ sẽ không còn nhìn thấy cô khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau.

Sợ cô bỏ đi mất, nên giấc ngủ của tôi không được sâu cho lắm. Cảm giác cánh tay mình đang được nhắc bổng lên, tôi rất nhanh đã mở choàng đôi mắt.

Một nguồn sáng không được gọi là sáng nơi chân trời hắt hiu qua những kẻ nhỏ trên khung cửa sổ, rọi tới bóng dáng cùng phản chiếu những tia sáng long lanh trong ánh mắt xanh biếc đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi với tay bật đèn ngủ. “Chuyện gì thế?”

“Tôi chỉ là đi vệ sinh.”

Câu nói của Sakura có ý nghĩa, cô ấy *chỉ* đi vệ sinh, không phải bỏ đi như tôi vẫn nghĩ. Qua đó có thể chứng minh được Sakura thừa biết những lo lắng tồn tại trong lòng tôi.

Cho đến khi cô khuất bóng, tôi vẫn đắm đắm nhìn vào cánh cửa phòng tắm. Không dám chớp mắt, bởi thứ suy nghĩ rằng trong khoảng thời gian chớp mắt ấy, cô có thể bốc hơi đi ngay.

Tôi chỉ ước nếu như mình có một chiếc còng, như vậy tôi có thể ngủ ngon lành suốt đêm, không đem theo một chút thấp thỏm phiền muộn nào cho việc linh tính cô sẽ biến mất trong đêm.

Sakura quay trở lại và bò lên giường. Cô dừng lại khi đã giáp mặt với tôi, vén một bên tóc vào sau lỗ tai, cô chậm chậm hôn tôi. Nụ hôn chỉ đơn giản là ngậm cánh môi nhau, khá lâu, và đủ lâu để tôi từ từ... mất dần đi ý thức.

“Cảm ơn vì cậu đã dành cho tôi một ngày...Giả như thời gian không bao giờ trôi đi...”

Có vẻ như tôi đã mơ một giấc mơ sáng suốt(*), rằng Sakura đã bỏ đi, trước khi đó không quên để lại câu nói ấy. Tôi muốn níu cô trở lại, nhưng không được, có một thứ gì đó tồn tại trong người khiến tôi mất hết đi toàn bộ sức lực. Tôi liếc nhìn lên đồng hồ điểm 3h sáng, rồi nhắm hờ đôi mắt, cố lẩm bầm trong đầu rằng đây chỉ là một giấc mơ thôi mà. Sau đó tôi đã hoàn toàn đi vào giấc ngủ sâu.

Tỉnh dậy vào 8h sáng hôm sau, tôi mới nhận ra rằng giấc mơ của tôi không đơn thuần chỉ là một giấc mơ. Bởi vì...Sakura đã thật sự không còn trong phòng nữa!

Con đầu đầu từ đâu ập tới, tôi ôm trán rồi lồm cồm bò dậy. Ý niệm của tôi bây giờ chỉ là hy vọng Sakura đang trong phòng tắm, nhưng không hề có. Đập đập vào đầu mấy cái, tôi ấn gọi cho Sakura bằng số di động của cô, nhưng không liên lạc được, một lần nữa đến số ngày hôm qua cô đã gọi cho tôi, nhưng không ai bắt máy.

“Sakura, cậu đang ở đâu?? Gọi lại ngay cho tớ!” Tôi gần như đã hét vào trong hộp thư thoại.

Tôi vò tung mái đầu, sau đó nằm ập xuống giường. Sakura thật sự đi rồi sao?? Tôi đã từng suy tính đến việc giữ chân Sakura lại bên cạnh mình cho đến hết ngày mai, lúc mà cuộc chiến kia xảy ra để kế hoạch trả thù của cô cũng sẽ thay đổi theo. Nhưng đều tan tác hết cả. Cô đã bỏ đi, chỉ còn tôi ở lại đây một mình với nỗi tức giận, hụt hẫng, và cả bất lực vây quanh.

Rồi tôi vô tình lia mắt về phía tủ đầu giường, thấy trên nó là một chiếc bì thư, tôi vội tay lấy và cẩn thận xem xét. Chính giữa bì thư có in chìm một đóa hoa anh đào màu hồng nhạt - đặc quyền sở hữu riêng của cô. Ngoài ra thì tất cả đều mang màu trắng toát, không có lấy một chữ người gửi hay người nhận. Tôi vội vàng mà cẩn thận mở ra xem, bên trong có một chiếc máy ghi âm được cài tiến hiện đại.

Tôi chậm rãi tìm đến nút nguồn và ấn vào nó.

“Chào. Kuro. Tôi là White Cherry...à không, Kobayashi Sakura. Thật xin lỗi vì đã bất ngờ bỏ đi như thế này. Nhưng tôi không thể làm khác, cậu biết đấy, tôi phải chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai với hy vọng có thể chiến thắng.

Nếu như cậu đang cảm thấy rất choáng váng khi đọc đến dòng này, để tôi đoán xem, bây giờ là khoảng 8h sáng? Hoặc cậu cảm thấy chỉ choáng một chút? Vậy 10h ư? Nhưng tôi nghĩ, có lẽ vì cậu lo cho tôi đến phát sốt, nên cậu đã tự đánh thức mình dậy vào lúc 8h...? Ừ, có lẽ thế, nguyên lai bởi cậu thức-dậy-quá-sớm, thuốc vẫn chưa tan hết, choáng váng là đương nhiên. Nhất định cậu không biết, công thức son dưỡng môi mà tôi dùng khi ở trong phòng tắm hoàn toàn được trộn tạo bởi thuốc gây mê.

Cũng không thể đổ hết lỗi lên tôi do đã chuốc thuốc cậu được, nếu như cậu không đáp trả cái hôn của tôi, thì có lẽ bây giờ tôi vẫn còn đang ở cạnh cậu - nhưng khả năng này rất thấp, hoặc hầu như không, vì tôi nhất định sẽ tìm một phương thức khác để rời đi...

...Cảm xúc của cậu hiện tại...tôi có thể hiểu. Tôi chỉ mong cậu đừng xé toạc bức thư này của tôi trước khi cậu đọc hết. Bởi vì có thể... tôi sẽ không bao giờ được gặp lại cậu nữa. Đây là một bức tâm thư? Ồ, cậu đoán đúng.

Tôi sẽ chết - 50% là thế, bởi lẽ kẻ đối đầu với tôi không phải là dạng bình thường. Ông ta đơn giản chỉ cần dùng sức một chút, cổ tôi đã gãy làm đôi. Ở cạnh ông ta chẳng khác nào đang ngồi trên một hồ bom, với một quả đã được châm ngòi. Hoặc chưa kịp vượt qua tuyến phòng ngự của ông ta, người tôi có lẽ đã thủng vài lỗ từ viên đạn đồng rồi. Tôi đang thật sự rất nghiêm túc.

Cũng đã hai lần tôi định nói với cậu về lý do mình muốn giết ông ta đến như vậy, nhưng lần nào cũng đều bị cắt ngang. Cậu có thể tò mò, và tôi cũng vô cùng khó chịu khi không cho cậu biết. Vì thế tôi sẽ nói rõ.

Mối quan hệ giữa tôi và ông ta đã không tốt ngay từ đầu như mọi người vẫn nghĩ. White Nathan rất bá đạo, rất nguy hiểm. Khiến tôi từ nhỏ đã phải tránh các cuộc gặp gỡ với ông ta, trừ phi là bắt buộc. Bởi lý do đó, tôi đã không hề tha thứ cho ông ta, khi ông ta đẩy tôi đến chân tường của những cảm xúc đau đớn mãnh liệt:

-Ông ta, đã, giết, chết, mẹ, tôi: Người mẹ kiều diễm mà tôi chỉ được tiếp xúc ba năm trên đời, ông ta đã kết liễu mà không chút hối hận hay luyến tiếc, thậm chí là ở trước mặt tôi. Khốn kiếp! Sau quãng thời gian mất trí nhớ, tôi đã lấy lại được một-số ký ức mà tôi cho là khủng khiếp vào ngày đầu tiên gặp ông ta, nhưng tôi không muốn tiếp tục nhớ thêm, vì tình cảm tốt đẹp với Henry và mối quan hệ với ông ta ở hiện tại. Nhờ đó, tôi tránh cho đầu óc mình lụy lại ký ức đến mức tồi tệ.

-Ông ta, đã, chia, rẽ, tình, yêu, giữa, tôi, và, Henry: Bởi lý do lố bịch và hài hước nhất thế giới - rằng ông ta không thích tôi cùng Henry yêu nhau. Ông ta đã vạch ra mặt tối của anh, để tôi cảm thấy bị tổn thương và ghét bỏ anh. Đáng lẽ tôi đã không thể, nhưng lúc ấy tôi không thể làm chủ được, như hoàn toàn bị ông ta điều khiển. Có lẽ không hay cho lắm... khi tôi nói với cậu về tình yêu của mình cùng Hen trước kia, nhưng tôi thực sự yêu anh ấy, rất lâu và rất nhiều, thậm chí còn lớn lao hơn tình yêu với cậu hiện tại - tôi xin lỗi...

Lần ấy đã khiến tôi tổn thương sâu sắc. Tôi còn tưởng mình đã đau đớn đến chết đi. Sự hận thù dấy lên trong tôi mãnh liệt, khi mà kết hợp với cú sốc một vài ngày trước lúc đó - tôi đã hoàn toàn nhớ lại tàn thảm kịch của mẹ tôi.

-Ông ta, giấu, đi, sự, thật, rằng, tôi, và, Henry, là, anh, em, ruột: White Nathan dường như thuộc vào dạng người thích đem nỗi đau của người khác làm chuyện vui cho mình. Ông ta biết tôi và Henry đang yêu nhau, nhưng ông ta đã không hề đề cập tới, hoặc không hề cảnh cáo gì chúng tôi. Ông ta cứ để im như vậy, cho đến lúc tình yêu của chúng tôi sâu đậm nhất, ông ta chia rẽ, và ông ta nói tôi cùng Hen mang chung một dòng máu. Tôi lúc ấy đã muốn rút toàn bộ máu trong người mình đến phát điên!

Nếu không tính những lần... ông ta lột sạch quần áo và suýt chút nữa đã quan hệ cùng tôi - con gái của mình, tôi nghĩ những lý do trên cũng đủ căn cứ để tôi có thể tạo mối thù với ông ta.

Cậu không thể tưởng tượng nổi đâu, nó thật sự rất khủng khiếp, ít nhất là với tôi. Nó đã làm tôi thay đổi cái nhìn về cuộc sống. Và như rằng cả cơ thể, cả con người mình đều được hình thành từ lòng thù hận mà ra. Tôi điên cuồng muốn cầm súng nã vào đầu ông ta một phát, cho dù là phải thỏa thuận với quỷ Satan để làm được điều đó, tôi cũng bằng lòng.

Rồi quỷ Satan cuối cùng cũng xuất hiện.

Ấy là Boss thần bí BP. Tôi đã vô tình gặp hắn ta trong lúc đi dâng mạng người về tay tử thần. Hắn ta đồng ý giúp tôi, và món trao đổi là...

...thân xác và sự tự do của tôi...

.

Ôi, Kuro~ tôi vô cùng vô cùng xin lỗi cậu. Tuy cậu đã bỏ qua chuyện tôi không còn trinh trắng nữa, nhưng mà...tôi biết cậu đang phải chịu tổn thương... vì tôi đã...lên giường với một người đàn ông khác khi cậu không có ở đây.

Xin lỗi cậu, tôi là không còn con đường nào khác...

Tôi không phải xem nhẹ trình tiết của bản thân, nhưng mà...người tôi nhờ hắn giết là White đại boss của cả thế giới. Nếu như White Nathan chết, toàn bộ thế giới ngấm đều sẽ rơi vào tình trạng mất cân bằng và khủng hoảng trầm trọng, nó giống như việc trái đất bị lệch khỏi quỹ đạo vậy, một cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu lại sẽ nổ ra. Hậu quả đương nhiên không chỉ dừng lại ở đó, rất lâu sau mới có thể khôi phục được, hoặc thời gian có thể thay đổi khi tìm một người tài giỏi khác thay thế được ông ta.

Hậu quả nghiêm trọng như vậy, nhưng tôi lại không thể nghĩ rằng hắn chọn một món trao đổi...ừm... khá lỗ đối với mình, khi tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé. À không, ý tôi là..., "lỗ" cho cả tôi và hắn. Tôi thề rằng mình đã muốn giết hắn bằng một nhát dao ngay tại chỗ bởi thứ suy nghĩ hắn đang khinh nhục mình. Nhưng rốt cuộc tôi cũng chấp nhận...vì nếu hắn không giúp tôi, tôi cả đời cũng không thể nào rửa thù - hắn là kẻ mạnh nhất mà tôi biết, trừ White Nathan.

Và 50% tôi còn sống, tôi cũng không thể có tự do để mà đến tìm cậu cho được...

Tôi không thể nào giải thích cho hành động của mình với cậu. Ất hẳn cậu đang nghĩ tôi nghiện trả thù đến phát điên, vì trả thù mà không màng tất cả mọi thứ, ngay cả thân xác, ngay cả cái chết. Có lẽ con người tôi thật sự là vậy, cậu muốn nghĩ tôi như thế nào cũng được. Nhưng Kuro...tôi yêu cậu là thực, cậu không, hay không được phép nghi ngờ tình yêu của tôi dành cho cậu. Thành thực mà nói, đã có lúc tôi nghĩ rằng mình muốn quan hệ thể xác cùng cậu. Lần trong bar ấy... chính tôi đã là người cùng cậu làm chuyện đó. Nếu cậu có thể hiểu suy nghĩ của tôi, rằng tôi không muốn phí phạm lần đầu của mình với một con người điên cuồng không kém White Nathan mà tôi không thích. Vì thế...tôi đã tìm đến cậu, và trao cho cậu lần đầu...Rốt cuộc thì những điều tôi làm được cho cậu chỉ có thể...

Cậu liệu có ủng hộ quyết định của tôi không ...?

À không...thực ngu ngốc rồi... Phải là...

Cậu liệu có tha thứ cho tôi không...?

Hay cậu liệu có để tâm việc tôi có thể gạt đi tình yêu sâu đậm Henry và yêu cậu quá nhanh không...?

Hoặc nếu tôi còn sống, rồi một ngày tôi đứng trước mặt cậu, cậu liệu có mỉm cười chào đón tôi không ...?

...

Tôi rất muốn nghe câu trả lời từ phía cậu, nhưng thôi vậy, câu trả lời hiện tại đã không còn ý nghĩa gì nữa cả.

.....

...

Đừng khóc... tôi rất sợ nước mắt của cậu.

Quên tôi đi, Kuro. Cậu sẽ không phải khóc nữa. Hoặc thời gian quên được là quá lâu, cậu hãy tìm một người bạn gái mới, người nào mà không thể khiến cho cậu khóc ấy...

Nhưng dẫu cậu có quên được tôi, dẫu cho tôi có chết, tôi cũng muốn cậu thăm trước mộ mình, một lần thôi cũng được...

Cảm ơn cậu đã có thể kìm chế mà nghe hết bức thư này...

Cảm ơn cậu đã cho tôi một ngày hạnh phúc, tôi nghĩ là ngày hạnh phúc cuối cùng của đời mình...

Cảm ơn vì cậu đã yêu tôi, đã cố gắng bao bọc chở che tôi...

Giả như tôi có thể ở bên cạnh cậu lâu hơn một chút...

Yêu cậu,

Vĩnh biệt,

Sakura.”

Tôi bóp chặt chiếc máy ghi âm vào trong lòng bàn tay đang run run. Một giọt, rồi lại một giọt nước từ mi mắt chảy tràn vào khoé miệng, vị mặn chát, mẫn đến nỗi người ta còn tưởng đâu đây là vị của muối. Tôi co một chân rồi tựa cằm lên gối, ánh mắt điêm xuyên bởi những tia đo đỏ đau thương thất thần nhìn vào nơi bất định trong không khí. Tôi đau lắm, nỗi đau lan toả mạnh mẽ đến từng hơi thở, và trái tim của tôi như đang chìm sâu trong dung nham, bỏng rát, quặn quại. Tôi đau vì bất ngờ, vì phần nộ, và cả vì sự thật.

Tôi nào có muốn khóc? Tôi đang muốn trở thành con người mạnh mẽ cơ mà! Nhưng...nước mắt cứ tự động chảy ra như thế, tôi không thể ngừng lại được...

Làm sao tôi có thể quên, chỉ vừa mới ngày hôm qua thôi, cô đã ở trong vòng tay của tôi, cùng tôi hưởng trọn một ngày tràn ngập dư vị ngọt ngào, đắm chìm hạnh phúc. Nhưng rồi tất cả đều biến mất vào buổi sáng hôm sau, cứ như một giấc mơ vậy, một giấc mơ vạch trần mọi bi kịch của sự thật.

Sakura đã ở ngay trước mắt tôi, thậm chí là nằm trong tầm tay tôi. Cứ ngỡ đâu tôi đã đưa tay với lấy thành công, và cô biến thành người của mình. Nhưng không, cô bỗng vụt đi mất trước sự ngỡ ngàng của tôi. Bất ngờ và đột ngột nhất, cô đã thuộc về người khác trong khi tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không còn lối đi nào khác cho tình yêu vừa mới nở rộ giữa tôi và cô ư?...

..

Không, nhất định vẫn còn cách cứu vãn...!

Tôi bật người dậy, gạt vội đi những giọt nước mắt yếu đuối còn đọng lại trên gương mặt. Cố gắng hoàn thành công việc vệ sinh cá nhân một cách nhanh nhất, tôi chui chu lại trong chiếc áo sơ mi sọc caro và bước ra khỏi khách sạn.

Tôi hướng ánh mắt tới cột đèn giao thông phía xa. Sau đó lại nhìn đến những con người đang bận bịu giữa dòng đường. Xe đông, người đông, nhưng khung cảnh này lại khiến tôi trở nên hiu quạnh hơn bao giờ hết.

Xuân nả vào trong không khí hơi thở lạnh lạnh, mạnh mẽ làm tăng sự hiu hắt tận sâu trong tâm trí tôi.

Trèo lên một chiếc taxi, tôi lãnh đạm mở miệng, “Cho tôi đến công xưởng X.”

...

----END CHAP 54----

Note: (*) Giấc mơ sáng suốt là giấc mơ mà người mơ biết mình đang mơ.

Phản tự kỉ: Mình từng mơ mình bị chém, một người bạn trong mơ hỏi mình: có đau không?, ngay sau đó mình trả lời trong mơ: Mơ thì lấy gì mà đau!? -_-
-_- -_- => giấc mơ sáng suốt J)

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Bắt Cóc

Công xưởng X, người ta sẽ nghĩ nó nhỏ nếu đứng nhìn từ góc độ ngoài. Nhưng bước vào bên trong, tôi cảm tưởng như rằng nó vừa được kéo giãn cả tắc chỉ trong vài phút.

Dĩ nhiên là tôi mới lần chân vô cửa không lâu, đã có một kẻ đeo kính đen đứng trước mặt, chặn lối đi của tôi. “Công xưởng đang được sắp xếp lại các thiết bị cho một cuộc khôi phục. Để tránh nguy hiểm, xin các vị lần sau hãy tới.”

À, lý do cũng hay đấy. Tôi như không quan tâm lời nguy biện trá hình của hắn ta, trực tiếp đi vào vấn đề chính. “Tôi cần phải nói chuyện với boss của các anh.”

Hắn có chút ngạc nhiên, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn nhất, hắn không còn chút sắc thái, nói với thứ giọng Mexico nặng nề khó nghe. “Nơi này không thích hợp dành cho cậu. Cậu có thể xuống thị trấn tìm hộp đêm mà nhảy nhót chung với lũ vượn. À, mà hộp đêm ban ngày làm gì đã mở cửa nhỉ? Thôi, cậu cố gắng tìm nơi khác mua vui đi.”

Tôi cuộn chặt tay, bức tức nhìn hắn. Những tưởng là một kẻ đảng hoàng lịch sự, chẳng ngờ đầu hắn lại để lộ đuôi cáo của mình khi dám coi khinh tôi. Nếu chữ “nhìn” không có giá trị trong tôi thì có lẽ tôi đã đâm hắn từ lâu rồi. “Một lần nữa, tôi muốn gặp boss BP thần bí của các anh!”

Ngạc nhiên khi chủ từ mình bị gọi tên, hắn bất chợt trở nên vô cùng phòng bị. “Cậu là ai?”

“Yosuke Kuro. Một học sinh trung học.”

“Tôi không biết boss BP là ai.”

Nhìn mặt cổ tồ về giả nai ngu ngốc của hắn ta, tôi càng muốn phát tiết. Sẵn trong người đang tích tụ cơn buồn bức từ những sự việc trước đó, tôi vùng tay đâm vào mặt hắn một cú. Tôi không nghĩ hắn sẽ né tránh kịp, và chính xác là như vậy. Không thể né tránh, nhờ đó mà máu trong mũi của hắn dần dần chảy ra. Tôi lúc này mới có thể trút giận được đôi chút.

Hắn ta hung hãn lao về phía tôi như thiêu thân, miệng lầm bầm từ gì đó mà tôi không tài nào nghe ra, có thể hắn đang chửi thề bằng tiếng Mexico những từ: “chết tiệt!”, “khốn kiếp!”, đại loại vậy. Tuy nhiên, tôi không có nhiều thì giờ phân tích tiếng chửi của hắn, trước hết là đánh cho hắn ngã mà không có cách nào đứng lên được. Tôi ném balo sang một bên và lao vào hắn liền sau đó.

Cơn tức giận sẽ làm cho con người mất đi sự bình tĩnh, nhưng đôi khi cũng khiến người ta hiểu chiến và hăng hái hơn. Chỉ trong phút chốc, tôi đã hoàn toàn knock out được hắn, kẻ mà cao hơn tôi những chục phân bằng những cú đâm.

Khi tôi đã lướt qua hắn khoảng mười bước chân, lại có thêm một nhóm người áo đen từ đâu ủa ra bao vây lấy tôi. Không những đông, mà họ còn có cả súng nữa. Tôi để phòng quét ánh mắt một vòng quanh họ, mạnh miệng nói. “Cút về tìm chủ nhân của các người đến đây, tôi muốn gặp hắn.”

Bọn họ nghiêng răng định bắn tôi. Nhưng đã có một kẻ giơ tay lên ra hiệu dừng lại sau khi nghe gì đó từ trong hearphone, có lẽ đó là lệnh từ bên trên. Ngay khi họ hạ súng xuống, tôi còn nghĩ là họ sẽ dẫn tôi đến gặp BP. Nhưng sự đời không đơn giản như vậy, họ chỉ đứng im, đứng im, đứng im toàn bộ khiến tôi cau mày, máu nóng tràn lên đến não.

“Hắn ta đang đến đây ư?”

Họ không xem câu hỏi của tôi đáng một ký lô nào cả. Dĩ nhiên tôi càng trở nên tức giận, chưa bao giờ tôi cảm thấy không thể kim chế nổi bản thân như thế này.

Tôi vừa lao đến, có ý định muốn giao pha một trận, bọn họ lại thêm lần nữa giương súng lên cao. Một cách nhanh chóng nhất, kẻ giơ tay ra hiệu lúc nãy đã gắt. “Không được bắn!”

Tôi không rõ bọn họ đang định làm gì, nhưng cứ phải làm thỏa cơn bức tức của mình trước đã. Bọn họ tuy không bắn tôi, đương nhiên cũng vẫn cùng tôi giao chiến nếu như không muốn thân thể mình tổn thương.

Họ quá đông, những 6 người. Ấy vậy mà chẳng rõ bằng sức lực gì, tôi đã hung hăng chấp tất cả. Nhưng tôi đã không nghĩ mình thắng cho đến khi không còn một kẻ nào đủ sức đứng dậy.

Tôi nhìn chòng chọc vào bàn tay mình, đây mà một loại kì tích chẳng? Thật là khi tức giận, có trời mới biết bản thân làm được những gì. Nhưng thôi, tôi không có thời gian để ở đây mài mề đắm chìm trong niềm sượng lảng khi đánh bại nhiều người như vậy. Rất nhanh sau đó, tôi cúi người xuống, giật thật mạnh cổ áo của một kẻ. “Làm thế nào để gặp boss của các anh?”

Tiếng cộp cộp của bước chân truyền đến tai tôi dần dà rõ hơn. Tôi ngừng phát đầu dây, nhìn vào một nhân ảnh đang tiến về phía mình. Khí chất hắn ta khác với toàn bộ người ở đây. Có lẽ là một người có địa vị cao hơn, hoặc chính là boss BP.

“Hạ nhiều người của tôi như vậy nhưng cậu vẫn chưa chịu *đi*?” Đi? Tại sao tôi lại phải đi trong khi mục đích của tôi đến đây là để tìm boss BP?

Tôi đứng dậy đối diện với hắn. “Anh là ai?” Đoán chừng khoảng tầm 30, hắn ta cũng là một mỹ nam, đẹp trai và quyến rũ, tuy mặc trên người bộ vest đắt tiền nhưng vóc dáng anh tú, cường tráng của hắn ta vẫn cứ thể lộ ra. Ấy vậy mà khi so với Nathan đại boss, cha của Sakura, hắn vẫn không thể nào sánh bằng.

“Kẻ mà cậu đang muốn tìm?”

Tôi đã đoán đúng. Tuy vậy, hắn vẫn hơi khác so với tưởng tượng của tôi. Sau khi hình dung lại bộ mặt của Thomas Peter mà hắn ta đã giả dạng trong bữa ăn, thật sự quá khác biệt.

Kết thúc suy nghĩ. Lập tức, tôi nhảy bổ vào vấn đề chính bằng cách gào vào mặt hắn. “Tên khốn! Đẹp đi cái thoả thuận ngu ngốc của anh! Ngừng giúp Sakura báo thù và trả cô ấy về bên tôi!”

“Suy nghĩ của đám trẻ thực sự rất hay ho.” Hắn phá lên cười. “Cậu nghĩ đây là một trò chơi trẻ con, muốn dừng là dừng được ư?”

Sau tất cả những lời lăng nhục từ những kẻ lớn tuổi hơn, tôi thật sự rất muốn hét lên thật to: “Tôi đã trưởng thành rồi!” Nhưng không thể, làm vậy chỉ càng khiến tôi trông trẻ con hơn trong mắt họ thôi.

Tôi cố gắng điềm tĩnh nhất trong phạm vi của mình. “Bởi vì tôi không thể dừng, nên mới đến tìm anh.” Tôi chẳng rõ mình đang làm những gì, nhưng tôi có thể nhận định rằng đây là một trong những việc mà tôi cần làm ngay trước mắt - nó không đơn giản chỉ là xuất phát từ cảm tính. “Tôi biết anh sẽ không dễ dàng gì thay đổi, nhưng mà, anh có thể lấy một thứ gì đó từ tôi, thay vì Sakura?” Tôi tình nguyện như thế, thà rằng tôi mất một thứ gì đó, còn hơn để Sakura trở thành người của hắn ta.

“Một thứ từ cậu?” Khoảnh khắc nhận ra lỗ hổng trong lời nói của mình, và nhận ra những điều hắn sẽ nói tiếp theo, tôi chết lặng, cảm thấy muốn chửi rửa bản thân khốn cùng. “White Cherry? Tôi sẽ lấy cô ta từ tay cậu, được chứ?”

“Ngoại trừ cô ấy.” Tôi siết chặt bàn tay, đến nỗi móng tay cắm sâu vào trong da thịt.

“Cậu đã không có ngoại trừ nào.”

“Nhưng bây giờ thì có.” Tôi không thể miêu tả được cảm xúc hiện tại của mình. Dù nhận diện được kẻ trước mắt rất nguy hiểm, nhưng tôi vẫn muốn lao vào hắn với ý niệm đánh hắn te tua bầm dập. Dường như tôi không thể nhẫn nhịn lâu nổi nữa.

Hắn hếch cao đôi lông mày, cho qua câu đáp của tôi, hắn tỏ ra trầm ngâm, mũi chân khẽ đi di xuống nền đất, giống như là hắn đã sẵn sàng tiếp đón của tôi bất cứ lúc nào. “Lấy cậu cũng không tệ. Nhưng tôi sẽ mất thêm một khoá đào tạo. Trong khi đó, cô ta đã có đầy đủ hành trang của một chiến binh tài năng.”

Dụng ý của hắn ta tôi có thể nhận ra. Bất cứ ai cũng đều muốn bên mình có một nhân tài hữu dụng, đặc biệt là bông hoa toả hào quang ở cả hai thế giới trắng và đen như cô. Nhưng...

“Chẳng có lý do gì để anh ép buộc cô ấy ...ngủ với mình cả!” Ngoài sự phẫn nộ ra, kèm trong câu nói của tôi còn là sự chua chát hiện hữu rõ ràng.

Hắn không trả lời vội. “Cậu biết rồi ư? Đau đớn nhỉ, trông cậu đã hạnh phúc với cô ấy trong khách sạn thể kia mà~” Thái độ bồn chồn pha trong lời nói của hắn còn nhiều hơn là sự cảm thông. Trong khách sạn? Nghĩa là hắn đã biết. Không loại trừ khả năng người gửi lời nhắn gì đó khiến cô sa sầm mặt mày trong bữa ăn hôm ấy là hắn. Rồi hắn đi đến lời giải đáp. “Người của tôi, tôi muốn dùng thể nào thì dùng. Không đúng sao?”

“Khốn kiếp!” Tôi gầm nhẹ, chìa mũi súng về phía hắn. Tôi cảm giác mình sắp bùng nổ và không thể không chế được bản thân, tôi muốn làm gì đó để gạt đi phần nào sự tức giận.

Hắn giơ hai tay lên, nhưng không giống với đầu hàng, mà là hắn đang cố tình mời gọi viên đạn từ trong ống súng của tôi, về mặt lộ liễu một sự thách thức. Thậm chí sau khi tôi nhắm thẳng vào tim hắn và mở khoá nòng, hắn vẫn đứng vững như vậy.

Tôi không thể bắn hắn, bởi nếu hắn chết, Sakura cũng vẫn sẽ tiếp tục, và cô càng gặp phải nguy hiểm hơn khi không có kẻ mạnh tương trợ như hắn. Hãy giết hắn vào sau ngày mai, giết hắn vào sau ngày mai... Tôi tự thôi miên bản thân, nhưng không cách nào có thể giúp cho cơn giận dữ đến điên cuồng trong tôi có thể giảm đi.

Tôi vẫn không hạ đôi tay đang run run xuống, hốc mắt hắn lên những tia đỏ gai góc tượng trưng cho sự oán giận đến mức điên tiết. Tôi hét lên một tiếng, chìa súng vào một trong những người nằm gần đó rồi bắt đầu nhả đạn. Một phát, hai phát, ba phát...cho đến khi thân thể kẻ đó chỉ toàn một màu máu với những vết thương lỗ chỗ khắp cơ thể.

Tôi mím môi, kinh hãi nhận ra những gì mà bản thân vừa làm. Cái xác chết đó, trông vô cùng kinh khủng.

Hắn nhú mi, từ nhìn về mặt hốt hoảng của tôi, hắn chuyển sang nhìn đến cây súng trên tay tôi. “Cậu thật biết tận dụng cây súng White Cherry cho mình.” Hắn mỉm cười ẩn ý. Nhưng tôi hoàn toàn không để tâm đến lời hắn nói, mà tôi chỉ mãi theo đuổi cảm xúc muốn giết chết hắn ngay lập tức, mặc cho tôi đã vừa giết thêm một mạng người.

Chợt chiếc điện thoại trong túi tôi vang lên một hồi chuông. Dù vậy tôi vẫn không mảy may quan tâm, chỉ nhìn hắn chăm chăm với ánh mắt hăm he đòi mạng.

“Nghe máy đi, cậu nhóc.” Thấy tôi vẫn không nhúc nhích, hắn cắt thêm lời. “Tôi đoán chắc rằng cậu sẽ bỏ lỡ điều thú vị gì đấy nếu không nghe máy.”

Tôi cố gắng nuốt trôi cơn tức, áp điện thoại vào tai trong khi tay còn lại vẫn cầm súng, và mắt vẫn nhìn hắn không dứt. Tôi chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã vọng đến một giọng nói lạ. “Xin chào Yosuke Kuro. Chúng tôi là một nhóm bắt cóc chuyên ngành. Hiện tại, chị cậu đang nằm trong tay chúng tôi.”

Khoan đã...ý bọn họ là sao? Chị, tức Shirin ư?

Cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi là tiếng la hét của một người con gái từ dây bên kia. “Kuro! Cứu chị với, bọn chúng đang trói chị! Bọn chúng đòi giết chị!”

Tôi nghiêng rằng, tất thấy những cơn tức giận như đổ dồn vào tôi cùng một lúc, tôi gào ầm lên. “Các anh muốn gì?!”

“Một khoản tiền mặt trị giá 20000\$ để đổi lấy cô ta.”

“20000\$? Hiện tại, tôi không có số tiền lớn đến như thế!”

“Chúng tôi không biết. Cậu tốt nhất nên làm *như thế nào đó* để cô ta có thể sống. Nếu 9h sáng mai, chúng tôi không thấy mặt cậu tại địa điểm mà chúng tôi sẽ gửi cho cậu sau đó, tôi sẽ giết cô ta. Nếu cậu lo cho tính mạng của cô ta, tốt nhất nên làm theo ý chúng tôi.”

Tôi cảm thấy choáng váng. Ngày mai ư?

“Đôi thời gian nội trong ngày hôm nay có được không?” Hiện tại tôi không có đủ bấy nhiêu số tiền, dĩ nhiên phải mở một cuộc giải cứu. Nhưng cuộc chiến của Sakura sẽ khởi động vào ngày mai nếu tôi không thành công thuyết phục BP thay đổi kế hoạch - và dĩ nhiên là vậy rồi. Tôi không thể phân thân để đồng thời tham gia hai chiến sự ở hai nơi để cứu hai con người được, cũng không thể bỏ một trong hai được.

“Không. Chúng tôi sẽ không thay đổi, *ngày mai*, và chỉ một mình *cậu*.”

Hai tiếng “Khoan đã!” của tôi đã được thốt ra cùng lúc với tiếng tút tút ngắt máy.

Khi nhìn vào vẻ mặt giảo hoạt và trêu ngươi của hắn, tôi không thể nào nghĩ đây chỉ là một sự ngẫu nhiên nổi nữa. “Chính anh đã bày ra trò này phải không?!” Nói xong câu này, tôi cảm thấy không đúng cho lắm.

Hắn nhún vai một cái. “Tôi chẳng có động cơ gì để làm thế cả.”

Phải, hắn không làm, Sakura mới là người làm việc đó. Cô muốn ép tôi phải đi cứu chị, và không cho phép tôi cùng tham gia vào trận chiến nguy hiểm này cùng mình. Nếu đây là một chiêu trò của cô, có lẽ Shirin sẽ không nguy hiểm..

Thấy tôi đắm chiêu ngắm nghĩ một lúc lâu, hắn lôi từ trong túi ra chiếc điện thoại và mở một đoạn ghi âm. Trong đoạn ghi âm ấy là giọng của Sakura với nội dung: “Nếu Kuro đã đoán ra được, hãy nói với cậu ấy rằng, tôi sẽ chẳng khoan dung với Hanazuki Shirin đâu, chị ta đã từng khiến tay tôi bị gãy, tôi nhất định sẽ bắt chị ta đền mạng - nếu như Kuro không đi cứu chị ta.”

Tôi khép chặt đôi mắt và bắt đầu gồng mình lên. Trong tôi không còn cảm nhận được gì hơn ngoài sự bế tắc vô bờ. Sakura một lần nữa làm khó tôi khi ép buộc tôi phải chọn một trong hai người là cô và Shirin.

Được rồi, lần này tôi sẽ chọn cả hai, dựa vào chính khả năng của mình.

Tôi lờ mờ một cái trước khi quay người bỏ đi, hắn vẫn chỉ nhìn tôi với ánh mắt thách đấu, sau buông một câu nói mà tôi nghĩ ấy thực tâm là suy nghĩ của hắn. “Cậu yên tâm. Tôi sẽ không để con át của mình chết đâu.”

Cho dù là vậy, tôi cũng không thể uỷ thác cô cho hắn hay cho bất kì ai được.

Tôi nghĩ mình cần bắt đầu với địa điểm mà bọn người kia sẽ gửi. Về đến khách sạn, tôi ngồi chờ trên chiếc giường trắng của mình, đôi khi lại đứng lên và di chuyển mọi chỗ trong căn phòng thể hiện thái độ bồn chồn, tay nắm chặt điện thoại để chờ một tin nhắn hẹn địa điểm. Nhưng cho đến tận chiều, màn hình điện thoại đã chẳng hề sáng lên.

Cảm thấy quãng thời gian kiên nhẫn đã quá lâu, tôi đứng phắt dậy, xách balo bắt ly thân và tiến ra khỏi khách sạn. Nơi tôi cần đến là trạm điện thoại công cộng mà bọn bắt cóc kia đã dùng khi gọi cho tôi, qua điều tra bằng một số thủ tục thông minh của điện thoại lên máy tính, tôi biết vị trí của nó nằm ở đâu.

Không thể nào dẫn theo Shirin đang bị trói đến một buồng điện thoại công cộng nào đó mà không bị bất kì ai nghi ngờ, chỉ có thể giải thích: hoặc nhất định nơi ấy rất vắng người, hoặc bọn chúng đã ghi âm lại lời kêu cứu của Shirin từ trước để làm bằng chứng cho tôi tin. Nhưng dù là trường hợp nào, tôi cũng nhất định phải tìm được một manh mối gì đó khi đến nơi ấy.

Sau khi mò mẫm tìm đường với căn bệnh quái gở, tôi cuối cùng cũng đứng trước một buồng điện thoại công cộng. Nơi đây gần ngã sáu đèn xanh đèn đỏ, xung quanh quả thật rất nhiều người đi lại trên con đường lớn. Có thể ai đó sẽ nhìn thấy hắn ta chẳng?

Dò xét bên trong buồng một lúc, và nhận thấy không có gì khả nghi, tôi phóng ánh mắt đến một trong những chiếc camera giao thông đang hướng về phía mình, lặng người đi vì suy nghĩ trước khi nhắc máy gọi cho kẻ cần gọi. “Tôi là Yosuke Kuro.” Tôi ngay lập tức nói khi bên kia vừa bắt máy. “Tôi muốn

anh giúp tôi một chuyện.”

“Nói xem, lý do để tôi phải giúp cậu.” Saito Suichi cười thích thú.

Tôi biết ngay là hắn sẽ đặt ra những câu hỏi tương tự như thế này, vì thế mà tôi đã đáp rất nhanh. “Tôi muốn đâm đầu vào chỗ chết, nếu anh muốn tôi chết, tốt hơn hết là hãy giúp tôi.”

“Tuyệt.” Hắn ha hả cười, nhưng qua giọng điệu đôi chút cợt nhả, dường như hắn không hề tin với lời nói của tôi. “Nói thử xem.”

“Cột đèn giao thông số 4 khu vực 35. Tôi muốn xem đoạn camera ghi lại những gì vào khoảng...” Ngưng một lát, tôi liếc nhìn đồng hồ, rồi nhắm mắt và bắt đầu nhắm tính toán. “...5 tiếng trước đây.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Ờ...”

“Hơi khó đấy, tôi biết cậu sẽ không bao giờ làm được.” Hắn cười phá lên, khoe khoang thể hiện mình. “Chờ tôi 2’.”

Khoảng hai phút sau, hắn gửi đến tôi một đoạn video. Tôi đứng tại chỗ, chăm chú theo dõi hồi lâu cho đến đoạn có một kẻ khả nghi xuất hiện trong buồng điện thoại. Tôi nhanh chóng chụp lại giây ấy, bắt đầu xăm xoi con người này.

Hắn ta là người da màu, cao to, mặc một bộ jacket đen, nhưng tôi không thể thấy rõ khuôn mặt vì hắn đeo khẩu trang và mắt kính. Phóng to màn hình hơn, tôi nhìn thấy phía sau gáy hắn có một hình xăm giống như lá cây đã được cách điệu.

Tôi cảm bức hình đi hỏi tất cả những người xung quanh, nhưng không ai là trông thấy hắn cả. Không bỏ cuộc, tôi ghé vào những hàng quán gần đó để hỏi thăm.

“Có. Hắn đã vào đây mua một ít băng dán và một vài đôi ủng.”

Tôi mừng rỡ khi anh chàng trông nom cửa hàng tiện lợi trả lời như thế. Tôi nhanh chóng hỏi thêm. “Thế anh có biết hắn ta đi đâu không?”

Sau khi nhận được cái lắc đầu của anh ta, tôi ngưng cười. Tôi rất không muốn bản thân mừng hụt, hay lần này lại không thu thêm thành quả gì. “Hắn chỉ vào đây mua băng dán và ủng, rồi rời đi ngay sao?”

Cái gật đầu của anh ta đã hoàn toàn làm tôi lại hoàn toàn rơi vào trạng thái bế tắc. Nếu hôm nay không cứu được Shirin, nhất định mọi sự sẽ lở dờ vào ngày hôm sau. Tôi nhất định phải tìm ra Shirin trước thời gian bọn chúng yêu cầu, nghĩ được đến thế, quyết tâm lại hùng hực trong tôi.

“À...khoan đã.” Anh ta gọi khi tôi đã bước đến cửa. Tôi lập tức quay phắt đầu lại với niềm hy vọng nhỏ nhoi về một manh mối nào đó. “Trước khi mua ủng, hắn ta có gọi một cuộc điện thoại.”

“Anh có nhớ hắn nói gì không?” Một manh mối, đây nhất định là một manh mối.

“Nếu tôi nhớ không lầm...” Anh ta gãi cằm nghĩ ngợi. “Hình như hắn nói: Bắn chết khiếp! Thậm chí là ống quần của tao đã ướt đẫm hết lên rồi này!”

Ngay lập tức, một suy luận hình thành trong đầu tôi. “Ôi! Rất tuyệt.” Tôi cười và gửi lời cảm ơn đến anh ta.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên trong tâm trí tôi là một con đường đất đỏ, đôi khi là một vài vũng bùn nhỏ để khiến ống quần của hắn ta đỏ bẩn lên như vậy. Nhưng mùa này không mưa, sẽ không có bùn, không loại trừ khả năng con đường đó có một xe tưới nước tự động thường xuyên chạy qua, tức gần nơi ấy có một công ty công trình đô thị. Đó cũng là lý do vì sao mà bọn chúng phải mua ủng.

“Anh biết nơi nào gần đây có con đường đất đỏ gần một công ty công trình đô thị không?”

“Có. Nó nằm ở phía Tây Bắc.”

“Chỉ một thôi, đúng chứ?”

“Theo tôi biết thì là vậy.”

Tôi mở bản đồ tiện ích và bắt đầu dò tìm, sau đưa đến trước mặt anh ta. “Có phải là ở đây?”

“Chính nó.” Không mất quá nhiều thời gian, anh ta đã gật đầu xác nhận.

Tôi nhón miệng cười rồi hỏi nốt một câu cuối. “Hắn ta đã mua bao nhiêu đôi ủng?”

“11 đôi.”

11 người? Tôi nhắm mắt, gơ hai tay đến trước mặt và cuộn chặt thành quyền. 11 người, sau khi tìm được chính xác vị trí của Shirin ở hiện tại, tôi không thể không tính toán một cách chu toàn đến kẻ sách cứu thoát chị khỏi tất-cả-bọn-họ. “Được rồi. Bán cho tôi một đôi, cảm ơn rất nhiều, anh bạn.”

Tôi rời khỏi cửa hàng, lần theo địa chỉ để tìm kiếm. Nhưng trước khi ấy, tôi đã hoàn thành một cuộc gọi thoại cùng anh Thâm trầm. “Tôi cần một ít thuốc gây mê tác dụng chậm.” Tôi nghĩ, tôi sẽ cần đến nó sớm thôi.

“Ừ.” Anh ta không thắc mắc gì nhiều, trực tiếp nhận lời.

...

Tôi đang đi bộ trên con đường đất đỏ đầy những vũng bùn gần một công ty đô thị. Nơi này là vùng hẻo lánh khá xa khách sạn tôi ở, và rất xa so với công xưởng X. Nếu muốn quay về đúng thời gian cho phép của bản thân, tôi phải tranh thủ từng phút từng giây.

Xung quanh nơi này có lác đác vài căn, tôi không ngại gõ cửa từng nhà và đặt ra những câu hỏi.

“Xin chào. Anh có thấy một nhóm người khả nghi đi ngang qua đây không? Ý tôi là một nhóm người lạ từ nơi khác chuyển đến?” Tôi lập tức cất tiếng ngay khi một người đàn ông cao to mở cửa. Tôi không nhớ đây là ngôi nhà thứ bao nhiêu trong số “vài căn” mà tôi đã hỏi thăm.

Anh ta nhìn tôi một lát, không trả lời. Ngay lúc tôi nghĩ họ không hiểu tiếng phổ thông, hay lúc tôi đang cố gắng nhớ một vài từ lóng địa phương, anh nọ lại cất tiếng. “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Tôi gật đầu cảm ơn. Định quay người đi, tôi bỗng để ý thấy một vết xăm hình lá cây cách điệu sau gáy hắn.

Trong khi hắn ta vừa đóng cửa, tôi mở tròn đôi mắt đứng lặng tại chỗ. Cố gắng nuốt trôi sự bất ngờ vào trong lòng và chuẩn bị tâm lý cho những sự việc có thể xảy ra tiếp theo, tôi gõ cửa một lần nữa.

Hắn ta mở cửa, gương mặt không một chút thân thiện.

“...Tôi bị lạc rồi. Nếu anh không phiền, anh có thể cho tôi ngủ nhờ một đêm không?”

Hắn ta nhìn tôi, với ánh mắt ẩn chứa nội dung không muốn cho tôi vào bên trong. Không lâu sau, hắn cũng gật đầu chẳng mấy niềm nở. Tôi như trút được một ngụm khí nặng nề từ trong buồng phổi.

Theo chân hắn, tôi bước chậm rãi vào bên trong rồi quét mắt một vòng xung quanh. Tuy to hơn những căn nhà bình thường nơi đây, nhưng nó vẫn khá ọp ẹp với cái sàn nhà trải gỗ. Trông mọi thứ vật dụng không quá sáng sủa, được bố trí không mấy tự nhiên, nặng hơn thì có thể dùng từ “cẩu thả” để hình dung. Nếu tôi không phải là con người tẻ nhạt, có lẽ tôi đã thốt lên suy nghĩ của mình: Ô, nó thật giống với một cái nhà kho!”

Quan trọng nhất ấy chính là, nơi này có rất nhiều phòng, và tôi không đoán biết được phòng nào là nơi đang giam giữ Shirin cả.

----END CHAP 55----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Giải Cứu

..

“Tôi nghĩ nhà anh không nhiều người đến như vậy.”

Hắn ta liếc theo ánh mắt tôi để nhìn những dấu chân còn in hằn trên nền nhà. Phải, căn nhà đủ bụi bần để tôi có thể nhìn thấy cả dấu chân. Nhưng hắn đã tỏ ra không quan tâm đến lời nói của tôi, chỉ gơ tay dẫn đường. “Lối này.”

Tôi xốc balo trên vai, cũng không lấy làm để ý, bởi vì hắn ta không phải kẻ đầu tiên phớt lờ những lời nói của tôi. Hắn dẫn tôi đến trước một cửa phòng rồi chậm chậm đẩy vào. Tiếng cửa kéo kẹt kêu, một mùi bụi bần bốc từ trong phòng ra khiến tôi cảm thấy ngạt thở.

Họ định cho tôi ở trong căn phòng này sao?

Thôi được, tôi bây giờ không phải là Hoàng tử Yosuke Kuro, chỉ là cậu nhóc Yosuke Kuro mà thôi.

“Chắc là căn phòng này đã lâu không có người ở.” Tôi mỉm cười gượng gạo, phát biểu một lời chê khéo. Hắn ta không nói gì. Thấy tôi yên vị trên một chiếc giường không nệm êm với cái balo, hắn mới đóng cửa bỏ đi.

Tôi tắt đi nụ cười nhột nhột, khẽ thở phò một hơi. Chui vào trong hang cộp và ở một chỗ cùng lủ cộp quả thực không thoải mái chút nào.

Tôi tiến về phía cửa phòng, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Chắc chắn có 11 địch thủ đang đề mắt đến căn phòng của tôi, cụ thể là đến tôi. Tôi không thể làm chuyện lên lút đại loại như cố tìm ra nơi nhốt Shirin được. Bắt buộc tôi phải nghĩ kế.

Theo những gì tôi quan sát được từ khi bước vào đây, ngôi nhà này có ba phòng ngủ với một căn bếp, và còn tầng trên mà tôi chưa thể nhìn ra nữa. Số lượng phòng vô cùng nhiều. Làm sao để có thể qua mắt bọn chúng để kiểm tra từng phòng đây?

Trong đầu tôi nhanh chóng nảy lên một ý tưởng. Ấy là...đề bọn chúng tự dẫn Shirin đến trước mặt tôi..

.

Sau khi đã bỏ một vài thứ vào trong đường ống nước của căn phòng tôi đang ở, tôi cầm theo bộ quần áo và gõ cửa phòng đối diện. “Anh gì này.”

Hắn ta đột ngột xuất hiện sau lưng tôi, tôi hơi giật mình, ném ánh mắt vô cùng phòng bị đến hắn. “Chuyện gì thế?”

“Đường ống nước bị tắc rồi, tôi có thể mượn phòng anh để tắm?”

Hắn suy nghĩ một lúc, sau cũng mở cửa cho tôi bước vào. Tôi cố ý đảo mắt đi xung quanh như kiểu đang-tìm-kiếm-một-thứ-gì-đó, hắn nhìn theo, để lại một cái nhủm mảy. “Phòng tắm ở bên trong.”

Tôi gật đầu, rồi nhanh chóng tiến vào trong và vệ sinh thân thể. Căn phòng này không có gì lạ, không có dấu hiệu người bị nhốt. Điều quan trọng là, dường như kiểm tra một phòng như vậy đủ để *gây nghi ngờ* cho hắn ta rồi.

Hay là thêm một phòng nữa nhỉ?

Sau khi tắm xong, tôi nán lại một chút trong căn phòng, ngắm soi từng kẻ hở - mặc dù tôi biết căn phòng này không hề có dấu hiệu đáng nghi từ trước. Cho đến khi hắn đẩy cửa bước vào, tôi *cố tỏ ra* giật mình với những hành vi lên lút nhất có thể.

Tôi biết là hắn đang nghi ngờ.

“Cậu làm gì vậy?”

“Không có gì.” Tôi nhún vai, nhìn hắn với ánh mắt áp lực. “Tôi muốn xuống bếp. À...tôi sẽ phụ anh nấu một vài món cho bữa tối. Thú thật thì...tôi không ăn được những thứ không do chính mình nấu.”

Căn bệnh quái lạ mà ít người biết đến của tôi thật có tác dụng trong tình cảnh này - tức khiến cho lời nói thật của tôi biến thành một lời nói dối *có chủ đích*. Hắn trầm tư giây lát, sau cũng đồng ý dẫn tôi đến căn bếp.

Tôi nấu một vài món, hắn vẫn đứng bên cạnh quan sát tôi. Tôi tự tin thể hiện màn nấu nướng, cùng màn...diễn xuất của mình - tôi lại một lần nữa len lén liếc quanh căn phòng, kiểu như muốn-tìm-kiếm-một-thứ-gì-đó.

Và bây giờ thì có lẽ nghi ngờ của hắn đã được đẩy lên cao.

Trong suốt quá trình, tôi hoàn toàn không thấy những kẻ còn lại, có vẻ như bọn chúng đang ở cùng với chị Shirin. Một kẻ cũng được, một kẻ giám sát tôi, khiếm luôn việc làm bằng chứng cho những hành vi của tôi cũng đủ rồi.

Tối đó, tôi vừa nhai cơm, vừa nhìn hắn hoàn thành *phần ăn của mình*. Sau khi kết thúc bữa ăn, điện thoại tôi vang lên một hồi chuông, tôi nhìn hắn bằng ánh mắt thận trọng, sau đó cười nhẹ và xin phép ra ngoài sân “nghe điện thoại”.

Thực chất, hồi chuông ấy chỉ là chuông báo thức được tôi cài đồng nhạc với chuông điện thoại từ một vài giờ trước. Tôi tiến ra ngoài, tắt nhạc chuông báo thức và giả vờ như đang nhận cuộc gọi thoại, tôi áp nó vào tai, bắt đầu cử động miệng để hình thành một cuộc nói chuyện ảo với... cái điện thoại.

Bọn người kia đang ở phía trong theo dõi tôi - tôi chắc chắn thế. Nhưng bọn họ không thể nghe tôi nói gì, vì tôi đứng khá xa những nơi có thể lẫn khuất. Cử động miệng là cách đơn giản nhất để bọn chúng hiểu lầm tôi đang có một cuộc điện thoại mật.

Rồi tên da đen có vết xăm tiến lại gần tôi. Với điệu bộ giật bản mình, cùng lời nói: “chúng ta sẽ nói về vấn đề này sau” vào trong điện thoại, tôi đã hoàn toàn thành công trong việc đưa *nghi ngờ* của hắn ta đến *kết luận*.

Có lẽ hắn ta đang khẳng định trong đầu rằng, tôi đã biết tất cả mọi chuyện, và tôi đang cố gắng tìm Shirin.

Dù trong lòng đang cười toe toét vì mọi thứ đúng như dự định, nhưng ngoài mặt tôi vẫn không thể không lấp bấp. “Anh...à, có chuyện gì sao?”

“Tôi chuẩn bị đóng cửa đi ngủ, cậu nên vào nhà.”

Tôi ồm một tiếng rồi trở về phòng mình, trong lòng vừa nôn nao lo lắng vừa háo hức, không biết liệu kế hoạch lần này có thành công. Nếu mọi thứ không đi theo logic của tôi, có lẽ tôi sẽ không thể tìm được nơi chị giam giữ, hướng chỉ là cứu chị.

Nhưng tôi vẫn nắm chắc phần thành công hơn là phần thất bại.

Tôi vào trong phòng của mình, đứng im một chỗ chờ đợi. Sau khi cảm thấy quãng thời gian đủ lâu để có ai đó có thể đứng nghe lén bên ngoài, hoặc dùng thiết bị nghe lén từ xa, tôi nhanh chóng nói vào trong điện thoại, vờ như đang gọi ai đó. “Ừ, tôi đây. Xin lỗi, ối, một chút nữa là tôi đã bị bắt quả tang rồi.” Tôi ngừng một lát rồi nói tiếp. “Ừ, bọn chúng tiến về phía tôi trong khi tôi đang nói chuyện với cậu.” Tôi lại ngừng thêm lát nữa, như rằng đang chờ lời thoại ở... “đầu bên kia”. “Kế hoạch của tôi sao? À, tôi sẽ biện lý do gì đó để đi đến từng căn phòng trong nhà và kiểm tra nơi Shirin ở, tôi đã *kiểm tra hai phòng* rồi.” Là phòng tôi đã tắm và phòng bếp. “Tôi sẽ đi những căn-phòng-còn-lại trong đêm.” Với thứ suy nghĩ bọn chúng bên ngoài cửa đã hoàn toàn sập bẫy, tôi cười thầm trong lòng. Tôi nghĩ bọn chúng thông minh, nhưng không đủ thông minh để thoát ra khỏi thân phận con chó trong kế hoạch này của tôi.

“Được, tôi nhất định sẽ cứu Shirin, cậu yên tâm.” Rồi tôi cúp máy, liếc về phía cửa một chút trước khi tiến tới nó.

Bọn chúng đã đứng ở đây, đúng như dự liệu của tôi, bằng chứng là những dấu chân mờ loang lổ dưới nền đầy bụi bặm. “Anh gì này, tôi đánh răng ké phòng anh nhé.” Và tôi đi đến một căn phòng khác - không phải là phòng tôi đang ở, hay phòng tôi đã tắm lúc này.

Hắn ta nhanh chóng tiến lại, giữ nắm đấm cửa trước khi tôi mở nó ra. “Phòng tôi bên kia.” Hắn hất mặt đến chiếc phòng mà tôi đã tắm nhờ. Tôi mỉm cười gượng, rồi nụ cười trở nên thâm hơn khi tôi quay mặt đi. Phải, cứ theo đuổi ý nghĩ tôi đang muốn “khám phá” tất cả các phòng của các người đi.

Và giờ thì, tôi đã biết Shirin được cất giấu ở nơi nào, chỉ chờ đến đêm nay nữa thôi.

...

[Da Đen's focus]

“Cậu ta thật sự đã phát hiện ra rồi.” Tên da đen có một vết xăm trên cổ cắt giọng thâm trầm đến với những kẻ còn lại. “Đêm nay, cậu ta sẽ đến kiểm tra từng phòng một.”

Bỗng một kẻ trong đám người còn lại lên tiếng. “Đánh cậu ta bất tỉnh, vậy là xong chuyện.”

“Tên ngu ngốc. Không cần.” Tên da đen, hay thủ lĩnh của nhóm người hoạt động chuyện này phẩy phẩy tay. “Tiểu thư nói không được làm cậu ấy bị thương.” Rồi hắn cười một tiếng, gương mặt ra chiều đã suy ngẫm được toan tính mới. “Cứ để cho cậu ta kiểm tra từng phòng một.”

“Ý của anh là?” Bọn người còn lại nhìn hắn thắc mắc.

“Nghĩ thử xem... cất giấu cô ả ở nơi nào trong căn nhà là an toàn nhất?”

.

“...” Đám còn lại ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi bỗng một kẻ cất tiếng, giọng điệu mang chút vẻ phát hiện thú vị. “Dĩ nhiên là một trong hai căn phòng cậu ta đã kiểm tra.”

“Phải.”

Phần đông số người còn lại trầm tán thành ý kiến hay ho này.

“Nhưng đã mò đến đây bằng tư duy, cậu ta nhất định rất thông minh.” Một tên e dè lên tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả những tên còn lại.

Ngay lập tức đã có ý kiến phản bác. “Tuy vậy, cậu ta chẳng hề biết chúng ta có bao nhiêu người, cũng chẳng hề biết chúng ta đã biết rõ kế hoạch của cậu ta, làm thế nào có thể ngờ tới việc chúng ta đang giấu cô ả ở căn phòng mà cậu ta đã khám xét chứ? Nhất quyết như thế đi.”

...

[End Da Đen's focus]

...

Tôi đã không ngủ, một phần vì nơi này quá nhộp nháp khó chịu, một phần vì kế hoạch giải cứu Shirin.

Vị trí phòng, tôi đã xác định được, nhưng việc xác định vị trí và việc đưa chị khỏi đây hoàn toàn khác nhau. Tìm Shirin chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai - mấu chốt của vấn đề là tôi phải chiến thắng tất cả 11 tên đang ở trong căn nhà này đã.

Vì sao tôi biết vị trí ư?

Bởi lẽ, bọn chúng nghe được kế hoạch của tôi, bọn chúng có bằng chứng cho kế hoạch của tôi là thật với việc kiểm tra hai căn phòng bằng ánh mắt lén lút, và bọn chúng nghĩ tôi sẽ kiểm tra toàn bộ ngôi nhà. Nếu thông minh một chút thì, khả năng họ nghĩ nơi nào sẽ là nơi lý tưởng nhất để giam giữ Shirin?

Dĩ nhiên là một trong hai căn phòng tôi đã kiểm tra. Bọn chúng nghĩ nó có thể khiến tôi không thể tìm được Shirin với việc khám xét những căn phòng còn lại, và nhờ đó mà tôi chán nản rồi bỏ đi. Đến thời gian cuộc chiến Sakura bùng nổ, họ mới cho tôi biết sự thật.

Nhưng tất cả đều là những suy nghĩ của họ, còn tôi thì biết tổng những suy nghĩ ấy, vì nó nằm toàn bộ trong kế hoạch của tôi.

Tôi, là muốn bọn chúng dẫn Shirin đến căn phòng tôi đã tắm ban chiều.

Bọn chúng có thể dẫn Shirin đến một trong hai, nhưng nhà bếp không có cửa, nằm ngay tầm quan sát nếu tôi đứng từ cửa phòng của mình hiện tại. Chỉ duy có căn phòng ấy là nơi lý tưởng nhất.

Một vấn đề đã được giải quyết, vấn đề nan giải hiện tại là, làm thế nào để đưa Shirin ra khỏi đây?

Nằm trên giường chẳng hề có tấm nệm êm ái, trong căn phòng bốc mùi gì đó khá khó ngửi, tôi vô đầu bứt tóc, thậm chí như số người phía bên họ bốt đi, một nửa cũng được. Đáng lẽ tôi phải luyện tập nhiều hơn từ trước khi đến đây, hay từ trước khi đi tìm Sakura, hiện tại, tôi đương đầu với bọn họ chẳng khác nào lấy trứng trời đá.

Đồng hồ quay đến điểm giờ lý tưởng - 2h sáng, tôi ngồi dậy, tóm lấy balo rồi khoác nó vào một bên vai. Tôi quyết định rồi, giải cứu, và... “tẩu vi thượng sách”.

Vì cánh cửa để lại tiếng kêu khá to, nên tôi đẩy nhẹ hết mức có thể, hoặc bọn chúng có nghe cũng chỉ nghĩ rằng công cuộc “khám phá” của tôi đã bắt đầu.

Bước hai bước băng qua dãy hành lang hẹp cùng đèn đăng đặc, tôi đứng trước căn phòng đối diện của tên da đen, hay căn phòng mà tôi đã tắm ban chiều, tôi ghé sát tai vào nghe động tĩnh dù chẳng được kết quả gì cả. Có lẽ hắn ta đang ngủ, không phải, *chắc chắn* là hắn ta đang ngủ.

Lý do tôi biết, cũng bởi vì...trong phần thức ăn cho bữa tối của hắn ta đã bị tôi bỏ vào khá nhiều thuốc gây mê tác dụng chậm - thứ mà tôi đã nhờ anh Thẩm trầm lấy hộ từ trước đó.

Đúng như dự liệu, hắn ta đang ngủ say như chết trên giường. Cố tập hợp một vài tia sáng trong bóng tối, tôi đảo mắt nhìn quanh để tìm kiếm Shirin. Cuối cùng, tôi cũng thấy được chị đang ngồi nơi góc phòng, trong trạng thái tay chân đều bị trói chặt, miệng bị dán một lớp keo dính bản to. Tôi rón rén đến bên Shirin, lay lay chị dậy rồi nói khe khẽ. “Shirin, là em..Kuro~”

Shirin chớp chớp hờ đôi mắt, sau mở bừng nhìn tôi, chị muốn hét lên, nhưng vì bị một lớp băng dán cách trở nên kết quả chỉ dừng lại ở tiếng ưm ưm nhỏ xíu. Tôi vội trấn an chị một lần nữa. “Đừng sợ, em Kuro đây.”

Shirin dường như đã nhận ra tôi, chỉ lặng thinh. Cho đến khi tôi gỡ miếng băng dán ra, chị mới nức nở khe khẽ. “Kuro...chị biết là em sẽ đến.”

“Chị có bị thương ở đâu không?”

Shirin lắc đầu thay cho câu trả lời. Sau khi vỗ về nhẹ nhàng vào lưng chị, tôi nhanh chóng tháo trói tay chân, rồi đỡ chị đứng lên. “Theo sát em”

Nhận được cái gật đầu ngay tắp lự của chị, tôi chậm rãi tiến về phía cửa, không dám thở mạnh mà ghé tai nghe ngóng tình hình bên ngoài. Dám chắc trong căn nhà vẫn còn người thức để canh me tôi. Thật sợ khi tôi cứ nghĩ đến việc có ai đó đứng bên ngoài và thao láo nhìn mình ngay khi tôi vừa mở cửa ra.

Tôi mở cửa, tiếng kéo cửa kéo kẹt không quá to, nhưng có thể đủ để bọn chúng phát giác. Nếu bọn chúng đang nghĩ tôi vừa khám phá xong một căn phòng nhưng không tìm được gì cả thì có lẽ tôi vẫn còn an toàn.

Một dãy hành lang vắng.

Vì sàn nhà ốp bằng gỗ, tôi sẽ không thể không để lại âm thanh huyền ảo nếu chạy từ đây ra đến cửa chính, bắt buộc tôi phải đi chậm, đi nhẹ nhất có thể. Shirin vẫn đang bám sát theo sau tôi.

Cảm giác áp lực dần đè nặng lên vai, tôi vo tròn hai bàn tay của mình, thận trọng đến độ không thể nào thận trọng hơn. Mọi thứ xung quanh đều chìm ngập trong bóng tối, tôi không thể nhìn rõ, Shirin cũng vậy. Và giờ đây, tôi chỉ hy vọng rằng bản thân sẽ không vô ý đá vào một món đồ nào đó có thể gây tiếng động.

Khi đứng trước cửa chính, tôi còn tưởng đâu rằng, chúng tôi đã vượt qua một chuyến hành trình dài đằng đẵng và đầy nguy nan. Tôi cẩn thận mở chốt rồi đẩy cửa.

Choang!

Tôi thề rằng mình không hề nhìn thấy cái bình bông nào đặt sát cạnh cửa, cũng không hề biết đây chính là bẫy báo hiệu thủ công của bọn chúng.

“Chạy thôi!”

Tôi nắm tay Shirin, chạy thật nhanh ra bên ngoài. Cho đến khi chúng tôi chạy đến con đường đất đỏ lùn, bọn chúng đã hoàn toàn phát giác. Hiện tại, họ đang đuổi theo chúng tôi ở phía sau, một đoạn không xa.

Sức chạy của tôi không đáng lo ngại, bởi tôi thường chạy bộ đến trường xem như việc tập luyện, nhưng với Shirin thì đó là một vấn đề hết sức to lớn.

“Kuro~ chậm một chút!” Nếu chậm nữa, e rằng chúng tôi sẽ bị tóm và không có cơ hội thoát ra lần hai mất.

Bọc tất vào rừng cây nhỏ, tôi và Shirin nhanh chóng băng vào một thị trấn. Bọn chúng vẫn sát nút theo sau, dường như chỉ cần tôi dừng lại độ mười giây, bọn chúng sẽ bắt kịp. Cảm thấy tình hình hiện tại thực sự không ổn, tôi hét. “Shirin, chỉ chạy trước đi! Chạy đến nơi còn người hoạt động và nhờ giúp đỡ. Em sẽ không sao.”

Chân Shirin đã mềm nhũn, tôi biết. Nhưng chị vẫn có thể chạy thoát được nếu như...tôi ở lại chặn đường bọn chúng.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa nghĩ đến hậu quả nếu bọn chúng tóm được tôi là gì.

“Kuro~...cẩn thận nhé!” Giọng Shirin cũng mềm oặt như dáng điệu của chị.

Đứng im tại chỗ, nhìn Shirin chạy đi một lúc, tôi mới quay lưng về phía sau đối diện cùng đám người đang tiến lại gần. Họ sẽ không giết tôi, đồng nghĩa với việc tôi có thể nghỉ trận đánh nhau với bọn người này tương đương với những vụ ẩu đả học đường thông thường. Với tinh thần như vậy, tôi cảm thấy vững lòng hơn một chút.

Tôi không cho ai có cơ hội vượt qua mình. Khi thấy một kẻ có ý định đó, tôi đá cho hắn lùi về phía sau vài bước, nếu không được tên phía sau đỡ đứng vững, chắc hẳn giờ đây hắn đã ngã ngửa ra đất.

Tôi thật sự không phải là xem thường sức lực của bọn chúng, mà chỉ là, tôi đang đề cao tài năng của bản thân thôi.

“Chúng tôi không hiểu, tại sao cậu có thể tìm thấy cô ả?”

Tôi cười nhẹ một tiếng, quyết định không trả lời.

Bọn chúng sau cùng cũng rút súng ra. Nhìn theo ống súng của họ, tôi khá ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên ấy không kéo dài quá một giây. Dùng súng dọa tôi ư? Tôi tiến lên phía trước vài bước chân, vênh mặt cao hơn một chút. “Bắn tôi xem, vào đây này.” Tôi chỉ vào tim mình.

Bọn chúng nhũn mảy, không thể tin nổi vào sự liều mạng của tôi. Ất hẳn bọn chúng đang thắc mắc vì sao tôi lại không sợ chết đến như vậy.

Chắc chắn, họ không ngờ được việc tôi đã biết họ là người của ai.

Trong khi họ còn tỏ ra khá tần ngần, tôi thừa dịp đá bay cây súng trong tay kẻ đứng đầu tiên lên cao, bắt lấy rồi chĩa nòng vào họ.

“Cậu không thể bắn chúng tôi.” Có thể Sakura đã nói yếu điểm của tôi cho họ biết, rằng tôi không muốn giết chết ai cả. Cách đe dọa này của tôi đương nhiên mang tác dụng như lúc họ dọa tôi ban nãy - là chẳng có tác dụng gì cả.

“Tôi sẽ bắn, thật đấy.”

“Dù là thế nào, chúng tôi cũng phải bắt được cậu.” Thị trấn về đêm có chút ánh đèn, đủ để tôi nhìn thấy rõ những ánh nhìn chẳng hề tin tưởng vào lời dọa nạt của tôi trong đáy mắt họ, họ đã xông lên phía trước ngay sau đó.

Tôi nhanh chóng lia đầu súng, nhắm bắn vào chân ba kẻ gần nhất. Đương nhiên ba kẻ ấy gần như đã khụy đi vì cơn đau từ trên trời giáng xuống.

Tất cả bọn họ dường như đã ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi nhún vai một cái, thành thật. “Tôi đâu có giết các anh.”

Kĩ năng bắn súng của tôi không tệ, ngay từ nhỏ, tôi đã hay dùng súng bắn mồi ở các khu vui chơi lớn, và khi ở trường, tôi cũng đã được đào tạo sơ qua một khóa về kĩ năng này, chỉ là chẳng hề được đụng vào đạn thật.

“Cùng tiến lên!” Bọn họ nhất tề xông đến, là tất cả. Họ không phải đi theo đường thẳng, mà chạy theo mô hình zic zac với tốc độ khá nhanh, trong một giây lúng túng, tôi chỉ bắn được một tên, rồi cây súng trong tay tôi thêm lần nữa bị đá bay đi.

Tôi lùi lại phía sau vài bước, lên thế thủ. Phút chốc, tôi né được cú đá vừa tới một cách an toàn. Nhưng đây chỉ là khởi đầu, còn về sau thì không thuận lợi được như vậy. Sao thế? Ban sáng tôi đã hạ được 6 người cùng một lúc, hiện tại, cũng 6 người, nhưng tôi cảm thấy lực lượng chẳng hề tương quan, hoặc như sức lực của tôi đã giảm đi một nửa.

Có lẽ ban sáng, là cơn tức giận của tôi đánh với họ, chứ không phải tôi.

Cơn tức giận ấy thật sự rất có uy lực, bằng chứng rõ ràng nhất là, tôi đã không thể đánh thắng họ ở hiện tại. Sau khi cho tôi ăn đấm, ăn đá những cú không mang tính chất đau đớn quá độ, nhưng lại có thể không chế tôi, một trong số họ bẻ ngoặt tay tôi về phía sau, xem như là đã tóm được tôi. “Cậu nên ngoan ngoãn trong tay chúng tôi cho đến hết ngày hôm nay.”

Tôi cắn chặt môi, gồng mình vùng thoát để tập trung sự chú ý, sự khống chế của hắn ta ở phía trên. Còn ở phía dưới, tôi đá vào hạ bộ của hắn, âm thanh kèm theo không quá phô trương, nhưng tôi biết hắn đang rất đau đớn.

Nhân cơ hội tay hắn ta đã thả lỏng, tôi cầm chặt tay hắn, dùng nó để đập mạnh vào mặt hắn, khiến hắn loạn choạng ngã xuống đất. Tôi đã khiến cho hai ba kẻ ngã như vậy, nhưng rồi bọn chúng lại đứng lên, chiến đấu tiếp tục. Nếu tôi không thay đổi chiến thuật đấu tay không của mình, có lẽ tôi sẽ bị tóm lại sau khi đã hoàn toàn kiệt sức.

“Dừng lại.”

Quay lại để tìm kiếm chủ nhân của giọng nói vừa rồi, tôi thất thần khôn cùng, khi trông thấy trong tay hắn ta là Shirin. “Shirin?”

“Xin lỗi Kuro...” Chị khóc nức. “Chị không thể bỏ Kuro một mình được, nên chị quay lại.”

Tôi đưa tay phủ lấy khuôn mặt mình, không biết dùng từ gì để diễn tả mức độ ngu ngốc của Shirin nữa. Đúng là bọn chúng không tổn hại đến tôi, nhưng có làm gì với Shirin hay không, tôi chẳng dám khẳng định.

Trong lúc tôi đang suy tính đến kế sách nào đó thật có ích trong tình cảnh này, bỗng, những giọt chất lỏng li ti, tanh nồng vung toé trên gương mặt tôi. Tôi ngẩn người, hướng ánh mắt đến kẻ giữ cánh tay Shirin đang ngã gục xuống.

Chị Shirin thất hải hét lên một tiếng, đứng chôn chân tại chỗ, gần như muốn xỉu đi ngay lập tức. Tôi không kịp suy nghĩ vấn đề, vội chạy đến bên chị, nhìn trân trân vào cơ thể đang dần trở thành xác chết.

Ngẩng đầu truy tìm phát súng bí ẩn, tôi trông thấy một con người đang tiến lại gần. Anh ta cao lớn, gương mặt lạnh băng cùng khí thế áp đảo người khác.

Henry.

Tôi không thể nào ngờ tới sự xuất hiện của anh ta tại nơi này, và lý do tại sao.

Bọn chúng định bắn Henry, nhưng trong số đó vẫn có kẻ nhận ra anh. “White thiếu gia?” Họ nhìn nhau một lát, sau đó quay lại nhìn anh, vẻ kiên quyết.

“White thiếu gia, đây là chuyện của White tiểu thư, xin người đừng can thiệp. Nếu White tiểu thư mà biết chuyện này, nhất định sẽ...”

Chưa kịp hoàn thành câu nói, anh ta đã nhận một phát đạn vào chính giữa mi tâm, ngã xuống và chết ngay tức khắc. Thuận tay, Henry bắn những kẻ còn lại mà không để họ thức thời trở mình.

Phút chốc, chẳng còn ai ngoài tôi và Shirin là còn sống cả.

Tôi dơ mắt nhìn những cái xác ngổn ngang, miệng vẫn chưa thể khép lại được. Tôi không giết họ, hiện tại lại không vương bận đến việc có kẻ bắt giam mình. Nhưng suy cho cùng, họ đã chết, cách để cản bước chân họ áp dụng lên tôi vẫn là phải giết họ.

Nhưng mà... đáng lý ra vẫn còn cách khác để họ không phải chết. Tại sao Henry lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Tôi hướng mắt đến anh, tia nhìn hiện rõ mồn một sự khó hiểu.

“Đừng thắc mắc,” Henry chep miệng, liếc tôi một cái trước khi đảo mắt, nhíu mày nhìn Shirin đã ngã xỉu, đang nằm trong vòng tay tôi. “Tôi chỉ đang muốn giúp cậu.”

“Tôi chẳng thể tin tưởng vào sự giúp đỡ xương của anh.”

Sau khi lặng thinh một hồi, anh ta mở miệng, gương mặt chẳng bao giờ là không trưởng thành, nghiêm túc. “Phải, tôi đang không giúp cậu, mà là giết cậu.”

Ừ, đúng vậy. Anh muốn giết tôi, theo phương thức ném đá dầu tay, bằng cách liên tục đẩy tôi vào nơi nguy hiểm chết người, khi tôi chết rồi, tuy anh gián tiếp giết tôi, vẫn chẳng ai có thể kết tội anh được. Nhưng tôi vẫn chưa thật sự hiểu. “Một phát bắn tôi, không phải nhanh hơn sao?”

“Tôi cũng muốn. Nhưng...gián tiếp như thế này, em ấy sẽ không thể nào đủ bằng chứng để ép tội tôi.”

Tôi biết, “em ấy” mà anh ta nói là Sakura, không bất cứ ai có thể được anh dùng từ triu mến, ôn nhu để xưng hô như vậy. “Giết tôi, có tác dụng gì cho cô ấy?”

“Em ấy sẽ quên đi cậu, rồi trở về bên tôi.”

Tôi lắc đầu phản kháng. “Nhưng dù là cách nào, cô ấy cũng không thể yêu anh.”

Ánh mắt không xanh đậm như Sakura của anh bỗng chốc nhuộm màu tức giận, lại có chút nét gì đó gọi là bi thương lẫn khuất trong sâu thẳm. Thì ra, trong tâm trí anh đã biết rõ, nhưng anh vẫn cố tình gạt bỏ đi sự thật này...

Đáng thương chẳng?

“Chỉ cần cậu chết, tôi nhất định sẽ có cách giữ em ấy lại bên mình.”

Không ngờ, trên thế giới cũng có nhiều người si tình đến ngu ngốc như vậy. Si tình sẽ khiến con người ta thiếu chín chắn, và si tình sẽ làm con người ta nảy ra những ý tưởng điên rồ trong tình yêu. Henry yêu cô là thật lòng, nhưng cách anh yêu cô lại bao hàm quá nhiều toan tính, mưu thuẫn, hay gượng ép.

Dù tôi cũng phải cảm ơn Henry vì anh đã giúp tôi có thể kịp tham gia trận chiến Sakura vào ngày hôm nay - hay cách mà anh cho là đẩy tôi vào chỗ chết,

nhưng tôi cũng vẫn thành thật bộc bạch suy nghĩ của mình. “Sao anh không thử yêu Sakura...là chấp nhận buông tay, để cô ấy hạnh phúc bên người mà cô ấy yêu?”

Anh không có ý đố chất câu nói của tôi, nhưng lời của anh dường như không thể không chế được con tức giận. Anh gằn, “Yêu, là phải chiếm đoạt. Cái suy nghĩ ngu ngốc ấy chỉ dành cho những kẻ như cậu mà thôi.”

Tôi không muốn cãi lại, bởi mỗi người đều có những suy nghĩ, quan niệm khác nhau. Im lặng khá lâu, tôi cũng bế Shirin lên tay, quay lưng bỏ đi. Nhưng trước khi đó, tôi không quên gửi lời chào tạm biệt đến anh. “Cảm ơn. Ngày hôm nay, tôi sẽ không chết.”

Đường chân trời phía xa dần lấp ló những tia sáng non nớt cho một ngày mới, một ngày đầy năng lượng và... chết chóc.

...

----END CHAP 56----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Trận Đánh Cuối Cùng Của...?

Truyện sắp hết rồi :(Tác giả thấy buồn nheo quá :(((

...

[All's focus]

Người con gái đều đều chân tiến đến căn phòng nơi White Nathan đang ngồi. Cô trong bộ đồ khá cầu kỳ, nhưng rất thoải mái, như một của các bộ đồ đề hện hò vậy. Khoác lên mình vẻ mặt không thiện cảm, cô đứng trước bàn sách của hắn, lạnh nhạt nói. “Xin phép lão cha, con muốn đi ra ngoài.”

Hắn dời tầm mắt đến cô, miệng hơi cười, bất cứ nụ cười nào của hắn cũng mang cho người ta một cảm giác quỷ dị. “Con lại muốn đi đâu?”

“Đạo một chút.” Như bao lần, cô vẫn trả lời hắn bằng ba chữ này.

“Được thôi, con gái yêu quý của ta.” Không chần chừ suy nghĩ, hắn đã búng tay đồng ý. “Con có thể về khi nào nếu con muốn, nhưng đừng để ta đợi quá lâu đấy.”

Sakura gật đầu, rồi chống hai tay lên bàn sách, ép sát và nhòm người về phía trước, hôn hắn một cái. Cô xem như đây là nụ hôn vĩnh biệt. White Nathan mỉm cười tiếp nhận, ánh mắt chẳng hề dấy lên tia nghi ngờ.

Sau khi cô đã rời đi, Nathan nói mấy với cấp dưới. “Bảo vệ con gái yêu của ta cho thật tốt.”

Bàn giao kế hoạch theo dõi cô xong xuôi, Nathan tĩnh tâm ngả người xuống ghế, mắt lim dim khép lại, miệng nhovn lên một nụ cười. Đưa con gái đáng yêu này của hắn, gần đây thật khiến hắn phải tò mò.

Rời khỏi bàn doanh to lớn, Sakura tiến tới công xưởng X. Trên đường đi, không ít lần cô đã lia mắt chú tâm đến những kẻ theo dõi mình. Nếu là mọi khi, cô sẽ tìm cách cắt đuôi, nhưng hôm nay thì không thể.

Đến khoảng không đất trống với một số vật dụng bê tông bên cạnh công xưởng X, cô đảo mắt tìm nhân ảnh quen thuộc. Và chợt, cô thấy được con người mang khuôn mặt của một học sinh trung học đang tiến về phía mình.

“Kuro~!” Sakura gọi, pha trong giọng nói là dào dạt những ý tứ triu mến thân thương. Cô tiến về phía người con trai, vòng tay đặt ngang hông kẻ ấy và nhìn vào đôi mắt không hề thân thuộc.

“Nữ hoàng bóng đêm, em định bỏ qua màn hôn nóng bỏng với tôi sao?” Hắn thủ thi bên tai cô, rồi nhìn cô cười lấp lánh, so với Hoàng tử mặt trời Yosuke thật, nụ cười này cũng chỉ giống được năm phần.

Sakura chán ghét, cố nở nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc nhất, trông chẳng mấy tự nhiên, nhưng đối với bọn người không tìm đang theo dõi cô kia thì nhất định sẽ không hiểu tình yêu là gì để có thể nhận ra, đâu là thật, và đâu là giọng ép. Rồi cô nhướn chân lên cao, hôn hắn một nụ hôn sâu.

Phía bên kia, bọn theo dõi đã bắt đầu gửi những hình ảnh về cho White Nathan. Nathan sau khi xem xong chỉ hừ nhẹ một tiếng. “*Lại* là cùng với thằng nhóc ấy.”

Hắn ta chẳng hề ngờ tới, sự lo là của bản thân đã bị Sakura đánh trúng.

Kẻ mang gương mặt của Kuro cúi người xuống một chút, đặt lên trên cổ cô những dấu hôn đỏ ửng. Hắn mút mát thật mạnh để tạo ra âm thanh ám muội to, và cũng là để chọc tức cô. Cô chỉ nhắm mắt cảm nhận sự khoái cảm chẳng được xem là khoái cảm từ phía hắn.

Hắn xoa nắn hông cô, không hề cho bọn theo dõi một sự nghi ngờ nhỏ nhoi nào, rồi hắn bế xốc cô lên, tiến vào công xưởng.

Bọn theo dõi là hai người, họ rủ rì vào tai nhau. “Đến cánh H, có lẽ chúng ta nên tránh đi một lúc.”

Công xưởng bị bỏ hoang này khá lớn, gồm hai toà nhà, một toà điều khiển chính, và một nhà xưởng để công nhân thi công làm việc, hai bên không gần cũng không xa, tuy nhiên đi bộ từ nơi này sang nơi kia cũng phải mất 15’, mọi khi đều có xe di chuyển riêng.

Không còn ánh mắt theo dõi, BP bỏ Sakura xuống, rồi cả hai nhanh chóng tiến đến phòng điều khiển chính, trên tầng ba của toà điều khiển cách nơi họ đứng khoảng trăm mét. Đứng trước một cánh cửa khá kiên cố, cô đặt bàn tay phải của mình lên thiết bị nhận diện, đồng thời cất giọng lãnh đạm. “Mở cửa.”

Công nghệ sinh trắc học(*) sau khi đã nhận dạng xong giọng nói cùng vân tay của cô, cánh cửa kiên cố liền tự động mở. Cả hai cùng bước vào bên trong căn phòng chỉ toàn là thiết bị điện tử với màn hình giám sát, màn hình máy tính cùng thiết bị kết nối công nghệ cao.

Keith tháo headphone, xoay chiếc ghế của mình một vòng chào đón, hắn nhếch miệng cười nhìn cô, nhưng chẳng mấy may cảm xúc khi nhìn kẻ đi sau đó.

“Chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Yeah, Nữ hoàng của tôi.” Hắn giơ hai tay, nhún vai một cái.

Sakura gật đầu, áp chế cơn hồi hộp đang vì vu trong lòng, cô mỉm cười đầy ẩn ý. “Giờ thì...start game.”

Keith đeo headphone vào tai, quay người đối diện với máy tính, bắt đầu khởi động hệ thống kết nối. “Cảng Y nhận mệnh lệnh, tấn công.” Sakura cùng BP đứng phía sau theo dõi và lãnh đạo cuộc chiến.

Ngay khi đó, tại nhà riêng, White Nathan được truyền đến một thông báo. “Chủ nhân, số hàng không lồ của người ở cảng Y đang bị kẻ lạ mặt chặn cướp.”

Nathan cau mày một chút, số hàng ấy là vũ khí sẽ cấp cho quân đội Mỹ, riêng nó đã chiếm mất 2/5 số tài sản của hắn. Nhưng rất nhanh sau đó, gương mặt hắn đã giãn ra. “Cử người cùng trực thăng đến viện trợ. Di chuyển cấp tốc số hàng tàng trữ đi đến địa điểm khác, địa điểm sẽ được giao phó ngay sau đó. Nhanh chóng cho người điều tra phe địch do ai thao túng, gồm bao nhiêu tên. Những kẻ không liên quan liền đem giết hết đi.”

“Kết nối với bộ phận máy tính.” Chừng hai giây sau, hắn lại cất giọng thâm trầm. “Thiết lập lộ trình cho địa điểm tàng trữ hàng hoá mới, không được chậm trễ.”

Nathan khoanh tròn tay trên bàn, ánh mắt vẫn thần nhiên với sự cố thường hay gặp phải này. Tuy nhiên, một mối lo ngại khác dâng lên từ phía con gái của hắn. Nathan dùng di động, gọi cho những kẻ theo dõi.

“Con gái yêu của ta, đang làm gì?”

“Thưa chủ nhân, tiểu thư đang quan hệ cùng cậu nhóc trung học phương Đông.”

“Địa điểm?”

“Công xưởng X, thưa chủ nhân.”

“Tiếp tục theo dõi.” Nathan hạ máy điện thoại xuống, miệng nhếch lên nụ cười khó hiểu. “Con gái yêu quý, để xem, con định giờ trò gì với ta đây...”

Trong phòng máy tính, Sakura chống tay lên chiếc ghế mà Keith đang ngồi, nhào người về phía trước nhằm theo dõi màn hình rõ hơn.

“Xe hàng của bọn chúng đã bắt đầu di chuyển.” Keith cất giọng thông báo.

Sakura bên cạnh cũng đã nhìn thấy, cô gật đầu. “Tốt. Thay đổi lộ trình của bọn họ, một con đường đến công xưởng X.” Vì là căn phòng kín, giọng nói của cô vang vọng rõ ràng rành mạch, làm tăng mức độ quyền uy.

Ngay sau khi Keith thao tác bàn phím, bản đồ chỉ dẫn trong tay bọn người lái xe đã thay đổi toàn bộ. “Có chuyện gì thế?” Một kẻ cất tiếng vào trong bộ đàm, ngay lập tức nhận được dòng hồi đáp từ một kẻ khác. “Lộ trình đã được thay đổi.” Và rồi, những chiếc xe to lớn chở hàng đập thảng, quay đầu xe trở lại con đường vừa đi ngang qua.

“Cảng Y sao rồi? White Nathan xuất hiện chưa?” Đó là Sakura.

Chưa trả lời vội, hắn thao tác truyền, nhận tín hiệu, một lúc sau mới cất tiếng. “Chênh lệch số lượng, và phe bên kia quá quyết liệt, nên chúng ta đang phải chịu thiệt thòi, hình như có một số người đã mất mạng...”

“Rút.” Còn chưa kịp nói xong, Sakura băng lạnh cắt ngang bằng một từ duy nhất. Dẫu là cô đã kéo biết bao nhiêu người vì mối thù cá nhân, nhưng mà cô không đành lòng nhìn họ phải hy sinh.

Keith hiểu ý cô, truyền đi rất nhanh. “Lập tức tìm đường rút lui và chờ lệnh.”

Dù sao thì công việc khiêu khích đã xong, để phía bên kia nghỉ ngơi được rồi.

Sakura đứng thẳng người, quay mặt đối diện với BP. “Người của anh đã sẵn sàng rồi chứ?”

Hắn nhếch môi cười đáp trả, ánh mắt cất lên tia thú vị. “Em không lo lắng sao?”

“Anh tốt hơn hết nên lột mặt nạ da người.” Sakura băng qua câu hỏi của BP, không nhìn mặt hắn mà yêu cầu. Trông hắn với khuôn mặt Kuro, cùng với sự quan tâm của hắn mà ngỡ như là của cậu, cô cảm thấy nao lòng.

Keith hơi liếc nhìn họ một lát trước khi trở lại với công việc của mình.

Hắn khẽ cười một tiếng, đưa tay lột chiếc mặt nạ, để lộ nên gương mặt trưởng thành anh tuấn của chính mình, sau đó hắn đeo headphone đã được đặt sẵn trên cổ và nói. “Địch sắp đến, chuẩn bị tuân theo mệnh lệnh tác chiến.”

“Càng Y không phản hồi.” Keith bàng hoàng thốt lên, thu hút sự chú ý của cả hai. Hắn quay ghế lại, mắt sắc lẹm. “Theo tôi nhận định từ cuộc đàm cuối cùng với bên kia, thì hình như tất cả bọn họ bị giết rồi.”

Sakura nhìn vào màn hình như muốn khẳng định lại thông tin của hắn, nhưng không thấy được gì, cô đành đảo mắt đi nơi khác, tránh khiến mình bị phân tâm. Đã là một trận chiến, nhất định phải có cảnh giết chóc lẫn nhau.

Chẳng bao lâu sau, qua màn hình giám sát, họ thấy những chiếc xe tải vận chuyển hàng hoá đã chạy sâu vào trong công xưởng X - rất nhiều, sơ bộ qua thôi đã hơn cả trăm chiếc. Sakura cũng đeo headphone kết nối với bộ đàm, bắt đầu hạ lệnh. “Bao vây tất cả bọn họ, hãy để một kẻ thoát. Di chuyển toàn bộ xe xuống hầm.”

Tiếng súng đạn rất nhanh đã vang lên từ phía khu xưởng, nhuộm màu máu để bắt đầu cho một cuộc chết chóc.

Kẻ trốn thoát ấy vội vã thông báo với White Nathan. Khi biết địa điểm đã được thay đổi, Nathan cau mày, nhưng rồi hắn lại cười, tiếng cười vang vọng trong không gian. “Công xưởng X? Con gái yêu, xem ra con không nhận nhận được nữa rồi.” Và giờ đây, ánh mắt của hắn hể tia thú vị nhiều hơn là tức giận.

Trước cảnh máu me khởi đầu qua màn hình giám sát bên kia khu xưởng, những người chỉ huy đang đứng trong căn phòng này, đặc biệt là Sakura, hoàn toàn không chút cảm xúc. Một tay cô khoanh ngang thân, và một tay đặt ngang tâm mặt, khuỷu đột ngón tay trở được cô mím môi cắn cắn nhẹ, khuôn mặt cùng ánh mắt biểu hiện lên vẻ tập trung suy nghĩ những bước đường tiếp theo.

“Phóng hoả một trong số những chiếc xe không-chứa-thuốc-pháo của ông ta.” Cô cất giọng hạ lệnh. Chưa đầy nửa phút, một chiếc xe đã bị bao phủ trong sự giận dữ phừng phừng của ngọn lửa.

Sakura gỡ headphone, chỉ lên một màn hình giám sát đang quay cảnh chiếc xe bốc cháy, dần dần hoá thành tro bụi, đem theo những món vũ khí tối tân bên trong. “Chụp lại nó. Gửi qua cho White Nathan.”

Keith làm theo. BP bên cạnh vẫn đang chăm chú theo dõi, hắn quyết định im lặng cho đến khi cần mở miệng. Chỉ vài phút sau, máy tính của Keith đã nhận được tín hiệu mới. “Bọn chúng đang điều động người đến.”

“Số lượng?”

Keith tiếp tục với công việc kiểm duyệt. “3 chiếc xe bọc thép, 2 chiếc phi cơ.”

“Chặn đường bọn họ, chỉ để 2 chiếc phi cơ đến đây.” Sakura nhìn lên màn hình, theo dõi những con xe tải cùng trực thăng đang chuyển động với tốc độ nhanh kinh hoàng. Cô nghĩ, với tính cách của Nathan thì bấy nhiêu vẫn chưa thể ép hắn lộ diện, hoặc nếu có thể, dù rất ít khả năng, hắn chỉ sẽ ngồi trên phi cơ mà thôi.

Keith ngẩng đầu nhìn Sakura chằm chằm, dường như hắn đang muốn xác minh cô có phải đang nói chuyện với mình hay không. Sakura hờ hững bỏ sung. “Thôi nào, tôi biết là anh làm được.”

Keith bất chợt phá lên cười, vì lời động viên của cô thật giống với khi người lớn khuyến khích, cổ vũ trẻ con làm một việc gì đó. “Không phải lần đầu - lần gần đây nhất là hôm qua, cậu nhóc của em cũng nhờ tôi như thế. Chỉ là, lần này ảnh hưởng đến khá nhiều người.” Hắn nhún vai, sau khi liếc nhìn xác định vị trí bàn phím, hắn nhìn lên màn hình và liên hoàn gõ.

Sakura nhíu mày rất đậm, cô không quan tâm về sau của hắn, mà là cái về trước cho đến bây giờ cô mới được biết kia. “Kuro?”

Keith cười cười, sự tồn tại của hắn có ở hai nơi, một là tại căn phòng này, với Sakura, và hai là trong máy tính, với các công cụ thuật toán khó hiểu. “Chắc là em đang rất tò mò.” Sự tò mò của cô khiến hắn rất thích thú. Dù có nghĩ rằng, hắn sẽ bị cô một tay giết chết ngay tại chỗ sau khi đối đáp câu nói sau, nhưng hắn vẫn mở miệng. “Cậu ta nhờ tôi tìm người, hình như thế.”

Không cần quá nhiều đầu mối trong lời thoại, cô nhanh chóng tiến đến trước tầm mắt Keith, rồi siết lấy cổ áo hắn, khuôn mặt không kìm chế vẻ tức giận chực chờ xé xác con mồi. “Khốn kiếp, anh biết là anh đang làm quái gì không?”

Tiếng chửi thề bao hàm mọi thứ cảm xúc buồn bực của cô khiến Keith hơi thót mình. Nhưng hắn nhanh chóng lảng đi một cách trắng trợn. “Welcome to Traffic Control Center~, New York~.” (Chào mừng đến với Trung tâm điều khiển giao thông New York) Hắn hơi ngân dài giọng, vừa có chút ngạc nhiên chế giễu, vừa có chút thể hiện mong muốn cô hãy bỏ cổ áo của mình ngay lập tức.

Sakura buông tha cổ áo của hắn, nhưng không đồng nghĩa với việc cô đã buông tha cho hắn. Cô nhắm mắt, cố gắng trấn an bản thân bằng thứ suy nghĩ Kuro vẫn còn đang mắc kẹt với đám người của mình. Nhưng mà, nỗi lo lắng cậu ta đã bỏ trốn thành công, hoặc nỗi lo lắng cậu tìm ra Hanazuki Shirin từ trước cứ mạnh mẽ trở dậy, khiến cô không tài nào được yên ổn đầu óc.

Trong lúc chìm đắm trong sự lo âu, cô dường như đã bỏ lỡ khá nhiều chuyện. Trung tâm giao thông New York bị sụp hệ thống cấp độ 1, chắc rằng bên ấy đang nháo nhào hẳn lên. Hiện tại, Keith là người duy nhất điều khiển giao thông của cả thành phố. Dựa trên việc sử dụng thiết bị video với một vài thuật toán đặc biệt để dự đoán tình trạng, và theo cách đó, hắn điều khiển đèn tín hiệu thành một loạt màu xanh. Và chạm giữa các ngã xảy ra vô cùng nhiều, nếu có thể nghe đủ âm thanh, e rằng tiếng va đụng rầm rầm, tiếng thắng xe sẽ vang vọng khắp phòng, khiến lỗ tai không chịu nổi mà điếc.

Mọi ngã đường giờ đây bị tắc ách chẳng còn một kẽ hở, những chiếc xe bọc thép của Nathan kia cũng không rơi vào trường hợp ngoại lệ.

“Phía Đông Bắc có tín hiệu đột nhập.” Màn hình được phóng to, bên trong đó là hình ảnh của ba chiếc phi cơ. “Giết tất cả.” Thanh âm của Keith khi nói đến từ ‘giết’ không còn bình thường nữa, sự kích thích, háo hức bởi công cuộc trả thù này đã khiến hắn trở nên sôi nổi hơn bao giờ hết. Hắn đã chờ đợi ngày hôm nay như thế nào, Sakura hoàn toàn có thể hiểu.

Sakura thôi nhìn Keith, vuốt nhẹ trán mình, trầm ngâm một lát. Cô gần như đã nhìn thấy Kuro sắp đến, cậu đang đến, và bị kẹt giữa dòng xe, hoặc sau đó cậu bỏ xe để chạy bộ tới nơi đây. Cô nhìn thấy rất rõ - trong tâm trí mình, rằng Kuro thật sự đang đến.

Trận chiến đã bắt đầu bùng nổ, người của White Nathan và người của cô cùng BP đang tiêu diệt lẫn nhau ở hướng Đông Bắc. Nhưng mà, nhưng mà, Kuro đang chạy đến...

Sakura một lần nữa dồn ép bản thân đến mức suy nghĩ tích cực nhất. Kuro không thể thoát khỏi tay bọn người của cô được. Sau khi tự cốc nhẹ hai cái vào đầu mình, cô tiến đến và bắt lấy chiếc điện thoại treo gần đó. “Kết nối với 5454.”

“Kết nối thành công với 5454”

Ngay lập tức, Sakura nói nhanh, nói vắn tắt nhất có thể. “Hoạt động của cậu ta, hôm qua tới nay?”

“Chủ nhân, sáng ngày qua, Yosuke Kuro đi đến công xưởng X để tìm... - xin lỗi, tôi cố gắng nhưng vẫn không thể có thêm thông tin về người cậu ta đã gặp. Cậu ta trở về, rồi rời khỏi khách sạn vào buổi chiều để điều tra tung tích của một người - chị cậu ta bị bắt cóc. Cậu ta gửi tôi mua thuốc gây mê tác dụng chậm...”

Sakura nhanh chóng cắt lời cắt ngang. Cô thật sự không thể chờ đợi câu trả lời thêm một phút giây nào nữa. “Sau đó? Cậu ta đã tìm ra? Cậu ta trở về cùng chị cậu ta?”

“...Vâng, thưa chủ nhân.”

Sakura vò nhẹ mớ tóc của mình, khuôn mặt bất hình dung về cảm xúc. Cô bặm miệng, cố không cho một tiếng chửi thề nào được phát ra. “Thời điểm?”

“3h sáng nay.”

“Shit!” Lần này thì Sakura không thể kìm chế tiếng chửi thề nổi nữa. “Ngăn cậu ta tới công xưởng X! Ngay lập tức!”

“Cậu ta có gửi tôi đặt vé máy bay trở về Nhật Bản...” 5454 đầu dây bên kia tuy có cảm nhận được sự kích động của chủ tử, nhưng vẫn cố gắng điềm đạm nhất có thể.

“Bao nhiêu vé?”

“...Một.”

Chỉ một?? Dù biết là vậy, rằng cậu ta chỉ để Hanazuki Shirin trở về một mình, nhưng câu trả lời của 5454 như một cú đấm mạnh, đấm thẳng vào đầu cô. “Anh đã nghe mệnh lệnh của tôi chưa?!” Sakura gất gồng.

“Rõ... Nhưng giao thông vì lý do nào đó đã tắc nghẽn, tôi không thể di chuyển.”

“Bằng, mọi, giá!” Đó là những từ cuối cùng được cô thốt ra trước khi mạnh bạo quăng ống nghe điện thoại vào tường khiến nó bể nát. Cả hai người đàn ông trong căn phòng đều khá bất ngờ, nhất loạt quay sang nhìn cô.

Thấy Sakura bước vội về phía tiến ra cánh cửa, Keith ngờ nghệch hỏi. “Chưa đến lúc em xuất hiện mà?” Nhưng cô vẫn một mực đi thẳng. Nhanh chóng sau đó, cánh tay cô đã bị một bàn tay vô cùng cứng cáp giữ lại.

“Buông.”

“Nữ hoàng bóng đêm, em đang kích động.” Đúng vậy, cô không phủ nhận lời của BP. Nhưng có cách nào khác? Cô sinh ra không phải con người bình thường, và cô không thể chịu đựng sự giam cầm trong bình tĩnh quá lâu. Cô muốn bùng cháy, chính lúc này đây là thích hợp nhất.

Sakura giằng, ấy thế mà hấn vẫn giữ chặt, không cho cô một đường lui. “Em chưa chuẩn bị - hay trang bị, ra ngoài đó lúc này sẽ rất nguy hiểm.”

“Tôi sẽ giết hết bọn chúng.”

“Thật sao? Ồ.” Hấn chế giễu cười. “Tôi còn tưởng đâu số lượng bọn chúng quá nhiều, hay bọn chúng là người White gia - những kẻ tập luyện cùng em, nắm được yếu điểm của em, và dễ dàng đánh úp em nếu liên kết một số lượng lớn lại với nhau.” Nghĩ thêm gì đó, hấn lại bổ sung tiếp. “Em không thể chết khi White Nathan vẫn chưa xuất đầu lộ diện, chẳng phải em muốn giết lão ta lắm đó sao?”

Thoáng trong một giây, cô đã ngừng sự giằng co của mình lại.

“Tình yêu đã khiến em thiếu chín chắn đi rất nhiều. Em không thử nghĩ, cậu ta cũng có thể tham gia vào trận chiến này, giúp ích được cho chúng ta?”

“Không.” Sakura dứt khoát. “Cậu ta không thể.”

BP chách lưỡi. “Đúng là tình yêu khiến em mất đi sự khôn ngoan của mình rồi. Có đúng không, khi nói cậu ta rất bản lĩnh?”

“Nhưng... cậu ta không liên quan đến chuyện này.”

“Cậu ta muốn tham gia.”

“Cậu ta không thể tham gia.” Tuy đã có một lúc, cô thể hiện sự lay động trong suy nghĩ đối với những lời nói của BP, nhưng rất nhanh sau đó, cô vẫn quay về lập trường của mình. Hoặc, người ta có thể gọi đó là sự bảo thủ. Sakura chưa bao giờ thôi bảo thủ, hay chưa bao giờ nghe lời khuyên của bất cứ ai khi đã mang trong mình một lỗi đi vững chắc. Vì cô tin tưởng vào quyết định của bản thân sẽ không sai lầm.

Quyết định không sai lầm? Đúng, với trường hợp khác. Còn trong trường hợp này, lý trí của cô không thể thắng lại tình yêu. Cụ thể hơn: “Em đang đi theo tiếng gọi của tình yêu.”

“Không.” Cô khẳng định. “Tôi đang đi theo tiếng gọi của tình yêu, và cả thù hận, ‘chúng’ cùng đang ở phía trước mặt tôi đây.”

Sau khi gửi một dòng tin nhắn dưới dạng ngôn ngữ máy tính tới *kẻ-vừa-đột-nhập-vào-trong-công-xưởng*, Keith ngồi yên lặng theo dõi, không có một tiếng can ngăn được thốt ra. Bởi lẽ hấn quá hiểu, cản bước đường của cô là một hành động ngu ngốc, có hoặc không sẽ dẫn đến hậu quả không lường trước.

Sakura ngưng đoạn đối thoại bằng cách bước đi thật nhanh. Sau khi trang bị một vài vật dụng hữu ích ở gian nhỏ bên cạnh trong cùng căn phòng, cô tiến thẳng, để lại hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau đầy bất lực. Đột nhiên, Keith xoay xoay người trên chiếc ghế, cười ha ha. “Anh không thể khuyên nhủ được, tôi biết.”

BP háng một tiếng cùng ánh mắt sắc lạnh. Hấn hứng thú với Sakura, không đồng nghĩa với những kẻ bên cạnh cô, hấn cũng phải hứng thú. Tiến lại gần, hấn xốc nhẹ cổ áo Keith lên. “Nguyên nhân đều do cậu cả.”

Giọng BP không nạt nộ, phải, nhưng nhìn vào ánh mắt kia, Keith bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Hấn ngây người, giương đôi mắt to tròn với hàng mi cong của mình để nhìn chăm chăm BP, cổ nuốt khan một ngụm nước miếng. Nỗi sợ hãi này của Keith không giống với khi đối diện cùng White Nathan, cũng hoàn toàn khác so với Sakura, nỗi sợ hãi này của hấn... có chút gì đó kì lạ.

BP cũng nhìn vào ánh mắt Keith, nhưng rồi hấn lại cất giọng khá chế giễu. “Cậu nhóc, nên chú tâm vào phần việc của mình đi.”

Bị gọi là “cậu nhóc”, Keith đôi chút bức tức, dù không phải lần đầu tiên bị người khác áp dụng từ này lên mình. Hấn dẫu môi. “Tôi trưởng thành rồi, nhỏ hơn ngài không đáng bao nhiêu tuổi đâu, thưa ngài BP thân bí boss.” Không chú ý đến cái nhử mày đầy dư vị phức tạp của BP, hấn nhanh chóng trở lại với máy tính, và bất chợt há miệng, tá hỏa reo lên. “Ôi God, thêm 4 chiếc phi cơ được điều động nữa rồi!”

Suy nghĩ một hồi, Keith quyết định làm lệch phương, tọa độ của những chiếc máy bay này bằng cách nhiễu sóng. Nếu White Nathan ngồi trong số phi cơ đó, hấn sẽ có cách quay lại đây nếu hấn muốn, và tới lúc ấy hấn chẳng phải làm gì thêm, nhưng dù vậy, Keith cũng không chắc rằng bản thân có khả năng điều khiển hướng bay của chúng hay không. Bởi lẽ White Nathan quá bản lĩnh.

Khoảnh khắc liền sau, tần số của Keith đã bị ai đó bắt được. Trong gian phòng bỗng vang vọng một giọng nói trầm khàn giả hoạt được truyền qua thiết bị. “Con gái yêu quý của ta, theo lời mời của con, thì ta đã đến rồi đây.”

Giọng nói kia làm Keith giật người trong một giây. White Nathan đã đến, có thể cùng với 4 chiếc phi cơ đi sau. Trong khi đó, Nữ hoàng của hấn đã ra ngoài tìm Yosuke Kuro mất rồi.

“Con gái yêu, ta biết con đang ở đây, con có lời nào muốn nói với ta?” BP định mở miệng nói một lời táo bạo gì đó, nhưng Keith đã kịp thời ngăn cản bằng cách giơ tay ra hiệu cho hắn.

Sự vắng mặt của Sakura khiến trong căn phòng chỉ còn lại hai kẻ, là hắn và BP. BP đương nhiên không thích hợp để đối đáp với Nathan, nên Keith phải là người làm việc này. “White đại boss, người ông đang kết nối là tôi.”

Phía bên kia không trả lời liền lập tức, cũng do Nathan bận cười quỷ quyết sau khi trầm ngâm một vài giây. “Kẻ thân cận muốn ta chết ở hiện tại, dường như không chỉ có một.”

“Haha, đúng vậy.” Keith cười sáng. Trong mắt hắn hiện lên những tia sắc bén như đầu đạn đang xé gió lao thẳng vào tim Nathan, thâm độc không sao tả xiết. “Tôi muốn giết chết ông từ lâu rồi, cáo già ạ.” Hắn gằn lên từng tiếng, ước muốn được trả thù cuộn cuộn chảy trong từng thanh âm mà hắn phát ra. Kẻ đứng gần như BP cũng có thể hoàn toàn cảm nhận được một cách sâu sắc.

“À, điều này còn tùy thuộc bản lĩnh của cậu nữa.” Không cần nhìn, Keith cũng có thể hình dung Nathan đang cười châm biếm mình như thế nào. Hắn không bận tâm, lòng mong ước trả thù hoàn toàn chế ngự, và rực cháy trong lòng hắn.

“Có vẻ như đứa con gái ngu ngốc yêu quý của ta không ở bên cạnh cậu, làm thế nào đây...” Hắn cố tình tạo nên tiếng thở dài bất đắc dĩ. “Ta muốn thương lượng lại với nó.”

“Về lô hàng của ông?” Keith nhanh nhẩu nói. Hắn biết, hay BP và Sakura cũng biết, lô hàng đó có ý nghĩa như thế nào đối với Nathan. Đốt cháy một xe hàng, tổn thất rất lớn, Nathan cũng vì thế mà cười phi cơ đến nơi này. “Được rồi” Nụ cười chế giễu ẩn ẩn hiện hiện trong lời nói của Keith, bất cứ ai tinh tế đều có thể nhận ra. “Tôi sẽ cho ông kết nối miễn phí với con-gái-thông-minh-và-đáng-yêu-quý của ông.”

...

Note: (*) Sinh trắc học hay Công nghệ sinh trắc học (tiếng Anh: Biometric) là công nghệ sử dụng những thuộc tính vật lý, đặc điểm sinh học riêng của mỗi cá nhân như vân tay, móng mắt, khuôn mặt, mạch máu... để nhận diện.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Trận Đánh Cuối Cùng Của...? (Phần 2)

Chuyển tín hiệu thành công, hắn bắt đầu chỉnh âm lượng để “nghe lén” cuộc hội thoại của cả hai người.

“Keith?” Sakura áp chặt headphone vào lỗ tai mình hơn, nhú mày lắng nghe.

“Con gái yêu quý của ta. Thật đáng ngạc nhiên, ta vẫn còn nghĩ con đang làm tình với cậu nhóc kia nữa cơ đấy!”

Sau khi nghe giọng nói trầm trầm quen thuộc, cô khá bất ngờ. Nhưng rất nhanh đã cất giọng đối đáp tài tình. “Có vẻ như ông đang không thích việc tôi đang thực hiện, hơn là việc tôi làm tình với một đứa con trai khác chứ không phải ông?”

“À, không, con gái, cả hai ta đều không thích.”

“Tôi biết.” Cô cười nhếch miệng, ngay cả hơi thở cũng phủ nhuộm một sắc băng lạnh lẽo đến âm độ. Cũng như Keith, cô rất muốn tiễn Nathan về cõi âm ngay bây giờ, và nỗi khao khát ấy càng tăng lên qua những câu từ đậm mùi cầu huyết mà hắn ta thốt lên.

“Kết thúc trò đùa này, trả ta những món hàng vốn dĩ không thuộc về con đi, con-gái-yêu.” Hắn dần trở nên nghiêm túc hơn.

“Ông nghĩ đây là một trò đùa?” Đối đáp hắn, cô chỉ hờ hững buông một câu nói âm vang, du dương nhẹ nhàng. Nếu người ngoài không nhìn vào tình cảnh của Sakura, sẽ chẳng ai nghĩ được cô đang nói chuyện với người mà cô hận đến xương tủy.

“Đây không phải trò đùa, ta rất rõ.” Hắn khẳng định. “Nhưng cách con thực hiện khiến ta ngay lập tức nghĩ đến một trò đùa.”

Nụ cười khinh đời trên môi cô lập tức biến mất. Con gió tự phương đường nào thổi lướt qua cô, mang theo khí tiết của một ngày đông vùng Bắc Cực. “Để rồi xem, ‘trò đùa’ này sẽ khiến ông mất mạng.”

“Ta e kẻ mất mạng không phải là ta.” Hắn cười thành tiếng.

Sakura cắn chặt môi, chăm chăm nhìn về con đường phía trước, bước chân có nhanh hơn ban nãy. Cô đã định ngắt kết nối, nếu như White Nathan

không nói thêm “À, con gái yêu của ta, con muốn ta lấy lại những xe hàng của mình như thế nào đây?”

“Ông sẽ không có cơ hội ấy.”

“Nào,” Nathan chách lưỡi, một cách tự nhiên nhất, hất bỏ ngoài tai câu nói vừa rồi của cô. “Chẳng phải con muốn ta sao? Ta sẽ xuất hiện trước mặt con, để trao đổi với những thứ kia, được chứ?”

“Tôi muốn GIẾT ông, không phải muốn ông.” Cô day nghiêng, nhấn mạnh từ “giết” nhất có thể.

White Nathan nghe rõ hàm ý trong câu nói, đến lúc này thì hẳn ta dường như không còn vương bận hay kiêng nể bất cứ thứ gì nữa. Hẳn ta cũng đặc biệt nhấn mạnh vào trọng âm của mình. “Cũng như nhau cả. Hay là... con muốn ép ta phải cướp lại nó?”

“Ha~ ông không cảm thấy câu nói của mình thật thừa thãi quá hay sao?” Ở ngã rẽ, Sakura cất lên tiếng cười chế nhạo. “Ông sẽ không bao giờ liều lĩnh vào đây một mình, khi chưa biết quy mô số lượng bên chúng tôi.” Đáp án của White Nathan, cô đã có, là hẳn ta nhất định sẽ tự mình cướp đoạt lại, những biện pháp mềm mỏng hoàn toàn không có tác dụng tại nơi đây - một chiến trường điển hình này.

“Ta đang cho con cơ-hội đấy, con gái.” Hẳn nghiêm túc, ngữ khí trầm ổn đến lạnh người.

Chợt bước chân Sakura chậm lại, rồi dừng hẳn. Cô đáng lẽ ra sẽ không đoán đo như vậy, nếu như trong cô không vang vọng một giọng nói ảm áp.

Ông ấy là cha cậu..

Phụ tử tương tàn, liệu có đáng không?

Đáng không?

Rất đáng!

“Tôi không cần cơ hội này.” Cô tiếp tục bước đi nhanh, không chút cảm xúc nói.

Phía bên kia im lặng một lúc, không phải vì White Nathan cảm thấy bất ngờ, mà do hẳn đang suy tính đến bước đi tiếp theo. Đột nhiên hẳn cười gằn. “Ta sẽ khiến cho con phải hối hận, con gái yêu quý của ta.”

Tín hiệu nhanh chóng bị ngắt, Sakura bước đi cùng với con bần thần nhẹ. Bây giờ thì cô đã chính thức không còn một con đường lui nào nữa cả.

Nathan ngồi yên một chỗ, hướng mắt về phía trước và hừ nhẹ. “Ngoại trừ con gái của ta, đừng để một kẻ nào sống sót.”

.

“Bé Cher, đừng bước tiếp! Lối đi phải, cánh cửa em đang tiến tới có ai đó...” Nhận được thông báo của Keith, Sakura cau mi dừng hẳn, không hé miệng trả lời để tránh tạo ra âm thanh. Rồi cô mò mẫm dò bước chân vào khoảng không phía trước, tia phòng bị tập trung quy tụ ngập tràn trong ánh mắt xanh sắc.

Cũng có thể là Kuro? Trong đầu cô dần hình thành một suy nghĩ.

“Không phải một. Mà là hai, à không ba, bốn...” Keith căng mắt nhìn vào những chấm tròn đỏ di chuyển trên bản đồ toà nhà. Bấm vài nút, bản đồ chuyển thành camera. “Là người White gia, đột nhập vào từ lỗ thông gió phía Bắc.” Rất nhanh chóng, hẳn đã chuyển sang một con sóng khác. “Phong toả lỗ thông gió phía Bắc.”

“Huy động chuyên gia phá bom ngay lập tức.” Đó là cậu nói của BP. Hẳn là người đầu tiên nghĩ đến vấn đề White Nathan sẽ cho nổ bom nơi đây, nếu toà điều khiển tan tành thành tro bụi, đám người đang chống chế bên công xưởng nhất định sẽ như rắn mất đầu.

Ngay khi Keith quay trở lại với Sakura, hẳn nhận thấy cô đã hạ hết toàn bộ những kẻ chắn đường vừa lọt được vào trong bằng những phát đạn. “Ồi, Nữ hoàng, em đúng là Nữ hoàng của tôi~”

Sakura quệt quệt lau lau vệt máu bắn toé trên mặt, khá nhem nhuốc, nhưng nó lại khiến Sakura trông giống một nữ thần chiến binh hơn, dù rằng, ra tay với bọn họ, cô thực không mấy thoải mái.

“Thông báo cho tôi biết ngay khi vừa có tín hiệu của Kuro.” Đó là White gia, chẳng phải Kuro như tâm trí Sakura đã nghĩ ban đầu. Điều này khiến cô cảm thấy có chút gì đó gọi là thất vọng.

Keith chẳng buồn mở miệng trả lời. Sự im lặng của hẳn thay cho lời đáp rằng, hẳn sẽ không thông báo cho cô dù rõ Yosuke Kuro đang ở đâu. Sakura thừa biết tính cách hẳn, đoán được hẳn sẽ không tuân theo lệnh của mình, nên cũng chẳng hề cáu gắt, im im tiếp tục tự tìm cậu bằng đôi mắt.

Lạ một điều, dựa trên tính cách Kuro, cậu sẽ đến đây ngay khi thoát khỏi đám người của cô. Nhờ đó, cậu thấy được cảnh cô cùng một người con trai giống hệt mình đang ôm nhau ở khoảng không trống bên ngoài công xưởng, lúc ấy nhất định cậu sẽ lao ra ngăn cản. Nhưng sự việc đã không diễn ra như vậy, nói cách khác, cậu chưa đến đây.

Có thể giải thích bởi lý do Kuro bị vướng bởi bà chị sư tử bồm bồm thích đeo mặt nạ thỏ bạch kia. Hanazuki Shirin vẫn còn đang sợ, cậu ở bên cạnh an ủi và bị giữ lại một cách bất đắc dĩ, cho đến giờ vẫn chưa thể thoát ra. Dù không muốn cậu đến tìm mình, nhưng mà một góc nào đó trong thâm tâm cô vẫn tỏ ra không thích Kuro bên cạnh bà chị ấy, hoặc việc cậu lo lắng và đi cứu chị từ đám người của cô - mặc cho cô đã dồn ép cậu đến không còn cách nào khác. Ổn định nhịp thở để áp chế sự ích kỷ trên cả ích kỷ, cô chậm rãi đi tiếp.

Trong những phút sau, cô gần như tiếp cận với lối đi chính, một bước qua cánh cửa, cô sẽ chính thức ở bên ngoài bãi đất.

“Bé Cher, cẩn thận, ra ngoài là tắm mưa đạn đó.”

Sakura nhủ mảy tiếp nhận lời cảnh báo của Keith, “Anh đừng phá bỏ không khí nghiêm túc với từ ‘bé Cher’ mùi nẫu như thế nữa. Tôi là chủ nhân của anh đấy!”

“Em không thích sao?” Thoang thoáng chút hờn dỗi trong lời nói của hắn, tựa như một đứa trẻ.

“Thích. Nhưng không phải trong hoàn cảnh này.” Giữa một cuộc chiến sinh tử đầy máu me và bom đạn.

Keith tỏ ra sượng ron, trong lòng của hắn cũng cảm thấy như vậy. Sakura khẳng định mình thích được hắn gọi như thế. Bằng cách suy nghĩ của bản thân, hắn tự huỷ hoại rằng cô thích thân mật cùng hắn - một vấn đề không liên quan được hắn tính là liên quan. “Em thật biết cách khiến tôi yêu em nhiều hơn, Nữ hoàng của tôi.”

Vấn đề này, thật sự nhạy cảm, hoặc cũng vì nó không thích hợp với hoàn cảnh hiện tại, cô chẳng muốn tiếp tục đề cập tiếp. “Không phát hiện được sự xâm nhập nào vào bên trong toà nhà sao?”

“Ồ...” Keith thừa hiểu câu hỏi của cô là đang nhắm vào Yosuke Kuro, hắn hồ hững trả lời. “Có lẽ cậu ta đang ở khu xưởng phía bên kia.”

“Cụ thể?” Sakura dừng khựng lại, làm biến mất tiếng động tạo nên từ bước chân cộp cộp trên nền đất.

“Không biết. Tôi đoán thế.”

Ngay sau khi Keith nói, giọng của BP cũng vang lên, trùng khớp với tần số đang giữ liên lạc với cô. “Em có thể không nên tin vào trò lừa phỉnh của cậu ta.” ‘Cậu ta’ của hắn ám chỉ Keith. Dựa vào những lời nói của Keith, BP đoán được cả hai đang nói về vấn đề gì.

“Hai người dùng chung một mic sao?” Mic gắn kèm trên headphone của Keith, đặt sát kề miệng hắn. Ấy thế mà giọng của BP lại lọt vào được, thật khó để khiến người khác thôi nghĩ về tình cảnh của hai người con trai kia.

“A, không, Cher bé bỏng, em không được nghi oan cho tôi.” Keith thôn thức, giọng oang oang. “Là hắn ta cướp lấy mic của tôi.”

Tuy là tham gia tán gẫu cùng bọn người thích pha trò trong lúc dầu sôi lửa bỏng này nhằm giảm bớt đi áp lực, cô vẫn không quên đảo mắt đi xung quanh rà soát sự nguy hiểm. “Đừng đáng yêu như vậy, tôi vẫn chưa nói gì hết mà.” Sakura nhếch môi giễu cợt cười. Ý tứ trong lời nói của cô, Keith hiểu rõ ràng. Rồi Sakura bất chợt quay sang hỏi BP. “Ý anh là sao? Ngài BP thần bí?”

“Cậu Yosuke Kuro thật sự đang ở công xưởng, khu II, sau chiếc máy làm sạch. Và, cậu ta đang bị thương.”

Trong tích tắc, cô đạp đổ khung song sắt cửa, bước ra bên ngoài. “Tôi sẽ giết chết anh đấy, Keith à.” Nhưng giọt mưa đồng rất nhanh rơi xuống từ trên mây bay, với tài năng điêu luyện của mình, Sakura né tránh được hết thảy. Núp sau những chiếc xe tải để tránh đạn, cô bình ổn nhịp thở, đồng thời lão liên đới mắt tìm kiếm lối đi ngắn nhất đến khu xưởng cách toà điều khiển cả trăm mét. Hai khu có vẻ khá xa nhau, mà chung quanh ngoài bãi đỗ xe tải ra thì chỉ còn những gò đất đá cùng đất cát như sa mạc, địa hình rất khó đi.

Chẳng mấy chốc, cánh quạt của trực thăng đã tản mát với lượng gió lớn trên đỉnh đầu cô.

Sakura ngược lên, thấy một hòng súng máy đang chia về phía mình, cô lập tức vọt chạy, khiến những viên đạn kia mất phương hướng mà cắm thẳng vào xe, vào trong đất.

Ghét cảnh phải né né tránh tránh như thế này, Sakura nâng cao cây súng trong tay khi đang nấp sau một chiếc xe tải khác. Sau khi đã canh chuẩn mục tiêu, cô nhả đạn, kẻ trên trực thăng ngay lập tức bị đau đớn đến mất đà rồi rơi phịch xuống dưới đất.

Vượt qua các gò đất đá, cô nhanh chóng vào trong khu xưởng sặc sụa mùi máu. Nơi đây đã, đang xảy ra hỗn chiến đạo màn - một trong những ý đồ câu dự địch thù của hai bên. Lướt qua từng xác chết, cô tiến đến vị trí mà BP đã nói, khu II. Công xưởng X được chia làm 4 khu, khu sản xuất, khu cất giữ nguyên vật liệu, các thiết bị máy móc, khu dành cho công nhân nghỉ ngơi cũ và khu hầm chứa các phương tiện vận tải. Rộng không kẻ xiết.

Lục tìm kiếm bằng mắt như thế nào, cô cũng không thấy cậu. “Kuro hiện tại đang ở đâu?”

Không có tín hiệu trả lời. Gạt bỏ đi nguyên nhân của nó, cô tiếp tục tìm kiếm mà không cần sự chỉ dẫn của ai.

Trong khi đó, tại căn phòng đầy rẫy những thiết bị hiện đại, Keith bấm môi thâm rủa. “Các tín hiệu dần mất. Có ai đó đang cố tình gây nhiễu hệ thống” Rồi hắn nhếch miệng cười gian tà, kiểu cười mà BP bên cạnh cho là giống như một con sóc khôn lanh. “Muốn đầu với ta ư? Xem này~”

Tại một căn phòng kín khác cách đó không xa, những kẻ hacker phía White Nathan đang hoạt động đầu óc, nhiễu sóng để mở một con đường đơn giản

đột nhập vào cơ quan não bộ, tức căn phòng điều khiển mà Keith và BP đang ngồi, từ đó cuộc chiến sẽ đi theo chiều hướng đơn giản nhất đối với White Nathan.

Nhưng chưa ai dám nghĩ tới chuyện vượt qua được hacker số 1 là tên mang khuôn mặt của một thiếu niên chưa trưởng thành, đáng yêu dễ thương mà xảo trá ranh ma hết sức. Cuối cùng thì, tất thấy bọn họ phải nhận lấy một hậu quả do Keith mang lại.

Tần số sóng từ bên trong phòng bọn họ đột nhiên tăng lên đến mức độ tối đa, những vật liệu bằng thủy tinh bỗng chốc bể nát. Đương nhiên mọi sự luôn đi kèm với con người, mọi thứ bên trong cùng của lỗ tai của họ như muốn nổ tung ngay tức khắc. Họ la hét trong đau đớn. Rồi từ miệng, từ mũi, từ lỗ tai và từ hốc mắt họ, dòng máu đỏ thẫm chảy dài và rơi tong tong xuống đất. Hay nói một cách dễ hiểu, toàn bộ giác quan của họ đều bị tàn phá.

Qua webcam, Keith chứng kiến được những cảnh đó, hần lè lưỡi ghê rợn, đồng thời cũng phá lên cười thích thú.

“Kết nối vệ tinh vẫn chưa được khắc phục.” BP trầm giọng.

Bỗng chốc, Keith ngưng cười, thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm trọng, một phần vì lời nói của BP, và một phần vì những gì xảy ra trên mọi màn hình. “Máy chủ bị vô hiệu hoá rồi.”

Có thể giải thích, nhân cơ hội hệ thống bị nhiễu trong giây lát, có ai đó đã đột nhập vào bên trong, tìm cách ngắt kết nối với máy chủ và đã thành công.

“Tôi có thể giúp được gì?” Trước vấn đề được xem là cấp thiết này, boss thần bí BP vẫn tỏ ra bình thản nhất có thể.

“Anh có đem theo laptop cá nhân?”

“Thật may là có.”

Keith nhanh chóng nhận lấy chiếc laptop từ tay BP, hần mang theo một vài dây cáp đi đến cánh cửa kiên cố được cài đặt công nghệ sinh trắc học. Sau khi đã kết nối máy tính với cánh cửa bằng dây cáp, hần gõ cách cách trên bàn phím và bắt đầu mở miệng giải thích. “Tôi thường ‘mở cửa’ bằng cách này khi không có Cherry ở bên cạnh.”

“Mặt mũi” là giọng nói của cô, cùng vân tay của hần bị cô lấy đi. Chỉ có dấu vân tay, hần đành hack thêm giọng nói để mở khoá.

“Cậu định...?”

“Xuống tầng hầm và khởi động lại máy chủ.”

“Chắc là cậu rất cần tôi ‘hộ tống.’” BP nhún vai, lấy ngẫu nhiên hai khẩu súng treo trên tường gian nhỏ bên rồi ném cho Keith một cây. Keith trề môi chụp lấy.

Một phút sau, cánh cửa đã tự động mở ra. Keith ôm theo laptop cùng những dây cáp điện lằng nhằng được cuộn gọn lại, đi dẫn đầu. BP đứng chất của một người hộ tống, hần theo sau, thủ sẵn cây súng trong tay, mắt hoạt động hết công suất.

“Có lẽ bọn người kia đã lọt vào trong đây thành công rồi. Ấy,” Vừa đi, hần vừa lẩm bầm. “Tất cả là tại anh.”

BP héch đôi lông mày, tuy là cảm thấy khá buồn cười nhưng vẫn kìm nén. “Tại sao lại là tôi? Tin tặc như cậu mà cũng để người khác thâm nhập gây nhiễu, là tại cậu mới đúng chứ?”

Keith nhăn mặt, dường như hần không thích bị gọi là ‘tin tặc’ cho lắm, gọi hacker văn hoa mỹ và văn hoá hơn. “Vi anh khiến tôi phân tâm”

Lần này thì BP đã không nhịn được mà phì cười. “Tôi như thế nào lại khiến cậu phân tâm?”

Keith im im, lừ mắt hần một cái trước khi tiếp tục chăm chú vào lối đi của mình.

Việc có kẻ đột nhập thành công vào trong căn nhà nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn về lợi thế của phe Sakura cũng như bọn họ. Ấy thế mà hai người bọn họ vẫn ung dung tự tại tham gia nói chuyện phiếm, coi thường cái chết đến không còn gì để nói.

Chẳng qua là, do họ vẫn chưa đề đầu óc suy nghĩ đến những thảm cảnh có thể xảy ra sau đó.

Cả hai cùng tiến vào trong phòng máy chủ, nơi đây có rất nhiều ngõ ngách, ngăn cách giữa các ngách là những chiếc máy to kèn càng với đầy đủ các vi mạch. Keith tiến đến con ngách thứ hai, serve cuối cùng.

Pằng!

Khi Keith còn chưa kịp gắn cáp kết nối, một viên đạn đã bay ra từ nòng súng của BP. Keith khựng người trong một giây, nhưng không thềm đảo mắt đến kẻ bị bắn có ý định ám sát mình kia, rồi tiếp tục với công việc khôi phục. Thú thật, hần cảm thấy khá an tâm khi có BP đi cùng, đơn giản là vì, hần không thể một tay bấm máy, một tay cầm súng bắn người được.

“Tăng cường lực lượng ở toà điều khiển. Tiêu diệt hết những kẻ không phải người mình.” BP ra lệnh. Keith chép miệng, hần hiu thay cho Yosuke Kuro, giờ thì cậu ta có cả hai phe là địch.

“Khoan!” Keith ngạc nhiên nhìn hấn. Tại sao hấn lại có thể liên lạc được? “Tôi còn chưa làm xong mà.”

Nhưng rồi Keith cũng có lời giải đáp ngay sau đó, trước khi BP kịp trả lời “Là liên lạc mặt đất.”

Khi bọn họ không tiếp tục hội thoại cùng nhau, mọi thứ trả về yên ắng đến ngột thở. Chỉ duy có tiếng gõ cạch cạch từ bàn phím là nổi bật giữa không gian, tiếng bàn phím ấy... gọi lên trong lòng người đứng đó một sự quái dị khó diễn tả thành lời.

“Cậu cảm thấy có điều gì bất thường không, cậu nhóc?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ là anh nghĩ đúng.” Ngay sau đó, hấn chậm chạp ngẩng đầu nhìn BP, một sự thận trọng sâu sắc hiện lên trong đáy mắt hấn, phản chiếu là ánh mắt của BP.

Bọn họ đang nghĩ, sau khi ngắt máy chủ, nhất định phải có người đứng canh nơi đây để đảm bảo nó không được khởi động lại lần nữa, thậm chí là phải rất nhiều người. Thế nhưng, vừa nãy chỉ có một kẻ xuất hiện...

Một phím enter nữa, serve sẽ hoạt động bình thường. Nhưng mà câu nói của BP khiến Keith trở nên lưỡng lự, cảnh giác đến không thể nào cảnh giác hơn, nếu dùng từ chính xác nhất để miêu tả, thì hấn đang sợ.

“Máy của anh có sẵn hệ thống báo động chứ?”

“Chắc chắn là có rồi.” Hấn nhún vai, sau cái xác nhận của hấn, Keith cảm thấy an tâm một chút.

Cạch một tiếng, Keith đã nhấn vào phím enter, máy chủ khôi phục thành công. Nhưng... dòng chữ “Warning!” cảnh báo to đùng trên màn hình khiến hai kẻ đứng đó tròn mắt.

“Đừng hít vào! Mau rời khỏi nơi đây!”

Trong không khí nhanh chóng được bơm vào một lượng khí nồng nặc, đủ để khiến con người có thể suy hô hấp và chết. Trước khi bị BP lôi giết đi, Keith đã kịp thời ôm máy tính của hấn để rời khỏi nơi ấy. Hấn rất muốn nói với BP: ‘máy tính của anh không thể nhỏ gọn và nhẹ hơn một chút được sao?’, nhưng không thể, lượng khí xung quanh quá dày.

Thoát khỏi tầng hầm, Keith dường như không còn giữ được bình tĩnh. Lốp da hai bên cánh tay của hấn đã xuất hiện lỗ chỗ vài vết truong phình như bị phồng, cùng những mảng bị bong ra. Hấn giờ hai tay mình lên cao để nhìn kỹ hơn, như không thể tin vào mắt mình. “Có phải tôi sẽ chết?!”

“Cậu không sao.” BP kim giọng, giữ cho mình và Keith trấn tĩnh nhất có thể. “Cậu chỉ hít vào rất rất ít lượng khí, chưa chết được.”

Hấn không mấy tin lời BP nói, đưa tay vuốt dọc khuôn mặt bầu bình của mình để kiểm chứng. Thật sự thì khuôn mặt hấn vẫn chưa bị biến dạng. “Chưa chết?”

BP đảo mắt nhìn xung quanh. “Trận chiến kết thúc, nhất định cậu sẽ được chữa trị.”

Keith đã nghĩ rất nhiều đến cái chết, tuy chuẩn bị tâm lý là thế, nhưng hấn vẫn không thể nào tỏ ra bình tĩnh khi đối diện với nó, nhất là chết trong tình trạng xấu xí đến như vậy.

Kết thúc suy nghĩ, hấn cũng đảo mắt nhìn quanh theo BP, và chợt cảm thấy... dường như có rất nhiều người đang đứng ở đâu đó gần đây, chờ hai người họ xuất hiện.

“Điều động người đến cửa hầm trung tâm, chệch về hướng Đông Bắc 1’.” Rồi hấn quay sang hỏi Keith. “Cậu sẵn sàng rồi chứ?”

Keith gật đầu, đặt máy tính xuống và giữ chặt khẩu súng trong tay. Một không khí nghiêm túc rợn ngợp dần bao phủ lấy cả hai.

...

Sakura lom lom tiến về phía trước, không hề để lại tiếng bước chân. Những kệ đựng thiết bị trong gian xưởng được sắp xếp để phân ra các con gác nhỏ hẹp. Điều này vô tình làm tầm nhìn và không gian chung quanh giảm đáng kể. Đến một ngã rẽ, Sakura bước chậm rãi, rồi bất thành linh gió phất cây súng lên. Kẻ bị chĩa súng đứng ở nơi ấy lập tức giơ hai tay đầu hàng, thái độ có chút hốt hoảng.

Nhận thấy là người mình qua trang phục, cô hạ súng xuống. “Đừng trốn nữa, ra ngoài chiến đấu đi.”

Sakura quay mặt đi theo lối khác. Bỗng kẻ ấy chồm lên định vồ lấy cô, nhưng còn chưa kịp, hấn ta đã bị cô vạt một cú ngã nhào ra đất.

Thì ra hấn ta không-thật-sự là người của cô.

“White Nathan đã đến đây chưa?” Cô giương súng nhắm thẳng vào tim hấn, ánh mắt và ngữ khí mang đầy tính đe dọa mà tử thần thường có. Người của White Nathan thật giống với ông ta, dùng thủ đoạn giả dạng này để đánh lén.

Kẻ ấy không trả lời. Biết gắng hỏi thêm chỉ vô ích, cô đành từ bỏ. Tiếp theo, mọi việc được xử lý bằng một phát đạn.

“Cảnh giác với kẻ giả mạo. Bọn họ đang trà trộn vào người của chúng ta.” Cuối cùng thì kết nối cũng thông, Sakura ngay lập tức liên lạc với đám cấp dưới của mình, sau đó là cho Keith cùng BP. “Chuyện gì đang xảy ra?” Nghe tiếng động từ phía đầu dây bên kia, cô bận tâm hỏi một câu.

“Một chút rắc rối.” Người trả lời Sakura là BP. Dù vẫn đang bận rộn giải quyết đám lùm xùm với cả hai tay, hắn vẫn điềm nhiên nhất có thể. “Người của White Nathan đã vào được bên trong rồi.”

Điều này Sakura cũng đã lường trước được, cô chép miệng. “Quả là lão cáo già ấy.”

“Cậu nhóc hacker ấy cũng không tồi.” Sakura đoán rằng có thể hắn ta đã vừa lia mắt đến Keith. “Tôi còn nghĩ cậu ta chỉ ngồi một chỗ và bấm máy tính.”

Phía bên kia vắng vắng giọng nói của ai đó, có lẽ là của Keith, cô nghe không rõ.

BP bỗng phá lên cười, hắn là hắn đang không phải đối đáp với cô. “Tốt nhất là cậu nên chuyển tâm kết thúc sớm phi vụ này. Thời gian càng kéo dài, càng ảnh hưởng xấu cho việc chữa trị đây.”

“Chữa trị? Sao cơ?” Sakura nói vọng khi cô đang tìm một con đường khác. Nếu Keith biết được cô lo lắng cho hắn, chắc chắn hắn sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng đến phát điên. “Ngay cả anh ta cũng không bảo vệ được, tôi nhất định cần phải suy xét khả năng của anh.” Dĩ nhiên là câu nói của cô còn ẩn chứa nhiều ý nghĩa hơn thế.

Còn chưa kịp nghe tiếng cười của BP, một kẻ từ phía xa sau lưng đã giờ súng nhắm vào cô. Rất nhanh nhay, cô đã né tránh được. Lợi dụng lúc kẻ kia còn đang bất ngờ, cô đã tiến lại gần và dí sát súng vào cằm hắn ta.

Một kẻ mặc phục trang người của BP, nhưng lại muốn giết cô, tức hắn là kẻ giả mạo. “White Nathan đang ở đâu?”

Hắn ta vẫn không trả lời, trong mắt có chút gì đó dờ dẫm và mắt hờn như kẻ say rượu. Phát hiện điểm bất thường, cô vội lục túi và xem mã trên PDA(*) cá nhân. Kiểm chứng xong, cô tròn mắt vì bất ngờ này.

Hắn ta... không phải người của White Nathan giả dạng, mà hắn ta... đích thực là người của cô.

“Đã có chuyện gì?”

Hắn vẫn không trả lời. Sakura thật sự cảm thấy có chuyện gì đó rất phi lý, nhưng cô vẫn chưa thể đi đến lời giải cụ thể. Cô đâm hắn một cú thật mạnh, trực tiếp đem hắn ta ngã lăn quay ra đất và bất tỉnh.

“Sao thế, Nữ hoàng bóng đêm?”

“Lão cáo già ấy, đã làm gì đó lên người của chúng ta.”

Sakura bước đi tiếp trong công xưởng với nhiều khu và nhiều gian, tác phong hơi vội vàng. Nghĩ gì đó, cô quay lại, lột áo blazer ngoài của kẻ vừa bất tỉnh nhân sự rồi khoác chồng lên chiếc váy liền gọn thoải mái, sau đó cuốn tròn mái tóc và búi nó thật cao, để lộ ra chiếc cổ thanh mảnh gợi cảm.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Trận Đánh Cuối Cùng Của...? (Phần 3)

...

Trong khoảng giữa thông nhau giữa hai gian, bước chân của Sakura dường như đã chậm lại, rồi dừng hẳn. Phía sau cô đang có ai đó, cô chắc chắn thế. Không phải vì linh tính, mà là thính giác được tập luyện từ nhỏ, trong gian phòng tối với những thứ tiếng động lạ của cô phát huy - cô nghe rất rõ tiếng bước chân của “hắn”, dù hắn cố nhón gót đến đâu đi chăng nữa.

Sakura quay phắt lại, giương súng cao tầm mắt. Kẻ ấy lập tức giơ hai tay lên trời, mỉm cười lấy lòng và chậm chậm di nhích từng chút một về phía cô.

Đối với hắn, Sakura vẫn luôn chỉ dùng một ánh mắt cảnh giác để nhìn.

Hắn ta cao hơn cô gần cả nửa mét, nước da tối màu, cái miệng thì héch héch lên nụ cười trông tồi tệ vô cùng. “Tôi không phải kẻ xấu.” Khác với vẻ bề ngoài, giọng hắn du dương, ngân nga, giống như lời thủ thi của các anh chàng khi lừa các cô gái lên giường cùng mình, nặng hơn một chút thì giống như lời

gọi vọng về từ cõi âm, hay... từ trong *tiềm thức*.

Sakura cũng bắt đầu lùi lại khi khoảng cách từ hân đến mình không quá hai mét. Lý do cô chưa bóp cò là chờ đợi xem hân ta định nói gì, làm gì tiếp theo.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì em cả đâu, nữ sát thủ bé nhỏ.”

Trong một giây ngắn ngủi, hân bắt ngờ nhảy vồ về phía Sakura, đẩy ống súng hướng lên trời. Cô kịp thời đánh hất hân một đoạn, nhưng chẳng may lại để hân xịt một chất thuốc gì đó vào mặt, vào mũi mình.

Mọi thứ bỗng trở nên mờ nhạt trong cô, ngay cả hình ảnh kẻ da ngăm kia. Cô lắc đầu mấy cái xua đi cảm giác chóng chệnh, tay liên tục vuốt vuốt mặt, lau hết đi thứ chất lỏng bí ẩn ấy.

Sakura trong khi nhắm mắt vẫn một lần nữa chìa súng vào hân. “Đứng im!”

“Nào~ Nữ sát thủ bé nhỏ, tôi chỉ đang muốn giúp em...”

Cô từ từ hạ súng xuống, chẳng hiểu vì sao, lời nói của hân lại có ma lực với cô đến như vậy.

Không để vụt mất thời cơ này, hân ta lao đến bóp chặt miệng Sakura và cho cô nuốt một lượng chất trong chiếc chai xịt nhỏ mà hân cầm theo. Sau khi bị khống chế, đầu óc cô dần trở nên chông chênh, choáng váng hơn, không có điểm tựa mà trôi dạt vào trong tiềm thức. Dường như có thứ gì đó đang muốn xâm chiếm lấy tinh thần cô, làm chủ, dẫn dắt cô.

“Nữ hoàng bóng đêm? Nữ hoàng bóng đêm?”

Giọng nói kia phát ra từ chiếc headphone, chỉ một mình Sakura nghe thấy. Chút ý thức còn lại bỗng nhiên được khuấy động trong cô, cô nhận ra, bản thân là White Cherry, là Kobayashi Sakura, và cô đang tham gia trận chiến kết liễu người cha tàn độc của mình. Cô...

Nhưng tiềm thức quá mạnh, chất lỏng không màu không mùi không vị kia tựa như nước, có điều, nó không chảy về khoang ruột, mà nó trực tiếp chảy tràn lên não bộ của Sakura. Hiện tại, cô chỉ tiếp nhận được giọng nói nhẹ nhàng, đầy ma lực của kẻ ngay trước mắt mình.

“Lắng nghe tôi... và nói tôi nghe... căn hầm chứa những chiếc xe vũ khí đang ở đâu...?”

“Nó ở...” Cô nhìn hân, đôi mắt xanh lá trông khá vô hồn.

“White Cherry!”

Ý thức nhỏ nhoi trong Sakura vẫn cố gắng nhen nhóm vùng vẫy khỏi không gian đầy áp tiềm thức tươi đẹp. Khoảnh khắc ý thức của một kẻ thông minh như cô trôi dạt, cũng là lúc cô trở nên gần hơn với thực tại, gần, rất gần... Thực tại dần hiện lên trước mắt cô.

“Tôi tìm thấy Kuro rồi!” BP nhận thấy sự bất thường của Sakura, hân đã liên tục gọi, nhưng cô không trả lời, chỉ nói thủ thi cái gì đó. Nghĩ chuyện chẳng lành, hân tìm cách “đánh thức” cô - dù hân chẳng biết cô đang trong tình trạng nào. Lựa chọn đem Yosuke Kuro dẫn dụ có lẽ là lựa chọn khá hợp lý. Và hân đã đúng.

Ý thức đã hoàn toàn trở lại với Sakura. Khoảng một hai giây định thần, cô nhận ra ngay điều gì đã xảy đến với mình. Ấy là, cô bị kẻ trước mặt thôi miên! Bằng thứ chất lỏng đó, và bằng những câu nói của hân, nếu là kẻ bình thường thì nhất định sẽ bị hân điều khiển. Nhưng mà đối với những kẻ có tư duy suy nghĩ tốt như cô, ý thức sẽ nhanh chóng quay lại. (Aut: Cái này, các bạn có thể tìm hiểu kỹ càng hơn về thuật thôi miên trên gg, cụ thể, khoahoc.tv)

Cũng là từng trải qua quá trình luyện tập với loại chất này - một chất chiết suất từ “Hơi thở của quỷ”(*), cô mới dễ dàng khống chế được bản thân, ngăn không cho kẻ xấu lợi dụng hay điều khiển.

Không hạ màn câu chuyện này quá sớm, cô vẫn đứng im, đôi mắt nhìn vào một điểm bất định trong không khí lộ vẻ dờ dẩn như đang bị người khác thao túng.

“Nhìn vào mắt tôi đây...nói xem, những chiếc xe bọc thép ấy đang ở đâu?”

“Nó ở...trong công xưởng.”

Hân ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh của mình, cô thậm chí khen hân về mặt này. “Cụ thể?”

“Tôi không biết.”

Có một chút thất vọng len lỏi trong ánh mắt hân. “Nghe tôi nói đây... kẻ thù của em là Tiểu thư nhà họ White, Nữ hoàng bóng đêm, và đám người của cô ta. Hãy đi giết tất cả bọn họ.”

Nếu không phải là kẻ ít cười, nhất định Sakura đã phì cười trước lời “dụ dỗ ngon ngọt” của hân.

Cuối cùng thì Sakura cũng đã hiểu ra ngọn ngành, hai kẻ cô đã vừa gặp trước đó cũng đều bị hân ta thôi miên giống thế này, và có lẽ còn nhiều kẻ nữa.

Muốn khai thác thông tin từ cô sao? Bảo cô đi tấn công chính mình sao? Xem như hấn đã gặp phải một trong số những sai lầm vô cùng to lớn.

“Trước khi đi...” Hấn tiến thêm vài bước để giữ khoảng cách thật gần với Sakura, khiến cô càng tăng thêm cảm giác phòng bị. “Hãy đứng im, để tôi tùy sức làm điều gì đó lên cơ thể của em.”

Sát khí toả ra từ Sakura ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc, biết rằng cơ thể cô thật sự rất nóng bỏng với những đường cong, rất đáng để được chạm một lần, nhất là khi cô chỉ mặc một bộ váy liền ôm sát eo, nhưng không phải trong tình cảnh này, đặc biệt là với hấn ta. Hấn ta còn chưa kịp đụng vào người cô, nòng súng đã nằm ở cuống họng, chỉ ít thì cô không cần phải quá duỗi tay mới có thể với súng đến đấy.

Hấn trừng mắt nhìn Sakura, yết hầu chạy dọc một đường trên cổ. Bất ngờ và hoảng loạn, đó chắc chắn là cảm giác hiện tại của hấn.

“Haha,” Là tiếng cười của BP. Khoảng cách vừa rồi của tên da ngăm đen với headphone đủ gần để hấn ta có thể nghe thấy khi ở đầu dây bên kia. “Đâu phải chỉ tôi mới muốn ‘tùy-sức-làm-điều-gì-đó trên cơ thể của em’.”

Sakura không trả lời BP, cũng không bị hấn làm cho phân tâm, cô giật lấy lọ dung dịch từ trong tay kẻ đứng đó, sấm soi độ vài giây trước khi xịt xịt nó vào mặt hấn.

“Chuyện gì vậy?” BP lại cất giọng hỏi về tình hình bên này. Sakura còn đang rất bận rộn với món đồ chơi mới, chưa thể trả lời hấn ngay được. Cô đành để cho hấn tự đoán.

Thấy kẻ da ngăm vẫn ổn định như thường, cô hạ giọng. “Đứng im, tôi chẳng bảo đảm phát đạn của mình có hoặc không làm anh tổn thương đâu.” Rồi Sakura bóp hai bên má của hấn, tổng phân nửa dung dịch kia vào trong miệng, như cách mà hấn đã làm với cô ban nãy.

“Trả lời câu hỏi của tôi...” Một hai phút sau, cô hỏi thăm dò. Nhận được cái gật đầu của hấn, cô nhẹ nhõm hỏi tiếp. “White Nathan đang ở đâu?”

“Không biết.”

“Ông ta vẫn chưa lộ diện?”

Hấn gật đầu thay cho câu trả lời.

Sakura bấm môi dưới. White Nathan nhất định là đang ngồi ở đâu đó chỉ huy mà cô không biết, nhưng cô chắc chắn hấn đã rời khỏi nhà riêng trong bản doanh. Có khi hấn đang theo dõi cô cũng nên.

“Người White Nathan đưa đến tổng cộng bao nhiêu kẻ?”

“Tôi không rõ.”

“Nhìn sơ qua, anh đoán bao nhiêu?”

“Hơn một trăm người.”

Hơn một trăm người, đó là con số lớn khủng khiếp. Nhưng đối với Sakura hay White Nathan, hay so với bản doanh to lớn của hấn, như thế không nhiều. Thậm chí là, ngoại trừ không chắc việc khi cô cùng họ giáp lá cà ra, cô có thể dùng chính sức mạnh và sức dẻo dai của mình hạ hết tất cả.

Số lượng như vậy, hoặc hấn ta đoán sai, hoặc White Nathan xem thường phe địch. Lý do thứ hai có lẽ chính xác, cũng bởi hấn ta không biết sự tồn tại của kẻ đang chống lưng phía sau cô, hay hấn nghĩ chỉ cô cùng Keith đảm đương mọi việc.

Nhưng bấy nhiêu thế cũng khiến phe cô rơi vào thế bị động. Sẽ ra sao nếu người của cô mất hết ý thức và nghiêng về phe địch? Nghĩ gì đó một hồi, cô ngẩng phắt đầu nhìn hấn - kẻ đang đứng im suốt từ nãy đến giờ. “White Nathan gửi tới bao nhiêu kẻ giống anh?” Tức những kẻ dùng thứ chất lỏng kia để điều khiển tâm trí của người khác.

“Ba người, bao gồm tôi.”

“Anh đã điều khiển thành công bao nhiêu kẻ ở đây?”

“Nếu không tính em, là sáu.”

Tuyệt. Sakura đảo tròn mắt cảm thán, một hành động mà đáng lẽ không nên xuất hiện với cô. Nếu xét theo trung bình thì đã có 18 người của cô bị thôi miên. Đó là còn chưa kể, trong quãng thời gian hấn cùng cô “nói chuyện” ở đây, hai kẻ còn lại đã điều khiển thêm bao nhiêu người.

Cô phải ngăn cản phi vụ đáng nguyên rủa này lại.

“Hãy giải thuật thôi miên cho những nạn nhân của anh.” Sakura đưa trả lọ dung dịch cho hấn ta. “Và theo cách của anh, hãy điều khiển người của White Nathan, bao gồm hai kẻ thôi miên kia bằng câu lệnh: tấn công White Nathan.”

Một ý tưởng ắt hẳn là sáng suốt. Năng lực thôi miên của cô có lẽ không tồi. Thật may mắn khi Sakura kìm chế không giết hấn, lúc mà hấn có ý định chạm vào người cô.

Có lẽ BP đã lĩnh hội toàn bộ câu chuyện khi nghe xuyên suốt như vậy - mặc dù bên hắn chẳng rảnh rỗi gì. “À, cũng thủ đoạn đấy.” Hắn hồ hững cật lên một lời nhận xét không mấy thiện cảm.

Cô gõ tay lên trán, động não suy nghĩ một lối đi để ép White Nathan có thể ra mặt trước khi tương quan hai bên quá chênh lệch, và trước khi số người ảnh hưởng trong vụ án này tăng lên đến một con số quá giới hạn nào đó. Cô đã liên lụy rất nhiều người rồi, kẻ mà cô cần giết là White Nathan, không phải những kẻ nằm ở đây.

Một hồi sau những giây phút căng não như dây đàn, cô giữ lấy headphone, tìm cách bắt lại tần số ban nãy, tần số khi mà White Nathan liên lạc với cô.

Cô đã nghĩ rằng nó sẽ không khả quan, cho đến khi có thông báo tín hiệu đã được kết nối. Không lưỡng lự gì, cô nói thẳng. “Hãy xuất hiện đi, thưa White đại boss.”

“Ta sẽ thực hiện *nguyện vọng* của con, nếu con cho ta một lý do thích hợp.” Pha lẫn trong giọng nói kia là chất điệu của tiếng cười cợt nhả.

Đối với con người như White Nathan, cô không chắc lối suy nghĩ của hắn ra sao, cũng như từ “thích hợp” mà hắn đề cập tới. Lý do thích hợp? Như thế nào mới là lý do thích hợp đây?

“Tôi sẽ cho nổ tung toàn bộ số hàng của ông.”

“Không, con sẽ không làm thế.”

“Tôi sẽ làm thế.”

“Ồ, con gái yêu quý của ta, con nghĩ phá hủy nó, nguyện vọng của con sẽ được thực hiện ư?” White Nathan chẳng màng quan tâm đến lời đe dọa mà hắn không xem là đe dọa kia. Hắn thậm chí còn có thể chắc chắn rằng, số hàng của mình sẽ không tổn hại thêm một chút nào nữa. Và, Sakura sẽ *được* hắn xử lý sau lần này, khi mà cô đã rơi vào tay hắn.

“Khi ấy, ông sẽ tức giận mà ra mặt.”

“Khi ta tức giận, ta sẽ huy động người bắn nát cơ thể đầy quyền rũ của con, không nhất thiết là ta phải ra mặt đâu, con gái yêu quý.” Câu nói nửa đùa nửa đe dọa này của hắn không khiến Sakura phải tức giận, hay sợ hãi, mà nó chỉ khiến cô cảm thấy đuối lý, không rõ nên mở miệng nói gì tiếp theo.

“Sao thế? Sợ rồi ư?”

Sakura day day thái dương, tìm một lý do khác có thể thành công thuyết phục White Nathan.

“Tôi *muốn* gặp ông.” Lý do là vì “...để giết ông.”

“Được thôi.” Ở chữ ‘thôi’, giọng điệu của ông ta đã được nâng cao lên một chút. “Ta sẽ đứng trước mặt con, sau 10 phút nữa.”

Vô cùng khó tin khi hắn ta đồng ý nhanh đến như thế. Cô nhắm mắt, lẩm bẩm vài từ gì đó. Thì ra đây - lý do vì cô muốn gặp để giết White Nathan - là lý do mà hắn ta cho là thích hợp. Thật không thể tưởng tượng nổi cấu tạo não bộ của hắn như thế nào.

Dẫu sao thì, hắn nhất định sẽ xuất hiện đâu đó quanh Sakura vào mười phút sau. Cô cần phải bình tĩnh khi đối diện với hắn, cũng bởi cô không muốn bản thân bị bẽ gãy cổ lúc nào không hay. Đương nhiên khả năng hắn sẽ không làm vậy cao hơn, nhưng chẳng ai ngờ trước được chuyện gì cả.

Đang định liên lạc với Keith, hỏi xem tình hình nơi hắn ta như thế nào, cô bỗng bất gặp được nhân ảnh ai đó, hắn là tấm lưng của cậu ta vô cùng quen thuộc để cô có thể nhận ra. Tuy nhiên, Sakura không chắc chắn, bởi đầu óc cô lúc này vẫn còn khá mơ màng do tác dụng còn sót lại của chất thuốc kia.

“Kuro?” Nhưng hình bóng ấy lại xuất hiện lần nữa. Kuro chỉ vụt qua ở các khe hở giữa những món đồ to đùng, chiếm nhiều diện tích. Do góc độ lẩn khuất khó nhìn nên cậu không thể thấy được cô.

Phản ứng đầu tiên của Sakura đương nhiên là đuổi theo. Nhưng, cô cảm giác như sự nhạy bén, linh hoạt của bản thân đã giảm đi một nửa. Có thể giải thích là bởi tác dụng của thuốc vẫn còn, hoặc...một *cảm xúc mãnh liệt* nào đó bắt đầu khiến cô phân tâm - một nhược điểm to lớn trong chiến đấu của cô, cái nhược điểm chỉ Henry, Keith... và White Nathan nắm được.

Trùng hợp thay, Sakura càng ngày càng tiến đến gần căn hầm chứa những chiếc xe vũ khí. Rồi cô bỗng dừng lại, vì cảm thấy bản thân đang đi lạc phương hướng. Như thế nào...cô lại để vụt mất cậu?

Một loạt súng đạn tới tấp bay thẳng tới vị trí Sakura đứng, bị cô kịp thời phát giác và né tránh. Việc này chẳng dễ dàng gì với cô, bởi chúng là cả một bọn, không phải chỉ một kẻ như lúc ở bên ngoài công xưởng ban nãy.

Sau khi bắn trả hết những kẻ cầm súng máy nguy hiểm hơn, cũng là hết phân nửa số lượng bên phe địch, cô tìm chỗ nấp an toàn. Nhưng sự còn chưa thành, một cái giá kệ để đồ khổng lồ bắt đầu nghiêng ngả. Cô đã nghĩ đến trường hợp lập tức di chuyển vị trí nếu không muốn bị đè bẹp, ấy vậy mà vẫn né tránh những phát đạn từ hai ba kẻ chưa bị xử còn lại - dù là khẩu súng ngắn thông thường - vẫn khiến cô chậm mất một nhịp.

Vốn dĩ đây là một cái bẫy của BP, nhưng chẳng ngờ nó lại khiến cô lâm vào thế bế tắc. Quả thật là gây ông đập lưng ông.

Cái giá dần ngã xuống. Kẻ đang né đạn trong phong độ không hề tốt như Sakura không quá chú ý đến nó, cho nên đến khi nhìn lại, cô đã nhận ra nó đã nghiêng được cả 300, và trong tích tắc nữa sẽ đổ ập vào người cô.

Uych!

rầm!

“A~!”

Những tưởng bản thân Sakura sẽ phải đương đầu với cái chết, nhưng đã có ai đó lao đến, đẩy ào người cô khỏi nơi nguy hiểm. Ngay sau ấy, cả hai cùng nằm lẩn.

Cái giá kia ngã ồm ồm xuống, bụi bắn từ nền đất bay lẩn tứ tung vào trong không khí. Sakura nhăn nhó ho lên một tiếng, sau khi hướng ánh nhìn đến ân nhân vẫn còn bị kẹt đôi chân dưới chiếc giá khổng lồ, cô tròn mắt kinh ngạc tột độ.

“Keith...?”

Hai người còn lại của White gia vì bất ngờ trước việc này, họ ngạc nhiên đứng im vài giây. Sau đó liền nhả đạn đến Sakura và Keith khi bỗng nhớ lại nhiệm vụ của mình. Cô nhanh chóng lẩn sang một bên né tránh, còn Keith...thì không có khả năng di chuyển được như cô, một phát vào lưng, rồi hai phát vào lưng hần, máu theo vết thương mà bắn ra tung toé.

Rất nhanh, những cảm xúc phức tạp đến mãnh liệt nhanh chóng khuấy đảo đầu óc Sakura. Cô cảm sung, ánh mắt giận dữ phóng theo cùng phát đạn thẳng đến hai kẻ kia.

Không còn kẻ nào sống sót xung quanh, Sakura vội vã cúi xuống đỡ lấy Keith, cố gắng kéo hần thoát ra khỏi cái giá, nhưng không thể nào được. Cái giá nặng một cách kinh khủng.

Sakura đảo mắt nhìn quanh, gấp rút tìm một biện pháp nào đó cứu thoát hần. Bất chợt, cô nhận ra sự tồn tại của một chiếc cần cầu, với cái móc sắt lơ lửng trên đầu, gần như đụng cả trần nhà. Cô nhanh chóng bước vào trong buồng lái xe gần đó, bắt đầu khởi động và điều khiển, để cầu cái giá kia ra khỏi người hần.

Được nửa đường, khi cái móc sắt đang lơ lửng trên không trung, động cơ đột nhiên dừng khựng lại. Có lẽ do máy móc để trong công xưởng quá lâu, không được bảo trì tốt nên sinh hỏng hóc. Cô không kìm chế, đập đập vào nó mấy cái, chờ đợi kỳ tích xảy ra trên thiết bị cũ nát này, nhưng...không có gì cả.

Cô bản thân tiến về nơi Keith đang đau đớn nằm

“Keith...?” Sakura tiếp tục lặp lại lời gọi tên hần, lời nói pha trộn đậm đà những thổn thức. Cô không khóc, nhưng là gần như đã khóc với đôi mắt hần lên những tia đỏ.

“Tôi vẫn chưa chết.” Ừ, chưa chết, bị độc khí chạy thẳng vào máu, một cái giá sắt khổng lồ đè xuống chân, và hai viên đạn găm trên người, hần chỉ có thể dùng từ “chưa chết”, chứ không phải “còn sống”. “Chưa chết”, tức... hần sẽ ra đi trong tương lai gần.

Sắc bi quan trong lời nói của hần quá rõ để khiến cô có thể phần nộ. “Có ai ra lệnh anh phải xông vào sao!??”

“Tôi...không thể đứng nhìn em như thế...” Hần hơi cất lên nụ cười. Thật lạ là... nụ cười này của hần không còn vẻ giả tạo, không còn vẻ đều đặn, cũng không còn vẻ nhắng nhít nữa, mà nó đã biến thành một nụ cười đầy rẫy nhưng nỗi buồn tâm trạng.

Hần chợt nhận ra rằng, cảm giác được hy sinh vì người mình yêu thương nhất cũng không tệ.

“Ngu xuẩn!”

“Xin lỗi, Nữ hoàng của tôi...nhưng tôi không hối hận...” Hần ngưng một lát, một môi như muốn lịm đi ngay, nhưng ánh mắt vẫn long lanh vui tươi khi nỗi lòng được thoải. “Được bảo vệ cho em chính là hạnh phúc lớn nhất của đời tôi...”

Sakura nắm chặt bàn tay sẵn lên dưới tác dụng khí độc của hần, gương mặt, và nhất là đôi mắt cô dâng tràn nỗi sợ hãi rõ rệt, nỗi sợ hãi khi mà con người ta sắp sửa mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng...

“Sẽ không sao cả...” Sakura ôm chặt lấy đầu hần bởi tay còn lại, đôi môi mấp máy lên lời trấn an bằng thanh âm trong trẻo, ấm áp, và dễ chịu. “Tôi sẽ đưa anh khỏi nơi đây, rồi sẽ có cách, dù là cứu sống, hay, hồi sinh... nhất định... sẽ như thế.” Cúi xuống thấp, cô khẽ vuốt lên đuôi mắt, vòn nhẹ bầu má, rồi ướm lên môi hần một nụ hôn, nó kéo dài khoảng chừng 5 giây, ngọt, và nhẹ nhàng.

Hần nhắm mắt tận hưởng sự ngọt ngào thức thời này, rồi... không mở ra nữa...

“Xin lỗi...vì tất cả.”

Sakura chỉnh tư thế thoải mái cho Keith, rồi đứng thẳng dậy và quay mặt bước đi, bước chân một phần lưỡng lự, chậm chạp, một phần vội vã, dứt

khoát. Gương mặt cô đã vô tình, lạnh lẽo trở lại, nhưng xúc cảm như rằng vẫn còn nguyên đó.

Lần thứ ba kể từ khi thay đổi, cô cảm thấy muốn khóc đến như thế...

...

Note: (*) Thôi miên là bí kíp “thao túng não bộ” có căn cứ khoa học. Họ rơi vào trạng thái mơ màng như đang ngủ, và khi tỉnh lại thì không nhớ điều gì. Diễn hình, những tên tội phạm lợi dụng “Hơi Thở Của Quỷ” (hạt và phấn hoa của cây Borrachero được nhắc đến ở note cuối Chương mở đầu).

(*): PDA: Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân thường được gọi là PDA (tiếng Anh: Personal Digital Assistant) là các thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân và ngày càng tích hợp thêm nhiều chức năng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Trận Đánh Cuối Cùng Của...? (Phần 4)

...

“Anh là kẻ thứ hai mà tôi muốn giết chết! Chỉ sau White Nathan!” Trong lúc đang liên lạc với BP, cô gằn lên, đem toàn bộ bức xúc trong mình chuyển hết cho hắn. “Người của tôi, anh cũng không bảo vệ được, anh có phải là lão đại đối thủ của White Nathan hay không!”

“Đừng kích động.” BP không bàng hoàng, nhưng cũng khá bất ngờ. Chẳng cần chút thời gian nào, hắn đã đoán ra sự việc. “Có chuyện gì với cậu nhóc tin tặc đó sao?”

“...” Cô nuốt nước bọt nghẹn ngào, bất mãn cùng đau đớn vào trong, không mở miệng trả lời hắn một tiếng về tình hình của Keith hiện tại.

“Tôi và cậu ta đã vô tình tách ra một lúc, tôi còn nghĩ rằng cậu ta trở về phòng thiết bị. Cậu ta chết rồi à?”

Sự hồ hững hờ tồn tại trong lời nói của hắn rất dễ khiến cô nổi cáu. Cảm xúc của cô hiện tại vô cùng không ổn định, vô cùng không phù hợp với khung cảnh chiến đấu hỗn loạn. “Tôi... không biết...”

“Vậy cứ ‘nghĩ’ cậu ta chưa chết là được rồi.”

“Anh...! Tôi sẽ giết chết anh ngay sau khi trả thù thành công White Nathan.”

Hắn không đáp, chỉ cười khan một tiếng.

Bất chợt, cảm giác đằng sau đang có ai đó, sống lưng Sakura lạnh toát. Cô quay ngất người, nhưng lại chẳng hề thấy ai. Cô nhú mày đa nghi nhìn kỹ xung quanh lần nữa. Có thể đây chỉ là một ảo giác gây ra từ tiềm thức sau khi con người bị thôi miên. Và đến lúc cô ngoảnh đầu trở về lối đi của mình, cảm giác có một cái bóng vừa xẹt qua cửa thông lại hiện lên.

Có người đã vừa chạy ngang qua, cô chắc chắn thế.

Cô hơi nghiêng người, chậm chậm nhích từng chút một về phía trước, tinh thần đã lên giây cót cảnh báo từ lâu. Bất thành linh, cánh tay ai đó vuốt nhẹ theo chiều cong chiếc eo gợi cảm của cô, khiến cô giật bắn mình lùi khỏi vị trí một vài bước.

“White đại boss...?” Dù là trong nỗi kinh ngạc vì chưa kịp phòng bị trường hợp này, nhưng trong lòng cô vẫn một phần chú tâm đến cái bóng nào đó ở gian bên.

White Nathan cười cười, tiến lên phía Sakura một bước, đồng thời, cô cũng lùi lại một bước. “Con gái yêu, ta đã đến theo yêu cầu của con rồi đây.”

...

[End all's focus]

...

...

.

Vài tiếng trước.

Tôi đặt Shirin lên giường của mình trong khách sạn, rồi cũng nằm sõng soài ra bên cạnh chị. Cả đêm thức trắng, da dẻ của tôi đã mất đi một phần sức sống.

Sau khi nhìn lên trần nhà một vài giây, tôi khép chặt đôi mắt, thả lỏng bản thân, thoát khỏi những thứ tình thần khủng bố liên tục vồ vập đến.

Nhìn Shirin trông có vẻ yên bình trong giấc ngủ, lòng tôi nhẹ đi được một phần nghìn. Shirin đáng lẽ không liên quan đến vụ này, càng không phải nhận tổn thương khi tôi chẳng thể báo đáp lại tình cảm của chị. Chị không nên có mặt ở đây vào thời điểm hiện tại.

“Anh Thâm trầm, lần cuối cùng, hãy giúp tôi.” Tôi nói vào trong điện thoại, khi anh Thâm trầm bắt máy. “Đặt giúp tôi một vé máy bay trở về Nhật Bản.”

“Được.” Cũng như lần trước, lần này anh ta chỉ vồn vện một từ đáp ứng mà không gắng hỏi gì thêm.

Tôi ném điện thoại lên tủ đầu giường, sau đó chậm chậm bò đến phía Shirin, vén lại tóc mái cho chị. Mặt trời đã bắt đầu nhú lên, rọi ánh sáng đến khắp thành phố, bên ngoài kia, xe cộ đã hoạt động đông đúc trở lại, cũng tới lúc tôi nên rời đi rồi.

“Shirin, chị về nhà nhé. Về nhà, tìm một ai đó khác tốt hơn em để yêu, em xin lỗi. Em...” Cổ họng tôi như nghẹn ắng lại, bỗng chốc khô khan như đã lâu không được uống nước. “...Em sẽ về sau, nếu có thể.”

Ngưng một lúc để chứa chỗ cho những cảm xúc ngổn ngang trong lòng, tôi thở ra khe khẽ, chất giọng sau đó cũng trở nên khe khẽ theo. “Nếu như... em không thể về, chị hãy chăm sóc ba mẹ Yosuke giúp em, và bảo họ đừng buồn rầu nữa, em vẫn mãi luôn ở bên cạnh họ.”

Dĩ nhiên, những lời tôi nói chỉ phòng cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Tuy là mạnh mẽ đứng trước Henry và tuyên bố - cũng như chắc nịch - rằng tôi sẽ không chết, nhưng tâm lý chuẩn bị về một cái chết sắp sửa xảy tới vẫn cuộn cuộn trong tôi. Điều tôi có thể làm ở hiện tại là, cố gắng giữ tính mạng cho bản thân, để trở về với ba mẹ Yosuke, và để dành đoạt lại Sakura.

“Chị cũng sống hạnh phúc nhé.” Tôi hôn nhẹ vào bàn tay chị, rồi đứng dậy, tinh thần cùng cơ thể khá kiệt quệ nên tôi hơi lảo đảo, và nhất là khi có một cánh tay kéo tôi lại.

“Kuro...tại sao lại không thể về?”

Trông thấy Shirin đã tỉnh dậy, mắt long lanh nhìn mình như sắp khóc tới nơi, tôi sững sờ vô cùng. Chị không cần phải tỉnh dậy đúng lúc như vậy.

Định mở miệng giải thích cho chị, nhưng không biết bản thân nên bắt đầu từ đâu. Đợi Shirin hỏi lại lần hai, “Em có điều gì muốn giấu chị?”, tôi mới áp ứng được vài chữ.

“...Em định ở đây một vài năm...”

“Để ở bên cạnh con nhỏ đó?”

“Ừ.” Nhận thấy Shirin đang dần tin vào lời bịp bợm của tôi, tôi nhiệt tình gật đầu, mà quên mất rằng, Shirin đang phải chịu đựng những loại cảm giác gì.

Trong ánh mắt chị, tôi nhận ra được sự thống khổ khi phải gạt bỏ đi nỗi ghen tuông trong lòng để nhường vị trí cho lý trí. “Nhưng...Kuro đã nói là mình *không thể về*?”

Tôi chớp mắt, im lặng vài giây để suy nghĩ câu trả lời. Cuối cùng thì, tôi cũng chọn luôn cách im lặng ấy làm câu trả lời cho chị.

Shirin dường như đã đoán ra được gì đó, sự đa nghi lẫn buồn bã trộn sâu trong ánh mắt chị. “Bọn người đó...có liên quan đến việc em *không thể về* hay không?”

Dù là hiểu ngay câu hỏi của Shirin, rằng “bọn người đó” mà chị hỏi tới là đám người đã bắt cóc chị, ấy mà tôi vẫn không thể nào thốt lên một từ ngữ nào cả.

“Nói gì đi, Kuro.”

Đúng. Tôi nên làm thế. Nói gì đó có thể giải quyết mâu thuẫn giữa tôi và chị hiện tại, nhưng tôi vẫn không thể. Nói gì đây? Rằng tôi đang dấn đầu vào một phi vụ trả thù ngốc nghếch của Sakura, và có thể tôi sẽ chết? Như vậy thực ngu ngốc, chắc chắn chị sẽ ngăn cản tôi bằng mọi giá.

“Nếu không trả lời, chị không cho em đi đâu cả!”

Tôi chẳng thể thôi tránh khỏi cảm giác bế tắc. Trả lời hay không, nhất định chị cũng đều không đồng ý cho tôi đi.

Bầu trời bên ngoài bắt đầu rạo rực với những ánh nắng mới, dù nó không thể chiếu sáng xuống các khe hẹp của thành phố, như vị trí của tôi, tôi cũng nhận thấu được một điều, rằng thời gian không chờ bất cứ ai. Nếu tiếp tục nán lại, chắc chắn tôi sẽ bỏ lỡ những chuyện trọng đại, hoặc... hối tiếc về một

điều gì đó.

“Xin lỗi, em sẽ giải thích cho chị sau. Giờ em phải đi.”

Shirin đương nhiên sẽ không dễ dàng chấp nhận như thế. Chị gượng người dậy, níu chặt cánh tay tôi. “Đừng đi, Kuro!”

Khoảng cách gần chị như thế này, tôi có thể cảm nhận rõ sức lan toả từ nỗi sợ hãi mãnh liệt của Shirin lên bản thân mình.

“Nhưng...”

“Kuro, chị sợ phải ở lại một mình, đừng đi...có được không...?”

Tôi lưỡng lự. Đối với những gì Shirin đã phải trải qua, chỉ dùng từ sợ hãi để miêu tả cảm nhận của chị không thôi thì chưa đủ. Nếu chị nói muốn tôi ở cạnh vì không chịu đựng được cảm giác ở một mình, thì chắc chắn chị đang hoàn toàn thật lòng.

Tôi ngồi xuống giường trở lại, trầm giọng trấn an Shirin, đi kèm cùng ánh mắt lấp lánh sự đồng cảm, yêu thương từ khía cạnh em trai dành cho chị gái. “Em sẽ bên cạnh chị.” Một lúc. “chị nghỉ ngơi đi.”

Shirin vẫn nhìn chăm chăm vào tôi. Dường như chị sợ rằng sau khi chớp mắt một cái thôi, hình ảnh của tôi trước mặt chị sẽ biến mất. “Đề em đi rót nước cho chị.”

“Không được, Kuro sẽ chạy mất!”

“Em thế...” Tôi giơ hai ngón tay lên trời, cố tỏ vẻ thành thật nhất có thể. Shirin không quá tin tưởng nhìn tôi, nhưng rồi chị cũng gật nhẹ đầu.

Tôi quay lưng đi, trên tay cầm sẵn một gói thuốc gây mê tác dụng chậm vẫn còn phân nửa. Khi tôi quay lại với cốc nước, thì gói thuốc chẳng còn đủ chỉ là một chút, và chiếc vỏ của nó đã được tôi giấu nhem đi.

Tôi sốt ruột chăm chăm nhìn vào Shirin, cho đến khi chị uống cạn cốc nước. Bây giờ thì phận sự của tôi là ngồi đợi đến lúc chị ngủ say.

Thuốc tác dụng chậm dường như chỉ có lợi trong-trường-hợp áp dụng lên người của tên da đen, còn đối với Shirin, tôi không rõ khi nào nó mới chịu khiến chị đi vào giấc ngủ, nhất là khi không còn một chút thời gian dư giả nào cho việc này cả. Thật bức bối vì cứ phải chờ đợi như thế này, trong khi tôi vẫn còn việc quan trọng hơn để làm.

Tôi mở lên một bài nhạc tiếng Anh nhẹ nhàng rồi nghiêng ngả theo nó, để xua đuổi đi cảm giác trống trải khi phải chờ đợi. Vì cơ thể khá kiệt sức, và vì tiếng nhạc du dương lan toả khắp căn phòng, tôi không thể không chế con buồn ngủ. Ngồi bên cạnh chị một lúc, tôi đã lịm đi và chìm vào giấc ngủ sâu. Cho đến khi tỉnh dậy, tôi nhanh chóng tìm đến một chiếc đồng hồ treo trên tường - đã hơn 8h sáng!

Shirin ngủ từ lúc nào, tôi nhìn thấy vẻ mệt mỏi hằn lên trên bọng mắt chị. Chỉ ít thì thuốc có tác dụng với chị nhanh hơn với tên da đen kia, chị chỉ cần quãng thời gian không nhiều hơn hai tiếng.

Sợ rằng trận chiến có thể đã diễn ra, hoặc có thể đã kết thúc - bởi tôi không biết thời gian cụ thể trong ngày, tôi vội vàng đứng bật dậy, chạy đi chuẩn bị một số thứ có thể có ích cho bản thân.

Đeo trên vai chiếc balo được xem gần như là vật bất ly thân, tôi bắt taxi đến công xưởng X. Nhưng trên đường - ngay đoạn ngã tư đầu tiên - một chiếc xe hơi khác đã vượt đèn đỏ và đâm sầm vào xe tôi, khiến tài xế loạng choạng bẻ ngoặt tay lái về một bên. Và rồi, xe tôi lại đâm sầm vào một chiếc xe khác. Nó tạo thành một hiệu ứng domino hài hước giữa những chiếc xe.

Khốn, sau giai đoạn hoảng hốt, tôi thậm chí rửa trong miệng. Vượt đèn đỏ là một trong những việc làm ngu ngốc nhất hành tinh.

Đúng thật là hiệu ứng domino, tiếng va chạm rầm rầm từ những chiếc xe cộ không hề dứt. Tôi rùng mình ngồi im bên trong xe, vì chỉ cần bước ra một bước, tôi có thể đã nằm bẹp dưới chiếc bánh của một xe tải nào đó chẳng hạn. Linh tính có điều không bình thường, tôi chờ cho tiếng va chạm bớt đi, cũng như xung quanh xe taxi tôi đang ngồi đều có những chiếc xe đã dừng hẳn động cơ, tôi bước ra ngoài kiểm chứng.

Dân chúng cũng bước ra khỏi xe xem xét chuyện gì đã xảy ra. Và rồi tôi cùng họ đều nhận thấy tất thảy đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh.

Tôi trèo lên nóc xe, nhìn bốn phía. Cả bốn con đường đều ngập xe cộ - những chiếc xe không cách nào thoát khỏi vị trí của mình vì tất ách giao thông trầm trọng. Chuyện kì dị gì đang diễn ra?

Nếu như những ngã giao thông khác cũng bị chuyển tín hiệu, thì chắc chắn rằng cảnh tượng cũng giống y chang thế này. Có nghĩa là, hệ thống giao thông của cả thành phố New York đang gặp sự cố gì đó, khiến cho mọi ngã rẽ đều chìm trong xe cộ không chút lối thoát.

Trên bầu trời, một vài chiếc trực thăng đang bay lượn, có thể đó là máy bay giám sát của Trung tâm giám sát và điều khiển giao thông. Tốt hơn là thế, họ cần có biện pháp khắc phục, tôi không thể chần chừ tại con ngõ này được nữa.

Nhưng...dù là làm việc hết công suất, sự cố này không thể trong vài tiếng, thậm chí trong ngày là có thể giải quyết ổn thoả. Thời gian không cho phép tôi đợi lâu đến như thế. Tôi cần phải làm gì đó, hơn là việc ngồi chờ vô ích...

Tôi nhảy xuống đường, thò đầu vào trong hàng ghế lái, móc tiền trả cho tài xế, đồng thời mở miệng giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ Anh. “Hãy chỉ tôi đường tới công xưởng hoang X.”

“Đi thẳng cho đến khi cậu thấy ngã bảy, rồi quẹo vào con đường thứ hai từ bên tay trái, đến đấy, cậu có thể hỏi tiếp ai đó.”

Tôi cảm ơn một câu rồi vội vàng xốc balo chạy đi. Chẳng mấy chốc, tôi đã đứng trước ngã bảy. Nhìn hai phương hướng bên cạnh một hẻm, tôi lia mắt tìm đến một người đàn ông gần đó. Anh ta đang đứng tựa cả người vào chiếc xe vô dụng - vào thời điểm này, có lẽ anh ta đang chờ giao thông được xử lý.

“Anh này, cho tôi hỏi... phía bên trái là phía bên nào vậy?”

Người đàn ông nhìn tôi một cách quái dị. Sự bản thân đã phát âm sai từ gì đó, tôi nhắc lại câu hỏi. “Phía bên trái là phía bên này,” Tôi giờ tay chỉ một trong hai phía. “; hay là phía bên này?” Rồi chỉ vào phía còn lại.

Người đàn ông vẫn giữ khư đôi mắt quái dị ấy khi nhìn tôi, anh ta chỉ chỉ về hướng mà có lẽ đó thật sự là hướng-phía-bên-trái. Tôi cảm ơn theo phép lịch sự thông thường, kèm nụ cười gượng chút khổ sở và rồi đi ngay sau đó.

Phải mất rất lâu sau, tôi mới đến được công xưởng. Tuy nhiên, dường như nơi đây không còn an toàn giống như ngày hôm qua nữa. Tôi tìm nhanh một chỗ ẩn nấp, rồi lăm lăm tiến vào bên trong như con chuột cống.

Cỏ dưới chân tôi đã khô cạn hết, nhưng chúng vẫn còn âm ẩm cùng với đất vì sương lạnh tan mát suốt cả đêm. Cũng nhờ đó mà đôi giày thể thao hai ngày của tôi đã bẩn bụi càn trở nên bẩn bụi hơn.

Chuẩn bị cho trận chiến này, tôi không mang chiếc giày quá sắc sỡ, cũng như bộ đồ đang mặc. Tôi chọn tông xuyệt tông đen để hoà cùng với những bọng sát thủ kia một chút. Mặc dù tôi không nghĩ điều này giúp ích được gì đó cho bản thân.

Rada của bọn chúng thật sự rất nhạy. Những phát đạn đầu tiên đoàn đoàn rơi lổm chổm xuống, tôi giật bản mình, nép người vào sâu hơn một chút trong đám xe tải cũ xếp trật tự bên ngoài công xưởng.

Trốn cạnh chiếc xe tải cuối cùng, cũng là chiếc gần khu xưởng nhất, tôi hít vào một hơi thật sâu. Nơi này cách khu xưởng cả một khoảng đất trống chỉ toàn là cát vàng, nếu muốn vào được bên trong, tôi cần thêm một chút liều lĩnh.

Sự liều lĩnh, tôi có đủ, nên rất nhanh sau đó, tôi đã dồn hết tốc lực để băng vào. Dường như, những viên đạn khiến mặt đất toé lên một mớ cát đang theo sát bước chân tôi, và chỉ cần tôi chậm 0,1s, cả cơ thể này sẽ thủng hàng tá lỗ. Chui tọt vào bên trong, tôi thở phò nhẹ nhõm, màn dạo đầu này quả thực rất kinh khủng. Nó khiến tôi cảm giác bản thân đang rất gần với cái chết.

Có lẽ những gì tôi chứng kiến, nhìn nhận, hành động sau đó... sẽ làm tôi cảm thấy gần với cái chết hơn nữa.

Tôi nuốt khan một ngụm nước miếng, chậm chậm di chuyển vào bên trong. Đột ngột, điện thoại trong người tôi reo lên một dòng chuông tin nhắn. “Tôi thấy cậu rồi nhá~!”

Là Keith. Tôi chắc chắn một trăm phần trăm là hắn ta. Duy chỉ hắn ta mới có những dòng tin nhắn pha trò trong tình huống như thế này.

Chẳng rõ ràng, hắn vừa khiến tôi giảm, hay tăng thêm áp lực nữa. Tôi nhắn hỏi hắn ta với nội dung, Sakura đang ở đâu, nhưng tin nhắn không thể gửi đi được, có thể là hắn đã vừa làm gì đó.

Tắt nguồn và cất điện thoại, tôi di chuyển nhanh về phía bên trong. Bất ngờ xuất hiện hai kẻ mà tôi không thể phân biệt là người của ai, tôi giờ cao đôi tay lên đầu, cố gắng nờ nụ cười gượng gạo. “Tôi nghĩ là mình đã đi lạc vào trong đây. Tôi không có ý xấu!” Đó là lời được tôi nói theo ngôn ngữ Nhật Bản.

Dù là nói theo kiểu nào, bọn họ cũng vẫn sẽ chia súng vào những người không phải là đồng đội mình xuất hiện trong công xưởng này. Vì vậy, nhân lúc họ đang phân tích nội dung câu từ của tôi, một cách nhanh nhất, tôi hạ cả hai cùng lượt.

Khám xét một lúc, tôi mới biết được họ không phải là người của White Nathan. Tóm ngẫu nhiên lấy một trong hai chiếc PDA, tôi tiếp tục bước sâu vào trong công xưởng, vừa đi vừa cảnh giác đảo mắt đến xung quanh.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng đạn pháo rất to phát ra ở đâu đó gần đây, tôi thận trọng tìm chỗ nấp thích hợp, cố đóng tai nghe ngóng tình hình. Bỗng một nòng súng lạnh buốt đặt lên thái dương tôi, tôi cứng người đứng bất động, nhưng miệng vội vàng nói trước khi một viên đạn nào đó được châm thuốc. “Đừng bắn! Tôi là người của các anh!”

Tôi liếc mắt về phía kẻ đó. Hắn ta đúng là người của BP, cũng như Sakura, dựa theo trang phục mà tôi đã ghi nhớ ban nãy. Tôi nhanh chóng giơ PDA cho hắn kiểm tra. Khoảnh khắc hắn nhận ra tôi và kẻ trong hình mang hai gương mặt khác nhau, cũng là khoảnh khắc tôi cướp cây súng từ tay hắn, và... bắn hắn bằng một phát đạn đã-lên-nòng.

Tôi chỉ là vô tình đụng vào cò khi súng chia về phía hắn... nhưng mà, sẽ chẳng ai nghĩ rằng tôi vô tình nếu như đứng đó chứng kiến...

Tôi bình ổn nhịp tim cùng nhịp thở, chỉ là giết chết thêm một người mà thôi... Một cổ đen tối xâm lăng lấy đầu óc tôi, tôi không rõ mình đã vừa làm nên chuyện kinh dị gì, chỉ biết rằng... đó là việc tôi nên làm để giữ tính mạng cho bản thân. Nghĩ được như vậy, tôi mặt lạnh, nhanh chóng bước đi tiếp, trên

tay cầm theo cây súng vừa thu thập được từ kẻ ấy.

Thấy một đám đông những năm kẻ, tôi núp nhanh sau bức tường gần đó, thủ sẵn cây súng ngang tầm mắt. Không phân biệt đó là người của ai, tôi nhắm thẳng về phía họ và bắn từng kẻ một.

Pằng! Pằng! Pằng!

Ngay từ phát đạn đầu tiên của tôi được bắn ra, bọn họ lập tức tìm chỗ ẩn nấp, truy tìm nơi bắt nguồn của viên đạn và bắn trả. Thập thò một lúc, tôi mới hạ được kẻ thứ hai.

Đến kẻ thứ ba, tôi không còn may mắn được như trước đó. Một viên đạn suýt qua cánh tay khi tôi giương súng khỏi khe nấp. Vết thương khiến tôi đau đớn một cách bất ngờ, cây súng cầm trên tay rơi bịch xuống đất. Vị trí khá lộ liễu và khá xa, tôi không thể nhặt lại nó.

Tôi bấm môi, đầu tựa hẳn vào bức tường và thở hồng hộc, đầu óc tìm cách quên đi đau đớn vừa gặp phải. Được rồi, đã đến lúc tôi sử dụng khẩu súng tân tiến mà Sakura cho trong ba lô, với khẩu súng này, ngoại trừ các chi, thì trúng vào mọi địa điểm khác trên cơ thể đều có thể khiến đối phương chết ngay lập tức. Bởi viên đạn của nó, một loại có tính tự ăn mòn của axit, một loại có tính tự phát nổ khi tiếp xúc với những thứ chặn đường. Tôi biết được điều này là do trong một lần, anh Thâm trầm đã từng đề cập đến nó.

Vết thương trên vai phải khi ở thang máy trong khách sạn bị đánh bom hôm bữa chỉ vừa lên da non không lâu, và giờ thêm một vết khác ở cánh tay phải, nhờ điều này mà tay phải của tôi khá chật vật trong việc dụng lực.

Tay trái cũng được, tôi sẽ xử họ bằng tay trái, chẳng phải Sakura cũng dùng tay trái đó thôi.

Phải mất vài phút, đám người bên bọn họ mới đều gục xuống. Run run cầm khẩu súng trong tay, tôi bước qua những thi thể lộn xộn. Đây đích thực là một chiến trường, chuyện bắt gặp những xác chết như thế này là chuyện không thể tránh khỏi. Giữ vững tinh thần như vậy, tôi sẽ không bị dọa cho sợ bởi những cảnh tượng này nữa.

Nhưng tôi không thể nào cắt đuôi được với con choáng váng buồn nôn. Nó liên tục đi theo tôi với mớ ý nghĩ u tối trong lòng. Tôi không biết bản thân có thể kìm chế sự bức bối này được trong bao lâu nữa...?

Tiếng súng đạn ở đâu đó trong khu xưởng vẫn vang vọng. Ôm vết thương nơi cánh tay, tôi nhanh chóng tìm đến các gian khác cách xa sự nguy hiểm. Vừa lắp lá đầu ở cầu thang tầng 2, phát hiện có rất nhiều người trên này, tôi vội vàng trèo xuống trở lại. Không may, dưới nơi tôi vừa đi qua xuất hiện một người.

“Đừng bắn, tôi không phải là kẻ xấu.” Hắn ta nói tương tự những lời tôi đã sử dụng ban nãy, nhưng giọng điệu dịu dàng và dễ nghe hơn. Tuy vậy, con hoang loạn chưa được dập tắt hẳn trong lòng vẫn khiến tôi không đủ bình tĩnh để đứng nghe hắn nói. Tôi lắc đầu, cầm súng bằng hai tay, bắn hắn ngay lập tức trước khi kịp nghe thêm gì. “A!” Lọ thuốc gì đó trên tay hắn lăn lông lóc xuống dưới đất, tôi không mấy quan tâm.

Tôi có thể cảm nhận được một luồng đen tối đang bùng phát trong lòng mình, chỉ là, tôi đang cố khống chế, làm chủ nó, không để bản thân phải mất kiểm soát. Dường như suốt từ nãy đến giờ, hề gặp ai là tôi lại bắn kẻ đó. Có thể luồng đen tối của tôi là tính muốn giết người? Tôi không rõ, tôi có linh cảm không hay với nó, và rằng, nếu để luồng đen tối ấy thao túng tôi, tôi nghĩ bản thân sẽ phát điên. Có lẽ tôi đang gặp một loại sang chấn tinh thần trước cảnh giết chóc. Nếu có cơ hội thoát khỏi đây sau khi bảo vệ Sakura thành công, tôi nhất định phải đi tìm bác sĩ tâm lý.

Cây súng này không phát ra tiếng động, có lẽ vì nó gắn liền - chứ không gắn rời - với ống giảm thanh ở bên trong. Nhưng mà, tiếng la đau đớn của tên kia đủ khiến cho bọn người trên tầng phát giác. Tôi ngay lập tức lui đi một hướng khác, nếu không muốn biến thành tấm bia đỡ đạn.

Chạy được một lúc, sự mệt mỏi bao vây lấy cơ thể tôi, và kéo giữ chân tôi ngăn không cho bước tiếp. Sau, tôi chọn một bức tường làm điểm tựa để ngồi xuống và thở dốc.

Sakura, cậu đang ở đâu?

Giả như tiếng lòng này có thể truyền đến tai Sakura thì hay biết mấy. Niềm băn khoăn về quyết định đi tới nơi đây của tôi đột nhiên trở dậy. Liệu hành động mà người ta cho là ngu ngốc này với tôi có thực sự là đúng đắn? Nhưng rồi, tôi trở nên chắc chắn hơn, cũng bởi nếu không làm như vậy, tôi chẳng còn quyết định nào khác tốt hơn thế.

Phía trên đầu tôi là một chiếc cửa sổ, đồng nghĩa rằng, gian phòng này là gian phòng nằm ngoài cùng của khu xưởng. Công xưởng X được chia thành nhiều khu và nhiều gian. Các khu cùng gian lớn phân bổ các công đoạn gì đó, chứa đựng các loại máy, phương tiện không lồ, còn các gian nhỏ hơn...khi thực tôi cũng không biết để làm gì, nó hao hao giống một căn phòng rộng gấp đôi bình thường nhưng không cửa, đồ đạc được sắp xếp lung tung và đầy bụi bặm. Nơi này được xây dựng khá cầu kỳ, nơi chứa đựng máy móc, chỉ có một không gian rộng duy nhất - tức khoảng cách từ mặt đất đến trần nhà cao vô cùng, đối với các gian nhỏ thì phân chia thành từng tầng, có khoảng ba, bốn tầng như vậy, cửa sổ của các gian phòng ngoài cùng hoặc quay đến khu xưởng, giám sát mọi hoạt động bên ngoài đó, hoặc quay ra khoảng đất trống bên ngoài.

Tôi đứng thẳng người, tay vịn lấy cửa sổ và nhìn qua nó. Một sân đất lẫn cỏ và cát trải dài trăm mét đến một toà nhà cao hơn khu xưởng rất nhiều. Đó là toà nhà gì? Tại sao khi đến đây, tôi lại không để ý thấy? Căn phòng này có lan can, nhưng tôi không thể bước ra đó để nhìn kĩ hơn, vì sợ rằng máy bay bên ngoài sẽ nã đạn.

Đáng lẽ ra tôi phải quan sát mọi thứ kĩ càng hơn trước khi vào đây. Có thể nơi đó là phòng điều khiển giám sát, và cũng có thể, Sakura đang ở bên đó.

Tôi nhanh chóng rời khỏi gian phòng.

..

.

----END CHAP 60----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Trận Đánh Cuối Cùng Của...? (Phần 5)

Nơi đây bây giờ, chỗ nào cũng đều có tử thi cùng đồ đạc đổ bể, tượng trưng cho một cảnh tượng hỗn loạn của cuộc chiến. Vượt qua nhiều người từ hai phe, tôi đã đứng trước một khu xưởng khá xa lạ... Tôi không nghĩ rằng mình tìm đúng đường ra, và phần trăm chỉ có thể là như vậy.

Khói bụi nồng nặc một gian đến ngộp thở, từng *đốm lửa* nhỏ cháy phừng phừng chung quanh do va sự va chạm lớn giữa những thành phần kim loại. Rồi chợt, thân thể Saito Suichi nằm dưới cái giá bỗng hiện trước mắt tôi.

“Saito Suichi?” Sau một hồi kinh hoàng đứng chôn chân tại chỗ, tôi sực tỉnh, chạy vội đến cạnh hắn ta. “Saito, Saito? Tôi là Yosuke Kuro đây!”

Saito vẫn không hề nhúc nhích. Tôi nuốt khan ngụm nước bọt, cúi xuống thật thấp lắng nghe hơi thở của hắn, vẫn còn, nhưng rất yếu. “Saito Suichi, trả lời tôi một tiếng đi.”

“...Đừng hành hạ tôi nữa... tên khốn này...” Saito mở mắt nhìn tôi một lần, rồi lại nhắm lại, cất giọng thều thào. Đúng chất giọng của hắn đây rồi.

Tôi tạm gạt đi tất cả những ý nghĩ về việc hắn ta đã muốn giết mình ra sao. Hắn bị mắc kẹt như vậy, tôi phải làm gì đó để cứu hắn.

Nhưng cứu bằng cách nào?

“Đợi một chút, tôi sẽ giải thoát cho anh.” Tôi cố nâng cái giá to khổng khiếp khỏi người hắn. Nó giống như một cái giá sách, chỉ có điều làm bằng kim loại, khổng lồ, dùng để đựng những vật dụng máy móc.

“Vô ích thôi...”

Một hồi cố gắng không thành, tôi mới tin vào từ “vô ích” mà hắn nói.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh. Lơ lửng giữa không trung trên đầu tôi là một cái móc sắt của chiếc cần cẩu. Tôi trèo vào trong buồng lái, cố khởi động nó nhưng vô dụng. Tôi đá vào nó một phát trước khi trở ra.

“Bé Cher cũng khởi động nó... nhưng mà... hư đúng lúc thật...”

Tôi chống nạnh nhìn chiếc móc sắt cách đất chỉ chừng 5, 6 mét. Linh tính nó sẽ giúp ích gì đó cho bản thân, nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

“Tôi sẽ quay lại ngay.”

Tôi rời đi nhanh chóng, vài phút sau, tôi trở lại với một chiếc xe tải.

“Ôi Chúa...” Hắn mở mắt khi nghe được tiếng động cơ. “Giá như cậu biết cậu đang chạy chiếc xe chở những thứ gì.”

Tôi nhún vai, không mấy bận tâm những thứ bên trong, chỉ biết trên thân nó có dán một tấm bảng hình tam giác với một dấu chấm than đen, cùng một tấm bảng *đốm lửa bị gạch ngang*. Nhưng nó là chiếc xe gần nhất mà tôi có thể tìm được.

“...Cậu lấy lên từ...?”

“Dưới gầm.”

“Tuyệt.” Tôi định bảo hắn tốt hơn nên im lặng dưỡng sức, nhưng thiết nghĩ miệng hắn không nói không được, bất kể trong tình trạng nào, nên đành thôi. “...Cậu định làm gì...?”

Tôi không trực tiếp nói ra, chỉ trả lời bằng hành động. Lôi trong balo một sợi dây, tôi buộc một đầu vào một thứ kim loại khá nặng ngẫu nhiên tìm thấy

bên trong công xưởng, và buộc chắc đầu còn lại lên cái giá.

Mắt Saito tuy như không mở ra nổi, nhưng hắn vẫn chăm chú theo từng hành động của tôi.

Tôi dùng lực ném thứ kim loại lên cao, lần đầu trượt ra ngoài, nhưng lần hai, sợi dây đã lọt qua khe móc sắt. Tôi vội chụp thứ kim loại trước khi nó bị kéo bật trở lại bởi độ giãn của sợi dây.

“...Cái gì thế...?”

Tôi nhún vai, chính tôi cũng không biết nó là sợi dây thần kì với chất liệu gì, chỉ biết rằng nó rất dai, rất cứng, giãn mức độ lớn mà không hề bị đứt.

Quán quanh thứ kim loại vào đuôi xe tải, tôi tèo vào trong ghế lái, bắt đầu khởi động xe. Nhưng trước khi đó, tôi không quên bảo Saito Suichi. “Nó nhích lên một chút, anh cố trườn ra ngoài nhé!”

Tôi đã phải chạy một đoạn dài, vì độ giãn của sợi dây. Đến một khoảng cách nhất định, sợi dây trung hoà các lực, khiến tôi rò ga cỡ nào cũng không thể tiến lên thêm dù chỉ là một ít.

Cái giá đã động đậy. Tôi nỗ lực rò ga hết công suất. Cuối cùng thì đầu giá đã nâng lên đôi chút. Saito nhân cơ hội đó đã ép bản thân lăn ra bên ngoài. Tôi thờ phờ, nhả ga, khiến chiếc giá ngã ầm xuống đất lần tiếp, chỉ khác là không có cơ thể nào nằm bên dưới, và chiếc xe bị kéo lui một đoạn, tôi phải khổ sở đạp thắng như thế nào nếu không muốn cán qua chiếc giá lẫn Saito.

“Thật tuyệt... Tôi không nghĩ là cậu làm được...”

Lời khen này của hắn, tôi không dám nhận.

“Tôi cũng không nghĩ là cậu đồng ý giúp tôi...”

Điều này thì chính tôi cũng không nghĩ đến. Tuy Saito đã từng có ý định giết tôi - không phải chỉ một lần, tôi cũng rất ghét hắn, nhưng lương tâm tôi không thể bỏ mặc hắn trong lúc này được, và nhất là khi trông khuôn mặt không còn một chút sức sống nào của hắn. Và lại... Sakura có lẽ sẽ buồn nếu như hắn chết đi.

“Sakura đang ở đâu?”

“...Về phòng điều khiển, cậu sẽ biết em ấy đang ở đâu...”

“Toà nhà bên kia ư?”

Hắn gật đầu.

Tôi không biết bằng cách nào có thể đưa hắn - một kẻ bị thương khá nặng - qua bên đó mà không phải ăn đạn. Như thấu ý nghĩ trong ánh mắt tôi, hắn cất giọng nhỏ nhỏ thủ thủ. “Tôi biết... một lối đi bí mật.”

Tôi tháo sợi dây, cắt vào trong balo, rồi cõng hắn ta lên lưng và xách balo đi.

Pằng!

Tiếng súng từ đâu vọng tới, một chút nữa thôi là đã trúng chân tôi. Tôi vội vàng núp vào sau *chiếc xe*, tiếng đoàng đoàng vẫn cứ thế vang lên, đạn va vào món kim loại nơi đâu, nơi đó đều toé ra tia lửa. Chờ đợi thời cơ thích hợp, tôi lao ra, bắn chết kẻ kia ngay lập tức.

“...Bản người thú vị nhỉ...?”

“Anh nên im miệng lại nếu không muốn chết sớm.” Thừa hiểu hắn ta đang cố tình chọc tức mình, tôi mở miệng cảnh cáo. Đáp lại, hắn ta chỉ cười và lảng sang chủ đề khác.

“Tôi đoán...nơi này không lâu sẽ tan tành thành tro bụi...”

“Sao?” Tôi xóc Saito lên, đi theo hướng chỉ dẫn của hắn. Nhưng hắn không trả lời, gần như đã gục hẳn đi. “Anh đang làm tôi sợ đấy, Saito Suichi ạ.”

Đứng trước một con hầm nhỏ khác, Saito đưa cho tôi một chiếc kính. Tôi lạ lẫm hỏi. “Nó là gì thế?”

“Kính ảnh hồng ngoại...” Hắn ta giải thích. “...Rải rác trong đường hầm là các tia hồng ngoại được kích điện.”

Không muốn bị điện giật chết, tôi lấy từ trong balo ra một chiếc kính và đeo vào, khiến Saito suýt chút nữa thì tuột dần dần xuống đất. “Tôi cũng có một cái,” Cái mà Sakura đã đưa cho tôi cùng những món đồ. “anh đeo vào đi, nhờ may tôi không thấy thì anh nhớ nhắc nhở.”

Chuyện không thấy khi đeo kính là chuyện bất khả thi. Tôi quay đầu về phía đường hầm, lập tức những đường thẳng màu đỏ rực hiện lên, nổi bật trong vạt xanh lá nhạt, chúng ở khắp nơi trong đường hầm, nhưng mật độ không cao, đủ khả năng để tôi cõng Saito vượt qua được.

Chợt cảm thấy dưới chân như vừa đá trúng thứ gì đó, tôi gỡ mắt kính và nhìn thử. Nhưng mọi thứ sau khi gỡ kính đều trở nên tối đen, tôi cần thêm một chút ánh sáng từ chiếc điện thoại.

Một bộ xương khô! Tôi rùng mình tránh xa nơi ấy ngay tức khắc. “Tôi đang sợ, Saito Suichi à.”

“...Đừng yếu đuối như thế chứ...” Dù không nhìn thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng tôi chắc chắn rằng hắn vừa nhếch môi cười giễu. “Chẳng phải cậu đã giết người luôn rồi sao?...”

Chính vì những gì tôi đã làm, nên tôi cảm thấy sợ. Tôi bỗng nhiên trở nên sợ nhiều thứ, ngay cả chính-bản-thân-mình, cái bộ xương khô ấy chỉ vô tình thúc đẩy cảm xúc trong tôi mà thôi.

Tôi đi nhanh hơn một chút, không lên tiếng.

Một lúc sau, chúng tôi đã thoát ra khỏi căn hầm tối om. Theo lời chỉ dẫn của hắn, tôi cẩn thận tìm đến căn phòng thiết bị điều khiển. Đứng trước một cửa phòng theo trong tưởng tượng với những gợi ý mà Saito đã nói từ một vài phút trước, tôi đánh thức hắn dậy. “Có phải là căn phòng này không?”

Quan sát kĩ thêm một chút nữa về cánh cửa của nó, tôi chắc chắn thêm với nhận định của mình mà không cần đợi câu trả lời. “Mở cửa như thế nào vậy?”

Saito không trả lời, tôi cố gắng lay lay hắn dậy. “Saito Suichi, anh không được chết vào lúc này đâu đấy!”

Trông thấy hắn lơ đãng mở mắt, tôi thăm thở phào. “Anh đừng ngủ nữa, không chừng sẽ ngủ luôn đấy...!”

“Nhưng... tôi muốn quên đi con đau... tôi không thể khống chế...”

Tôi thở dài một tiếng, tạm bỏ qua vấn đề này, tôi trở lại với vấn đề cấp thiết hơn. “Làm sao để mở cửa?” Tôi lặp lại câu hỏi lần hai.

“Mặt khẩu là... vân tay cùng giọng nói của Sakura.”

Xém chút nữa, quai hàm của tôi đã rớt xuống đất. Saito hắn đang nói quái gì thế?

“Tôi quên mất...” Hắn khi khi cười nhỏ. “Cậu có đem laptop không...? Chỉ cần làm theo chỉ dẫn của tôi...”

“Không, tôi không đem.” Vì nghĩ rằng nó không cần thiết mà chỉ khiến balo nặng thêm.

Hắn không trả lời, khuôn mặt bất lực và mệt mỏi càng hiện rõ ràng hơn. “Thật ra, vân tay của Sakura cũng là vân tay của tôi...”

“Nghĩa là gì?”

“Nghĩa là... tôi cho em ấy vân tay của mình...hay...em ấy thường dùng vân tay của tôi để làm những việc gì đó...đến khi lộ vân tay... người ta sẽ tìm tôi...chứ không phải em ấy, hoặc những lúc như thế này...người ta có thể chặn ngón tay tôi khi điều tra ra được, - thay vì em ấy - ... để đi mở khoá một cánh cửa nào đó chẳng hạn... Đó chỉ là một việc cần làm của Người tiên phong...”

Tôi gật đầu đại khái, câu từ dài dòng lẫn đứt quãng của anh ta khiến tôi trở nên khó hiểu hơn. Có thể hiểu là: Sakura đang dùng dấu vân tay giả, được đúc kết dựa trên vân tay thật của Saito. Dấu cho có chuyện gì xảy ra, Saito là người đầu tiên hứng chịu chứ không phải là Sakura.

Tôi cõng Saito đến gần thiết bị sinh trắc hơn, rồi giúp hắn úm ngón tay còn đọng chút máu đã gần khô hắn lên trên đó.

Còn giọng nói thì làm sao?

“Anh này, máy có thể nhận diện giọng nói qua cuộn ghi âm hay không?”

“Còn tùy theo mức độ của máy ghi âm...nếu nó tân tiến... đến độ công nghệ sinh trắc không thể phân biệt đó có là giọng ghi âm hay không, thì cửa có lẽ sẽ mở... Còn không, thì cửa sẽ nhận diện nó không phải...”

Kết thúc câu nói, tôi lập tức lôi từ trong túi ra một cuộn băng ghi âm và đưa gần về thiết bị nhận diện.

“Chào. Kuro. Tôi là White Cherry... à không, Kobayashi Sakura. Thật xin lỗi vì đã bất ngờ bỏ đi như thế này. Nhưng tôi không thể làm...”

Tôi lập tức ngắt máy, không để nó tiếp tục phun ra những câu từ tiếp theo khiến tâm tình tôi trở nên đau nhức. Cả tôi và hắn đều không nói gì, chỉ đứng chờ kết quả.

Cuối cùng thì, cánh cửa cũng chịu mở ra. Tôi mừng rỡ, ngay tức khắc tiến vào bên trong, đập vào mắt tôi là những trang bị, thiết bị hiện đại. Tiến vào trong căn phòng thông nhau bằng một khuôn cửa phía bên kia, tôi nhanh chóng đặt Saito ngồi vào một chiếc ghế dựa khá thoải mái.

“Tôi nên làm gì tiếp theo?”

“Đừng hỏi ngu ngốc...ngồi xuống, và tái khởi động hệ thống đi...”

Tôi làm theo lời hắn, nhưng có quá nhiều nút, phải mất một lúc mò mẫm, tôi mới hoàn thành được công việc này.

Máy tính đã được khởi động sẵn, các cửa sổ chưa out, trên những màn hình camera phía bên trên, toàn bộ đều quay cảnh trong cả hai toà nhà, một vài màn hình đã bị nhiễu, có lẽ là nó đã bị phá hủy một cách vô tình hay cố ý. Tôi vẫn chưa thấy Sakura ở đâu.

“Chuyển sang tầm nhìn descartes đi...”

“Chuyển...chuyển cái gì? Descartes như thế nào?” Tôi quay đầu về phía sau, nhìn hắn nằm một cách không trật tự trên chiếc ghế rộng, khuôn mặt nom đồ dẫn như kẻ say rượu.

“...Trong mười tám năm qua... cậu dùng máy tính với mục đích gì thế...?”

“Thì...” Tôi nhún vai, về mặt đương nhiên. “...tận dụng tài nguyên của nó thôi.” Nhìn chiếc máy tính với hai ba màn hình nhỏ ngay trước mặt, tôi bắt lực thờ dài, những thiết bị máy móc kiểu này không phải là thế mạnh của tôi. Thậm chí, những khái niệm cơ bản - như tên ngôn ngữ lập trình nên những trang web tôi hay truy cập vào, tôi còn không biết. Huống chi là những khái niệm xa lạ...

Tôi bổ sung vào trong câu nói của mình. “Anh chỉ tôi đi.” Dù trong lòng cảm thấy xót xa, tội lỗi đôi chút, vì bản thân gượng ép hắn làm việc quá sức.

Hắn không trả lời, tôi nóng lòng hỏi thúc hắn bằng một lời đe dọa có trọng lượng. “Tôi sẽ mò mẫm tùm lum đấy...”

Hắn đột nhiên phá lên cười, dù tiếng cười chỉ là khùng khục nhỏ trong miệng. “Cậu có thể cho nổ tung toàn bộ nơi này... bằng một phím enter đấy...”

Tôi rùng rùng mình, những tưởng bản thân đang đe dọa hắn, kết quả lại là ngược lại.

Sau khi làm theo chỉ dẫn của hắn, màn hình descartes với tông nền đen cuối cùng cũng chịu hiện lên. Đơn giản hơn tôi nghĩ, vì những lập trình đã được hắn thiết lập sẵn từ trước, tôi chỉ là mở nó lên mà thôi.

“Chấm tròn đỏ là người của ta...chấm tròn xanh lá...người của White Nathan... Cái chấm tròn đỏ to...có đội vương miện phía trên là bé Cher, cái thứ đang di chuyển...hình đầu lâu màu xanh lá...là White Nathan...”

Tôi nhin không được, phá lên cười ha hả. Hắn cũng thật quá kì công, ngồi viết lên mấy cái hình vẽ đơn giản chỉ là tô thêm mấy đường nhưng đầy tính sáng tạo này.

Trông thấy một chấm tròn màu đỏ, có hai chấm tròn nhỏ phía trên giống như hai tai, và hai con mắt cũng là chấm tròn không tô màu. Tôi chỉ tay vào nó, cất giọng hỏi. “Còn đây là ai?”

“Boss BP thần bí... Trông giống con chó chứ nhỉ...?”

Sặc nước miếng, tôi đảo mắt đến nhìn hắn, nửa thần phục, nửa khinh bỉ. “Tôi lại thấy nó giống con gấu hơn. Nhưng thôi, anh viết được dòng lệnh để tạo ra những hình vẽ này cũng thật đáng bội phục rồi.”

Hắn vẫn còn đủ sức để lừ mắt đến tôi, rồi chợt hắn nhếch miệng cười. “Còn của cậu...là cục xương chó...”

Tôi cắn mạnh trúng lưỡi, suýt nữa đã bật máu. Bỗng dưng tôi cảm thấy mình nên suy nghĩ lại khi quyết định cứu hắn.

Thôi trò đùa giải toả áp lực này, tôi tập trung lên màn hình, và chợt phát hiện ra, chấm tròn đội vương miện và cái đầu lâu đang rất gần nhau. “Làm thế nào để thông báo với Sakura??!”

Hắn không hỏi tôi định thông báo gì mà trực tiếp giải đáp ngay. “Đã kết nối sẵn... cậu chỉ cần đeo headphone...” Không đợi hắn ta kết thúc câu, tôi nhanh chóng đeo headphone vào và nhanh chóng hét lên. “Sakura! Cần thận!”

“Kuro... A~!”

Tôi hốt hoảng, Nathan đã áp sát về phía Sakura, có lẽ là hắn vừa làm gì đó với cô. Tôi đảo mắt lên cao, nhìn vào những màn hình giám sát, nhưng không cái nào là quay đến nơi cô đang đứng, có lẽ nó nằm ở một trong số cái bị phá hủy.

“Làm thế nào để xem cô ấy đang làm gì?”

Saito không trả lời tôi, một lần nữa, hắn vì đau đớn mà chìm vào trong cơn mê. Tôi biết nghỉ ngơi là tốt nhất cho hắn, nhưng ở thời điểm hiện tại, tôi không thể làm thế. Tôi lập lại câu hỏi ở mức độ to hơn, đánh thức hắn tỉnh dậy.

“Bất sòng vệ tinh... ở màn hình thứ hai, nếu cậu có thể...”

Tiếng xô xát trong tai nghe càng khiến tâm trí tôi nóng bừng như lửa đốt. Không thể nhờ hắn chỉ cụ thể thêm lần nữa, tôi chỉ còn cách mò mẫm. Chẳng rõ vì gì, hay chẳng rõ bằng cách nào, tôi đã thành công trong một vài phút sau. Tôi mừng rỡ, nhưng sự mừng rỡ ấy chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Một lúc theo dõi cả hai màn hình, tôi nhìn thấy White Nathan đã biến mất như phép thuật. Bằng đi thắc mắc quan trọng này, tôi rất chưa xót khi nhìn thấy trên người cô có khá nhiều vết thương. Cây súng bị đá văng ra một góc từ khi nào, nhưng cô không lượm, chỉ cảnh giác nhìn mọi thứ xung quanh. Cô

không quên gắng hỏi tôi. “Kuro, cậu làm gì ở đây vậy?” Một chút cảm xúc vỡ oà trong lời nói của cô.

“Tớ đang theo dõi cậu...” Định nói thêm về lý do tại sao tôi có mặt được ở đây, nhưng chấm tròn hình đầu lâu màu xanh nhanh chóng xuất hiện. “Phía sau lưng cậu kia!”

Sakura quay đầu về phía sau, nhìn về mặt giao hoạt của hắn. Tôi thật thất vọng, liền đem thất vọng này cho Saito giải đáp. “Tại sao chấm tròn White Nathan... có lúc hiện, có lúc ẩn đi?” Đa phần vẫn là ẩn.

Quên mất rằng hắn đã ngủ, nên tôi đành giải đáp luôn cho mình. Có lẽ là do chiếc áo của White Nathan...giống như một loại áo tàng hình dưới các thiết bị định vị vậy...

Tôi điều chỉnh loa to hơn, để nghe rõ cuộc hội thoại của bọn họ.

“Vòn đùa với con như thế đủ chưa nhỉ?”

Tôi cảm thấy tức giận thay cho Sakura. Tức giận vì thái độ của hắn ta, và cả việc tại sao tên boss BP lại không xuất hiện giúp cô ngay lúc này.

“Con tiến bộ hơn ta nghĩ.”

Tôi không biết hắn có cố ý sử dụng nghệ thuật đòn bẩy để nâng mình lên hay không, khi mà cơ thể cô xuất hiện nhiều vết thương to nhỏ, trong khi đó, cơ thể vẫn còn khá lành lặn. Cô không tỏ ra huênh hoang trước lời khen ngợi, chỉ cười khẩy một hơi, cố gắng giữ khoảng cách với kẻ nguy hiểm trước mặt nhất có thể.

Phía sau lưng Sakura có một kẻ, hắn định bắn cô. Nhưng tôi còn chưa kịp báo động cho cô biết, thì hắn đã chết dưới nòng súng của White Nathan.

Sakura quay đầu nhìn cái xác, rồi quay lại nhìn White Nathan. Hắn vẫn chưa muốn cô chết, đó là sự thật. Trên tay hắn có súng, trên tay cô thì không, vì cây súng đã bị hắn đá bay ngay từ đầu, đáng lẽ có thể bắn cô, ấy vậy mà hắn không làm thế. Nhưng đừng tưởng như vậy thì cô không sao, chỉ cần rơi vào tay hắn, cô đều khó tránh khỏi nguy hiểm, chưa biết chừng suy nghĩ của hắn có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Sakura định tiến lên, cho hắn một cú đập, nhưng mà còn chưa kịp làm gì, hắn đã đâm vào mặt khiến cô ngã nhào ra đất. Tôi cắn môi, có lẽ là khá đau, tôi có thể phần nào cảm nhận được.

Cô chống tay đứng dậy, phóng ánh mắt căm phẫn đến White Nathan, rồi bước lại phía hắn với tốc độ nhanh dần. “Ông là lão cha tôi tệ nhất thế giới!” Nhưng kẻ hoạch tiếp cận của cô một lần nữa thất bại.

“Ta đối với con có chỗ nào là không tốt?”

Suốt quá trình, Sakura chỉ có cơ hội đã thương hắn được một vài lần, và nhận về cơ thể mình nhiều vết thương hơn thế. Nhưng cô đương nhiên không thể bị khuất phục, ngọn lửa trả thù vẫn bùng hực cháy trong cô, chưa lần nào nguôi tắt.

“Sakura, cậu nên bình tĩnh một chút.” “Trông cậu thật giống hỏ con cháu chiến” là vế sau tôi định thêm vào, nhưng dường như nó không quá phù hợp cho một câu nghiêm túc trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng như thế này, tôi đành cắt nó đi.

Mọi cú đánh Sakura tung ra, hắn đều né được. Sau cùng, hắn bẻ ngoặt tay cô từ phía sau, khiến cô la lên đau đớn. “Con gái à, con đang làm mất thì giờ của ta đây.”

Cho dù là đang bị khống chế dưới tay hắn, cô vẫn mạnh miệng. “Tôi đang kéo dài những giây phút cuối cùng của cuộc đời cho ông đấy!”

Ông ta cười gằn, ánh mắt bỗng trở nên...quyết liệt hơn? Tôi không biết. Trong lòng tôi bỗng nôn nao khôn tả, hắn ta sẽ nhẫn nhịn đến bao giờ? Bao giờ mới có kẻ đến trợ giúp cho cô? Nỗi niềm sợ hãi bởi sự mất mát từ người mình yêu thương nhất bỗng bao trùm toàn bộ tâm trí tôi. Tôi lao ra khỏi phòng thật nhanh, đi đến chỗ Sakura.

Trước khi gỡ headphone, tôi dường như đã loáng thoáng nghe được tiếng súng...

----END CHAP 61----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Trận Đánh Cuối Cùng Của...? (Phần 6)

Có thứ gì đó thôi thúc trong tôi mạnh mẽ, lần này, tôi đã hoàn toàn tìm đúng đường mà không phải quay lại ở bất kì lối đi nào, và sẵn sàng vượt qua bọn thiện xạ ngồi trên phi cơ mà chẳng hề dừng chân núp sau những chiếc xe tải như ban đầu nữa. Khi đến nơi, tôi nhận ra tình thế đã thay đổi, White Nathan đang nằm dưới chân Sakura, máu có vẻ như là từ người hấn chảy ra. Có lẽ hấn bị bắn bằng một phát đạn từ cây súng của Henry ở cửa thông phía bên kia phòng. (gian phòng có hai ô cửa không cánh nằm đối diện nhau, kéo hun hút như một dây hành lang xuyên phòng)

Sự xuất hiện của Henry ở đây thật khiến tôi ngạc nhiên, không chỉ tôi, mà cả Sakura và White Nathan cũng vậy. Càng bất ngờ hơn nữa khi anh ta là người mở lời đầu tiên, với tôi. “Cậu vẫn chưa chết ư?”

Tôi hơi cúi đầu xuống, gãi gãi mũi. “Tôi có thể chấp nhận đây là một lời khen.” - sau bao nhiêu trải nghiệm kinh khủng như vậy.

Sakura không vì chúng tôi mà phân tâm quá nhiều, cô vẫn luôn hướng ánh mắt đến White Nathan, lưỡng lự đến cảnh tượng hấn có thể đá văng cô và trở mình.

“Lại thêm một đứa con ngỗ nghịch xuất hiện...” White Nathan cười, đùa nhiều hơn là phẫn nộ bởi sự thật. Như rằng hấn đã sớm biết có cảnh tượng này xảy ra.

“Thưa lão cha, con chỉ là không muốn các người đấu đá lẫn nhau.” Henry vẫn luôn mang bộ mặt lạnh, khó để cho tôi có thể phán đoán được đâu là thật, đâu là giả.

“Tốt hơn là con không nên đóng kịch nữa.” Hấn ta lại cười.

Henry luôn luôn hoàn hảo vờ kịch của mình, dù đối phương đã biết rõ vở kịch ấy mà không có bằng chứng. Anh là tuýp người không để vòng xoay giả và vòng xoay thật, vòng xoay bên ngoài và vòng xoay nội tâm va chạm, đánh đấm lẫn nhau. Chỉ cần là không bằng chứng, anh cái gì cũng có thể làm. Tôi biết được điều này, là do rút ra được khi anh âm thầm muốn giết chết tôi, mà lại làm như về giúp đỡ tôi - mặc cho Sakura đã đoán biết.

Đó không phải là tính cách xấu, đó là một cách để giải quyết mâu thuẫn nhanh nhất mà ít để lại hậu quả.

Còn ở tình huống này, Henry thật sự muốn gì, tôi vẫn chưa thể đoán ra được. Nhưng chắc rằng hai kẻ còn lại ở đây đều đã biết rõ.

“Kết thúc rồi, ông nên chết đi.” Sakura lãnh đạm chìa mũi súng về phía hấn, nét mặt, và nhất là ánh mắt xanh cô ban đầu không tìm thấy một vết cảm thương nào của tình phụ tử.

“Cherry... ta chưa bao giờ đối xử tệ với con...”

Trong ánh mắt cô, tôi có thể tìm thấy được một tia phức tạp nhen nhóm, cùng một chút thối nát và bờ ngỡ... Do hấn ta chưa bao giờ gọi cô bằng cái tên Cherry như vậy, mà chỉ luôn miệng một tiếng ‘con gái yêu quý của ta’ chẳng?

“Ông đã giết chết mẹ tôi.”

“Con hãy nhớ lại xem, đáng lẽ ra ta đã để mẹ con sống, nhưng chính bà ấy muốn giết ta trước, ta chỉ phòng vệ mà thôi.”

“Nói dối, về mặt đó của ông...” Chút cảm xúc nhức nhối lan toả từ Sakura đến tận tim tôi. Khuôn mặt xinh đẹp của cô khắc khoải một nỗi thống khổ giữa những tình cảm phức tạp xuất phát từ tình cảm con người. Bàn tay cầm súng khẽ run run, cô có thể một phát bắn chết hấn, nhưng cô vẫn chưa làm như vậy.

“Đó là tác phong của ta, ở với ta như thế, con cũng biết rõ điều này mà.” Tác phong lãnh cảm, ác độc với vẻ mặt đều giả, toan tính?

“Nhưng... ông đã bỏ rơi mẹ con tôi, nếu không... mẹ tôi sẽ không vậy.” Ký ức về năm xưa gần như vùi lấp tất cả mọi lý trí của cô ở hiện tại. Cô đang rất chần chừ, lưỡng lự, không biết phải làm gì tiếp theo với người cha ác độc của mình.

Thái độ này của Sakura đã nói lên được, trong thâm tâm cô chưa bao giờ muốn kết cục giết chóc xảy ra với chính gia đình mình. Cô không muốn gặp phải tình huống này, nhưng nó vẫn cứ thế tiếp diễn.

Cô có thể tha thứ cho hấn ta hay không? - Tôi nghĩ, có lẽ đây sẽ là câu hỏi vang vọng trong đầu cô ở hiện tại.

Sakura cắn chặt môi, chờ đợi một câu trả lời từ phía hấn. Về mặt hấn... phải nói như thế nào nhỉ? Rất có cảm xúc, như muốn kéo cô trôi dạt vào trong mớ cảm xúc ấy cùng hấn.

“Ta xin lỗi, ta đang cố gắng bù đắp cho con vì những lỗi lầm mình đã gây ra... Nếu như, ta còn sống, ta sẽ không bao giờ gây nên bất cứ tổn thương nào cho con nữa...”

Tôi đột ngột sáng suốt hấn, nhìn thấu dụng ý của hấn. Nhưng người con gái đứng cách tôi không xa kia, cô đang quá chìm đắm trong thứ cảm xúc mãnh liệt cuộn cuộn trong tâm trí, nó khiến cô *phân tâm*, khiến cô không thể nào cảnh giác tốt với mọi thứ.

“Sakura! Đừng mắc lừa lão ta!” Khoảnh khắc tôi kết thúc câu nói này, cũng là khoảnh khắc White Nathan đá bay cây súng trên tay Sakura, đứng bật dậy và siết cổ cô từ phía sau.

Tôi kinh ngạc, định làm gì đó, nhưng chân vẫn nặng như đeo chì. Henry cũng vậy, chúng tôi không thể tiến lên, nếu không muốn tất cả cùng chết.

“Con gái yêu quý của ta,” Hân liếm nhẹ lên xương quai xanh của cô, cười xảo trá. “, ta đã nghe qua về *bài kiểm tra cuối cùng* mà Keith dành cho con, thế nào? Con chưa vượt qua được, đó là lý do vì sao con bại trận dưới tay ta.”

“Bài kiểm tra cuối cùng?” Tôi lạ lẫm cất giọng hỏi.

Tuy là đang bị siết cổ, nhưng cô vẫn lên tiếng giải đáp cho tôi. “Keith đã từng... cho tôi bài kiểm tra cuối cùng... là phải giết chết cậu mà không thêm cảm xúc... anh ta bảo... đến lúc đó, tôi mới có thể giết chết White Nathan.”

Và Nathan phụ họa một câu. “Tên tiểu tử ấy nói rất đúng.”

Gi thế này? Saito định huấn luyện cho cô trở thành một ma nữ không tình người thật sự ư? Giết chết tôi - kẻ mà cô yêu vô cùng, nhưng không đau buồn, tình cảm con người của cô lúc ấy đã hoàn toàn cạn khô mới làm được như vậy. Bài kiểm tra cuối cùng của hân thật nực cười.

Nhưng cũng rất có lý... Nếu Sakura không còn chút tình, trở thành kẻ máu lạnh, như thế... White Nathan đã chết dưới tay cô kể từ khi này, chứ không phải là cô đứng nghe hân huyền thuyên một hồi để tình cảm cha con trong cô bị khơi dậy, cuối cùng là lại một lần nữa rơi vào tay hân như thế.

Saito Suichi quả thật là bậc thầy về khoản giết chóc.

“Cậu đã không vượt qua bài kiểm tra cuối cùng, vì chưa giết được tớ sao?”

Sakura không trả lời, nhưng có lẽ cô sẽ gật đầu nếu không bị White Nathan kim giữ, ánh mắt cô long lanh những áng nước mơ hồ mờ ảo.

“Con vẫn chưa luyện tập đủ.” Hân ta lại cười. “Chưa biết chừng, nếu cho con trở về luyện tập lại, và vào lần sau - giống như thế này, con vẫn tin tưởng vào tình cảm cha con tồn tại trong từng lời nói giả tạo của ta thì sao nhỉ?”

“Đó là ngu ngốc của tôi...” Dường như hân đã thả lỏng cho Sakura một chút, để cô có thể nói chuyện dễ dàng hơn. Nhưng rồi sau đó, hân lại siết chặt cổ cô khiến mặt cô đỏ bừng.

Henry giương súng lên cao, bóp cò.

“A!” Anh định bắn White Nathan để bảo vệ cho Sakura. Nhưng... hân lại nhanh tay lấy cô làm bia đỡ đạn, nên viên đạn kia rơi thẳng vào người cô.

“Con gái yêu của ta, đã đến lúc... game over.” Hân thủ thi bên cạnh tai Sakura, sau đó cùng kéo cô lùi chậm chậm về phía sau, bàn tay hân chậm chậm luồn vào trong bụng cô, nơi vết thương ứa máu, trực tiếp chòng chọc vào, như thể đang cố moi móc viên đạn trong lớp thịt bấy nhầy, hoặc ấn nó vào trong sâu hơn. Sakura đau đớn cắn môi đến bật máu, nước mắt tự động lăn lăn trên gò má.

Trông thấy cô đau đớn, một tay giữ chặt lấy cánh tay mạnh bạo đang siết cổ mình, một tay đặt lên vùng ngực, nơi vết thương bắn trúng, tôi cảm phần nhìn White Nathan. Tôi - từ một người trung lập, tham gia trận chiến chỉ để bảo vệ cô, giờ đã trở thành một kẻ như mang mối thù sâu đậm, muốn giết chết Nathan ngay tức khắc.

Tôi đã làm như vậy.

Đối với White Nathan, dường như tôi chỉ là một con người không mang nhiều tính đe dọa, bởi lẽ đó, sự lo là của hân đều hoàn toàn rơi vào người tôi. Nhân lúc hân không để ý, tôi cảm sung, nhanh đến mức không kịp nhắm mà bắn vào sau lưng hân, với sự ngỡ ngàng trong khí thế tức giận.

Nathan đã có nhận ra, một cách xuất thần nhất, hân đã lại né thêm một đường đạn, từ ống đạn của tôi. Dẫu vậy, Sakura rất nhanh đã chớp lấy thời cơ này mà đâm ngược một cú vào mặt Nathan, vùng thoát khỏi bàn tay huyền thoại của hân rồi nhanh chóng nhặt khẩu súng của mình. Cô nhếch miệng cười đắc thắng. “Phải, đã đến lúc game over.”

Tôi có thể ghi nhận thấy sợi tình phụ tử mong manh cuối cùng giữa họ đã hoàn toàn bị cắt đứt.

Khoảnh khắc cô định bóp cò súng, cũng là khoảnh khắc tiếng nổ ầm ầm vang lên, sàn nhà nứt toát. Tất cả mọi người trong căn phòng bao gồm cả tôi nhanh chóng di chuyển về nơi bản thân cho là an toàn theo phản xạ. Cả khu xưởng – bao gồm gian phòng của tôi rung lắc như một con di chấn vừa tạt ngang qua. Vội rữa trên trần có dấu hiệu rạn nứt và rơi lộp bộp xuống nền. Sàn nhà nứt làm đôi, chia tôi, Sakura, BP và Henry về một bên, còn White Nathan về một bên. Không may cho chúng tôi, rằng nơi Nathan đang đứng mới thông với các lối thoát hiểm của toà nhà.

Đơn giản là một tiếng nổ vang dội, như muốn đem lũ tai ra tra tấn. Mọi người hiển nhiên đã cùng giật mình. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn chưa hiểu nó phát từ đâu ra.

Bất chợt, tôi nhớ đến lời Saito Suichi trong khu xưởng gần căn hầm ban nãy.

“Tôi đoán...nơi này không lâu sẽ tan tành thành tro bụi...”

Xâu chuỗi tất cả sự kiện mà tôi đã trải qua, tôi có thể nhận định chính xác nguyên nhân của vụ nổ, là từ chiếc xe tải mà tôi lấy lên từ dưới hầm.

Mọi người cùng đứng dậy, ai cũng linh tính được chuyện chẳng lành, việc làm trước mắt là phải nhanh chóng rời khỏi đây. “Sakura! Xe tải dưới hầm chứa những thứ gì thế?”

Sakura hiểu ý nghĩa câu hỏi này, trong khi ném ánh mắt ngờ vực đến tôi, Nathan phía bên kia đã nhoen miệng cười. “Xe tải? Dưới hầm ư?”

Nói rồi lão chạy vụt đi, để lại chúng tôi mắc kẹt vào góc phòng nghiêng nghiêng ngả ngả, như chúng tôi sắp sửa trôi xuống tới nơi...

Đầu óc tôi ong ong. Giá như có ai đó cảnh báo cho tôi sớm hơn.

“Một chiếc xe nổ như vậy...” Sakura dường như cũng đoán biết phần nào nguyên nhân qua câu hỏi của tôi. “...nhất định sẽ kéo theo sự phát nổ của những chiếc còn lại.”

Tôi nắm tay Sakura, kéo đi thật nhanh, cả Henry và BP cũng chạy, nhưng khi đứng trước cửa thông. Chúng tôi cũng đều đã thấy lửa tràn đến cuối dãy hành lang bên kia, mãnh liệt rượt đuổi theo White Nathan chạy phía trước đó. Nền nhà nơi tôi đứng mang dấu hiệu dần nóng lên như nung lửa.

Chúng tôi thất thần nhìn nhau, rồi nhìn lửa đang phùng phùng lao đến. Không ai bảo ai, chúng tôi đều tự động chạy theo hướng ngược lại.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Dấu hiệu rung lắc càng dữ dội hơn, đã có những vết thủng lớn, và nếu sơ sẩy, chúng tôi đều có thể rớt xuống tầng rồi chìm trong biển lửa. Khói lan toả ngày một nhiều, chúng tôi ho lên khù khụ, da mặt ngày càng nóng ran và cảm giác như sắp bốc cháy tới nơi. Trong khi đó, cả hai đều mang những vết thương, không còn sức để chạy. Hơn nữa, chúng tôi không thể chạy xuống tầng, vì tất thảy mọi thứ dưới đó đều bị đốt cháy. Có lẽ tầng chúng tôi đang đứng sẽ sập trước khi lửa bén tới đây.

White Nathan đã đuổi kịp tôi, sẵn đã nhảy qua vết nứt khá rộng ban nãy. Có thể ông tính toán sai đôi chút, hoặc sức đã không đủ, chỉ có thể hai tay vịn lấy thành vết nứt, hai chân tự do vung lắc trong không khí, và gần như bắt lửa từ phía tầng dưới.

Sakura lợi dụng thời cơ White Nathan gặp khó khăn, cô nhếch mép cười, đồng thời dùng súng bắn vào bàn tay hắn. Bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, hắn sẽ rơi xuống phía dưới – biển lửa – đồng nghĩa với cái chết. Ấy thế nhưng đã bắn gần hết đạn, bàn tay hắn vẫn vô cùng tài tình lưu loát tránh né, mặc kệ có gánh bao nhiêu cân của cả thân thể phía bên dưới. Hắn hơi nhoen miệng trong khi nhìn Sakura đang tức giận trực trào. Giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy, hắn vẫn cười!

“Sakura! Dừng tay lại đi! Đó là cha cậu mà!” Tôi bất chợt hét lên, thu hút sự chú ý của tất cả ánh nhìn. Nếu nhìn theo chiều hướng khách quan, phát đạn ban nãy chĩa vào White Nathan của tôi chỉ là để bảo vệ Sakura mà thôi. Ánh mắt tôi đang hừng hực khí thế, rằng tôi chỉ muốn ngăn cản cha con họ sát hại lẫn nhau. “Sakura! Cha cậu có thể đối xử không tốt với cậu, nhưng giết cha cậu rồi, cậu chắc chắn sẽ phải hối hận đấy! Chẳng lẽ cậu muốn suốt quãng đời còn lại của mình sống trong đau khổ tuyệt vọng ư?” Tôi gào lên trong khung cảnh khói lửa mịt mù, làm vòm họng đau rất.

Sakura dường như đã đứng lặng đi sau những câu từ của tôi, tay cầm súng khá buông lỏng. Hai kẻ còn lại dùng ánh mắt khó hiểu để nhìn. Tôi cảm thấy không khí giữa những con người này khá ngượng rồi mới tiến lên phía trước, giờ bàn tay đến trước mặt White Nathan, gương mặt khá bất đắc dĩ, lấn chân thành. “Tôi và ông không quen biết, nhưng tôi yêu con gái ông, tôi sẽ cứu ông, với điều kiện hãy để yên cho Sakura, được chứ?”

Lửa phùng phùng thổi đến thúc ép con người ta phải suy nghĩ một cách cấp bách. “Ta sẽ đồng ý.” White Nathan bắt lấy tay tôi, tôi khá nhẹ nhàng kéo ông ta lên một chút.

Và sau đó... tôi cũng nhẹ nhàng thả tay, đồng thời dùng tay còn lại gỡ bàn tay đang cố bầu chặt lấy tay tôi ra. Mắt sáng quắc lên hẳn ý, miệng cười quý quýt.

“Vĩnh biệt, White Nathan.”

Trước khi bị lửa nuốt trọn, tôi thấy một móng thép đã đâm xuyên cổ họng hắn.

Chính Sakura cũng chứng kiến điều này. Cô nhìn tôi, vẻ lạ lẫm.

“Không kịp rồi!” Trước khi có câu hỏi, có suy nghĩ, có dấu hiệu gì đặt ra, tôi đã hết, sau đó kéo Sakura vào căn phòng ngẫu nhiên ngay trước mặt. Thật may mắn khi cửa sổ căn phòng này quay về phía khoảng đất trống, cũng như có một dãy lan can.

Tôi quấn sợi dây giãn vào lan can, tay nắm chặt đầu dây còn lại. “Cậu cũng nắm chặt sợi dây, và ôm chặt lấy tôi!”

Hai chúng tôi nhảy xuống từ tầng ba của khu xưởng. Ở phía lan can mà chúng tôi vừa nhảy đã bùng ra một ngọn lửa. Tôi cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, không phải vì sợi dây không cháy dưới ngọn lửa - vì biết sẵn đặc tính của nó, mà vì kịp thời nhảy ra trước khi bị lửa thiêu rụi. Sợi dây vì sức nặng của chúng tôi nên bị kéo giãn xuống tới mặt đất. Chúng tôi đồng thời thả tay ra, trước khi bị chính sức giãn này lôi bật trở lại.

Cả hai cùng lăn vài vòng trên đất.

“Chạy nhanh thôi!” Chúng tôi cùng lồm cồm bò dậy, cách ly khu xưởng thật xa trước khi nó phát nổ lần tiếp, và có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Ở khoảng cách đủ xa, chúng tôi cùng nằm sấp trên nền cát vàng để tránh miếng kim loại găm vào người. Chỉ một giây sau, cả khu xưởng phát nổ, âm thanh to nhất, và cũng chấn động nhất.

Sakura thờ dốc, tia nhìn cuối cùng của White Nathan khi hướng đến tôi và cô là một sự kinh ngạc, cũng có chút gì đó không khâm phục. Rồi bất chợt,

cô khóc nức lên như một đứa trẻ thơ.

Cô khóc như thế rất lâu. Tôi lết lại gần cô ấy, gạt bỏ đi những dòng nước mắt đau đớn vì sự thật. Dám chắc rằng, cô chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh sau khi giết chết White Nathan, cô trở thành kẻ không cha lẫn mẹ.

Nước mắt của cô vẫn liên tục chảy ra, gạt bỏ đi bao nhiêu, lại có một dòng nước ấm khác chảy tràn lên. Tôi bậm môi, tôi rất muốn lấy đi tất cả nỗi buồn của cô vào trong mình.

Tôi yên lặng, cố tỏ ra thấu hiểu cảm xúc của cô, để cô vui đi phần nào nỗi buồn. “Cậu ổn chứ, Sakura?”

Sakura vẫn nghẹn ngào nức lên. “Ôi~ Keith vẫn còn kẹt ở bên trong.”

“Đừng lo, tớ đã đưa Saito vào trong phòng điều khiển, hẳn có lẽ đang ngủ trong đấy để đường sức.” Phòng điều khiển ở toà điều khiển, cách khu xưởng hơn trăm mét, nhất định không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Nghe lời cảm ơn của cô, tôi mừng vì có thể làm gì đó khiến cô vui vẻ hơn đôi chút.

Tro bụi trong không khí chậm chạp rơi xuống như tuyết đen, mở ra xung quanh một phong cách lãng mạn dị hoặc. Tôi với Sakura cùng nhìn nhau, bật cười sáng khoái trong làn nước mắt. Chúng tôi đã vừa chạm tới ranh giới của cái chết và thoát khỏi nó một cách thần kỳ.

Bỗng Sakura nói khe khẽ. “Đừng đứng dậy, tôi chưa muốn đứng dậy đâu~” Tôi cũng vậy. Thật quá mệt mỏi nếu cứ cố gắng gượng dậy vào lúc này.

Cô vung tay vung chân loạn xạ, giống như muốn trằm mình trong cát, để lại hình thù một con người mặc chiếc váy dài sát đất với ống tay rộng như bộ đồ trong các phim cổ trang. Cát dính bết vào gương mặt ướt bởi mồ hôi, máu lẫn nước mắt của cô, trong thật kỳ cục, quái dị. Nhưng rồi, tôi cũng làm theo Sakura, vung vẩy tay chân, tắm mình trong đồng cát mất mề.

Tôi với cô đều mang suy nghĩ muốn thoát ly với tất cả mọi suy nghĩ, tất cả mọi con người, chỉ mỗi chúng tôi bên cạnh nhau vào phút giây này, đắm chìm trong niềm cảm xúc thăng hoa nhất. Tôi vươn dài tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ở bên cạnh, cái nắm đủ chặt để chúng tôi có thể cảm nhận lẫn nhau.

Tất cả đã kết thúc rồi, phải không...?

Không, nó chưa hề kết thúc, thậm chí là nó còn chưa hề bắt đầu đối với tôi;

Một cái bóng bỗng đổ rạp, che khuất ánh nắng mặt trời chúng tôi đang sưởi ấm. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắt, Sakura chậm chạp hơn đôi chút, ngước lên sau tôi.

“Đến lúc phải đi rồi, Nữ hoàng bóng đêm.”

Đúng vậy, trận chiến của tôi bây giờ mới thực sự bắt đầu. Tôi đứng lên, vẫn không buông bàn tay Sakura. Cô có thể cảm nhận luồng sức mạnh từ tôi truyền sang, nhưng cô không nói gì, chỉ đứng im một chỗ, cũng không tìm cách vùng khỏi tay tôi.

Tôi liếc nhìn cô một chút, trước khi ném ánh mắt lạnh lùng, đầy sát khí về phía hắt. Tại sao hắt lại có thể thoát ra khỏi đó? “Sakura chưa bao giờ là của anh, cô ấy có quyền không nghe theo anh.”

“Ngu ngốc.” BP nhếch miệng cười khẩy.

Hắt chửi tôi ngu ngốc, có thể vì hắt nghĩ tôi đang cố tình chối bỏ sự thật. Hoặc tôi thật sự làm như vậy. Sự thật? Ồ, không, không, sự thật là Sakura đang ở bên cạnh tôi, và tôi sẽ không để ai có cơ hội cướp đoạt cô ấy đi.

Có lẽ tôi nên rút ngắn thời gian đến tìm gặp bác sĩ tâm lý. Tôi cảm thấy tinh thần bản thân vô cùng không ổn định.

Nhưng, Sakura đột nhiên gỡ bỏ bàn tay tôi. “Tôi xin lỗi...”

Tôi đã không thể nào tưởng tượng nổi vẻ mặt ngốc nghếch của mình khi chăm chăm nhìn cô từ từ tiến về phía hắt ta. Mỗi bước chân in hắt trên nền cát vàng là mỗi cú giáng trực tiếp vào tế bào não bộ. Hình ảnh cô bỗng trở nên nhoè dần trong tâm trí tôi, hay trong tầm nhìn của tôi, vì thứ chất lỏng trào ra từ khe mắt đã che mờ đi tất cả.

Sakura đang rời xa tôi? Cô ấy đang rời xa tôi đấy ư?

Luồng đen tối trong tôi dường như đã hoàn toàn bộc phát, tôi dần mất đi quyền kiểm soát bản thân của mình. Tôi không biết, tôi chỉ muốn bắn ai đó... hay giết chết ai đó...

Sakura quay lại, để lại cho tôi một cái nhìn đầy luyến tiếc, đau nhói khi phải chia xa. Sau đó hắt ôm eo cô, bước đi và bỏ tôi một mình ở phía sau. Cô ấy rõ ràng không muốn thế, tôi cũng không muốn thế, từ trong thâm tâm tôi vang vọng một tiếng liều lĩnh: Mày phải giải thoát cho cô ấy.

Giải thoát...

Giải thoát...

Tôi không nghĩ được gì nhiều hơn vậy. Run run cầm khẩu súng trong tay, tôi nhắm thẳng về phía cô...

Tôi nhắm mắt, mạnh bạo lắc đầu. Cô ấy là của tôi, tôi phải giành đoạt, thay vì giải thoát. Lập tức, mũi súng của tôi đã chĩa về phía hắn...

Nhưng vẫn là...

Một phát, rồi hai phát đạn được châm thuốc, không rõ vì độ giật lớn, tài bắn súng của tôi, hay vì sự khủng hoảng đến từ trong lòng tôi mà, đạn một viên chỉ đi vào bụng hắn, và một viên trượt qua eo cô. Đáng lý ra tôi sẽ cho hắn, và cô, hai phát vào đầu, làm nổ tung hộp sọ của cả hai, nhưng tôi đã không làm được.

Sakura tròn mắt thể hiện sự ngạc nhiên khó diễn tả thành lời. BP cũng quay lại, nhưng thay vì ngạc nhiên giống cô, hắn tức giận.

Nhuộm trong lớp áo của hắn và cô là một dòng máu đỏ thẫm. Luồng đen tối trong lòng thúc tôi nhìn chăm chăm vào nó, màu đỏ... nó quá chói, chói đến mức khiến tôi hoa mắt. Máu đỏ máu... có ở khắp mọi nơi, máu từ Wynne và mẹ y – những con người tốt tính đã giúp đỡ tôi ở Alaska, từ kẻ áo đen trong nhà Wynne, máu của nữ sát thủ bên cạnh Saito, giả dạng thành chị giúp việc Tamamoko Ichiru để giám sát tôi, máu của những sát thủ khác tham gia vào trận chiến, máu của White Nathan trào ra từ cổ họng, máu của rất nhiều người... Rất nhiều người đã chết dưới tay tôi.

Máu... với màu đỏ thẫm, trông thật đẹp và quyến rũ. Tôi bất chợt phá lên cười ha ha.

Pằng!

Đó là thanh âm vang vọng trước khi tôi cảm thấy ngực mình đau nhói. Sakura dường như đã rất hoảng hốt, cô liên tục đảo mắt qua lại giữa BP và tôi. Còn hắn ta, lạnh lùng hạ súng trong tay xuống, ánh mắt nói lên về tội nghiệp, đáng thương khi nhìn vào tôi.

Tôi gục xuống. Trong cơn mê hoang dại, tôi nhìn thấy nhân ảnh Sakura tiến về phía mình, có thể...

...đó chỉ là ảo tưởng.

Kết thúc rồi, không ngờ trận chiến chỉ vừa bắt đầu của tôi lại kết thúc nhanh đến như thế...

Tôi thở ngắt quãng, hít theo vào cả một lượng cát không nhỏ vào trong khoang miệng. Tôi cảm tưởng rằng vết thương không chỉ như biểu hiện bên ngoài của nó, vết thương nặng hơn, rõ ràng hơn, một vết thương không bao giờ lành lại.

Tôi khép đôi mắt dần theo quãng thời gian trôi vào trong tiềm thức. Mọi thứ trở nên quá lạc lõng, vô hình, rời rạc, tôi muốn vin lấy một thứ gì đó để gượng dậy, nhưng không có thứ gì cho tôi vin vào cả.

Được rồi, chết đi, nếu còn tiếp tục sống, tôi nghĩ mình sẽ phát điên với tất cả mọi sự thật.

Và thế là... tôi chết.

Yosuke Kuro ngu ngốc đã hoàn toàn chết.

.....

....

...

.

----END CHAP 62----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tiềm Thức

CHƯƠNG 63 – TIỀM THỨC.

6 năm sau...

“Kế hoạch gấp gờ đối tác, khi nào thì diễn ra vậy?”

“Thưa giám đốc, vào thứ 7 tuần này. Bên đó muốn cùng sếp tới một quầy bar để bàn chuyện, cũng là giải trí, tạo dựng mối quan hệ cùng với giám đốc.”

“Ừ... Vậy còn thời gian quay quảng cáo ra mắt mẫu điện thoại mới?”

“Theo lịch trình thì là ngày mai.”

“Được thôi.” Tôi nhún vai, bỏ cây viết xuống rồi bước ra khỏi phòng. Nhưng còn chưa dời chân, thư kí đã cất tiếng.

“À, anh cần cafe? Để em đi gọi.” Cô e dè nhìn tôi, sau đó cười nhiệt tình.

Đúng thật công việc pha cafe là của thư kí, nhưng tôi thường có thói quen tự mình làm hơn, vì không thích quá lệ thuộc vào người khác, bao gồm cả chuyện nhỏ nhất như thế này. Tôi khẽ cười, lắc đầu cảm ơn. “Không cần đâu. Để tôi tự đi. Em hãy đi làm phần việc của mình.”

Một người thư kí xinh đẹp, và chất lượng, tôi thầm đánh giá. Thư kí của tôi là người Trung Quốc, nhưng giỏi rất nhiều thứ tiếng. Tuy tính cách của cô ta khá giống Shirin - cô nàng tiểu thư tóc đỏ khiêm chức chị gái của tôi, kiêu ngạo một chút, tự tin một chút,... không đúng, phải là rất kiêu ngạo. Nhưng cô luôn nhún nhường trước tôi, và cũng vì... tôi dường như có xu hướng gần gũi với những người cuồng ngạo. Điển hình như Tiểu Mạnh Nha (tôi thường gọi tên thư kí của mình như vậy), như Shirin, và như...

Tôi nhếch miệng cười, chỉ có *hai*, tôi cần tăng thêm danh sách những người kiêu ngạo thân cận với tôi, như thế mới có thể khẳng định rõ cái xu hướng kia của bản thân.

Trên đường trở lại văn phòng tổng giám đốc, tôi cầm cốc cafe và liên tục nghe những lời chào lễ phép của nhân viên với mình. Tôi thừa biết sức ảnh hưởng của bản thân đối với tất cả những người trong công ty này, cũng như những người trong cả nước. Đối với tôi, hình tượng chưa bao giờ bị dập tắt, trước kia là Hoàng tử mặt trời của trường trung học cấp 3 Harrod, và giờ thì - tuy vẫn có người gọi tôi như thế, nhưng hình tượng của tôi đã chuyển từ một cậu nhóc trung học sang vị Tổng giám đốc siêu hấp dẫn, siêu quyền rũ và siêu trẻ tuổi khi lãnh đạo một công ty to lớn như tập đoàn kinh doanh điện tử Yosuke.

Sau khi tích cực học tập, rèn luyện, đúc kết kinh nghiệm, tôi lên chức Tổng giám đốc do ba Yosuke giao phó cho. Còn ông ấy hiện tại giữ chức Chủ tịch tập đoàn. Tôi đã là người trẻ nhất khi tuổi mới chỉ bước sang ngưỡng 24. Có nhiều người nghi ngờ khả năng của tôi, nhưng chỉ sáu tháng kể từ khi nhậm chức tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã đưa công ty phát triển lên rất nhiều chứ không đi xuống, cũng nhờ vào sự tự tin, liều lĩnh một cách khôn ngoan, và đôi chút tự kiêu của bản thân. Dần dần, mọi ánh mắt đổ về tôi ngoài ngưỡng mộ về vẻ đẹp bề ngoài, thì còn thêm vào yếu tố tài năng nữa. Tôi rất tự hào về chính bản thân mình.

“Nghe nói nữ nhân viên mới bên bộ phận tài vụ bằng cấp thấp đã leo lên chức Trưởng phòng chỉ sau một tháng làm việc.”

Trên khu hành lang không dành riêng cho bất kỳ ai này, tôi nghe thấy giọng nhân viên đang tán gẫu, cuộc nói chuyện với người tài nào đó mà họ đang đề cập tới cũng khá thu hút tôi. Nhưng tôi không nhiều chuyện đến độ đứng lại để nghe họ nói, mà chỉ đơn giản là lướt qua.

Họ cúi đầu chào khi bắt gặp tôi, rồi lại tiếp tục thảo luận về vấn đề bên trên.

“Bằng cấp thấp? Một tháng? Kinh khủng thật.”

“...”

Tôi nhún vai lướt qua. Công ty của tôi có nhiều người tài là chuyện đương nhiên.

Ngày hôm sau, theo lịch trình công việc, tôi lái xe đến trường trung học Harrod để quay quảng cáo cho mẫu điện thoại mới.

Địa điểm trên là do tôi chọn. Cũng vì tôi đã trưởng thành nên từ nơi này, bao nhiêu câu chuyện đã diễn ra, biến cố, phiêu lưu, chông gai, cùng môi trường đấu sâu đậm,... nơi này gợi nhớ cho tôi quá nhiều ấn tượng sâu sắc.

Đứng trước cổng trường, tôi gỡ kính râm xuống, thọc một tay vào túi quần, nhú mày nhìn lên tấm bảng tên to khổng lồ treo trên cột cổng cao. Trường trung học phổ thông Harrod, rất tuyệt, trong ký ức của tôi, nó đã vô cùng đẹp đẽ, và bây giờ cũng như thế.

Lời nhắc nhở của một nhân viên đã kéo tôi trở về thực tại. Tôi gật đầu, theo lời anh ta tiến vào bên trong.

Sân trường im ắng đến kì lạ, có lẽ học sinh đang chăm chú nghe giảng trong các lớp học. Vì lịch trình, tôi không thể chọn đúng ngày học sinh nghỉ để làm việc nơi đây. Nhưng như thế cũng tốt, sự có mặt của họ trong sân trường dễ dàng khơi gợi trong tôi nhiều kỷ niệm hơn.

Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt trái tim của mọi người khi nhìn vào mình mỗi buổi sáng, băng qua khuôn sân, hành lang và bước vào lớp học. Cảm xúc tồn đọng trong tôi bỗng bùng lên, mọi thứ rất thực, tôi như nhìn thấy tuổi học trò vui tươi xưa kia của mình.

Hoàn thành xong thủ tục mượn trường để quay video, tôi tiến ra khỏi căn phòng hiệu trưởng. Hiệu trưởng già trước kia của ngôi trường đã được thay thế bằng một người khác, chỉ ít, kẻ đương thời cũng khiến tôi gọi nhớ đến vị thầy già có lẽ đã về hưu kia quá nhiều.

Tôi khịt khịt mũi, bắt đầu công việc quay video. Chính tôi - chính giám đốc công ty điện tử, là người mẫu cho mẫu điện thoại mới ra của mình.

Chẳng có phiếu nào chối bỏ, khước từ chuyện này khi họ nhìn thấy vẻ bề ngoài của tôi.

Sau khi xuất sắc kết thúc công việc, tôi đứng trên bậc tam cấp lia mắt về một hướng. Cho đến lúc người ta đã thu xếp, cất dọn mọi thứ, ánh mắt của tôi vẫn chỉ tập trung vào nơi ấy.

“Giám đốc ơi, đến lúc rồi đi rồi.” Manh Nha lon ton tiến về phía tôi từ lúc nào, kèm theo một lời nhắc nhở. Cô cũng hướng ánh mắt đến điểm nhìn của tôi, nhưng không thấy gì.

“Ừ.” Tôi cười. “Em cùng mọi người về trước, tôi sẽ theo ngay sau.” Manh Nha thật sự lớn hơn tôi một tuổi, nhưng chúng tôi đã xưng hô anh em như thế ngay từ đầu, bây giờ sửa lại cũng không hề dễ dàng.

Dường như Manh Nha thắc mắc gì đó, nhưng không tiện hỏi ra. Có lẽ cô sợ xâm phạm vào đời tư của tôi. Cô chỉ gật đầu, liếc mắt nhìn xung quanh một hồi, nhận ra đây là chỗ vắng người, cô nhún cao chân và đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Tôi không quá ngạc nhiên trước những nụ hôn bất ngờ của cô bạn này, ngược lại, tôi nhiệt liệt đáp trả. Tôi vòng tay hôn cô say sưa, khi không một trong hai chúng tôi không thể thở nổi nữa, tôi mới chịu thả ra. Sau mỗi lần như vậy, cô đều buông một lời khen cùng tỏ ra thích thú, lần này cũng không ngoại lệ. “Giám đốc hôn thật giỏi.”

Tôi nhún vai hiển nhiên, bỗng nhận ra hẹn hò với Tiểu Manh Nha cũng không tệ.

“Hay là em ở lại với anh?”

“Không cần đâu.” Tôi lập tức từ chối, lơ đi khuôn mặt buồn xo của cô gái rồi phất tay chào tạm biệt trước, không để cô có cơ hội nhõng nhẽo đòi bằng được. “Em về công ty trước đi.”

Giải quyết xong cô nàng, tôi lại lia mắt nhìn về nơi ấy. Trong thâm tâm tôi có một chút muốn đi, một chút muốn đứng im tại chỗ. Nhưng cuối cùng vẫn là, bước chân như tự động dẫn tôi theo một lối. Con đường sau bao nhiêu năm đã thay đổi ít nhiều. Vì thế tôi không thể không nghĩ vườn hoa của mình đã thay đổi.

Tấm biển màu nâu nhạt khắc chìm dòng chữ “Lãnh địa Mặt trời” đã không còn, tôi đoán có ai đó đã tống nó vào nhà kho khi cảm thấy ngứa mắt. Tôi không bởi chuyện này mà tức giận, vì đơn giản, nó không còn là lãnh địa của riêng tôi nữa.

Đông đi, xuân lại về, những mầm cỏ xanh mướt được dịp vùng lên sau tháng ngày bị vùi chôn dưới nền tuyết lạnh buốt, chim chóc cũng hoà vào bản nhạc với âm điệu lãng mạn, nên thơ. Đặc biệt, mùa xuân là mùa hoa anh đào nở rộ.

Những cánh hoa anh đào hồng phấn đang phát phơ trong cơn gió nhẹ cùng mùi hương dịu dịu thoảng qua, vài cánh hoa đáp xuống đất một cách an toàn, khiến gốc cây trắng xoá.

Và khiến nhân ảnh người con gái nơi đó càng trở nên huyền hoặc hơn.

Người con gái nơi đó, trong bộ đồng phục nữ sinh trường Harrod với mái tóc đen tuyền đỉnh từng cánh anh đào nhỏ xíu. Cô ấy đang tựa gốc cây Anh đào vĩnh cửu, an lành trong giấc ngủ say.

Gió vẫn thổi, cành lá vẫn lay, cánh hoa vẫn trôi, và tóc cô vẫn khẽ bay bay,... tất cả những cảnh tượng này đều đến từ tiềm thức của tôi, rất thực, rất sống động..

Tôi có thể đang lạc vào chốn thần tiên nào đó trong tiềm thức, với những hình ảnh nên thơ được dệt nên từ giấc mộng ký ức đẹp đẽ. Xưa kia, tôi đã gặp một người con gái, cô ấy đã luôn xinh đẹp như trước mắt tôi vậy. Nhưng.. cô ấy đã bỏ tôi lại mà đi, sáu năm rồi, chưa khi nào gặp lại..

Được rồi, tôi đáng lẽ ra nên đập vỡ ma trận của thế giới tiềm thức song song này, nhưng tôi không muốn thế, tôi không muốn thoát khỏi cơn ảo giác của chính bản thân một chút nào.

“Sakura~” Tôi tiến đến thật gần cô gái, chưa biết chừng, tôi chỉ cần chạm nhẹ vào, cô ấy sẽ tan biến và để lại những mảnh kim tuyến nhỏ xíu, lung linh, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Nhưng không, đã không có sự biến mất nào như bao lần. Bầu má cô ấy rất ấm áp, rất mềm mại, không có một chút gì chứng minh đây chỉ là cơn ảo tưởng. Tôi tròn mắt, tia nhìn nhuốm màu máu bởi sự kinh ngạc, ngỡ ngàng, và thất thần.

Cho đến khi tôi uớng lên đôi môi ấy một nụ hôn, cô vẫn không biến mất, hơi thở cô ấy nồng đượm vị anh đào quen thuộc, ngát hương thơm.

“Tôi đã chờ giây phút này lâu lắm rồi...” Cô khẽ thủ thi trước khi mở mắt. Đôi mắt màu nước ấy nhìn vào tôi say đắm, ngây dại, đầy ắp những cảm xúc xưa kia.

Tôi nín thở, nhìn chăm chăm vào cô để tìm một điểm chứng minh đây chỉ là giấc mơ, kết quả là... không có gì cả.

Nhưng rồi, một cảm xúc đen tối trong tôi bùng lên như làn khói dày, lấn át tất cả mọi yêu thương dịu dàng, tôi nhếch miệng cười khẩy, một lần nữa đặt tay lên vùng má của cô, vuốt ve nhẹ. “Cô có phải là người đã để lại dấu ấn trong cuộc đời tôi?”

Cô ấy không trả lời ngay, chỉ nhẹ nắm lấy bàn tay đang vuốt ve má của mình. Trong ánh mắt xanh cô ban kia thể hiện rõ sự khao khát muốn có được tôi, và dường như cô không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Cô cất giọng trầm trầm mà du dương. “Phải.”

Tôi khùng khục cười khan, rồi đứng thẳng người dậy. Trông thấy vẻ mặt cô có gì đó bối rối khi ngược lên nhìn, nụ cười trên khoé miệng tôi càng trở nên đậm hơn. “Dấu ấn nào cũng đều có thể mòn phai, huống chi là trong khoảng thời gian lâu như vậy.”

“Tôi không hiểu...” Sakura nhú mày, cái nhú mày này chẳng khác lúc trước là bao.

Tôi định nói rằng cô chỉ đang cố tình không hiểu, nhưng lời nói ra lại chuyển thành một câu khác. “Khoảng thời gian lâu như vậy, đủ cho một người quên hết đi những chuyện không hay.” Rồi tôi quay lưng bước đi. “...Tôi cũng thế.”

Bỗng những xúc cảm gần gũi trước kia như cơn bão lớn ồ ạt kéo về, vây trùm lên tâm trí đã lâu không chứa thêm yêu thương của tôi. Tôi đã nghĩ bản thân sẽ không bao giờ gặp lại mở cảm xúc đó nữa. Thật chẳng ai ngờ...sau sáu năm, nó lại quay về cùng người.

Tôi cũng đã từng mộng tưởng đến một ngày giống như thế này, nhưng đó là chuyện dĩ vãng của rất lâu trước đây. Còn hiện tại... tôi chỉ ước nhân ảnh ấy đừng xuất hiện, kéo theo bao cảm xúc lâu nay bị chôn vùi sâu tại một góc nhỏ trong tim.

Nhưng những cảm xúc ủa về ấy của tôi... đã khác trước...

“Cậu xem tôi là chuyện không hay?” Cô nói với từ phía sau lưng, không đứng dậy.

Tôi xoay gót đối diện với cô lần nữa, hờ hững nhún vai một cái. “Rõ ràng là như thế. Hơi phủ nhĩ?~ Nhưng đó là toàn bộ những suy nghĩ của tôi.” Tôi lễ ra sẽ hỏi: ‘Sáu năm rồi...sống có vui vẻ không?’, nhưng không rõ lý do vì sao, lời nói đến miệng liền bị nuốt ngược trở lại. Có quá nhiều cảm xúc bên trong câu nói đó, khiến tôi không đủ hơi sức để thốt lên. Tôi gơ tay chào kiểu trong quân đội. “Lời cuối, đã lâu không gặp, chúc sức khỏe.”

Đối với người con gái này, nhất định về đây là có *mục đích*...Và nhất định cô sẽ không bỏ cuộc vì mục đích ấy... Nhờ đó, tôi có thể dám chắc, bản thân vẫn sẽ còn gặp cô ấy trong tương lai gần.

Tôi, cần phải cho ai kia một bài học...

Tôi thông thả đi ra khỏi Lãnh địa Mặt trời, khỏi ngôi trường Harrod và trở về công ty.

Tôi đang cảm thấy... phải gọi là gì nhỉ?...Một khởi đầu mới cho sự hứng thú vừa được tìm lại trong cuộc sống...?

...

.

Tôi tỉ cây viết thật mạnh xuống nền giấy, đến khi ngòi chì gãy tách một tiếng, tôi mới giật mình nhận ra bản thân đang trong giờ làm việc.

“Tiểu Manh Nha, em vào đây một lát được không?” Nói điện thoại với cấp dưới, tôi nhanh chóng nài nỉ, cũng như ra lệnh Manh Nha. Dĩ nhiên cô ấy không có lý do gì để từ chối.

Tôi đã tưởng rằng mình đã hoàn toàn gạt bỏ một người con gái ra khỏi cuộc sống của bản thân, cho đến khi cô ấy xuất hiện trở lại trước mắt tôi.

Cô ấy là người yêu của chàng Hoàng tử mặt trời ngốc nghếch kia, nhưng cậu ta đã chết trong một trận chiến kể từ sáu năm trước, cho nên tôi và cô ấy đáng lý ra không liên quan gì đến nhau nữa cả. Cũng có nghĩa rằng, cảm nhận của tôi về cô đã không còn giống như trước.

Cô ấy đã đảo lộn cuộc sống của cậu trai ngốc nghếch ấy, không đồng nghĩa với việc đảo lộn được cuộc sống của tôi, tôi không cho phép.

Nhưng phần nào đó to lớn hơn trong mình vẫn thôi thúc tôi nên làm điều ngược lại - tôi nên đến bên cạnh cô ấy, ôm hôn, vỗ về và cất tiếng yêu thương với cô.

Không, tôi không rõ bản thân nên như thế nào, chỉ biết rằng, trước mắt phải cho cô ấy một bài học...

Tiếng cửa phòng vang lên, Tiểu Manh Nha ngộ nghĩnh bước vào. Tôi bật cười, cô đúng là bản sao của Shirin đây rồi. Tuy là ngoại hình vẫn thua chị một phần, nhưng tính cách thì chẳng khác gì.

Nhắc tới Shirin, tôi chợt nhớ bản thân cũng đã lâu rồi không liên lạc hỏi thăm chị. Chị có lẽ đang ngao du thường ngoạn bên vùng đất Mỹ xa xôi. Chẳng rõ tại sao, khi đã đậu vào một trường đại học danh tiếng ở đây, chị bỗng dỗi ý, nằng nặc muốn sang New York du học. Tôi còn nhớ rõ cảnh tượng chia

ly ấy đầy nước mắt như thế nào, chị có thể đi vì tránh tôi một thời gian - bởi tình yêu của Shirin dành cho tôi đã không được tôi chấp thuận.

Giá như trước kia, người tôi yêu là chị...

Manh Nha tiến đến, ngồi trên đùi và vòng tay ôm lấy cổ tôi. “Giám đốc, trưa này là anh cùng ăn cơm với trưởng phòng tài vụ.” Cô đưa cho tôi một tập tài liệu, đảm bảo rằng đó là hồ sơ của vị trưởng phòng tài vụ kia.

Để chứng minh giám đốc công ty đối xử rất tốt với nhân viên, và cũng để thúc đẩy tiến độ làm việc của các nhân viên cấp cao nơi đây, công ty tôi đã bày ra ‘trò’ ăn trưa cùng họ. Cứ mỗi bữa, Tiểu Manh Nha lại sắp xếp tôi cùng với một người giữ vị trí khá cao, tôi không mấy khó chịu về vấn đề này, nhưng đôi lúc, kì thực tôi cũng cảm thấy khá chán nản.

Tôi đặt tập hồ sơ lên bàn, rồi cẩn thận vào vai Manh Nha. “Tiểu Manh Nha, hay là chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

“Nhưng mà...” Manh Nha tỏ ra lưỡng lự.

“Cáo lỗi với vị trưởng phòng ấy và dời lại ngày mai là được mà.”

“Cũng được. Để em đi nói chuyện.” Cô hớn hờ ra mặt, đứng bật dậy và rời khỏi phòng.

Một lúc sau, cô quay lại với bộ mặt cau có, rồi nhanh chóng tỏ vẻ nũng nịu khi trông thấy ánh mắt thăm soi của tôi. “Trưởng phòng tài vụ thật lão xược. Cô ta quát tháo em to tiếng nữa kia~!”

Tôi có thể đánh hơi thấy sự phóng đại trong lời nói này, nhưng tôi vẫn cười an ủi, chịu khó hỏi lại. “Vì sao?”

“Cô ta bảo ngày mai cô ta bận rồi, không có thì giờ để ăn với giám đốc. Chỉ có ngày hôm nay là rảnh, nếu giám đốc muốn thì hãy cùng cô ta vào ngày hôm nay. Quá quá lão xược!”

Lần này tôi vẫn cảm thấy Manh Nha nói phóng đại, nhưng không hoàn toàn nói sai sự thật. Tôi cũng có chút đồng tình với Manh Nha, cô gái kia... đang nghĩ mình là trung tâm vũ trụ?

“Em sắp xếp tôi với người khác là được rồi.”

“Không được~” Dường như tôi càng dễ dàng, cô càng trở nên mềm mại. “Giám đốc phải xử cô ta giúp em.”

“Được, được, được...” Tôi đối đáp cô bằng một vài từ ngữ Trung Quốc học lõm. “Gọi cô ta vào đây đi.”

Tôi chủ yếu chỉ là muốn dỗ đưa con gái này một chút, để cô ấy bớt bướng bỉnh nơi này, tiện là để gặp mặt cô gái lên chức Trưởng phòng sau một tháng làm việc trong công ty từ chức nhân viên bằng cấp thấp, và cuồng ngạo kia, hoàn toàn không có khái niệm ‘xử’ nào ở đây.

Nhưng khi nhìn thấy được người con gái ấy, tôi không đơn thuần chỉ là muốn ‘xử’.

Sakura mặc bộ váy công sở ngắn, nhếch lên nụ cười trước khi đứng đối diện với bàn làm việc của tôi. Cô đảo mắt nhìn Manh Nha đang kên kiệu bên cạnh, rồi lại nhìn tôi, ánh mắt xanh cô-ban cất chứa rất nhiều suy nghĩ mà tôi chỉ đọc được phần nửa.

“Giám đốc gọi tôi là có việc?” Sakura nhếch một bên lông mày, khuôn mặt mang ý khiêu khích.

Tôi không nghĩ trái đất này lại nhỏ bé đến như thế, mà tất cả đều là chủ ý của người con gái trước mặt.

Tôi nhặt tập hồ sơ trên bàn mà Manh Nha đã đưa cho tôi khi nãy, đáng lẽ tôi nên đọc nó nếu không muốn tình trạng ngỡ ngàng hiện tại diễn ra. “Yosuke Sakura, sinh năm 199x?” Tôi thoáng ngạc nhiên, xen lẫn thích thú. Giờ thì cô lấy tên theo cả họ của tôi, và năm sinh nhỏ hơn tôi một tuổi.

Tôi đứng dậy, vòng qua chiếc bàn làm việc để đi chuyển đến trước mặt Sakura. Dường như chiều cao của cô đã tăng thêm vài phân trong sáu năm nay, hoặc là do tôi lầm tưởng vì cô đang đi chiếc giày cao gót trắng muốt. Nhưng dù là vậy, trông chiều cao của cô so với tôi chẳng khác hơn là bao.

“Em đã làm Tiểu Manh Nha của tôi buồn phiền rồi~”

Không cần quay đầu về phía sau để nhìn gương mặt cô bạn còn lại, tôi cũng biết cô ấy đang sượng ron trong lòng khi tôi cố tình dụng-sai-một-số-chữ. Dĩ nhiên cô không biết tôi đã cố tình.

Sakura mím môi, đầu vẫn ngẩng lên đối diện với tôi, nhưng ánh mắt đã đảo về Manh Nha, cô bất chợt gật đầu cười cười. “Luu Manh Nha, nói thử xem, tôi đã làm gì cô?”

[Phút tự kỷ: Mình đã nghĩ ra cái tên này từ rất lâu trước đây =)) Luu Manh Nha~, luu manh nha~, ờ, rất luu manh nha~ =)))]

“Thì... lão xược với cấp trên.” Manh Nha đảo mắt lung tung trong căn phòng, cô chợt tỏ thái độ nhiều hơn khi đã tìm ra lý do. “Giám đốc à~ anh phải xử cô ấy.”

Tôi có cảm giác mình cùng Manh Nha đang ý đồ, ý quyền để hiếp yếu vậy. Bằng qua những lời nói nũng nịu của Manh Nha, tôi cất giọng trầm trầm,

ngữ khí mang tính đe dọa. “Em chỉ có thể ăn trưa với tôi hôm nay?”

Sakura dĩ nhiên không chỉ có thể đã chịu ảnh hưởng bởi sức đe dọa của tôi. “Phải.”

“Vậy thì...” Tôi liếc về hướng Manh Nha một cái, rồi quay đầu lại, mỉm cười với Sakura. “Hôm nay cũng được.”

Manh Nha há hốc mồm ngạc nhiên, một chút nữa đã rơi hàm dưới xuống đất. “Giám đốc...nhưng mà...”

“Im lặng.” Tôi kim giọng, ném ánh mắt cảnh cáo đến Manh Nha. Sau đó, tôi lại thêm một nụ cười mỉm với Sakura. “Đi thôi.” Nụ cười của tôi đương nhiên bao gồm cả sự nguy hiểm. Sakura nhìn tôi một lát như vậy, rồi cũng gật đầu. Cả hai chúng tôi đồng thời rời khỏi phòng giám đốc.

Công ty tôi có đôi chút xa xỉ khi cho xây dựng phòng ăn dành riêng cho giám đốc. Nơi đây có một chiếc bàn duy nhất đặt chính giữa phòng, xung quanh bao gồm kệ chén đĩa bên trên bồn rửa tay, và một phòng vệ sinh nhỏ bên trong.

Có người đem lên cho chúng tôi hai phần thức ăn không lâu sau đó, rồi họ cùng bày chén đĩa trước mắt chúng tôi mà không đợi nhắc nhở.

Tôi suốt từ nãy đến giờ vẫn chăm chăm nhìn vào cô, ngay cả lúc lau miệng, nữa cũng không hề rời mắt. Sakura thỉnh thoảng liếc nhìn, khi bắt gặp ánh mắt của tôi, cô không lâu cũng quay mặt đi nơi khác.

Tôi đưa cho cô chiếc thìa, rồi đến chiếc nĩa đã lau, cô nhận lấy, nhưng thái độ không mấy được tự nhiên.

“Sao em không nhìn tôi?” Nhỏ hơn tôi một tuổi, tôi xưng hô vậy đều đúng cả thôi.

“À,” Sakura lạ lẫm cười lên hai tiếng. “Sự thay đổi của anh khiến tôi không quen cho lắm.” Cô đưa lên miệng một thìa cơm, tránh ánh nhìn của tôi.

“Chúng ta có *quen* nhau trước đây sao, thưa quý cô *Yosuke Sakura*?”

Cô khựng động tác, ngừng đầu lên nhìn tôi. Sau cùng cô vẫn không đáp trả. Thấu hiểu cảm xúc của cô hiện tại, tôi chỉ có thể cười thầm trong lòng. Tôi cũng bắt đầu ăn, nhưng đôi mắt chưa bao giờ là rời khỏi cô quá hai giây.

“Đừng nhìn nữa, anh đang làm tôi mất đi tự nhiên.” Khẳng định này của cô khiến tôi không thể kìm được sự vui thích. Tôi vén cao một bên mái của cô và đưa nó ra sau vành tai không đeo bất kỳ trang sức nào, rồi ghé sát gương mặt cô hơn.

“Em...rất xinh đẹp.” Về đẹp trong sáu năm qua chỉ tăng chứ không giảm. Sakura giờ đây đã trở thành một người con gái thành đạt, tài năng và quyến rũ, đôi khi, nét trẻ con vẫn bộc phát, như bây giờ chẳng hạn.

“Tôi biết, nhưng mà, tôi đang ăn, tôi không muốn mùi đồ ăn từ hơi thở của mình phả đến anh đâu.”

Suýt nữa tôi đã sặc nước bọt. “Tôi cũng đang ăn mà.”

“Vì thế, anh cần phải giữ khoảng cách.” Đi kèm lời nói của cô là hành động ấn tay vào ngực tôi, nhằm đẩy tôi ra một đoạn. Nhưng còn chưa kịp rút tay về, tay cô đã bị tôi giữ chặt lấy.

Sau một hồi rút về thất bại, cô cuối cùng cũng chịu để im. Tôi di chuyển bàn tay cô về phía tim mình, nơi lồng ngực trái. “Nơi này, đã từng...”

Tôi quay mặt đi nơi khác, đồng thời thả lỏng bàn tay của đối phương ra. Suýt chút nữa thôi, tôi đã phun ra những từ ngữ sến súa thiếu suy nghĩ. Sakura ngay người nhìn tôi một lát, rồi bỗng cô nhếch miệng cười, hàm ý đoán ra được tôi đã định làm gì. Tôi hắng hắng nhẹ, rồi mỉm cười trước thái độ khinh khi của cô, không nói thêm một lời nào xem như đã xong chuyện. Những lời sến súa định phun ra vừa rồi, tôi có thể nói với bất kỳ nữ nhân nào, riêng nữ nhân trước mặt đây, tôi nhất định phải để dành cho sau này.

Khi gần kết thúc bữa ăn ngắn ngủi, tôi trầm giọng bảo cô. “Ngày mai đến chỗ tôi làm việc đi.”

“Làm sao?” Cô hạ nĩa xuống, nghiêng đầu thắc mắc.

“Tôi sẽ cho em chức thư kí 2.”

“Ồ~” Cô gật gù, khuôn mặt ra chiều suy tư ngẫm nghĩ. “Nghe cũng thú vị đấy, nhưng...” Suy nghĩ thêm chút nữa, cô tiếp tục cất giọng. “...tôi không thích là thư 2.”

Tôi dùng khăn giấy lau mép, dừng đứng nhìn cô. “Tùy thôi.” Sau đó, tôi bước ra khỏi phòng trước. Dám chắc một điều, cô đã nhìn theo bóng lưng tôi cho đến khi tôi khuất hẳn.

...

----END CHAP 63----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Ở Đây Là Văn Phòng Của Tôi

Và ngày hôm sau, cô đến theo lời mời của tôi.

Ôm tập tài liệu trong tay, cô cúi đầu chào tôi, trên miệng luôn đi kèm nụ cười mà cô xem là nhã nhặn. “Tôi đến để nhận chức, thưa giám đốc.”

Tiểu Manh Nha tiến lên, thay mặt tôi đưa cho Sakura một chiếc thẻ, Manh Nha dường như rất ảm ức, nhưng vì sợ tôi sẽ làm điều gì đó với mình nên cô không tiện bộc phát.

“À, hãy bắt đầu từ công việc pha cà phê cho tôi đi.” Tôi ngã người hẳn trên chiếc ghế, xoay đi xoay lại vài vòng, tạo kiểu cách nhàn hạ của một ông sếp.

“Tôi không biết pha, thưa giám đốc.” Cô không cười, cũng không thái độ gì cả. Sự thẳng thừng của cô suýt làm tôi chết ghen.

Tôi ho khan một tiếng, định mở lời đáp trả, nhưng Manh Nha nhanh chóng cướp lượt lời của tôi, cô khinh bỉ cười. “Bài tập hạ cấp cũng không hoàn thành, thì ra trên đời cũng có nhiều người vô dụng như vậy.”

Sakura không trả lời một câu, trực tiếp loại bỏ Manh Nha ra khỏi tầm mắt và lỗi tai mình.

Trông thấy thái độ tức giận của Manh Nha, tôi bỗng nảy lên một suy nghĩ. “Cũng... không quan trọng.” Tôi vuốt cằm đáp. Việc pha cà phê đối với tôi lâu nay không còn là việc của một thư kí. “Tiểu Manh Nha sẽ chỉ dạy em từ từ.” Tôi quay sang Manh Nha, cười quyến rũ. “Giao cả cho em đấy!”

“A~ vâng. Nhất định rồi, thưa giám đốc.” Kết thúc câu, Manh Nha dẫn Sakura ra khỏi phòng. Tôi tiếp tục với công việc của mình, trong tâm trạng một chút chuyên tâm cũng không có.

Chuyện bất ngờ gặp lại “người cũ” sau sáu năm đã tác động rất lớn đến tâm tình nơi tôi. Chỉ vì không muốn ai nhìn thấu hay đoán ra, đặc biệt là cô bạn có ánh mắt biết đọc suy nghĩ của người khác kia, tôi bắt buộc phải che dấu thật kỹ.

Những việc tôi đang làm có ý nghĩa gì ư? Tất cả đều xuất phát từ tâm tư và mục đích...

Chẳng biết sau bao lâu thời gian, cửa phòng vang lên tiếng gõ cốc cốc. Khi đã có sự đồng ý của tôi, Sakura bước vào trong phòng, trên tay kèm một cốc cà phê. Nhưng trông bộ đồ của cô khá bẩn bởi vệt đen nâu thấm ướt cả 2 lớp áo, tôi đoán ngay được chuyện gì vừa xảy ra. “Sao vậy?” Câu hỏi chỉ mang tính chất quan tâm thông thường.

“Vô tình tự làm đổ cà phê vào người.” Sakura đáp rất nhanh. Tôi cau mày nhìn vệt ố trên chiếc áo sơ mi, so với tự đổ vào người, bị tạt giống hơn nhiều lần. Nhất định là Manh Nha đã làm gì với cốc cà phê và chiếc áo của cô.

“Tiểu Manh Nha đâu rồi?”

Sakura nhìn tôi bằng ánh mắt không thể nào sâu sắc hơn, sau vài giây như vậy, cô cũng chịu đáp trả. “Tôi không biết.” Rồi cô đưa đến trước mặt tôi một cốc cà phê còn bốc khói nghi ngút. “Thử đi, tôi vừa pha.”

Tốt nhất là tôi nên yêu cầu Manh Nha dạy thêm cho Sakura khoản lễ phép với cấp trên nữa. Tôi nhận lấy cốc cà phê, chậm rãi đưa lên miệng uống trước con mắt dò xét của cô.

“Khự~!” Tôi lấy tay che miệng, ngăn không cho thứ cà phê kia phun hết ra ngoài. Vừa nuốt vào trong, tôi vừa cào nhẹ cổ họng và ho lên khù khụ. Mùi vị của nó không những mặn mà còn cay xè, thật sự rất kinh khủng!

Sakura liếc nhìn tôi và bật cười.

“Em đã bỏ thứ gì vào đây vậy?” Tôi hạ cốc cà phê xuống, đương nhiên là không hề có chuyện tôi sẽ tiếp tục uống nó.

“Tiêu...” Cô khoanh tay, đảo mắt hồ hững. “...Rất nhiều tiêu.”

“Em...” Chẳng ai lại bỏ tiêu vào trong cà phê bao giờ cả, Sakura rõ là đang muốn chơi tôi một ván.

Bỗng chiếc điện thoại riêng của tôi reo một tiếng, nhắc máy lên, tôi vừa hay nghe giọng nói chơi chới của Manh Nha.

“Giám đốc~anh phải xử Yosuke Sakura, cô ta vừa đổ cà phê lên đầu của em!”

Giờ thì tôi đã hiểu ra vấn đề, nguyên nhân nhất định do Manh Nha đã làm gì Sakura trước, cô mới trả đũa lại. Manh Nha chắc chắn đang gột rửa trong

toilet, hay rồi rít tìm kiếm một bộ đồ nào đó để thay. Còn Sakura thì... dường như không nghĩ đến vấn đề xảy ra trên bộ quần áo của mình. Tôi cau mày không vừa ý.

“Đừng đến văn phòng của tôi cho đến khi tôi cho phép~” Thay vì trả lời, tôi chỉ ra lệnh một câu như thế rồi cúp máy.

“Giá như tôi có thể cho cô ta uống một ly tương tự như vậy.” Sakura hắt mắt về chiếc cốc cafe được đặt trên bàn.

Tôi nhếch miệng cười, đứng dậy và đi đến trước mặt cô. Từ gương mặt, tôi chuyển hướng ánh mắt đến vết ố trên chiếc áo của cô. Nổi máy vói cấp dưới, tôi trầm giọng. “Đem lên phòng của tôi một bộ công sở nữ.” Kết thúc lời lệnh, tôi một lần nữa hướng ánh nhìn đến cô. “Cởi áo ra đi.”

Sakura làm bộ mặt nai như chưa nghe rõ lời tôi nói. Tôi kiên nhẫn lặp lại. “Cởi ra.”

“Xin lỗi giám đốc, nhưng ở đây là...”

“Văn phòng của tôi.” Tôi nhanh chóng cắt ngang lời cô. “Sẽ chẳng có vấn đề gì cả.”

Sakura vẫn đứng im như tượng, vẻ mặt nhiệt thành chống đối tôi. Tôi neho mày gạ gẫm. “Em muốn tự làm, hay để tôi giúp?”

Cô đặt tay lên trước ngực mình, nhìn tôi trân trân với ánh mắt đầy rẫy tia phức tạp. Cô đang nao núng không biết nên làm gì, tôi đoán chắc là thế. Sau cùng cô cũng lần mò mở những khuy áo đầu tiên, ánh mắt vẫn chăm chăm hướng vào tôi. Nhưng lúc này đây, thay vì đáp trả lại ánh nhìn ấy, tôi chỉ đang chăm chăm vào bộ ngực sắp lộ ra kia của cô.

Được hai khuy đầu, cô đột ngột dừng lại. “Tôi nghĩ mình nên đợi đến khi có quần áo.”

Tôi cau mày. Hai bàn tay của tôi chỉ vừa nâng lên được một chút, cô đã nhanh nhẩu lùi người về phía sau. “Để tự tôi.”

Hai lớp áo đã được cô rũ bỏ một cách lần lượt, cô quăng chúng lên ghế, chìa đến tôi với ánh mắt sâu lắng. Hiện tại, cô chỉ mặc duy nhất một chiếc váy ngắn cũn. Tôi cong miệng cười tà mị, bàn tay đặt lên chiếc lưng trắng mịn, chiếc lưỡi của tôi chậm rãi lướt dọc theo bầu ngực của cô và dừng lại ở đầu nhũ hồng hồng. Mùi cafe bám trên người còn ang ang hương thơm. Cô cong lưng nín thở, gương mặt ngập chạm nhẹ vào người tôi, giữ cho bản thân không ngã về phía sau.

Tôi cố tình mút thật mạnh, tạo ra âm thanh chụt chịt ám muội. Chiếc lưỡi tôi đi đến đâu, vùng ấy đều trở nên ướt át kêu gọi khó tả. Sakura nấc lên một tiếng khoái cảm, ưỡn cao bộ ngực hơn đôi chút.

Tôi tự hào về thành tích vừa đạt được của mình.

Cốc cốc!

Tôi ngẩng đầu nhìn ra cửa. Có lẽ đồ đã đến. Tôi buông Sakura, tiến về phía cửa phòng rồi nhận đồ từ tay anh nhân viên. Anh ta dù không trực tiếp thấy cảnh tượng trong phòng, cũng nhìn tôi như kiểu đã đoán biết được tôi đang làm gì. Tôi mỉm cười chào anh ta trước khi quay vào trong.

Thay vì đưa cho Sakura, tôi đặt bộ đồ sang một bên, sau đó chậm chậm tiến về vị trí ghế ngồi của mình. Sakura bận nhìn theo tôi mà chưa thềm lấy đồ để thay.

“Việc pha cafe, em không cần học nữa.”

“Vậy tôi phải làm gì tiếp theo, thưa giám đốc?”

Tôi cười nhếch môi, rất nhanh đã có đáp án cho câu hỏi của cô. “Quyển rù tôi đi.”

Sakura thu nạp câu nói của tôi nhanh chóng, cô nhìn xuống bộ ngực đang lộ ra kia của mình, sau đó gạt bỏ mọi vật dụng trên bàn làm việc sang bên cạnh để ngồi lên nó, xoay chân một vòng về phía trong. Lúc này đây, hai chiếc đùi trắng của cô đã thông dong trước mắt tôi, cô mở hai chân ở một độ mở nhất định, rồi cúi người xuống sát tầm mắt tôi, hai ngón tay đặt trên hai đầu nhũ của chính mình, khe day day. “Tôi không biết... thư kí cũng có một công việc như thế này.”

Sakura khẽ cười lém lỉnh. Nhưng dường như giờ đây, tôi chỉ tập trung ánh mắt đến cơ thể cô, đặc biệt là chiếc quần con màu trắng lấp ló giữa hai khe chân. Sakura thật sự rất biết cách câu dẫn, hay bản thân cô đã câu dẫn sẵn như vậy bởi những đường cong quyến rũ. Tôi chẳng phải một con người ăn chay, miếng thịt ngon trước mắt không thể nào bỏ lỡ. Sau khi đứng dậy, tôi sắp đặt cho cô ngã vào tay mình. Cô vẫn giữ ánh mắt chò đợi theo dõi tôi. Tôi lướt nhẹ trên môi Sakura, những nụ hôn tới tấp truyền nước bọt của tôi sang khoang miệng cô, tạo hứng khởi cho cô quàng tay ôm lấy cổ tôi và siết chặt. Đồng thời, tôi lột phẳng chiếc quần lót của cô, hai ngón tay như con lươn bắt đầu lần mò vào trong động.

Sakura oằn người vì sự xâm nhập mới mẻ, cô buông thả môi tôi, thở dốc. Tôi liên tục dùng hai ngón tay của mình khuấy đảo bên trong cô, sự ẩm ướt, ấm nóng tuyệt vời tác động lên đầu ngón tay khiến tôi không kìm nổi mà thọc vào mỗi lúc một mạnh và nhanh hơn.

“A...ha~Kuro...” Cô rên lên thích thú, chất dịch nhòn chảy ra ngày một nhiều.

Tôi phải hơi dừng lại một chút bởi lời gọi của Sakura. Khi cô gọi tên tôi, có một thứ cảm xúc kì lạ gì đó cố ý dẫn dắt tôi, tôi rất không thích điều này. “Gọi tôi là giám đốc.”

“Giám...đốc...um...” Sakura dường như có tỏ thái độ, nhưng cô không phản nản mà lập tức thuận theo. Tôi mỉm cười, đem ánh mắt si mê nhìn cô, đưa vào trong cô thêm một ngón tay nữa rồi tiếp tục thực thật mạnh. Sakura rên rĩ không dứt, nghe được những tiếng âm thanh dễ gây đỏ mặt cho kẻ khác này, tôi càng trở nên hưng phấn.

Tôi rút ra những ngón tay của mình, cố ý làm cho cô cảm thấy trống trải. Mị tình làm đôi mắt cô thêm phần lóng lánh, bờ môi bóng nhẫy nước bọt cùng đôi má bầu tròn. Nhìn thân thể đầy quyến rũ ấy, tôi như con thú không thể kìm chế nổi khát vọng nức mạnh vào da thịt cô. Cho cô thờ chưa đầy năm giây, tôi đã thay thế những ngón tay ban nãy bằng thứ đàn ông vừa được giải thoát từ hai lớp quần của mình, vừa khít. Cơ thể Sakura giờ đây hoàn toàn phụ thuộc vào mỗi nhịp tôi chuyển động. Cô ngã đầu về phía sau, bàn tay vung về chạm vào người tôi. Tôi cũng xoa nắn tất cả mọi nơi trên người cô, vừa đẩy vừa thờ nhịp nhàng.

Sakura nâng hông cao hơn một chút, thoả hiệp với ham muốn của cô, tôi liền đẩy mạnh nhịp độ khiến cô khá chao đảo. Cả hai chúng tôi cùng gắn kết lẫn nhau bằng một mối tiếp giáp khít khao, không khác gì một mối bánh răng với một mối bánh cưa đúng khớp. Cô vòng hai chân ôm lấy hông tôi, nấc lên những tiếng rên hoan ni, tôi và cô đều đang tận hưởng dư vị của nhục dục căng tràn.

“Nơi này...” Tôi vuốt ve nhẹ nơi gắn kết của cả hai, giọng nói trầm khàn tuy chỉ là thủ thi bồng trở nên quyết liệt, sắc bén hơn. “...đã cho bao nhiêu dương vật đi vào rồi?”

“Ừm...hu...” Sakura dương đôi mắt xanh biết nhìn tôi, ngoài những tiếng rên mị hoặc, miệng cô không hề phát ra thứ âm thanh nào giống với câu trả lời. Cảm giác trong tôi nay đã khác đi, hốc mắt đỏ quạch, vì hưng phấn, vì kích động, hay vì tức giận bởi con ghen tuông đều đúng. Tôi chỉnh sửa hai đầu gối của cô đang rộng ra thêm một chút, rồi thúc đến bán sống bán chết vào trong người cô.

“Á...a...ha...Kuro...” Cô khép chặt đôi mắt cảm nhận, một tay nắm chặt mép bàn, một tay thoả sức cào cấu lấy cánh tay tôi.

Tôi phả hơi ấm lên cổ Sakura, hôn xuýt xoa vào vành tai cô, bên dưới vẫn tiếp tục nhịp đẩy điên cuồng. “Gọi tôi là giám đốc...”

Sakura không trả lời, nhường vị trí cho những tiếng rên ngày một lớn hơn. Cô một lần nữa ưỡn cao hông, phối hợp cùng tôi tạo nên sự tiếp xúc tuyệt vời giữa cả hai. Nơi giao cấu bây giờ đã tách biệt với mặt bàn, điểm tựa của cô chỉ rơi vào cánh tay, vai, và đầu, nhờ đó, bao nhiêu sức sống của cô đều tuôn đổ về hạ bộ. Cô cắn chặt môi, nhưng rồi lại tự động buông ra vì không thể nào kìm nén được khoái lạc.

Qua lại với bao nhiêu nữ nhân, chỉ riêng Sakura mới có thể đưa tôi đến những xúc cảm thăng hoa như thế này. Tôi cố gắng lắm mới có thể lèo lái được một chút lý trí của mình. Nghĩ tới sáu năm vừa rồi, cô đã đi đâu, làm gì với ai, tôi gần như, ép buộc bản thân phải dừng lại ở đây. Nhịp điệu của tôi bỗng chậm dần, Sakura mở mắt ra nhìn tôi, tiếng rên cũng bắt đầu nhỏ trở lại. Cho đến khi tôi rút ra hơn phân nửa, cô nắm chặt lấy cánh tay tôi, khẽ lắc đầu nức nở. “Dừng rút...”

Ý đồ là muốn cho Sakura biết một điều, cô sẽ không dễ dàng lại có được tôi sau quãng thời gian bỏ đi lâu như vậy. Nhưng khi nhìn vào gương mặt, ánh mắt ấy, cùng với con hoang lạc vừa tìm đến, tôi không thể nào tiếp tục kiềm chế mà chiều theo ý Sakura. Một lần nữa, tôi đâm thật mạnh vào sâu bên trong cô, tiếng sục sạo va chạm và tiếng rên rĩ không dứt lại có cơ hội hoà vào nhau làm một.

“Ừ...giám đốc!... Nơi ấy...phải...”

Không đầy một phút sau, tôi phóng toàn bộ tinh dịch ấm vào trong cơ thể Sakura, rồi khẽ kháng hôn cô đang là nơi mềm nhũn trong vòng tay của mình. “Làm tình với em thật tuyệt... đồng ý làm búp bê của tôi không?”

Sakura mở bừng đôi mắt, cảm giác chông chênh của cô giờ đây, tôi có thể phần nào hiểu được. Ngờ ngàng, chua xót, và phần lớn là tổn thương vì bị vũ nhục. Nhưng bản tính mạnh mẽ trong cô trỗi dậy rất nhanh, cô nuốt khan một ngụm nước miếng, nói với giọng đanh thép. “Xin lỗi, tôi không hứng thú.”

“Thật sự ư?” Tôi liếm nhẹ vào vành tai, thì thảo khe khẽ, mang hơi thở ấm áp mê hoặc lòng người. “Chẳng phải em đã vừa tỏ ra rất phấn khích và liên tục rên rĩ rồi vũ tôi đó ư?”

Sakura đỏ mặt, không nghĩ ra cách phủ nhận những hành động gọi dục của mình vừa rồi. Tôi chỉ đến tắm kiếng lớn đặt trong phòng, nơi in dấu hai vệt bóng mờ mờ đang gắn kết lại với nhau. “Em xem...khi hai chúng ta hoà hợp làm một, thật sự quá hoàn hảo.” Rồi tôi quay lại nhìn Sakura đang hướng mắt đến tấm kiếng, gương mặt càng trở nên đỏ thêm. “Hãy đến tìm tôi, bất cứ khi nào em thay đổi quyết định.”

Sau khi đã rút cậu nhóc của mình ra, tôi lau sạch vết tinh dịch còn dính nhóp nháp rồi mặc lại quần, chỉnh cả vạt gọn ghề. Một cách cố ý nhất, tôi để cô chơi vui trên mặt bàn.

Sakura nhìn tôi, chống hai tay gượng người dậy, nỗ lực làm ra vẻ đứng đưng với sự xa cách bất chợt của tôi. Tuy vẻ mặt cô luôn lạnh là vậy, nhưng tôi có thể nhìn thấu con sóng đang khuấy động bên trong cô.

Trong khi Sakura mặc quần áo mới đưa vào, tôi lau đi vết dịch còn vương vãi trên bàn làm việc, xịt thuốc khử mùi phòng, sau đó sắp xếp mọi thứ giấy tờ trên bàn một cách trật tự. Thực hiện xong mọi công việc cần phải làm, tôi ngồi yên trên ghế, xoay xoay cây bút trong tay và nhìn chăm chăm vào tấm lưng cô, miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

Sakura quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh mắt của tôi, cô nhanh chóng đảo mắt trở về ngực mình, tiếp tục gài nốt những khuy áo cuối.

Không lâu sau, lúc mọi bằng chứng cho một cuộc hoan ái trong căn phòng này đều đã được thủ tiêu, Mạnh Nha bước vào, cô nhủ mày khi thấy Sakura đứng yên bên cạnh tôi. “Anh đã xử cô ta chưa?”

“Rồi.” Tôi bụm miệng cười, ánh mắt cũng hần lên nhiều ý cười. Sakura liếc nhìn tôi không mấy khâm phục.

“Xử như thế nào?”

Tôi lập tức nghiêm mặt, cho Manh Nha thấy được rằng tôi đang rất không hài lòng với câu hỏi của cô. Cô hoảng hốt nhận ra sự thay đổi này, vội vã xoa xoa tay. “Em cái gì cũng đều chưa hỏi.”

Tôi cười híp mí, đáp lại tôi là một kiểu cười ái ngại của Manh Nha. Cô tự động lùi ra ngoài ngay sau đó mà không cần mở miệng xin phép tôi, trước khi đi, cô có liếc Sakura một cái thật dài.

Sakura đang khoanh tay bỗng nhếch miệng cười một tiếng. “Cô ta cũng sợ anh quá đấy nhỉ?”

Tô đan chéo hai tay trên bàn, nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu không tả xiết. “Tôi cũng sẽ khiến cho em phải sợ tôi như vậy.”

Sakura không nói không rằng, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt cô, tôi biết lời đe dọa của mình rất có trọng lượng.

.

Ngày hôm sau, Sakura vẫn chào hỏi tôi và bắt đầu công việc của mình như thường, xem như cuộc hoan ái cùng đoạn hội thoại hôm qua của chúng tôi chưa từng tồn tại. Tôi đã từng rất bội phục cô về khoản này, cho đến bây giờ vẫn thế.

Cạo râu, xịt gel chải thẳng mượt thay cho bộ tóc được đánh rối thường ngày, và khoác bộ vest lịch lãm lên người, tôi lái chiếc Bugatti mui trần về phía nhà Sakura trước khi đến nhà hàng Tune tham dự buổi dạ tiệc họp mặt giữa các công ty điện tử với các hãng khác nhau thuộc chi nhánh Tokyo.

Để tránh lạc đường, tôi học thuộc lòng vị trí ghế lái mà mình đang ngồi là phía bên phải. Mọi thứ bên cửa kính sát cạnh đều nằm bên phải mốc là tôi. Hoặc khi gơ hai tay lên và đặt ngón cái vuông góc với bàn tay, tay nào tạo ra chữ L thì tay đó là tay trái. Như thế, sự nhầm lẫn giữa trái và phải của tôi đã giảm đi, tuy nhiên lúc nó vẫn còn là vấn đề nan giải – vì trên bản đồ không hề ghi hướng đi đó là bên trái hay bên phải. Trước kia, tôi thường đặt một câu hỏi vô cùng hài hước, ấy là tại sao người ta lại phân chia ra bên phải và bên trái? định nghĩa bên phải là gì? và bên trái là gì? Mỗi lần tôi hỏi ai đó bất kỳ về khái niệm của chúng, họ cũng đều trả lời: Bên phải là bên này, và bên trái là bên này. Chẳng hề có sự phân biệt rạch ròi gì giữa hai từ “này” trong khái niệm của bọn họ cả, dù trước mắt, tôi nhìn thấy được, nhưng qua một lúc sau, thậm chí là vài giây sau, tôi lại quên bẵng đi mất “bên này” của họ là bên nào.

Tôi lắc đầu cười cười, rồi lia mắt đến tấm bản đồ thủ công được đặt gần đó. Đây là tấm bản đồ mà Sakura đã vẽ cho tôi, trên nó có ghi những địa điểm cụ thể, có chỉ ra hướng trái hướng phải. Sáu năm trung trong tù kính, tôi chưa từng nghĩ đến một ngày bản thân sẽ sử dụng lại.

Cũng vì tấm bản đồ chỉ đến địa chỉ nhà cũ của cô trên con hẻm số 13, tôi tìm ra rất nhanh. Sakura xuất hiện trước mặt tôi không lâu sau hồi chuông gõ cửa. Cô vẫn trong một bộ váy trắng thuần khiết, trang nhã mà vô cùng gợi cảm. Màu sắc của Sakura đã không hề thay đổi trong suốt bao năm nay, có lẽ cô thật sự thích màu trắng. Còn tôi thì khác, đã có một thời tôi cuồng màu vàng, thiết kế và lựa chọn mọi thứ đều là màu vàng cả, nhưng thiết nghĩ lại thấy bản thân thật trẻ con, tôi đã gỡ từ sở thích ấy từ rất lâu rồi. .

Tôi mỉm cười dịu dàng, mở cửa cho Sakura vào trong xe, sau đó mới chạy vòng lại vị trí ghế lái của mình. Chầm chậm điều khiển vô lăng, chúng tôi cùng rời khỏi con hẻm.

Tôi đã lựa cho Manh Nha làm bạn nhảy của mình từ một vài ngày trước khi Sakura xuất hiện. Sự thay đổi của tôi đã khiến cho Manh Nha tức tưởi đến nghẹt thở. Có lẽ cô đang ngồi ở nhà, chăm khăn lau nước mắt uất ức, tiếc đứt ruột gan.

“Vẫn là Bugatti...”

“...Ừ.” Tôi đảo mắt nhìn cô đang sờ sờ nhẹ vào chiếc cúp nhỏ, gật đầu một cái. Tôi là con fan trung thành của dòng xe Bugatti Pháp, chiếc mà tôi đang cười thuộc loại siêu thể thao Veyron màu trắng đen. Tôi chỉ tiếc một điều rằng, bản thân thích chơi siêu xe nhưng lại không thường sử dụng chúng vì căn bệnh nan y quái gở.

Sakura chăm chú nhìn đến tấm bản đồ nhỏ do chính tay cô vẽ, trầm ngâm một lúc thật lâu, cho đến khi tới nơi, cả hai chúng tôi đều không ai bắt chuyện thêm một câu nào.

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Món Quà Cũ

Tôi để cho cô khoát tay mình rồi chậm rãi bước vào trong hội trường. Gặp một vài người có quen biết, tôi gật đầu, mỉm cười niềm nở xem như lời chào xã giao. Sakura bên cạnh cũng giống như tôi, trông cô trong phong thái nhã nhặn như vậy, hết sức quyến rũ.

Đây là lần thứ hai tôi đến những bữa tiệc như thế này kể từ khi nhậm chức. Lần đầu là với cha Yosuke, ông đã giới thiệu tôi với không ít người, lần này bắt gặp họ ở đây, họ tiến đến và mời rượu tôi xem như lời chào. Tôi đón lấy hai ly rượu ngẫu nhiên từ kệ bồi bàn và đưa cho Sakura một ly. Cười chào thân thiện, tôi giới thiệu Sakura với họ, đương nhiên tôi đã nói: cô là thư kí của riêng tôi. Mỗi lần như vậy, Sakura đều nhìn tôi, song cũng cong miệng cười nhàn nhạt.

Chúng tôi tiến vào trong hội trường chính, nơi có rất nhiều người thuộc giới thượng lưu đang xoay tròn khiêu vũ dưới ánh đèn mờ ảo, và dưới những giai điệu khác nhau của từng bản nhạc. Nguồn sáng lớn nhất của khán phòng là từ một quả cầu to màu tím pha lê được treo kiểu cách trên chính giữa trần nhà, với các nguồn sáng con từ chiếc đèn huỳnh quang vàng đã được tắt đi. Chúng tôi chậm rãi bước lên một chiếc cầu thang ngẫu nhiên, rồi cùng vin tay vào lan can hướng vào bên trong, bao quát hết hoạt động ở bên dưới khán phòng. Tôi không quá thích nơi này, bởi vì nó bốc lên thứ mùi giả tạo. Bọn người kia, bao gồm cả tôi, có thể cười đùa, bàn chuyện phiếm cùng nhau, nhưng tất cả đều hướng đến mục đích công việc của bản thân, hay nói cách khác, họ tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với mọi người để công việc làm ăn tiến triển thuận lợi hơn. Ba Yosuke đã từng nói với tôi, sống giả tạo một chút cũng tốt, tôi sẽ dễ dàng thành công hơn là việc cứ giữ khư bộ mặt thật thà để giao tiếp với người đời. Một phần trong tôi đang sống giả tạo, có lẽ thế, nhưng chính xác thì tôi chỉ lợi dụng sự giả tạo ấy để hoàn thiện bản thân mình mà thôi.

Tôi tựa cả hai tay vào lan can và đồ dờn người về phía trước. Sakura ăn vài mẫu bích quy nhỏ đặt trên bàn gần đó để tạo việc làm cho chiếc miệng. Thứ bánh lạ kia không bao giờ khiến tôi hứng thú, trừ khi tôi khỏi hoàn toàn chứng biếng ăn tâm thần. Có thể là bác Tanaka đã làm ra chúng, nhưng không phải một mình bác, vì số lượng bánh trong đây là quá lớn, tôi tốt nhất không nên liều mình để thử.

Ít phút sau, lại có một anh chàng mặc vest đuôi tôm tiến đến trước mặt chúng tôi.

“Chào giám đốc Yosuke.”

“Chào ngài Thomas.” Tôi cúi đầu mỉm cười. Người này tôi có nhận ra, anh ta thật sự đã làm tôi ngỡ ngàng trong lần gặp mặt trước ở một buổi dạ tiệc giống thế này, khi mà khuôn mặt của anh ta rất quen thuộc đối với tôi. Nếu tôi nhớ không lầm, sáu năm trước, đã có một vị boss mang tên BP danh thân bí đã giả dạng thành Thomas Peter - tay chuyên thiết kế và kinh doanh các hãng điện tử, trong bữa ăn quý tộc tại Mexico. Ban đầu, tôi còn ngỡ như BP lại đến đây, và vật hấn như một kẻ điên loạn bị chạm trúng dây thần kinh cảm xúc nào ấy trong cơ thể. Mọi khúc mắc đã được giải quyết ngay sau đó, tôi đã xin lỗi khá chân thành về hành động của mình. Nhưng tôi không chắc hẳn có còn để bụng cho đến giờ hay không.

“Uống với tôi một ly chứ?” Anh ta nâng cốc cao lên, vẻ chào mời.

“Oh~ được thôi.” Tôi nong hậu giờ ly rượu lên tầm mắt. Sau khi cụng ly, cả hai cùng ngửa cổ tu ừng ực thứ chất còn không quá nặng.

“Vị tiểu thư xinh đẹp đây là...?”

Trước khi tôi kịp nói gì đó, Sakura đã mở miệng lên tiếng trước, thu hút ánh mắt của cả hai chúng tôi. “Tôi là Yosuke Sakura. Rất vui được gặp ngài, ngài Thomas.”

“Ồ, cậu đã lấy vợ rồi ư? Rất vui được gặp bà, bà Yosuke.” Hắn vừa nói, vừa nắm lấy bàn tay Sakura và phớt lên đó một nụ hôn nhẹ.

Tôi đã xém cắn trúng lưỡi mình. Chẳng rõ là Sakura có hay không có ý đồ họ giống tôi để gây ra những tình huống hiểu lầm như thế này. Tôi đánh mắt về cô một vài giây trước khi cười giải thích. “Không phải, chỉ là đồng họ mà thôi. Cô ấy là thư kí của tôi.”

“Ồ, thật xin lỗi. Tôi lại cứ nghĩ...” Anh ta đưa tay vuốt tóc mình.

“Không sao cả.” Tôi nhún vai, tỏ ý không quan tâm cho lắm. Sakura dường như đã liếc nhìn tôi, cô không nói gì, chỉ lẳng lặng cười mỉm, về xa cách.

“Vậy thì, vị tiểu thư này, có muốn cùng tôi nhảy một bản?” Anh ta giờ tay mời hỏi.

Sakura không suy nghĩ nhiều, đáp trả anh ta bằng một cái mỉm cười, đồng thời giờ tay lên nắm lấy bàn tay kia. Nhưng trước khi hai bàn tay ấy chạm vào nhau, tôi đã vội vàng giữ lấy tay Sakura.

“Xin lỗi, nhưng cô ấy là bạn nhảy của tôi hôm nay.”

Thomas nhìn tôi, rồi lại nhìn Sakura, ánh mắt hắt lên ý phức tạp, không thể hiểu nổi sự mâu thuẫn trong thái độ của tôi cùng cô. Nhưng rồi anh ta cũng chỉ gật đầu xin lỗi, và chào tạm biệt để đi mời rượu những người khác.

Tôi vẫn chưa thả bàn tay Sakura, sau khi liếc về phía cô, mỉm cười đầy hàm ý, tôi nhẹ nhàng cất lời. “Giờ thì cùng nhảy chứ?”

Sakura gật đầu thay cho lời đồng ý. Cả hai chúng tôi cùng tiến xuống cầu thang, tìm một vị trí đủ thoáng, tôi đặt tay mình lên eo Sakura rồi bắt đầu những nhịp điệu nhẹ nhàng. Cô hôm nay đi đôi giày những mười phân, nhờ đó mà tôi đã không quá mỏi cổ khi cúi xuống nhìn cô ở khoảng cách gần như thế này nữa.

Rúc đầu vào sâu trong chiếc cổ thanh mảnh của Sakura, tôi hít hà mùi hương anh đào thơm ngát từ trên người cô. Nếu tôi là một ma cà rồng, tôi e rằng sẽ không ngần ngại mà cắn phập chiếc ranh năng nhọn vào cái cổ trắng ngần đầy gọi cảm ấy.

“Chúng ta...đã có một màn khiêu vũ như thế này trước đây.” Sakura là người đầu tiên khơi gợi câu chuyện. Tôi “ừ” một tiếng khe khẽ. Làm sao quên được cái khoảnh khắc ngọt ngào giữa tôi và cô tại lễ hội Bunkasai diễn ra ở trường Harrod, trước khi Sakura rời bỏ tôi mà đi đắm đầu vào cuộc báo thù đầy nước mắt.

Tôi siết eo cô mạnh hơn một chút, ràng buộc cô với chính bản thân mình, đảm bảo cho lần bỏ đi tiếp theo của cô sẽ không bao giờ tái diễn. Có lẽ ánh mắt tôi giờ đây đã phủ nhuộm đầy tia chiếm hữu trông thấy. Tôi có thể không chế cơn sợ hãi của mình khi nghĩ đến việc Sakura sẽ rời đi lần nữa, nhưng không thể khiến nó biến mất hoàn toàn.

Tôi liếm nhẹ vành tai Sakura, cứ như đó là một sở thích. Sakura cong người né tránh. “Đừng, ở đây rất đông người...”

Sẽ chẳng ai để ý thấy chúng tôi vừa làm gì trong không gian mờ mờ tỏ tỏ như thế này. Nhưng tôi không muốn sự việc tiến thêm, đơn giản chỉ là thôi lên ngọn lửa dục vọng cho cả hai rồi tự đập tắt nó.

Không gian im ắng tiếng giai điệu kết thúc một bài nhạc. Bọn người dẫn chương trình đàn xen khiêu vũ mới tiết mục độc tấu piano. Màn biểu diễn của vị khách mời nào đó trên khán đài thật sự rất hay. Cả hai chúng tôi cùng hướng mắt lên đó, một hồi không lâu sau, Sakura bảo muốn đi vệ sinh và sẽ quay trở lại ngay.

Tôi gật đầu, rồi đứng nơi ấy chờ đợi. Bài biểu diễn độc tấu kết thúc, người ta lại tiếp tục màn khiêu vũ. Mười lăm phút sau vẫn chưa thấy Sakura quay trở lại, tôi thấp thỏm tiến đến nhà vệ sinh nữ. Trong lúc ngọn lửa hoang mang trong tôi đã được thổi bùng lên, Sakura bỗng xuất hiện. Tôi ngỡ người ngạc nhiên khi thấy Sakura đang đứng ở trên khán đài, với một cây đàn violin.

MC giới thiệu Sakura và nói cô muốn chơi một bản đàn tặng mọi người.

Từng nốt nhạc dưới bàn tay điệu nghệ bắt đầu vang lên trong không gian, bao trùm những sợi ám áp được gỡ ra theo mỗi giai điệu, tựa như cô muốn có sự gắn kết ngọt ngào giữa mình với mọi người. Hoặc đó chỉ là cảm nhận của riêng tôi, hay thật sự cô muốn gắn kết với tôi thông qua tiếng vĩ cầm này.

Sợi dây gắn kết kia rất có ma lực, tôi chậm chậm tiến về khán đài, phía dưới ngay trước mặt Sakura. Một hình mặt trời được khắc thủ công trên hộp đàn hiện diện trước mắt tôi. Đây là cây đàn mà... tôi đã tặng Sakura trước kia, trong lần sinh nhật thứ 17 của cô? Tôi nghe như tiếng đàn róc rách bên tai, mang theo hơi nóng ấm từ ánh quang mặt trời.

Sakura đã để ý thấy tôi từ lâu, tia nhìn của cô cứ chú mục về tôi không dứt. Tôi không hiểu sao bản thân có cảm giác đây như một lời tỏ tình công khai mà cô dành cho mình.

Tiếng vĩ tay vang lên, tôi mới nhận thức bản nhạc ngắn của cô đã kết thúc. Sakura cúi đầu chào, diễm lệ đi xuống trong bộ váy trắng thướt tha. Cô chậm rãi tiến đến trước mặt tôi, trên tay vẫn giữ khư cây đàn.

“Em đã...” Tôi định hỏi: ‘vẫn còn giữ lấy nó sao?’ để thể hiện sự ngạc nhiên, nhưng cảm thấy câu hỏi này thật thừa thãi, tôi liền tặc lưỡi chuyển sang câu hỏi khác. “...về nhà lấy nó sao?”

“Không. Nhờ người đem lên hộ.” Sakura vuốt ve nhẹ quanh biểu tượng mặt trời. “Tôi biểu diễn với nó là vì... anh rất thích nghe tiếng đàn của tôi...”

“À...” Tôi bật cười, đảo mắt xuống mũi giày của mình. Cô ấy không bao giờ là thói khiến tôi phát cuồng. “Đúng, *đã từng*.” Và bây giờ cũng vậy. Nhưng Sakura không nghe được về sau này, cô đứng im nhìn tôi, có vẻ gì đó như thờ thần và cuốn hút. Bức tường xa cách khi ánh mắt tôi cùng cô giao nhau vẫn chưa hề biến mất.

Một số người khác lại vây lấy chúng tôi, họ mời rượu tôi, và hỏi han cùng khen ngợi cô. Sakura chỉ luôn mỉm cười, tựa như một công cụ được lập trình sẵn câu lệnh kéo cong khoé miệng. Nhưng điều này vô tình làm thiện cảm của bọn người kia đối với cô tăng lên, những kẻ con trai ga lăng mời cô nhảy một điệu, đương nhiên, tất cả đều bị tôi khước từ. Với những nữ nhân mời tôi nhảy, tôi không suy nghĩ nhiều liền từ chối, nhưng trông Sakura có vẻ như là đồng ý lời mời và muốn nhảy cùng những kẻ đàn ông kia, tôi cảm thấy bản thân sắp phát tiết.

“Tiểu thư có thể nhảy với tôi một bản không?” Lại thêm một kẻ con trai, tôi thề rằng hẳn ta là kẻ cuối cùng có thể mời cô.

“Xin lỗi,” Tôi cất giọng mệt mỏi. “Tôi hơi nhức đầu, em ấy bây giờ phải về cùng tôi rồi...”

“À...không sao.”

Tôi mỉm cười ý nhị nhìn hắn, sau đó kéo tay Sakura đi ra ngoài. Cô đã luôn im lặng, cho đến khi chúng tôi tiến tới bãi đỗ xe, cô mấp máy đôi môi chuẩn bị nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Yên vị trong xe, cô mở miệng hỏi một câu, cảm xúc không tồn tại qua thanh âm, mà là qua nội dung lời nói. “Anh ổn chứ?”

Tôi cong môi cười, tiếp nối câu thoại bằng một đề tài khác. Tôi nhướn người về phía Sakura một chút, giữ khoảng cách cả hai sao cho thật gần. “Sẽ ổn... nếu như em đồng ý lời mời của tôi sớm một chút.”

Sakura cup mi xuống, bàn tay cô nghịch nghịch vạt váy của mình. Hơi men trong người ra lệnh tôi phải chiếm lấy cơ thể cô ngay bây giờ, nhưng lý trí tôi

đã kịp thời ngăn cản. Tôi xoay đầu Sakura về phía mình, đặt lên đôi môi đỏ mọng ấy một nụ hôn nhẹ, tựa như chuồn chuồn điểm nước.

Tôi lái xe trở về nhà Sakura, suốt chặng đường chẳng ai nói với ai câu nào. Lời thốt ra khỏi miệng duy nhất là lời chào tạm biệt và chúc ngủ ngon.

Tôi cũng về đến cổng nhà mình không lâu sau đó.

Suy đi nghĩ lại, tôi có thể khẳng định Sakura sẽ đồng ý lời mời của tôi. Nhưng thời gian là trong bao lâu, tôi vẫn chưa dám chắc. Không thể nào chờ đợi đến lúc ấy, tôi ép buộc mình phải đẩy nhanh tiến độ này.

Vừa đánh răng trong nhà vệ sinh, tôi vừa gửi đi một dòng tin nhắn: ‘Tiểu Manh Nha này~’

Rất nhanh chóng sau đó tôi đã nhận được hồi âm. ‘Vâng?’

Tôi lướt nhanh từng ngón tay trên bàn phím trước khi quay trở lại với chiếc bàn chải. ‘Rửa những tấm hình chúng ta chụp trên giường đạo trước đi, tôi muốn xem lại. Ngày mai đem lên nhé!’

‘Vâng! Em đã rửa sẵn rồi~!’ Một tin nhắn rất nhanh, kèm theo đó là biểu cảm khoái chí ^o^ của cô bạn. Tôi nhếch miệng cười, cắt điện thoại và súc miệng ngay sau đó. Sau khi đánh răng, rửa mặt xong xuôi, tôi nắm nhẹ lấy cằm, nghiêng đầu qua, rồi nghiêng đầu lại ngắm mình trên chiếc gương. Tôi dùng ngón trỏ đẩy một bên khoé miệng lên cao và giữ nguyên cơ mặt như thế. Trông tôi cười nửa miệng như thế này hấp dẫn hơn cả. Thật kỳ lạ, có khi nào nụ cười nửa miệng xưa kia của cô chính là nguyên nhân thu hút tôi chăng?

Tôi di chuyển tay lướt dọc lên lồng ngực trái của mình, nơi có hai vết sẹo hơi lồi vẫn còn khá rõ ràng. Chúng quá đẹp để tôi có thể xóa đi như những vết sẹo khác. Đặc biệt là khi, chúng cất giữ, giam cầm mọi ngu ngốc của tôi, gợi nhớ cho tôi về một quá khứ chết tiệt và nhắc nhở tôi nên sống khác đi, sống như thế nào cũng được, chỉ cần là đặt bản thân lên hàng đầu. Chúng, một là do Sakura *gián tiếp* bắn tôi qua Saito Suichi ở bài kiểm tra của hắn, hai là do kẻ dẫn Sakura đi đã bắn tôi không nương tình. Những vết thương ngu ngốc!

Được rồi, tôi ngay bây giờ đi chuẩn bị một vài món đồ thú vị, ngày mai, nhất định cô sẽ phải đồng ý khuất phục dưới thân tôi.

...

Ngồi trong văn phòng, tôi vừa sắp xếp lại một số kế hoạch, vừa ngồi canh đồng hồ. Khi kim giờ đang tiến gần sát với số 9 và kim phút đang ở vị trí số 11, tôi nhắc điện thoại gọi điện cho Manh Nha. “Tiểu Manh Nha, vào phòng tôi đi.”

Chưa đầy 30s sau, Manh Nha đã xuất hiện trước mắt tôi. Trên tay cô cầm theo những bức hình 10x15.

“Đây là... những khoảnh khắc vui vẻ của chúng ta.” Manh Nha lè lưỡi cười gượng. Tôi neho mắt cười nhìn theo những tấm hình cô đang trải ra trên bàn. Tất cả chúng đều là do Manh Nha chụp trong lúc tôi đang ngủ say, cô thì tạo dáng đủ kiểu với thân thể trần như nhộng của tôi.

Tôi kéo tay Manh Nha, để cô ngồi lên trên đùi mình. Sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, hai tay đồng thời mở vài chiếc cúc vướng víu trên áo sơ mi cùng chiếc cúp ngực của cô. Tôi dịch lưỡi xuống cổ và dừng lại trên hai bộ ngực tròn trĩnh của Manh Nha.

“Sak...” Tôi vội nuốt đi những từ ngữ còn lại của lời gọi vào bên trong. Người con gái cùng tôi thân mật đang nhắm mắt chìm đắm trong cơn vui sướng, không chú ý đến tôi vừa mở miệng gọi tên ai. Tôi cũng cố gắng băng qua sự nhu nhược của mình vừa rồi, tập trung vờn đùa hai đầu nhũ bằng cả tay và lưỡi.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, tôi biết thời khắc thể hiện màn diễn xuất của mình đã đến. Tôi trở nên nồng nhiệt hơn cả.

“Giám...độc...” Manh Nha khẽ gọi tôi, vì sợ tôi không nghe thấy tiếng gõ cửa. Tuy là nhắc nhở tôi, nhưng cô không muốn đẩy tôi ra, như thể thừa cho thấy cô rất không muốn bị phá đám như thế nào.

“Đừng quan tâm.” Tôi khàn giọng nói nhỏ. Rồi cho hết một bên bầu ngực của cô vào trong miệng, một tay tích cực ngất chéo bầu ngực còn lại, và một tay thì xoa nắn lưng cô với nhịp độ nhanh hơn.

Sakura đã vào bên trong phòng. Tôi giả như rằng rất chuyên tâm mà không màng đến sự tồn tại của cô, không màng đến việc cô đang đứng bất động một chỗ.

“Giám đốc.” Dù tiếc ngán ngơ, nhưng Manh Nha vẫn phải đẩy tôi ra. Cô bĩu môi lườm nguýt kẻ phá đám.

Tôi lúc này đây cũng bắt đầu hướng mắt đến Sakura, sự ngạc nhiên giả tạo được dập tắt rất nhanh trước khi tôi lấy lại vẻ mặt hồ hởi của mình.

“Xin lỗi đã làm phiền~” Con ghen tuông trong lời nói của cô đã bị che giấu một cách khôn ngoan. Nhưng nó không qua mắt được tôi, vì tôi đã quá hiểu người con gái này mất rồi.

Manh Nha đứng dậy, chỉnh chỉnh lại áo quần của mình, kênh mặt với Sakura. Sakura không quan tâm, cô tiến lại gần và đưa cho tôi một xấp giấy tờ. “Đây là tài liệu cần anh xem qua.” Ánh mắt Sakura vô tình rơi vào những bức hình trên bàn, nhưng bức hình mà tôi cùng Manh Nha trần trụi dưới một tấm chăn trên chiếc giường. Cô mím môi, một bên mày nhếch lên thay cho sự bất cần. “Tôi ra ngoài ngay đây, hai người tiếp tục vui vẻ.”

“Khoan đã~.” Tôi chép miệng. “Em có thể đảm bảo sẽ không kể chuyện mình vừa thấy ra bên ngoài?”

Một câu hỏi tác động mạnh tâm tình nơi cô.

Nhưng cô lại nở một nụ cười nửa miệng, vẻ mặt như vừa thông suốt ra một điều gì đó. “Giám đốc~ Anh sợ người ngoài biết mối quan hệ giữa mình với thư kí như vậy. Nhưng khi biết tôi ở ngoài, anh vẫn tỏ ra như không quan tâm và tiếp tục “làm”. Anh không sợ tôi sẽ biết hay sao...? Hay là, vì anh cố ý để tôi nhìn thấy?”

Tôi nửa cười nửa không, Sakura luôn có bằng chứng khoa học cho logic của mình - ngoại trừ những thứ phải dựa vào cảm tính. Cô vẫn luôn thông minh thế, trong tình cảnh này, đáng lý cô phải vì ghen tuông mà quên mất đi những thứ khác, chứ không phải đứng đó mà vạch mặt tôi như vậy.

Nhưng đầu sao thì, cô chắc chắn không thể vượt qua lần sắp đặt này của tôi.

“Tiểu Manh Nha, em ra ngoài trước đi.”

Ngay khi Manh Nha khuất sau cánh cửa, tôi nhoen miệng cười đối đáp. “Ừ, là tôi cố ý.” Suy nghĩ một vài giây, tôi bỏ sung vào lời nói của mình. “Tôi muốn cho em biết, tôi không đủ kiên nhẫn để chờ đợi điều gì lâu.”

Câu nói của tôi mang hai tầng ý nghĩa. Nhìn vào ánh mắt xanh biếc kia, tôi biết cô đã thấu hiểu được cả hai. “Em đã có đáp án cho lời mời của tôi?”

“Phải.” Cô gật đầu ngay tắp lự. “Từ một vài phút trước.”

“Nhanh như vậy sao? Đó là...?” Tôi quay mặt sang một bên, tiện bẻ đưa lỗ tai và liếc mắt về phía cô.

“...Tôi đồng ý.”

“Tôi không nghe rõ.” Tôi cong miệng cười tươi, nói như thế để cô có thể lặp lại một lần nữa. Cô khép hờ đôi mắt, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ chiều theo ý tôi.

“Tôi, đồng ý làm búp bê của anh.”

...

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Rối Loạn Đa Nhân Cách

Trời còn chưa sáng hẳn, tuyết đã rả rích rơi. Ô kính cửa sổ nhòa đi vì những giọt tuyết nặng nề xô hất. Một cơn mưa tuyết cuối mùa kéo dài lạ lẫm vào tiết trời sang xuân đáng lẽ ra phải quang đãng mây trôi.

Tiếng gió rít gào không lọt qua phòng, chỉ trừ âm thanh đập gọi nho nhỏ nơi khung cửa sổ. Tôi mắt nhắm mắt mở với tay chỉnh nhiệt độ điều hoà cao thêm, và tôi có lẽ sẽ ngủ trở lại nếu như không nhìn thấy gương mặt thiên thần đang say giấc nồng trong lòng mình.

Các vết cắn nơi cổ Sakura đã bắt đầu trở nên thâm hơn, khoé môi đầy rẫy những vết xước, có nơi còn đọng lại vết máu khô. Và nếu lật tung tấm chăn lên, tôi sẽ còn bắt gặp thêm những vết thâm cùng vết bầm tím, bầm xanh có khắp ở chỗ trên cơ thể cô. Hoặc nơi mẫn cảm nhất của cô đang sưng tấy, hay vết máu còn đọng lại trên ga giường vì màn ngược kịch liệt... Tất cả đều chứng minh một đêm hoang thú, với tính cách cảm thú của tôi.

Tôi lấy tay day day thái dương, nghiền ngẫm suy tư về hành động của mình. Không động tới ly rượu nào, nhưng tôi lại một lần nữa mất kiểm soát và nói lên những lời lẽ khiếm nhã không ngờ tới. Bóng ma sâu thẳm trong tôi vẫn tồn tại, như rằng chỉ cần có thời cơ, nó sẽ vụt phát ngự trị toàn bộ lý trí của tôi.

Có thể tôi đang dạy cho Sakura một bài học, vì dám đá tôi đi rồi rất lâu sau mới quay trở lại tìm kiếm, nhưng cách mà tôi đang làm không hề bình thường như những con người khác, và sau mỗi lần “dạy dỗ” ấy, tôi lại cảm thấy không thoả mãn một chút nào, nhất là những lúc như giờ đây, nhìn Sakura như thế này, tôi cảm thấy dẫn vật cùng tự ra lệnh cho bản thân không được phép làm tổn thương cô ấy thêm nữa.

Tôi hôn nhẹ lên trán, lên mi mắt, lên má, rồi lên môi, nhẹ nhàng như bèo công anh bay trong gió. Sau đó nằm yên lặng, ngắm nhìn cô thật kỹ, thật lâu, như đem tất cả các đường nét trên gương mặt cô học thuộc lòng.

Mưa tuyết ngoài trời vẫn chưa chịu dứt, vài cơn sấm nhẹ còn ghé ngang qua. Tôi luồn tay vào từng sợi tóc mềm mại của người con gái trong lòng, tạo khoảng cách đủ gần để cô có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Nhịp tim của tôi đã đập đều đều trở lại, vì cô. Tôi bỗng cảm thấy niềm vui sướng khó tả đang hiện diện trong chính cuộc sống của bản thân. Tôi có nên

bắt đầu lại với cô từ bây giờ?

Cho đến khi Sakura tỉnh dậy vào lúc khá lâu sau, ánh mắt xanh biếc của cô nhìn tôi, trống rỗng, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ban nãy của tôi tức tốc vụt đi như chưa bao giờ tồn tại. Tôi xót xa, giọng điệu có chút ngắt quãng, “Em... không sao chứ?”

Sakura dụi mắt, đánh đuổi cơn buồn ngủ, sau đó nhếch miệng cười, chằm chằm nhìn tôi. “Chẳng vấn đề gì. Vì đã từng ngủ với nhiều loại đàn ông, nên tôi quen mất rồi.”

Tôi cứng người, xoáy sâu vào trong ánh mắt kia một lúc. Sau đó cũng cong miệng cười bất cần đời. “Tuyệt. Tôi cho em nghỉ dưỡng sức, tôi sẽ không bảo đảm tối nay, ngày mai, và những ngày sau này, em đủ sức để có thể làm tình với tôi.” Tôi vạch tám chân rồi ngồi thẳng dậy, sau khi cào lại móng tóc rồi một chút, tôi tiến thẳng về phía nhà vệ sinh.

Hạnh phúc ư? Tôi đã không tài nào nhớ ra nỗi cảm xúc hạnh phúc, cảm thông, xót xa khi nãy đã tồn tại như thế nào trong tôi. Có lẽ nó đã bay biến hết tất cả theo từng câu chữ mà cô vừa vụt ra khỏi miệng.

.

Mặc cho là được phép nghỉ ngơi ở nhà, nhưng Sakura vẫn đến công ty làm việc, đôi chân cô hơi khập khiễng đôi chút, và cô phải mặc chiếc áo cao cổ che đi những dấu vết mờ ám. Lý do có thể vì cô buồn chán, hoặc cô đang chứng minh bản thân mạnh mẽ, không chịu bất cứ hình thức ràng buộc nào của tôi - dù rõ ràng là vậy. Chúng tôi trao đổi vài câu về vấn đề này, rồi tôi không quan tâm lắm, tiếp tục chuyên tâm vào phần việc của mình.

Đến giữa trưa, khi nhân viên đã bắt đầu ném bút viết xuống bàn, để máy tính ở chế độ ngủ và hò hẹn nhau cùng đi đến căn-tin, tôi vờn vai một cái, sau đó quay sở nhờ người đưa cơm lên hộ. Nhưng còn chưa kịp, Manh Nha đã lao vào phòng, thái độ hí hửng.

Tôi cau mày. “Tại sao không gõ cửa?”

Manh Nha ngưng cười, lầm lũi bước ra ngoài, đóng cửa lại, rồi gõ cốc cốc hai tiếng. Tôi háng háng giọng, “Được rồi, vào đi.”

“Giám đốc, hôm nay em chuẩn bị cơm cho anh, anh ăn thử nhé?”

Tôi còn chưa mở miệng, vừa hay Sakura đi ngang qua trông vào, lập tức rẽ vô phòng, ngăn cản Manh Nha tiếp tục bày từng khay thức ăn lên một chiếc bàn khác trong phòng. “Ồ với giám đốc lâu như vậy, cô vẫn không biết anh ta không thể ăn những thứ này?”

Nếu Sakura không xuất hiện, có lẽ tôi đã buông ra một câu tương tự như vậy. Nhưng mọi sự bây giờ đã thay đổi.

“Ý cô là gì?” Manh Nha nheo mắt tức anh ách. “‘Những thứ này?’ Đây là đồ tôi nấu cho giám đốc, là công sức của tôi, không phải ‘những thứ này!’”

“Ngu ngốc!” Sakura khoanh tay, mặt lạnh lùng nhưng không kèm theo sát khí. “Cút ra ngoài cùng thứ đồ của cô đi.” Đây đích thị là một câu lệnh, Sakura đã quen với việc ra lệnh cho người khác, nhưng nó không đồng nghĩa với việc cô cũng có thể ra lệnh cho người của tôi.

“Cô chửi tôi, đuổi tôi ư?” Manh Nha tức run người, cô giơ tay lên cao chuẩn bị cho một cú tát, ép buộc tôi phải ngăn cản trước khi có cuộc ẩu đả xảy ra, hay trước khi Manh Nha không toàn thân dưới chân Sakura. “Dừng lại.”

“Giám đốc, cô ta bắt nạt em, anh nói gì đi.” Manh Nha bắt đầu gờ ra tông giọng nhõng nhẽo thường ngày của mình. Nếu nói toạc ra thì, tôi vô cùng nhức đầu trước mỗi lần như vậy. Nhưng tâm tình của Manh Nha hiện giờ đối với tôi không quan trọng, quan trọng là tôi, cùng cách xử trí cô của tôi.

“Đúng là tôi không ăn được đồ lạ.” Tôi hướng mắt về phía Sakura đang đứng im, gương mặt tỏ ra khá thờ ơ. “Nhưng đồ của Tiểu Manh Nha nấu thì khác, tôi ăn được.”

Sakura tập trung ánh nhìn về phía tôi, có thể nói cô đã ngỡ ngàng một hai giây, cùng một thứ cảm xúc gì đó loé lên rồi vụt tắt trước khi nhếch mép cười. “Tôi không tin.”

Dù là có cách giải quyết khác, nhưng tôi không hiểu sao bản thân lại tự ép mình phải chứng minh cho cô thấy. Tôi giơ tay đón nhận chiếc thìa từ tay Manh Nha, liếc nhìn Sakura một cái rồi bắt đầu đưa từng thìa cơm vào miệng.

Manh Nha vui sướng khi nhìn thấy cảnh này, chỉ Sakura là lẳng lặng nhìn từng động tác của tôi. Tôi cố gắng không lộ một điểm bất thường nào cho cô có thể để ý thấy. Giả như tôi có thể miêu tả với ai đó cảm xúc về mùi vị món ăn ngay bây giờ.

Vì một lý do nào đó, bệnh lý biếng ăn này của tôi trở nên trầm trọng thêm, đối với những thức ăn không phải do chính mình hay bác Tanaka nấu, tôi không đơn thuần chỉ cảm thấy mùi vị khó chịu như trước kia nữa, mà có thể sẽ nôn mửa nếu như ngoan cố nếm thử. Có một lần, vì để khiến mẹ Yosuke vui trong ngày của mẹ, tôi cố gắng nuốt trôi những món mà bà nấu dành riêng cho mình, và kết quả là tôi đã phải nhập viện.

Tuy nhiên, tôi đã gạt đi tất cả mọi hậu quả ở hiện tại, tiếp tục ăn với... không mục đích rõ ràng gì cả.

Được hơn phân nửa, tôi lấy khăn chùi miệng, suýt nữa đã ho sặc lên. “Sakura, em ra ngoài mua nước giúp tôi.”

Sakura không nói gì, đứng bất động một lúc trước khi động đậy đôi chân. Ngay sau khi cô khuất bóng, tôi lập tức lao thẳng đến nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo vào trong bồn rửa tay. Manh Nha vội vã chạy theo tôi, kinh hoàng la lên. “Giám đốc, anh có sao không?”

Tôi xua tay ra hiệu cho Manh Nha ra ngoài, nhưng cô vẫn cứ thế tiến tới. Tôi lập tức quát lên. “Cút ra ngoài!”

Manh Nha hoảng loạn, chỉ dám đứng ở cửa nhìn vào. Tôi vốc nước vào mặt, súc miệng và xả nước. Tôi đã không làm được - một công việc không vì mục đích, hay vì mục đích chẳng đâu vào đâu. Cảm giác rối bời liên tục vo vo trong đầu, tôi vốc nước lên mặt thêm mấy lần nữa, rồi ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương.

Qua tấm gương, tôi chợt phát hiện nhân ảnh của một người con gái khác bên cạnh Manh Nha. Sakura đã không đi mua nước theo lời tôi mà đứng đó từ lúc nào, cô nhìn gương mặt tôi qua gương, sự phản chiếu này không hề khiến những tia phức tạp dâng tràn trong ánh mắt cô bị lu mờ.

“Rốt cuộc thì, vì sao anh phải làm như vậy?”

Vì sao tôi phải làm như vậy, chính tôi cũng không hề biết. Chỉ biết rằng tôi luôn muốn đùa bỡn, chống chế cô bằng những hành động vô cùng ngu ngốc. Tại thời điểm bây giờ, để cô thấy được bộ mặt nhu nhược này, tôi ngoài sự thốn thức, nhục nhã thì còn cảm nhận được nhiều mặt trái khác ngồn ngàng. Ánh mắt kia của cô như đang đốt cháy lấy tôi vậy.

Sakura nhắc từng bước chân tiến vào trong phòng vệ sinh, cô ôm chặt lấy tôi từ phía sau, má áp vào tấm lưng tôi. “Đừng như vậy nữa, Kuro...”

Tôi nắm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình, nhẹ nhàng quay người lại, tôi đã có thứ suy nghĩ sẽ ôm Sakura cho đến khi tôi nhìn thấy ánh mắt xanh láy của cô. Tôi vuốt ve nhẹ bầu má tròn trĩnh bằng một tay, rồi bằng cả hai tay. Sau đó, tôi cúi xuống một chút, chuẩn bị chạm môi mình vào môi đối phương.

Nhưng động tác của tôi nhanh chóng bị gãy đoạn khi tôi chuyển hướng đến tai cô. Tôi khẽ thì thầm. “Em không có quyền yêu cầu tôi, búp bê của tôi~”

Tôi nhếch môi cười nhìn Sakura đang cứng người như pho tượng. Thậm chí là khi tôi đã rời đi, người cô vẫn không hề nhúc nhích.

.

Cuộc sống của tôi và cô những ngày sau đó cứ lặp đi lặp lại với một chủ đề duy nhất: tình dục. Mỗi ngày, tôi đều nghĩ ra một phương thức mới để tiến hành bạo dâm, tra tấn cô. Dường như tôi đã hoàn toàn biến thành thú vật khi ở trên giường. Cứ như vậy, trên người cô tồn tại chẳng chịt những vết thương nhỏ to, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, đôi khi là những vết rách. Sakura không nói gì, cũng không hành động gì, cô chỉ... cam chịu tất cả. Lý do cô chịu đựng có thể vì yêu tôi, có thể vì thương cảm cho một bệnh nhân tâm thần như tôi. Tôi không biết cô sẽ chịu đựng được bao lâu, tôi cũng không quan tâm đến vấn đề đó. Những bóng ma tối tăm liên tục leo đèo trong tôi, thôi thúc tôi phải dạy cho cô một bài học, và bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, hay vẫn chưa đáng là gì.

Đề rồi cho đến một ngày, lịch sử lại tái diễn...

Thức dậy vào một buổi sớm nắng xuân còn lạc vài tia lạnh, tôi nhận ra “chiếc gối ôm” của mình bao ngày đã biến mất. Vòng tay tôi giờ đây trống rỗng như không, không những thế, vị trí bên cạnh đã nguội lạnh từ bao giờ...

Tôi lồm cồm bò dậy, đập đập vào đầu mấy cái trước khi đẩy cửa bước vào phòng tắm. Không thấy Sakura ở đây, tôi liền xuống dưới nhà để tìm kiếm, vừa đi vừa gọi tên cô. “Sakura~.”

Vẫn không thấy người đâu, cũng không có tiếng trả lời, tôi bắt đầu vệ sinh nhanh thân thể, mặc đồ chỉnh tề và đi đến công ty. Nỗi lo vô hình dần dần đọng đầy trong tâm trí tôi.

“Sakura đã đến chưa?” Vừa thấy mặt Manh Nha, tôi ngay lập tức hỏi. Đáp lại tôi chỉ là một cái lắc đầu rất đáng để tôi tức giận. Tôi nhắc máy di động gọi cho cô, nhưng đã không có ai bắt máy.

Dù chỉ mới một tiếng bị đe dọa trước sự biến mất của Sakura, nhưng tôi vẫn không thể kìm nén bản thân yên lòng được. Có thể tôi đã xem Sakura như món đồ chơi, tôi không quan tâm đến cảm xúc của cô, và đã từng nghĩ cô sẽ không chịu đựng được lâu, nhưng tôi vẫn không thể tưởng tượng đến viễn cảnh cô một lần nữa rời bỏ tôi là như thế nào.

Lại nghĩ đến đoạn đối thoại với Saito Suichi - hay là Keith - ngày hôm qua, nỗi lo càng bùng trào mạnh mẽ. Hắn ta đã đích thân đến văn phòng tìm tôi, và đâm tôi một cú thật đau xem như lời chào hỏi đầu tiên.

“Tên khốn! Xem cậu đã làm gì Cher của tôi!?”

“Của anh?” Tôi lau đi giọt máu rỉ ra bên khoé mép, nhếch môi cười bông đùa. “Như thế nào là của anh?”

Hắn xóc cổ áo tôi, khuôn mặt trẻ con so với sáu năm trước không khác gì đang nhăn tít lại vì tức giận. Hắn định mở miệng chửi tôi thêm một câu, nhưng khi đã suy nghĩ lại, hắn buông thả cổ áo tôi, giọng điệu vẫn chưa thể dập tắt đi cơn phẫn nộ. “Cậu không nhận ra em ấy đã phải khổ sở như thế nào vì cậu sao?”

“Cô ấy kêu anh đến đây sao?” Tôi cúi xuống chỉnh chỉnh lại chiếc cà vạt đang bị lệch về một bên của mình.

“Cậu nghĩ là vậy ư?” Keith nhú mày sôi sục đầy khí thế căm tức. “Em ấy đã khóc lóc như đứa trẻ trước mặt tôi, khi tôi bắt đầu tra vấn.”

Cô đã khóc ư? Đó chính là một dấu chấm hỏi lớn của tôi khi ấy, cùng với những thứ cảm xúc khác lạ. Nước mắt của cô, số lần tôi được nhìn thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô thật sự đã vì chuyện này mà khóc?

Khi ấy, tôi đã nghĩ đến bản thân đã thật sự hơi quá lớn, nhưng nét mặt bên ngoài của tôi vẫn thản nhiên như không.

“Xem ra cậu không quan tâm?” Hân cau mi nhìn tôi, rồi quét chiếc lược một vòng quanh hàm răng trắng. “Được thôi, tôi sẽ dẫn em ấy đi. Tôi thừa nhận với cậu rằng, tôi vô cùng yêu em ấy, tôi sẽ dẫn em ấy đi bất cứ nơi đâu có thể, chỉ cần là em ấy được hạnh phúc.”

“Anh không thể làm vậy.” Tôi lập tức cất tiếng đáp trả. Tôi có thể im lặng ở bất kỳ câu nói nào của hân ta, riêng câu nói này đã chọc trúng tâm tư tình cảm của tôi rồi. Sakura là của riêng tôi, hân vĩnh viễn không được phép dẫn cô đi khi tôi không đồng ý.

“Tôi sẽ làm vậy.”

“Anh không thể.”

“Thử nói lý do tôi không thể xem?” Hân bỗng bật cười khanh khách, tựa hồ như xem lời nói của tôi chỉ là một chiêu trò cái bưng của những đứa trẻ cứng đầu.

“Vì cô ấy yêu tôi.” Sakura đã đến đây tìm tôi sau sáu năm trời, nhất định cô sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như thế.

“Haha, sai rồi, vì em ấy cảm thấy cậu thật đáng thương - kể từ khi bắt đầu trở về, cho đến tận bây giờ.”

Tôi khựng người trong một vài giây. Sự đáng thương mà cô dành cho mình, tôi đã từng nghĩ tới. Người con gái này che giấu rất kỹ, có khi hân ta nói đúng, tất cả những gì cô đã thể hiện với tôi đơn thuần chỉ là cảm thấy tôi rất đáng thương.

“Rối loạn đa nhân cách ư? Cậu nặng lắm rồi. Thật đáng thương.”

“Anh nên câm miệng.” Tôi suýt chút nữa đã ném một thứ gì đó từ trên bàn vào mặt hân ta. Tôi nhanh chóng gọi người. “Tổng cổ kẻ vừa đặt chân vào phòng tôi ra ngoài, ngay tức khắc.”

“Hể, tôi sẽ tự đi.” Hân xua xua tay, rồi thọc cả hai tay vào túi quần, cong miệng cười vô tội rồi tự tại bước ra khỏi phòng.

Những lời của Keith thực sự có sức nặng đối với tôi. Suốt từ hôm qua đến nay, tâm tình tôi đã mang tư tưởng phòng bị, thao thức. Vì thế mà đêm qua, tôi đã không còn nặng tay với cô như trước nữa. Nhưng lúc tỉnh dậy, tôi vẫn không thấy cô đâu..

Con sóng từ ký ức dạt về - cả hôm qua và sáu năm trước - khiến đầu óc tôi như muốn nổ tung vì lo lắng. Trong quá khứ, Sakura đã từng rời bỏ tôi mà đi trong đêm, tôi đã cảm thấy bùng nổ đến mức độ nào. Lịch sử không được phép tái diễn, tôi nhất định phải là người ngăn dòng chảy trôi của nó lại.

Tôi rời công ty và trở về căn biệt thự ngoại ô. Lý trí còn sót lại bảo tôi phải từ từ, thật kỹ lưỡng, đừng bỏ sót một mối vấn đề nào. Tôi mở toang tủ quần áo, một vài bộ đồ của Sakura mang đến đây vẫn còn nguyên. Nhưng quần áo với cô không quan trọng, cô có thể tự mua mới khi thật sự bỏ đi.

Đẹp bỏ đi suy nghĩ Sakura đã đi, tôi tự trấn an bản thân bằng cách Sakura đang cố tình chơi trò trốn tìm để hù tôi một vỏ. Tôi tìm cô trong gầm giường, ngoài lan can, mọi góc ngách trong ngôi nhà một lần nữa. Kết quả trả về vẫn là con số không.

Tôi ngồi thụp xuống giường, nỗi lo sợ ngày một càng giày vò tâm can. Trấn tĩnh bản thân thêm một lúc, tôi nhắc máy gọi đi. “Tìm Yosuke Sakura về đây cho tôi, không được chậm trễ.”

Tôi gấp gọn tấm chăn, khi này tôi đã vội quá đến độ quên đi mất việc này. Trong khi gấp, một mẩu giấy nhỏ rơi ra từ trong đó, có lẽ nó đã bị chiếc chăn làm cho nhàu nhĩ đôi chút.

“Xin lỗi...cảm ơn...tạm biệt...my love...”

Bốn câu chữ mang bốn nội dung, cũng là bốn thứ cảm xúc mà cô dành riêng cho tôi, tất cả được viết bằng thứ tiếng Anh dưới nét chữ vuông vắn đáng yêu, lại có phần quyến rũ của cô. Không còn nghi ngờ gì nữa...cô...Sakura muốn rời bỏ tôi.

Liệu tìm cô bây giờ còn kịp hay không? Bằng mọi cách, tôi sẽ chẳng bao giờ để trường hợp không kịp xảy ra. Suy nghĩ những nơi cô có thể đến một cách nhanh gọn nhất, tôi ngay tức khắc cho quản lý lái xe đến trường trung học cấp 3 Harrod. Vừa đến nơi, tôi lịch thiệp xin phép bảo vệ trường được vào trong, với lý do đã hẹn gặp hiệu trưởng từ trước.

Đứng trước vườn hoa anh đào trống không, cảm xúc băng quơ của tôi đã phát triển thành một loại cảm xúc giày vò đau đớn lạ thường. Góc Anh đào vĩnh cửu xưa kia vẫn còn đó, nhưng nhân ảnh người con gái nay lại tiếp tục rơi vào cõi hư vô.

Tôi quỳ bệt xuống, vuốt ve nhẹ từng dấu chân in hân trên nền đất ẩm ướt. Ai cũng đều có thể vào đây, nhưng chẳng hiểu sao, tôi không căn cứ định ninh rằng dấu chân ấy là của Sakura. Hay nói cách khác, cô đã đặt chân đến nơi này không lâu trước đó.

Hoặc là do, chính tôi đã ảo tưởng quá nhiều rồi..

Tôi tiến sâu hơn vào lãnh địa Mặt trời, chậm chậm vòng một vòng bên ngoài và trong kho. Mọi thứ quá tối tăm, quá cũ kỹ, ngang dọc nơi đây là những

mạng nhện lớn nhỏ, lâu lâu lại có một con chuột chạy ngang qua, mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Cộp!

Thứ âm thanh gì đó vang vọng trong không gian im ắng, vừa ngay khi tôi định rời đi. Tôi quay đầu lại, chậm rãi nhấc chân tiến gần đến chiếc tủ cũ kĩ nằm yên vị ở một góc phòng để xem xét. Bỗng một con chuột chạy qua chân, khiến tôi giật mình lùi lại.

Có lẽ tôi lại vừa ảo tưởng... Đó chỉ là một con chuột...

Điện thoại của tôi chợt rung lên cùng với hồi chuông. Tôi vội nhấc máy, lập tức nhận được một thông báo. “Thưa giám đốc, tên Yosuke Sakura, thư kí của ông xuất hiện trong chuyến bay từ Nhật Bản đến New York, thời điểm 30’ nữa.”

“Bay? Nếu tìm thấy, hãy ngăn cô ấy lại bằng mọi giá, tôi sẽ đến đó ngay lập tức.”

Tôi rời đi ngay, thời gian từ Harrod đến sân bay chỉ khoảng 20’, còn dư 10’ để tìm cô trong sân bay rộng lớn, nhất định tôi sẽ kịp.

“Hãy lái nhanh nhất có thể.”

Ngồi trên xe, tôi mang tâm trạng của một người có tâm can nóng như ngồi trên đồng lửa. Tôi vo tròn hai tay lại với nhau, đôi khi là xoa nắn, vò vò rồi mái đầu.

Con đường ẩm ướt vì tuyết bắt đầu tan, làm giảm đáng kể tốc độ của xe vì tài xế sợ trơn trượt. Tôi liên tục mở miệng hỏi thúc nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa.

...Chợt nhận ra, Sakura có lẽ không phải của tôi, và cô chưa hẳn thuộc về tôi, tất cả đều do tôi ngộ nhận. Hành động của tôi những ngày vừa qua dường như thật sự rất quá đáng, tôi cần phải gặp cô để nói một tiếng xin lỗi chân thành. Thậm chí là tôi còn phải gặng hỏi cuộc sống của cô về những tháng ngày không có tôi bên cạnh, thể hiện hết nỗi đau xót của mình khi cô bỏ rơi tôi dạo trước, và, tôi còn cần phải nói một tiếng yêu với cô cho đúng nghĩa...

Tình yêu của tôi dành cho cô trong sáu năm qua vẫn chưa hề thay đổi, nó chỉ nằm an nghỉ một góc trong tim, chờ ngày hồi sinh, sống lại. Chính lúc tôi nhận ra bản thân mình cần có cô đến mức độ nào, cũng là lúc cấp bách nhất - cô đang định sẽ rời xa tôi, lần này cũng đồng nghĩa với vĩnh viễn.

Tôi chạy thật nhanh đến sảnh đi nước ngoài, xoay vài vòng tìm kiếm một bóng dáng nhỏ bé trong mênh mông bể người. Nhìn những cặp trai gái nước mắt chia xa mà lòng tôi bồi hồi một nỗi xót thương vô tận. Tôi sẽ không để bất cứ điều gì, bất cứ con người nào có thể đem cô tách rời tôi.

Tiếng thông báo của nhân viên trên loa phát thanh khiến tôi sực tỉnh. Chuyến bay của cô sắp cất cánh, và tôi phải làm gì đó.

“Nhanh chóng quăng một vali tiền cho giám đốc sân bay, bảo hắn cho tôi mượn loa phát thanh một vài phút, tôi sẽ không để ảnh hưởng đến bất cứ chuyến bay nào. Nếu có chuyện gì, tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm.” Tôi căn dặn vội vã với anh quản lí, anh ta không chần chừ gì nhiều, lập tức di chuyển ngay.

Dù vẫn chưa được cấp phép, tôi vẫn lao đến phòng thiết bị, chiếm đoạt lấy loa phát thanh của nữ nhân viên với sự đồng ý giả dạng.

Qua tấm kính cường lực trước mặt, tôi nhìn thấy tất thảy hoạt động của sảnh đi bên dưới, xô bồ, tấp nập. Tôi thở mạnh một hơi, cúi người kề miệng với micro, trầm giọng, “Sakura~”

Thái độ của bọn người bên dưới dường như đã rất ngạc nhiên? Tôi không biết, cũng không quan tâm, tôi chỉ liên tục đảo mắt vào một nơi vô định nào đó để tìm nhân ảnh của cô. “Sakura, hãy xuất hiện trước mặt tôi đi.” Cổ họng tôi như nghẹn ắng lại, vọng vào trong loa tông giọng khẩn thiết, van cầu tình yêu. Sakura có lẽ đang ở đâu đó trong sân bay này, cô đang lảng lạng hoà vào trong dòng người đông đúc, nhưng đôi tai vẫn lắng nghe lời tôi nói. Suy nghĩ trên đã tạo động lực cho tôi tuôn ra toàn bộ những nỗi niềm tâm tư của mình sau này. “Tôi xin lỗi... vì tất cả.”

Bọn bảo vệ bên dưới bắt đầu hướng mắt nhìn tôi, rủ rủ tai nhau rồi chạy nhanh lên trên này. Có lẽ họ đã phát hiện ra tôi chưa thật sự được quyền hạn cướp đoạt loa phát thanh. Tôi chỉ còn thời gian thậm chí là vài chục giây để thổ lộ lòng mình cho Sakura biết, trước khi bọn họ chạy đến và tống cổ tôi đi. “Sakura, tôi đã cứ nghĩ mình không còn yêu em từ lâu, nhưng giờ thì tôi đã nhận ra rồi, trong sáu năm qua, tôi không thể nào quên được em dù thời gian có thật sự dài, hình bóng em đã ám ảnh tâm trí tôi như một con bùa chú vậy. Sakura, em rất biết cách giữ trái tim người khác...”

Bảo vệ xông vào trong phòng, tôi đứng bật dậy, gào vào trong micro. “Đừng đi, Sakura! Hãy ở bên cạnh tôi, chữa tâm bệnh cho tôi. Tôi...tớ...anh cần em...anh yêu em!”

Tôi bị đè sập xuống bàn, hai tay bẻ ngoặt về phía sau. Tôi gồng mình chống trả, cơ mặt đỏ bừng, nổi rõ các đường gân xanh. “Thả tôi ra!”

Bọn họ xem tôi như một tội phạm, áp giải tôi khỏi phòng thiết bị. Cho tới khi có một cuộc điện thoại yêu cầu từ cấp trên, họ mới chịu buông lỏng tay tôi. Nhưng lúc này cũng đã là vài phút sau.

Tôi chạy đến bên ô kính lớn hướng ra sân bay, nhìn chiếc phi cơ lăn bánh nhanh dần đều trên đường băng rộng rãi. Có lẽ trong mười mấy tiếng tới, nó sẽ đáp xuống sân bay New York - nơi nằm tận bán cầu phía bên kia Trái Đất, mang theo một người con gái yêu kiều quyến rũ rời xa đất nước này, và rời xa tôi.

Gạt đi tất cả sự lộn xộn cùng những ánh nhìn hiếu kỳ sầm soi đang chăm chăm chĩa về phía mình, tôi lững thững quay đầu rời khỏi nơi đây, trong lòng

nghe như có thứ gì đó đổ vỡ, tan nát.

Sakura, em thật sự muốn rời xa anh sao...?

Nếu thời gian quay lại nửa tháng trước, tôi nhất định sẽ ép mình đối xử thật tốt với cô. Tôi hối hận rồi, với tất cả những hành động, những hành vi thái độ đã khiến cô tổn thương. Nhưng sẽ chẳng đồng hồ nào chịu quay lại theo lời tôi nữa, tất cả đã muộn. Lần này không ai đem cô đi, mà chính bản thân tôi đã đem cô đi. Chính tôi đã đốt chết tia hy vọng cuối cùng của một mối tình kéo dài suốt bao năm nay...

Đôi chân tôi vô thức lê bước trên con đường lát gạch ẩm ướt đầy lá và cánh hoa. Tôi không rõ mình đang đi về chốn nào, chỉ biết khi ý thức về thực tại kéo đến, tôi thấy một con đường hẹp quanh co vắng vẻ, với hàng ghế gỗ kéo dài dưới những gốc anh đào dọc theo đó.

Nền đất ướt tuyết âm âm lên một thứ mùi lạnh lạnh, tinh khôi, lại phủ nhuộm thêm cả xúc giác hiu hắt, hoang tàn. Lối mòn đàng đàng cứ như kéo dài đến vô tận. Tôi cứ đi, đi mãi, với thứ cảm giác vòm anh đào này là cánh cổng dẫn đến thiên đường, tôi chỉ cần đi hết, ước mơ của tôi sẽ thành hiện thực...

Ước mơ của tôi, là Sakura bỗng xuất hiện trước mặt, hứa với tôi rằng sẽ ở bên cạnh tôi, mãi mãi...

Thời gian trôi qua bao lâu, tôi không rõ, một tiếng, hai tiếng, hoặc nhiều tiếng hơn thế, con lối hẹp vẫn chưa có điểm kết thúc. Mặc cho đôi chân đã mỏi nhừ, nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc. Tôi ngoảnh lại phía sau nhìn chặng đường mà mình đã đi qua. Đó đã là một chuyến hành trình dài, và dù có muốn thì tôi không còn cơ hội để quay đầu lại nữa. Tôi cứ thế bước tiếp trong yên bình, calm lặng...cho đến khi đụng phải một cái bóng.

Tôi ngược đầu lên nhìn, ngỡ ngàng, rồi từ từ chìm đắm trong những cảm xúc thăng hoa.

“Sakura~...”

Sakura xuất hiện trước mắt tôi, người cô như toả ra ánh hào quang sáng chói... Nhưng... cô vẫn chỉ bất động một chỗ, lẳng lặng hướng ánh mắt vô hồn màu xanh nước đến tôi. Tất cả nụ cười vừa chớm nở trên khoé môi, tôi vội chạy nhanh đến bên hình bóng ấy, trống ngực đập liên hồi vì nỗi sợ hãi xâm lấn mãnh liệt. Tôi không sợ bất cứ điều gì đến như vậy. Tia hy vọng mỏng manh cuối cùng của tôi đang chơi vơi phía bên trên ngọn lửa hiu hắt của ngọn nến. “Không phải mơ! Đừng! - một lần nữa! Xin em, đừng biến mất~!”

Những giọt nước mắt đau đớn trào trào nhem nhuốc trên gương mặt, tôi khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Thế nhưng..

Đây hoàn toàn không phải là một giấc mơ, tôi đã đến, chạm vào cô, cô không hề vỡ tan thành những làn bụi trắng, cô vẫn đứng yên đấy, làn da chảy tràn trong mình đầy đủ những dòng huyết âm áp. “Sakura, thật sự là em sao?”

Sakura cong miệng cười ngộ nghĩnh. “Trên đời này có được bao nhiêu Sakura giống như tôi?”

Vỡ oà trong nỗi niềm hạnh phúc nhất trần đời, tôi ôm chầm lấy cô, cười trong làn nước mắt. “Xin lỗi, anh sẽ không bao giờ để em phải chịu thêm thiệt thòi nào nữa~.”

Vì vu trong cơn gió đem hơi thở của mùa xuân là từng cánh anh đào hồng phấn yên bình. Các đốm tuyết nhỏ nhỏ còn sót lại trên thân cây đã tan chảy, quyen từng giọt nước lạnh buốt xuống mặt đất, và trôi tuột trên làn da.

Đồng kết, *băng tan*, chim hót, ánh nắng vàng rực rỡ, cánh anh đào hồng phấn, tất cả đều làm nên mùa xuân ấm áp, mùa xuân hạnh phúc nhất trong tôi.

...

----THE END----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Ngoại Truyện 3: Tôi Là White Cherry

Phần này là ngôi kể của Sakura nhé mn :)) độ dài gần 16k chữ, dài gấp 3 lần một chap bình thường nha :D :D :D

...

Tôi là White Cherry - White: Gia tộc của tôi, gia tộc tích hợp nhiều quyền lực mà ai ai cũng đều biết tới, và cả, White trong ngôn ngữ Anh còn được dịch là màu trắng, tôi thích màu trắng, vì vậy, tôi đã từng rất thích họ của mình; Cherry: Là cái tên mà anh trai tôi đặt, anh ấy nói rằng trên người tôi mang mùi

vị của anh đào, lém lỉnh, đỏ mọng như trái anh đào, lại thanh khiết, sáng trong như hoa anh đào. Hai loại cây không cùng dòng họ lại được quy tụ trong cái tên Cherry, tôi cũng vô cùng thích cái tên này. Và tôi yêu anh đào kể từ đó. Có một lần, anh trai là Henry cùng Keith dẫn tôi đến vườn triển lãm hoa anh đào, tôi đã không thể kìm chế được mà nhảy cẫng lên thích thú.

Tóm lại, tôi thích tên mình lắm. White Cherry: Anh đào màu trắng. Gặp ai, tôi cũng khoe họ về ý nghĩa đặc biệt của cái tên này, và luôn tỏ ra tự hào về nó.

Nhưng trước khi có được nó, tôi đã trải qua một bi kịch khủng khiếp mà chắc rằng nếu tôi nhớ lại được ở hiện tại, tôi sẽ không còn yêu thích tên White Cherry nữa...

Người mà tôi gọi là cha trong suốt bao năm trời, người tôi kính trọng nhất lại là người đã giết chết mẹ tôi, phá tan cái gia đình trong mơ của tôi chỉ bằng vài phút ngắn ngủi. Thế nhưng ông ta lại đem tôi về nuôi, cưng chiều khác người, tới mức để bất cứ nữ nhân nào trong thiên hạ đem lòng yêu ông ta cũng phải ghen tỵ đến tức chết. Dù là mất đi trí nhớ, tôi vẫn cảm thấy bức tường vô hình nào đó cách trở mình với ông, khiến tôi đối với ông không những kính mà còn sợ. Đặc biệt là những lần ông thân mật cùng tôi. Sự thân mật ấy ngày càng tăng thêm khi tôi dần lớn lên, ban đầu chỉ là những nụ hôn bày tỏ yêu thương thông thường, nhưng càng về sau, nụ hôn ấy của ông càng nhuốm nhiều phần... nhục dục, và cả sỡ soạn. Tôi đã ép mình nghĩ đó chỉ là cách phô bày sự thân thiết khác người của ông với tôi mà thôi, nhưng trong thâm tâm tôi vẫn luôn ở trạng thái phòng bị, chỉ là một góc nhỏ để ông không thể nào phát hiện ra...

Cho đến khi tôi và Henry chính thức công khai tình cảm... thái độ của White Nathan rất lạ, cùng với những con đầu đầu như búa bổ liên tục kéo về, tất cả đều khiến tôi mơ hồ nhìn nhận ra điều gì đó. Cuối cùng thì tôi cũng rõ, Nathan luôn che giấu trong mình sự thật tài tình, thời khắc nhận ra điều này cũng là thời khắc tôi lấy lại được những mảng ký ức bị chính ông ta đánh cắp mất. Đó chính là tội lỗi ông ta đã gây ra mà tôi đã đề cập ở trên.

Biết được sự thật, tôi đã không rõ nên đối diện với White Nathan như thế nào. Ngay cả Henry cũng vậy. Tìm lý do lãng tránh anh một vài lần, tôi mới nhận ra bản thân đã vô cùng sợ hãi. Tôi sợ hãi tất cả mọi thứ, sợ mình sẽ mất đi một người cha - dù cho ông ta có tàn độc, sợ sẽ mất đi một thứ tình cảm sâu nặng với Henry, và sợ sẽ mất đi tất cả những gì tốt đẹp nhất xung quanh tôi.

Tôi đã tạo ra nhiều khoảng thời gian trống để bản thân tự đối diện, hợp tác với chính mình, suy nghĩ ra một lối đi vui vẻ nhất mà có thể giải quyết mọi vấn đề ổn thỏa mang tính tương đối. Sau cùng, tôi quyết định không lấy thêm bất kỳ ký ức nào về những điều kinh khủng đã trải qua lúc nhỏ, giả đồ ngây ngô như chưa biết gì cả, vì mong muốn được sống yên bình với một người cha, một người anh khiêm nhường người yêu và một người... tên là Keith (tôi không thể dùng từ nào để diễn tả mối quan hệ của mình với anh ta) đến hết cuộc đời.

Nhưng sự đời nào chỉ đơn giản như vậy, Nathan không hề để yên cho lối đi của tôi. Kể từ khi những trò mua vui của ông ta đi đến trót lọt, tôi đã đau đớn đến chết đi sống lại. Chợt nhận thấy mọi thứ đã nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, tan nát, sụp đổ, như bão tố quét ngang qua.

Sẽ không có người cha nào trên thế giới tồi tệ như White Nathan. Đem con gái ruột của chính mình ra làm thứ vui tiêu khiển mà không hề nghĩ đến cảm xúc của cô ta. Tôi không nhớ bản thân đã vượt qua những ngày tháng đau khổ ấy như thế nào, chỉ biết rằng, tôi đã trưởng thành lên từ đó, khôn ngoan hơn, thủ đoạn hơn từ đó, và bắt đầu nuôi ý chí báo thù từ đó.

Ông ta là một con ác quỷ, chẳng có gì sai khi tôi nuôi trong lòng một toan tính sẽ kết liễu mạng sống của ông ta. Nếu có ai đó là tôi, hoặc thấu hiểu cảm xúc của tôi, có lẽ cũng sẽ hành động giống như tôi vậy.

Kẻ thấu hiểu cảm xúc ấy của tôi rồi cũng đã xuất hiện.

Keith - người lớn lên cùng tôi - đã từng hứa sẽ giúp tôi trả thù không điều kiện. Anh ta là một con người trong mình đầy mưu mô, không vì muốn lấy của tôi thứ gì đó thì cũng là vì mục đích. Nhưng chỉ cần là giúp đỡ, tôi sẽ chẳng có lý do gì để từ chối, nhất là khi anh ta luôn đối xử với tôi vô cùng tốt. Chỉ là có một số lúc, tính cách của anh ta rất kỳ cục - ví như việc luôn tỏ ra hào hứng trong việc dạy tôi cách... làm tình, anh ta dẫn dụ tôi xem những bộ phim đen khi tôi chỉ mới bắt đầu bước vào độ tuổi teen, lợi dụng việc ấy, anh ta chiếm tiện nghi nơi tôi. Nhưng chưa bao giờ là công cuộc làm tình thành công, bởi vì tôi luôn là người dừng lại đúng lúc, và có cách để ép Keith cũng phải dừng lại. Có lẽ, Keith dạy tôi bài học làm tình, đổi lại thì anh ta đã học được sức chịu đựng đến mức tuyệt diệu.

Ngoại trừ bài học mang tính chất người lớn kia ra, Keith còn dạy tôi như thế nào để trở thành một con người ngoan độc - không chỉ từ sau khi cú sốc, mà là từ khi tôi được đem về nuôi. Đôi lúc, Keith ép tôi phải gọi anh ta là thầy, và tỏ ý mê nể những nịnh nọt nếu như tôi không chịu làm theo. Tôi phì cười đáp ứng, “thầy” cũng đúng, anh ta xứng đáng được tôi gọi như thế.

Mối quan hệ giữa hai chúng tôi - như tôi đã nói từ đầu - vô cùng phức tạp. Dường như bất cứ mọi vai vế nào trong cuộc sống của tôi, anh ta đều đảm nhận. Keith là bạn thân nhất của tôi, là anh trai, cũng như là người yêu, và đôi khi lại biến thành người thầy giáo mẫu mực mà giáo hoạt.

Cũng là những lúc tôi bị thương sau mỗi lần đi giúp từ thần thu nhặt một số linh hồn, Keith luôn là người băng bó cho tôi một cách tỉ mỉ. Ngoài việc là chuyên gia máy tính, tay thiện xạ cừ khôi, anh ta còn học một chút về ngành y. Nhờ đó, anh ta biến thành “y tá không lương” của tôi - Lại thêm một vai vế.

Keith luôn gọi tôi là “chủ nhân”, tôi đã nghĩ anh ta nói đùa cho đến khi nhìn sâu vào trong ánh mắt ấy. Anh ta thật sự muốn tôi trở thành chủ nhân của mình, cũng như anh ta sẽ trở thành “thuộc hạ” của tôi. - Một vai vế khác nữa.

Bấy nhiêu đó để diễn tả từ “phức tạp” trong mối quan hệ giữa chúng tôi?

Khi biết được Keith cũng giống như tôi, có mối thù sâu nặng với White Nathan mà vẫn chưa trả được nên sinh ra cơ sự cùng tôi hợp tác, mối quan hệ của chúng tôi xưa nay tốt đẹp càng trở nên tốt đẹp hơn. Tôi đã từng nghĩ tới việc yêu đương đích thực với anh ta không dưới một lần - khoảng thời gian

trước khi quen Henry và sau khi chia tay anh, nhưng rồi lại gạt đi ý nghĩ ngay sau đó. Keith đã từng nói anh không muốn chúng tôi yêu nhau, tôi biết anh ta có yêu tôi, nhưng tôi vẫn tôn trọng quyết định của anh ta, mặc cho không thể hiểu nổi. Hoặc có thể điều anh ta đã từng nói trong quá khứ hoàn toàn là thật: *“Tôi là đang lợi dụng em, vì vậy, tôi không có bất cứ quyền hạn nào để mà yêu em đâu.”*

Tuy nhiên, cách mà anh ta thể hiện giống với việc muốn lên giường cùng tôi hơn là yêu tôi.

Keith luôn khó hiểu như vậy, dù tôi rất nhạy bén trong việc nhìn nhận cảm xúc của người khác, nhưng Keith là một ngoại lệ. Anh ta rất hiểu tôi, luôn biết tôi muốn cái gì và không muốn cái gì (vì thế mà anh ta rất biết cách để đưa ra những phương hướng trái ngược tôi), nhưng tôi thì không thể làm điều ngược lại, bởi anh ta biến hoá khôn lường với đa nhân cách. Nhưng tôi có thể xem đây là nét đáng yêu, làm nên sự quyến rũ của anh ta, và cũng là tôi có thể biết một điều, rằng Keith sẽ không bao giờ thôi thực tâm tốt với tôi.

Tuy chúng tôi thân thiết là vậy, nhưng cách đối xử ngoài mặt với nhau của cả hai không giống người. Về thể chất lẫn tinh thần, anh ta có thể bỏ mặc tôi đau đớn, tôi cũng có thể bỏ mặc anh ta đau đớn, chỉ cần không chết là được - chết? Dĩ nhiên, khi đau đớn mà có thể khiến người ta chết đi thì lại là một chuyện khác. Chúng tôi đã sống với nhau như vậy, như thể gắn lên cho cả hai một cái mặt lạnh lùng, không quen thuộc, không thân thiết, không quan tâm nhau. Tôi khá thoải mái với sự nguy trạng này trước những luồng ánh hưởng xấu.

Nhưng đó chỉ là khi đã lớn, còn lúc nhỏ, chúng tôi vẫn vô tư hoạt bát như những đứa trẻ khác đồng trang lứa.

Ba chúng tôi - bao gồm tôi, Keith, và Henry đã chơi thân với nhau từ lúc nhỏ. Nhưng mối quan hệ giữa hai người con trai cùng tuổi này không mấy thân thiết khi đem so sánh cùng mối quan hệ mỗi người đối với tôi. Có thể đó là do họ là hai đứa con trai (xem như thế), hoặc do Henry luôn biến mình thành kẻ băng lãnh, không thường tỏ ra thân thiết sâu sắc với kẻ khác, trừ tôi. Bởi lẽ anh yêu tôi, rất nhiều. Tôi cũng thế, yêu anh, nhờ đó mà tôi đã vô cùng sốc khi anh nói có thể từ bỏ tôi để đoạt những quyền lợi khác về danh vọng, hay khi tôi biết được cả hai chảy trong người cùng chung một huyết mạch.

Đáng lẽ, tôi sẽ còn cách giải quyết khác tốt hơn ngoài việc chạy vụt đi, để lại những lời thú nhận kinh hoàng, ánh mắt lạnh lùng và nụ cười giễu cợt của những con người đồ. Nhưng tôi đã không thể nghĩ ra, vì con sợ hãi khi nghĩ đến việc nếu tôi tiếp tục đứng đó, tôi sẽ phát điên mất.

Quyết định chia tay anh là lựa chọn đúng đắn nhất của tôi lúc bấy giờ, dù trong lòng rất đau.

Sau khi trải qua những tháng ngày tăm tối nhất trong cuộc đời, tôi đã xách vali định bụng đi du lịch một thời gian để xa lánh căn nhà đầy lên cho tôi nhiều nguồn cảm xúc mãnh liệt. Mọi thu chi của tôi khi rời xa nhà-cũng-không-phải-là-nhà đều do White Nathan cung cấp, tôi chợt cảm thấy bản thân vô cùng... tiêu thư. Thôi vậy, tuy là tôi có ới cách để kiếm tiền dễ dàng, nhưng cứ áp đặt suy nghĩ tiêu tiền của ông ta là góp-phần-khiến-ông-ta-ngheo thêm, tôi vẫn thoải mái vung tay. Tiêu xài tiền của kẻ thù chẳng có gì để biến thành mối lo ngại, nếu tôi có thể xài hết, khiến ông ta trở thành kẻ tán gia bại sản còn là một chuyện tốt. Dĩ nhiên là việc đó sẽ không bao giờ xảy ra, với con người sử dụng đầu óc để có thể đi lên từ hai bàn tay trắng như ông.

Không chịu sự ngăn cấm của ai, tôi đi rất nhiều địa điểm trên thế giới trong vài tháng trời, và điểm dừng chân cuối cùng của chuyến du lịch là Nhật Bản.

Trở về Nhật Bản - mảnh đất quê hương của mẹ, tôi chờ đợi sự sáng suốt đến với bản thân mình khi trải qua độ tuổi trưởng thành, để cân nhắc mọi việc thật kỹ lưỡng trước khi quyết định. Cũng do tôi còn quá nhỏ để có thể mưu tính trong mình một mối thù lớn với một ông trùm của giới hắc đạo. Đó sẽ là những tháng ngày dài, trong thời gian ấy, tôi chăm luyện tập cả về thể chất và tinh thần hơn mỗi lần đêm buông xuống.

Nhưng cũng là trong thời gian ấy, tôi muốn sống một cuộc sống ban ngày bình thường như bao con người khác, vì thế, tôi đã xin đơn vào trường trung học cấp 3 Harrod.

Đã từng nghe, từng thấy, nhưng tôi chưa bao giờ tiếp xúc với một môi trường học tập gọi là trường học. Bởi trước đây, những kiến thức hay trình độ của tôi đều được cung cấp từ những vị giáo sư mà White Nathan mời về tận nhà. Vì thế, cảm giác đặt chân vào cánh cổng Harrod vô cùng khiến tôi lạ lẫm, như người sống ở trong rừng lâu năm.

Bước vào trong lớp học, tôi chào hỏi mọi người lịch sự, theo cách mà tôi vẫn thường làm. Được tùy ý chọn chỗ ngồi, tôi nhanh chóng tìm đến vị trí bên cạnh Yosuke Kuro - Hoàng tử mặt trời của trường, người luôn hiện diện trên các trang báo. Có hai lý do để tôi muốn ngồi gần cậu ta. Một là: tôi đã quen với việc tiếp xúc, hay ở khoảng cách gần đối với những con người có ngũ quan xinh đẹp, quyến rũ, dễ nhìn - như White Nathan, Henry, Keith... Hai là: những con người nổi tiếng, được trời phú vẻ đẹp thường rất kiêu hãnh với chính bản thân, lạnh lùng, không thích tiếp chuyện với người lạ, hoặc có thể hình dung bao trọn trong từ “sang chảnh”. Có thể ngồi gần cậu ta, tôi sẽ được trả cho những phút giây yên ắng, không bị quấy nhiễu.

Nhưng tôi đã hoàn toàn sai lầm, vì chỗ ngồi này, tôi đã rước biết bao nhiêu rắc rối về bản thân~!

Không giống những vị công tử khác, Yosuke Kuro bắt chuyện với tôi từ những giây đầu tiên. Hoặc đây là thể loại cổ tở ra hoà đồng để ghi điểm trong mắt mọi người, thể loại giả tạo, đánh bóng hình tượng của mình. Vì thế, cùng với tính cách của tôi, tôi đã không tiếp chuyện với cậu. Khi cậu cố tình làm thêm, tôi đã thẳng thừng quát vào mặt cậu hai chữ: giả tạo. Cậu ta dường như đã âm ức, hay bị nói trúng tim đen nên không tiếp tục nói thêm câu chuyện.

Nhưng tôi vẫn linh tính rắc rối vẫn sẽ tìm gặp mình, xuất phát từ vị Hoàng tử mặt trời này.

Đúng như dự đoán, có một tốp nữ sinh đã ghen tỵ khi tôi ngồi gần Hoàng tử của bọn họ. Họ đánh tôi, đáng lý ra tôi vẫn có thể chống trả, thậm chí là giết chết bọn họ trong thời gian chưa tới mười giây. Nhưng tôi không muốn ai biết tôi là ai. Tôi về đây là để sống một cuộc sống bình yên nhất, trong thân phận nữ sinh trung học 16 tuổi giống bao người. Tôi đã nghĩ rằng ngoài cách làm của một sát thủ, tôi có thể giải quyết theo cách của học sinh. Một học sinh có thể làm gì trong tình huống này? À, trả đũa theo cách trẻ con, mà lũ trẻ con thường hay áp dụng.

Sở dĩ, tôi có thể kìm chế với những cú cào cào “gãi ngứa” thông thường - tôi không phải đang tự cao - là vì trên chiến trường, những gì tôi nhận về người

thậm chí còn gấp mấy ti lần cú cào cào gây trầy xước miếng da nhỏ. Gãy xương, tổn thương lục phủ ngũ tạng, bị đạn găm,...những thứ này không cần phải đến chiến trường, trong quá trình luyện tập kỹ năng, tôi đều đã gặp qua. Vì thế, việc họ vùng tay vùng chân đều thừa nằm trong sức chịu đựng của tôi. Cũng là tôi chợt nảy ra một trò đùa vui để hành hạ họ, tiêu khiển giết thời gian.

Tôi vòn đùa, cho kẻ chủ mưu đánh tôi là Hanazuki Shirin chìm ngập trong niềm tự mãn chiến thắng, để rồi đập chị ta một cú thật đau với những thứ bằng chứng mà tôi triệu tập được. Và hành hạ chị theo lối của những học sinh thường làm (tôi nghĩ thế). Đây là một cách giết thời gian tuyệt mỹ, vì nó ngon của tôi cả một tháng trời.

Nhưng người có mối quan hệ thân thiết với Hanazuki, cũng là người đang cố gắng xây dựng với tôi một mối quan hệ - Yosuke Kuro, cậu đã lấy cấp bằng chứng trong tay tôi dù không thành công. Nhưng bấy nhiêu đó cũng khiến tôi có thể tức giận để mà đá văng cậu ta ra khỏi cuộc sống của mình.

Yosuke Kuro, cái đuôi luôn bám theo tôi trong nhiều tuần vừa rồi. Tôi cứ nghĩ cậu ta đã bỏ cuộc ở lần trò chuyện đầu tiên, nhưng không, cậu thậm chí còn quyết tâm muốn trở thành bạn tôi hơn. Gương mặt cùng ánh mắt sát thủ này của tôi, bất cứ ai nhìn vào đều cảm thấy rung mình, bức bách, riêng cậu lại tỏ ra như không, còn luôn miệng cười cười nói nói, thật là muốn tức chết tôi mà.

Không những thế, cậu còn... hôn tôi khi cả hai chưa có một mối quan hệ nào cả.

.

Tiếng bước chân Kuro nhỏ dần, tôi hé mắt nhìn theo bóng lưng cậu.

“Yosuke Kuro, cậu...một tên ngốc nghếch.” Nét trầm tư đã hé lộ trên gương mặt được xem là không cảm xúc của tôi lúc ấy. Tôi lấy ngón tay thon mịn khẽ đặt nhẹ lên môi mình, hương vani vẫn thoang thoảng đọng lại.

.

Bấy giờ tôi mới nhận thấy, Kuro hoàn toàn không “hiền lành” như vẻ bề ngoài.

Tôi đã không quan tâm lắm đến sự tồn tại của cậu cho đến khi cậu xuất hiện và “cứu” tôi trong con ngõ chật hẹp khu Luck.

Một sự thành tâm tuyệt đối hiện lên trong ánh mắt cậu. Sự thành tâm đó đã khiến tôi cho cậu cơ hội làm quen kết bạn, gạt bỏ đi tất cả những thứ cần phải kiêng dè như rắc rối gặp phải, nhất là đối với con người không có nhiều mưu mô thủ đoạn như cậu. Kuro quá hiền lành, quá tốt bụng, tôi đã từng sợ rằng bản thân sẽ gây liên lụy đến cậu khi cả hai trở nên thân thiết. Đáng lý ra tôi vẫn có thể lơ đi sự tồn tại của cậu trong tầm mắt mình. Nhưng...thật khó hiểu, ban đầu chỉ là lợi dụng cậu để Hanazuki phải ghen ghét khi nhìn chúng tôi đi cùng nhau, nhưng ngày tháng trôi qua, tôi càng cảm thấy mình như bị cậu kéo lại gần hơn. Cậu luôn bắt ép tôi phải đi đâu đó cùng mình, mở miệng đòi hỏi việc ăn trưa cùng nhau, mua nước cho tôi uống, và luôn léo léo yêu cầu tôi phải chép những bài học nhằm chán - thứ mà tôi đã học qua từ lâu lắm rồi. Tôi không thể nào không quan tâm dù ngoài mặt vẫn luôn chỉ có một thái độ. Hành động ăn cắp kia của Kuro đã chứng minh, rằng cậu có thể phản bội tôi bất cứ lúc nào. Nhưng tôi không thể bỏ mặc cậu chết quách ngoài công, khi cậu tìm đến tận nhà tôi để mà thốt lên một lời xin lỗi chân thành.

Tôi cứu cậu, tôi tha lỗi cho cậu, tôi nấu cho cậu ăn món ăn đầu tiên của mình, và tôi thấy cậu thật đáng yêu - Mọi chuyện không ngờ tới được này lại thật sự diễn ra. Tôi vỗ trán cái đét, giả như tôi đã hiểu được bản thân suy nghĩ cái gì thì tốt biết mấy.

Nhưng rồi mọi sự cũng sáng tỏ. Lúc bị Kuro vô tình bắt gặp trong khi đang thay đồ, tôi đã trở nên đỏ mặt, trạng thái gay gắt vì nghĩ rằng cậu đã thấy cái gì đó. Có một điều rằng, Keith đã trông thấy cơ thể tôi không dưới một lần, tôi cảm thấy ánh mắt rực lửa của anh ta bình thường đến độ không còn gì bình thường hơn. Nhưng đối với Kuro thì không vậy, ánh mắt cậu như muốn đem cơ thể tôi đốt cháy, nóng ran.

Bấy giờ tôi mới lý giải ra, tại sao lại không bỏ mặc cậu, nấu bánh cho cậu ăn, đó là vì, tôi đã đang “cảm nắng” cậu.

Thế nhưng tôi chẳng những không ngăn cản bản thân tiếp tục, mà còn ngày càng khiến bản thân thích cậu nhiều hơn. Để rồi từ đó, tôi dần dần đưa tay kéo cậu vào chính vòng xoáy nghiệt ngã của cuộc đời mình.

Keith đến, anh ta cố ý khơi gợi ra thân phận Nữ hoàng bóng đêm của tôi khiến Kuro nghi ngờ và tức giận. Nhìn vẻ mặt cố tỏ ý hối lỗi như trẻ con bị người lớn bắt phạt trái ngược với ánh mắt giả hoạt đang cố tình cười đều trong bụng của anh ta, tôi là rất bức tức. Tôi cố gắng giải thích cho Kuro với vẻ mặt bình thản nhất có thể. Nhưng dường như cậu vẫn chưa thể dẹp đi nỗi nghi hoặc, tiếp tục mang thứ suy nghĩ chính xác rằng tôi là Nữ hoàng bóng đêm.

Tôi rất không muốn để ai biết đến thân phận của mình khi về nước, đặc biệt là Yosuke Kuro. Tôi đã sẽ chắc chắn không để nghi ngờ của cậu tiến triển đến khẳng định.

Và Keith cũng vậy.

Keith ban đầu chỉ muốn như tôi, xem sắc thái của tôi đối với Kuro thế nào với cái thân phận Nữ hoàng bóng đêm kia. Như đã nói, Keith là một con người vô cùng sâu sắc, anh ta thấu hiểu tôi thậm chí còn hơn Henry. Nhìn nhận được tình cảm của tôi đối với cậu, Keith rất nhanh đã thốt lên những lời lẽ khiêu khích, đe dọa. Anh ta càng trở nên gay gắt, quyết liệt hơn sau khi kết liễu mạng sống cô bạn đã hai lần tát tôi - Moda Akemi, bằng cách tìm cách liên lạc rồi dụ ả đến trường khi nói rằng mình có phương pháp để khiến tôi thân bại danh liệt. Mọi sự việc sau đó dựa theo những điều Kuro đã suy luận. Phải, cậu ta đã đoán ra mọi việc trừ bước quan trọng nhất là vạch mặt thủ phạm. Chẳng còn cách nào khác để dẹp yên vụ này tốt hơn, tôi đành phải nhận tất thấy lỗi lầm về mình rồi yêu cầu cậu hãy tránh xa bản thân. Bởi vì tôi lo người tiếp theo bị Keith “làm gì đó”, tương tự như gián tiếp ném một người từ trên sân thượng xuống, là cậu. Anh ta luôn thường có những suy nghĩ trái ngược tôi, cố tình làm sai ý tôi, nên những lời đe dọa kia của anh đối

với tôi rất có giá trị. Thú thật thì, dù có thân phận trên anh một cơ và thường được anh tôn làm “chủ nhân”, nhưng tôi có lẽ sợ anh nhiều hơn là anh sợ tôi.

Tuy đã ép Kuro dẹp đi mọi mối quan hệ với nhau trong cứng cõi, cộng với việc cậu quyết định ủng hộ tôi chứ không phải Shirin, nhưng tôi vẫn không thể chịu đựng được khi cứ mỗi lần nghĩ đến cậu đang có cái nhìn xấu về mình, cùng ánh mắt bờ ngõ, xen lẫn kì thị như thể đang nhìn tội phạm kia của cậu. Tôi quyết định không đi học để khỏi phải nhìn thấy những gì mà mình không muốn nhìn.

Đề rồi cho đến khi Keith chế giễu tôi đang trốn tránh mọi thứ, kể cả sự thật, tôi lại bắt đầu thực hiện công việc đến trường mà một học sinh cần làm. Chẳng ngờ đâu khi còn chưa đặt chân vào trong lớp học, tôi đã nhận đầu tiên là một cái ôm bất ngờ từ Kuro.

Liếc nhìn Keith bên cạnh, anh ta đã tỏ ra ngạc nhiên vài giây trước khi lấy lại vẻ mặt không có cảm xúc gì đặc biệt của mình, anh ta càng như vậy, tôi càng cảm thấy nôn nao khó tả. Tôi trở nên quyết liệt hơn khi đuổi cậu sau đó, rồi cuối cùng cậu cũng chịu từ bỏ.

Tôi đã không nghĩ sự thiếu vắng cậu khiến bản thân chịu sự chi phối từ nhiều luồng cảm xúc mạnh mẽ đến vậy. Thật hụt hẫng, trống trải, chán nản... Dù Keith có thay cậu ta làm những trò vặt vãnh đến độ rảnh hơi, ví như mua nước, ăn trưa...tôi cũng không thể nào thôi những cảm xúc kia cho được - huống hồ chỉ thực sự là anh ta chẳng hề làm gì cả.

Tôi nhún vai khẽ thờ, thời gian rồi cũng sẽ cuốn trôi đi tất cả mọi thứ.

Ấy thế mà, một tháng sau, Kuro đột nhiên lên mạng truy tìm thông tin của Nữ hoàng bóng đêm. Biết cậu vẫn còn nghi ngờ mình, tôi không thể dễ yên thêm nữa mà nhờ Keith giúp mình đánh lạc hướng cậu.

Tuy chiều cao giữa tôi và Keith có “đôi chút” chênh lệch, nhưng tôi vẫn quyết định cho anh ta đóng giả tôi, vì sẽ chẳng ai để ý chiều cao của một cái bóng đen thấp thoáng trong đêm, khi bên cạnh không có vật chuẩn làm thước đo cụ thể. Để tăng tính chân thật về vở diễn tôi và “Nữ hoàng bóng đêm” là hai người khác nhau, tôi đã tự khiến mình bị thương bằng cách cầm dao cứa xoẹt vào tay tạo thành một nhất chém. Cậu cuối cùng cũng đẩy lùi mọi thứ nghi ngờ tôi lại, chỉ là, tôi không nghĩ cậu lại trở nên lo lắng với vết thương nhỏ bé trên tay tôi như thế.

Cũng là để tăng tính chân thật, tôi đã giả vờ ngủ trên tay cậu, cố làm ra vẻ kiệt sức. Nhưng cho đến khi cậu đánh thức tôi nhờ chỉ đường, tôi mới biết rằng mình... đã thật sự ngủ lúc nào không hay. Ở trong vòng tay cậu, tôi bỗng cảm thấy yên bình đến lạ thường, mọi thứ đề phòng, cảnh giác nguy hiểm xưa nay đều đột nhiên biến mất, giống như tôi đã uỷ thác toàn bộ vào sự bảo vệ của cậu...

Tôi rất không trông mong tình cảm trong mình đối với cậu dần biến thành thích, và thích nhiều hơn.

Nhưng có lẽ Kuro đang chờ đợi cơ hội để cùng tôi nói một tiếng giải hoà.

Và khi White Nathan sai người giết những kẻ đã động đến tôi trong “club anti Kobayashi Sakura” để nhắc nhở tôi rằng, ông vẫn luôn luôn “nhớ” đến tôi, cũng là một lời “chào hỏi” sau khoảng thời gian xa cách, ông ta đã thực hiện theo đúng cách mà Keith đã làm, để Kuro quay lại và tiếp tục nghi ngờ tôi. Quả thật đúng là như vậy, ánh mắt hàm ý sâu sắc kia đã tố cáo một sự nghi ngờ lớn lao của cậu dành đến tôi.

Câu nói “tớ tin tưởng cậu tuyệt đối” của Kuro vẫn như in trong đầu tôi. Cái cảm giác cậu nói câu nói ấy, có lẽ tôi sẽ dùng từ ám áp để diễn tả. Tuy là mạnh mẽ nhận hết lỗi về mình, ấy thế mà tôi cũng vô cùng mong cậu sẽ tin tôi không làm nên những chuyện đó. Nhưng rồi Kuro không còn tin tôi như lời nói kia nữa, qua câu từ khẳng định tôi là kẻ sát nhân cùng ánh mắt quả quyết ấy. Dẫu mọi chuyện như vậy là thuận lợi ếm nhem tất cả, nhưng...mãi mai thay, Kuro bảo cậu sẽ bảo cảnh sát, cậu quá thẳng thừng, suy nghĩ tiêu cực của cậu về tôi không còn là chỉ giữ trong lòng như trước đó nữa. Niềm tin trong cậu đối với tôi đã thật sự tan vỡ, và niềm tin của tôi về cậu nói “tớ tin tưởng cậu tuyệt đối” cũng không còn. Điều đó khiến tôi cực không thích một chút nào.

Tôi lạnh lùng quay lưng bỏ đi, đề rồi nổi chua xót hoang mang tăng tăng lớp lớp hiện lên trong đáy mắt, thậm chí nó đủ kết tinh thành dạng chất lỏng trong suốt, mặn chát mà tràn khỏi khoé mắt.

Tôi ngước mặt lên trời, không để rơi một giọt nào. Nước chỉ đọng trong mắt, làm nhoè cả lối đi.

Nhói, cảm xúc này tôi không thường được gặp, thậm chí là hầu như không có. Tôi biết mình thích Kuro - con người bản thân tiếp xúc không lâu, nhưng thích ở mức độ nào thì tôi vẫn chưa thể tường tận được. Để định lượng mức độ ấy, tôi đã mượn đến rượu. Rượu - chất còn có thể khiến tôi nghiệm lại tất cả cảm xúc, thái độ, hành vi khi ở bên cạnh cậu, cùng sự hụt hẫng, trống trải khi cậu không ở bên cạnh mình. Từ đó, tôi có thể biết được mình thích cậu bao nhiêu? Có thể bỏ được không? Và bỏ thành công sau khoảng thời gian bao lâu? Hay cơn đau đớn sẽ kéo dài đến khi nào?...

Keith lại một lần nữa thấu hiểu tôi, cứ như rằng anh có ánh mắt xuyên thấu có thể nhìn đến tận tủy trong xương, còn hơn cả X-ray.

Trong cơn nồng say vì men còn, tôi cảm thấy Keith quỳn rũ đến lạ thường, nói trắng ra, tôi muốn hôn anh. Nhưng chỉ cần đặt khuôn mặt mình sát cạnh anh ta một chút, tôi lại bắt đầu suy diễn đến gương mặt cậu. Nếu nói ra những điều này cho Keith biết, làm tổn thương anh ta nghiêm trọng, tôi có lẽ sẽ cảm thấy có lỗi đến chết mất.

Keith muốn tôi giết cậu, thiết nghĩ việc này không quá khó khăn, cũng là phương pháp tốt nhất, tôi đồng ý. Nhưng nó không dễ dàng như tôi tưởng. Thẳng tay giương cao ngọn súng, nước mắt tôi tự động rơi khi trong lòng xuất hiện viễn cảnh cậu đổ gục xuống nền đất, tia nhìn ánh lên vẻ thất thần bởi tìm không có một vết thương, và trong tay còn nắm chặt tấm bản đồ do chính tôi đã vẽ.

Phát hiện Keith đang đứng trong một góc khuất, đã sẵn sàng mọi thứ kết liễu mạng sống kẻ trước mặt, cảm xúc của tôi bỗng dấy động mãnh liệt hơn cả. Theo bản năng, tôi lập tức cứu cậu. Nhưng ngay sau đó tôi chông chênh, lưỡng lự không rõ bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải. Giá như có ai đó ở đây ngay bây giờ cho tôi một lời khuyên phù hợp. Sự không rõ ràng này điều khiển tôi đứng im một chỗ trong cơn bản năng, phó mặc cho viên đạn đồng

lạnh lẽo thứ hai găm lên ngực trái kẻ mình yêu thương. Cảm giác giống như viên đạn ấy rơi vào tim tôi chứ không phải là cậu vậy.

Tuy nhiên, đường bay của đạn không quá chuẩn xác. Đối với một tay thiện xạ như Keith, có phải chẳng anh đang muốn mở cho cậu một đường sống? Suy nghĩ này làm loé lên trong tôi một tia hy vọng nhỏ nhoi, dù biết khả năng không khả thi một chút nào.

Tôi không rõ mình nên vui hay buồn khi Keith bảo giữ mạng sống cho cậu để phục vụ cho bài kiểm tra cuối cùng của tôi. Có thể thời gian qua dần, nó sẽ trở nên dễ dàng hơn, hoặc... khó khăn hơn.

Nhưng vẫn là, trước mắt, tôi đã không làm được.

Những ngày sau đó, tôi phải khá khổ cực mới ép bản thân không đến thăm cậu. Đã có nhiều lần tôi nghĩ, chỉ cần đứng ngoài cửa ngó vào trong, xem tình trạng của cậu hiện giờ rồi sẽ quay lưng rời ngay. Nhưng chỉ cần là khoác thêm một lớp áo và nhẹ khẽ tiến về phía cửa, Keith đang ngã người trên ghế sofa đều bày ra gương mặt vô tội che phủ nốt cáo già của mình, hỏi một câu: “Sakura bé bỏng à, cậu (lại) định đi thăm Kuro (nữa) sao?” Kết thúc lời nói của hắn, tôi thường mặt lạnh không đáp lại mà thực hiện hành động trở về phòng rồi cời áo khoác treo lại lên kệ.

Cái cảm giác này thật dễ khiến tôi liên tưởng Keith là một ông bố mẫu mực, luôn biết cách cấm con gái mình yêu đương bậy bạ với những chàng trai mà ông ta không thích.

Tôi cũng liên tưởng đến việc bản thân đang bị giam cầm trong chiếc lồng khổng lồ là Trái đất, và khao khát được thả tự do với “thế giới bên ngoài” là bệnh viện Kuro đang dưỡng thương.

Sau khi Kuro xuất viện, chúng tôi chạm mặt nhau ở Lãnh địa Mặt trời của cậu - Lãnh địa Mặt trời, cái tên mảnh đất một góc khuôn viên sau với gốc Anh đào vĩnh cửu, cả Anh đào vĩnh cửu nữa, những cái tên thật sự lố bịch theo suy nghĩ ban đầu của tôi, nhưng dần dà, tôi cảm thấy chúng... cũng không đến nỗi tệ.

Đối diện với Kuro một lúc, tôi cũng nghĩ đến việc phải rời đi. Sở dĩ tôi đặt chân đến đây là vì có tiếng ai đó đã gọi tên tôi, nó xuất phát từ tiếng chim chóc, tiếng những cành cây ngọn cỏ nơi này. Nhưng giờ thì Kuro đã đến, tôi có lẽ nên trả vị trí cho cậu.

Ấy vậy mà cậu như mảnh đất này, cật lên thanh âm dịu dàng níu giữ tôi lại. Trong ánh mắt cậu khắc khoải lên về muốn bắt chuyện, xây dựng một mối quan hệ nào đó khác với tôi như dạo đầu. Thật khó hình dung nên gương mặt Kuro sau khi biết được tôi đã làm những gì cho cậu. Thế nhưng cái gật đầu của tôi giống như một sự tán thành âm thầm đối với những việc cậu đang làm. Tôi tiếp tục giữ khoảng cách với cậu - đáng lý ra tôi nên làm thế. Đã có một sự đấu tranh tâm lý nhỏ nhoi giữa không và có trong tôi. Cuối cùng thì tôi đã giữ thái độ thờ ơ khi quyết định cùng đi bên cạnh cậu.

Nhưng khoảng thời gian lặng lẽ đi bên nhau của chúng tôi vô cùng ngắn ngủi. Mọi thứ sau ấy lại tiếp tục không yên bình nữa, Kuro quá thông minh để có thể vạch trần tôi đã không giết người trước đó. Cậu trông kích động, và rất nhiều tổn thương khi bị lừa gạt. Gương mặt này trông còn tồi tệ hơn khi tôi nói mình ghét cậu nhiều lần.

Tôi đuổi cậu đi, và cậu bỏ đi thật, như rằng đi luôn khỏi cuộc sống của tôi. Tôi nuốt khan ngụm nước bọt, đứng chôn chân tại chỗ, ánh nhìn mông lung vào một hướng thay vì nhìn bước chân cậu dần rời xa. Nếu yếu lòng hơn một chút, tôi nghĩ bản thân đã nhào tới ôm Kuro từ phía sau, thốt lên lời xin lỗi chân thành và giải thích tất cả cho cậu nghe. Cho đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu bản thân đã làm gì sai để kết cục đi đến bước đường ấy, rõ ràng tôi đang cố gắng làm mọi thứ vì Kuro mà không tổn hại đến cậu.

Tôi đã làm đúng, nhưng mà, cảm giác ấy thật tệ...

Cuộc sống của tôi lại một lần nữa rơi vào quỹ đạo trước khi Kuro xuất hiện. Vô vị, tẻ nhạt, đòi hỏi tôi phải tìm ra trò gì đó để giết thời gian, để tìm những thứ kinh nghiệm tích lũy trong cuộc sống, hay để nâng cao năng lực của bản thân hơn. Nhưng đã không có cái đuôi nào công khai bám theo mình, tươi cười với mình, quàng vai, khoác tay mình, không còn ánh mặt trời toả nắng bên cạnh để sưởi ấm cho mình nữa... Tôi không quen.

Tôi đã đang dần bị phụ thuộc sao? Không, tôi không để suy nghĩ này tiếp tục tái lập. Tôi nghĩ Kuro cũng có suy nghĩ giống tôi hiện giờ. Vì thế mà cuộc “chiến tranh lạnh” giữa chúng tôi càng trở nên kéo dài.

Tuyết rơi, lạnh buốt. Kì nghỉ đông dài đằng dặc, dạo gần đây tôi vẫn chưa thể tìm được nguồn cảm hứng, và lại còn gặp chuyện chẳng đâu vào đâu, nhờ đó, tôi chán một cách kinh khủng, tôi rất muốn đánh đập ai đó - mức độ không-thể-khiến-họ-chết - cho bớt chán. Nhưng tình hình tôi vẫn chưa tìm được nạn nhân phù hợp, trừ Keith.

Tôi đẩy cửa bước vào phòng Keith sau khi vệ sinh thân thể vào buổi sáng. Anh ta vẫn đang vui trong đồng chăn ngủ vô cùng ngon lành. Nghĩ gì đấy một lúc, tôi quyết định thôi đánh anh ta một cái để thoả mãn cơn buồn bực của mình.

Tôi gục đầu lên người anh ta, chân thì đứng mà người thì nằm “Keith~ tôi buồn chán.”

Keith vẫn ngủ say như chết, hoàn toàn không nghe thấy lời tôi. Điều tối kỵ trong thế giới chúng tôi là ngủ say đến mức độ không nhận ra những thứ - cũng như nguy hiểm - xung quanh. “Keith-” Tôi cam đoan lần gọi này không có tiếng đáp trả, tôi sẽ không màng đến giấc mộng nào đó của Keith mà đâm vào mặt anh ta một cú vô cùng đau.

Thật may là anh ta đã hơi trở mình, đặt tay ngang lưng tôi. “Chuyện gì thế, Cher bé bỏng?”

“Tôi buồn chán.”

Keith chẳng cần suy nghĩ nhiều, nói ngay câu với từ ngữ gần như là cửa miệng. “Làm tình với tôi sẽ hết buồn chán ngay.”

Giọng Keith vẫn còn ngái ngủ - giọng anh ta đáng yêu đến chết người, tôi dám chắc anh ta đang muốn ngủ tiếp đến điên lên được, bởi anh thường thức quá nửa đêm, mà trời tầm 7h kém này vẫn còn quá sớm để kêu anh dậy. Cũng vì thế, tôi chắc chắn câu nói vừa rồi chỉ thuần tính cách nói ra, và tôi chỉ lờ anh ta một cái rồi mặc kệ.

Anh ta vạch mền lên cao để lộ cơ thể bán khoả thân và nói. “Chui vào đi.”

Tôi ngoan ngoãn làm theo. Keith vòng tay ôm chặt tôi, hôn vào trán tôi một cái rồi tiếp tục... ngủ say. Nằm trong lòng anh ta, cơn buồn chán của tôi càng được đẩy lên cao hơn bao giờ hết. Tôi với tay nhặt lấy chiếc điện thoại của Keith đặt trên tủ đầu giường. “Mở mã cho tôi...”

“Không được đụng vào tài liệu của tôi đâu đấy.” Anh ta mở hờ đôi mắt, tay khẽ lướt qua màn hình với những thứ lạ lẫm mà tôi chỉ bắt gặp ở máy của anh.

Ôi chời, xem này! Trong máy Keith đầy rẫy những tệp hình ảnh cùng video người lớn. Nhân vật nam chính trong những bộ phim kia không ai khác là...anh ta.

“My God, anh đang lấn sang ngành điện ảnh phim cấp 3 sao?”

“Kỷ niệm thôi... bé Cher, với một người là một video, chỉ là chưa có video nào với em cả.”

Tôi lướt nhanh xuống phía dưới để kiểm duyệt thử số lượng video, mãi vẫn không chạy hết đến cuối trang. Nó đủ cho thấy số lượng bạn gái anh ta đã lên giường cùng vô cùng khủng khiếp.

“Anh thật biến thái.” Một gã lừa tình chuyên nghiệp. Tôi lần nữa khẳng định. Anh ta hơi cong môi cười rồi ngủ tiếp.

Nghịch điện thoại một lát, tôi vẫn chẳng thể nào tìm thấy niềm vui từ trong nó. Tôi gỡ tay Keith ra rồi ngồi thẳng dậy. Tuyệt bên ngoài cửa kính vẫn còn rơi rất nhiều, nhưng nó sẽ không thể cản trở ý muốn ra ngoài trời của tôi lúc này.

Tôi chỉ còn phân nửa bước nữa là rời khỏi phòng, giọng Keith đã vọng ra. “Sao tôi có linh tính em sẽ gặp cậu nhóc ấy?”

Tôi không trả lời, anh ta lại thêm vào. “Tôi nói rồi, em muốn hành xử thế nào thì tùy, cậu ta nhất định cũng sẽ gặp nguy hiểm khi dính dáng tới em, chỉ là ở mức độ nghiêm trọng hay không thôi.”

Tôi nghiêng răng quay phắt lại, đập vào bụng anh ta một cái. “Anh thôi kiểu ra giọng người lớn dạy trẻ nhỏ lại đi, tôi chán ngấy rồi, tôi không đi gặp cậu ta. Còn nữa, tôi biết phải làm gì. Đồ người lớn!”

Keith nhăn nhó đau đớn, nhưng vẫn cố bật ra nụ cười. “Em vừa làm tôi đau đấy, đồ trẻ con~!”

Tôi hừ nhẹ, quay về phòng thay đồ, tóm lấy áo khoác rồi rời khỏi nhà.

Tôi thọc hai tay vào túi áo, cố di di chân xuống lớp tuyết dày đặc để tạo nên những dấu chân to và đậm hơn, dù việc làm này chẳng có ý nghĩa gì ngoài tự tạo việc làm cho đôi chân cũng như bản thân. Tôi cúi xuống lượm một đồng xu nhỏ, rồi vo tròn thành viên và lại ném xuống dưới đất, sau đó lấy chân đạp đạp cho nó vỡ toát ra đối với các viên vo cứng hay vẫn còn nguyên hình dạng.

Tôi bật cười vì những hành động ngớ ngẩn của mình. Thiếu chút nữa, tôi đã thả lỏng cơ thể ngã ầm lên tuyết để vẽ lên hình thù người phiên bản “Sakura tuyết”. Thiết nghĩ có ai đó đi ngang qua sẽ nhìn tôi với ánh mắt dành cho kẻ điên nên đành thôi.

Đạo bước thêm một chốc nữa, tôi đứng lặng khi nhìn thấy nhân ảnh quen thuộc đứng bên kia vệ đường. Keith đã nói gì nhỉ? À, là tôi sẽ-gặp cậu nhóc ấy, chứ không phải tôi sẽ-đi-tìm-gặp cậu nhóc ấy. Linh tính của Keith...thật chính xác.

Kuro đang không nhìn tôi, nhưng tôi chắc cậu sẽ sớm phát hiện ra tôi nếu cứ bất động như thế này.

Tôi cứ thế chôn chân tại chỗ, cho đến khi bị Kuro nhìn thấy, tôi mới ý thức được bản thân cần phải rời đi.

Nhưng bước chân của tôi đã bị Kuro chặn lại. Kuro chạy đến trước mặt tôi, lời đầu tiên mà cậu nói là lời xin lỗi. Tôi đã không ngờ được, cậu xin lỗi tôi, tôi nên làm gì tiếp theo? Từ chối rồi bỏ đi thẳng? Hay âm thầm chấp nhận?

Cuối cùng thì, tôi đã không bỏ đi, cuộc đối thoại giữa tôi và cậu đã đi vào đoạn kết bởi cái ôm cùng lời nói bắt đầu mối quan hệ với tôi lại từ đầu. Thế rồi cậu dành cho tôi một nụ hôn ấm áp, ấm áp vô cùng. Nó đủ ma lực để dẫn dắt tôi nên làm theo ý cậu. Tôi biết chúng tôi đã đi quá xa cái tình bạn mà cả hai đặt ra, và cái viễn cảnh trong tương lai nữa. Nhưng ở hiện tại, tôi gạt đi tất cả, bắt đầu lại với cậu không quá khó khăn nếu như tôi gạt đi tất cả.

Mối quan hệ giữa chúng tôi dần trở nên tốt đẹp tạm thời sau đó. Keith đã không liên tục tỏ thái độ với chuyện này, anh ta thờ ơ xem đây là vấn đề chẳng đáng để anh ta quan tâm. Tôi không rõ bản thân nên mừng hay nên lo nữa.

Nhưng... dường như mọi chuyện xung quanh tôi và Kuro luôn luôn gặp phải trở ngại, hay những phút giây yên ả chẳng kéo dài được bao lâu. Kuro chúc mừng sinh nhật tôi, sinh nhật lần thứ 17. Bấy giờ tôi mới nghĩ đến câu nói của White Nathan, rằng ông ta sẽ đi tìm tôi khi tôi 17 tuổi.

Và cả, mẫu lời nhắn Henry gửi tới nữa. Henry - cái tên đã để lại ấn tượng sâu sắc, được khắc ghi rõ nét trong thâm tâm tôi. Anh là anh trai cùng cha khác mẹ của tôi, theo nghĩa đen, và đã từng là người yêu của tôi, theo nét nghĩa hiện thực. Tôi nghĩ là cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa thể quên được anh, dù đã chìm đắm trong thứ tình cảm mới với Kuro.

Nhưng tôi bắt buộc phải quên nếu không muốn những khoảnh khắc ngọt ngào cứ thế tiếp diễn. Henry dường như cũng vẫn còn yêu tôi, tôi tốt hơn nên nhắc nhở anh, chúng tôi đã không thể trở thành của nhau nữa.

Mọi thứ rắc rối càng rơi vào bế tắc hơn khi Henry qua Nhật tìm tôi, để lại trong Kuro những thắc mắc hoài nghi lẫn hiểu lầm. Thái độ của cậu đối với tôi bỗng trở nên e dè, xa cách. Tôi bối rối lạc lõng. Tôi không thể trở về lại với anh, càng không thể yêu và đến bên cậu công khai. Quá mệt mỏi cho nhiều cuộc tình, và thế là, tôi khóc. Tôi không thể kìm nén dòng nước mắt bật nhoe nhoét dưới ánh mắt của mình mà khóc. Chẳng ngờ đâu...tôi bị cậu bắt gặp.

Cậu lặng lẽ bên cạnh tôi, nghe tôi nói. Đôi vai này, bờ ngực này rất vững chắc để tôi có thể tựa vào, và tôi mong chỉ có vậy. Cậu đem một sự ấm áp, một sự an toàn vô bờ đến tôi. Giả như tôi có thể làm gì đó cho Kuro ngoại trừ việc kéo cậu vào nguy hiểm.

Lễ hội Bunkasai diễn ra, trên mặt Kuro đã viết rất rõ suy nghĩ, cậu muốn thổ lộ tình cảm của mình với tôi. Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý hay nghĩ ra một câu trả lời nào đó thật thích hợp cho việc đồng ý hay không. Vì thế, tôi liên tục tìm chủ đề khác một cách nhanh nhất để cắt đứt câu nói của cậu.

Tôi rất muốn đồng ý, đó là sự thật. Tôi đã cân nhắc vấn đề này rất nhiều lần trước khi để cho cậu nói nên lời tỏ tình thực thụ. Nhưng, sự xuất hiện bất thành hình của White Nathan đã làm những thứ suy nghĩ đồng ý ấy trôi tuột trong tôi.

Ông ta đã biết mặt Kuro, điều này khiến tôi vô cùng sợ hãi. Tôi sợ ông ta sẽ làm gì đó cậu, nó sẽ thật sự diễn ra nếu tôi đồng ý. Tôi đã từ chối cậu thẳng thừng ngay sau đó, biết rằng cậu rất đau, nhưng lời thẳng thừng này sẽ có ích trong việc thắng tay diệt đi mọi suy nghĩ thổ lộ với tôi một lần nữa của cậu.

Áy vậy mà, White Nathan vẫn không tha cho cậu.

Ông ta dùng cậu làm con tin để ép tôi quay về. Không còn cách nào khác giữ mạng sống của Kuro, tôi đành phải thuận theo ý ông ta. Ông ta thì không còn gì bàn cãi - một con người hiểm độc thâm ác. Và cả Keith nữa, anh ta đã giúp White Nathan trốn lốt bắt Kuro đi khi tôi cố gắng cứu cậu - một tên thuộc hạ trên cả mức tồi tệ.

Cũng vì dính dáng tới tôi, Kuro đã phải chịu đau đớn với những màn tra tấn mà có thể làm cho người yếu ớt chết từ lâu. Để đảm bảo cho nó không bao giờ xảy ra nữa, tôi một lần nữa ép cậu rời xa bản thân, lần này không đơn thuần chỉ là dùng lời nói cay nghiệt, mà tôi còn dựng cả thực cảnh hiện tại với một sự tố giác, tra tấn nặng nề tinh thần cậu, khiến cậu không còn đường nào khác ngoài hận tôi đến xương tủy.

Hận tôi như vậy, nhất định cậu sẽ không vì tôi mà liên lụy nữa...

Thêm một lần, tôi không chế nổi lòng muốn đến bệnh viện thăm cậu của bản thân. Chẳng ai cho tôi quyền hạn đó, và tôi cũng không cho mình quyền hạn đó.

Chẳng ngờ đâu, chúng tôi gặp lại nhau ở trên núi hơn cả tháng sau. Cả thân thể tôi gần như đã run lên khi nhìn thấy Kuro. Kuro, cậu ấy đã khỏe lại, tôi thật mừng vì điều này. Nhưng tôi chỉ có thể đứng nhìn cậu từ khoảng cách xa, rồi quay mặt đi không lâu sau. Ừ...như vậy cũng đủ.

Cho đến khi cơn mưa kia rơi từ trên cao xuống, tôi chỉ cuống quýt lo lắng cho vết thương của Henry, sợ anh sẽ chịu đau đớn dưới độc tính của nó mà... không hề để tâm đến Kuro. Thậm chí, tôi còn trấn lột lọ thuốc kia của cậu. Tôi thì bản thân đã không hề biết Kuro cũng bị thương cho đến khi mọi thứ xong xuôi. Thêm một lần tôi đẩy cậu vào nguy hiểm. Tôi chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, những nỗi sợ hãi trước đây đều xuất phát từ sự lo lắng, nhưng lần này thì khác, một nỗi sợ hãi bắt nguồn từ sự vô tâm của chính mình. Tôi đã quá vô tâm với cậu. Xem tôi đã làm gì? Cướp lọ thuốc có thể cứu mạng cậu, suýt mướn với Henry, và bỏ mặc cậu nằm yên một chỗ.

Ngược lại, cậu giữ im lặng, không cố giành giật lại hay không nói về vết thương của mình. Hai chúng tôi thật lạ.

Nỗi sợ hãi càng lớn, tôi càng không thể suy nghĩ được gì nhiều. Lời thổ lộ xuất phát từ sâu thẳm trong tim tôi vượt ra khỏi cuồng hộng: “Tôi yêu cậu.”

Kuro đã rất kinh ngạc, có thể cậu không tin, hoặc nghĩ tôi lại đang vờ đùa cậu. Tôi tiếp tục khẳng định chắc nịch với bấy nhiêu cảm xúc dâng trào từ tình yêu mãnh liệt. Tôi yêu cậu, yêu cậu rất nhiều, đó là toàn bộ sự thật.

Nhưng khi đưa Kuro vào bệnh viện và nhận được tin cậu đã cấp cứu thành công, tôi hiểu, thực tại ảm đạm chưa bao giờ ngừng xảy ra. Tôi phải đi, rời khỏi cuộc sống của cậu và trở về với lão cáo già White Nathan.

Lúc này, tôi đã tìm ra cách để hạ lão White Nathan. Đó là mượn lực của người có vị thế và quyền lực cao, xứng đáng làm đối thủ của lão - vị boss hành tung thần bí mà ít người được biết mặt danh BP.

Tôi đã từng gặp hán hai lần trước đây. Và trong căn biệt thự của hán tại Mexico, hán đã nói sẽ hoan nghênh tôi bất cứ khi nào tôi tìm gặp. Tôi lúc ấy đã nghĩ bản thân sẽ không bao giờ tìm đến con người nguy hiểm như hán nữa, chẳng ngờ đâu lại có ngày tôi đứng trước mặt hán nhờ vả như thế này.

Đẩy cửa bước vào một căn phòng làm việc khá rộng rãi, tôi nhìn thấy ngay vị boss kia đang nhàn hạ ngồi trên ghế.

“Nữ hoàng bóng đêm quyền rũ, tôi biết là sẽ có ngày này.” Hán hất đầu ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế. Tôi nhún vai làm theo. “Phải chăng là có chuyện?”

Tôi ngay lập tức vào vấn đề chính. “Tôi muốn anh giúp tôi giết chết lão già White Nathan.”

“Vị đại boss của cả thế giới?” Hân khanh khách cười. “Em đang làm khó tôi rồi. Nói xem, tôi sẽ nhận lại được thứ gì từ em?”

“Đây không phải trao đổi,” Tôi lắc đầu. “Giúp tôi, anh cũng nhận được lợi ích. Anh có thể trở thành vị boss đứng đầu, không còn phải lép vế đằng sau lão ta nữa.” Khuôn mặt tôi trở nên thịnh trọng và nghiêm túc hơn. “Có thể nói, anh là người có nhiều lợi ích nhất.”

“Nhưng, kẻ thù của tôi rồi sẽ trở nên nhiều hơn. Tôi không thích thế.” BP cười cười, ánh mắt tỏ vẻ dường như đang rất xem nhẹ lời nói của tôi. “Em đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, Nữ hoàng bóng đêm. Hãy nghĩ đến những rắc rối gặp phải khi lão ta chết. Và nếu như em không đến tìm tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc giết lão ta.”

Tôi trầm mặc một lát, sau cùng vẫn chịu thua. “Anh muốn gì?”

“Xem nào... cơ thể và sự tự do của em thì sao?”

Tôi đứng phắt dậy, rõ ràng là hân ta đang muốn đùa cợt tôi. Đã chẳng có khái niệm không thể làm được nào trong lời nói của hân. “Đừng đùa tôi nữa, thừa boss BP.”

“Không đùa. Hãy làm người của tôi, rồi tôi sẽ giúp em.”

“Không đời nào.” Tôi vẫn ngoan cố.

“Sẽ chẳng có ai giúp được em ngoài tôi. Bản thân em ư? Ồ, tôi không nghĩ kết quả sẽ khá.” Hân ta chìa hai bàn tay ra về phía tôi. “Và lại, người thiết thời là tôi chứ không phải em. Có được Nữ hoàng bóng đêm, đáng lắm. Nhưng chẳng ai đảm bảo rằng tôi sẽ thành công, hay tôi sẽ trở thành đại boss đứng đầu thế giới ngay sau đó. Chưa kể đến những tổn thất sẽ gặp phải.”

Tôi nhíu mày lưỡng lự. Nhưng lời BP nói rất đúng, tôi không thể bắt bẻ hân được. Tôi cũng không phải kiểu con gái quan trọng đến chữ trình tiết, dù gì, nó cũng chỉ là một tấm màng, một tấm màng mỏng... Đến mạng sống, tôi còn không cần, huống chi là thứ ấy.

Nhưng, đối với Kuro, tôi sẽ rất có lỗi.

Lại nhưng, một khi White Nathan còn sống, ngày tháng u ám của tôi sẽ vẫn mãi tiếp diễn.

“Tôi không còn nữa? Anh vẫn muốn?” Tôi chép miệng.

“Không quan trọng.” Hân cười nhiệt tình, chân vắt chéo, hai tay đan vào nhau và đặt trên đùi.

“Bao giờ tôi sẽ được trả tự do?”

“Cho đến bao giờ tôi muốn.”

Thâm trầm thêm một lúc, tôi hơi nghiêng đầu ra điều kiện. “Cho tôi thời gian một tuần để suy nghĩ.”

Tôi không cần nhiều thời gian để suy nghĩ đến như vậy. Mà mục đích chính của tôi là đến Nhật Bản, tìm người “phá tấm màng” của bản thân.

Dẫu cho tôi có đồng ý vụ trao đổi kia, tôi cũng không thể cho hân ta có được lần đầu của mình. Tôi muốn lần đầu tiên của tôi thuộc về Kuro.

Một suy nghĩ quá táo bạo và điên rồ, nhưng cho đến bây giờ, tôi vẫn không có ý định thay đổi suy nghĩ đó.

Trải nghiệm trên giường cùng cậu, tôi càng nhận ra cậu không “hiền lành” như vẻ bề ngoài.

Có lẽ tôi hơi ích kỷ, không, phải là quá ích kỷ. Tôi đã đặt bản thân cùng những suy nghĩ của bản thân lên hàng đầu mà không quan tâm đến người khác, đặc biệt là Kuro. Đó là lỗi hổng trong suy nghĩ của tôi, nhưng tôi không biết cách nào để khắc phục.

Lại chẳng thể ngờ tới Henry đã đến và nói toàn bộ sự thật cho Kuro nghe.

Cậu nhìn nhận tất cả sự thật, ngoại trừ sự thật rằng anh đang muốn giết chết cậu.

So với White Nathan, Henry chỉ thâm độc hơn, chứ không kém. Anh đã từng nói ra tham vọng của mình, là muốn cả hai - tôi và danh vọng. Anh ghét cậu, muốn đem cậu ra khỏi tầm mắt mình và cuộc sống của tôi bằng cách giết chết cậu. Anh là con người độc đoán, nhưng cũng tinh nhạy. Anh không phải một nhát giết Kuro, vì sợ làm kinh động đến tôi, mà chỉ âm thầm phò ra một loại giả nhân giả nghĩa - đồng ý giúp đỡ cậu tìm tôi - để nguy trang, đồng thời đưa cậu vào tròng.

Những bánh răng suy tính luôn luôn quay chậm chậm trong đầu Henry. Anh, một con người nguy hiểm, không như những gì bất cứ ai nhìn thấy bên ngoài. Thậm chí là White Nathan - lão ta đã không thể nhìn ra những suy tính lật đổ mình để đứng lên thông trị thế giới của anh.

Như đã nói, Henry là một con người tàn khốc và có nhiều tham vọng. Anh muốn có tôi, và đã thành công đẩy cậu vào nguy hiểm do anh dàn dựng sẵn. Tôi dù biết cũng chẳng thể làm gì được anh, vì tôi không đủ bằng chứng mà mắng anh suông được. Tuy vậy, trong thâm tâm chúng tôi vẫn luôn có những

màn đấu tranh mạnh mẽ.

Đó cũng là lý do chúng tôi không thể đến được với nhau.

Henry bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột với Kuro, dẫn dắt cậu đi nhiều nước, để cậu phải đối mặt với nguy hiểm mà vẫn không thể tìm thấy tôi - tôi chỉ ở duy nhất một nơi là New York. Tôi không thể ngăn cản anh, càng không thể đến bên giúp đỡ cậu, chỉ còn cách duy nhất là cử người đến bảo vệ cậu, đồng thời nhờ họ tìm cách đưa cậu về Nhật mà không đụng đến vũ lực.

Ấy vậy mà mức độ nguy hiểm ngày một tăng lên. Tôi không thể ngồi yên một chỗ nhẫn nhịn đứng nhìn nữa. Cuộc gặp mặt với cậu tại nhà hàng Nhật ở Mexico xảy ra cũng vì lẽ đó.

Tôi vẫn dùng những từ ngữ nặng nề để ép Kuro trở về. Nhưng dường như cậu đã khôn ngoan hơn lúc trước, nhìn thấu suy nghĩ của tôi. Dù tôi biết những gì đã xảy ra với cậu trong chuyến hành trình, nhưng... có thứ gì đó đã khiến cậu thay đổi ít nhiều, tôi không rõ. Tôi đã không thể nghĩ tới cảnh cậu can trường đứng trước mặt White Nathan với ánh mắt quyết liệt - không phải tôi cho rằng cậu là một kẻ nhu nhược, mà thật sự rất bản lĩnh - nhưng không đến mức này, mọi người đều biết White Nathan là ai, không ai dám - hoặc không ngu ngốc - đối đầu trực diện với ông ta cả, ngay cả BP cũng vậy.

Trong thâm tâm tôi luôn thích nhìn thấy Kuro sẽ mạnh mẽ như vậy, nhưng không phải bây giờ, vì tôi sợ cậu có thể chết dưới tay White Nathan. Kuro không yếu đuối - tôi có thể khẳng định lại lần nữa, nhưng ông ta mạnh hơn cậu về tất cả mọi mặt, đối đầu trực diện với lão chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Đó cũng là lý do tôi đi tìm một sức mạnh bên ngoài để giúp mình chống lại ông ta.

Tôi ban đầu đã chỉ muốn lợi dụng cậu một chút, tức thời. Ấy là sắp đặt cho tôi và Kuro thân mật trước mặt White Nathan, thể hiện tình yêu nồng nhiệt của tôi dành cho cậu, đó cũng là sự thực. Điều quan trọng là, tôi muốn đánh vào sự lo là của ông ta. Một khi White Nathan đã nhìn thấy con gái (không hẳn) của mình là loi bên cạnh đứa con trai khác, như vậy, mỗi lần tôi ra khỏi nhà, ông ta đều sẽ nghĩ tôi đi tìm Kuro mà không may mắn nghĩ ngờ tôi đi tìm thế lực.

Nhưng mà Kuro đã làm tôi lo phát sốt, thật tốt khi cậu không sao.

Tái dựng lại màn kịch cho White Nathan xem, tôi một lần nữa đi cùng cậu trong chuyến bay từ Mexico về New York. Thực chất thì một phần, không, nhiều phần trong thâm tâm tôi muốn thế.

Chỉ là tôi không ngờ chúng tôi đã làm chuyện đó trên máy bay, kéo dài cho đến lúc trở về một khách sạn ở New York.

Tôi thề rằng chưa bao giờ tôi cảm thấy hạnh phúc khi ở bên Kuro đến như vậy, tất cả, màn ái ân triền miên, bữa tối lãng mạn, chỉ trừ sự xuất hiện của Hanazuki Shirin và mẫu tin nhắn của BP gọi nhắc tôi không nên cùng đứa con trai khác. Tôi chỉ tiếc rằng nó quá ngắn ngủi, tôi rất muốn khoanh khắc ấy sẽ kéo dài đến vô tận, có lẽ cậu cũng nghĩ vậy. Nhưng không được. Tôi cần phải đi.

Để chắc chắn Kuro không thể tham gia vào trận chiến cùng tôi, tôi đã sai người bắt cóc Hanazuki Shirin, ép buộc cậu phải bỏ trận chiến đi tìm chị nếu không muốn chị chết. Nhưng, cậu quá thông minh. Cậu đã cứu thoát Hanazuki Shirin trước khi trận chiến diễn ra mà không cần bất kì lời gợi ý nào về địa điểm giấu chị cũng như vùng thoát khỏi đám người tình anh của tôi.

Trận đấu bắt đầu, giết chóc, đâm máu xảy ra. Trong đó cũng có sự tham gia của Kuro.

Kuro chưa bao giờ tham gia một trận chiến quy mô thật sự, hay chưa bao giờ có đủ kinh nghiệm, cậu cũng chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh giết chóc máu me đầy ghê rợn ấy. Tất cả những gì cậu có chỉ là một vài món võ với sự nhạy bén bẩm sinh nhưng không quá sâu sắc. Tôi sợ Kuro sẽ không thể chịu đựng nổi cuộc tàn sát nơi chiến trường này, hay cậu sẽ bị bắn hạ bởi họng súng của bất kỳ ai đó. Nhưng, cậu một lần nữa khiến tôi kinh ngạc.

Kuro vẫn sống, còn tưởng đâu rằng sự xuất hiện của cậu chỉ vô dụng, nhưng cậu đã cứu thành công Keith - con người mà nếu chết đi, có lẽ phần đời còn lại của tôi sẽ chẳng có ngày nào tươi vui. Không những thế, thậm chí Kuro còn giúp tôi hạ White Nathan. Đây là việc mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến, tôi nghĩ rằng cậu chỉ cứu người, không giết người, nhưng thực ra không phải vậy.

Nhưng do lúc ấy, cảm xúc của tôi đã quá lớn đến độ không thể nghĩ tới việc này. White Nathan đã chết, dưới tay cậu. Dù đã thành công, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ cảm giác chiến thắng này lại tôi tột đến thế. Tôi đã chính thức là một đứa trẻ mồ côi, không gia đình, không cha mẹ, chỉ còn một người anh cùng dòng máu đầy ngượng ngập mà chính bản thân tôi không muốn nhận là anh, cùng một người anh kết nghĩa hiện tại đang rất nguy kịch, và cậu. Nhưng tất cả không còn nữa, vì giờ đây, tôi đã trở thành người của BP, chịu sự gò bó, trói buộc của hắn, không biết đến khi nào được trả tự do.

Kuro lại một lần nữa khiến tôi ngạc nhiên, khi cậu giương súng bắn BP và tôi, dù phát đạn không thể giết chết cả hai. Bây giờ, tôi mới nhận ra ánh mắt cậu rất lạ lẫm, đen kịt và đầy rẫy tia u ám. Ánh mắt mà tôi chỉ bắt gặp trên phim, khi mà một người trao linh hồn cho quỷ dữ.

Kuro bị BP đáp trả, nhưng hắn vẫn cố tình nương tay khi chỉ bắn viên đạn vào sát tim cậu chứ không trúng. Hắn cho tôi ở bên Kuro cho đến lúc vượt qua con nguy kịch.

Và rồi, tôi phải đi. Những tưởng sẽ không bao giờ gặp lại cậu. Nhưng sáu năm sau, BP bỗng trả tự do cho tôi, vì lý do hết sức ngẫu nhiên. (Chương ngoại truyện sau, tớ sẽ đề cập chi tiết J)

Tôi chẳng cần suy nghĩ mình sẽ đi đâu, lập tức trở về Nhật Bản tìm Kuro. Được biết, cậu nhậm chức Tổng giám đốc cách đây vài tháng, nên tôi đến ngay công ty tìm cậu. Trong lòng hồi hộp vô bờ, không biết khoanh khắc đầu tiên mà hai chúng tôi gặp nhau sẽ ra sao.

Sáu năm, thời gian quá dài, tôi không rõ Kuro đã hết yêu tôi hay chưa. Nhưng trong tâm trí tôi vẫn tự tin rằng cậu chưa quên tôi.

Tôi trong bộ đồ khá đơn giản, áo phông và quần jean rách. Đây đích thực là thời trang đường phố, có vẻ không thích hợp để đến một nơi nghiêm chỉnh như công ty cho lắm. Nhưng rồi tôi cũng gạt đi mọi cản trở trên bộ quần áo của mình, đứng trước mặt một nhân viên nữ và yêu cầu. “Tôi muốn gặp giám đốc.”

“Xin lỗi quý khách,” Cô ta liếc nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân. Ánh mắt ánh lên tia khinh bỉ, nhưng miệng vẫn nở nụ cười giả tạo. “quý khách đã có hẹn với giám đốc từ trước?”

“Không.” Tôi thẳng thắn trả lời. Tôi không chắc Kuro có chịu gặp mình ngay sau những tháng ngày dài dằng dặc như thế. Đột nhiên tôi suy nghĩ lại việc quyết định gặp rút tim cậu. Kì thực, tôi nhớ cậu muốn điên lên được, điều ấy khiến tôi chẳng thể suy nghĩ khác ngoài việc tìm cậu ngay lập tức. “Bảo giám đốc Sakura muốn tìm gặp.”

“Xin lỗi, tôi không thể.” Cô ta nhanh chóng khước từ.

Tôi nhú mày không ưng ý. “Vậy hãy bảo cấp trên của cô truyền lên trên đi.”

Một lần nữa, cô ta nhìn tôi khinh bỉ, lần này thì không kiêng nể gì, chất giọng trở nên trong vắt. “Xin lỗi, giám đốc không tiếp tình nhân trong giờ làm việc.”

Cái nhú mày của tôi càng đậm hơn cả. Tôi đã bị gọi là tình nhân của người khác trong một thời gian dài, cảm giác mỗi lần nghe đến hai chữ ấy thật sự khó chịu. “Tôi sẽ tự mình lên gặp.”

Cô ta ngay lập tức chặn đường tôi. “Cô đừng nghĩ đây là công viên, muốn gặp ai thì gặp. Cô nên xét lại vai vế của mình đi, dơ bẩn.”

Nguyên lai vì bộ đồ tôi đang mặc. Tuyệt, tôi tốt hơn nên cân nhắc thật kỹ về việc chọn lựa trang phục trước khi đến đây. Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận thái độ của nhân viên nơi này. “Nhân viên một công ty lớn? Thật xuống cấp, xuống cấp đến mức thâm thâm. Nếu tôi là cấp trên của cô, e rằng tôi đã sa thải, hoặc đã loại bỏ cô từ khi cô gửi đơn xin việc rồi.”

“Cô...” Thái độ tức giận của cô ta là chuyện đương nhiên.

“Làm sao để tôi có thể gặp được giám đốc?”

“Muốn gặp giám đốc ư?” Cô ta khoanh tay, nghênh mặt kênh kiệu. “Trừ phi trở thành người có vị thế cao nơi đây.”

Trở thành nhân viên của công ty sao? Tôi bỗng suy nghĩ không thể cứ thế này mà gặp Kuro được, phải suy xét tình hình như thế nào đã. Ngẫm nghĩ một lúc không quá lâu, tôi búng tay cái chóc. “Được thôi, ngày mai, tôi sẽ là người sa thải cô.”

Nói rồi tôi quay đi. Tự làm đơn và xin vào công ty vào ngày hôm sau, tôi được tuyển dụng. Trong thời gian này, tôi nghe ngóng rất nhiều tin tức về Kuro. Rồi chợt nhận ra những gì người ta nói về cậu không giống với hình tượng Kuro sáu năm trước trong thâm tâm tôi. Đường như cậu đã thay đổi khá nhiều, tôi nghĩ thế.

Trong công ty, người ta bàn tán về Kuro hằng ngày và hằng giờ, xấu tốt đều có, nhưng hầu hết đều là những mặt tốt về cậu. Trong lòng tôi bỗng cảm thấy vui lây, con người Kuro đã thật sự trưởng thành, thế nhưng phần nào đó trong tôi vẫn có chút mơ hồ lo lắng mà không rõ nguyên nhân.

Thấy Kuro sắp đi đến, tôi tìm một chỗ lẩn nấp. Tôi chưa thể xuất hiện trước mặt cậu ngay bây giờ được. Sau bao ngày xa cách, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cậu. Bấy nhiêu cảm xúc yêu thương nhớ nhung mãnh liệt cuộn cuộn trong tôi. Cậu đĩnh đạc hơn trước kia rất nhiều, tôi nên vui mừng vì điều đó.

Tôi cũng thường hay đến lãnh địa Mặt trời, mặc đồng phục học sinh trường Harrod để tìm lại nguồn cảm xúc xưa kia của chính mình. Một phần nào đó trong tôi chờ đợi đến lúc chúng tôi sẽ gặp nhau tại nơi này, nơi bắt đầu những kỉ niệm giữa cả hai.

Cuối cùng, chúng tôi cũng đã gặp lại nhau. Nhưng sự thay đổi của Kuro khiến tôi vô cùng hụt hẫng, rối bời. Cậu trông mãnh liệt hơn, lạnh lùng hơn, khôn ngoan hơn, lại có chút gì đó nhẫn tâm và tàn độc hơn. Tôi biết mình đã sai khi rời xa cậu, nhưng thái độ xa cách này của cậu khiến tôi không hề dễ chịu một chút nào, vô cùng bức bối.

Ánh mắt kia nay đã khác xưa, không còn nồng đượm ý vị yêu thương nữa. Cậu quá thay đổi, cho đến khi cậu đề nghị tôi trở thành búp bê tình dục của cậu, tôi vẫn chưa thể nào tin nổi vào sự thay đổi lớn lao đó.

Đường như chính tôi là nguyên nhân lớn tác động mạnh đến tâm lý nơi cậu.

Bên cạnh Kuro có một cô thư kí, tôi chưa bao giờ ghen tuông với ai đến như vậy. Nhất là khi cậu luôn bên vực cô ta, và... làm trò với cô ta trước mặt tôi nữa. Cảm giác bản thân sắp sửa, hay đã mất Kuro là rất thật. Tôi không thể chần chừ đứng ngoài nhìn cậu vui vẻ với người khác, và thế là, tôi đồng ý.

Nhưng, Kuro đã rất mạnh tay...rất cảm thú...Đã có những lúc, tôi cảm thấy oán hận cậu... Dù là cậu đang gặp phải con tâm lý khó chữa, nhưng tôi vẫn không bớt giận vì hành vi trả thù đậm chất tra tấn tinh thần lẫn thể xác tôi kia. Trông cậu như vậy, tôi đau lắm. Tôi đã tìm gặp bác sĩ tâm lý để hỏi về chứng rối loạn nhân cách, nhưng không thu về được thành quả gì.

Ngày này qua ngày khác, Kuro tiến hành bạo ngược tôi. Vốn dĩ tôi có thể bỏ đi khi không chịu được cuộc sống này, nhưng...tôi không thể bỏ mặc cậu.

Cho đến một ngày, tôi chợt nảy lên ý nghĩ đánh cược tình yêu của cả hai.

Đó cũng là khi, Keith từ New York đến tìm tôi.

Nghe tiếng chuông cửa, tôi nặng nhọc di chuyển. Lạ lắm vì nơi đây là ngoại ô thành phố, chẳng có ai viếng thăm vào lúc 9h sáng như thế này - Kuro đã đi làm, không loại trừ khả năng cậu trở về lấy đồ, nhưng cậu chắc chắn sẽ không đứng ngoài bấm chuông để tôi ra mở cửa như thế, vì đơn giản, đây là nhà của cậu.

Tôi khập khiễng tiến về phía cửa. Vết thương nơi kia của tôi vẫn còn đau liên hồi, và đầy rẫy những vết thương khác khiến tôi mệt mỏi đến vậy. Tôi là một con người được tính vào loại giỏi chịu đựng, nhưng ngay bây giờ, việc đi lại với tôi chẳng khác nào một cực hình. Chẳng ai có thể chịu sự tra tấn thể xác kéo dài đến gần một tuần mà vẫn chưa gục ngã như tôi đâu.

Sự xuất hiện của Keith ở cửa vô cùng khiến tôi bất ngờ.

Keith giang tay ôm tôi chào đón, cái ôm thật chặt làm tôi ngã ngửa về phía sau.

“Sao anh lại tìm đến đây được?” Tôi rõ ràng không nói vị trí của mình cho Keith biết. Nhưng rồi tôi cảm thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, không “nói” vị trí, không đồng nghĩa với không “để lại” vị trí. Anh ta có thể tìm tôi ở bất kì nơi nào.

“Chuyện đương nhiên thôi, bé Cher yêu dấu.” Keith mỉm cười tinh ranh, hôn trán tôi cái póc. Anh ta thả tôi ra, và tất ngay nụ cười khi nhìn vào vết thâm tím cùng vết thương chưa hẳn khô trên môi với khoe môi tôi. “Đã có chuyện gì? Có ai có thể đánh em sao, Nữ hoàng của tôi?”

Tôi mím môi, thấy cộm cộm vì môi khô rát.

Anh ta nâng cằm tôi lên, nhìn kỹ vào từng vết bầm trên cổ. “Chuyện quái quỷ gì đã diễn ra thế?”

“Anh... đã khoẻ hẳn rồi chứ?” Tôi lảng sang chủ đề khác, không muốn đề cập lại những gì Kuro đã gây ra cho tôi trong tuần qua.

“Ừ, tôi hoàn toàn khoẻ lại, nhưng quan trọng là... em kia?” Trong đời tôi chưa bao giờ thấy Keith lo lắng cho tôi đến vậy. Tôi chợt cảm thấy cảm động, khi nhận ra vẫn còn người yêu thương và quan tâm đến mình. Khoé mắt tôi đã bắt đầu cay cay. “Có phải... thằng nhóc chết tiết ấy đã khiến em ra nông nổi này?”

Tôi không trả lời bằng lời nói, mà bằng hành động. Tôi lao ầm vào trong lòng Keith, rúc đầu vào ngực anh ta. Keith đem lại cho tôi cảm giác được chở che từ một người anh trai. Anh mới đích thực là anh trai của tôi.

Chẳng ai bảo tôi phải mạnh mẽ nữa, nên tôi thoải sức yếu đuối, trẻ con với bao mệt mỏi, tủi thân tôi đã gặp, không chỉ trong tuần qua, mà trong những năm qua. Tôi khóc nức lên.

“Cậu ta đã thay đổi...hức...tôi không biết, thật kỳ cục...”

Keith vẫn còn tức giận, nhưng sự bất ngờ đã làm nguôi phần nào đó cơn tức giận trong anh. Anh đỡ lấy tôi, vỗ về nhẹ. “Ngoan nào, Cher bé bỏng. Em làm ướt áo tôi mất~!”

Tôi thậm chí còn rúc đầu vào sâu hơn, và...dụi dụi, chùi chùi nước mắt nước mũi lên áo anh ta~. Keith ngược lại không đẩy tôi ra, chỉ tiếp tục vỗ về nhẹ. Chúng tôi đứng ở gần cánh cửa được một lúc như thế.

“Đừng nũng nịu,” Dường như Keith không còn tức giận gì nhiều. Anh ta bật cười ha hả. “thôi nào, tôi có mang theo thuốc, chúng ta sẽ bôi vào các vết thương cho em”

Anh ta không đợi tôi trả lời, trực tiếp nhấc bổng tôi lên và đặt vào trong một chiếc giường bất kì của căn biệt thự. Tôi rất mừng khi thấy Keith đã hoàn toàn khoẻ trở lại, lần trước, anh ta thậm chí còn gục đi vì không bế nổi tôi.(*)

Keith cời đồ và nhẹ nhàng thoa thuốc lên khắp cơ thể tôi. Mùi thuốc không hắc, không khó chịu, nó nhẹ nhàng và phảng phất mùi thơm của hoa cỏ. “Một người y tá lý tưởng~!” Tôi nhoeo miệng cười, giờ ngón cái về phía anh ta.

Anh ta cũng cười giễu. “Nước mắt vẫn chảy mà miệng đã ngoác ra cười, ha ha, có ai dị như em chẳng?”

Sau khi đã hoàn thành công việc, Keith cời áo rồi nằm xuống bên cạnh tôi, đồng thời lôi ra từ trong túi chiếc điện thoại. “Cười lên nào, bé Cher.”

“Gi thế?” Tôi lạ lắm hỏi, nếu là nhìn từ góc độ trong ảnh mà anh ta định chụp thì trông chúng tôi có vẻ trần trụi trên một chiếc giường, và trên cổ tôi còn đầy rẫy dấu hôn, thật khó để khiến người khác không liên tưởng.

Keith bấm tách mà không cần đợi tôi cười. “Không cười cũng được, như thế cũng quyến rũ.” Rồi anh ta tiếp tục bấm bấm gì đó.

“Keith, trả lời tôi.”

Anh ta liếc về tôi một giây trước khi quay trở lại với màn hình điện thoại. “Send hình, để xem phản ứng của ai đó.”

“Ô, thật ngớ ngẩn~! Anh định làm trò tình yêu của mình đấy à?” Gửi hình ám muội của chúng tôi cho người yêu anh ta, để xem phản ứng thế nào? Điền rồ. “Tôi nghĩ là anh sẽ bị ‘xử’ khi quay trở lại Mexico.”

“Haha.” Anh ta cười khanh khách. “Em đoán thật đúng.”

Ồ, nội dung tin nhắn gửi trả cũng như lời tiên tri của tôi lúc nãy.

“Nhưng lỗi đâu...” Tôi chợt cảm thấy bất an. “..tám ảnh sẽ đến tay Kuro?”

“Em sợ cậu ta từ khi nào vậy?” Anh ta hơi trở mình, nhìn thẳng vào mắt tôi với một nụ cười mỉa. Tôi ngáy người.

Tôi cũng sẽ khiến cho em phải sợ tôi như vậy.

Tôi đã sợ Kuro, đó là sự thực. Hoặc có lẽ tôi sợ những thay đổi trong cậu hơn là cậu.

Dường như Keith đã phát hiện ra điểm bất thường của tôi, nó được chứng minh qua một cái nhú mày. Tôi đảo mắt né tránh. “Anh, có người yêu thật tuyệt.”

“Ừ, thật sự rất tuyệt.” Anh ta nhìn mơ màng vào trong không trung, không thèm quan tâm đến cảm xúc vừa rồi của tôi nữa. Tôi chợt nhận ra là mình không muốn như thế cho lắm.

“Đã có người để yêu, liệu...anh có còn yêu tôi không?” Keith cần có được hạnh phúc, tôi không thể đem lại hạnh phúc cho anh ta. Nhưng tôi vẫn cảm thấy khó chịu khi anh ta yêu một người khác chứ không còn là mình nữa.

“Đến giờ trẻ con của em rồi sao?” Keith nhéo mũi tôi, nếu anh ta không nói, tôi đã không để ý giọng mình vừa rồi đã nũng nịu như thế nào. Tôi có cảm giác càng ngày mình càng giống bánh bèo ngoài chợ.

“Trả lời đi.”

“Trả lời rồi, em có được gì không?” Keith vẫn giữ tông giọng đùa cợt như vậy.

“Khó chịu khi anh nói không, và được cảm giác thành tựu khi anh nói có.”

“Em thật ích kỷ!” Tôi thừa nhận và làm vẻ mặt hiền nhiên. Tôi chẳng bao giờ là thói ích kỷ. Tôi muốn giữ tất cả những thứ mình thích bên cạnh. Nghĩ gì đó, anh ta ôm lấy tôi rồi bắt đầu thủ thi. “Chưa bao giờ là tôi thôi yêu em, Nữ hoàng của tôi.”

“Nói dối.” Tôi phải nghĩ trước đến rủi ro rằng anh ta là một con người nói dối vô cùng bài bản, lron lẹ.

“Thật đấy, dù là có người khác, nhưng một góc trong tim tôi luôn chứa hình bóng em.” Không cần khẳng định lời Keith thêm lần nữa, tôi cũng biết anh ta nói thật, nó hiện rõ trong ánh mắt anh. Cảm giác thành tựu nhanh chóng chảy về trong tôi.

“Thế khi tôi và người đó cùng rớt xuống dòng nước, anh sẽ cứu ai trước?”

Ngày hôm nay, tôi đúng thật đã biến thành “bánh bèo” mà! Toàn nói những câu mà từ trước đến giờ chưa bao giờ nói.

“Không cứu ai cả.” Rất nhanh, anh ta đã đáp. “Vì cả hai đều biết bơi. Haha,” Anh ta phá lên cười sặc sụa rồi quay sang hỏi tôi ngay sau đó. “Còn em thì sao?”

“Tôi ư? Anh biết là, đối với tôi, anh rất quan trọng mà.” Tôi chợt cảm thấy nằm đây và nói những câu chuyện ngọt ngào với Keith cũng không tệ.

“Quan trọng tới mức nào?”

“Hơn cả...người yêu.” Chuyện này... đương nhiên rồi.

“Thật ư? Hơn cả...thằng nhóc Kuro ấy?”

“...” Nhắc tới Kuro, nụ cười trên miệng tôi trở nên méo xệch. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra giữa tôi và cậu, điều ấy khiến tôi không thể không cảm thấy bế tắc. “Có lẽ.”

Keith cũng ngưng cười, vòng tay siết chặt tôi hơn một chút. “Tôi sẽ đòi lại công bằng cho em.”

Đoán được Keith định là gì, tôi nhanh chóng ở miệng. “Anh không được đến tìm cậu ta.”

“Tôi không hứa đâu.” Keith chép miệng hờ hững.

Chẳng có gì chắc chắn cho việc Keith sẽ chịu nghe theo lời tôi. Anh ta luôn luôn là trái ý tôi cơ mà. Nhưng rồi tôi chỉ lờn anh ta cảnh cáo một cái rồi cho qua.

“Tôi đã chẳng nghĩ là cậu ta... có thể.” Keith nhún cao mi, thể hiện một sự buồn bực khó hiểu, lại có chút gì đó không thể tin được. Có lẽ anh ta đang đồng cảm với tôi.

“Tôi cũng vậy...” Kuro sáu năm trước và sáu năm này như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Chẳng ai có thể lường trước cậu biến thành... như ngày hôm nay. “Kuro bị rối loạn đa nhân cách.”

“Rối loạn...sao cơ? Đa nhân cách? Giống tôi á?”

“Anh là đa nhân cách, không rối loạn.” Tôi lừ nhẹ đôi mắt. Tôi cũng không hề biết chúng có ranh giới không, hay chúng khác nhau ở chỗ nào. Nhưng tôi chỉ rõ một điều rằng, Kuro không giống như Keith. “Cậu ta như vậy có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý của sáu năm về trước.”

“Ồ, rồi sao...? Có cách nào chữa trị không?”

“Tôi nghĩ mình có. Tôi sẽ... biến mất.”

“Hùm?”

“Tôi biến mất rồi, nếu Kuro chịu đi tìm, tôi đã thành công, nhưng nếu cậu không đi...”

“Thì tôi sẽ dẫn em về New York, và làm cho em hạnh phúc.” Keith nhanh chóng cướp lượt lời của tôi. Tôi đảo tròn hai mắt không tin tưởng.

“Giống như với người yêu anh chẳng?”

“Không, hạnh phúc theo cách khác.” Keith nháy mắt cười tình nghich.

Tôi bật cười, sau tiếng cười thì lòng vẫn tiếp tục trùng xuống. Tôi đang đánh cược tình yêu của mình, phải. Vì tôi không biết chắc thật sự cậu liệu có đi tìm tôi hay không. Kuro đã khác đi nhiều rồi, tôi không thể tiên liệu được tất cả mọi việc nữa.

Ngày hôm sau, tôi đã biến mất theo dự định đặt ra.

Nhấc chân bước tới vườn hoa anh đào đẹp đẽ như trong chốn thần tiên, tôi thầm chấp tay cầu nguyện một kết thúc viên mãn. Sở dĩ, nơi này có vô số kỉ niệm giữa tôi và Kuro, những dấu ấn cảm xúc khắc khoải của mối tình đẹp không thể tàn phai suốt bao năm tháng. Cậu không thể không tới đây nếu như thực sự muốn tìm tôi.

Tôi cắn chặt môi, hai tay tự nắm lấy, tâm trạng chẳng khác gì một kẻ có người thân đang thực hiện ca mổ nguy hiểm trong phòng cấp cứu. Thật sợ khi tôi cứ nghĩ đến việc tính cách thứ hai của Kuro lúc này trỗi dậy, cậu chỉ sẽ hồ hững liếc nhìn mẫu giấy của tôi để lại, rồi lạnh lùng suy nghĩ: Cứ để cô ta đi.

Tôi không phải chỉ có một cách. Nếu lần này không thành, tôi sẽ ở lại từ từ chữa trị tâm lý cho cậu. Tôi không thể nói bỏ cuộc là bỏ cuộc dễ dàng như thế.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn là vô cùng lo lắng. Lần thất bại này có thể dẫn tới những mối lo ngại khác mà tôi chưa lường trước.

Tiếng bước chân phía xa giáng mạnh vào tâm trí tôi, nhìn thấy Kuro vội vã chạy lại, tôi chẳng thể kìm nén nổi vui mừng khôn tả, nhưng vẫn không quên lánh vào sau phía nhà kho tại lãnh địa.

Trông Kuro với vẻ mặt lo âu rối rít, tôi chợt cảm thấy trong lòng như nở hoa. Dù hơi ngược, hơi ác ác một tí, nhưng những điều tôi cảm nhận lúc ấy chỉ có như thế.

Rồi chợt, Kuro tiến về phía tôi. Không thể để cậu bất gặp trog tình huống này, tôi bắt đầu di chuyển quanh nhà kho, và dừng lại khi đã chui vào bên trong nó. Chẳng ngờ cậu lại “theo tôi” vào.

Trốn trong góc tủ cũ kĩ, tôi thở ra khe khẽ. Hôm nay tôi không dùng bất kỳ một loại nước hoa nào để cậu có thể “đánh hơi” được, chẳng rõ tại sao cậu lại nhận ra được sự khác lạ trong căn nhà kho, để khiến tôi trở nên hồi hộp như thế này. Đây chưa phải thời điểm thích hợp để gặp Kuro, tôi cần đẩy cao sự bồn chồn lo lắng, sự thành khẩn, hối hận và ăn năn của cậu lên cao hơn nữa. Có thể tôi ác, nhưng nếu bị bắt gặp nơi đây, tôi không rõ cậu sẽ suy nghĩ gì, có khi...kế hoạch vạch ra kia của tôi sẽ biến thành thất bại.

Cảm xúc của tôi bỗng trở nên mãnh liệt hơn khi cậu quay mặt trở đi, có lẽ thế. Nhờ đó, tôi đã “đá” cho cái tủ một phát, chỉ là vô tình, nhưng chính cái vô tình ấy đã thu hút sự chú ý của cậu.

Kuro quay lại dò xét. Tôi ngưng thở, nép người vào sâu hơn. Nếu là trong trường hợp ẩn nấp kẻ thù, tôi có thể chờ thời cơ thích hợp để bất ngờ đánh úp. Nhưng đối với Kuro, tôi không thể làm thế.

Tôi khua khua nhẹ một chân tránh phát ra tiếng động, để đánh thức và xua đuổi lũ chuột có thể - hay chắc chắn - đang ở dưới gầm tủ. Tôi đã được dạy rất kỹ về khả năng bình tĩnh trong mọi trường hợp, vì thế, chẳng có gì quá khó hiểu khi gương mặt tôi chẳng tồn tại một chút cảm xúc.

Có tiếng sột soạt di chuyển và tiếng chít chít kêu của lũ chuột, tôi thầm cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau tiếng chuông điện thoại, cậu cất giọng, nghe như sát bên tai. “Bay? Nếu tìm thấy, hãy ngăn cô ấy lại bằng mọi giá, tôi sẽ đến đó ngay lập tức.” Nó đủ cho thấy khoảng cách giữa tôi và cậu vô cùng gần. Tôi không rõ bản thân vừa cứu mình hay trời vừa cứu mình nữa.

Biết được địa điểm tiếp theo của Kuro, tôi theo cậu tới sân bay. Người lái xe của tôi là Keith. Anh ta lái chiếc Ford dân dụng, lại không màng đường đang rất trơn trượt, nên chúng tôi còn đến nơi trước cả cậu.

Tôi biết Kuro đang cố gắng tìm mình, nhưng tôi chẳng thể ngờ cậu lại làm một việc nào đó hơi lố tương tự như náo loạn sân bay.

Nghe được những lời thổ lộ phát ra với tông giọng cầu khẩn, cùng gương mặt nhăn nhó đầy thống khổ, bi thương của Kuro, tôi không đơn thuần chỉ cảm thấy xót xa, ray rứt. Có lẽ tôi thật sự quá đáng rồi.

“...anh cần em, anh yêu em!”

Sáu chữ kia thốt lên, tôi nhanh chóng ngẩng phát đầu nhìn. Đã không có một ngoại lệ gì cho tôi khi nói rằng bất cứ người con gái nào cũng vô cùng hạnh phúc khi nghe được người mình yêu nói như thế. Sau khi nhìn Kuro bị người dẫn đi và khuất dần tầm mắt, tôi đảo mắt đến những ánh nhìn ngưỡng mộ, mơ màng của những người xung quanh, chợt cảm thấy như mình là kẻ hạnh phúc nhất thế giới. Sáu chữ kia, là thành quả nhận về sau biết bao nỗ lực thử thách, sáu chữ thôi, với tấm lòng chân thành của cậu nữa, như thế đã đủ lắm rồi.

Tôi sững lảng đứng dựa vào một cái cột to gần đó, lấy tay che miệng, cảm giác như đang phiêu du lơ lửng trong không khí. Keith bỗng thụi nhẹ nắm đấm vào vai tôi, mặt mang vẻ châm biếm, nhưng ánh mắt lấp lánh ý cười ấm áp. “Hạnh phúc rồi nhé, bé Cher.”

Anh ta dang rộng tay, tôi không nghĩ nhiều liền xà vào, mắt nhoè đi vì cảm giác ấm áp đang lan toả. “Vâng, em đang rất hạnh phúc.”

“Vâng? Em?” Keith hơi ngạc nhiên, rồi lại cười toe. “A a, phải phải phải, ha ha, em thật đáng yêu.”, rồi anh luồn tay vào tóc tôi, vừa nói vừa đánh mắt về một hướng. “Trông cậu ta vô cùng suy sụp, em không nhanh, vài giây sau tính cách thứ hai trời dậy, cậu ta ghét em đến xương tuỷ giờ.”

Tôi ngóc đầu, trông theo ánh mắt Keith tìm đến cậu đang gần như lết khỏi sân bay, đồng thời tiếp nhận lời đe dọa của anh một cách nghiêm túc.

Chia tay Keith, tôi đi theo Kuro, chờ thời điểm thích hợp để lộ diện.

Khi cả hai ánh mắt giao nhau, tôi biết, thế giới của mình đã thật sự mở ra, một thế giới tươi đẹp với muôn vàn vạn vật tinh khôi, với hoa anh đào yếu đuối mà cũng mạnh mẽ trong gió, với ánh mặt trời ấm áp rực rỡ, và, với cậu.

----END EXTRA 3----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Ngoại Truyện 4: Tình Yêu Của Keith

Còn một vài mẩu ngoại truyện nữa, mong mọi người ủng hộ nhé ^^

... Ca phẫu thuật cho Kuro thành công, Sakura trở về ngôi nhà không được xem là nhà trong tâm trạng thất thần, vạn phần đau đớn bế tắc, và trống rỗng. Tất cả mọi người, bao gồm BP đều tạo cho cô một không gian thoáng đạt riêng để tĩnh tâm, tuy không mấy có kết quả tốt. Ấy vậy mà, khi vừa đặt chân vào phòng khách của căn biệt thự dành cho Sakura trong đại bản doanh, một giọng nói phẫn nộ đã cản bước chân cô, chèn ép vào trong tâm trí cô tất cả sự rối bời mà người ta gặp phải trong cuộc sống.

“Con khốn nạn!” Sakura chậm rãi quay ngang, nhìn khuôn mặt quyền quý của một người phụ nữ vóc dáng và khuôn mặt kiêu hãnh đang trở nên dữ tợn. Bà ta không ai khác chính là White phu nhân, vợ của White Nathan, và cũng là mẹ của Henry. Xưa nay, mối quan hệ giữa cô và bà đã không đẹp để gì, đến giờ phút này đây, mối quan hệ không được coi là mối quan hệ đó càng đi vào ngõ cụt. “Mày đã giết cha mày rồi! Mày có còn tình người hay không???”

Ánh mắt bà ta như con mãnh thú bị thương, hằn lên những tia đồ gai góc và long lanh từng giọt lệ. Bà túm lấy cổ áo cô lay lay kéo kéo, trong khi đó, mọi sự tập trung của Sakura không hề rơi trên người bà, mà là một điểm vô định nào đó trong không trung. Bà tiếp tục chửi rủa. “Lão cha mày đối với mày có chỗ nào là không tốt?! Tại sao mày lại lấy oán báo ân như vậy?”

Sakura hờ hững liếc nhìn bà, vành và hốc mắt vẫn còn đỏ đỏ do khóc quá nhiều, nhưng ánh mắt lúc này đã phủ nhuộm một màu lẫn mùi băng giá, lạnh lẽo, đến không băng tuyết nào có thể lạnh lẽo hơn. Bà ta mất chồng, một sự mất mát lớn, còn cô thì mất cha, bà nghĩ cô không đau sao? Nhất là khi người cha đó vô cùng tàn độc, và kẻ kết liễu mạng sống của ông ta không ai khác chính là một đứa con như cô, khi mà cô không thể không ép buộc bản thân phải làm như vậy.

Một môi, khủng hoảng, cô muốn chui vào một xô xính nào đó, bụi bặm cũng được, để thoát ly khỏi những sự đòi hỏi trên hải hươc mà cuộc sống đã đem lại.

“Con khốn! Tại sao mày không chết luôn đi!” Bà vẫn chưa thể nào bót cắn phần. Toan tính giờ tay lên tát đũa con hoang một vài cú để dạy cho nó bài học, chợt bà bị một bàn tay cứng cáp ghì chặt lại.

“Mẹ...”

“Henry, con xem, đũa nhỏ này đã giết chết lão cha của con rồi! Con hãy bắn chết nó đi! Thử vong ơn bội nghĩa!” Dĩ nhiên về cuối cùng là bà dành cho cô.

Đáp lại bà, Henry chỉ nhủ mày nhẹ. “Người cũng đã mất, kết liễu thêm một mạng chẳng thể làm ông ấy sống lại được.” Rồi anh nhìn chăm chăm vào Sakura, yết hầu chạy trôi dọc theo chiếc cổ. “Lão cha chết... có gì là không tốt? Và lại, người con yêu là Cherry, con muốn sống với em ấy trong suốt quãng đời còn lại, mẹ đừng ngăn cản.”

“Con...” White phu nhân tròn mắt tốt độ kinh ngạc, lỗ tai lũng bùng như rằng dạng thông tin này quá khó khăn để có thể tiếp nhận. Cho đến lúc hai đũa trẻ rời đi, bà vẫn chưa thể nào hoàn hồn vào trong từng lời nói của anh.

Sakura tuy đã đứng im re như rằng cô không còn tồn tại ở thế giới cô đang đứng, nhưng những gì từ miệng anh phát ra, cô đều có thể nghe rõ. Vì vậy, khi cả hai đi được một đoạn không quá xa, cô đã giằng tay anh, giọng nhẹ nhàng mà thịnh trọng, và ánh mắt trông khá vô hồn. “Chúng ta không thể, Henry.”

“Nếu em ở bên cạnh anh, không có gì là không thể.” Henry đặt hai tay lên vai cô, trông anh ánh lên vẻ cương nghị, đến nỗi bất cứ ai nhìn vào đều có thể rung rung lung lay quyết định, nhưng mà, cô thì khác, cô khê lặc đầu, vùng thoát khỏi bàn tay đang đặt lên vai mình.

“Xin lỗi, anh, nhưng em đã là người của boss BP rồi.” Sakura cắn môi, sự chua chát lớn lao hoà quyện trong từng câu từng chữ mà cô thốt lên. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh - đôi mắt xanh thần sắc hoàn toàn không ổn định với các vòng xoáy kinh ngạc cắn phần xoay tròn tứ tung như một cỗ máy.

“Em nói gì cơ?”

“Em...” Cô cảm thấy cổ họng mình khô rát để có thể cất lên một lời nhắc lại. Quyết định của cô là im lặng.

Henry tức giận lặc vai cô mạnh hơn. “Em nói lại xem nào?” Anh thật sự đã biết kẻ chống lưng đằng sau cô là boss thần bí BP từ lâu, nhưng mà món trao đổi giữa hai người, anh không cách nào điều tra được. Nhờ đó mới dẫn đến sự tình như hôm nay. Nếu biết việc này từ trước, hàng vạn năm nữa anh cũng sẽ không bao giờ đề chuyện ấy xảy ra.

Nhận thêm một khoảng lặng từ phía cô, trong Henry giờ đây sôi sục nộ khí. Anh rất muốn xé xác vị boss kia, cho dù hán quyền lực đến đâu đi chăng nữa. Anh thờ dốt, cố gắng bình ổn tâm trạng hiện tại. “Không sao, anh sẽ giết hán.”

“Đừng...”

“Anh sẽ giết hán, và đem em về bên mình, nhất định thế!”

Chát!

Người vừa tạo nên tiếng động the thé ấy là Sakura, cô tát anh một cú rõ mạnh mà thấy lòng chợt nhói nhói như kim chích. Henry không thường mất bình tĩnh, những lúc này đây, cô cần phải giúp anh lấy lại bình tĩnh. “Dầu cho anh có giết được hán, em cũng không trở về bên anh đâu, đồ ngốc. Em yêu anh, đúng, *đã từng*, và bây giờ thì em yêu Yosuke Kuro. Nếu em được trả tự do, em sẽ trở về bên cậu ấy, nhất định rồi. Anh sẽ giết cậu ấy nữa ư? Đến lúc đó, em sẽ tự sát trước mặt anh.” Sakura nuốt ực nước miếng, đôi môi anh đảo khê mím lại. “Là em nói thật, em sẽ chết, nếu anh cứ làm theo ý mình.”

Nói rồi Sakura bỏ đi thu dọn hành lý, để mặc anh trời trông nơi đó, với biết bao những cảm xúc cuộn cuộn không cách nào hoá giải.

Một lâu đài tình yêu xây dựng trong bao năm từ lâu đã hao mòn lung lay, và chỉ trụ được cho đến giờ phút này. Lâu đài ấy vỡ tan tác thành từng mảnh vụn nhỏ, sắc, găm vào trái tim kẻ si tình ngu ngốc mãi chôn chặt cho mình một tình cảm không lối thoát...

...

Sakura trốn trong phòng nhiều ngày liền. Cô không muốn gặp ai, cũng không muốn ai gặp mình. Boss BP dường như đang rất bận rộn, hoặc hán cố tình tạo cho cô những phút giây nghỉ ngơi nên cô đã không nhìn thấy hán kể từ lúc kết thúc trận chiến. Vì không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, suốt ngày nhốt mình trong bốn bức tường như một nhà tù xa hoa nhất thế giới, cô trở thành một kẻ chậm thông tấn, mù thông tin.

Để mặc sự đòi, là cách giải quyết tốt nhất khiến tâm hồn thanh thản.

Nhưng trong những ngày này, cô có cảm giác bản thân càng trở nên kiệt quệ còn hơn khi trải qua những cơn sốc năm ngoài.

Rồi đến một hôm, sự xuất hiện bất thành linh của người con trai quen thuộc khiến cô không thể nào ngờ tới.

“Keith...?” Sakura mấp máy đôi môi, không chớp mắt nhìn Keith đẩy xe lăn đến trước mặt mình.

Keith đắm đắm hướng mắt đến cô với tia nhìn buồn bã, phần nộ, trên hết vẫn là sự thất vọng không hồi kết. “Em đã chẳng hề quan tâm gì đến tôi cả...”

Cô quỳ bệt xuống đất, sờ sờ nhẹ vào đôi chân của hắn, lòng nhói nhói đau đớn. “Chân của anh...”

“Chân tôi sao?” Hắn nhướn cao một bên mày, trông cái điệu bộ này của hắn, không ai có thể không dùng từ trêu ngạo, bắt cần đòi để diễn tả. Không những thế, hắn còn kèm theo nụ cười khẩy. “Liệt rồi. Suốt phần đời còn lại, tôi sẽ gắn với cái này.” Hắn chỉ vào xe lăn, gương mặt bị quan thấy rõ.

Keith đã từng trải qua những giây phút cấp cứu đau đớn nhất, và hắn mong rằng người hắn quan tâm đặc biệt sẽ ở bên cạnh mình, giúp mình vượt qua lúc đó. Nhưng mà, cô như ánh sáng hoàng hôn, lặn mất tăm theo mặt trời mà bỏ mặc hắn cô độc ở lại. Có thể là cô có kẻ đáng quan tâm hơn hắn, nhưng, mãi cho đến lúc tỉnh dậy, người đầu tiên hắn được nhìn thấy cũng chỉ là BP, chứ không phải cô.

Nụ cười khẩy kia, là cười cho sự ảo tưởng của hắn.

Sakura lắc đầu, thật khó để diễn tả những cảm xúc của cô giờ đây, cô đã trải qua quá nhiều bề bộn, quá nhiều rắc rối, và giờ thì, đôi chân kia bị như thế là đều do cô cả, chèn thêm vào tâm trí cô lúc này là cảm giác tội lỗi vô bờ. Cô thầm dằn vặt trách cứ mình, cùng cho rằng Keith nói rất đúng, cô đã tỏ ra thờ ơ với hắn suốt quãng thời gian qua. Nếu hắn không bất ngờ xuất hiện trước mắt cô, e rằng hắn đã sớm bị cô bỏ rơi trong sự quên lãng. “Không, nhất định sẽ có cách khiến chân anh bình phục.”

“Vô ích.”

“Tôi sẽ mời nhà vật lý trị liệu giỏi nhất thế giới chữa trị cho anh. Rồi anh sẽ đi được trên đôi chân của mình.”

“...”

Sự im lặng của Keith không làm Sakura bỏ cuộc. “Sẽ khó khăn đạo đầu, nhưng rồi thời gian sẽ thay đổi mọi thứ. Chân anh cần thời gian, không một năm, thì năm năm, mười năm, anh không làm được một mình, tôi sẽ giúp - chắc chắn rồi. Đến một lúc nào đó, chúng ta vẫn có thể đi du lịch cùng nhau.” Sakura cười gượng, bàn tay nhỏ bé siết chặt tay hắn. “Tôi xin lỗi, nhưng mà, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi anh nữa.”

Keith chăm chú nhìn cô, nhìn từng cơ quan trên gương mặt cô, cái nhìn sợ phải nhận thêm tổn thương nếu đặt lòng tin vào người con gái này. Nhưng hắn vẫn thử một lần nữa với kẻ mình yêu thương. “Em cũng không bao giờ thôi quan tâm tôi đấy.” Lòng hắn giờ đây lâng lâng khởi đầu một niềm vui sướng mới.

“Nhất định rồi.” Sakura bật cười, khiến Keith cũng bật cười theo. Hắn tạm quên đi những ngày đau đớn mà mình đã, đang, và sẽ trải qua, để tìm kiếm một tương lai tốt đẹp hơn mở ra. Phải, hắn còn trẻ, còn nhiều cơ hội đang đợi phía trước, không thể nói bỏ cuộc là bỏ cuộc được.

.

Ngày tháng trôi qua, Sakura luôn túc trực bên cạnh Keith. Cô có vị trí đứng chắt của một cô hầu gái, thậm chí là hơn. Người đẩy xe lăn giúp hắn là cô, người trò chuyện 24/7, người tắm cho hắn, nằm cùng giường với hắn vẫn luôn là cô. Sakura ngoài trách nhiệm và tội lỗi của mình, cô còn cảm thấy đây là một điều tất yếu mà cô phải làm cho hắn.

Phút giây cô cùng hắn trải qua đều sẽ êm đềm tốt đẹp, nếu không có sự xuất hiện của BP.

BP như ác quỷ thứ hai trong lòng Sakura. Được biết, BP đã bại trận dưới tay Henry, khi mà anh có nhiều lá phiếu ủng hộ để trở thành một vị boss đứng đầu thế giới. Và giờ đây, Henry trở thành người quyền lực nhất thay cha - ước mong mà anh hằng mong ước. BP vì thế trở nên tức tối hơn, hắn thường tỏ ra giận cá chém thớt, lời cô ra hành hạ. Tuy không giống với thể loại vũ phu như dân đầu đường xó chợ, nhưng mà hắn cũng đặc biệt mạnh tay theo cách riêng của hắn, nhất là khi, những lúc Sakura đang ở cạnh Keith, hắn đều lôi cô đi cùng mình. Nếu cô chống cự, hắn sẽ bế xốc cô lên và mạnh bạo quăng cô vào giường sau đó.

Người đáng thương nhất vẫn là Keith, nhìn thấy hai kẻ họ nắm tay nắm chân trước mặt, hắn tắt đi nụ cười vừa mới đó đã nở rộ. Nếu chân hắn không có vấn đề, hắn vẫn tự tin rằng mình có thể hạ được BP và đem Sakura tiếp tục về bên cạnh.

.

Đêm trăng thanh gió mát, chiếc hồ bơi gia đình êm nhẹ gọn từng con sóng nhỏ, làm chao đảo bầu trời đầy trăng sao trên mặt nước. Tháp thoảng sau tàu dừa kiếng vỗ cánh bay bay theo gió là một bóng đen nhỏ nhắn đang hướng mắt đến người con trai ngựa cổ trông lên cao trên chiếc xe lăn.

Sakura chậm chậm thoát khỏi nơi ẩn nấp, tự gắn cho mình một bộ mặt tươi tỉnh và tiến đến bên Keith. “Anh đợi tôi có lâu không?” Sakura vừa nói, vừa cúi xuống xoa nắn chân cho hắn.

“Rất lâu đó.” Hắn dẫu môi hôn dỗi, nhưng rồi ánh mắt bỗng trở nên sắc bén hơn, sự thay đổi chớp nhoáng này khiến cô hơi rùng mình, bàn tay đang xoa nắn cũng vì thế mà chậm đi một nhịp không quá lớn.

Keith ghé sát vào cô, từ đôi mắt, hắn di chuyển đến chiếc cổ của cô và giữ ở một khoảng cách nhất định. Khứu giác bắt đầu hoạt động tăng tốc, hắn ghé gần cô hơn, và chột nhoeo miệng cười.

“Em lau không kĩ này.” Keith quệt nhẹ tay vào cổ cô, dưới ánh trăng dát bạc, vết máu đỏ cũng biến thành một màu đen thẫm trên ngón tay của hắn.

Sakura chỉ là hơi bàng hoàng, nhưng sự bàng hoàng ấy kéo quá dài khiến cô nhất thời không biết nói gì. Cô đã giấu Keith, chuyện BP cũng giống như White Nathan, biến cô thành một cỗ máy giết người và phục tùng cho hắn. Lúc này đây, trong ánh mắt khá thờ ơ kia ẩn chứa một biển tâm tư phức tạp, khiến cô cảm thấy khó thở. Keith càng tỏ ra hồ hững, cô càng sợ. Nói trắng ra, cô luôn luôn sợ sự hồ hững của hắn, chỉ là còn tùy vào mức độ ít hay nhiều mà thôi.

“Em biết không, em đáng lẽ phải tắm trước khi gặp tôi, người em ách quá nhiều mùi thuốc súng lẫn máu tanh.” Keith lại cười, nhưng nụ cười ấy hoàn toàn không giống như vẻ bề ngoài của nó. Hắn quá thấu hiểu, và cô nên biết rằng cố tình giấu hắn một vấn đề gì đó của mình là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

“Ừ. *Lần sau*, tôi sẽ rút kinh nghiệm.”

Keith quyết định im lặng sau một hồi mập mạp đôi môi. Hắn ngược mắt lên trời, nhìn mơ màng đến những vì sao xa xăm trong thiên hà. “Tôi không biết gì về sao cả? Em thử kể tên cho tôi nghe được không?”

Sakura lè lưỡi, khuôn mặt tỏ ra hóm hỉnh. “Có một cuốn sách nói rất nhiều về sao mà tôi đã từng có lúc nhỏ, nhưng... tôi đã quăng đi vì cảm thấy nó thật nhàm chán.”

Hắn phá lên cười thành tiếng. “Cher bé bỏng cũng có lúc ghét đọc sách đến như vậy sao?”

Sakura nhún vai, điều đó là hiển nhiên, bởi vì cô không phải dân một sách. “Ví như những cuốn dạy nấu ăn, tôi mua về nhiều nhất, nhưng nó cũng là loại sách tôi ít động tới nhất... ừm... hầu như không.” Đó là lý do vì sao Sakura nấu ăn tệ đến như vậy. Cũng chẳng vấn đề gì cả, mỗi con người đều có sở trường, sở đoản riêng. Chỉ cần là sở đoản của cô, tồi tệ đến cỡ nào hắn cũng đều chấp nhận.

“Hay là... em nấu cho tôi ăn một thứ gì đó đi!” Hắn nháy nháy mắt tinh nghịch, tay đồng thời xoa xoa cái bụng của mình, phồng má làm nũng. “Từ hồi tôi, tôi đã không ăn gì cả.”

“Tôi ư?” Sakura khó tin nhìn hắn để kiểm chứng. Nhận được cái gật đầu nhiệt thành của hắn, cô cười không ra hơi. “Ừ, để tôi đi nấu mì ăn liền.”

“Không, làm bánh kếp ý.” Hắn khao khát được trải nghiệm trên chiếc bánh kếp của Sakura từ khi cô làm cho Kuro ở Nhật Bản rồi. Đến hôm nay mới có cơ hội, hắn nhất định không thể bỏ lỡ. “Nhớ nếm thử trước khi xuất xưởng, tôi không muốn vào viện.” Hắn cười cười châm chọc.

“Trên đời này, tôi ghét nhất là phải vào bếp.” Sakura chỉ lừ mắt một cái, rồi lon ton đi kiểm căn bếp. Kì thực thì từ lúc dọn qua Mexico sống cùng BP, cô vẫn còn chưa biết nhà bếp của hắn nằm ở phương nào.

Đội Sakura khuất hẳn, nụ cười trên gương mặt Keith đông cứng, rồi rơi bộp xuống trên nền gỗ ẩm ướt đầy lạnh lẽo. Hắn chậm chậm tự đẩy xe lăn đến trước cửa phòng sách, nơi mà có lẽ BP đang ngồi bên trong đó. Vì khoảng cách không gần, và việc đi đứng của hắn hơi bất tiện, nên lúc tìm đến được cũng đã là khoảng vài chục phút sau.

Cộc! Cộc!

Lần thứ nhất gõ cửa, đã không có bất cứ động thái nào bên trong trả lời. Keith kiên nhẫn gõ lại, lần này thì cường độ đã to và rõ hơn một chút.

Cánh cửa bật mở, khuôn mặt có quá nhiều điểm lạnh lùng của BP chợt lộ ra trước mặt hắn. “Âm thanh gõ cửa thấp như vậy, ta đoán ngay là cậu.” Hắn háng giọng một cái rồi tiếp tục nói. “Cậu có biết, không được làm phiền mỗi khi ta bận?”

Keith không biết điều này, nhưng vẫn lập tức đáp chất. “Bị người khác làm phiền, anh không thể làm việc được sao? Thảo nào anh cứ mãi đứng ở vị trí thứ hai.”

BP sắc lẹm đôi mắt cảnh cáo, lại không quyết định tranh cãi thêm với Keith mà đẩy cửa rộng hơn để mở lối cho hắn vào phòng.

“Có chuyện gì sao?” Khi BP đã ngồi tựa vào mép bàn, còn Keith bao giờ cũng ngồi đang yên vị ở chính giữa căn phòng, BP bắt đầu mở miệng hỏi, kèm theo thái độ không quá tò mò nhờ việc hắn đã đoán biết được phần nào đó lý do Keith tìm đến.

“Thưa quý ngài,” Keith ngay lập tức vào thẳng vấn đề. “Tôi vô-cùng-ghét việc quý ngài lợi dụng Cherry hết lần này đến lần khác.” Cho dù là trước đây, hắn đã lợi dụng cô như thế nào, hắn cũng không thể ghét bản thân mình như ghét BP được.

BP bật cười, trả lời một câu chẳng hề ăn nhập gì với đề tài. “Xung quanh White Nathan toàn là những con người thẳng thắn.”

Trông thấy Keith vẫn đang hăm hăm đội câu trả lời thích hợp của mình, hắn cười lớn thêm tiếng nữa. “White Cherry đã là người của ta, ta có quyền sai bảo cô ta, cho dù là đi thanh trừng cả một gia tộc mà ta không ưng ý.”

“Tuyệt.” Keith nhún vai cười mỉa, không để lộ vẻ tức giận của mình ra ngoài mặt khi hắn cảm thấy thật sự không cần thiết. “Cherry muốn thoát khỏi cuộc sống giết chóc bằng cách kết liễu mạng sống người cha ruột của mình, anh có tin rằng, cô ta rồi sẽ giết anh... giống như cách mà cô ta đã giết White Nathan?”

Câu nói này của hắn khiến BP ngay lập tức chưa thể mở miệng đáp trả. Hắn tiếp tục nói thêm. “Người chống lưng cho cô ta không khó để tìm kiếm, đặc biệt là khi... kẻ sẵn sàng chết vì cô ta đang đứng đầu cả một thế giới hắc đạo bên ngoài kia.”

“Rất có sức thuyết phục,” BP gật gù. “Nhưng mà, ta biết cách để giữ mạng cho mình, cũng như, kìm cho White Cherry ở mức độ không quá nguy hiểm. Hôm nay cậu tìm đến, vô ích rồi.”

Keith chậm rãi hít vào một hơi, miệng khẽ nhoen. “Không vô ích, anh biết mà, anh đã quan trọng hơn về vấn đề này - sau khi nghe tôi nói. Hay nói cách khác, lời cảnh báo của tôi có trọng lượng với anh.”

“Ta không phủ định.” BP hơi nghiêng đầu. Tuy là không phủ định, nhưng hẳn thực tế vẫn chưa đặt nó làm mối lo ngại hàng đầu. Hẳn không lâu cũng chuyển sang một đề tài khác, khi mà Keith không có hành vi gì chứng tỏ mình sẽ tiếp tục nói đề tài cũ. “Mà, tại sao... cậu với White Cherry lại thân thiết đến như vậy?”

“Anh ghen sao?” Ngay lập tức, hẳn đã để ý thấy sắc thái kỳ lạ của BP.

“Chỉ là tò mò.”

“Không đúng...”

“Ta không yêu White Cherry, chẳng có lý do gì để ghen cả.”

Đúng vậy, BP không yêu Sakura, Keith có thể khẳng định điều này qua ánh mắt kia. Nhưng phảng phất trong không khí vẫn đọng chút mùi vị giấm chua, người tỉnh nhạy như hẳn không khó để nhận ra. “Anh vẫn là đang ghen.” Thật khó hiểu, BP không yêu Sakura lại có thể ghen vì lý do gì khác được chứ?

BP bất chợt cong miệng hơi cười, rồi người khỏi chiếc bàn và chậm rãi tiến lại gần Keith, đôi mắt thì không khi nào thôi hướng đến khuôn mặt hẳn. “Đúng là, ta có ghen...”

Keith nhìn người anh tuấn đối diện một cách chăm chú, chợt linh tính có điều gì đó bất ngờ xảy ra.

Và hẳn đã linh tính chính xác, khi mà BP bỗng nhiên cúi người thật thấp, luồn tay vào tóc và hôn hẳn. BP rất nhẹ nhàng, như sợ rằng một động tác vội vã nào đó cũng có thể làm tổn thương cơ thể đang ngồi im một chỗ ấy.

Keith chẳng lường trước được viễn cảnh mình bị “cưỡng hôn”, chỉ ngồi bất động như khúc gỗ khô. Cũng do từ trước đến nay, hẳn chưa bao giờ rơi vào thế bị động đến như vậy, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Môi và lưỡi cả hai gặp nhau, hẳn bỗng nhận ra bản thân quá gượng gạo mà chẳng hề đáp trả, để mặc BP muốn-làm-gì-thì-làm. Thật lạ là, mọi suy nghĩ đàn ông trong con người hẳn bỗng trôi tuột vào trong không khí.

“...nhưng mà,” Dứt nụ hôn, BP đẩy đưa đến Keith một ánh nhìn đầy vẻ ôn nhu. “, ta ghen là vì em.”

“...” Keith cảm thấy đầu óc oang oang, thậm chí vẫn chưa hề khép miệng lại.

“Em là bi, ừm...ta biết.”

“Bisexual? Không,... *trước giờ* tôi chỉ yêu con gái mà thôi.”

BP hơi cau mày, hẳn đã biết được tiểu sử tình trường của Keith. Nhưng thực chất đó đơn giản chỉ là sở thích làm tình với con gái, còn người hẳn yêu...chỉ có một, là Sakura. Mà yêu một người như vậy chẳng đủ chứng tỏ hẳn không phải lưỡng tính. BP vẫn duy trì chất giọng ở trạng thái nhẹ nhàng. “Vậy...em có *ghê tởm* nụ hôn vừa rồi của ta không?”

“...”

Sự im lặng này khiến BP ngoác miệng ra cười tươi. “Được rồi, chóng khỏe lại nhé, ta chờ em.”

“Tôi không phải thể loại dễ dàng để anh đùa cợt đâu.” Keith nhú mi tức giận nhìn hẳn cảnh cáo trước khi tự lặn xe rời khỏi phòng.

Trong căn phòng chỉ còn lại BP, hẳn nửa cười nửa không, lẩy ngón tay cái miết miết nhẹ vào môi mình. “Đùa cợt sao...?”

.

Keith lặn xe trở về vị trí cũ, cạnh hồ bơi trước căn phòng dành riêng cho hẳn. Sakura có lẽ vẫn đang hì hục trong nhà bếp để chuẩn bị món bánh. Một mình và tĩnh lặng như thế này, hẳn chợt nhớ đến nụ hôn ban nãy.

“*Vậy... em có ghê tởm nụ hôn vừa rồi của ta không?*”

Câu trả lời của hẳn: không hề. Đây là lần đầu tiên trong đời, hẳn được một người đàn ông hôn. Mọi cảm xúc của lần đầu thật ngỡ ngàng, thật lạ lẫm. Hẳn không những không ghê tởm, mà còn cảm thấy nụ hôn ấy rất ngọt, và mong muốn được nhận thêm nhiều sự ngọt ngào ấy hơn. Hiện tại, khuôn mặt cùng ánh mắt hẳn đồng loạt lên vẻ của một con người đầy tâm sự.

Không quá lâu sau, tiếng bước chân phía xa vọng lại, lôi kéo Keith thoát khỏi những suy nghĩ chẳng đâu vào đâu. Sakura không nhanh không chậm tiến về phía hẳn, trên tay là một đĩa bánh kếp với những sợi khói bay bay vào trong không khí, từ xa đã có thể nghe thấy mùi thơm. Tuy là nhìn thấy cô,

nhưng hắn vẫn chưa thể nào cười nổi.

“Của anh.” Sakura đưa đĩa bánh đến trước mặt hắn, vẻ chào mời. Keith không ngần ngại cầm ngay một miếng rồi đưa lên miệng nếm thử.

“Bé Cher này, được đó.”

“Thật ư?”

Keith giơ ngón tay cái về phía cô. Thật sự thì nó không quá ngon, nhưng không đến nỗi tệ. Sakura cũng bắt đầu ăn thử do chính mình nấu, rồi tự mình cười vì thành quả của bản thân. “Tôi chỉ là nấu ăn tệ lần đầu thôi, vậy mà Kuro không cho tôi cơ hội lần hai.”

Keith hơi cười, đang tay tò ý để cô ngồi lên đùi mình. Sakura làm theo, nhưng đôi mày lại hơi nhíu lại vẻ nghi ngờ. “Trông anh lạ lắm, Keith.”

Suy nghĩ thêm một lúc, Keith cũng nhui nhủ lông mày bắt đầu bộc bạch. “Em thấy tôi giống gay không?”

“Dĩ nhiên không. Nếu là gay thì anh đã chẳng thèm đụng vào người nữ nhân, huống chi là... yêu tôi.” Sakura vừa nhai nhồm nhoàm miếng bánh, vừa cười khảnh khách, rồi lại tỉnh ý nhận ra điểm bất thường. “Có ai nói như thế với anh sao?”

“Một con khi ngu ngốc mồm meo.” Hắn trề môi ra vẻ khinh khỉnh, nhưng sau đó lại nhìn đi mông lung. “Cũng không hẳn...” Sau hồi lâu trầm ngâm, hắn cất giọng nho nhỏ đủ nghe. “Tôi không hiểu lắm về các khái niệm...em giải thích cho tôi nghe thử xem..”

“Anh muốn bắt đầu từ?”

“Bisexual?”

“Lưỡng tính?...Ừm, có thể hiểu như thế này...” Sakura lại nhai thêm một miếng bánh, dường như là bánh để cô nấu cho một mình mình ăn vậy. “Thay vì chỉ yêu người khác giới như người bình thường, chỉ yêu người cùng giới như les và gay, bisexual có thể yêu cả hai giới, còn tùy thuộc vào lựa chọn của họ. Người ta gọi là ái nam ái nữ ấy.” Lời giải thích vô cùng chi tiết và dễ hiểu.

“...” Keith ôm đầu Sakura, ép cô phải gục đầu vào cổ mình. Cũng bởi, hắn không hề muốn cô nhìn thấu rõ nét trầm tư trên khuôn mặt bản thân.

“Có người đang đến.” Sakura vẫn ngồi im trong lòng hắn, duy chỉ có cái miệng là hoạt động. Keith sau khi nghe lời cảnh báo cũng phóng mắt xung quanh dò tìm, rồi hắn chợt nhìn thấy BP, khuôn mặt không bao hàm ý cười nào. Nhận ra bản thân bị phát hiện, BP chậm chậm tiến lại vị trí của cả hai.

Hắn nắm lấy cổ tay của Sakura, khi mà cô lúc này cũng đã ngốc đầu dậy. “Tôi cần cô rồi, đi thôi.” Sau khi nói ra câu nói đó, hắn liếc mắt ngang qua Keith đang bất động một chỗ, ánh nhìn suốt từ nãy đến giờ vẫn chăm chăm vào mình.

“Tôi tự đi!” Sakura tức giận giằng thoát khỏi tay hắn, cẩn thận đặt lại đĩa bánh kếp lên đùi Keith rồi mới cùng BP rời đi. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Keith vì cảm thấy bản thân thật nhục nhã. Nhưng Keith bởi quá chìm đắm vào cảm xúc của bản thân nên không nhận ra điều đó.

Bị bỏ lại một mình, Keith chậm rãi đưa mắt đến đĩa bánh, và chậm rãi cầm lên rồi cắn một miếng thật to, chậm như động tác của một con robot gần hết pin. Cũng là chưa bao giờ hắn cảm thấy mình yếu đuối đến độ tui thân và sắp khóc tới nơi.

Thật trớ trêu khi, lần đầu tiên trong 23 năm sống trên đời, hắn mới nhận ra được giới tính thật sự của mình...

...

2 năm sau.

Cuộc sống của Keith trong hai năm vừa rồi đã không có quá nhiều điểm nhấn. Hắn suốt ngày vẫn chỉ quanh quẩn bên Sakura, BP, máy tính, và cái xe lẫn. BP bỗng đối tốt với hắn hơn kể từ lần hai người trao nhau nụ hôn trong căn phòng đọc sách ấy. Tuy là không quá được thể hiện, nhưng Sakura vẫn nhạy bén suy diễn, và thường đặt câu hỏi với cái cau mi nghi ngờ.

“Keith à, anh lạ lắm, cả BP hắn ta cũng vậy. Hai người đều thật lạ.”

“Em thử nói xem, tôi có gì để lạ?” Chuyện về giới tính thật của mình mà Keith vừa nhận ra hai năm trước, hắn chưa một lần nào chia sẻ với Sakura, mặc cho mối quan hệ của cả hai đã thân thiết đến độ không ai sánh bằng. Vì vậy, hắn không thích Sakura trông như đã đoán ra được gì đó.

“Không hẳn... nhưng nhìn chung vẫn lạ.”

“Này đồ ngốc!” Hắn dẫu môi rủa. “Tôi là con người đa nhân cách mà.”

“Anh mới là đồ ngốc! Đa nhân cách thì đã sao? Trông anh hiện tại chẳng có vẻ gì là đa nhân cách cả.”

Và thế là, cuộc cãi vã của “những đứa trẻ” cũng đến hồi bắt đầu.

Trong những năm này, đáng ghét nhất là sự xuất hiện của BP mỗi lần cả hai đang ngồi cùng nhau cạnh bể bơi trước cửa phòng Keith. Luôn có cảnh tượng BP kéo Sakura đi và bỏ mặc hắn ở lại một mình. Những lúc như vậy, hắn không kìm được lòng mà thầm rủa BP là một con ác quỷ.

Nước hồ đen đục vì thứ ánh sáng tinh khiết từ trăng cao đã bị mây mù giăng tan đầy trời che lấp. Trong khung cảnh hoặc huyền ảo, sẽ rất cô độc nếu chỉ có một mình Keith. Nhưng thật may, Sakura cũng ở ngoài này cùng với hắn.

“Sắp mưa rồi, anh có muốn vào nhà không?” Ngồi trong lòng hắn, Sakura thủ thi nhỏ. Nhìn bầu trời đen kịt như vậy thật dễ khiến người khác mất đi cảm xúc.

“Ồ... Không cần.”

Sakura ngóc đầu lên nhìn sự lạ lẫm của Keith độ chừng hai ba giây, rồi lại gục xuống ngực hắn. Biết cô tiếp tục nghĩ mình đã thay đổi, hắn chỉ cong miệng cười, nối tiếp bằng một chủ đề khác. “Tôi bị ‘cắm dục’ lâu như vậy, thật khó chịu.” Hắn lấy tay xoa xoa nắn nắn cô từ trên xuống dưới. “Đêm nay, em giúp tôi chứ?”

Sakura cười nheo, chồm người lên một chút để vịn tay vào cổ hắn, bắt đầu một câu nói lêu lổng. “Nếu anh không chê cơ thể tôi.”

“Em đồng ý? Dễ dàng như vậy?” Hắn tóm lấy eo cô. “Tôi có cảm giác là em đang thương hại tôi.”

Sakura mỉm cười không phản bác. Nhưng nếu dùng từ thương hại thì hơi quá. Cô chỉ là muốn làm gì đó sau bao nhiêu rắc rối đã gây ra cho hắn mà thôi. Bây giờ, cho dù cô có giữ kẻ thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.

Trông thấy gương mặt người con trai mình đang ôm ấp bỗng trùng xuống, cô nhưn người cao hơn, dẫn dụ hắn cùng bản thân chìm đắm trong một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng. “Tôi cũng muốn thử trải nghiệm cùng anh.”

Tuy vẫn không vui, nhưng tâm trạng hắn đã khá lên được phần nào sau khi nghe lời thú nhận của cô. “Là em nói đấy nhé!”

Hắn giữ chặt eo cô, hôn sâu hơn nụ hôn ban nãy.

“White Cherry!” Bỗng BP lại xuất hiện, Sakura thề đã chẳng “nghe” được hắn đã đứng ở đó từ khi nào. “Em đi theo ta.”

Sự xuất hiện của kẻ thứ ba khiến mặt mũi cả hai người ngồi đó đều sa sầm đi. Sakura đứng dậy, hôn lên trán hắn thay cho lời chào cuối trong ngày. “Xin lỗi, hôm nay không được rồi.”

“Tôi đã chờ em lâu như vậy, chờ thêm một bữa đầu có chết.” Hắn nháy nháy mắt chăm chọc. Đợi khi hai cái bóng kia đi khuất, thay thế nụ cười tươi tỉnh vừa rồi là một nụ cười khẩy. Lưới tình này giăng ra, hắn đã không còn con đường thoát mất rồi...

Bất ngờ, hắn cảm thấy đuôi mình - vị trí Sakura vừa ngồi có chút *tê tê*, nhưng hắn đã không bận tâm lắm về nó, chỉ chừa chỗ cho những mối bận tâm ở cảm xúc chảy tràn trong lòng hiện tại.

Ngoài trời không lâu bỗng ào ào đổ mưa, mang theo luân trầm nặng nề của nhân gian đến nơi này. Hắn ngửa cổ lên trời, để từng hạt mưa to rơi bộp bộp vào mặt mình, mát rượi, nhưng cũng đau rất... Không những thế, bên cạnh những hạt mưa mát rượi kia, đã có những *hạt mưa* ấm nóng khê lẩn lẩn trên đôi má bầu bình ấy.

...

Trên đây hành lang hun hút có mái nhà làm bằng kính với những hạt mưa tấp nập xô vào rồi lăn thành dòng xuống theo độ nghiêng của mái, Sakura chậm rãi đi phía sau BP, lòng bồi hồi không rõ Keith có vừa chạy mưa kịp hay không.

Rồi chợt Sakura cảm thấy lạ khi lối đi của cả hai là đến phòng sách, chứ không phải phòng ngủ. Thắc mắc này chưa tiện hỏi ra, cô cứ bước như thế xem hắn muốn làm gì.

BP đưa cho cô một tập tài liệu lúc hai người đã bước vào trong phòng đọc sách. “Danh tính của người cô sẽ thay ta thương lượng, ở Trung Quốc.” Hắn trầm trầm giọng.

“Tôi sẽ phải đi ngay trong đêm?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là nhờ Sakura thực thi việc này, vậy mà cô đã cứ tưởng... Và có lẽ Keith đã có chung suy nghĩ với cô.

BP biết Sakura và ai kia vừa hiểu nhầm hành động của mình, vì đây là chủ ý được hắn dựng sẵn. Hắn chỉ hơi cười, đồng thời hỏi nhẹ. “Ta đã chuẩn bị chuyến bay cho em rồi, em có lẽ phải đi một tuần.”

Sakura không khựng dù ngoài trời lúc này mưa khá to. Điều duy nhất níu kéo cô không muốn làm nhiệm vụ này là Keith, thật khó xử khi cô phải bỏ mặc hắn một mình.

“Còn Keith?”

“Ta sẽ *chăm sóc* cậu nhóc.”

Sakura suy nghĩ một hồi cũng gật đầu đồng ý, “Gửi lời tạm biệt đến anh ta giúp tôi.”, rồi rời đi ngay sau đó.

.

Keith trở về phòng và tắm rửa thật sạch sẽ, hắn không muốn nhiễm bệnh khiến Sakura phải lo lắng. Công việc này có đôi chút khó khăn với đôi chân không được việc của hắn mà không có ai giúp đỡ. Kết quả là hơn nửa tiếng sau, hắn mới từ phòng tắm trở ra.

Tiếng gõ cửa thu hút sự chú ý của Keith. Tuy không hề nghi ngờ an ninh nơi đây, nhưng hắn vẫn thủ sẵn súng, chuẩn bị tinh thần cảnh giác cao độ rồi mới ra mở cửa.

Thật bất ngờ khi BP xuất hiện trước mặt hắn, tóc tai rũ rượi nước mưa ôm lấy từng góc cạnh trên khuôn mặt, quần áo cũng dính chặt trên cơ thể để lộ body săn chắc không thể không thu hút sự chú ý của Keith.

“Anh...?”

“Ướt hết rồi, em có cho ta vào trú mưa không?” BP cười cười giả hoạt. Sống trên đời bao nhiêu năm, Keith thừa hiểu nụ cười kia đều là mang ý không tốt. Nhưng, hắn liếc mắt trông ra ngoài khuôn vờn - nơi có những giọt mưa trắng xóa thì nhau rơi âm ỉ xuống nền cỏ.

Người đàn ông này, cố ý để cơ thể mình bị ướt. Hắn có thể tính ý nhận ra, nhưng chẳng hiểu vì sao, hắn lại mở lối cho BP vào trong phòng. Có lẽ là vì hắn vẫn còn bất ngờ vì sao BP lại có mặt ở đây vào lúc này.

Trong khi BP giúp Keith đóng cánh cửa, Keith nhú nhú mày cất giọng hỏi. “Chẳng phải anh và Cher...?”

“Tôi và cô ta như thế nào?”

“Không.” Hắn nhún nhún vai. “Vậy bé Cher đang ở đâu?”

“Đi Trưng Khánh rồi. Cô ta gửi lời tạm biệt đến em.”

Vội vã như vậy sao? “Đi trong bao lâu?”

“Một tuần,” BP lặng lẽ chú tâm đến từng cảm xúc trên gương mặt baby kia lúc này, nhưng ngoài cái nhú mày ngạc nhiên thì Keith chẳng tỏ thêm thái độ gì cả. “hoặc hơn.”

Keith sẽ tập làm quen với khoảng thời gian không có Sakura bên cạnh, chắc chắn là thế rồi. Nhưng dù là một tuần, có lẽ hắn cũng sẽ cảm thấy nhớ người con gái đó rất nhiều đây. Ngay sau cuộc gặp mặt này kết thúc, hắn phải điện thoại yêu cầu cô mua thật nhiều quà cho mình mới được.

Nhớ đến cuộc gặp gỡ hiện tại, sự cảnh giác đã ngay lập tức quay lại với hắn. “Tôi không nghĩ anh từ tể tới mức tìm đến đây chỉ để gửi thay lời chào hỏi? A?”

Lần này hướng mắt đến BP, Keith thấy hắn ta cởi chiếc áo ướt đầm được hơn phân nửa, phơi bày - ừm... - những sợi lông trên khuôn ngực rắn chắc trước mặt mình. Thật kỳ cục! Đây là phòng của hắn cơ mà!

“Em không cần phải phản ứng mãnh liệt như thế khi thấy ta khoả thân đâu. Ta đang rũ bỏ bộ đồ ướt sũng có thể khiến ta cảm lạnh ra khỏi người, không được sao?”

Khoả...? Khoan đã, khoả thân? Mọi thắc mắc đều được giải đáp ngay sau đó khi thấy BP lột bỏ các lớp quần của mình. Tuy động tác hắn không nhanh không chậm, nhưng Keith vẫn cảm thấy quá nhanh để khiến hắn có thể chết trận.

“Anh... dừng lại! Đây là phòng của tôi?”

“Có chuyện gì với phòng của em sao?”

“Anh định làm gì?” Keith ổn định chính mình, mũi hắn dù không thính cũng có thể ngửi thấy mùi nguy hiểm lan toả dày đặc trong không khí. Ấy vậy mà hắn chỉ vừa giương súng lên, BP đã đá bay nó trong trạng thái trần như nhộng.

Dù mặt dày đến đâu, máu xấu hổ của Keith vẫn được hiện rõ mồn một trên mặt. Keith cảm thấy hai gò má của mình đã nóng ran, hắn chột thẩn thẩu câu nói vô quyết dày có móng tay nhọn. Ngày hôm nay, hắn đã được thỉnh giáo một bộ mặt dày hơn mặt mình gấp trăm ngàn lần, dày hơn cả đế giày độn nữa.

“Tôi ư? Tôi muốn một bước tiến trong mối quan hệ của chúng ta.”

“Ý anh là...?” Keith chỉ là đang giả vờ, đang giả vờ. Thực chất, hắn quá “sành đời”, và hắn không phải chưa từng dùng câu nói này để gạ gẫm một cô bạn gái nào đó lên giường cùng mình.

Keith kinh hoàng khi thấy BP trần như nhộng đang tiến lại gần. Lần đầu tiên trong đời, hắn không biết bản thân nên làm gì với tình huống này. “Anh... tôi

là con trai mà, không được đâu.”

Câu nói ấy không hề lọt qua lỗ tai BP, hần bế xốc Keith lên. Dù cơ thể này có nặng hơn Sakura vài chục cân, nhưng đối với hần vẫn là đủ sức. “Em chẳng phải nói mình bị cảm ứ và thật khó chịu sao? White Cherry đi rồi, tôi sẽ là người thay cô ta.”

“Anh...” Keith muốn chống đối, nhưng không cách nào. Một Keith khoẻ mạnh ngay cả Sakura nhỏ con cũng không bao giờ đánh bại nổi, huống chi là một Keith tật nguyên rơi vào trong tay BP. “Tôi có cảm giác anh đang sỉ nhục Cherry và đùa bỡn với tôi vậy.” Hần lúc này đã nằm im, để mặc cho cơ thể kia vấy trộm lấy, ánh mắt sâu sắc những tia tổn thương đau đớn.

“Không,” BP liếm nhẹ vành tai Keith, hơi âm lan toả khiến hần phải rùng mình. “Ta yêu em, từ cái nhìn đầu tiên. Chưa bao giờ diễn ra sự đùa bỡn nào cả, ta cốt chỉ là mượn White Cherry để khiến em phải ghen mà thôi.”

Keith im lặng một lát, trái tim chợt nhảy loạn xạ trong lồng ngực, trên hết là nỗi rung động vô bờ. Nhưng sự gắn bó với Sakura không thể khiến hần thôi nghĩ về cô. “Anh thật tàn độc với Cherry?”

“Cũng không, vì cô ta đáng là một con mồi - cô ta nợ em, và cô ta cần phải khiến em hạnh phúc.”

Keith nhìn sâu vào đôi mắt ngập tràn lửa tình ấy, cảm thấy đáp lại nụ hôn của hần, đáp lại chuyện đang diễn ra này không còn quá khó khăn nữa. “Tôi, không biết... dường như tôi cũng yêu anh?”

“Phải, em cũng yêu ta...”

Mưa ngoài kia vẫn chẳng hề thuyên giảm đi một hạt, nhưng là trời không sấm. Một cơn mưa rào cùng hai ngọn lửa nhỏ trong căn phòng bắt tay nhau thêu dệt lên một bức tranh tình yêu đầy màu sắc, có thể chống chịu lời lẽ nặng nề của người đời và gieo rắc trong mình một niềm hạnh phúc mới, một bước ngoặt mới về tình yêu và lẽ sống.

...

2 năm tiếp.

Mối quan hệ của cả hai trong hai năm này ngày một thăng hoa. Dù vậy cũng chẳng ai có thể biết được, ngay cả Sakura. Keith không tiện miệng nói ra và xem đó như bí mật của riêng mình, không thể chia sẻ. Có gì sai, khi trong lòng mỗi người đều giữ riêng cho mình một bí mật? Keith không nói, BP lại càng không. Vì vậy mà chuyện đó trong hai năm vừa qua, cô đã chẳng hề biết.

Không phải cô không tinh ý, là họ che giấu quá kỹ.

Sakura đẩy xe lăn giúp Keith đến câu lạc bộ thể hình gần nhà. Trải qua 4 năm rồi, đây không phải lần đầu tiên họ ra đường, nhưng những ánh nhìn của con người hiếu kỳ liên tục liếc qua hai người bọn họ. Có thể trong thâm tâm mọi người suy diễn rằng, họ là một cặp, người con trai không may gặp tai nạn, người con gái vì quá yêu nên ở bên cạnh chăm sóc cậu cả đời.

Thật sự rất giống.

Trông theo những ánh mắt thương hại kia, đầu đó trong Keith bỗng cảm thấy mình là một gánh nặng.

“Đến rồi.” Sakura ân cần nói. “Tôi đi đăng kí luyện tập, anh ở đây chờ nhé?”

Đợi cái gật đầu xác nhận của Keith, cô lập tức đi ngay.

Ngay khi cô rời đi không lâu, có mấy tên con trai tập thể hình ở đây có lẽ đã lâu - cơ bắp người nào người nấy đều lực lưỡng cả - đang nói chuyện phiếm. Sẽ chẳng có gì đáng để ý nếu như nội dung cuộc trò chuyện không liên quan đến hần và cô. “Một cô gái yếu ớt cùng một người con trai *khuyết tật*, đến câu lạc bộ thể hình để làm gì nhỉ?”

Hần xem những câu từ kia là một lời xúc phạm. Nhưng bởi được Sakura gắn mác giới không chế cảm xúc nhất hành tinh, hần quyết định lơ đi, không thêm gây sự. Ấy vậy mà họ vẫn không để yên cho hần ở câu thứ hai. “Chắc là đến để học tư thế làm tình với đôi chân không được việc đó.”

Nếu có bài học đó thật, chắc chắn Keith sẽ đăng kí. Nhưng từ miệng tên ấy ắt hẳn không thể chui lọt qua lỗ tai hần. Hần không mở miệng vì cảm thấy phung phí nước miếng khi nói với bọn họ. Hần chỉ tiện tay cầm lấy cục tạ nhỏ gần đó và ném vào mặt kẻ kia. Máu mũi phun phún tuôn ra như nước chảy, có lẽ rất đau, hần thậm chí cảm thấy.

“Shit!” Tên ấy điên cuồng lao tới Keith, đồng thời cầm theo một cục tạ khác hòng trả đũa. Hần nhanh chóng lách né tránh. Ngồi xe lăn trong bốn năm, sẽ chẳng ai không thành thạo điều khiển nó cả. “Thật là xin lỗi, do tôi vô ý quá!”

“Trông xin lỗi là được sao?”

Keith cúi đầu xuống, né thành công một cục tạ bay vèo trong không khí và định tấp vào mặt mình. Ở lần tiếp theo, hần dùng tay chặn lấy. Bàn tay kia trong bốn năm vừa rồi chỉ bấm máy tính là chủ yếu, không hoạt động nhiều nên sức lực dụng được ít nhiều tiêu giảm, nhất là đôi phượng nặng hơn trăm cân với cơ bắp đầy mình, nên cục tạ ngày một được đẩy mạnh hơn tới mặt hần.

Nếu được suy nghĩ lại, hắn sẽ chờ Sakura xuất hiện rồi mới ném cục tạ kia vào mặt tên ấy sau.

Vừa mới nhắc đến người, người đã thực sự xuất hiện.

Sakura nắm lấy cục tạ, hợp lực cùng Keith kim sức đối phương. Mà không cần hắn, một mình cô cũng đủ khả năng. “Cút đi.”

Trong giây tiếp, hắn bỗng cảm thấy bản thân thật bất tài vô dụng, ngay cả trường hợp này cũng phải nương nhờ vào cô.

“Mày mới là người phải cút.” Tên ấy gân cổ lên, liếc xuống nhìn cô cảnh cáo, không quan tâm cô có phải là con gái mà đã quá táo. Cũng phải, bị như vậy, thái độ của hắn đã được xem là bình tĩnh rồi. Cái mũi kia nếu không phải bằng sắt thép thì có lẽ đã gãy. “Em này làm tao như thế này, tao phải dạy nó một bài học.”

Keith không nhịn được bật cười khanh khách, trong ánh mắt lại nhuộm màu cay đắng. Nó được thu toàn bộ vào mắt Sakura, chính cô cũng cảm thấy khó chịu khi người ngoài hết nghĩ cô là người yêu của hắn, lại nghĩ cô là chị của hắn. Xem nào, hắn đã 26, và sắp bước qua cái tuổi 27, vậy mà bộ mặt kia lại đi tỏ cáo hắn chỉ mới 16, hoặc nhỏ hơn. Nếu có ai hỏi hắn có thích như vậy không, cô rất muốn lanh chanh trả lời thay: không hề.

“Chị à.” Keith lấu linh gọi, trung ra bộ mặt hài hước. “Là bọn họ nói xấu chúng ta đó ạ.”

Sakura nhíu mày liếc qua Keith một chút trước khi cay nghiệt dừng lại ở bọn họ. Cô thừa biết bọn họ “nói xấu” về vấn đề gì.

Người hiểu kỳ đến nhau lại xem ngày một đông, Sakura muốn tách khỏi trung tâm của sự chú ý bèn nói. “Tôi đăng kí rồi, chúng ta vào luôn chứ?” Keith có thể muốn cùng cô đùa về cách xưng hô, nhưng cô không rảnh rang đến nỗi đem chuyện đó ra đùa như hắn.

Keith nhún vai một cái, tỏ thái độ ngoài này chẳng còn gì để níu giữ hắn. Dĩ nhiên trước khi Sakura đến đẩy xe lăn cho hắn, kẻ kia đã lập tức ngăn cản.

Nhưng Sakura còn chưa mở miệng đáp trả, đã có một kẻ lạ mặt nào đó chĩa súng vào đầu hắn ta, khiến hắn ta ngay lập tức cầm bật, hai tay giơ lên đầu. Cả Sakura cùng Keith đều khó hiểu nhìn kẻ xuất hiện đột ngột kia.

Hắn thận trọng gật đầu chào họ. “White tiểu thư, White thiếu gia, thực xin lỗi vì đã đến trễ.”

Cả hai bọn họ cùng lúc nhìn nhau, trong ánh mắt cô không thể không chứa đựng tia nghi ngờ. “BP từ khi nào đã quan tâm anh tới như vậy?”

Keith nhún vai, cổ tình chỉnh lại. “Là quan tâm chúng ta mới đúng.”

Sakura hếch cao một bên mày nhìn Keith đầy thú vị. Cũng là lúc ấy, kẻ mà hai người đang gây sự tức giận gào lên. “Khôn kiếp! Chi là có chút quyền thế đã vội kèn mặt. Tụi mày đợi đó, nếu không ai bảo vệ, nhất định tao sẽ đánh cho tụi mày bầm dập!”

Vốn Sakura đã muốn cho hắn ta đi trong yên lành, nhưng có dịp để chứng-mình-lời-nói-vừa-nãy của mình, cô chậm rãi tiến đến trước mặt kẻ nọ. Ánh mắt chết chóc của Sakura đột nhiên khiến hắn ta muốn rút lại những câu từ vừa thốt ra.

Sakura nhếch môi cười một cái, rồi bỗng quay lại nhìn Keith, mặt vẫn duy trì được nhiều điểm thú vị. “Anh muốn nói là... ‘chúng ta’?” Dù là hướng mắt đến Keith, nhưng cô vẫn thẳng tay đâm trúng chiếc mũi gãy của kẻ nọ mà không để cho hắn ta có cơ hội trở tay.

Hành động của Sakura chứng tỏ cô không cần bất kỳ sự bảo vệ nào. Cũng như, người cần bảo vệ duy nhất ở đây là Keith. BP biết rõ cô mạnh, chắc chắn sẽ chỉ nhờ người đến yểm hộ giúp cô bảo vệ Keith mà thôi.

“Thôi nào...” Hắn cười một tiếng, gỡ bỏ không khí căng thẳng. “Dù sao tôi cũng đáng được bảo vệ nhất ở đây mà.” Rồi hắn vội lèo lái qua một vấn đề phát sinh khác. “Nhưng hắn làm vậy chẳng khác nào không tin tưởng khả năng bảo vệ tôi của em” - Và dù là cô đang né đòn của đối thủ, hắn vẫn luyện thuyên không ngừng.

“Đừng vậy.” Sakura bày tỏ bộ mặt không khâm phục, thế nhưng không phải dành cho đối phương. Cô đá hắn một cái vào ngực, làm hắn văng vào máy chạy bộ phía sau, rồi cất giọng nói tiếp. “Tôi có thể đánh bại mười tên như hắn, hoặc hơn nhiều. Mà thôi, có người bảo vệ cũng tốt.” Chi là cô không chịu được khi ai đó - cụ thể là kẻ bị gãy mũi kia - nói mình vô dụng, chỉ biết dựa dẫm vào kẻ khác.

Bảo vệ chạy đến định can ngăn, nhưng sau khi bị kẻ lạ mặt ban đầu chặn đường, rồi nói nói gì đó - có thể là dựa trên quyền lực của BP để đe dọa, tên bảo vệ ấy cũng biết đường rút lui.

Kẻ kia bị đánh cho toi tã, ngoài tức giận thì hắn ta vẫn sợ. Hắn ta càng trở nên kinh hãi hơn sau khi nghe cô nói. Lần đầu tiên trong đời, hắn đứng phải mà nữ đáng sợ rồi.

“Nhưng mà vẫn là, anh không giấu tôi được thứ gì lâu đâu.” Sakura tha cho kẻ kia, phóng mắt đến Keith, với vẻ mặt thấu hiểu nhất có thể.

Hắn vẫn ung dung khoanh tay, để yên cho Sakura đẩy xe giúp mình, cô nói như vậy đồng nghĩa với việc cô chưa biết gì mà chỉ mới lọ mọ đoán ra.

Cả hai đến một gian phòng thể hình khác. Phòng khá nhỏ, lại đối với số lượng hai người là quá rộng. Những kẻ vừa nãy tập ở đây đã chuyển ra ngoài hết. Người ta huy động lực lượng đóng cọc sắp xếp dụng cụ, chẳng mấy chốc sau, căn phòng đã chuyển thành một phòng tập nửa thể hình, nửa chức năng.

Nơi đây cũng có dụng cụ hỗ trợ tập luyện chức năng, nhưng vì ít kẻ thương tật vào - cũng bởi lý do sợ bị bắt nạt như Keith lúc này - nên chủ cho cất hết đi, phòng lúc cần đến. Sakura sở dĩ chọn nơi đây vì nó gần nhà, và khi cô luyện tập thể hình thì cũng có thể ở cùng một chỗ với hắn.

“Anh đứng dậy xem nào.” Cô nắm lấy tay Keith, tiếp cho hắn một điểm tựa.

Hắn làm theo lời cô, sau khi đã giữ cho cơ thể đứng vững, hắn chậm rãi nhấc chân và tiến lên phía trước một bước, động tác nặng nề như robot. Đến bước thứ hai, hắn loạng choạng khụy xuống, bắt buộc Sakura phải đỡ lấy.

“Đừng vội, chân anh sắp lành rồi.”

Keith chỉ ừ một tiếng. Vì biết chân mình sắp khôi phục bình thường, hắn mới trở nên phấn khích như vậy. Đạo bừa ở nhà, hắn đã có thể tự bước hơn năm bước mà không cần chống拐杖, cũng như Sakura phải đỡ.

Cô giúp Keith tiến đến con đường luyện tập chân. Hắn vịn vào hai tay vịn ở hai bên, nhích từng chút từng chút một về phía trước, thực hiện xong một lượt, hắn lại tiếp tục xoay người trở lại và bước tiếp, bước cho đến khi nào hai tay hai chân mỗi như mới chịu thôi.

Sakura khoanh tay trông theo hắn, nhìn nhận sự tiến bộ đích lên từng chút một của đôi chân hắn. Ngày này qua ngày khác, Sakura đều đưa hắn đến căn phòng này tập luyện, chăm chỉ miệt mài mặc kệ mồ hôi rơi. Đôi lúc, hắn thả tay vịn, để chân một mình bước đi, được vài bước lại phải vịn trở lại. Có khi đang đi, hắn bỗng khụy xuống vì quá mỏi mệt. Sakura thấy được sự nỗ lực kinh người nơi hắn, liên tục khích lệ và trấn an. Chính cô cũng cảm thấy hồi hộp thay, nhưng vẫn phải luôn miệng bảo hắn: Đừng vội.

Nhìn vào máy chạy bộ, Keith thầm đếm ngược thời gian cho đến khi hắn tập luyện trên nó.

Đến một hôm, BP uỷ thác Sakura qua Châu Phi một chuyến. Sakura chẳng còn cách nào khác ngoài việc phải làm theo. Sở dĩ hắn làm vậy là muốn “đuổi” Sakura đi, để hắn là người duy nhất ở bên cạnh Keith trong những tháng ngày chiến đấu này, cùng Keith chờ đến ngày hắn có thể tự bước đi trên đôi chân của mình.

Rồi ngày đó cũng tới.

Phải nói là bất ngờ như thế nào, khi mà trong một buổi sáng tinh khôi, Keith đi bộ đến trước căn phòng của BP, mỉm cười đầy vẻ hạnh diện.

“Thực sự là ổn chứ?” BP nghi ngờ hỏi lại lần cuối, miệng nửa cười nửa không nhưng ánh mắt đã mang đậm ý cười. Cái gật đầu của Keith ngay sau đó khiến hắn phá lên ha ha.

Vậy là sau hơn 4 năm ròng rã, đôi chân khoẻ mạnh cuối cùng cũng trở lại với Keith.

...

Máy bay hạ cánh, Sakura lập tức trở về “nhà”. Vì hoạt động bí mật nên cô không có kẻ tiễn người đưa, chỉ một mình lặng lẽ xuyên qua ánh nắng ban mai bước về căn biệt thự của BP.

Biệt thự của hắn được thiết kế theo lối khép kín. Bốn dãy nhà cao bao bọc một căn vườn rộng rãi ở chính giữa, xung quanh là hàng rào cùng các lá chắn phòng ngự như một khu căn cứ. Nơi đây có cả trăm phòng, và BP luôn thay đổi chỗ ngủ thường xuyên, di động tung tích để kẻ thù không thể nào lần mò mà tới giết được hắn lúc nửa đêm - những kẻ thù có năng lực vượt qua các lá chắn của hắn.

Sakura không phải đến phòng BP thông báo tình hình ngay, mà là tìm đến phòng Keith, xem hắn như thế nào sau vài tháng không gặp mặt.

Và kết quả thật bất ngờ...!

Sakura há miệng nhìn vào trong căn phòng cửa không khoá, nếu cô có cầm theo một thứ gì đó trên tay, e rằng thứ đó cũng đã rơi xuống đất. Cũng bởi cảnh tượng cô vừa gặp phải... thật sự rất đáng kinh ngạc.

Hai cơ thể người con trai trần trụi trên chiếc giường ga trắng đang dính chặt lấy nhau cho một cuộc hoan ái. Đường như cuộc hoan ái ấy cũng đang chuẩn bị đến hồi kết thúc.

Bị “phá đám”, cả hai người con trai đồng loạt quay ra cửa, đồng thời khựng lại mọi động tác trong một vài giây. Sakura nhanh chóng đóng cửa lại, có lẽ cô đã dùng lực hơi mạnh, khiến cái cửa phát ra một tiếng rầm.

“Oh my God.” Cô nhắm mắt cố làm ra vẻ như cái gì cũng chưa nhìn thấy, nhưng mặt lúc này bắt đầu đỏ đi trông thấy.

Mà hai người con trai trong phòng dường như vẫn đang tiếp tục, cô có thể nghe những âm thanh ám muội từ-trong-trí-tượng-tượng của mình.

Sakura quyết định đứng bất động nơi ấy, người tựa vào tường chờ đợi. Có một vài kẻ làm việc gì đó đi qua rồi đi lại, nhìn cô hơi dò xét. Sakura liếc mắt cảnh cáo, miệng cười không ra hơi. Cô là đang làm cái gì? Trông giống như hủ nữ đi rình rập hai người con trai trong phòng vậy.

Phải mất gần nửa tiếng sau, cánh cửa phòng mới bật mở trở lại. Người ra ngoài đầu tiên là BP, hắn có vẻ tươm tất - ý là trang phục đã được khoác lên gọn gàng, không phóng túng “thả rông” như nửa tiếng trước nữa. Cả hai cùng liếc nhìn nhau, rồi hắn lướt qua cô, không nói một lời nào.

Sakura vẫn cứ thế đứng đó, cô khá bối rối khi nghĩ rằng cảnh tượng bên trong sẽ khá hỗn loạn để có thể bước vào, đặc biệt là chiếc giường. Vẫn là còn trong khoảng thời gian cô đang suy nghĩ có nên vào hay không, Keith đã đến trước mặt cô *với cái xe lăn*.

Cô đang tay ôm, hôn hân thay cho lời chào hỏi sau bao ngày không gặp. “Anh...um, tôi đã rất ngạc nhiên đấy!”

Keith lắc đầu, miệng hơi nhếch nhếch. “Tôi cũng vậy, ngạc nhiên với chính bản thân.”

“Hai người...” Cô nghiêng đầu khó nói, hai ngón trỏ tự động chạm nhẹ vào nhau. “...như vậy lâu chưa?”

“Khá lâu. Xin lỗi vì đã giấu em.”

“Mỗi người đều có một bí mật.” Cô khoanh tay, đôi mắt sắc lém tỏ vẻ uyên bác. Phải, mỗi người đều có bí mật không thể nói ra, ngay cả cô cũng vậy. Mà cho dù hân có trước mặt cô thừa nhận, chắc chắn cô sẽ không tin được, nếu như hân không dùng gương mặt nghiêm túc khẳng định với cô một lần nữa.

“Vậy em có kinh tởm tôi không?”

“Không hề.” Cô trả lời ngay tắp lự, nhún vai một cái chỉ rằng đó là điều hiển nhiên. “Tôi chỉ hơi ghen tỵ... vì anh không còn là của riêng tôi nữa.”

Hân nhe răng cười. “Này Cher bé bỏng, em thật ích kỷ.”

“Ừ, tôi ích kỷ.” Cô khẳng định với vẻ mặt vô tư lự. Nhưng trong lòng lúc này vẫn còn hơi bàng hoàng. Điều bất ngờ nhất với cô là... “Tôi không nghĩ anh... nằm dưới.”

Keith khựng người nhìn cô một hồi, khoe môi hơi co giật, miệng méo vì nụ cười khổ. Hân cũng đâu ngờ được, bản thân bao năm oanh liệt trên tình trường, nay vì một người đàn ông mà phải chịu... nằm dưới. Hân muốn on top từ lâu, nhưng kẻ kia không cho hân một cơ hội lật ngược lên trên, đành phải chịu hành hạ ở phía dưới.

“Không sao...” Sakura vỗ vỗ má hân - đôi má phúng phính ai nhìn vào cũng muốn nựng. “...gian xảo mỹ thụ, có chỗ nào là không tốt?”

“Đừng bao giờ gọi tôi như thế.” Hân nhăn mặt cau kinh. “Nằm dưới đã sao? Tôi vẫn dư sức đè em ra ăn sạch sẽ đó nhé!”

Sakura nhanh nhẩu di chuyển ra xa Keith khoảng chục bước chân, cáo già cười một tiếng. “Thử đến và ăn sạch sẽ tôi xem!”

“Là em thách tôi đó nhé!” Hân đứng dậy, bình thân tiến lại gần Sakura trong khi cô đang đứng bất động nhìn hân, kinh ngạc không nói lên lời. “Bắt được em rồi.” Hân ôm cô bằng cả hai tay, trong lòng thâm vui sướng vì đã cho cô một, à không, hai sự bất ngờ lớn.

“Chân của anh...?”

“Khoẻ hân rồi.” Hân tíu tít cười, chứng minh cho cô xem bằng cách đi qua đi lại, đứng một chân, xoay tròn và thậm chí là chạy vài bước.

Đôi mắt rung rung lệ của Sakura đã mạnh mẽ nói lên được cô đang vô cùng cảm động. Hơn 4 năm rồi chứ có ít gì, đôi chân đã cứu cô thoát khỏi cái chết kia cuối cùng đã khôi phục lại thần thái của nó. Đúng là ông trời không tiết đường sống của con người.

Sakura lấy đà tiến nhanh về phía hân, chuẩn bị cho một cú ôm ngoạn mục. Nhưng chẳng hiểu vì sao Keith bắt được cô rồi, cả hai lại cùng ‘hạ cánh’ dưới bề mặt cỏ, cô nằm trên, hân phía dưới. Trông cái trán hân nhăn tít lại có vẻ đầy đau đớn, cô vội nhồm người dậy. “Keith, tôi quên mất, chân anh chỉ là vừa mới khoẻ lại.”

Ấy vậy mà biểu hiện trên gương mặt hân vẫn không hề thoát khỏi sự đau đớn. Sakura nhủ mảy không nghĩ đây là một trò lừa đảo. “Anh sao vậy? Chân vẫn còn đau ư?”

Hân nhanh chóng phá lên cười, nụ cười chứng minh đó chỉ là một trò lừa đảo. “Xem em lo lắng cho tôi kìa.”

Sakura lườm Keith một cái, đứng thẳng người dậy mà không thèm giúp đỡ hân. Cho đến khi trông thấy hân không-thể-tự-mình-đứng-dậy được, cô mới khá bản thân nhận ra, chính trò lừa đảo của hân mới là trò lừa đảo, tức, hân thật sự đau đớn.

“Keith...?”

Hân đã lồm cồm bò dậy mà không cần sự trợ giúp của cô, nhưng gương mặt kia vẫn không khá hơn bao nhiêu. Hân cười, Sakura có thể nhìn thấu rõ ràng đó chỉ là một nụ cười gượng bằng cách tự ép khoe môi mình nâng lên mà thôi. Cái nhủ mảy của cô càng trở nên đậm hơn. “Anh ổn chứ?”

“Có thể là ‘trận chiến trên giường’ khi nãy khiến tôi không ổn lắm.” Hân nhe răng cười, thuyết phục cô tin mình. “Tôi cần phải đi một lát.”

Hân cần phải đi, bởi vì... nó lại đến. Một cơn nôn nao khó chịu đang từ từ trào lên từ trong bụng, thậm chí là đầu óc kia đã bắt đầu có triệu chứng say xẩm choáng váng. Hân không thể để cô chứng kiến mình *như thế này* được.

Ồi không, nó lại sắp bắt đầu rồi.

Sakura nhìn theo lưng Keith, cơ hồ suy tư phân tích lại thái độ cùng ánh mắt vừa rồi của hắn. Chợt nhận thấy bước chân hắn khá siêu vẹo - đó không phải tác động của chân, mà là trạng thái lão đảo của đầu óc - cô nhanh chóng chặn đường Keith đi, đồng thời dùng tay đỡ lấy hắn. “Thật sự là có chuyện gì đó với anh...”

Phụt!

Toàn bộ thứ chất lỏng đỏ từ trong miệng hắn phun ra đều đáp trên mặt cô. Sakura đã nhắm mắt, rồi thất thần mở mắt trân trân nhìn hắn. Khẽ vuốt dọc khuôn mặt mình, cô kinh hãi nhìn vào lòng bàn tay, thứ chất lỏng đỏ sẫm, và dường như tanh nồng - theo nhận định của cô. Là máu!

Hắn hơi cười, để lộ hàm răng vẫn còn chút đo đỏ, vụng về lấy tay áo mình lau lau chùi chùi gương mặt cô. “Làm bẩn em mất rồi.”

Trụ không lâu, hắn cũng ngã ảm vào người Sakura. Cô vội đỡ hắn bằng cái ôm, ánh mắt vẫn không thể nào bớt đi hoảng loạn. “Tôi sẽ gọi bác sĩ.”

“Đừng, đừng cho BP biết...” Hắn khe khẽ thốt lên, đôi mắt nhắm nghiền đòi được ngủ. Vì chỉ có ngủ, hắn mới có thể quên đi cơn đau đớn đến tận xương.

“Hắn ta cần phải biết, Keith.”

“Không, hứa với tôi, đừng nói cho anh ta biết, cũng đừng để anh ta biết... xin em đấy...”

Về bướng bỉnh của hắn toát lên khiến cô không thể nào từ chối, nhất là trong tình huống cấp bách như lúc này đây. Sakura miễn cưỡng nhận lời. “Ừ, tôi không nói, tôi cái gì cũng không nói. Vậy tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Cô không đợi Keith nói gì thêm, nhanh chóng xoay người và gồng sức công hắn lên lưng. Không thể gọi bác sĩ, vì chỉ cần có ai đó mặc áo blu đến đây, nhất định BP sẽ được thông báo ngay lập tức. Vì thế, cô đã công một người con trai nặng gấp đôi mình rồi khỏi toà nhà, lên xe và tiến thẳng đến bệnh viện.

...

Sau khi làm xong một số thủ tục cần thiết, Sakura thất thểu quay trở lại giường bệnh mà Keith đang nằm. Những lời nói của bác sĩ như giáng đòn nặng nề vào tâm trí, khiến đầu óc cô ong ong. Thật không thể tin được, với một con người trong bao năm khỏe mạnh...

Keith đã tỉnh, hắn nằm yên trên giường, hướng ánh nhìn ra cửa sổ xa xôi, đôi mắt tròn to mọi hôm nay đã bị che lấp một nửa dưới mí mắt sưng nặng. Thấy Sakura bước vào, hắn nhanh chóng di chuyển tầm nhìn đến cô, khuôn mặt cùng ánh mắt tự lự thấy rõ.

“Họ nói như thế nào? Rằng tôi chỉ sống thêm được một năm, hay một tháng?” Đôi môi hơi thâm lại của hắn mấp máy trong nụ cười buồn.

Người ta không cách nào chữa khỏi - vì căn bệnh lạ chưa tìm ra nguyên nhân, nên chỉ bảo rằng hắn sống được không lâu nữa, thời gian chưa xác định. Sakura không cảm xúc, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nõn nà hay lướt trên bàn phím máy tính kia. Cô chợt nhận ra, đôi lúc, hắn quá trẻ con, hắn quá bi quan, và những lúc như thế, cô luôn luôn mong muốn mình là người bên cạnh, an ủi hắn bằng sự im lặng của bản thân.

“Khí độc trong trận chiến ấy vẫn chưa hoàn toàn bị đào thải khỏi người tôi...”

Sakura tiếp thêm lời hắn, “Là bởi một số vẫn còn lưu lại và phản ứng với... chất chống lão hoá.” Chính vì lý do đó nên người ta mới nghĩ rằng hắn đã hoàn toàn khỏe.

Đáng ngại nhất là, sau bao năm ngủ yên, tới bây giờ nó lại bắt đầu bùng phát. Chất chống lão hoá đã thành công tiêm vào người hắn mà không để lại bất cứ tổn hại nào, nhưng thật không may, chính nó cũng có tác dụng phụ khi gặp phải những chất có trong loại khí độc kia.

Nghĩa là, chỉ cần giải được chất khiến hắn “trẻ mãi không già”, hắn nhất định sẽ khỏe lại.

“Tôi sẽ giúp anh...” Sakura gục đầu vào ngực hắn.

“Tôi sẽ cố gắng sống vui vẻ bên em trong khoảng thời gian còn lại.”

Sakura ngẩng phát đầu lên, ánh mắt ánh lên vẻ cương nghị, đánh thép, và tưởng chừng như sự quyết tâm trong ánh mắt ấy có thể đốt cháy bất cứ lúc nào. “Anh có tin tôi không?”

Một khoảng lặng khá lâu rơi trên người Keith. Hắn nhìn cô, như thể lấy thêm từ cô luồng sức mạnh. Sau cùng, hắn cũng gật đầu. “Tôi tin em, Nữ hoàng của tôi, tôi lúc nào cũng đều tin em.”

Sakura lại một lần nữa gục đầu vào ngực hắn. Cô vẫn đang - không khi nào ngừng - trả lại cho hắn cuộc sống bình yên, hắn xứng đáng được như thế, với tất cả những gì đã làm cho cô.

...

Ngồi trên ghế vịn tường của một người bận rộn công việc, Sakura lật qua lật lại giấy tờ trên tay, khẽ nhíu mày vì độ dày không đáng bao nhiêu của nó.

“Cái mà chủ nhân đang cầm là bản sao chép danh sách những người bị thiếu rui trong vụ hoả hoạn năm đó.” Người đang trình bày với Sakura là sát thủ

số 5454, người của cô, cũng là người bốn năm trước được cô ra lệnh bảo vệ Kuro, hay người mà được cậu luôn miệng gọi là “Anh Thâm trầm”. “Còn mọi tài liệu ghi chép lại những hoạt động của họ...đều đã biến mất không dấu vết. Có thể nó đã được thủ tiêu.”

“Họ” ở đây là 12 nhà nghiên cứu, những người làm trong phòng thí nghiệm năm đó. Tất cả bọn họ đều bị thiêu rụi trong một vụ hỏa hoạn hơn hai mươi năm trước, cùng thời điểm khi Keith lên 4. Chẳng có gì khó đoán cả - sau khi White Nathan có được loại thuốc “bất lão” do nhà khoa học của ông ta thành công chế tạo ra, ông ta thủ tiêu tất cả, để chỉ mình ông ta trên thế giới này biết được bí mật đằng sau loại thuốc kia. Một vụ nổ trong phòng thí nghiệm? Sẽ chẳng ai có thể nghi ngờ nó đã được sắp đặt từ trước.

White Nathan, đúng là một con cáo già! Sakura thầm cảm thán.

Cô đang muốn bắt đầu từ xuất xứ của thuốc. Để tìm ra cách giải độc trong người Keith, cô cần phải tìm ra những người đã chế tạo ra nó và hỏi, hay ép kẻ đó khai. Nhưng họ đều đã chết, công thức không có, đây chắc chắn là sự bế tắc lớn nhất ở hiện tại.

Cô liếc sơ qua danh sách, chợt nhận thấy có điểm bất thường. “Chẳng phải là 12 người? Tại sao trong danh sách lại có tới 13 người?”

5454 khựng người không biết nên giải thích thế nào. Sakura đắm chiều xem kỹ hơn, và chợt thấy số thứ tự hàng ngoài cùng là từ 6 lên tới 8, tức không có số 7.

Bản thân danh sách ghi đúng tên 12 người, nhưng lại mất đi một số, nên số thứ tự nhảy lên đến 13. Lỗi lầm này có thể dễ dàng mắc phải được sao? Sakura đắm chiều vuốt cằm. “Có bản gốc danh sách này không?” Một bản ghi chép bằng tay.

5454 nhanh chóng lôi từ trong người ra một mẫu giấy cũ kỹ, hoen ố theo thời gian. “Tôi nghĩ là chủ nhân sẽ cần đến nên có đem về.”

Sakura gật đầu đón nhận. Sau khi liếc nhìn bản gốc, cô nhếch môi cười. “Quả không sai.”

Tại bản ghi chép tay, số thứ tự 7 có một cái tên khác - Rita Bell, nhưng đã bị gạch ngang đi. Còn số thứ tự 13 là cái tên - Rita Harper. Theo logic của Sakura, cô có thể suy nghĩ sự việc theo trình tự: White Nathan cài 12 nhà khoa học cùng vào phòng thí nghiệm. Sau vụ nổ, người ta phát hiện 12 cái xác cháy đen. Ai cũng nghĩ rằng đó là 12 nhà khoa học, người báo tử đã viết tên 12 người bọn họ lên mẫu giấy này. Nhưng sau khi giám định pháp y để kiểm tra kỹ lưỡng, người ta phát hiện chỉ có 11 nhà khoa học, và một người khác chết. Người khác đó cũng chính là Rita Harper, và 1 nhà khoa học còn lại không chết là Rita Bell. Vì thế mới dẫn đến việc người ta gạch tên Rita Bell đi, và điền thêm cái tên Rita Harper ở cuối danh sách (vị trí số thứ tự 13). Đó cũng là nguyên nhân gây ra sai sót này.

Tức, Rita Bell ấy vẫn còn sống.

“Đi tìm tung tích của Rita Bell,” Cô chỉ tay vào số 7 đã bị gạch đi. “Hắn ta là nhà khoa học duy nhất còn sống sót sau vụ hỏa hoạn.”

5454 hơi ngạc nhiên vì quyết định trong phút chốc của chủ nhân. Nhưng anh ta không hỏi han thêm bất cứ điều gì, liền gật đầu rồi rời đi ngay.

Sakura không quá tự tin về việc này, bởi vì... con người mang tên Rita Bell ấy ắt hẳn cũng bị White Nathan truy lùng sau khi ông ta biết còn một nhà khoa học sống sót. Người có thể đã bị giết, hoặc còn sống thì e rằng cũng khó có thể tìm ra, bởi người đã trốn thoát khỏi mạng lưới của White Nathan, làm sao mạng lưới của cô có thể dễ dàng tìm kiếm được đây!?

...

Sakura mỗi ngày đều đến thăm Keith, tần số còn tăng hơn gấp mấy lần so với khi hắn ngồi xe lăn. Bên cạnh cô luôn có một cuốn sổ tay và một cây bút, dùng để ghi chép triệu chứng, biểu hiện bệnh tình của hắn để tìm ra phương pháp giải độc. Vì việc này mà hắn hay mờ miệng trêu chọc cô. “Em trở thành con người ghi chép từ khi nào thế?”

Sakura rất nghiêm túc. Và Keith rất hiểu sự nghiêm túc này của cô. Nó liên quan đến tính mạng con người, cụ thể hơn là chính hắn. Chẳng qua là không khí nghiêm túc ấy khiến cả hai choáng váng rợn ngợp, hắn muốn thay đổi một chút.

Những khoảng thời gian không ở bên cạnh hắn, là khoảng thời gian Sakura ti mi trong phòng thí nghiệm. Việc cô lui đến đây thường xuyên chẳng trở thành mối bận tâm của BP, bởi hắn nghĩ cô muốn điều chế ra một loại thuốc độc mới, khác với độc tố thần kinh chiết suất trong nước hoa mà cô dùng trong lần thứ hai chạm mặt - hay lần đầu đến tận đây tìm gặp hắn.

Cô cũng có cách ứng phó nếu như hắn có thật sự hỏi đến.

Sakura đã gặp nhiều khó khăn ngay từ khi mới bắt đầu. Kẻ sống sót kia hiện vẫn chưa tìm ra, và cơ hội tìm ra là vô cùng thấp. Dù không muốn nhưng cô vẫn phải thực hiện việc này đơn độc, hưởng hồ chi tư liệu ít ỏi mà cô ghi chép được không đủ để điều chế loại thuốc có thể cứu được Keith.

Thời gian ngày càng giảm đi, mà Sakura vẫn chưa thể nào làm được. Tuy là không bỏ cuộc, nhưng cô không thể tránh khỏi cảm giác bất lực. Ấy thế mà cô luôn duy trì được trạng thái vui tươi lạc quan khi ở bên hắn, thi thoảng lại trấn an một câu kèm theo nụ cười đùa giỡn. “Tôi sắp trả xong nợ cho anh rồi.”

Thời gian lại vun vút trôi như tên bắn, rất khó khăn để phải thừa nhận rằng sức khỏe của Keith ngày càng suy kiệt. Không phải chỉ không đỡ nổi cú ôm ngoạn mục từ cô như lúc trước, mà đến nay, thậm chí hắn còn không chịu được một lần trên giường cùng BP, hay chẳng bế nổi Sakura nữa. Tần suất nôn ra máu của hắn cũng cao hơn hẳn, trông hắn chẳng khác gì - hay rất *giống* - một con người trong những ngày cuối đời.

Và với bấy nhiêu đó, hẳn chẳng thể nào che giấu nổi bệnh tình. Đến một ngày vào hai năm sau, sự thật đau lòng cuối cùng cũng giáng đòn mạnh mẽ với BP, khi hẳn tận mắt trông thấy Keith nôn ra máu trong vòng tay mình.

Làm sao mà không sốc cho được! Hẳn đã bị Keith và Sakura giấu nhem gần hai năm, trong khi hẳn luôn luôn trao cho Keith khoảng thời gian rảnh rỗi của bản thân.

Nhìn Keith nằm thanh tịnh trên giường, miên man vào một giấc ngủ say, BP nghiêng răng cắn phần tốt độ. Hẳn cắn phần với cái sự đòi nực cười đang dần lấy đi linh hồn kẻ hẳn yêu thương.

Thật nực cười!

Quá quá nực cười rồi!

Hẳn không thể nào cho cái sự đòi ấy tiếp tục diễn ra theo vòng xoay của nó.

BP quay phắt người rời đi, ánh mắt sát nhân lom lom nhìn thẳng con đường phía trước. Trông thấy Sakura đang chạy lại - có thể cô vừa nhận tin tức và đến xem sự tình - hẳn lập tức đứng khựng, không bước tiếp.

“Keith làm s...”

Còn chưa nói hết câu, Sakura đã bị hẳn ném mạnh vào tường. Sự tiếp xúc gây ra chấn động “rầm” ấy khiến cô bất ngờ một vài giây, rồi cũng im im. Cô lồm cồm bò dậy từ mặt đất, máu trên đầu liên tục túa ra, chảy dài xuống tới tận cằm.

“Cô. Dám giấu ta... đáng chết lắm” Ngữ khí toả ra từ giọng hẳn có thể khiến bất kỳ một ai đó chết vì bóng lạnh.

Câu nói ngu ngốc nhất hiện tại rằng: Tôi đã hứa sẽ giữ bí mật chuyện này. Bởi vì lỗi lầm hiện tại mà hẳn gán cho cô là dám hứa với Keith giấu hẳn. Sakura cười như không cười, ánh mắt dâng lên sự cấp bách nhỏ nhoi. “Tôi chẳng việc gì phải nói cho anh biết cả.”

BP ép chặt Sakura vào tường, mạnh tay siết cổ cô, cái siết cổ ấy có thể giết chết cô bất kỳ lúc nào. “Nguyên nhân đều do cô, cậu ta bị như thế đều là do cô, với cái gia tộc chết tiệt nhà cô.”

Mặt Sakura đỏ lựng vì ngạt khí. Cô cố gồng mình lên và mở miệng. “Chính vì thế... tôi đang làm tất cả... những gì có thể... giúp anh ta đây.”

Được BP buông thả một vài giây sau đó, Sakura hơi khom người thờ dốc, rồi oái ăm liếc hẳn một cái trước khi xoay người bỏ đi. BP trông theo cô bước được mười bước, hẳn thâm trầm ra lệnh cho kẻ phía sau, “Đưa cô ta vào phòng bệnh chữa trị”, sau đó cũng bỏ đi theo một hướng khác.

Vết thương trên đầu khiến trời đất trong Sakura bỗng chốc chao đảo, cả người nhất tề rơi vào trạng thái ê ẩm đau đớn. BP đã không kìm lực, vì hẳn thực sự tức giận. Sakura nhếch môi, đáng lắm..

Những lần thất bại đã khiến tâm trạng cô không hề tốt, chuyện vừa rồi xảy ra lại càng làm cho tâm trạng rách rưới kia tồi tệ hơn. Trong chớp nhoáng, mọi thứ suy nghĩ mạnh mẽ trong tâm hồn Sakura bỗng rủ nhau bay biến đi mất, cô muốn được bên cạnh một ai đó, ôm một ai đó, và muốn được ai đó dỗ dành. Sakura chợt cảm thấy mình thèm khát được yêu thương nhiều như thế nào. Ít nhất thì Keith còn có BP bên cạnh, nhưng cô... Trên con đường mà cô đối diện phía trước, chỉ có một mình cô, ngoài ra thì chẳng còn ai khác cả. Không có Keith, không Kuro, không Henry, cũng không mẹ, lẫn cha, duy nhất bầu bạn cùng cô chỉ là sự cô độc.

Sakura loạng choạng bước đi, như rằng cô phải kéo theo sức nặng của mọi phiền muộn túi thân.

“Cô không sao chứ?” Đó là giọng của kẻ mà BP bảo hộ tổng cô đến bệnh viện.

A, này, thì ra vẫn có người quan tâm cô ở hiện tại. Trớ trêu thay, khi sự quan tâm mà cô đang trông đợi nhất lại xuất phát từ một gã lạ lẫm, chưa bao giờ quen biết hay nói chuyện. Sakura cười khẩy, lười nhác chép miệng. “Không...”

Anh ta gật đầu rồi không nói gì thêm, trở về đúng tác phong làm việc của mình. Lại thêm một nụ cười bất cần đời xuất hiện trên môi Sakura.

Cô rất muốn gục ngã...

Nhưng là sự gục ngã của cô sẽ dẫn theo mạng sống của một con người vô cùng quan trọng. Chẳng còn cách nào khác, cô vẫn phải đứng lên, một mình, cô ép buộc bản thân phải làm thế.

Tiếng chuông réo vang, bàn tay đầy máu của Sakura cũng làm hoen nhóp chiếc điện thoại mà cô vừa lấy từ trong túi. “Alo...”

“Cher, là anh đây.”

“...”

“Anh đã lần ra tung tích của người mà em đang muốn tìm kiếm rồi.”

“Vâng...?” Giọng Sakura run run, nói cô cảm động vì tìm thấy tung tích của nhà khoa học trong suốt hai năm, chìa khoá duy nhất cứu Keith, cũng không

sai, nhưng chưa hẳn chính xác. Cô cảm động là vì... cảm giác được sự sống này vẫn còn ý nghĩa khi nhận ra có kẻ vẫn quan tâm mình - không hẳn - trong thời điểm mà cô yếu lòng nhất.

“Henry, anh liệu có còn quan tâm em không?”

“Em sao vậy?” Henry từ đầu dây bên kia khẽ nhủ mày, nhanh chóng nhận ra điểm bất thường. Bởi không dễ gì Sakura lại tự dưng bộc bạch tâm trạng và hỏi một câu đầy tính chất làm nũng như thế.

“Không có gì.” Sakura long lanh, rằng giọt lệ đầu tiên sắp sửa tràn khoé mi.

Henry không ai cưỡng ép cũng lập tức tiếp lời. “Anh không khi nào là thôi quan tâm em cả, có phải tên cảm thú ấy lại ức hiếp em, phải không?”, anh gần như đã gầm lên.

“Không, do em đau đầu quá, đến mù mị rồi.” Sakura bật cười, giọt lệ đầu tiên kia cuối cùng cũng thật sự rơi xuống. “...em sẽ sớm đến tìm anh, cúp máy đây.”

“...”

...

Sakura tự băng sơ vết thương cho mình mà chẳng cần phải vào bệnh viện. Mọi khi, Keith luôn luôn đảm nhiệm việc này, hẳn luôn tận mẫn chi li, khác với cô, đó là lý do vì sao băng trên trán cô hiện tại lại lem luốc xấu xí đến như vậy.

Sakura không cần dọn hành lý, sau khi nhờ người đặt vé lấy visa, cô đến thẳng phòng của Keith. Dĩ nhiên là bao gồm việc cô sẽ vô tình “khoe” ra vết thương trên trán. Sakura đoán chắc hẳn sẽ quan tâm đến nó, nhưng cô thì không, cái cô quan tâm nhất hiện giờ là lời chào hỏi khi phải chia xa một thời gian.

Nhưng khi đến nơi, Sakura cảm thấy như có một sức lực vô hình nào đó đang ngăn cản bước chân mình.

BP đang ở bên trong cùng Keith, và hai bọn họ trông như, hạnh phúc? Sakura không rõ, chỉ biết rằng những thứ cô nhìn thấy qua khe hẹp cửa là một tình cảm vô cùng lớn lao mà họ trao cho nhau, một tình yêu đồng giới không dễ gì có ai có được.

Trong vòng tay của BP, Keith mông lung hướng mắt lên trần nhà, cái miệng quynh rũ nay hơi bệch bệch trắng bồng chép chép. “Anh nghĩ những giây phút như thế này sẽ kéo dài bao lâu nữa?” Lại là một lời nói tiêu cực.

BP khẽ xoay mặt Keith lại, đặt phốt một nụ hôn lên đôi má dù gầy gò hơn nhưng vẫn bầu bĩnh. “Ta nghĩ em nên đặt câu hỏi về những đứa con chúng ta nhận nuôi sau này.”

“Ừ.” Keith cười khi, xoá bỏ mọi ngưng ngập lẻo đẻo trong không gian. Hẳn nhanh chóng nói tiếp. “Hay là anh trả tự do cho bé Cher đi, để cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình, sau đó sinh hai ba đứa, chúng ta sẽ nhận một đứa làm con?”

Sặc. Điều này là cô lần đầu nghe thấy.

BP cau mày thể hiện sự không hài lòng. “White Cherry sẽ không đi đâu cả.”

“Hay là để cô ấy ở đây, rồi tôi làm cho cô ấy có con?”

“Hừ...” BP siết chặt eo Keith hơn một chút, mặt sa sầm ghen tuông thấy rõ. “Tôi mới là người làm việc đó.”

Giây đây chứ? Họ xem cô là một công cụ sinh con cho họ ư?

“Được rồi...” Keith vỗ vỗ nhẹ vào má BP. “Sẽ không ai trong chúng ta cả. Người làm Cherry có con là chồng cô ấy. Thả cho cô ấy đi đi, anh giữ người mãi ở lại đây, cô ấy sẽ không bao giờ tìm được chồng đâu.” Huống chi, “*chồng tương lai*” của cô ấy mà Keith tiên tri đang ở Nhật, hoàn toàn không biết tung tích gì của Sakura cả, *người đó* cũng chẳng hề đi tìm cô. Sakura nếu không thoát khỏi cái mác “nhân tình” của BP, chắc chắn con đường tình duyên của cô sẽ rơi vào ngõ cụt.

“Ta, không thể.”

Keith kết thúc cuộc tranh cãi ngắn bằng sự im lặng, đầu hẳn khẽ tựa vào bờ vai kia. Công cuộc thuyết phục đã hoàn toàn thất bại, Sakura biết, nhưng cô vẫn rất rất cảm kích hẳn, trong tình huống như thế này, Keith vẫn có thể nghĩ đến cô và mở lời giúp đỡ. Quả thật cô đã nợ hẳn quá nhiều.

Sakura quay lưng bỏ đi, tay bấm bấm vào chiếc điện thoại một dòng tin nhắn.

“Tôi sẽ rời khỏi Mexico một thời gian. Cảm ơn anh... vì tất cả. Đợi tôi quay trở lại, nhớ là đợi, nhất định đấy! Rồi sau này còn nghe con tôi gọi anh là “ba nuôi” nữa! Lắm bầm câu “đợi bé Cher yêu dấu” mỗi lần nhắm mắt đi ngủ đi, đây là lệnh. Được rồi, yêu anh.”

Cuối lời nhắn còn là một nụ hôn biểu tượng cảm xúc. Keith đọc xong dòng tin, khẽ nhếch miệng cười, quyết định nhắn trả lời lại. *“Đợi bé Cher yêu dấu!*
.:*.*.”

...

Hạ cánh ở đường băng New York, Sakura thư thả bước xuống máy bay. Quang cảnh chiều tà rộng lớn chung quanh, với những con chim sất bay rồi đậu ngang dọc, khiến cô cảm thấy một phần trong mình đã được trả tự do. Cô ngửa đầu phóng mắt đến đường chân trời phía xa, khoé môi hơi nâng lên, nhật tuếch, chính cô cũng không biết chân trời rộng lớn này, đầu mới thật sự là nhà của mình.

Nhấc chân đi bộ vào sảnh đến được mười bước không hơn, cô đã hơi khựng lại khi trông thấy bóng dáng quen thuộc.

“Chào mừng em, Cher.” Henry trong bộ dáng của một người thành đạt khề hạ kính râm xuống, trực diện ánh mắt xanh đẹp đẽ với cô, hơi vẫy tay, miệng mỉm mỉm cười, nụ cười ánh mắt đồng toát lên vẻ nhưng nhớ.

Sakura cũng cười, tiến đến gần và trao anh cái ôm hôn thấm thiết, giải toả hết mọi nỗi nhớ của cả sáu năm dài đằng đẳng. “Em mong là sáu năm vừa rồi, anh vẫn luôn sống tốt.”

“Anh chẳng thể nào sống tốt được khi không có em bên cạnh.”

Sakura đờ người, khề buông anh ra, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Đó chẳng khác nào lời thú nhận, rằng trong suốt quãng thời gian dài trôi qua, anh chưa bao giờ từ bỏ mọi ý định với cô. Anh... cô có nên nói anh là một kẻ si tình ngu ngốc hay không đây? Anh mất liên liếp qua lại của Sakura cho thấy cô đang cố gắng nghĩ một lời gì đó đối đáp, nhưng mãi vẫn không ra.

Henry dễ dàng nhận thấu suy nghĩ đối phương, tay sờ sờ mũi, miệng nhếch nhác cười một tiếng. “Là anh đùa.”

Sakura háng giọng, thú thật vừa rồi cô đã tự dung làm không khí trở nên quá căng. Cô xoay người đi tiếp, bắt buộc anh cùng bước theo mình. “Henry này, anh cũng gần 30 rồi. Có phải nên suy tính đến việc lập gia đình?”

“Anh còn chưa đến 29 nữa mà.” Henry đeo chiếc kính râm suốt này giờ vẫn gắn trên ngực áo lên, trở lại với vẻ oai phong đỉnh đặc của một vị boss lừng danh, ấy vậy mà giọng nói lúc này lại có chút thân mật gần gũi. Thật sự thì Henry chỉ 28, vài tháng nữa mới lên 29 tuổi, bằng với Keith, nhưng như thế cũng được quy vào gần 30 rồi. Sakura nhún vai, bạnh miệng về lời mình là hiển nhiên, không gì có thể chối cãi.

“Nếu anh không cấp tốc tìm ý trung nhân, nhất định em sẽ nghĩ rằng anh ‘ế’.”

Henry ha hả cười. Có một chiếc Bentley đang đợi họ, đợi khi cả hai đã yên vị ở hai vị trí hàng ghế sau, anh cất giọng nói tiếp, thanh âm dường như ngân lên sự trong trẻo của vẻ ôn nhu. “Anh đã có bạn gái, cũng không lâu. Nhưng anh đã ...chốt rồi.”

“Thật ư?” Sakura khó tin. Tin này rất đáng để vui mừng, tuy vậy, cô vẫn cảm thấy có gì đó ngờ ngợ. Sau cái gật đầu chắc chắn của anh, cô vén cao tóc phía sau - những sợi tóc bám dính lấy cổ vì mồ hôi, khuôn mặt không thể không chân thành thể hiện sự chúc mừng. “Cô gái đó hẳn là rất có phúc.” Bởi trong tình yêu, anh rũ bỏ đi toàn bộ bộ mặt lạnh lùng thường trực của mình, thay vào đó là một sự dịu dàng ôn nhu, ru ngọt trái tim đối phương đến hạnh phúc tột cùng. Cô từng trải qua những khoảnh khắc ngọt ngào bên anh, nên rất hiểu. “Hôm nào có dịp, anh phải dẫn cô ta cho em xem mắt.”

“Anh nghĩ là em sẽ...thích?”

“Haha, chắc chắn là vậy rồi.”

Henry chỉ nhếch môi một cái, không tiếp tục cùng cô bàn luận thêm. Anh nghĩ, nhất định sẽ có một bất ngờ lớn dành cho cô nếu như nhìn thấy được “bạn gái” của anh.

Sakura nghỉ ngơi một ngày nơi trước kia cô từng xem là nhà. Điều đáng nói duy nhất là cuộc chạm trán nhỏ nhoi giữa cô và White phu nhân vào sớm tinh mơ hôm sau. Sau sáu năm, trông bà ta đã già đi không ít, mặc cho khoác trên người bà luôn là những bộ đồ xa hoa được các nhà thiết kế hàng đầu thế giới gì gì đó tạo ra.

“Mày vẫn còn sống đến bây giờ sao?” Đó là câu nói đầu tiên mà bà ta dành cho Sakura khi vừa mới chạm mặt với cô.

Cô hình mũi, gật đầu chào hỏi không có vẻ thân thiện. Nếu không trả lời gì cả, bà không dễ gì mà không khép cho cô tội vô lễ với người trên, Sakura đành ngán ngẫm băng quơ. “Do mạng này lớn cả thôi.”

Bà ta vắn vẹo định nói thêm gì đó, nhưng Henry đã xuất hiện kịp thời. Anh thịnh trọng chào mẹ mình, rồi kéo tay Sakura đi hòng giải thoát cho cô khỏi những sự nằng nặc vô căn cứ. Cô thầm cảm ơn anh, trên con đường khuôn viên rộng lớn. “Chúng ta đang đến chỗ Rita Bell?”

“Không.” Henry quay trở lại với phong thái làm việc thường ngày, nhanh chóng giải thích. “Anh chưa động đến hân. Anh chưa nói cho em biết... hân là người của BP.”

Thật ra, cô đã từng suy đoán đến trường hợp này. Vì chỉ dưới sự bảo kê của BP, hân ta mới có thể hoàn toàn trốn thoát khỏi cái lưới độc mà White Nathan giăng ra - trong trường hợp nếu còn sống. Cũng bởi bọn điều tra của White gia tộc luôn gạch bỏ những đối thủ đáng gờm đầu tiên trong danh sách, sợ gây ra một cuộc chiến tranh không mong muốn. “Nhưng em đã từng điều tra nhân lực trong phòng thí nghiệm của BP, kết quả là không có ai như vậy cả.”

“Hân ta đã không làm nhà khoa học, mà trở thành kỹ sư chế tạo vũ khí từ lâu rồi.” Đúng nhĩ, tại sao cô lại không nghĩ hân ta có thể thay đổi nghề nghiệp,

thay đổi mọi thứ của mình để đảm bảo an toàn tính mạng hơn? Henry tiếp lời. “Hiện tại đang độc thân tại bang Floria, một chi nhánh khá lớn. Nói rằng em muốn đi ngay hôm nay, anh sẽ thu xếp.”

“Em muốn đi ngay hôm nay.”

...

Ngang qua khu xưởng rộng, Henry và Sakura cùng tiến vào một không gian lụp xụp chật hẹp phía sâu hơn. Nơi này dù là ban ngày, ánh sáng cũng không thể nào lọt vào được. Những đóm đèn mờ nhạt không đủ chiếu sáng soi rọi lò mờ bóng dáng con người tất bật làm việc, thỉnh thoảng lại ngược đầu lên ngó sự xuất hiện của người lạ. Trong khi chờ Henry trao đổi với một người đàn ông - có thể là người quyền lực nhất nơi đây, Sakura hơi tựa vào thân xe tải, ánh mắt thận trọng quan sát xung quanh, khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến người ta hải nhiều hơn là yêu. Uy khí toả ra nhiều như vậy, không ai bảo ai cũng đều tự động hiểu cô là người con gái chẳng thể dây vào.

Được một lúc, Henry quay trở lại và đứng trước mặt cô. “Họ nói hôm nay không phải ngày làm việc của ông ta.”

Sakura nhún nhún vai, xoay người rời đi trước. “Vậy thì tìm đến tận nhà ông ta thôi.”

.

Khu ổ chuột hoang toàn dần hiện ra trước mắt họ, với những mái nhà cao thấp nhấp nhô, sơn vôi tróc mẻ, trên những bức tường còn khá hoen ảm chằng chịt những loại rêu xanh xanh đen đen, thi thoảng có một vài vết nứt lớn nhỏ trông chẳng hề chắc chắn. Người dân nơi này rất nghèo nàn, ngay cả những bộ đồ kia đều rách rưới và dơ bẩn vô cùng.

Đây có thể - hay chắc chắn - là cách nguy trang của Rita Bell, căn bản, BP không đối xử tệ với người mình bao giờ để mà họ phải mưu sinh côi cút nơi đây.

Lối mòn cầu thang trơn trượt mà họ đang bước dẫn lên những dãy nhà nằm trên cao hơn. Sakura khẽ đặt ngón trỏ ngang mũi, cái mùi âm ỉ của nó khiến cô thực sự cảm thấy không quen. Bọn người dân ở đây đều ném ánh mắt đề phòng đến cô và anh, và... bọn họ mỗi người đều được trang bị súng, tất cả những điều đó cùng được thu vào mắt cả hai.

Pằng!

Đó là tiếng phát ra từ họng súng Henry. Anh đã bắn lên trời, rồi nhanh chóng kéo Sakura lẩn nấp nơi có thể tránh được đạn. Những tiếng la hét the thé vang lên sau đó, từ một bà già đang phơi đồ trên sân, và từ lũ trẻ da đen da đỏ một vài giây trước còn tung tăng chơi đùa giữa lòng đường.

“Bọn họ chỉ là đang xù lông trước những kẻ lạ thôi mà.” Sakura khá bất ngờ nói.

“Anh cũng chỉ dọa đuổi họ đi thôi.” Henry tiếp tục bước, khi không thấy có thêm bất cứ mối lo ngại nào đang làm lè vào cả hai.

“Hừ... không quan ngại việc nửa ngày nữa bọn lính đánh thuê sẽ tìm đến đuổi giết ta, tiếng súng của anh dọa Rita Bell chạy mất rồi.”

“Không kịp đâu.” Henry giữ khư bộ mặt băng lãnh, hất hàm về một phía. “Nhà ông ta đây rồi.”

Anh khẽ cười, khi thấy được bóng dáng một người đàn ông trung niên lấp ló qua khe cửa, rồi kinh hãi vì nhận được sự hướng thẳng từ ánh mắt anh. Sakura cũng bắt đầu nhìn nhận. Sau khi thấy ông ta chui nhui như con chuột, cả hai cùng chạy nhanh đến căn nhà. Thấy Henry chuẩn bị đá cửa xông vào, Sakura vội vàng ngăn cản bằng một cái đưa tay và một cái lắc đầu.

“Rita Bell, chúng tôi là người *tốt*, chúng tôi sẽ không hại ông đâu!” Tốt? Không hẳn, chỉ là tốt trong trường hợp này. Còn lại, Sakura không bao giờ dám dấn từ đó lên người mình. “Chúng tôi chỉ đến nhờ ông giúp đỡ, mong ông mở cửa, ngồi xuống bàn và thảo luận cùng chúng tôi.”

Cánh cửa hồi sau cũng chậm chậm mở ra, Sakura nhún vai liếc nhìn Henry, tỏ ý “giáo huấn” anh rằng, một số việc ta nên dùng lời nói để giải quyết.

“Này, hai người, một nam một nữ, tôi không biết cô cậu đến đây vì mục đích gì, nhưng tôi không phải là Richard Bell gì gì đó.”

Sakura ra vẻ hơi dăm chiêu. Trước mặt cô là một người đàn ông đã có tuổi, khoảng gần 60, trán hói và bộ ria mép màu muối tiêu. Rất khác so với trong hình, cũng có thể ông ta đã từng đi phẫu thuật chỉnh sửa gương mặt.

Khác với Sakura, anh nhếch môi một cái. “Là Rita Bell. 25 năm trước, ông đã từng thoát chết sau một vụ hoả hoạn, tại đại bản doanh của Nathan White, New York. Và người không may mắn chết thay cho ông là đứa em trai ruột, tên Rita Harper?”

“Cậu... cậu là ai?”

“Ông không cần biết. Chỉ cần rõ chúng tôi đến đây không với mục đích xấu.” Với bộ mặt kia, cả anh và cô đều tin chắc mình đã tìm đúng người.

Kinh ngạc một hồi, ông ta cũng cúi đầu xuống, điệu bộ ủ rũ và ánh mắt hun hút buồn bã. “Lần ấy là em trai tôi đến thăm, trong lúc tôi ra ngoài một chút, tình cờ nghe được bọn họ nói đang muốn giết hết chúng tôi. Tôi gọi điện thông báo cho nó, nhưng lời còn chưa dứt, điện thoại đã mất liên lạc, đó cũng là lúc phía bên kia toà nhà phát ra một vụ nổ lớn...”

“Chúng tôi rất tiếc.” Sakura phò bầy bộ mặt cảm thông

“Nhưng đầu sao, hẳn ta cũng đã chết. Nghe nói là bị chính đứa con gái của mình giết chết, đúng là một bài học xứng đáng.”

Sakura bắt chợt quay người, đối diện lưng mình với ông ta và Henry, đôi mắt của cô diu diu lại vì những giọt cảm xúc đang dần dần hình thành. Người con gái đó chính là cô. Dưới lời đồn của người đời, giọng của họ ngoài sự hững hờ bởi đó không phải là chuyện của mình, hay ngoài sự vui mừng bởi mối thù của họ đã có kẻ trả giúp, thì luôn luôn tồn tại một sự chỉ trích lớn dành cho cô, rằng cô là đứa con bất hiếu.

Henry thấu hiểu Sakura, bàn tay khẽ vỗ vỗ trên vai cô, miệng thì thào. “Em làm đúng.”

Người yêu cũ cùng dòng máu này đã lợi dụng cô, thậm chí rằng cô không muốn kết liễu mạng sống của White Nathan, Henry cũng có cách ép cô giết cha cùng mình, thiết nghĩ làm sao anh có thể buông một câu: Em đã làm sai, cho được?

“Về loại thuốc bắt lão mà các ông đã từng nghiên cứu, ông có thuốc giải chứ?” Sakura không quay đầu lại, hỏi.

Rita Bell hơi ngạc nhiên khi họ đề cập đến vấn đề này, nhưng rất nhanh chóng, ông đã nói. “Rất tiếc, tôi không thể giúp gì được. White đại boss sau khi có được thuốc đã giết sạch chúng tôi.” Dĩ nhiên là trừ ông ta may mắn. “Chẳng ai nghĩ đến vấn đề thuốc giải sau khi đã được trẻ mãi không già cả.”

Sakura nhún nhún vai, lúc này mới quay đầu lại. “Ông đã từng thử nghiệm nó trên một đứa trẻ 4 tuổi, ông nhớ chứ? Đứa trẻ này hiện tại rất cần thuốc giải. Nếu không có, ông có thể cho tôi công thức điều chế ra nó?”

“Mọi tài liệu ghi chép đều cháy thành tro bụi.” Ông ngồi xuống ghế, nhâm nhi một chút trà trong cốc, hiển nhiên giờ tay chào mời hai vị khách trẻ với hai cốc trà đối diện được đặt trên bàn. “Nhưng tôi vẫn ghi chép công thức thành một bản, vào đây.” Đồng thời chỉ tay vào đầu mình.

Sakura nghiêng đầu, giọng đàm phán. “Hãy cho chúng tôi biết, Rita Bell.”

“Tại sao tôi phải tin các người. White đại boss đã truy sát tôi gần hai mươi năm, vì muốn bịt đầu mối, tôi làm sao có thể dễ dàng nói ra như vậy?”

Henry định lao đến đã thương ông ta, nhưng Sakura đã kịp thời ngăn không cho anh manh động. “Cậu nhóc 4 tuổi ấy là bạn của tôi, cũng là ân nhân lớn nhất cuộc đời tôi. Vì chất thuốc chết tiệt đó, anh ta đang phải trải qua cơn nguy kịch, không biết bao lâu nữa tử thần sẽ đến lấy mạng sống anh. Anh ta rất quan trọng với tôi, tôi không thể để mất, tôi đến đây không hơn không kém chỉ là tìm cách cứu mạng sống anh ta.”

“Thuốc ấy để lại tác dụng phụ ư?”

“Không, nhưng chuyện dài lắm. Chúng tôi sẽ kể cho ông trong quá trình điều chế thuốc, nếu ông chịu giúp đỡ chúng tôi.” Nhận thấy ông ta hơi chần chừ, Sakura vội tiếp thêm vào. “Cậu nhóc 4 tuổi năm đó không hề có tội, anh ta chỉ là nạn nhân của các người, rất đáng được cứu giúp.”

“...”

“Tôi biết hài cốt em trai ông hiện tại ở đâu,” Henry cũng hòa vào một câu. “sau khi xong việc, tôi sẽ dẫn ông đến đó.”

Rita Bell nhắm nghiền đôi mắt. Không cần nhiều thời gian suy nghĩ, ông cũng gật gù, mắt chậm chậm mở ra và nhìn thẳng vào mắt hai kẻ lạ mặt vừa gặp vài phút ở phía đối diện. “Khi nào chúng ta bắt đầu?”

“Ngay bây giờ.”

“Vậy thì đây,” Ông ta giờ hai tay về chào mời, thông thả di chuyển đến một căn phòng khác. Anh và cô cùng trao đổi ánh mắt, sau đó quyết định bước theo ông ta.

Một căn phòng không lớn, nhưng có đầy đủ các loại ống nghiệm, bình thủy tinh, bình tam giác hay các loại chất hoá học. “Không đủ vật liệu đâu, nhưng các bạn có thể ở lại, nếu thích.”

“Vật liệu, chúng tôi sẽ cung cấp.” Sakura mỉm cười, nhanh giọng.

Và họ bắt tay vào công việc cứu người.

Không dễ dàng gì, bằng chứng là thứ thuốc kia đã giết chết gần như cả một gia đình - gia đình Keith - vì các lần thất bại tiêu tốn những chục năm. Thuốc giải của nó, nghiêm nhiên vẫn rất phải quan tâm đến vấn đề thời gian. Huống chi, họ không phải đối mặt với cách điều chế thuốc giải chất chống lão hoá, mà họ phải đối mặt với sản-phẩm-phản-ứng-giữa-chất-bắt-lão-và-chất-khí-độc.

...

“Muốn như vậy, ta phải cho ra một loại thuốc có thể hợp nhất công dụng chữa khí độc và chống lão hoá lại làm một.”

“...”

Dù thời gian có hạn, nhưng Sakura và anh không cho phép bản thân nóng vội, vì như thế sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.

Trong khi đó, tại Mexico, mỗi lần Keith an giấc là mỗi lần BP bắt tay tiến hành điều chế loại thuốc giống như Sakura, thậm chí công việc của bản thân, hần cũng gạt hết sang một bên, để mặc cho những kẻ phía dưới tự lo liệu. Người kia là một nửa của hần, là sinh mệnh của hần, và mối tình của hần chỉ mới bắt đầu bốn năm không hơn, hần không thể để nó vụt mất khỏi tầm tay mình được.

...

Trở về căn phòng Keith đang nằm, BP nhẹ khê lật rèm cửa sổ, mở lối cho ánh sáng trắng lọt qua khe cửa mà đi vào trong, rọi sáng gương mặt Keith. Cũng là nhẹ và khê, BP vén chăn nằm cạnh Keith, rồi ôm hần vào lòng, hôn khê vào trán hần.

Keith hơi trở người, đan chặt tay vào bàn tay đang đặt lên hông mình, đôi mắt chậm chậm mở, áp chặt ánh nhìn yêu thương vào gương mặt đối diện.

“Đã làm em tỉnh dậy rồi sao?”

Cho dù là BP không động vào người hần mà chỉ bước quanh căn phòng, hần chưa chắc đã có thể ngủ tiếp. “Tôi chưa ngủ.” Keith cong môi cười mỉm, đẩy má lên cao khiến hần thêm vạn phần đáng yêu. BP giờ tay véo má Keith, có ai không nghĩ hần đang nuôi một đứa trẻ trong nhà cơ chứ?

“Ừm...” Đột nhiên Keith nhăn mặt, cái môi mỉm chặt lại đầy đau đớn. Con đau như đem lục phủ ngũ tạng của hần xé toạc ra, và cơn đau còn lây lan một cách mãnh liệt sang người bên cạnh. BP ngay lập tức với tay mở đèn ngủ, bật người dậy tìm một chiếc khăn, hay một chiếc xô gì đó, nhưng không kịp.

Máu từ miệng Keith trào ra, hần đã phải cố mím môi lại như thế nào, “nó” mới không phun phụt ra ngoài. Vẫn là máu đầy một miệng, làm hần ho lên sặc sụa, dù không muốn nhưng ga giường trắng vẫn lộ lộ một màu đỏ thẫm đầy choáng váng. BP vội đỡ cơ thể đang đổ ập trên giường, vụng về xoa vuốt vưng hần, khê giọng trấn tĩnh cả hai. “Không sao... uống thuốc vào là sẽ khỏi.” Đồng thời lấy từ trong hộp tủ đầu giường một lọ thuốc... Lọ thuốc ấy chỉ có tác dụng xoa dịu cơn đau như tra tấn. “Ga giường cũng có thể thay, chúng ta cũng có thể qua một cái giường khác.” Hần cất lời trong khi nhét viên thuốc vào miệng Keith.

“Tôi...đau lắm...”

BP áp má mình vào trán kẻ trong lòng, mắt cay xè như nhìn không chớp vào một vật gì đó quá ba phút. Hần không khóc, nhưng trái tim bên trong có lẽ sẽ khóc ngán vang, khóc mãnh liệt nếu tạo hoá cho phép nó làm được điều này. BP bế Keith vào căn phòng kế cạnh, tư thế hiên ngang chẳng khác nào một lời nguyền chiến với tử thần, và sẵn sàng chiến đấu tới cùng khi tử thần ấy muốn mang Keith đi từ trong tay hần.

Lại một ngụm máu trào ra từ khuôn miệng mà BP suốt ngày hôn hít yêu thương. Đồ Keith mặc, và đồ hần mặc, tất cả đều nhuộm máu. Hần nuốt nước bọt, yết hầu chạy dọc trên cổ, rồi nhấn mạnh từng chữ. “Cũng không sao, chúng ta có thể thay đồ lần nữa trước khi đi ngủ.”

Keith cảm thấy cơ mặt mình cứng đờ để có thể gượng lấy một nụ cười, hần vươn tay vuốt nhẹ lên má BP, miệng mấp máy không ra lời. “Tôi... có thể biết tên thật của anh không?”

“Tại sao em hỏi vấn đề ấy vào lúc này?” BP trưng ra bộ mặt cương quyết không trả lời Keith, đỡ hần nằm lên giường sau khi đã vào trong phòng kế cạnh. Đang định lấy khăn lau mặt, lấy đồ thay cho hần, BP đã bị hần kéo lại với sức lực yếu ớt.

“Tôi... rất muốn biết... Tôi không thể để bản thân đến lúc... cuối đời...mà vẫn không biết được tên anh.” Keith thổn thức. “Anh có phải tên Peter...?... Tôi đoán thế... vì mỗi lần cải trang... anh đều cải trang...thành những người có tên này...Ọc...~!” Hần lại nôn thêm một ngụm máu đỏ, khi còn chưa kịp đặt dấu chấm cho câu nói.

“Chết tiệt! Máu của em ở đâu mà lại nhiều như vậy? Bác sĩ, ta cần bác sĩ...!” Kim chế đã lâu, BP không thể giữ bộ mặt điềm tĩnh của mình mãi nữa, hần phần nộ gào lên, nỗi sợ hãi dâng trào đến tột độ, ần ần chuông nhờ người đến giúp đỡ mà cứ như muốn đem nó ra đập vỡ toác ra ngay lập tức. Một vài phút trước, hần còn đang thách thức với tử thần, thì bây giờ đây, hần hàng vạn lần mong tử thần đừng đến.

“Tôi đau lắm... hức... Anh...trả lời tôi...”

“Em muốn biết? Em muốn biết? Vậy thì ta sẽ nói cho em vào một lúc khác bây giờ, ta sẽ nói, chỉ cần là em ở bên cạnh ta, ta đều sẽ nói.” Hần rất mong muốn bản thân có thể gánh hết toàn bộ nỗi đau mà Keith đang phải chịu đựng. Thật tệ hại! Giờ phút này, hần chẳng thể làm được việc gì cả.

“Tôi không nghĩ...mình có thể... chờ...cho đến lúc đó...”

“Không! White Cherry nói em là con người giỏi chịu đựng, và kiên nhẫn nhất hành tinh cơ mà! Dĩ nhiên là em sẽ chờ được!”

Keith không trả lời, không cười, cũng chẳng khóc, bởi vì, hần đã chìm vào trong một giấc ngủ miên man.

Đám bác sĩ cũng vừa kịp chạy đến, họ đặt Keith lên băng ca, và đẩy hần tới căn phòng cấp cứu tại gia gần đó. BP bản thân đứng nhìn, không đuổi theo, mà ngược lại, hần chậm chạp nhấc chân di chuyển về hướng đối nghịch với hướng của bọn họ...

Lúc quay trở lại căn phòng cấp cứu tại gia, trên tay BP đã cầm theo một lọ dung dịch. Hần phát tay ra hiệu cho một bác sĩ bất kỳ trong phòng qua ô kính chắn, rồi không nhanh không chậm hỏi tình hình. “Cậu ta như thế nào rồi?”

“Thưa, mạch đập rất yếu, tôi không rõ... cậu ta sẽ sống được thêm bao nhiêu ngày, có thể qua vài ngày nữa, cũng có thể là... không qua khỏi đêm nay.”

Đáng ra BP sẽ đánh chết tên này vì những lời lẽ chết tiệt mà anh ta vừa thốt lên, nhưng hần đã cố kìm chế, nhắm mắt lại thả lỏng bản thân, khi mở mắt ra,

ánh mắt kia đã tỉnh lặng khiến đối phương phải nghệt thở, khác hoàn toàn với lửa nung nóng muốn đốt cháy mọi thứ ban nãy. “Đưa cái này vào trong bảo bọn họ tiềm cho cậu ta đi.”

Đó là sản phẩm nghiên cứu của BP. Không chắc chắn, bởi vì chưa từng được thử nghiệm, hay nói cách khác, đó chỉ là một bản phác thảo những ý tưởng của hắn trong việc điều chế thuốc giải cứu Keith. Cũng vì thế, cơ hội thành công không cao, nói nặng ra thì vô cùng thấp. Nhưng biết làm sao được? Người ta nói rằng, Keith có thể không qua được đêm nay, trong tình huống đếm ngược vài tiếng đồng hồ như thế này, hắn đành liều mạng kẻ mình yêu thương nhất để thử. Thử thành công, cả hai bọn họ nhất định sẽ sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.

Còn nếu thất bại, hắn chưa dám nghĩ tới...

“Tiềm đi!” BP trực tiếp vào trong phòng, gào lên khi thấy các bác sĩ đã bơm thuốc vào ống tiềm nhưng vẫn chần chừ lưỡng lự. Nhận được lời thúc giục của hắn, bọn họ đảo mắt nhìn nhau, rồi có ai đó gạt đầu một cái, anh chàng cầm ống tiềm chậm rãi thực hiện thao tác.

Mọi việc sau đó đều rơi vào trạng thái chờ đợi. Trong phòng im lặng khó tả, tiếng động phát ra duy nhất chỉ là từ các loại máy móc thiết bị hiện đại. BP nhìn chăm chăm vào từng biểu hiện trên người Keith, hắn sợ có gì đó bất trắc sẽ xảy đến, các bác sĩ cũng nín thở làm điều tương tự.

Vì là người có quyền hạn ở đây, hay được gọi là người “vip”, và bên cạnh còn có vị chủ nhân của bọn họ nữa, nên Keith được bọn họ chăm sóc tận tình. Một phòng bệnh mà cứ đến những năm, sáu bác sĩ giỏi nhất trông nom. Ấy vậy mà, mỗi lần Keith lên cơn nôn máu, công việc mọi người bỗng đơn giản hơn bao giờ hết, đó là tiếp máu, gắn ống thở, truyền nước biển, đo nhịp tim, theo dõi, công việc mà ngay cả y tá cũng có thể làm được, cũng vì... họ không biết nên làm thế nào với căn bệnh quái lạ của Keith.

Nửa tiếng trôi qua, sự lo lắng sốt ruột trong lòng mỗi người đều tăng lên không ít. Có người thấy BP đứng một chỗ quá lâu, nhất định đã tê chân rồi, nhưng không ai dám bảo vị boss của họ tốt nhất nên về phòng nghỉ ngơi, chờ họ thông báo kết quả, một phần vì sợ, một phần vì trông vào cái khí thế quyết tâm kia, chẳng ai nghĩ hắn sẽ làm theo lời mình.

“Ra ngoài hết đi, có chuyện gì ta sẽ gọi.”

Bọn họ cúi đầu tuân lời và lần lượt ra ngoài từng người một. Căn phòng yên ắng nay càng trở nên yên ắng hơn. BP hít một hơi sâu, nhẹ nhàng kê chiếc ghế bên cạnh giường bệnh của Keith, rồi siết bàn tay kia mà không làm hắn đau.

“Em đang nằm trong tay ta đây, không được đi đâu cả, biết chưa? Đặc biệt là đi với gã áo đen, mũ trùm đầu đen, cùng cây lưỡi hái sắc bén... Gã là người xấu, nhất định đang muốn chia cắt chúng ta. Nếu em đi theo gã, nghĩa là không yêu ta rồi...” BP nhẹ nhàng ôn nhu, khoé miệng bất giác cong lên thành nụ cười. Nếu Keith đang tỉnh, chắc chắn hắn sẽ cười ngoác miệng trong khi đang cất lời. ‘Anh đang kể chuyện cổ tích cho trẻ con nghe ư?’

Sau đó, có lẽ hắn sẽ đối đáp. ‘Không phải chuyện cổ tích, là chuyện chúng mình. Hứa với ta đi.’

Keith sẽ chỉ mỉm cười, không nói gì cả. Và câu trả lời duy nhất của hắn là... BP tắt đi cơn hồi tưởng từ tiềm thức, chua chát nhìn sự im lặng của đối phương. Câu trả lời duy nhất của Keith là một sự im lặng? Dẫu cho BP có kéo dài tiềm thức thêm một chút, thì có lẽ hắn vẫn sẽ nhận được sự im lặng như vậy. Cả trong tiềm thức lẫn thực tại, Keith đã không hứa, hay không thể hứa với hắn. Vì sao chứ? Biết là hắn rất ác, với tất cả những điều hắn đã làm, nhưng ông trời không thể bắt người yêu hắn trả giá thay như vậy được. Thật quá bất công!

“Cậu nhóc con xinh xắn này, có muốn nghe ta kể lại khoảnh khắc lần đầu gặp gỡ em như thế nào không?” Ngưng đoạn, BP vuốt ve bàn tay gắn ống đo nhịp tim, rồi tiếp tục khẽ giọng. “Ấn tượng của ta về em là một cậu bé tuy không nhỏ nhắn... nhưng vô cùng non nớt. Ta nhận ra bản thân đã nhận định sai lầm, khi trông thấy em ra lệnh, và, suýt nữa đã lấy cái máy tính đập vào đầu người của ta, thêm cả... em còn lòi ta ra chửi, rằng chẳng được tích sự gì, hay... rất đáng ghét.” Hắn bật cười, ánh mắt xa xăm hồi tưởng lại khoảnh khắc đáng nhớ thời quá khứ. “Độ tuổi của White Cherry đã khiến ta ngỡ ngàng, gặp em rồi, ta càng ngỡ ngàng hơn, vì ta nghĩ em nhỏ tuổi hơn cô ta. Haha, cô ta có bao giờ nói với em rằng, em trông chẳng giống một vị thủ lĩnh chút nào không?” Giọng hắn lúc này đã nghe ngạo hơn. “Nhưng thực sự thì, em làm thủ lĩnh rất tuyệt. Và cái cách em lướt tay trên bàn phím máy tính, nó khiến em trở nên quyền rũ... Thật đấy!”...

...

“Chúng có thể đột nhập vào bằng lỗ thông gió, nơi đầu tiên mà chúng đặt chân sau khi chui qua lỗ thông gió phía tây sẽ là căn phòng này.” Keith một tay giữ máy tính, một tay chỉ chỉ xuống nền nhà mà chân hắn đang đứng. “Được rồi, làm đi.”

BP cùng Sakura đang bàn chuyện vạch lối, bày binh bố trận cách đó không xa. Chợt điện thoại cô rung lên một hồi chuông, cô xin lỗi hắn một câu, sau đó quay đi nghe điện thoại. BP khoanh tay, đảo mắt một vòng theo dõi hoạt động của từng người, bỗng thanh âm quát tháo như tiếng cá heo vang lên, thu hút sự chú ý của hắn.

“Dà, dà, dà. Anh có điếc hay không?! Tôi bảo hướng này quan sát rất tốt, muốn gần kịp nổ thì phải giữ đủ khoảng cách với nó!” Khá ngạc nhiên, khi BP trông thấy một người con trai với máy tính trên tay, dường như đang ra lệnh cho người của mình, nhưng gương mặt hắn non nớt và tưởng chừng như có thể bung ra sữa ngay lập tức, với bộ đồ thể thao mà những cậu học sinh trung học thường hay mặc, nếu hắn không ra lệnh cho người khác như thế kia, BP còn tưởng đâu một cậu nhóc chưa trưởng thành nào đó đi lạc vào đây.

“Tôi nghĩ đáng lẽ nên gắn camera lên trước khi gần kịp nổ.” Người nọ lên tiếng phản bác, rằng hơi ngiễn vì nín nhịn. Không chỉ anh ta, mà tất cả những kẻ được Keith ra lệnh này giờ đều có chung trạng thái, ấy là vô cùng bức xúc, khi họ là những người hai mươi mấy ba mươi mấy tuổi, lại bị một nhóc con dốt mũi suốt từ này đến giờ. Không những thế, nhóc con ấy quá lão xược, nếu là con, hay là em của họ, họ đã tát vỡ mồm từ lâu rồi.

“Đồ ngốc, chế độ theo dõi tôi đã thiết lập sẵn rồi, được nguy trang dưới tầng lớp tường ở đây. Là một mình tôi, là một mình tôi đã làm đó. Không cần anh phải nhắc nhở đâu. Gắn đi! Ở một vị trí khác!”

Cùng lúc đó, Sakura cũng đã quay trở lại. BP nhìn cô đang nhìn mình, rồi đánh mắt với cô đến chỗ Keith. “Cậu ta là ai thế?”

“White Keith. Ai cũng gọi anh ta là Keith, vì anh ta không bao giờ giới thiệu ‘họ’ của mình.”

“‘Anh ta’ ư?” BP héch cao một bên lông mày, có phần ngạc nhiên.

“Ừ.” Cô cười như không cười. “Anh ta bằng tuổi Tân chúa tể bóng đêm, và lớn hơn tôi 5 tuổi.”

À, hẳn xoa mũi mỉm cười đầy thú vị. Người trẻ hơn so với tuổi, hẳn gặp không ít, nhưng trường hợp như Keith là hơi khó kiếm, bởi vì... đôi mắt phùng phình bầu bĩnh kia, đáng yêu đến chết người, chẳng ai nghĩ hẳn đã trưởng thành rồi cả.

“Theo tôi được biết thì White gia chỉ có hai người con mà thôi.”

Sakura nhún vai không trả lời. Phía bên kia, câu chuyện vẫn tiếp tục tiếp diễn.

“Tôi cần phải hỏi qua ý kiến chủ nhân.”

Keith nheo mắt, giọng cao máy tính lên và suýt nữa đã đập trúng đầu anh ta. Nhưng hẳn kịp thời suy nghĩ lại, máy tính của hẳn quý giá như báu vật, tốt nhất vẫn là không nên phá hư bởi kẻ không đâu vào đâu. Hẳn thở hắt ra, dùng nắm đấm nắm vào mặt kẻ nọ, khiến anh ta đau điếng. “Đúng là chủ nào tớ này! Chẳng được tích sự gì.”

BP nhún nhún mày, Sakura thì nhanh chóng giải thích. “Anh ta không thường như vậy, ý tôi là... có lẽ là thường như vậy.” Cô gật gật gù, tay múa múa mình hoạ cho lời nói của mình.

“Ý em là gì cơ?” Hẳn khó hiểu hỏi lại.

“Ý tôi là... anh ấy đã nhân cách, tôi cũng không rõ những lúc như thế này có thường diễn ra hay không.” Sakura xoa xoa nhẹ lên trán mình.

BP chậm chậm tiến lại vị trí ấy, khi đã đứng trước mặt, và ánh mắt thì cùng mắt Keith đối diện thẳng, hẳn trầm giọng với những người còn lại. “Làm theo lời cậu ta đi.”

Keith nhìn họ bắt đầu tháo kíp nổ sau khi nhận lệnh, rồi nhún vai một cái, ánh mắt đảo tròn không khâm phục.

“Cậu nói ta không được tích sự gì?” BP vẫn giữ khư ánh mắt đó.

“Có thể đó chỉ là một lời buộc miệng.” Keith lạnh nhạt cắt lời, ngồi thụp xuống một cái ghế nhựa được hẳn vác hết nơi này đến nơi khác, không thèm nhìn BP nữa, bởi vì BP trong lòng hẳn lúc này chẳng khác gì một con cáo xấu xa vô cùng.

“Tôi sẽ cố gắng tin lời cậu vừa nói.”

“...” Keith không ngược mặt, mà chỉ đánh mắt liếc lên nhìn hẳn, chế giễu cười một tiếng. “Có ai đã từng đứng trước mặt anh và bảo, anh là một kẻ cực kỳ đáng ghét không?”

“Cậu...” Hẳn nhún mày, nhưng trên môi vẫn duy trì nụ cười. “...chính là kẻ đầu tiên.”

...

“Có thể là sau này, hoặc có thể là kẻ từ lúc đó... ta đã yêu em.”

BP hôn nhẹ lên mu bàn tay Keith, giữ thật lâu, sau lại tiếp tục thì thảo giọng. “Em muốn biết tên ta?... Ừ, ta sẽ cho em biết. Em đoán đúng rồi đấy, gã mũ đen tài năng... tên ta là Peter. Black Peter... B trong Black, và P trong Peter...” Ngưng đoạn khoảng năm giây không kém, hẳn nói thêm. “Khi tỉnh lại, em còn gì thắc mắc, ta sẽ trả lời hết... nhất định.”

“...”

Suốt đêm, hẳn liên tục đảo mắt đến đồng hồ, hướng ra ngoài, rồi lại quay về nhìn Keith. BP không hề buồn ngủ, thậm chí rằng, thời gian nhích thêm một giây, hẳn lại càng trở nên tỉnh táo, song song với đó, nỗi thống khổ trong hẳn cũng ngày một tăng.

Trời mờ sáng, Keith vẫn thờ thờ nhe nhệ. Điều này đáng vui, nhưng vẫn chưa đủ khiến tâm trạng BP khá lên.

Các bác sĩ đứng canh bên ngoài, không dám trở về nghỉ ngơi. Kết quả đã có từ lâu, nhưng không ai can đảm vào thông báo một tiếng, dĩ nhiên, tin tốt nhất định họ sẽ không uỷ thác trách nhiệm cho nhau như vậy...

Hiếm có người được BP lo lắng đến mức độ này, nhìn vào, ai mà chẳng thể đoán được mối quan hệ giữa họ vô cùng tốt. Nhờ đó, chẳng kẻ nào liều lĩnh thông báo kết quả. Cuối cùng, họ cũng cử ra được một người khá gan dạ, để bảo toàn tính mạng cho người này, các bác sĩ phải cùng nhau bàn luận xem

nói như thế nào là thích hợp nhất.

“Hãy nói là...” Người nam A lên tiếng. “... Sức khoẻ cậu ấy tuy không đi xuống, nhưng cũng chẳng hề đi lên. Chúng tôi nghĩ...loại thuốc kia không hẳn là thuốc giải...”

“Nói vậy, cậu ta sẽ bị quăng vào tường thôi.” Người nữ B phản bác. “Hãy nói... Tuy rằng sức khoẻ cậu ấy không khá lên, nhưng không hề đi xuống một chút nào. Loại thuốc của ngài... có lẽ đã giúp cậu ấy vượt qua được đêm qua.”

Hai câu trên thực sự rất khác biệt, dẫn cho cùng nghĩa. Mà cùng nghĩa đến đâu, cách sử dụng từ của nó lại có thể liên quan đến một tính mạng con người. Vì một câu mang thiên hướng tuyệt vọng, và một câu thiên hướng vẫn còn nhiều niềm tin.

Sau khi cân nhắc, mọi người cũng nhất trí nói như thế.

Vị bác sĩ trẻ tiến vào trong, truyền đạt y như những gì ngoài này đã thảo luận. BP chỉ lặng người, cười lạnh một tiếng.

“Nghĩa là...loại thuốc ấy chỉ có tác dụng cầm cự thôi sao?”

Hai giây sau, người nọ mới buộc phải gật đầu một cái.

“Có lẽ là lượng thuốc quá ít.” Hắn không ngại mạo hiểm, tiếp tục muốn thử. “Chuẩn bị sắp xếp thời gian cho lần tiêm tiếp theo đi.”

Và kết quả lần này là... không có gì cả. Chẳng thể bỏ cuộc, BP ngoan cường vào ngày hôm sau. “Tiếp tục tiêm...”

...

Hôm sau nữa. “Tiêm đi.”

...

Lại thêm một hôm. “Đừng chần chừ! Tiếp tục tiêm!”

“Nếu tiêm nhiều quá, cậu ấy có thể bị sốc thuốc...”

Càng ngày, hắn càng không thể giữ bình tĩnh được nổi nữa. Vì thế, kẻ vừa nói ra câu đó đã bị hắn sút một cú thật mạnh, trực tiếp bất động tại chỗ.

Ngày này qua ngày nọ, Keith vẫn nằm im như một khúc gỗ. Ai cũng thừa biết rằng, hắn thật sự cận kề với ranh giới sinh tử, hắn đang quay lưng, trông lại những hồi ức đẹp trong quá khứ, và nói lời vĩnh biệt với những con người có giá trị với mình. Nhưng BP không tin, không bao giờ tin vào điều đó, người của hắn vẫn nằm ở đây, bên cạnh hắn, chờ ngày bình phục hoàn toàn.

Cho đến khi, Keith tỉnh lại.

BP mừng rỡ nắm chặt tay Keith. “Em làm ta chờ lâu quá rồi.”

Keith cười không ra hơi. Tình trạng của hắn hiện giờ cực kỳ tồi tệ. Dù tỉnh lại, nhưng chưa chắc đó đã là một điều tốt. Từ sâu trong thâm tâm Keith đã thôi thúc hắn cố gắng gượng dậy, cũng vì... hắn muốn nhìn ngắm kẻ yêu thương thêm một lần nữa, và nói lên những tâm tư cuối cùng trong lòng... mà người đời gọi là “trăng trời”.

“Anh là Black Peter...?”

“Em nghe thấy sao?”

“Tôi không biết...nhưng trong giấc mơ của tôi... đã nói vậy.”

“Ừ, haha.” BP không biết làm gì nói gì vào lúc này, ngoài một tiếng cười trào phúng, đậm chất giọng gạo. Nổi tiếp câu chuyện không mấy tự nhiên này là Keith.

“Anh nghĩ, sau khi tôi chết, tôi có phải sẽ xuống địa ngục không?”

BP ngay lập tức đáp. “Không có địa ngục nào chứa chỗ cho em cả, em cũng không cần nói như vậy.”

“Anh nghĩ,” Keith lại tiếp thêm, giọng trong như một cậu bé chưa vỡ tiếng, nhưng cũng gọi chút vị đắng nghẹn. “kiếp sau, chúng ta có còn gặp nhau không?”

“Đừng nói nữa.”

Keith xúc động, bờ vai run run thốn thức, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của BP. “Tôi đã để dành hơi thở...để nói những lời này, anh thực sự không muốn nghe ư, Peter?”

“...”

“Kiếp sau... tôi lại muốn trở thành ác quỷ, mãi mãi hạnh phúc bên anh...cũng là ác quỷ, thao túng toàn bộ thế giới bóng đêm, giống như những gì ta suýt nữa đã đạt được... ở hiện tại vậy.”

“Tham vọng ấy... ta có thể vì em, làm tất cả. Dù là kiếp này hay kiếp sau, miễn là em mãi mãi bên cạnh ta.”

Keith nhẹ nhàng vươn tay, đặt ngón trỏ lên môi hắn. “Đừng... hãy để Cherry được yên. Chỉ kiếp sau thôi...”

BP nhủ mảy, sắc mặt u ám, đôi đồng tử co lại, vẩy thêm vào một lần sương mỏng. “Cho đến bây giờ, em vẫn chưa dứt được cô ta sao?”

Keith thôi xoáy sâu vào BP, đảo mắt nhìn vào một hướng khác, mà chính hắn cũng không biết là bản thân đang nhìn gì. “Như là một định mệnh... Cher đã gắn chặt vào tôi, hay ngược lại. Tôi không biết...tôi... Anh đã từng bao giờ bất gặp...một đôi trên đời, bề ngoài khốc liệt hờ hững...chẳng khác gì người đứng, nhưng thâm tâm họ lại giống như trái đất - mặt trời, mỗi người đều xem người còn lại là mặt trời của mình, khai sáng mọi góc ngách trong tâm trí...? Tôi và Cherry đây... Giá như anh hiểu được... tôi đã từng yêu cô ấy như thế nào...”

“Ta hiểu... ta rất hiểu, vì chính ta cũng yêu em, nhiều như vậy.”

Nếu như lúc này là cố gắng không nhìn, thì lúc này Keith không thể điều khiển bản thân thôi hướng vào ánh mắt sâu sắc tia tổn thương kia được nữa. “Tôi yêu White Cherry, trong quá khứ... Còn hiện tại, tôi có thể khẳng định, rằng tôi chỉ yêu mình anh...”

“Thế còn White Cherry?”

“Tôi đã đặt cô ấy...vào một loại tình cảm khác, khác với tình yêu.”

BP nhòm người lên, ôm Keith như cái cách mà người ta thường ôm một người trên giường bệnh, có điều, cái ôm của hắn nhiều yêu thương, đủ để cho kẻ nằm đó hưởng đầy dư vị hạnh phúc ngọt ngào.

Keith đau, đau toàn thân, đau ê ẩm, như có con sâu nào đó đang ngứa răng đem thịt hắn ngấu nghiến thành thức ăn vậy. Nhưng lâu ngày rồi cũng quen, hắn không còn phải cắn chặt môi đến bật máu, gồng mình lên chịu đựng cơn đau kinh hoàng. Tuy thế, với mức độ hiện tại, nếu ai đó nếm qua thử cảm giác của hắn, nhất định kẻ nọ sẽ thật lòng khuyên hắn... tốt hơn nên chết đi! để khỏi phải chịu đựng nữa.

Nhưng vì, hắn không thể bỏ người yêu một mình trên nhân gian, càng không thể không giữ lời hứa với Sakura, rằng mỗi lần nhắm mắt ngủ phải luôn tự khắc ghi câu nói: Đợi bé Cher yêu dấu. Nên sự đấu tranh dù là nhỏ nhoi này, hắn cũng quyết chiến cho đến cùng.

Chỉ là... những câu nói bi quan ấy, do hắn muốn chuẩn bị trước, phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.

“Nếu có chuyện gì với tôi... anh bảo Cher rằng... tôi xin lỗi, vì tất cả.” Bên tai BP, hắn thì thầm.

“Ừ, ta nhất định sẽ nói.” Hốc mắt BP đỏ hoe, hắn đã khóc, vì một người con trai. Keith nhìn vào những giọt lệ tràn đầy từ khoé mắt kia, chứng kiến cảnh tượng có một không hai này, chợt thấy trái tim vạn phần đau nhói. Một vài giây trước, hắn còn định mở miệng: Tôi cảm giác bản thân sắp không trụ được nữa, thì một vài giây sau, hắn đã đem lời nói kia nuốt thật sâu vào trong tâm trí.

“Tôi... yêu anh.”

“Ừ, ta cũng vậy, yêu em”

“Tôi...muốn ngủ...” Keith không thể nào gượng cười được nữa, nước mắt hắn cũng trào ra theo khoé mi, khẽ kháng lẫn, rồi rơi bộp xuống gối.

BP nhẹ nhàng trèo lên giường bệnh nhỏ hẹp, nằm cạnh hắn, và ôm hắn thật chặt, tựa như muốn mang cả thân thể kia hoà quyện vào từng tế bào mạch máu của mình. “Ừ, ngủ đi. Ta sẽ chờ em thức dậy vào lần tiếp.”

Keith nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ sâu. Giấc ngủ này... chẳng ai biết bao giờ sẽ tới điểm thức giấc...

Rồi chợt hắn mơ, trong giấc mơ kia hiện hữu hình bóng của một người con gái, mái tóc dài ngang lưng, gương mặt lo lắng hốt hoảng nhìn mình, giọng nói du dương cơ hồ vang vọng cả không gian trắng xoá.

“Tôi trở về rồi! Keith, là bé Cher của anh đây!”

“Cher?”

“Anh đang ngủ ư? Vậy anh có nhớ nhắc nhở bản thân phải đợi tôi không? Bây giờ, anh không cần phải đợi nữa...”

“...”

“...Anh không cần phải đợi nữa, vì tôi đã trở về, cùng loại thuốc cứu sống anh đây.” Sau khi “trò chuyện” với Keith, cô nhanh chóng quay phắt người, vội

và đưa thuốc cho BP. “Nó có thể cứu anh ta. Đây là thuốc do tôi và một kỹ sư khác điều chế ra, tôi có thể lấy mạng sống của mình để bảo đảm tính chính xác của thuốc.” Cô ngấn giọng xúc tích trình bày, mục đích là không để BP có cơ hội dài dòng hỏi thêm nguyên nhân xuất xứ gì gì đó.

Hắn nhìn cô, dù không tin tưởng cũng phải tin tưởng. Huống hồ, người này ân tình với Keith nặng như núi, cô chẳng có lý do gì để hại hắn. BP nhanh chóng giật lấy thuốc, rồi đưa người của mình.

Sakura ngồi thụp xuống, bàn thần nhìn từng động tác của kẻ nọ. Cô đã trân trọng đến từng mi li giây để có thể chạy về, hy vọng mong manh rằng bản thân vẫn còn kịp...

.....

...

..

.

Nửa tháng sau.

Trên hàng hiên vắng người qua lại, BP chấp tay phía sau lưng, thư thả phóng tầm mắt đi xa. Hắn không cần nhìn, cũng biết rõ người đang từng bước tiến lại là Sakura.

Hắn thịnh trọng cất giọng đầu tiên. “Sức khoẻ của Keith đã có chuyển biến tốt lên. Cảm ơn.”

Sakura khoanh tay nghiêng đầu, hơi hột cười cho sự lãnh đạm phát ra ở câu chữ cuối cùng của hắn. “Chỉ thoáng qua một lời cảm ơn, vậy là xong sao?”

“Nói thử xem, em muốn gì?”

“Tôi muốn được trả lại tự do. Từ nay về sau, anh không còn quyền uy thác bắt cứ trọng trách gì cho tôi, trừ khi tôi muốn.” Rất nhanh, cô đã đáp.

“Ta không đồng ý. Đó cũng là do em tự nguyện, ta không yêu cầu em phải làm gì cả.”

Lường trước lời lẽ này ngay từ đầu, cô đơn giản chỉ cất lên một tiếng cười lạnh. “Đúng là tôi tự nguyện. Nhưng sự tự nguyện của tôi... chẳng bao giờ là miễn phí. Thực tâm, tôi muốn cứu Keith, nhưng chỉ là nửa phần. Nó chưa đủ trở thành động lực của tôi, mà còn phải có thêm nửa phần còn lại - đó là mong muốn được trả tự do.”

Những lời này, có thể rất ích kỷ, và đủ khiến cho thân nhân nghe được tổn thương sâu sắc. Tuy nhiên, với cái đầu lạnh của Sakura, cô nghĩ những lời lẽ này rất cần cho bối cảnh hiện tại, cũng như mục đích hiện tại.

“...”

“Cher nói đúng. Anh nên cho cô ấy ‘nghỉ hưu’.”

Lần theo giọng nói, BP và Sakura cùng quay đầu nhìn, ánh mắt dâng lên niềm ngạc nhiên nhỏ nhoi. BP là người lên tiếng trước. “Còn chưa khoẻ thì quay về giường nghỉ ngơi đi.”

“Xương cốt tôi muốn mục đi rồi, không nằm nữa đâu.” Keith cười khì, sau đó tiến tới bá vai cô. “Nếu anh xem mạng sống tôi đáng giá, thì việc trả tự do cho cô ấy đâu có quá lớn lao như vậy.” Rồi hắn nhanh chóng cong môi, giọng có chút nũng nịu hờn dỗi. “Và lại, tôi rất không vui khi anh cứ mãi giữ một nữ nhân bên mình.”

“Nhưng cô ta là Nữ hoàng bóng đêm...”

“Nữ hoàng bóng đêm thì sao chứ? Nữ hoàng bóng đêm còn con lại có thể bằng thiên tài Hacker khiếm xạ thủ khiếm người yêu tháo vát chu toàn như ta sao? Anh chỉ được chọn một trong hai ta, nói đi, anh chọn ai?”

Sakura bật cười, Keith ngày xưa của cô đã trở lại rồi.

“...Ta sẽ suy xét.” Hắn lãnh đạm bỏ đi. Sakura và Keith nhìn nhau, bật cười thêm một tiếng nữa. Hắn nói là vậy, nhưng chắc chắn câu trả lời cả hai đã có.

...

Nửa tháng tiếp.

“Em định đi luôn sao?” Keith đứng tựa vai vào cửa tủ, nhìn cô cuốn hành lý.

Sakura không vì câu hỏi của hắn mà dừng đi hành động, liên tục gói mớ đồ còn mới bỏ vào trong vali. Lần đi này, cô không có ý định quay lại và trọ ở đây nữa. “Tôi đã tri hoãn cả nửa tháng từ khi BP nói lời đồng ý rồi.” Sau đó cô véo má hắn. “Sao trông anh mất đi sức sống vậy? Chúng ta còn gặp

nhau dài dài mà.”

“Đừng véo.” Hấn cúi, giặt tay cô ra. “Tôi đang già đi, véo nhiều má sẽ phệ, về già rất xấu xí.”

“Anh có phải hay không đang hồi hận và muốn điều chế một loại thuốc bất lão khác?” Sakura phá lên cười. Trong quá trình điều trị, chất thuốc “trẻ mãi không già” trong người hấn cũng dần dần tiêu tan theo. Vì thế, hấn bây giờ chẳng khác gì cô, hay những con người bình thường khác, đều có thể để lại đầy rẫy nếp nhăn nheo khi về già. “Tôi và Henry là hai người duy nhất trên thế giới có công thức đấy, anh muốn biết chứ?”

Đúng, chỉ có cô và anh... vì Rita Bell sau khi giúp cô xong... đã bị anh bắn chết, sau đó đem hài cốt ông ta đặt cạnh em trai mình. Anh đã giữ đúng lời hứa, rằng: ‘sau khi xong việc, tôi sẽ dẫn ông đến đó’. Với cách hành xử của anh, cô đã có hơi giận.

“Một lần là tôn tới già rồi.” Hấn ha hả cười. “Vả lại, tôi không giống như White Nathan, tôi có bạn bè, người yêu, tôi không thể nhìn họ già đi trong khi bản thân mãi giữ khư một vẻ.”

Cô ôm Keith bằng một tay, vỗ vỗ hai cái vào bả vai hấn, không nói gì.

“Tôi đoán nơi em đến đầu tiên là Nhật Bản.” Sau khi được buông thả, hấn tỉnh ranh cát giọng. Cô định nói gì đó, liền bị hấn đặt tay lên môi, suýt một tiếng. “Dù em đi đâu, làm gì, em cũng không bao giờ thoát khỏi tầm mắt này, Nữ hoàng của tôi.”

...

----END EXTRA 4----

Bạn đang đọc truyện *Băng Tan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.